

تفسیر
الکحیم الرحمن

فی تفسیر کلام المتان

به کوردی

فوسینی، العلامة عبد الرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ولار کیرانی، عباس محمد امین

به رنگی دووه م

سووره تی (المائدة) تا سووره تی (یوسف)

منتدی اقرأ الشافی

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

ئەم كۆتۈپ

لە ئامادە كۆرۈنۈش پۈتتۈرۈش

(مەسئۇل ئۆزگەرتىش)

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۇ سەھىپىنى پۈتتۈرۈش:

[/https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada](https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada)

بۇ سەھىپىنى پۈتتۈرۈش:

<http://iqra.ahlamontada.com>

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ
به كوردی

به رگی دووهم

سوورتهی (المائدة) تا سوورتهی (یوسف)

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ
بِه كوردی

نووسینی

العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ناوی کتیب: تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ به كوردی (به‌رگی دووهم)

بابهت: ته‌فسیری قورئانی پیروژ

ناوی نووسەر: العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي (رحمه الله)

وه‌رگی‌رانی: عباس محمد امین

دیزاینی به‌رگ: ناوه‌ندی رینوین

دیزاینی تیکست: دانا حه‌سه‌ن

نۆبه‌تی چاپ: یه‌که‌م ۲۰۱۹

چاپ: ناوه‌ندی رینوین

تیراژ: (۱۰۰۰) دانه

ژماره‌ی سپاردن: له به‌ریوه‌به‌رایه‌تی گشتیی کتیب‌خانه گشتیه‌کان

ژماره (۴۹) سی سالی (۲۰۱۹) سی پین دراوه.

مافی له‌چاپدانه‌وه‌ی پارێزراوه بو شیخ (مبارک محمد الفریج)

ناوه‌ندی رینوین

07701932749 - 07501269689

hakem1423@yahoo.com

rcnwen2009@yahoo.com

سلیمان - بازاری ئاوباریک - نهۆمی یه‌که‌م
به‌رامبه‌ر کاسۆمۆل - دوکانی ژماره (۶۶)

تفسیری سوره نسی (المائدة)

مهددنییه (۱۲۰) نایبته

به ناوی خوی به به زهی به خشنده

(۱): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اَوْفُوا بِالْعُقُودِ اُحْلَلَتْ لَكُمْ بِهَيْمَةَ الْاَنْعَامِ اِلَّا مَا يَتَنَبَّأ عَلَيْكُمْ غَيْرِ مُحْلِي الصَّيْدِ وَاَنْتُمْ حَرْمٌ اِنْ اَللّٰهُ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿۱﴾

نممه فهرانیکه له لاین خوی گوره وه
بؤ بنده بروداره کانی، بؤ شهوی
پابند بن به په یمان و به لینه کانیانه وه به
ته او ترین و چاکترین شیوه، به بی کم و
کورتی. وه نممه گشتگیره بؤ هه موو نه و

گریه ستانه ی که له نیوان بنده و پوره دگاری دایه، له پابند بوون به خوا به رسته وه،
وه نه جامدانی به باشتین شیوه، وه هیچ له و مافانه کم نه کاته وه له وه ی له نیوان
خوی و پیغه مبر ﷺ دایه، به گوپرایه لی و شوینکه وتنی، وه شهوی له نیوان خوی و
دایک و باوک و خزمه نزیکه کانی دایه، به چاکه کردن له گه لیان و به جیهنیانی په یوه ندی
خزمایه تی و دانه بران لیسان. وه شهوی له نیوان شهوو هاوړیکانی دایه، له به جیهنیانی
مافی هاوړییه تی له هه ژاری و ده ولهمندی، وه له خوشی و ناخوشیدا، وه شهوی له نیوان
شهوو هه موو دروستکراوه کان دایه له گریهستی و مامه له کان وه ک کرین و فروشتن و
به کریدان و هاوشیوه کانی، وه گریهستی به خشین وه ک دیاری و خیر و چاکه کان و
هاوشیوه کانی، به لکو ههستان به نه جامدانی سه رجه مافی مسولمانان، که خوا ﷺ
په یمان دانی له نیوانیدا کردوه، وه ک ده فرموی: ﴿اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ ﴿۱۰﴾﴾
الحجرات، (واته: تنها بروداران برای یه کترن) به سه ر خستی له سه ر راستی و یارمه تی
دانی و، به هیز کردنی په یوه ندی نیوان مسولمانان و نه پچراندنی.

نممه فرمانه گشتگیره بؤ بنه ما کانی دین و لق و پوپه کانی، هه موو نه مانه له ناو نه و

گريه سته دا جيگايان ده بيته وه كه خوا ﷻ فرماني به نه جامداني كرده. پاشان خوا ﷻ منته ده كات له سر بهنده كاني و پيشان ده فرموي: ﴿أَحَلَّتْ لَكُمْ﴾ واته: له بهر نيوه، (وه نه مه) ميهره بانيه كه بو نيوه ﴿بِهِمَهُ الْأَنْعَامِ﴾ له حوشترو له مانگاو له مهر و بز. بهلكو هندی جار نازه لي كيويش ده گريته وه، وه بز نو، كهرى كيوي و، هاوشيوه كاني له راو كردن. هندی له هاوه لان شم ده قه يان كردوته به لنگه له سر ره وايي كور په له له سكي دايكيدا پاش سر بريني دايكي.

﴿إِلَّا مَا يَتَلَي عَلَيْكُمْ﴾ بيچگه له وهى كه هر امه، وه ك له فرمايشتي خوي گه و ره دا هاتوه: ﴿حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ﴾ المائدة، (واته: ليتان قده غه كراوه مرداره وه بوو، خوين و گوشتي به راز) هه تا كوتايي نايه ته كه.

به راستي نه مانه ي كه باسكراون نه گهر چي نازه لي چوار بين، نه وه هر امن، وه له كاتيكدا كه گوشتي نازه له چوار بينه كان به شيوه به كي گشتي و له هه موو كاته كاندا ره وايه و هه لاله، به لام راو كردنيان له كاتي نيجرام به ستندا دروست نيه، وه ك ده فرموي: ﴿غَيْرِ مَحَلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ﴾ واته: هه لاله كراوه بوتان گوشتي نازه له كان له هه موو كاتيكدا، ته نها له كاتي نيجرام به ستندا دروست نيه راوي بكن، كه واته: نه گهر به كييك له و نازه لانه تان راو كردو له كاتي نيجرام و مانگي هر امدا كوشتان نه وه به دلنبايي هه لاله نيه بوتان، نه گهر راوي بكن وه ك بز نه مژه و هاوشيوه كاني. (الصيد) واته: نه و نازه له ي كه كيويه و گوشتي ده خوري ﴿إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ﴾ واته: هه كاتيك خوا ﷻ بيه ويته به ويستي خوي بر ياري له سر ده دات كه له گهل حيكه ته كه ي بگونجيت، وه ك چون فرماني بيكر دوون به لينه كان بيه نه سر، له بهر به دست هيناني به رژه وهنديه كانتان، وه دوور كه وتنه وه له زيانه كان.

وه نازه له چوار بينه كاني بو هه لاله كردوون وه ك ميهره بانيه ك له گه لتان، وه هر امي كرده جگه له وانه له مرداره وه بوو و هاوشيوه كاني له بهر پاراستن و ريز ليگرتتان، وه راو كردني قده غه كرده له نيجرام له بهر ريزو گه و ره ي نيجرام به ستن.

(۲): ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَحُلُوا سَعِيرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا أَمِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَنْتَعُونَ فَضْلًا مِنْ رَبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَكُمْ شَتَائِنُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾

خوای گهوره که فهرمانی پیکردوون به گهورهی رابگرن و نزیکی نه که ونه وه. وه قدهغه کردن لیره دا به مانای نه وه دیت که نه جامدانی نه و کاره قدهغه یه، وه قدهغه کردن له برپوا بوون به حال کردنی، چونکه نه وه قدهغه کردن ده گریته وه له کرداری ناشرین، وه به هه مان شیوه برپوا بوون به وهی که قدهغه یه، وه نه وه قدهغه کردنش هرپام کراوه کانی نیهرام بهستن ده گریته وه، وه هرپام کراوه کانی هرپام کردن ده گریته وه.

وه ده چیتته نه و چوارچیوه یه وه که ده فهرموی: ﴿وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ﴾ واته: کوشتار له و مانگه دا مه کهن، وه ههروه ها هه موو جوړه سته میکیش له و مانگه دا هرپام کراوه، وه ک خوا ﴿إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ﴾ (التوبة، ۳۶) واته: بیگومان ژماره ی مانگه کان له لای خوا له و رپوژته وه که ناسمانه کان و زهوی هیئاونه دی، دوازه مانگن، له و «دوازه مانگ» هس چواریان هرپامن «جهنگیان تیدا قدهغه یه»، نا نه وه یه نایینی راست و ریک، نجا تیوه له و «چوار مانگ» نه دا سته م له خو تان مه کهن.

زوربه ی زانایان بو چوونیان وایه که کوشتار له مانگه کانی هرپامدا نه سخ کراوه ته وه به و فهرمایشته ی خوای گهوره: ﴿فَإِذَا انْسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ﴾ (التوبة، ۵) واته: نجا هر کات مانگه جهنگ تیدا قدهغه کراوه «به مؤلت دانراوه» کان تیپه رین، نه وه له هه کویه ک هاوبهش بو خوا دانهره کانتان لی هه لکه وتن بیانکوژن، وه جگه له و ده قه گشتیانهش که تیایاندا فهرمان کراوه به کوشتی کافران به ره های، که خوای گهوره هه ره شه ی کردوه له وانیه که دوا ده کهن له کوشتاری بیروا کاندایه ره های.

وه ههروه ها پیغه مبهری خوا کوشتاری خه لکی (طائف) ی کرد له مانگی (ذی القعدة) نه ویش یه کیکه له مانگه هرپام کراوه کان.

هه ندیکی تر له زانایان ده فهرموون: کوشتار کردن له مانگه کانی هرپامدا نه سخ نه کراوه ته وه به لگه یان بو قسه که یان نه م ده قه و هاوشیوه کانی: له بهر نه وه ی قدهغه کرده که تاییه ت کراوه. لیره دا ده قه ره ها کانیان حمل کردوه و وتویانه: (المطلق یحمل

على المقيد) واته: نه وهى كه به ره هايى هاتوه له بهر رپوشنايى شه وه دا كه به (مقيد) وى به به نندارى هاتوه ته ماشاى ده كرى

وه هه نديكى تر له زانايان دريژه يان داوه بهم بابه ته ده لين: دروست نيه مسولمانان ده ست پيشخه رى بكن بو كوشتار له مانگه كاني هر امدا، به لام دريژه پيدان و ته او كردنى نه گهر سه ره تاى جهنگه كه له پيش مانگه كاني هر امدا بوو شه دروسته، وه كوشتارى پيغه مبه رى خوا ﷺ به رانبهر به خه لكى (طائف) له سه ره شه داناو، چونكه ده ست پيكي كوشتاره كه يان له جهنگى حونه ين بوو، له مانگى شه وال.

وه هه موو نه مانه ي كه باسكرا ده رباره ي كوشتار مه به ست پيى بهر گرى كردن نيه، به لام كوشتارى بهر گرى نه گهر كافران ده ست پيشخه ريان كرد به كوشتار له گهل مسولماناندا، شه وه دروسته مسولمانان بهر په رچيان بده نه وه، شه ميش بو بهر گرى كردن له خويان له مانگى هر ام و هه موو مانگه كاني تر به يه ك دهنگى زانايان.

كه ده فه رموى: ﴿وَلَا أَلْهَدَىٰ وَلَا أَلْقَلَيْدَ﴾ واته: رپنگرى مه كه ن له و قوربانيه ي كه به ديارى ده هينريت بو مالى خوا (مه ككه) له جه جدا بي، يان له عه مپه، يان له ههر كاتيكي تر دا بيت، له مالات و هاوشيوه كاني، نه كه ن رپنگرى لى بكن هه تا ده گاته شويني خوى، وه ليسان مه به ن له رپنگاي دزى كردن و هاوه شيوه كانيه وه، وه كه مته رخمى تيا دا نه كه ن به وهى شه ر كيك بخه نه سه شانيان كه له تواناى شه واندا نه بي، به و هويه وه پيش شه وهى بگاته شويني پيوست له ناو بچيت، به لكو به گه وره ي رابگرن، وه شه كه سه ش به گه وره رابگرن كه ده يه نئي.

﴿وَلَا أَلْقَلَيْدَ﴾ شه مه جورپيكي تايبه ته له جوره كاني ديارى، شه ويش برتبه له و قوربانيه ي كه ملوانكه ي له مل كراوه بو شه وهى خه لكى فيرى شوينكه وتن فيرى سوننه ت بين، وه له بهر شه وهى كه بزائريت ديارى كراوه و ريزى لى بگيريت، له بهر شه وه يه ملوانكه خسته مل يه كيكه له دروشم و سوننه ته كان ﴿وَلَا آمِينَ أَلَيْتَ الْحَرَامَ﴾ واته: شه وانه ي مه به ستان مالى خوايه ﴿يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا﴾ واته: شه كه سه ي مه به ستى مالى خوايه، وه مه به ستى چاكه ي خوايه به بازار گاني و كه سه بته ي سه لال و رپگه پيدراو، يان مه به ستى ره زامه ندى خوايه به جه ج و عومره و ته و اف و نويز كردن، وه هاوشيوه ي شه وانه له عبادته ته كان، وه رپوبه رپويان مه به نه وه به قسه و كردارى ناشرين، به لكو ريزيان لى بگرن و ريز له نيردراوه كان بگرن و به گه وره ته ماشايان

بگه ن، وه لهو چوار چيويه دا رينگاو بانه كانيان بو خوش بگه ن، هه تا نهو كه سانه ي دين بو مالي خوا به ناراميه وه بين و هيچ مه ترسيه كيان له سر نه ييت، به يي شهوي كه له گيانيان بترسن له كوشتن و نازاردان و هاوشيوه كاني، وه هه روه ها له ماله كانيان نه ترسن، له دزيكردن و رينگري كردن و هاوشيوه ي نه وانه.

وه نه م ده قه پيروزه تا يهت كراوه به فرمايشتي: ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا﴾ (۲۸) التوبه. (واته: شه ي نه وانه ي پرواتان هيناوه! به دلنياه وه هاوبه ش بو خوادانه ره كان پيسن، بويه با پاش نه م سال «سالي نويه مي كوچي» توخني مز گه وتي حه رام نه كه ون).

كه سي بت په رست نا ييت بچي ته ناو مالي خوا (كه عبه ي پيروژن)، وه تا يه تي كردن له م ده قه دا، به قه ده غه كردني روو به روو بوونه وه ي شهو كه سانه ي مه به ستيان مالي خوا و ره زامه ندي شهوه، به لگه يه له سر شهوي كه هه ر كه سيك مه به ستی شهوه ييت سه ريچي و خراپه كاري تي دا بكات، شهوه پيوسته رينگري لي بگريت له م حاله ته دا، بو شهوي پشيو ي و ناشووب له مالي خوادا دروست نه كات، وه ك چون خواي گوره ده فهرموي: ﴿وَمَنْ يُرِدْ فِي الْحَاكِمِ بَطْلًا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ الْعِبرِ﴾ (۲۵) الحج.

وه كاتي ك كه قه ده غه ي ليكردون له راو كردن له كاتي ئي حرام به ستندا، ده فهرموي: ﴿وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا﴾ واته: نه گه ر ئي حرامتان شكاند له حج و عمه ره، وه ده رچوون له حه رهمي مه ككه شهوه دروسته بوتان راو بگه ن، وه شهوه قه ده غه كردنه لاده چي ت، وه فهران كردن پاش قه ده غه كردن، حوكمي شته كان ده گه رينيه وه بو پيش حه رام بووني.

﴿وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا﴾ واته: با تووره يي و دژايه تي و سته مي كه سانيك واتان لي نه كات، له بهر شهوي رينگريان ليكردون له مز گه وتي حه رام (كه عبه)، ئيه وش ده ستر ريزي بگه نه سه ريان بو شهوي دلان ناوبخواته وه، به راستي پيوسته له سر مسولمان پابه ندبي به فهرانه كاني خواوه و رينگاي داد په روه ري بگري ته بهر، ته نانه ت نه گه ر سته ميشي لي بگري ت، دروست نيه بوي كه درو بكات به سر كه سيكه وه به هوي شهوي كه شهوه دروي له سر كردوه، يان خيانه تي لي بكات له بهر شهوي كه شهوه خيانه تي ليكردوه.

﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَىٰ الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ﴾ واته: با هه نديكتان كومه كي هه نديكي ترتان بگه ن

له سهر چا كه. (البر): بریتیه له ناویكى گشتگیر بۆ هه موو نه وانیه كه خوا خووشی ده وین و لیان رازیه، له كرداره ئاشكراو نهینه كاندا، وه له مافی خوی گه و ره مافی به نده كان.

(التقوى): لیره دا: ناویكى گشتگیره بۆ واز هینان له هه موو نه و كرداره ئاشكراو نهینیه كه خواو پیغه مبه ره كه ی پینان ناخوشه، وه هه موو ره وشتیک له ره وشته كانی خیر و چا كه كه فرمان به نه جامدانی كراوه، یان هه موو ره وشتیک له ره وشته ناشرینه كان كه فرمان به نه كردنی كراوه، به راستی به نده فرمانی پیکراوه كه سه ره تا خوی جیه جی بکات، پاشان هاو کاری برا ئیمانداره كانی بکات له سه ری، به هه موو وته كه كه هانی بدات و چالاکی بکاته وه، وه به هه مان شیوه به هه موو كرداریك.

﴿ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ ۖ وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ ۚ وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ ۚ وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ ۖ ﴾

كه خاوه نه كه ی تاوانبار ده بیست ﴿ وَالْعُدْوَانِ ۚ ﴾ بریتیه له ده ستریزی كردن بۆ سه ره خه لك له خوین و مال و شه ره ف و نامووسیان، بیگومان پیوسته له سه ره به نده ده ست هه لگریت له هه موو ده ستریزی و سته میك، پاشان هانی خه لكیش بدات به واز هینان و دوور كه وتنه وه لی.

﴿ وَأَتَقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۖ ﴾

له سه ره نه و كه سه ی كه به چا و قایمی سه ریچی ده كات، ناگاداری قه ده غه كراوه كان بن، تاكو تووشی سزای خوا نه بن له ژیانى دنیاو دواړوژدا.

(۳): ﴿ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أَلْمَيْتَةُ وَالِدَمُ وَالْحَمُّ وَالْخِنْزِيرُ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَفَقَةُ وَالْمَوْقُودَةُ وَالْمَرْدِيَّةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ الْأَزْلَمُ ذِكْرُكُمْ فَسُقُ الْيَوْمَ بَيْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَحْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَمَّتْ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنْ اضْطُرَّ فِي مَخْصَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳﴾

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أَلْمَيْتَةُ وَالِدَمُ وَالْحَمُّ وَالْخِنْزِيرُ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَفَقَةُ وَالْمَوْقُودَةُ وَالْمَرْدِيَّةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ الْأَزْلَمُ ذِكْرُكُمْ فَسُقُ الْيَوْمَ بَيْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَحْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَمَّتْ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنْ اضْطُرَّ فِي مَخْصَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳﴾

مَنْ كَانَتْ عَلَيْهِ نِعْمَةٌ مِنْ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳﴾

أَجَلٌ لَكُمْ قُلْ لِمَنْ أَسْعَى الظَّالِمِينَ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْحَرْجِ مُكَلِّبِينَ نِعْمَتُوهُمْ وَمَنْ مَسَّ عَيْنُكُمْ فَكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِمْ مَا سَكَنَ عَلَيْهِمْ وَلَا تَذْكُرُوا أَسْمَاءَهُ عَلَيْهِمْ وَأَقُولُوا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۳﴾

الْيَوْمَ أُكْمِلُ لَكُمُ الدِّينَ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا الْكِتَابَ جَلَّ جَلَلُهُ وَعَلَّمَكُمْ كَيْفَ يُقَرَّبُ إِلَيْهِ وَالْمَخْصَصَاتِ مِنَ الْمَنْعِيِّ وَالْمَخْصَصَاتِ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِ كِتَابِنَا أَتَيْتُمُوهُنَّ الْجُرُزْمَانَ مُخْصَصِينَ غَيْرِ مُتَجَانِفِينَ وَلَا مُتَجَانِفِينَ أَعْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِسْلَامِ فَقَدْ حَطَّ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِيرِينَ ﴿۳﴾

نعمه نهويه كه خواستگاره بوى گواستويته ته وه له فه رمايشتى خوى: ﴿ إِلَّا مَا يَتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ﴾ باش بزانه نهوهى كه خواى گهوره

قده غهى كرده له سهر بنده كاني تنها له بهر بهرزه وه ندى خويانو پاراستنيانه له زياني نهوانهى كه له ناو قده غه كراوه كاندا هيه، وه هه ندى جار نهوهى پروون كرده ته وه، هه ندى جاريش پروونى نه كرده ته وه. وه هه واليداه كه به راستى نهو چه رامى كرده ﴿ أَلْمَيْتَةُ ﴾ مه بهست له مرداره وهو بوو نهويه كه گياني ده رچووييت به بى سهر برينيكى شهرعى، به راستى نهوه چه رامه له بهر نهوهى زياني هيه، كه برينيه له مانه وهو كو بوونه وهى خوين له جهسته يدا، وه گوشته كهى كه نه گهر هر كه س بيخوات زياني پى ده گه به نى.

وه زورريك لهوانهى كه ده مرن به هوى نه خوشيه كه وه، نهو نه خوشيه ده بيته هو كاري مردنيان، وه نهوانهى له مرداره وه بوو جيا كراونه ته وه: مرداره وه بووى كوله و ماسيه نهوانه چه لالان.

﴿ وَالِدَمُ ﴾ واته: خوئينيك رزائيت، وه ك چون له ده قيكيترا به ندارى كرده ده فرموى: ﴿ دَمَا مَسْفُوحًا ﴾ ﴿ ۱۱۵ ﴾ ﴿ الْأَنْعَامِ ﴾ ﴿ وَالْحَمُّ الْخِنْزِيرِ ﴾ نهوه گشتگيره بو هه موو به شه كاني، له بهر نهوه خواى گهوره له

نيوان هموو نازه له درنده كاندا به تايهت ناوي به رازي هيناوه، چونكه دهسته يه ك له خاوه ن كتيه كان له گاوه كان پيسان وابوو به تايهت خوا بو نهواني حه لال كردوه. واته: غرور مهن به وان، به لكو نهوه حرامه و له كوي شته پيسه كانه.

﴿وَمَا أَهْلَ لَيْلِي لَعَنَ اللَّهُ بِئِنَّ﴾ واته: نهو نازه لهي له كاتي سه بر پيندا ناوي غه يري خواي له سه ر هينراوه، له به كان و پياو چا كان و نه ستيره كان، وه جگه له وان هه له دروستكراوه كان، وه ك چون ناوي خوا سه بر پراوه كه پاك ده كات، مانا كه ي نهوه ده گه به نيت كه ناوي غه يري خوا پيسي ده كات له رووي مه عنه وويه وه، چونكه شيرك و هاوبهش دانانه بو خواي بي هاوتا.

﴿وَالْمُنْخَفِقَةُ﴾ واته: نهو مرداره وه بووه ي كه خنكينراوه به ده ست، يان به پهت و گوريس، يان سه ري بخريته ناو شتيكي ته سكه وه، نه توانر يت به يئير ته ده ره وه هه تا ده مر يت.

﴿وَالْمَوْقُودَةُ﴾ واته: مرداره وه بوويه ك به هوي ليدانه وه به گوجان، يان به به رد، يان به دار، يان رووخاني شتيك به سه ري دا، به مه به ست يان به بي مه به ست.

﴿وَالْمَرْدِيَّةُ﴾ واته: نهوه ي كه له به رزي بكه ويته خواره وه، وه ك: كيو، يان ديوار، يان سه ريان، يان هاوشيوه ي نه وان، به هوي نه وه وه به مر يت.

﴿وَالنَّطِيطَةُ﴾ نه وه به كه (نازه ليك) قوچي لي دابي، به هوي نه وه وه مر دي. ﴿وَمَا أَكَلِ السَّعْبُ﴾ له گورگ، يان شير، يان پلنگ، يان نهو بالندانه ي كه درنده ن و راو ده كن، نه گه به هوي لي خوار دني درنده وه مرد، نه وه بينگومان حه لال نيه.

﴿إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ﴾ وه گه ريته وه بو نهو مه سه لانه ي پيشوو له: خنكاو، ليدر او، نهوه ي له به رزايي فر ي درا يته خواره وه، قوچ ليدر او، نهوه ي درنده خوار ديئي، نه گه سه ر بير ديئ، وه گياني راسته قينه ي تيدا مابيت بو نهوه ي سه بر پينه كه شه رعي و دروست يئ، شاره زايان له فيقه ي ئيسلاميدا ده لين: (نه گه ده ر كهوت درنده يان هاوشيوه ي درنده ناوسكي ده ره ينا بوو، يان گه ر دني بريوو، نهوه ژياني وه ك نه ماني وايه). وه هه ندي له زانايان بو چوونيان وايه نه گه ر نيچيره كه ژياني تيدا مابوو نهوه دروسته سه ر بير ديئ و بخور يئ، ته نانه ت نه گه ر ناوسكي شي ده ره يئرابوو، نهوه ماناي روو كه شي ده قه كه به.

﴿وَأَنْ تَسْتَفْسِمُوا بِالْأَزْزَمِ﴾ وه ده غه كراوه له سه رتان فالگر ته وه، يان نياز گر ته وه به تيرو پشك، (الاستقسام): بريته له داوا كردني نهو شته به كه بو تان دابهش بكات و

نه ندازه گيری بکات. که بریتیه له سئ (قهدهح) له سهردهمی نهفامیدا به کاریان دههینا، لهسه ریه که میان نووسرابوو: نهو کاره بکه. وه لهسه ر دووهم نووسرابوو: نهو کاره مه که. وه سییم: هیچی تیدا نه نووسرابوو.

جائیه گه که سیک بیویستبایه گه شتیک بکات، یان ژن ماره بپریت، یان هاوشیوهی نهوانه، ده چوو شتیکی هه لدهدا بو سه ر یه کیک لهو قهدهحانه، نه گه نهوه ده ربچوایه که ده لی: نهو کاره بکه. نهوه لهسه ر نهو کاره ده چوو، وه نه گه نهوه ده ربکه وتبایه: نهو کاره مه که. نهوه دهستی ده کیشایه وه لهو کاره وه نهیده کرد. وه نه گه نهوه ده ربکه وتبایه که هیچی لهسه ر نه نووسراوه، دووباره ی ده کرده وه هه تا یه کیک لهوانه ی دی ده رده چوون، نهجا کاری پی ده کرد.

خوای گه وه ره لیسی قهدهغه کردن، نهوه ی که وه ک نه مه یه وه نهوه شی که له هاوشیوهی ده چیت، به لکو خوای کار به جی له جیاتی نهوه نویژی (الإستخارة) ی بو دیاری کردن. ﴿ذَلِكُمْ فَسَقٌ﴾ ناماژه یه بو هه موو نهوه قهدهغه کراوانه ی که باس کرا، که خوای کار به جی قهدهغه ی کرده، له بهر پاراستنی بهنده کانی، وه به راستی نهوه ﴿فَسَقٌ﴾ واته: ده رچوونه له فرمانی خواو به ده مه وه چوونی فرمانی شه یتانه.

پاشان خوا ﴿﴾ منتهی کرده بهسه ر بهنده کانیدا وه ک ده فهرموئ: ﴿الْيَوْمَ يَسَّرَ الْإِسْلَامَ لَكُمْ وَالْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْصَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ نهو رژی که ناماژه ی بو کراوه رژی عه ره فه یه، که خوای گه وه دینی خو ی ته واو کامل کرد، وه بهنده و پیغه مبه ره که ی سه رخست، وه بت په رستانی زه لیل و سه رشور کرد، پاش نهوه ی که سوور بوون لهسه ر هه لگه رانه وه ی پرواداران له ناینه که یان و ته ماحی نهوه یان ده کرد. کاتیک گه وه یی و عیززه تی ئیسلامیان بینی، له سه ر که وته کان و ده ر که وتنی به ته واوی، ته واو بی ئومیدو هیوا براو بوون که جاریکی تر بگه رینه وه بو سه ر ناینه که یان، هه تا وایان لیها ت له پرواداران ده ترسان.

بویه لهو ساله دا که پیغه مبه ر ﴿﴾ حه جی تیایدا کرد سالی ده یه می کۆچی - حه جی مالتاوا یی، هیچ بت په رستیک حه جی نه کرد، وه هیچ که سیک به رووتی ته وافی نه کرد. بویه ده فهرموئ: ﴿فَلَا تَخْشَوْهُمْ﴾ واته: له بت په رستان مه ترسن، لهو خوایه بترسن که سه ری خستوون به سه ر یانداو ریسوای کردوون و هه موو قیله کانیانی به گه ردن خویاندا شکانده ته وه.

﴿ اَلْيَوْمَ اَكَلْتُ لَكُمْ دِيْنَكُمْ ﴾ به ئهوپه پرى سهر كه وتن، وه تهواو كردنى شه ريعهت له ئاشكرائى و نهينى، بنه ماو لقه كانى. بويه تنها قورئان و سوننهت به سه بؤ شهوى بكرين به تاكه سه رجاوه، له برياره كانى نايين و لق و پوپه كانى. ههر فرمان پينكراويك برواى واييت كه پيويسته خه لكى بؤ شاره زابوون له عه قيده و نه حكامه كان قيرى كومه له زانستىك بيت جگه له قورئان و سوننهت، له زانستى كه لام و هاوشيوه كانى، ئهوه به راستى نه فامه و بؤ چوونه كهى پوچ و بى مانايه، چونكه وا گومانى بردوه كه نايين تهواو ناييت تنها به وه نه ييت كه ئهوه ده يليت و بانگه شهى بؤ ده كات. ئه مه له گه و ره ترين سته م و خو گه و جانندن و نه فاميه به رانبر به خواو پينغه مبه ره كهى.

﴿ وَاَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي ﴾ واته: ئه وهى ئاشكراو نهينيه ﴿ وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْاِسْلَامَ دِيْنًا ﴾ واته: رازى بووم و هه لمبئراردوه كه ئيسلام ئاييتان ييت، وه ك چون ئيوه ش پيسى رازى بوون، دهى هه ستن سوپاس و ستايشى خوا بكن كه منه تى كردوه به سه رتاندا به باشترين و به ريزترين و تهواوترينى ئيو ئايينه كان.

﴿ فَمَنْ اَضْطَرَّ ﴾ واته: ناچارى تهنگى پى هه لچنى به خواردنى ئهوه قه دهغه كراوانى كه له پيشه وه باسمان كرد، له فه رمودهى: ﴿ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ ﴾ ﴿ فِي مَخْضَصَةٍ ﴾ واته: له برسيتيدا، ﴿ غَيْرُ مُتَجَانِفٍ لِآثِمٍ ﴾ واته: (بى شهوى ئاره زووى گونا ه كردنى هه ييت) واته: لى نه خوات هه تا ناچار ده ييت، وه به قه د پيويست نه بى زياتر نه خوات، ﴿ فَاِنَّ اللَّهَ عَفُوٌّ رَحِيْمٌ ﴾ كه له و بارودوخه دا رينگايى به خواردنى داوه، وه به ميهره بانى خوى لى خوش ده ييت به پى شهوى كه نيازو نيه تى له سه ر دامه زراوه، به بى كه م و كورتى كه كه زيان به ئايينه كهى بگه يه نيت.

(۴): ﴿ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا اُحِلَّ لَهُمْ قُلْ اُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُم مِّنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُوهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا اَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اِسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاَقْوُوا لِلَّهِ اِنَّ اللَّهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿۴﴾

خوا ﴿﴾ به پينغه مبه ره كهى موحه مبه د ﴿﴾ ده فه رموى: ﴿ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا اُحِلَّ لَهُمْ ﴾؟ (پرسيارت ليده كهن چيان بؤ هه لال كراوه) واته: له خواردمه نييه كاندا، ﴿ قُلْ اُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ ﴾ برتبه له هه موو ئه وانه سوودو قازانجى هه ييت، يان تام چيئى هه ييت، به بى شهوى زيانى هه ييت بؤ جه سته و عه قل. هه موو خواردمه نييه كان ده گرئته وه له دانه و ئله و به ربومه كان ئه وانه كه له لادى و له ده شته كان ده چينرين، وه هه موو گياندارانى ده شت

جگه له وانهی که خوا جیای کردونه ته وه له درنده و نه وانه شی که پسن. وه له بهر نه مه تیگه یشتن له دهقه که دا نه وه ده سه لمینیت که شته پیسه کان حه رام و قه ده غه ن، وه ک چون دهقه که به روونی ناماژه ی پی ده کات و ده فهرموی: ﴿وَيَحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتُ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِنَّ الْخَبِيثَاتُ﴾ ۱۵۷ ﴿الْأَعْرَافُ﴾ وَمَا عَلَّمْتُمْنَ الْجَوَارِحَ ﴿واته: حه لال کراوه بو ئیوه، هه ر یه که له بالنده و تانجی و سه گ راوتان بو بکن، که فیبری راوتان کردوون، هه تا کوتایی دهقه که.

نهم دهقه به لگه یه له سه ر چه ند شتیگ:

یه که م: سوزو میهره بانی به رانه ر به بنده کانی، وه ک چون رینگا کانی حه لالی بو فراوان کردوون، وه بو یانی حه لال کردوه نه و نیچیرانه ی که سه ریان نه پریون و سه گو و تانجیه راو که ره کانیان برینداریان کردوون. وه مه به ست له (الجوارح): سه گو، پلنگ و بازو هاوشیوه یانه، نه وه ی که به ده نو کی راو ده کات یان به چرنو کی.

دووهم: مه رجه نه وانه ی راویان پی ده که ن فیبری راو کردن کرابن، به و شیوه ی که له داب و نه ریتدا پیی ده و تریت فیبر کردن، به وه ی نه گه ر هانیدا به ده میه وه بجیت، وه نه گه ر ترساندی بترسیت، وه نه گه ر نیچیره که بگریت نه یخوات، بویه ده فهرموی: ﴿تَعْلَمُونَنَ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ﴾ ﴿واته: نه و نیچیره له بهر ئیوه بگرن، وه نه گه ر بریندار که ره که (سه گ یان تانجی) لئی خوارد نازانریت ثایا بو خوی راوی کردوه یان بو خاوه نه که ی، وه ره نگه بو خوی راوی کردییت.

سییم: به مه رج دانانی نه وه ی که سه گ برینداری بکات یان بالنده: له بهر نهم پرسته یه که ده فهرموی: ﴿مِنَ الْجَوَارِحِ﴾ له گه ل نه وه ی که له پیشه وه باسکرا له حه رام بوونی خنکینراو. نه گه ر سه گ بیخنکینیت، یان جگه له سه گ، یان به قورسای خوی کوشتییتی، حه لال و ره وانه یه. له گه ل نه وه شدا (بریندار که ره کان) به که له کانیان نیچیره که بریندار ده که ن، یان به چرنو که کانیان. نه وه ی که روون و دیاره به راستی (الجوارح) بریندار که ره به واتای به ده ستهینه ر دیت، واته: نه وانه ی راو ده که ن و شاره زان لئی. دهقه که نایته به لگه بو نه مه. خوا زاناره.

چوارهم: دروسته سه گ رابگیریت بو راو کردن، وه ک چون له فهرموده ی صه حیدا هاتوه، له گه ل نه وه ی که راگرتن و به خیو کردنی سه گ حه رامه، به لام له بهر نه وه ی که دروسته فیبر بگریت بو راو کردن، به هه مان شیوه یه دروسته رابگیریت.

پينجه م: پاكي نهو شوينه ده مي سه گي بهر ده كه وئت له كاتي پراو كردندا، چونكه خوا ريگاي پيداوه، وه باس له شوردي ناكات، كه واته به لگه يه له سه ر پاكي تي.
 شه شه م: به لگه يه له سه ر گه وره يي زانست، چونكه بريندار كه ري فير كراو به هو ي زانسته كه يه وه ريگه دراوه پراوي پي بكريت، به لام نه وي كه فير نه كراوه ريگه نه دراوه پراو بكات.

حه وتم: سه رقال بوون به فير كردني سه گ، يان بالنده، يان هاوه شيوه يان، سه رزه نشت نه كراوه، وه له شته پووچو بي مانا كان نيه، به لكو شه وه كاريكي پيوسته، چونكه نامرازيكه بو حه لال بووني پراوو سوود وه رگرتن لي.

هه شته م: به لگه يه بو نهو كه سانه ي كه ريگه يان داوه به فروشتني سه گ، ده لي: له بهر نهو نيچيره كه به ده ست ناهييت مه گر به وه نه ييت (واته: به سه گ نه ييت).

نو يه م: نامازيه بو به مه رج گرتني وتني: (بسم الله الرحمن الرحيم) واته: به ناوي خوي به به زه يي به خشنده، وه نه گر به نه نقه ست ناوي خوا نه هييت ره وا نيه نهو نيچيره ي كه بريندار كه ره كه پراوي كردوه بخوري ت.

ده يه م: دروسته خواردني نهو نيچيره ي كه بريندار كه ره كه پراوي كردوه، يه كسانه نه گر بريندار كه ره كه كوشتي تي، يان نه يكوشتي. وه نه گر خاوه نه كه ي گه يشت به نيچيره كه، به لام نيچيره كه گياني تيا مابوو نهو حه لال نيه بو ي مه گر سه ري بيري.

پاشان خوي داد گر هاني (مرؤفه كاني) داوه له سه ر ته قواو خو پاريزي، وه ناگاداري كردونه وه به ليپرسينه وه له رو زي دوايي، به راستي هاتني قيامت زور نزيكه، ده فهر موي: ﴿وَأَنْقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ (واته: وه پاريز له خوا بكن، بيگومان خوا ليپرسينه وي خيرا به).

(۵): ﴿الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَلٌ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلَلٌ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ وَلَا مَتَّحِدِينَ أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ﴾

﴿الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ﴾ خوا ﴿﴾ له بهر نهو حه لال كردني پاكو خاوينه كاني دووباره كردوته وه بو شه وي منه ت بكات به سه ر به نده كاني دا، وه بانگي به نده كاني بكات بو شه وي سو پاسگوزاري بكنو زور يادي بكن، چونكه ريگه ي بهو شتانه داوه كه

پيويستی بهنده كانی پرده كاتهوه، وه به هوی شته پاک و خاوینه كانهوه سوودو قازانج به دست دههینن ﴿وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَّ لَكُمْ﴾ واته: سهربرینه كانی جووله كهو گاور حه لاله بو تيوه نهی مسولمانان- جگه له بيپروا كانی تر، چونكه سهربرینی سهربراره كانیان حه لاله نيه بو مسولمانان. له بهر نهوهی خاوهن كتیبه كان ده درینه پال پیغه مبهرانو كتیبه ناسمانیه كان. وه بهراستی پیغه مبهران یه كدهنگن له سهر نهوهی كه سهربرین بو غهیری خوا حه رامه، چونكه شیرك و هاوبهش دانانه. جووله كهو گاوره كان له روانگهی دینهوه پیسان وایه كه سهربرین بو غهیری خوا نادرست و قهدهغهیه، نا له بهر نهوهیه ریگه دراوه به سهربراره كانیان جگه له ئوانی تر.

وه بهلگه له سهر نهوهی كه مبهست له خواردنه كانیان: سهربراره كانیان، بهراستی نهو خوارده مهنیهی كه له سهربراره كان نيه، وه ك دانه ویلهو بهربوومه كان، خاوهن كتیبه كان هیچ تاییه تمه ندیه کیان تیدا نيه، بهلكو ره وایه بو ئوان، وه نه گهر خواردنه كه له غهیری ئهوان بو وایه. وه ههروهها خواردنی داوه ته پال ئهوان (واته: پال جووله كهو گاور) ئه ممش بهلگهیه له سهر نهوهی كه مبهست پیی خوارده مهنیه، به هوی سهربرینانهوه. وه ناوتری: نهوه بو خاوه ندرایتیه، وه بهراستی مبهستی نهوهیه: نهو خواردنهی كه خاوه ندراری ده كهن، چونكه ئه مبه دروست نيه له ریگه ی داگیر کاریهوه، به تاییهت له لایه نی مسولمانانهوه.

﴿وَطَعَامُكُمْ﴾ نهی مسولمانان! (خواردنه كانی تيوه) ﴿حَلَّ لَكُمْ﴾ (بو جووله كهو گاوره كان حه لاله) واته: حه لاله بو تيوه كه خواردنیان پی بدنه ﴿وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ﴾ واته: حه لاله بو تيوه ئافره تانی ئازادی داوین پاک ﴿مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ﴾ واته: له جووله كهو گاوره كان. وه ئه مبه دهقه تاییهت كراوه به فهرموودهی خوای گهوره كه ده فهرموی: ﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ تُؤْمِنَ﴾ ﴿البقرة﴾.

وه تیگه یشتن له دهقه كه، پهوانیه بو پیاوه ئیمانداره ئازاده كان كه نيزه كه كان ماره بیرن، نهویش به هه مان شیوه، به لام بو خاوهن كتیبه كان له هه موو حاله ته كاندا ریگه پینه دراوه، وه دروست نيه بو پیاوه ئازاده كان ماره بكرین، له بهر فهرمایشتی خوای گهوره: ﴿مِنْ قَبْلِكُمْ الْمُؤْمِنَاتِ﴾ ﴿النساء﴾. به لام نهو ئافره تانهی كه كه نيزه كن نهوه بو پیاوانی ئازاد نيه ماره یان بیريت تنها به دوو مهرج نه بی: دهست نه روی و هه ژاری، لهوه بترسی تووشی گونا ه بی، به لام ئافره تانی خراپه كارو داوین پیس دروست نيه هاوسهر گیریان له گه لدا بكریت، یه كسانه نه گهر مسولمان بن، یان خاوهن كتیب بن، هه تا تهوبه ده كهن،

خوای گهوره ده فهرموی: ﴿الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً﴾ (۲) ﴿النور﴾
 وه ده فهرموی: ﴿إِذَا عَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ﴾ واته: حه لالمان کردوه بوتان ماره کردنیان، به
 مهرجی ماره بیه که یان پی بدنه. ههر که سیک که جهخت بکاته وه له سر شهوهی که
 ماره بی نادات شهوه بیگومان بوی حه لال نابی. وه فهرمانی کردوه پنی بدری نه گهر
 نافرته که ژیر بوو شایستهی شهوه بوو ماره بیه که بدریته ده سته وه، وه نه گهرنا ده دریت
 به ده ست سر پرشتیاره که یه وه. وه دانه پالی ماره بی بولای نافرته تان به لگه یه له سر
 شهوهی که سر جهم شهوه ماره بیه مولکی نافرته که یه، وه به شی هیج که سیکی تیدا نیه،
 مه گهر خوئی شتی بدا به میرده که ی، یان بیدا به سر پرشتیاره که ی، یان ههر که سیکی
 تر .

﴿مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ﴾ واته: ئیوه ده بی داوین پاک بن، وه داوین پیس نه بن
 به ناشکرا جگه له ژنه کانتان نه چنه لای هیج ژنیکی تره وه ﴿غَيْرَ مُسْفِحِينَ﴾ واته:
 له گهل هموو که سیکدا زینا ده کن، ﴿وَلَا مَتَّخِذِي أَخْدَانٍ﴾ واته: نه ویش بریته
 له زینا کردن له گهل دوسته کاند (واته: دوستی ژیر به ژیری هه بی)، چونکه زینا له
 سرده می نه فامیدا بهو شیوه بوو که هه ندیکیان زینای له گهل هموو که سیکدا ده کرد،
 نه مه پنی ده و ترا (المسافح). هه ندیکشیان ته نها زینایان له گهل خوشه ویسته کانیاندا ده کرد.
 وه خوای گهوره هه والی داوه که نه وانه همووی پیچه وانه ی داوین پاکیه چونکه به راستی
 مهرجی هاوسه رگیری شهوه به که پیاو داوین پاک بی له زینا کردن، وه خوای گهوره
 ده فهرموی: ﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْآيَاتِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ﴾ واته: ههر که سیک کوفر به خوا
 بکات وه شهوهی پیویسته له بروهینان پیی له کتیبه کانی و پیغه مبه رانی یان شتیک له
 شه ریه ته کانی، شهوه بیگومان کرده وه کانی هه لده وه شیه وه، به مهرجی له سر بیروایی
 بمری، وه ک خوای پهروه ردار ده فهرموی: ﴿وَمَنْ يَرْتَدَّ دِينَكُمْ عَنْ دِينِهِ فِيمَتٍ وَهُوَ
 كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ﴾ (۱۷) ﴿البقرة﴾.
 له کوتایی ده فهرموی: ﴿وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ﴾ واته: نه وانه که زینایان داوه له
 نفس و مال و سامان و کس و کاری خوین له روژی دوایدا، وه ریسوایی هه تا هه تایان
 به ده ست هیئا.

(٦): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِذَا قُمْتُمْ اِلَى الصَّلٰوةِ فَاغْسِلُوْا وُجُوْهَكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ اِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوْا بِرُءُوسِكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ اِلَى الْكَعْبَيْنِ وَاِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوْا وَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰى اَوْ عَلَى سَفَرٍ اَوْ جَاءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَايِبِ اَوْ لَمْ يَسْتُمْ النِّسَاءَ فَلَمْ يَجِدُوْا مَاءً فَتَيَمَّمُوْا صَعِيْدًا طَيِّبًا فَاَمْسَحُوْا بِوُجُوْهِكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْنَكُمْ مِّنْ حَرَاجٍ وَلٰكِنْ يُرِيْدُ لِيُطَهِّرَكُمْ لِيُطَهِّرَكُمْ وَيُنِيْمَكُمْ عَلَيْهِمْ عَلَيْنَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٦﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِذَا قُمْتُمْ اِلَى الصَّلٰوةِ فَاغْسِلُوْا وُجُوْهَكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ اِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوْا بِرُءُوسِكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ اِلَى الْكَعْبَيْنِ وَاِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوْا وَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰى اَوْ عَلَى سَفَرٍ اَوْ جَاءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَايِبِ اَوْ لَمْ يَسْتُمْ النِّسَاءَ فَلَمْ يَجِدُوْا مَاءً فَتَيَمَّمُوْا صَعِيْدًا طَيِّبًا فَاَمْسَحُوْا بِوُجُوْهِكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْنَكُمْ مِّنْ حَرَاجٍ وَلٰكِنْ يُرِيْدُ لِيُطَهِّرَكُمْ لِيُطَهِّرَكُمْ وَيُنِيْمَكُمْ عَلَيْهِمْ عَلَيْنَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٦﴾
 وَذَكَرَ الرَّحْمٰنُ اللّٰهُ عَلَيْنَكُمْ وَمِنْهُ الَّذِيْ وَاَقْرَبُكُمْ
 بِهِ اِذَا قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا وَاَقْرَبُ اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ عَلَيْهِ
 يَدَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿٦﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا قُرْبُوْا مَوَدَّةَ
 اللّٰهِ شُهَدَاةً بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شُرَاطُنُ قَوْمٍ عَلٰى
 اَلَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ اَعْدِلُوْا هُوَ اَقْرَبُ لِلشُّعْرٰى وَاَقْرَبُ اللّٰهُ اِنَّ
 اللّٰهَ خَبِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿٦﴾ وَعَدَّ اللّٰهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا
 وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَاَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٦﴾

به راستی نه مه ده قیسی گه وره یه و
 فرمانو بریاری زور له خو ده گریت،

نه وهی خوای گه وره ناسانی کردوه باسی ده که ین:

یه که م: نه مانه ی که باسکراوه فرمانبرداری تیدایه، وه کار پیگردنی له پیوستیه کانی
 ئیمان وه یه، ئیمان تهواو ناییت به جیه جی کردنی نه مانه نه ییت، چونکه به وه
 دهستی پیکردوه: ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا﴾ هه تا کو تایی. واته: نهی نهو که سانه ی
 پرواتان هیناوه کار بکه ن به پی پیوستی ئیمان که تان، به وهی که بومان داناون.
 دووه م: فرمان کردن به بهر پا کردنی نویژ، وه ک ده فرموی: ﴿اِذَا قُمْتُمْ اِلَى
 الصَّلٰوةِ﴾

سییه م: فرمان کردن به نهت هینان بو نویژ کردن له بهر پسته ی: ﴿اِذَا قُمْتُمْ
 اِلَى الصَّلٰوةِ﴾ واته: به مه بهست و نه تی نویژ کردن.

چواره م: به مهرج دانانی پاک و خاوینی بو راستی و دروستی نویژ، چونکه
 خوای گه وره فرمانی پی کردوه، له کاتی نه جامدانی نویژ، نه صل و بنه ماش له
 فرمانکردندا بو پیوست بوون (واجب ه).

پینجه م: ده ست نویژ گرتن پیوست ناییت به چونه ناو کاته که وه، به لکو

پيويست دەيىت كە ھەستىت بۆ نويۇز.

شەشەم: ھەر شتىك ناوى نويۇزى لىنرا لە فەرزو سوننەت و فەرزى كىفايە و نويۇزى جەنازە، مەرجه دەستويۇزى بۆ بگىرى، تەنانەت كىرنوش بردىش لە لاي زۇربەى زانايان، ۋە ك سوجدەى قورئان خوئىندن و سوپاسگوزارى.

ھوتەم: فەرمان كىردن بە شۇردنى رووخسار، سنورى رووخسار: لە كۇتايى مووى پيشەسەر ھەتا كۇتايى چەناگە بە دريۇزى، ۋە لە نيوان ھەردوو گويدا بە پانى، ۋە دەچىتە ئەم چوار چىۋەيە ۋە ئاۋ لە دەم ھەلدان و ئاۋ لە لووت ھەلدان بە بەلگەى سوننەت، ۋە ھەروھە ريشيش دەبى بشوردريت، بە لام بە مەرچى تەنك يىت و ئاۋ بگات بە پىستە كەى. ۋە ئەگەر ريش پىر بوو ئەو تەنھا روو كەشى دەشوريت.

ھەشتم: فەرمان كىردن بە شۇرىنى دەستە كان، كە سنورى ھەردوو دەست ھەتا ئانىشكە كانە، ۋە (إلى) ۋە ك چۇن زۇرىنەى تويزەرەوانى قورئان دەلىن: بە واتاي (مع) دىت، واتە: لە گەل ئانىشكدا، ۋە ك دەفەرموي: ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ﴾ ۋە لەبەر ئەو ۋە واجب تەواوو كامىل نايىت ھەتا ھەموو ئەنىشكە كان نەشوردري.

ئۆيەم: فەرمان كىردن بە مەسح كىردنى سەر.

دەيەم: ۋە پيويستە ھەموو سەر مەسح بگات، چونكە (ب) لە دەقە كەدا بۇ ھەندى نى، بەلكو بۇ نووساندنە، ئەويش ماناي ئەو دەدات كە ھەموو سەر مەسح بگريت. يازدەيەم: دروستە بە چى شىۋازىك بىھويىت مەسحى بگات، بە ھەردوو دەستى يىت، يان بە دەستىكى، يان بە پەرۋىە ك يان بە داريك، چونكە خواى گەورە سىرىنى (مەسح)ى بە پەھايى ھىناۋەو بەنددار (قىدى) نە كىردو بە سىفەتەكەو، ئەو ھەش بەلگەيە لەسەر پەھايى مەسح كىردن.

دوازدەيەم: ئەو ھى كە پيويستە مەسح كىردنە، ئەگەر سەرى بشورى دەست نەھىنىت بە سەرىدا، بەس نى، چونكە ئەو ھى ئەنجام نەداۋە كە خوا فەرمانى پى دە كات. سىزدەيەم: فەرمان كىردن بە شۇردنى قاچە كان ھەتا قاپەرەقە (گوزىنگ)، ئەو لە ھەردوو دەستدا چ و تراۋە، لە قاچە كانىشدا بەو شىۋەيە.

چواردەيەم: ۋە لامىكە بۆ شىعە (رافضة) لە سەر خوئىندنى زۇربەى زانايان بە

(نصب)، وه به پراستی دروست نيه (پييه كاني) مهسح بركات له بهر شهوهی كه به دهروهه يه و دياره.

پازده يه م: ناماژه يه كي تيدايه بو دهست مهسح كردن به سه ر دوو خوفدا له سه ر خویندنی (الجر) له وشه ی: ﴿وَأَرْجُلَكُمْ﴾ نه گه ر به م شيوه رافه بكریت هه ر يه ك له و دوو خویندنه وه يه مانای تايبه تی خوئی ده گه يه نیت، له سه ر خویندنه وه به (النصب) ده يشوریت نه گه ر پييه كاني به دهروهه بوو. وه له سه ر خویندنه وه به (الجر) ته نها دهستی ته پری پيدا ده هیئت نه گه ر داپوشرا بوون.

شازده يه م: فرمان كردن به ريز بهندی له دهست نويزدا، له بهر شهوه خواي گه وه به ريز به دواي يه كترا باسی كرده. وه له بهر شهوه مهسح كردنی خسته ته نيوان دوو شورده وه، وه نازانری سووده كه ی چيه جگه له ريز بهندی نه ییت.

حه فده يه م: ريز بهندی تايبه ته به چوار نه ندای جهسته كه له دهقه كه دا ناماژه ی پيكراره. به لام ريکخستن له نيوان ناو هه لدان له ده م لووت و روخسار، يان راست و چه پ له نيوان دهست و پييه كاندا، پويست (واجب) نيه. به لكو سونته وايه ناو هه لدانه ده م لووت پيش بخريت به سه ر شوردي رووخساردا. وه پيشخستنی راست به سه ر چه په وه له دهست و پييه كاندا. وه پيشخستنی مهسحی سه ر به سه ر مهسحی گویدا.

هه ژده يه م: فرمان كردن به تازه كردنه وه ی دهست نويز بو هه موو نويزيک، له بهر شهوه وينای فرمان پيكراره بينريت.

نوزده يه م: فرمان به خوشوردن و غوسل ده ر كردن له كاتی له ش گرانی.

بيستم: پويسته خوشوردنه كه هه موو جهسته بگريته وه، چونكه خوا پاك و خاوينی داوه ته پال جهسته، وه هيچ به شيکی جهسته ی تايبه ت نه كرده به سه ر به شيکی تردا.

بيست و يه ك: فرمان كردن به شوردي دهروهه و ناوه وه ی موو له جهنا به تدا.

بيست و دوو: به پراستی بي دهست نويزی ده كه ويته ناو له ش گرانيه وه له كاتی خو شورندا، ته نها شهوه نده به سه نيه ت به نييت و پاشان هه موو جهسته ی بشوريت، چونكه خواي گه وه ته نها باسی خوپا كرده وه ی كرده، باسی شهوه ی نه كرده كه دهست نويزه كه ی دووباره ده كاته وه.

بیست و سی: مرؤف لہ کاتیکدا لەشی گران دەبیئت کہ مەنی بیئە دەر، بە ئاگا بیئت، یان خەوتییئت، بەلام لہ کاتی جووت بوون لەشی گران دەبیئ ئە گەر چی مەنیشی نە یە تە دەر.

بیست و چوار: ھەر کہ سیک خەوی بینیی، یان ھات بە بیریدا کہ لەشی گران بوو، بەلام ھیچ تەرایە کی نە بینیی، ئەوہ خوئوردنی لەسەر نیە، چونکہ جەنابەت نە ھاتوہ تە جی.

بیست و پینج: یادخستەوہی مەنە تی خوای گەورە بەسەر بەندە کانپەوہ، بە ریگە پیدانی تە یە مەموم کردن. بیست و شەش: لہ ھۆکارە کانی رەوا بوونی تە یە مەموم، بوونی نەخۆشیە کہ بە خوئوردن زیانی پی بگات، ئەوہ لەم حالە تە دا دروستە تە یە مەموم بکات.

بیست و ھەوت: لہ کۆی ئەو ھۆکارانە ی دەبنە مایە ی رەوا یە تیدان بە تە یە مەموم بریتە لہ: گەشت و سەفەر، دەر چوون لەسەر ئاو، ئە گەر ئاو نە بوو، بەلام بۆ نەخۆش دروستە تە یە مەموم بکات لہ گەل بوونی ئاودا، چونکہ بە خوئوردن زیانی پی دە گات، وە بۆ ئەوانی تر دروستە ئە گەر ئاو نە بوو، ئە گەر چی لہ شوینی خو یانیش بن.

بیست و ھەشت: ھەموو ئەوانە ی دەر دە چن لہ پیش و پاشەوہ لہ میزو باشەر پۆ دەستنیوژ دەشکینییت. بیست و نۆ: ئەوانە ی کہ پیان وایە جگە لہوہی لہ پیش و پاشەوہ دەر دە چیت، دەستنیوژی پیناشکیت، دەستنیوژ بەوہ ناشکینن ئە گەر دەستیان بەر عەورە تیان بکەوئیت، وە نە بە ھاوشیوہی ئەوہ ش.

سیەم: باش وایە بە کینایە و کنارە باس لہو شتانە بکریئت کہ مرؤف قیز دە کاتەوہ ناوی بینیی، لەبەر فەرمایشی خوا ﷻ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْعَابِطِ ﴿۶﴾ . سی و یە ک: دەست بەر کەوتنی ئافرەت بە چۆژو ئارەزووہوہ، دەستنیوژ دەشکینییت.

سی و دوو: نەبوونی ئاو مەر جە بۆ رەوا پیدان بە تە یە مەموم.

سی و سێ: ئە گەر کەسە کہ لہ ناو نوئێژدا بوو، وە ئاویش بوونی ھەبوو، تە یە مەمومە کی بە تال دەبیئەوہ، چونکہ خوای گەورە لہ کاتیکدا ریگای پینداوہ کہ ئاو نە بیئت.

سی و چوار: ئە گەر چووہ ناو کاتی نوئێژەوہ ناوی پینەبوو، ئەوہ پیوئستە لہ

دهورو بهرى خويىدا به دواى ئاودا بگه رپيت، چونكه ناوترپيت: (لم يجد) واته: دهستى نه كهوت نه گهر به دواى ئاودا نه گه رپيت.

سى و پينج: نه گهر ئاوى دوزيه وه بهشى پويستى نه ده كرد، نه وه پويسته به كارى بهينيت و پاشان ته يه موم بكات.

سى و شەش: ئاويك تيكەل كراييت به شتى پاك، پيش ده خرييت به سەر ته يه ممو، واته: ده يته پاكه ره وه، چونكه ئاوى گوراو ئاوه، ده چيته چوار چيوه رستهى: ﴿فَلَمْ يَجِدُوا مَاءً﴾

سى و هەوت: به راستى له ته يه ممو دا نيهت پويسته، بويه خوا ده فهرموى: ﴿فَتَيَمَّمُوا﴾ واته: مه بهست و نيازتان ته يه موم كردن ييت.

سى و هەشت: نه وهى به سەر ئه رزه وه يه به سه بو ته يه موم كردن، له خول و هاوشيوه. نه و كات نه مه له سەر وتهى نه و ﴿فَأَمْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِّنْهُ﴾ يان زورينه يه، واته: ده بى ته يه موم كردن زوربهى به خول و توز ييت، پرووخسارو ههردوو دهستى پى ده كرپت. يان بو هاندانه بو باشت، نه و يش نه وه يه نه گهر بكرپت توزى پاك دهستكه وپت نه وه باشته.

سى و نو: دروست نيه ته يه موم كردن به خولى پيس، چونكه خاوين نيه، بهلكو پيسه .

چل: له ته يه ممو دا تنه پوخسارو ههردوو دهست مهسح ده كرپت، بيچگه له نه ندانه كانى ترى جهسته. چل و يه ك: به پى رستهى: ﴿بِوُجُوهِكُمْ﴾ هه موو پرووخسار ده گرپته وه، به لام خول كردنه ناو ده مو لووت و گوئ هه رچهنده كه م ييت دروست نيه، چونكه نه مانه له لايه ن خواوه ليبوردننى له سه ره. چل و دوو: دهسته كان مهسح ده كرپن هه تا مه چه ك، چونكه به گشتى به وه دهوترپت دهست. چل و سى: نه گهر بكرپته مه رج مهسح كردن هه تا نيشكه كان، نه وه خواى گهوره كووت و قهيدى ده كرد وه ك چون له دهستنويزدا كووت و قهيدى كرده هه تا نيشكه كان، ده قه كه گشتگيره بو ره وابه تى دانى دروستى ته يه موم له هه موو نه وانهى كه به سەر بهنده دا ديت، له بى دهستنويزى و له ش گرانى، بهلكو بو پيسى جهسته ش، چونكه خواى گهوره له برى ئا و ديناوه، وه ده قه كهى به ره هايبى هيناوه و به نددارى نه كرده، وه و تراوه پيسبوونى جهسته نا چيته چوار

چيويه حوكمى ته يه موم، چونكه دهقه كه له ميانه ي بئ دهستنويزي و لهش گرانيدا هاتووه شهوش بوچوونى زوربه ي زانايانه.

چلو و چوار: ييگومان شويني ته يه موم كردن له بئ دهستنويزي و لهش گراني برتيه له رووخسارو دهسته كان.

چلو و پينچ: نه گهر نيته بو ههردوو بئ دهستنويزيه كه بهينيته، شهوه ييگومان دروسته، به كار كردن له كوئي گشتي و رههايي دهقه كه.

چلو و شهش: دروسته مهسح كردن به هه ر شتيك بيت، به دهستي يان هاوشيوه ي، چونكه خواي گهوره دهه فرموي: ﴿فَأَمْسِكُوا﴾ نه يه فرمووه شهوه ي كه مهسح پئ ده كه ن، ده ي كه واته به لگه يه له سه ر دروستي مهسح كردن به هه موو جوړي.

چلو و ههوت: به مه رج گرنتي ريزه بندي له خو پاك كردنه وه له ته يه مومدا، وه ك چو ن له دهستنويز گرندا به مه رج گيراوه، وه له بهر شهوه خوا به مهسح كردني رووخسار دهستي پيكردوه پيش مهسح ههردوو دهسته كان.

چلو و ههشت: خواي گهوره لهو شهريعه ته ي كه بو ئيمه ي داناوه، هيج ناره حه تيه ك و بار گرانيه كي له سه ر دانه ناوين به لكو شهوه ميهره بانيه كه له لايه ن خواوه بو بنده كانى، له بهر شهوه ي پاكيان بكاته وه و نازو نيعمه ته كانى خوي بريزيته به سه رياندا.

چلو و نو: پاك راگرنتي روالهت به ناوو به خو ل، ته واو كه ري پاك كردنه وه ي ناخه به يه كتاپه رستي و ته وبه ي راسته قينه.

په نجا: به راستي پاكي ته يه موم، نه گهر چي پاكو خاويني تيدا به دي ناكري و ههستي پئ ناكري و ناينري، وه پاكيه كي مهعنه وي له خو ده گريته كه له جيه جي كردني فه رماني خواوه سه رچاوه ي گرتوه.

په نجاو يه ك: پيوسته له سه ر مرو ف كه ورد بيته وه له نهيني شهريعه تي خوا له پاكو خاويني و هاوشيوه كانيدا، له بهر شهوه زانسته و زانباري زياد بكات، وه به هه مان شيوه سوپاسگوزاري و خوشويستي بو خوا زياتر بيت، له سه ر شهوه شهريعت و برياران ه ي كه بنده ده گه به نيته به به رز ترين پله و پا يه.

(٧): ﴿وَأَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾

که ده فهرموی: ﴿وَأَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ﴾ خوا ﴿فَمَا كَانَ بِهِ نِدَّةً﴾ فەرمان به بنده کانی ده کات یادی نبعمه ته دینی و دنیا به کانی بکه نه وه، به دل و زمانیان، چونکه به رده وام بوونی (مرؤف) له سهر یاد کردنه وهی نبعمه ته کان، به لگه به له سهر سو پاسگوزاری خوا و خوشیستی، وه پر بوونی دل له چاکه و چاکه کاری، وه سهرسام نه بوون به خوئی، به هوئی نهو نبعمه ته ناینی و فزل و چاکه زورانای خوای گه وره وه.

﴿وَمِيثَقَهُ﴾ واته: یادی په یمانه که ی بکه ن ﴿الَّذِي وَآثَقَكُمْ بِهِ﴾ واته: نهو په یمانه ی که لئی وهر گرتن. مه به ست نه وه نیه ته نها به وشو زمان په یمانیان وهر گرتیت، به لکو مه به ست نه وه به، له پاش برواهینان به خوا و پیغه مبر ﴿وَأَبَاهُ نَبِوون و گوپراه لیان کردیت، وه ده فهرموی: ﴿إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا﴾ واته: بیستان نهو بانگه وازه ی که بانگی تیمت بو لای کرد، بیستیکی راسته قینه، گوپراه لی فەرمانه کانت بووین و جیه جیمان کرد، وه نه وهی که قه ده غت لیکر دووین لئی دوور که وتینه وه، به راستی نه مه گشتگیری ناینی ئیسلام له خو ده گریت، له وهی که ناشکرایه و له وهی که نه نیه. به راستی برواداران یادی خوا ده که ن له سهر نهو به لاین و په یمانه ی که له سهر یانه، وه سوور ده بن له سهر جیه جی کردنی فەرمانه کان به ته وای به بی که م و کورتی.

﴿وَأَتَقُوا اللَّهَ﴾ له هه موو کاته کاند ا ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ واته: زانایه به وهی که به بیرو هزر و نه نینی و ختوره کانتان دایه، دهی خوتان پاریزن به وهی که له دل کانتان دایه، له سهر کاریک خوا پئی رازی نه نیت، یان شتیک بکه ن پئی ناخوش بیست، وه دل کانتان ئاوه دان بکه نه وه به ناسین و خوشیستی، وه به ناموژ گاری بنده کانی. به راستی نه گهر ئیوه به و شیوه به بن، خوا له گونا هه کانتان خوش ده بیست و خیر و چاکه کانتان چند قات بو زیاد ده کات، چونکه به زانستی ده زانیت به چاک بوونی دل کانتان.

(۸): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَتَانُ قَوْمٍ عَلَيْكُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾

واته: به وهی که فهرانیان پیکراوه به بروابوون پئی، نه وهی ئیمان که تان له سهرتان پیوست ده کات نه نجامی بدن، هه تا بین به ﴿قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ﴾

گورج بن له نه نجامدانی دادپهروهري به ئاشکراو نهیسی. وه ده بیئ شه وهستان و نه نجام دانه تنها له بهر خوا بیئ، نه ک بو مه بهستیک له مه بهسته کانی دنیا. وه ده بیئ نامانجتان تنها دادپهروهري بیئ، نه ک رپوچوون و زیده پویسی له وه ته کان و کرداره کانتاندا. به وه دادپهروهريه ههستن له گه ل نزیک و دوورو دؤستو دوژمندا.

﴿وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ﴾ با هانتان نه دات رپو کینه سی، ﴿قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا﴾ وه ک چون که سیک کاریک ده کات دادپهروهري تیدا نه بیئ، به لکو وه ک چون شایه تی بو دؤسته کانتان ده دن به هه مان شیوه شایه تیش له سهریان بدهن، وه وه ک چون شایه تی له سر دوژمنه که تان ده دن به هه مان شیوه شایه تیشیان بو بدهن، نه گه ر چی کافر یان ییده چه ش بیئ، به راستی پیویسته دادپهروهريت تیدا بیئ، وه راستی قبول بکه یست که له لایه ن شه وه وه بیئ، له بهر شه وه راسته نه ک له بهر شه وه که له لایه ن شه وه وه هاتووه، وه هه ر که سیک له بهر خاتری که سه که قسه راسته که ش وه رنه گریئ به راستی شه وه سته مکاره.

﴿اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ﴾ واته: هه تا سوورین له سر دادپهروهري و هه ول بدهن کاری پی بکه ن، شه وه نزیکتره بو خوپاریزی دل کانتان، نه گه ر دادپهروهري ته واو بو شه وه ته قواو خوپاریزیش کامل ده بیئ.

﴿إِنَّ اللَّهَ حَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ پاداشتان ده داته وه له سر کرده وه کانتان، خیره چاکه بیئ، یان شه رو خراپه، بچوک بیئ یان گه وره، پاداشتی که له ئیستادا بیئ یان له داهاتوودا.

(9-10): ﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ﴾^{١٠} وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ﴾^{١١}

واته: ﴿وَعَدَ اللَّهُ﴾ واته: شه وه خویبه که په یمان ناشکیئ، وه شه راستگویانه ی که برویان پی هیناوه، وه به کتیه کانی و به پیغه بهرانی و به رپوژی دوابی ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ واته: له واجبه کان و سونه ته کان، به لیخوشبوونی تاوانه کانیان، وه به پاداشتیکی گه وره که کهس نازانیئ چه نده گه وره یه جگه له خوا نه بیئ

﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾^{١٧} ﴿السجدة.

که ده فهرموی: ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا﴾ واته: که به لگه به له سر هه قو راستیه کی پروون، نه وان به درو یان خسته وه، پاش شه وهی راستیه کان ده رکه وتسون ﴿أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ﴾ واته: په یوه سته پینانه وه وه ک په یوه سستی هاوری به هاوری که ی.

(۱۱): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ أَن يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

خوا چاکه وه به هره گوره کانی خوی یادی بهنده کانی ده خاته وه، وه هانیان ده دات

به دل و به زمان یادی بکه نه وه. وه ک چون خویان بو کوشتنی دوژمنه کانیان ناماده ده کن، وه بردنی مال و سامانیان و ده ست گرتن به سر و لاتیانداو به کویله کردنیان، دهی با بهو شیوه بهش یادی نیعمه ته کان بکه نه وه، به وهی که دوژمنی بو زه لیل کردوون، وه فرت و قیله کانیانی هه لوه شانده ته وه، به راستی نه وانه دوژمنن، وا گومانیان ده برد که نه وان به توانترن له برواداران، نه گهر نه وان نه یانتوانی بی زیانی گه وره به برواداران بگه به نن، بیگومان نه وه سر که وتنه له لایه ن خواوه بو بنده برواداره کانی، وه پیوسته سوپاسگوزاری له سر بکن، وه به ندایه تی بو بکنه و یادی بکه نه وه، نه مه هه موو که سیک ده گریته وه ویستی بی زیان بدات له برواداران، له بیرواو دوو پروو له سنور ده رچووان، وه خوا به رگری لیکردن له ده ستریزی نه وان، به راستی نه وه ده چینه نیو نه مه ده قه وه.

پاشان فرمانیان پی ده کات به وهی که پشتی پی ده به ستن بو سر که وتن به سره دوژمنه کاندا، وه له سر هه موو کاروباره کانیان ﴿وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾ واته: پشتی پی ده به ستن له به ده سته یانی به رزه وه ندیه دنیایی و دواپوژه کانیان، وه خویان به ری ده کن له هیزو توانای نه وانیه که له ده وریانن، وه له خوا ده ترسن له به ده سته یانی

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ أَن يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ ءَاتَى اللَّهُ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾ ﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا فِيهِمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ ءَلَئِن أَقْسَمْتُ لَلصَّلَاةِ وَءَاتِيَةِ الزَّكَاةِ وَءَاتِيَةِ الرِّسَالِ وَءَدْرَأْتُمْ زُرْعَتَكُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَن كَفَرَ مِن بَعْدِ ذَلِكَ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ ﴿فِيمَا تَقْبِضُهُمْ يُشَاقِقُهُمْ رَبُّهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهَا وَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ؕ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَآئِنَةٍ مِّنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ؕ فَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا سَعِيدًا﴾

نهوانه‌ی که حزقی لئ ده کهن، وه پشت به‌ستن به پیی بروای که‌سه که ده‌بیئت، وه نه‌وه له پیوستیه کانی دلّه که زانایان له‌سهری یه ک ده‌نگن.

(۱۲): ﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿۱۳﴾﴾
خوای پییمانکی به‌هیزی له نه‌وه کانی ئیسرائیل وه رگرتووه، وه باسی سیفه‌تی نه‌وه په‌یمانیه کردوه، وه پاداشت دانه‌وه‌یان نه‌گر پیی هه‌ستان، وه گونا‌ه‌بار بوونیان نه‌گر نه‌نجامیان نه‌دا، پاشان باسی نه‌وه ده‌کات که نه‌وان پیی هه‌لنه‌ستاون به هه‌مان شیوه باسی سه‌ره‌نجامی ده‌کات، وه ک ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾
په‌یمانکی جه‌خت له‌سهر کراوه (که خوانه‌وه‌ی ئیسرائیلی وه رگرت) ﴿وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا﴾ واته: دوازده پیشه‌واو سه‌ره‌شتیارمان هه‌لبژارد هه‌تا چاودیریان بکات، هانیا‌ن بدات له‌سهر جیبه‌جئ کردنی فه‌رمانه کانی خوا.

﴿وَقَالَ اللَّهُ﴾ واته: به‌وانه‌ی که چاودیرن به‌سه‌ریانه‌وه که به‌رگه‌ی ناره‌حه‌تیه کان ده‌گرن ﴿إِنِّي مَعَكُمْ﴾ واته: (من له‌گه‌لتانم) به‌سه‌رخستن، به‌راستی پشتیوانی به‌کوشه.

پاشان باسی نه‌وه په‌یمانیه ده‌کات که لئی وه رگرتن، ده‌فه‌رموی: ﴿لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ﴾ واته: به‌ناشکراو به‌نه‌ینی، به‌هه‌ستان به‌جیبه‌جئ کردنی و نه‌وه‌ی که پیوسته‌تیا‌یداو به‌رده‌وام بوون له‌سهری ﴿وَأَتَيْتُمُ الزَّكَاةَ﴾ واته: به‌وه که‌سه‌ی که شایسته‌یه ﴿وَأَمَنْتُمْ بِرُسُلِي﴾ واته: هه‌موویان به‌گشتی، نه‌وه پیغه‌مه‌رانه‌ی که به‌ریزترین و باشترینیان موحه‌مه‌ده ﴿وَعَزَّرْتُمُوهُمْ﴾ واته: به‌گه‌وره‌ی بزانون و ریزیان لئ بگرن، وه نه‌وه‌ی که له‌سه‌رتان پیوسته له‌ریزگرتن و به‌گه‌وره‌یان بزانون نه‌نجامتان دابی ﴿وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ نه‌ویش بریتیه له‌به‌خشین و چاکه کاری که له‌راستگویی و دل‌سوزیه‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتبی، وه کارو که‌سابه‌تی حه‌لال، نه‌گر نه‌مانه‌تان نه‌نجام دا، ﴿لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ هه‌ر یه‌ک له‌خو‌شی چوونه به‌هه‌شت و نه‌وه نازو نیعه‌تانه‌ی که تیا‌یدایه بو‌یانی کو کردۆته‌وه، وه دور‌خسته‌وه‌ی نه‌وه‌ی که خراپه له‌پاک‌کردنه‌وه‌ی تاوانه‌کان، وه

رینگری کردن لهو سزایه‌ی به هوی ئه‌و تاوانانه‌ی که کردوویانه تووشی ده‌بن ﴿فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ﴾ ئه‌و په‌یمان و به‌لینانه‌ی که به بر‌واو پابه‌ند بوونه‌وه داویانه، که له‌گه‌لیدا هانی پاداشتی چاکه‌ی پی داو.

﴿فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ واته: به ئه‌نقست و زانین، ئه‌وه شایسته‌ی ئه‌و سزایه‌یه که گو‌مراکه‌ران شایسته‌ین، له بیبه‌ش بوونی پاداشت و به‌ده‌سته‌نیانی سزا. وه‌ک ئه‌وه وایه که بوت‌ری: خو‌ز‌گه‌ ده‌مزانی چییان کرد؟ وه‌ ئایا به وه‌فا بوون له به‌ران‌به‌ر ئه‌و په‌یمان‌ه‌ی که دایانبوو، یان په‌یمان‌ه‌ که یان شکاند؟ خوا ئاشکرای کردوه که ئه‌وان ئه‌و په‌یمان‌ه‌ یان شکاند، (۱۳): ﴿فِيمَا نَقَضِهِمْ مِيثَقَهُمْ لَعْنَتُهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَلْسِيَةً يَحْرِفُونَ الْكَلِمَ عَنِ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾

ده‌فهرموی: ﴿فِيمَا نَقَضِهِمْ مِيثَقَهُمْ﴾ واته: به هوی ئه‌و په‌یمان شکاندنه‌یانه‌وه سزایان دان به‌چهن‌دین سزا:

یه‌که‌م: ئیمه ﴿لَعْنَتُهُمْ﴾ واته: نه‌فرینمان لیک‌کردن و دوورمان خسته‌وه له میهره‌بانیمان، کاتیک ده‌رگا‌کانی میهره‌بانی و ره‌حمه‌تی خوایان به‌سه‌ر خو‌ی‌اندا داخست و هه‌لته‌ستان به‌و په‌یمان‌ه‌ی که لییان وه‌رگیراوه، که ئه‌وه هو‌کاری گه‌وره‌ی ئه‌و سزادانه‌یه.

دووهم: که ده‌فهرموی: ﴿وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَلْسِيَةً﴾ واته: دل‌ه‌کانیان ره‌ق بووه، هیچ ئاموژ‌گاری وه‌رنا‌گریت، وه‌ نیشانه‌و به‌سه‌ره‌اته‌کان سوودی پی نا‌گه‌یه‌ن، نه‌هاندان هانیان ده‌دات، نه‌ترساندن ده‌یاتر‌سینیت، به‌راستی ئه‌مه‌ گه‌وره‌ترین سزایه‌ بو‌ مرو‌ف، که دلی به‌ جو‌ریکی لی بیست هیدایه‌ت و رینمایی و خیر هیچ سوودیکی بیته‌گه‌یه‌نیت جگه‌ له خراپه‌ نه‌بیته‌.

سییم: ﴿يَحْرِفُونَ الْكَلِمَ عَنِ مَوَاضِعِهِ﴾ واته: له‌ فهرمووده‌ی خوا لایاندا، هه‌تا تووشی گورین لادان بوون، وشه‌کانیان به‌ شیوه‌یه‌ک لی ده‌کرد، له‌به‌ر به‌رژه‌وه‌ندی کاتی خو‌یان مانایان بو‌ وشه‌یه‌ک داد‌ه‌نا که خواو پیغه‌مه‌ره‌که‌ی ئه‌و مانایه‌یان مه‌به‌ست نه‌بوو. چوارهم: ده‌فهرموی: ﴿وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ﴾ واته: بیگومان ئه‌وان ئاموژ‌گاری کران به‌ ته‌ورات و به‌وه‌ی که بو‌ سه‌ر مووسا دابه‌زیوه، به‌شیکی زوریان له‌وه‌ له‌بیر کرد. ئه‌مه‌ گشتگیره‌ بو‌ له‌ بیر چوونه‌وه‌ی زانسته‌که‌ی، ئه‌وان به‌راستی له‌بیران کرد، وه‌ له‌ ده‌ستیان چوو، زوریه‌ی ئه‌وانه‌ی که خوا له‌ بیری بردنه‌وه‌ نه‌مان، وه‌ک سزایه‌ک له‌ لایه‌ن

(۱۴): ﴿ وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِيّٰ أَخَذْنَا مِيثَقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿۱۴﴾

واته: وه ک چوَن په يمان و به ليتمان له جووله که وه رگرت، به هه مان شيوه په يمانمان وه رگرت له (الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِيّٰ) بُو عيساي کورپي مه پريمه الطيلاء، وه نفسى خو بيان به پاک راده گرت به برواهنيان به خواو پيغه مبه ره کاني و نه وهی که بويان دابه زيوه، په يمانه که يان شکانه، ﴿ فَسَّوْا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِيّٰ أَخَذْنَا مِيثَقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا إِنَّمَا دُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿۱۴﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿۱۵﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ سُبُلُ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۶﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ قَمَن يَخْلُقُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَآمَنُ مِمَّن فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۱۷﴾

په بيري چوونه وهی زانباریسی و بيري چوونه وهی کرداری.

﴿ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴾ هه نديکيانمان زال کرد به سه ر نه وی تر دا، وه نيوانيان پر بوو له کيشه و دو به ره کی ر قو کينه و شهرو نثاراوه هه تا رپوژي دوايی، به راستی نه مه به چاو ده يينري، ينگومان گاوره کان به رده وام له شهرو ناکوکی و رکابه رايه تی و دو به ره کيدان ﴿ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴾ (واته: له مه و دوا هه و لسی نه وه يان پیده ده يين که ده يان کرد).

(۱۵-۱۶): ﴿ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿۱۵﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ سُبُلُ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۶﴾

کاني خوا باسی نه وه په يمانه مان بُو ده کات که له خواهن کتیه کان وهری گرتووه له جووله که وه گاوره کان، وه نه وانيش له به رانبه ردا په يمانه که يان شکانه جگه له که ميکيان

نه‌بی، فرمان به هم‌مویان ده کات که پروا به موحه‌مه‌د ﷺ بهینن، وه چه‌ندین به‌لگه‌ی
یه کلاکه‌روه له‌سه‌ر راستی په‌یامه‌که‌ی موحه‌مه‌د ﷺ یان له‌وباره‌وه بو ده‌خاته‌روو،
ئه‌ویش بریتیه له‌وه‌ی بویانی روون کرده‌ته‌وه زوریک له‌وانه‌ی که ئه‌وان له‌خه‌لکیان
ده‌شارده‌وه، هه‌تاله‌ نفا‌مه‌کانی ناو ئاینه‌که‌ی خو‌یانی‌ش، له‌و سه‌رده‌مه‌دا ته‌ن‌ها‌خواه‌ن
کتیبه‌کان خواه‌ن زانیاری دینی بوون و شاره‌زابوون (له‌کتیبه‌ناسمانیه‌کان) جگه‌له‌وان
که‌س له‌بواری دینداریدا شاره‌زاو زانا نه‌بوو، هه‌ر که‌س‌یک بیویستایه شتیک فیر بیایه
ته‌ن‌ها‌ده‌بوو پرۆشتبایه‌ته‌لای ئه‌وان، به‌لام هاتنی پیغه‌مه‌ر ﷺ به‌و قورئانه‌گه‌وره‌یه
که‌روونی ده‌کاته‌وه ئه‌وه‌ی له‌نیوانی خو‌یاندا ده‌یانشارده‌وه که‌س نه‌یده‌زانی جگه‌له
خو‌یان نه‌ییت له‌نیو یه‌کتردا، له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا موحه‌مه‌د ﷺ پیغه‌مه‌ریکه‌نه‌خو‌ینده‌واری
ده‌زانی نه‌نووسین، که‌له‌گه‌وره‌ترینی به‌لگه‌کانه‌له‌سه‌ر راست و دروستی په‌یامه‌که‌ی،
وه‌به‌همان شیوه‌له‌به‌ر بوونی سیفه‌ته‌کانی له‌کتیبه‌کانی‌اندا، وه‌بوونی ئه‌و مژدانه‌ی
که‌له‌کتیبه‌کانی‌اندا ئاماژه‌ی پیکراوه، وه‌روون کردنه‌وه‌ی ده‌قی په‌جم و هاوشیوه‌کانی.
﴿وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ﴾ به‌دانایی خو‌ی چاوپوشی ده‌کات له‌زوریک له‌
تاوانه‌کان که‌له‌حیکمه‌ته‌ده‌ره.

﴿قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ﴾ که‌بریتیه‌له‌قورئان، ده‌بیته‌روشتایی بو‌ی له‌
تاریکی نه‌فامیداو له‌کویری گومراییدا.

﴿وَكُتِبَ عَلَيْكُمُ﴾ واته: بو‌هم‌مو ئه‌وانه‌ی که‌دروستکراو (مرؤف و جگه‌
له‌مرؤف) پیوستی پی‌ده‌بی، له‌کاروباری دنیا‌ی‌اندا، له‌فیربوونی زانست ده‌باره‌ی
په‌روه‌رگارو ناوو سیفه‌ت و کرداره‌کانی، وه‌شاره‌زابوون له‌بریاره‌شهرعی و بریاری
ورده‌کاریه‌کان، پاشان باس ده‌کات که‌کی رینمایی به‌م قورئانه‌وه‌ر ده‌گریت، وه
ئه‌وه‌ه‌وکاره‌چیه‌له‌به‌نده‌دا هه‌تا ئه‌وه‌به‌ده‌ست به‌نییت؟ ده‌فه‌رموی: ﴿يَهْدِي بِهِ
اللَّهُ مِنَ النَّارِ مَنْ أَتَى اللَّهَ بِحَسَنَةٍ﴾ واته: که‌س‌یک رینمایی وه‌رده‌گریت که‌
هه‌ولبدات و کوشش بکات بو‌ئه‌وه‌ی بگات به‌ره‌زامه‌ندی خوا، وه‌مه‌به‌ستیشی چاک
ییت، ئه‌وه‌رینگا‌کانی خو‌شبه‌ختی به‌ده‌ست ده‌هینیت، ئه‌ورینگایانه‌ی که‌خواه‌نه‌که‌ی
ده‌پاریزیت له‌سزا، وه‌ده‌یگه‌یه‌نییت به‌مالی ئارامی (دارالسلام)، ئه‌ویش زانیی هه‌ق و
کار پیکردیه‌تی، به‌وردو درشتیه‌وه.

﴿وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ﴾ تاریکی بیروایی و بیدعه‌و سه‌ره‌پیچی و

نه فامی و بی ناگای بولای پووناکی پرواداری و سوننهت و گوپرایه لی و زانست و یادی خوا، وه هموو هم رینمایانه به ویستی خویبه که هر شتیکی بویت نه وه ده بی، وه هر شتیکی نه ویست ناییت. ﴿وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (واته: وه رینمایان ده کات بو رینگه ی راست).

(۱۷-۱۸): ﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبُّوهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾﴾

خوا ﴿﴾ کاتیک باسی وه رگرتنی په یمان ده کات له هر دوو خواهن کتیبه کان (جووله که وه گاور) بیگومان نه وان بی هه لنه سان، به لکو په یمانه که یان شکاندو هه لوه شانده وه، باس له رهفتاره ناشرینه کانیاں ده کات. باس له وته ی گاوره کان ده کات، نه وه ته ی که پیش نه وان که سیرت نه یکر دبوو، وتیان: به راستی خوا هر مه سیحی کور ی مه پریمه.

هوی گومان بردنه که یان نه وه بوو که نه و مندالکی بی باو که، نه و بیرو پروا پووجه یان له لا دروست بوو ده رباره ی عیسا، له گه ل نه ودها (حه ووا) هاوشیوه ی نه و بوو، دروست کرا به بی دایک، وه نادم لهو له پیشتره که دروست کرا به بی دایک و باوک نه دی بوچی بانگه وازی په روه رد گاریتی بو نادم و هه ووا ناکه ن، وه ک چون بو مه سیح کردیان؟ دیلا لهت ده کات له سر نه وه ی و ته کانیاں دهره نجامی شوین که وتنی حه زوو ناره زوو یانه، به بی هیچ به لگه و گومانیک، خوا وه لامي دانسه وه به به لگه ی عه قلی پروونو ناشکرا فهرمووی: ﴿قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا﴾ (واته: نه گهر نه و دووانه ی که باسکران (عیسا و مه پریم) هیچ به رگریکه ریک نه بیته به رگریان لی بکات، وه نه گهر خوا بیه ویته له ناویان بیات ده بکات، وه هیچ هیزو دسه لاتیکیان نه بیته له سر نه وه، به لگه یه له سر به تالی په روه رد گاریتی، نه وه ی که ناتوانی به رگری له خو ی بکات له له ناوچوون، وه به هیزی خو ی نه توانیته خو نازاد بکات.

﴿وَلِلَّهِ﴾ نه مهش به لگه یه که به راستی هر بو خوی تاک و ته نهایه ﴿مُلْكُ﴾

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴿۱۴﴾ (مولكى ناسمانه كان و زهوى) بهر پړويه يان ده بات به ياسا
 گهردوونى و شهرعى و پاداشتیه كانى، همموو بنده كان كۆيله ي خوان به فرمانى ئه و
 ههلس و كهوت ده كه ن، ئايا ده گونجيت كۆيله و بنده ي هه ژار بييت به پهروه ردگار له
 همموو روويه كه وه؟ ئه مهش له شته هه ره مه حال و ئه سته مه كانه.

هيچ وينايه ك نيه به سه رسورمانيان به دروست كردنى عيساي كورپى مه ريه م به بئى
 باوك، به راستى خواى گه و ره ﴿يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ﴾ ئه گه ر بيه وئى له داىك و باوكي ك،
 وه ك سه رجه م نه وه كانى ئاده م، وه ئه گه ر بيه وئى له باوكي ك به بئى داىك وه ك هه ووا.
 وه ئه گه ر بيه وئى له داىكي ك به بئى باوك وه ك عيسا، وه ئه گه ر بيه وئى به بئى داىك و
 باوك وه ك ئاده م، خواى بالاده ست به ويستى خوئى دروستكراوه كانى جوراو جور
 دروست كردوه به ويستى جي به جي كاري كه هيچ شتى ناتوانى پړنگرى لى بكات، بويه
 ده فهرموئى: ﴿وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

وه له وته کانی جووله کهو گاور هر
 یهک له وان بانگه شهی پووجو به تالی
 ده کرد بهو بانگه شه بی بنه مایانه نه فسی
 خوئیانیان پاکو خاویسن ده کردو فه زلی
 خوئیان ددها به سهر غه بری خوئیان، وه ک
 شهوی که ههر یهک له وان ده یانوت:
 ﴿فَخَنُّوا أَسْبَأُوا اللَّهَ وَأَحْبَبُواهُ﴾ وه مندال
 له زمانی نه واندا به واتای خو شه ویست
 دیت، مه به ستیان مندال بوونی راسته قینه
 نه بووه، چونکه شه مه له پروگرامو
 مه زه بی نه واندا نه بووه، جگه له مه زه بی
 گاوره کان له مه سیحدا.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبُّواهُ قُلْ
 فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ
 وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ
 رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى قُرْآنٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا
 مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ أذكُرُوا
 بِعِمَّةِ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَ لَكُم مَّلُوكًا
 وَآتَاكُمْ مَا رَزَقْتُمْ أَهْلًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَتَقَوَّمُوا أَدْخُلُوا
 الْأَرْضَ الْمَقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ فَلَا تَكْفُرُوا
 عَلَيْهَا أَدْبَارَكُمْ فَنَخَلَّوْا بِهَا خَيْرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَا مُوسَى إِنَّا
 فِيهَا قَوْمٌ مَّاجِنِينَ فَأَنَّا لَنَدْخُلُهَا حَتَّى يَخْرُجُوا إِلَيْنَا إِنَّا
 نَخْرُجُ إِلَيْهِمْ فَأَنَّا لَدْخُلُونَا ﴿٢٢﴾ قَالَ رَبِّ لَوْلَا الَّذِي نَحْنُ أَقْوَمُونَ
 أَمَرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ أَنْ يَدْخُلُوا عَلَيْهَا الْبَابَ فَأَلَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣﴾
 عَلَيْهِمُ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنَّ كُنْتُمْ مَوْمِنِينَ ﴿٢٤﴾

خوا ﴿٢٤﴾ وه لامیان ده داته وه کاتیک که
 بانگه شهی بی بنه مایان کرد: ﴿قُلْ فَلِمَ
 يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ﴾ نه گهر ئیوه خو شه ویستی خوان شهی بوچی سزاتان ددهات به

هوی گوناوه کانتان؟ چونکه خوا تنه ناهو که سانهی خوش دهوی که بهو کارانه
 هه لده ستن خوا لئی رازیه، ﴿بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ﴾ به سه راندا دیت برپاره کانی
 دادپه روه ری و چاکه خوازی ﴿يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ﴾ نه گهر هو کاره کانی
 لیخو شبوون، یان هو کاره کانی سزا به کار به نسن ﴿وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
 بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ﴾ واته: چی شتیک ئیوهی تابهت کردوه بهو فه زلو چاکه به،
 وه ئیوه له نه وهی مرو فه کانس، وه له کوی نه وانن که ده گهر ئیوه بو لای خوا ﴿٢٤﴾ له
 روژی دوایدا، نجا پاداشتان ده داته وه به پیسی کردوه کانتان.

(۱۹): ﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى قُرْآنٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا
 مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ﴿١٩﴾

خوای گه وره و میهره بان بانگی خاوهن کتیبه ناسمانیه کان ده کات که برپا به
 پیغه مبه ره که می موحه مه د ﴿به نسن﴾ وه سو پاسی خوای مه زن بکه ن که نار دوویه تی
 بوئیان پاش ماویه ک ﴿فَرَّقَ مِنَ الرُّسُلِ﴾ له بهر شه وهی زور پیویستیان پیسی هه بووه،

نعمه له وانه یه که بانگیان ده کات بو پرواهینان، وه هموو داواکاری و فرمانه کانی پهروه گاریان بو پروون ده کاتوه، وه به راستی خوی گهوره بهوه قسه یانی برپوه، هه تا نه لاین: ﴿ مَا جَاءَنَا مِنْ بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ﴾ مژده بدات به پاداشتی له ئیستاو داهاتوو، وه به کار بو کردنیان، وه سیفه تی ئه و که سانه ی کاری پیده کهن. وه بیانتر سیئیت به سزا له ئیستاو داهاتوو، وه به کار بو کردنیان، وه سیفه تی ئه و که سانه ی کاری پیده کهن، ﴿ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾ هموو شته کان ملکه چو گوپرایه لی تواناو ده سه لاتی خوی گه ورن، هیچ شتیکی لی یاخی ناییت، وه له تواناو ده سه لاتیه تی که پیغه مبرانی ناردوه، وه کتییی دابه زاننده، وه ئه و پاداشتی ئه وانه ده داته وه که گوپرایه لی ده کهن، وه سزای ئه وانه ده دات که سه ریچی ده کهن.

(۲۰-۲۶): ﴿ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَنْقُورِمْ أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلْ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَآتَاكُمْ مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۲۰﴾ يَنْقُورِمْ أَدْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْدُوا عَلَىٰ أَذْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿۲۱﴾ قَالُوا يَمْسُجُ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَنَنْدَخُلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿۲۲﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۲۳﴾ قَالُوا يَمْسُجُ إِنَّا لَنَنْدَخُلُهَا أَيْدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَآذَنْتَ وَرَبُّكَ فَفَقْتِلَا إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ ﴿۲۴﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿۲۵﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿۲۶﴾

کاتیکی خوا ﷺ منه تی کرد به سه ر موسا و گله که یدا به رزگار بوونیان له فیرعه ونو گله که بیان، وه به دیل گرتن و کویلایه تی پیکردنیان، گه پانه وه بو خاک و ولاتی خویمان، نه ویش بریتی بوو له (بیت المقدس) و ده ورو به ری، وه نزیک بوونه وه له گه یشتن به (بیت المقدس) خوی بالاده ست جهادی له سه ر فه رز کردبوون، تا دوژمنه که بیان ده ربکه ن له ولاته که بیان. موسا ﷺ ناموژ گاری کردن و هانیدان بو جهاد کردن، بیانی فه رموو: ﴿ أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ﴾ به دل و به زمانتان، چونکه یاد کردنه وه ی هو کاریکه بو خوشویستی و چالاکی و نه وه یه له سه ر به ندایه تی کردنی ﴿ إِذْ جَعَلْ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ ﴾ بانگستان ده کات بو ری نیامی و هیدایه ت، وه وریاتان ده کاتوه له تیاچوون و هاتان ده دات بو خوشبه ختی همیشه یی، وه فیری ئه وه شتان ده کات که

پیشتر نه‌تانزانیوه ﴿وَجَعَلَكُمْ مَلُوكًا﴾ خۆتان کاروباری خۆتان به‌رپویه‌ده‌بن، به‌ شیوه‌ی به‌کویله‌کردنتانی لابرده‌که‌به‌سهرتانه‌وه‌بوو له‌لایهن‌دوژمنانه‌وه، ئیوه‌ کاروباری خۆتان به‌رپویه‌ده‌بن، وه‌ده‌توانن‌ئایه‌که‌تان‌راوه‌ستین‌و‌جیه‌جیی‌بکه‌ن ﴿وَأَتَّكُمْ﴾ له‌نیعمه‌ته‌کانی‌دنیاو‌دواروژ ﴿مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ﴾ بیگومان‌ ئه‌وان‌له‌وسهرده‌مه‌دا‌باشترینی‌ناو‌خه‌لک‌بوون،‌خوای‌گه‌وره‌زور‌پیزی‌لی‌گرتن، به‌راستی‌نازو‌نیعمه‌تیکی‌به‌سهر‌دا‌رشتن‌که‌نه‌رژینرابوو‌به‌سهر‌که‌سدا.

یادیان‌ده‌خاته‌وه‌به‌به‌هره‌و‌نیعمه‌ته‌کانی‌دنیاو‌دواروژ،‌بو‌ئه‌وه‌ی‌بیته‌مایه‌ی‌بروا‌به‌رزوی‌و‌پابه‌ند‌بوونیان‌له‌سهر‌جیهادو‌تیکۆشان‌کردن‌و‌به‌ده‌مه‌وه‌چوونیان،‌ئا‌له‌به‌ر‌ئمه‌ده‌فرموی: ﴿يَقُولُوا ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ﴾ پا‌ککراوه ﴿الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ﴾ هه‌والیکیان‌پی‌ده‌دات‌که‌دله‌کانیان‌پی‌شارام‌بیته‌وه،‌ئه‌گه‌ر‌برواداران‌و‌هه‌والی‌خوا‌به‌راست‌بزانن،‌بیگومان‌خوا‌نووسویه‌تی‌بچه‌ناو‌(بیت‌المقدس)‌هه‌وه‌سهریان‌بخات‌به‌سهر‌دوژمنه‌کانیاندان ﴿وَلَا تُرَدُّوْا﴾ واته: به‌ره‌و‌دواوه‌نه‌گه‌رینه‌وه ﴿عَلَىٰ آذَانِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ﴾ بیگومان‌دنیا‌تان‌له‌ده‌ست‌چوو،‌به‌وه‌ی‌که‌له‌ده‌ستاندا‌سهر‌که‌وتن‌به‌سهر‌دوژمنداو‌له‌نازاد‌کردنی‌ولاته‌که‌تان،‌وه‌دواروژیستان‌له‌ده‌ست‌چوو‌که‌له‌و‌پاداشته‌بیبه‌ش‌بوون،‌وه‌به‌هۆی‌سهر‌پییجه‌کانتانه‌وه‌شایسته‌ی‌سزا‌بوون،‌به‌راستی‌قسه‌یه‌کیان‌وت‌به‌لگه‌بوو‌له‌سهر‌لاوازی‌دله‌کانیان‌و‌داروخاوی‌ده‌روونیان،‌وه‌گویی‌نه‌دانیان‌به‌فرمانی‌خواو‌پینگه‌مبه‌ره‌که‌ی.

﴿قَالُوا يَمْوَسِيٰٓءُ اِنْ فِيهَا قَوْمًا جَبَارِيْنَ﴾ زور‌به‌هیزو‌به‌تواناو‌توندن،‌واته: ئمه‌یه‌کیکه‌له‌و‌به‌ره‌به‌ستانه‌ی‌که‌ناتوانین‌برۆینه‌ناویه‌وه ﴿وَإِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ﴾ ئه‌مه‌ش‌به‌هۆی‌ترسنوکی‌و‌که‌می‌دلنیا‌یه،‌ئه‌گه‌رنا‌ئه‌گه‌ر‌ئه‌وان‌ژیر‌بن،‌ده‌زانن‌ئه‌وان‌هه‌موویان‌له‌نه‌وه‌ی‌ئاده‌من،‌وه‌به‌هیز‌ئه‌و‌که‌سه‌یه‌که‌خوا‌به‌هیزو‌توانای‌خۆی‌سهری‌بخات،‌وه‌به‌راستی‌هیچ‌هه‌لو‌توانایه‌ک‌نیه‌جگه‌له‌ئه‌و‌نه‌ییت،‌وه‌ده‌یانزانی‌به‌راستی‌سهرده‌که‌ون‌به‌سهر‌دوژمندا،‌له‌کاتیکه‌دا‌خوا‌به‌لینی‌پیداوون،‌که‌به‌لینیکی‌تابه‌ته‌﴿قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ﴾ له‌خوا‌ده‌ترسان،‌گه‌له‌که‌یان‌هان‌ده‌دا‌بو‌کوشتار‌کردنی‌دوژمنه‌کانیان‌و‌داگیر‌کردنی‌ولاته‌که‌یان ﴿أَنعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا﴾ به‌سهر‌که‌وتنی‌وته‌ی‌هه‌ق‌له‌م‌شوینه‌دا‌که‌پیویست‌به‌و‌جوړه‌وتانه‌ده‌کات،‌وه‌خوای‌گه‌وره‌نیعمه‌ت‌و‌به‌هره‌ی‌خۆی‌داباراند‌به‌سهر‌یاندان‌به‌سهر‌که‌وتن‌و‌دلنیا‌ی.

﴿ ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ عَلَيْهِمْ وَاتِهِ: له نیوانی نیوه و
 سه رکه و تتان به سه ریاندا تنها نه وه یه سوور بن له سه ریان و بچنه ژوره وه له ده رگای
 شاره وه نه وه نه وان راسته و خو هه لدین و مهیدانی جهنگ به جی ده هیلن، پاشان فه رمانی
 پیگردن به ناماده سازی که له بوونی ژماره گه وره و گرنکتره فه رمووی: ﴿ وَعَلَى اللَّهِ
 فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾ چونکه به راستی پشت بهستن به خوی مهزن به تایهت
 له م شوینه دا- کاره که زور ناسانتر ده کات و سه رکه و تن به سه ر دوژمندا مسوگر ده کات،
 نه مهش به لگه یه بو پیویست بوونی پشت بهستن، وه به راستی پشت بهستن به پی
 بروای که سه که ده بیست. نه م فه رمایشته ی هیچ سوودیکی نه بوو بویان، وه سه رزه نشت
 کردنیش قازانجی نایب بویان، نه وان تنها قسه ی زه لیله کانیان کرد.

﴿يَمُوسَىٰ إِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا أَبَدًا مَّا دَامُوا فِيهَا فَآذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتَلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ﴾ چنده ناشرينه هم و ته يه كه كرديان، به تايبهت له رووي پيغه مبهره كه ياندا له و بارودوخه ناسكه دا كه وا پيويست ده كات بچن به دم پيغه مبهره كه يانه وه و سه ريخه نو خويان و ده روونيان به عيززهت بكهن. وه بهم نمونه و هاوشيوه كاني جياوازي ناشكرا به دي ده كريت له نيوان هموو گه له كانو گه لي موحه مهده ﷺ، كاتى هاوه له كان به پيغه مبهر ﷺ يان وت- كاتى كه راويژي پيكردن بو كوشتار كردن له روژي به دردا له گه له شهوه نو

﴿قَالَ يَمُوسَىٰ إِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا أَبَدًا مَّا دَامُوا فِيهَا فَآذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتَلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرِقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ﴾ وَأَتَىٰ آلَ عَلَيْهِمْ بِنَا أَنَّهُمْ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَأُوا مَا فَتَنَّاكَ مِنْ تَحْتِهَا وَلَمْ يَنْفَعَكَ مِنَ الْأَعْرَابِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ الْفَعْلُ مَنْ أَلْفَمْنَا مِنَ الْمُنْزِقِينَ﴾ لَمَّا سَلَّمْنَا عَلَىٰكَ إِذْ قَرَأْتَ مَا فَتَنَّاكَ فِي أَعْيُنِنَا رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ وَإِذْ قَالَ يُوَسَّىٰ آلِي هَارُونَ وَآثِمُ كَثْرَتِ مَنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَرَدَّكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ﴾ فَطَوَّعَتْ لَهُمْ نَفْسُهُمْ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْقَاسِيِينَ﴾ فَعَتَّ اللَّهُ عُرْيًا بِحِثِّ فِي الْأَرْضِ لِرَبِّهِ كَيْفَ يُؤَرَىٰ سَوَاءٌ أَخِيهِ قَالَ يُوَسَّىٰ لَأَعِزَّنَ أَنْ أُكُونَ مِثْلَ هَٰذَا الْعُرَابِ فَأُؤَرَىٰ سَوَاءً أَلْفَمْنَا مِنَ الْقَادِمِينَ﴾

زور جهختي له سر نه كردنه وه- و تيان: نه ي پيغه مبهري خوا ﷺ نه گهر بمانده يت لهو ده ريبه شهوه له گه لتدا لبي دهه ين، وه نه گهر بمانتيريت بو سر هه وه ره كان هيج كهس له تو دوانا كه و يت، وه شهوه نالين كه گه له كه ي مووسا به مووسا يان وت: ﴿قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي﴾ به لكو برو خوت و پهروه گارت له دژيان بجهنگن تيمهش له گه لتاندا ده جهنگين، له پيش و پاشو لاي راست و چه پي تووه، كاتيك مووسا ﷺ ياخي بوونيانى بينى.

﴿قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي﴾ واته: ملکه چمان نابن بو جهنگ كردن، منيش به زور زوردار نيم به سه ريبانه وه ﴿فَافْرِقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ﴾ واته: دادوه ري له نيوان تيمه و نهواندا بکه، به وه ي سزايه كيان بو دابه زينت شايسته ي داد پهروه ري حيكه تي خوت يت، نه مهش به لگه يه له سر شهوه ي كه وتو كرداره كانيان له تاوانه گوره كانه كه خاوه نه كه ي پي فاسق ده يي ﴿قَالَ﴾ خوا وه لامى نزا كه ي مووسا ﷺ دايه وه فه رموي: ﴿فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ﴾ واته: سزا كه يان شهوه يه كه قه ده غه ي بکه م له سه ريبان چوونه ناو شه شاره كه خوا ي گوره

بۇيانى نووسى بوو، چل سال.
 وه شو ماويه به سهر گهر داني و وئلى ده خولئنه وه به سهر زهويداو رېگا نادؤزنه وه به
 ناراميش دانائيشن، نمه سزاي دنيا يانه، به لكو خوا بيكاته كه فارهت بۇيان، وه سزاي
 گوره تريان له سهر لا بيت. وه نهم ده قه به لگه يه له سهر شه وهى كه ههندي جار
 سزاو سه رپيچيكردن له سهر گوناھ ده بيته مايه ي له ناو بردني نازو نيعمه ته كان، يان
 بهر بهر چدانه وهى سزايه كه كه هؤكاري بووني، يان دوا كه وتني شو سزايه ده به سترى به
 كاتيكي تره وه. وه رهنگه حيكمت بو شو ماويه شه وه بيت كه زور به ي شه وانى شو
 قسه يانه كرد بوو بمرن، (چونكه قسه كه) له دلانتيكه وه ده رده چوو كه هيچ نارامى و
 جيگيريه كي تيدا نه بوو، به لكو تنها هيو او ناواتي شه بوو له دوژمنه كانيه وه دور
 بى، وه هر گيز وه به رزي تيدا نه بوو هه تا بگات به ناواته كاني. وه هه تا به شيوه يه كي
 تازه تره به گهرم و گورتر ده ربه كه ويت، به يرو بوچوون و پهروه رده يه كي تازه وه بو
 شكاندني لووتى دوژمن و قبول نه كردني كو يلايه تي ژيره سته يي كه هؤكاري سه ره كه
 له به رده م خوشه ختيدا.

وه له كاتيكد اخوا ده يزاني مووسا له و په رى ميهره بانيدايه به رانبه ر خه لكى، وه به تايهت
 كه له كه ي خوى، وه بيگومان شو نه رم و نياني نواند به رانبه ريان، وه سوزى زور بۇيان
 جولا به رانبه ر بهو سزايه، يان داواي كرد سزا كه يان له سهر هه لبيگريت، له گه ل شه وه دا
 خوا بريارى له سهر داوه به حه تمى، ده فهرموى: ﴿فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ﴾
 واته: نه خه ميان بو بخوو نه خوت بيتاقهت بكه، به راستى شه وانه فاسيق بوون و له سنور
 ده رچوون، وه به هوى سنور به زانديانه وه شه سزايه يان تووش بوو، نه ك له لايه ن
 نيمه وه سته ميان لى كرايت.

(۲۷-۳۱): ﴿وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبَلُ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُقْبَلْ
 مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِن بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا
 أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي
 وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنَ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَعَتْ لَهٗ نَفْسُهُ، قَتَلَ أَخِيهِ
 فَقَتَلَهُ، فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ، كَيْفَ يُؤْرِي
 سَوْءَ أَخِيهِ قَالَ يُؤْتِلْنِي أَعْجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُورِي سَوْءَ أَخِي فَأَصْبَحَ

مِنَ النَّدِيمِينَ ﴿۳۱﴾ ﴿وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ﴾ هه تا کو تاي چيرو که که (۱)، باسی شه و پروداوهی نیوان نهوه کانی ناده میان بو بکه که هه ق و راسته و هیچ گومانیکي تیدا نیه، نهوهی که دیاره نهوه کانی نادهم دووان بوون له پشتی، وه ک چون پروو که شی نایه ته که ناماژهی پیسه کات، نه مهش و تهی زورینهی تویره وه وانی قورنانه.

واته: به سه ریاندا بخوینه ره وه کاتی (دوو کوره کهی نادهم) ویستیان قوریانی بکن، نهوه قوریانیه ی که گه یاندنی بهو حاله ی که باسکراوه. ﴿إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا﴾ واته: هر به که لهو دووانه شتیکی له ماله کهی کرده قوریانی به مه بهستی نریک بوونه وه له خوا ﴿فَلَقَّبِلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُنْقَبَلْ مِنَ الْآخَرِ﴾ به هوی زانیسی هه وایک له ناسمانه وه، یان بهو نهریته ی که له نوممه ته کانی پیشوودا هه بوو، که نشانیه ی وه رگرتی هر قوریانیه ک له لایه ن خواوه، نه وه بوو که ناگریک له ناسمانه وه پیته خواره وه بیسویتیته شه کوره ی که لئی وه رنه گیرا له بهر چه سوودی و زورداری ﴿قَالَ﴾ وتی: ﴿لَأَقْتُلَنَّكَ﴾ برا که ی تری به نهرم و نیانیه وه وتی: ﴿إِنَّمَا يَقْبَلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ﴾ چی تاوانیکم کرده که بیته مایه ی نهوه ی بمکوژیته؟ جگه له وه نه یی که ته قوای خوای گه ورهم کردیی، بیگومان ته قوای خوا له سه ر من و توش پیویسته و له سه ر هه موو که سیکیش. به هیزترین و ته بو مانای ته قوا لیره دا، واته: نه وانه ی له خوا ده ترسن له نه نجامدانی شه کاره، بهوه ی که کرده وه که یان تاییه ت له بهر ره زامه ندی خوا یی، شوینی سونته تی پیغمبر ﷺ که وتین.

پاشان پیی راده گه به نیت که نهوه نایه و نیت بیکوژی، نه به ده سپیشخه ری نه به بهر گری کردن له خوی، ده لئی: ﴿لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ﴾ نه ک له بهر نهوه ی ده ترسم، یان بی توانام، ته نها له بهر نهوه من ﴿إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ﴾ نهوه ی له خوا ده ترسیت ده سپیشخه ری ناکات بو تاوان کردن، به تاییه ت تاوانه گه وره کان.

نه مه به لگه یه له سه ر ترساندنی شه که سه ی که ده یه و نیت بکوژیته، وه به راستی پیویسته له سه رت خو باریز بیت و له خوا بترسی، ﴿إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ﴾ (من ده مهوی) بگه ریته وه ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ وَإِيَّاكَ﴾ واته: نه گه ر کار گه یشته نهوه ی من تو بکوژم، یان تو من بکوژیته، نه وه من نهوه هه لده بژیرم بمکوژیته و هه ردوو تاوانه که بکوژیته

(۱) هه تا هم و ته به که ده فهرموی: ﴿فَأَصْبَحَ مِنَ النَّدِيمِينَ﴾ ﴿۳۱﴾

تستوت ﴿ فَتَكُونُ مِنَ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴾ به لگه یه له سهر نه وهی که کوشتن له تاوانه گه وره کانه، وه بیگومان ناگری دوزهخ پیویست ده کات بو خاوه نه که ی. نه و سته مکاره به هیچ کام له م وتانه دانه چه له کاو ته ریق نه بو یه وه، وه ده روونی دوری نه خسته وه هه تا هانیدا بو کوشتنی برا که ی، که به پی شهر عو عه قل واپیویست بوو ریزی لی بگری ﴿ فَقُلْهُ، فَأَصْبَحَ مِنَ الخَاسِرِينَ ﴾ دنیاو دواروژیان، وه نه و ریگه یه ی کرده پیشه یه ک بو هه موو بکوژیک، وه هه ر که سیک رینیشانده ری ریگه یه کی خراب بی نه وه تاوانه که ی له سهر یه تی، وه تاوانی نه و که سه ش که کاری پی ده کات هه تا پوژی دوا یی. وه له فهرموده ی راستدا هاتووه: ﴿ لَا تَقْتُلْ نَفْسًا ظَلَمًا إِلَّا كَانَ عَلَى ابْنِ آدَمَ الْأَوَّلِ كِفْلٌ مِنْ دَمِهَا، لِأَنَّهُ أَوَّلٌ مَنْ سَنَّ الْقَتْلَ ﴾ (أخرجه أحمد برقم: (۳۶۳۰)، والبخاري برقم: (۳۱۵۷)، ومسلم برقم: (۱۶۷۷)).

واته: که سیک یه کیک به سته م بکوژیست نه وه نه وهی ئاده می یه کم به شیکی به رده که ویست، له خوینه که یدا، چونکه نه و یه کم که س بوو کوشتنی دامه زرانده. کاتیک برا که ی کوشت نه یزانی چی بکات به لاشه که ی، چونکه یه کم مردوو بوو له نه وه کانی ئاده م که مرد ﴿ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ ﴾ (خوا قه له ره ش) یکی پیشانیدا بو نه وهی قه له ره شیکی مرداره وه بووی تر بیژیست ﴿ لِرَبِّهِ ﴾ به و ناشتنه ﴿ كَيْفَ يُؤَارَى سَوْءَ أَخِيهِ ﴾ واته: جهسته ی، چونکه جهسته ی مردوو ده بیست به عوره ت ﴿ فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴾ به و شیوه سه ره نجامی تاوان و سه ریچی په شیمانی و به دبه ختیه .

(۳۲): ﴿مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولنا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّا كَثَّرنا مِنْهُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمَسْرِ قُورَيْكٍ ﴿٣٢﴾﴾
 خواستند که ده فرمودی: ﴿مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ﴾ و نه داستانهای که با سمان کرد له چیروکی نه وهی نادهم، کاتنی که به کیکیان براکی خوی کوشت، کوشتی کرده ریچکه به ک بو دوای خوی، به راستی کوشتن دهره نجامیکی خرابی هه به له دنیاو دواروژدا ﴿كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولنا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّا كَثَّرنا مِنْهُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمَسْرِ قُورَيْكٍ ﴿٣٢﴾
 جَزَا الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُنَقَطَ أَيْدِيهِمْ وَأرجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَخُوا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ جزئى فى الدنيا وألهم فى الآخرة عذاب عظيم ﴿٣٢﴾
 إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تُقَدَّرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ رَحِيمٌ ﴿٣٣﴾
 اللَّهُ وَأَبْتَعُوا إِلَيْهِ الرِّبَا وَرَضُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٤﴾
 مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَرِشَالَهُ مَعَهُ لِيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٥﴾

﴿مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ﴾ و نه داستانهای که با سمان کرد له چیروکی نه وهی نادهم، کاتنی که به کیکیان براکی خوی کوشت، کوشتی کرده ریچکه به ک بو دوای خوی، به راستی کوشتن دهره نجامیکی خرابی هه به له دنیاو دواروژدا ﴿كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾
 ﴿مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ﴾ و نه داستانهای که با سمان کرد له چیروکی نه وهی نادهم، کاتنی که به کیکیان براکی خوی کوشت، کوشتی کرده ریچکه به ک بو دوای خوی، به راستی کوشتن دهره نجامیکی خرابی هه به له دنیاو دواروژدا
 به لگه به کی پی نه که هوکاری کوشتنی پروون بکاته وه به به راستی ده ستیشخه ری ناکات بو کوشتن تنها به هه ق و راستی نه بیست.
 به لام کاتنی که بویری نواند به کوشتنی نه فسیک که شایسته ی کوشتن نه بیست، دهره که ویت که لای نه و جیاوازی له نیوان کوژراوو که سنیکی تردا نیه، نه و کاته به پیی هزو ناره زوو و نه فسی خرابه کاری ده جولیته وه، به بویری وه ده سستی ده چیته سهر کوشتنی، نه ویش وه ک نه وه وایه هه موو خه لکی کوشتنیست. به هه مان شیوه هه ر که سیک نه فسیک رزگار بکات: واته: که سیکه بکه ویته ژیر ده سستی بتوانیت بیکوژیت و که سیش نه بیست ریگری لی بکات، وه نه فسی بانگی بکات بو کوشتنی، به لام نه و له ترسی خوادا نه بیکوژیت، نه مه وه ک نه وه وایه هه موو خه لکی زیندوو کردیته وه. چونکه نه و ترسه ی له ناخیدایه ریگری لیده کات که سیک به ناهق بکوژیت. وه ثابته که به لگه به له سهر نه وه که کوشتن به دوو ریگا دروسته: بیان نه وه به

که سیک به ناهق بکوژیت به نه نقست، شهوه به پراستی دروسته بکوژری، نه گهر هاوتابن و له یه ک ناستدا بن، باو کی کوژراو نه ییت، یان ناژاوه ده گیریت له سهر زه ویدا، به تیکدانی ثابنی خه لکی، یان جهسته یان، یان مال و سامانیان، وه ک بیپرواوه هه لگه پراوه کان، نهوانه ی جهنگ به رپا ده کن دژ به ئیسلام، وه بانگه شه که ران بو بیدعه، نهوانه ی که شهرو ناژاوه یان دانامر کیتشه وه مه گهر به کوشتن نه ییت^(۲)، وه به هه مان شیوه نهوانه ی که رینگا له خه لکی ده گرن و هاوشیوه کانیان، لهوانه ی که ده گهرین به سهر خه لکیدا بو شهوه ی که بیکوژن، یان ماله که ی بیهن.

﴿وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ﴾ که ئیتر هیچ کهس بیانووی نه مینئی ﴿ثُمَّ إِنَّا كَثَّرْنَا مُنْهُم﴾ هواته: زوریک له خه لکی ﴿بَعْدَ ذَلِكَ﴾ پاش پروون کردنه وه ی به لگه کان، که هیچ بیانوویه ک بو مروف ناهیلنه وه بو به رده وامی پابه ند بوونی به ثابنی خوا (که ئیسلامه) له سهر زه ویدا ﴿لَمَسْرِقُونَ﴾ زیده پرویان کرد له کرده وه دا به سه ریچی کردن، وه به پیچه وانه ی پیغه مبه رانه وه ده جوولانه وه که به به لگه ی پروون و ناشکراوه هاتبوون.

(۳۴-۳۳): ﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ جَزَاءُ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۳۳﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۴﴾﴾

نهوانه ی دژایه تی خواو پیغه مبه ره که ی ﴿﴾ ده کن، نهوانه ن که با ناشکرا دوژمنایه تی ده کن، وه له سهر زه ویدا خراپه بلاو ده که نه وه، به بی پروایی و کوشتن و بردنی مال و سامانی خه لکی و دروستکردنی مه ترسی له سهر رینگا و بانه کان. شهوه ی که پروون و ناشکرایه، شه ده قه باس له بریاره کانی شه که سانه ده کات که رینگا ده برن، نهوانه ی رینگا له خه لکی ده گرن له لادی و چوله وانی و رینگا و بانه کاند، ماله کانیان لی داگیر

(۲) مه به ست له کوشتنی نهوانه ی بیدعه بلاو ده که نه وه، نهوانه نه که مسولمان هه ندی بیدعه ده کن، چونکه به ده قی فهرمووده ی صحیح کوشتنی مسولمان له سهر مسولمان حهرام کراوه، به لگه کان زور زورن، لهوانه: إَعْنِ ابْنَ عَمْرٍَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: أُمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزُّكَاةَ، فَبِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ، إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ (متفق عليه: البخاري برقم: (۲۵)، ومسلم برقم: (۲۲)).

ده که نو پاشان ده یانکوژن، وه ده یانترسیئن، هه تا وای لیدی خه لکی متمانه ی به ئاسایشی ریڭاوبانه کان نامینی و ریڭای نیوان شارو شاروچکه کان پر دهن له مه ترسی و قوناغ به قوناغ چول دهن. خوا هه والی داوه سزا دانیان و به پند کردیان نه وه یه، توله یان لی بکریته وه به یه کیک له م شیوانه.

تویژه ره وانی قورشان بوچوونی جیاوازیان هه یه ده رباره ی نه مه: نایا نه وه بو هه لباردنه، که هه موو چه ته یه کی ریڭا بر نیمان (فرمانده) یان جیگره که ی توله ی لی وهرده گریت، به پیی به رژه وهندی له و کارانه ی که باسکرا؟ نه مه روو که شی ده قه که یه. یان نه وه یه سزا که یان به پیی نه و تاوانه یه که ده یکن، هه موو تاوانیک به رانه ری توله یه ک دیاری کراوه، وه ک چون ده قه که به لگه یه له سه ر دانایی گونجانی له گه ل حکمه تی خوای گه وره دا. نه و چه تانه نه گه ر که سیکیان کوشت و ماله که یان برد، نه وه ده بیست بکوژرین و هه لبواسرین، هه تا ناوبانگ دهر بکنه و ریسوابین، وه ببن به پند بو خه لکانی تر. وه نه گه ر کوشتیان و ماله که یان نه بردو به جیان هیلا نه وه ته نها ده کوژرینه وه.

وه نه گه ر ماله که یان برد به لام نه یانیا کوشت، نه وه ده بی ده ست و قاچیان به پیچه وانه بیردریت، ده ستی راست و قاچی چه پ، وه نه گه ر خه لکیان ترساندو که سیان نه کوشت شار به دهر ده کریئن، له شوینی کدا نیسته جی ناکریئن هه تا ته وه یان ئاشکرا ده بیست. نه مه و ته ی ئینو عیاسه (خوا لی رازی بیست)، وه زوریک له زانایان له گه ل هندی جیاوازی له ورده کاریه کاند **﴿ ذَلِك ﴾** نه و به پند بوونه **﴿ لَهُمْ حِزْبٌ فِي الدُّنْيَا ﴾** ریسوایی و سه رشوری ئابرو بردنیانه له دنیا دا **﴿ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴾** به لگه یه له سه ر نه وه ی ریڭا برین له گه وره ترین تاوانه کانه، شایسته ی ریسوایی دنیا و دوارپوژه. وه نه جامده ره که ی دوژمنی خوا و پیغه مبه ره که یه تی.

که واته: نه گه ر نه و کاره گه وره ترین گونا ه بیست، له به رانه ردا پاک کردنه وه ی زه وی له خراپه کاران و دابین کردنی ئاسایشی ریڭا و بان له کوشتن و دزینی مال و سامان له گه وره ترین چاکه کان و به رزترین گوپراهیه لیه کانه، وه چاکه کاریه له سه ر زه ویدا، وه ک چون پیچه وانه که ی خراپه کاریه له سه ر زه ویدا.

﴿ اِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ اَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ ﴾ واته: له دوژمنه شه رکه ره کان، **﴿ فَاعْلَمُوا اَنْ اللّٰهَ عَفُوٌّ رَحِيْمٌ ﴾** واته: له سه ری لاده چیت نه وه ی که رابوردووه له

داد گایي کردنی به کوشتن و هه لواسین و برینی دهست و قاج به پیچه وانه وه و دهر کردنی له ولات. وه به هه مان شیوه له هه قی مرؤقه کان، نه گهر دوژمنه که کافر بوو پاشان مسولمان بوو. وه نه گهر دوژمنه که مسولمان بوو، نه وه مافی خه لکی له سه ری لا ناچیت له کوشتن و بردنی مال و سامان. وه به تیگه یشتن له م دهقه ناماژه به وه ده کات که ته وبه ی دوژمن - پاش نه وه ی ده که ویته ژیر دهست - هیچ شتیکی له سه ر که م ناکاته وه. وه حکمهت له وه دا پروونه. وه نه گهر ته وبه که ی پیش نه وه بیت که بکه ویته ژیر دهست، نه وه تۆله ی به سه ردا ناسه پیت، وه نه گهر ته وبه ی له کاره که کرد پیش نه وه ی دهسه لات به سه ریدا زال بیت نه وه له پیشتره، بو نه وه ی تۆله ی به سه ردا نه سه یی.

(۳۵): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ ءوَابَتَعُوا إِلَيْهِ الّوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

ئهم فرمانه له لایه ن خواوه یه بو بنده بر واداره کانی، به وه ی که له خوا بترسن و فرمانه برداری بکه ن، وه ناگادار بن له خه شم قین و تووره یی، له بهر نه وه پیویسته له سه ر بنده که هه رچی له توانایدا یه بیخاته کار بو خو به دوور گرتن له وه ی که خوا تووره ده کات، له سه ر پیچه کانی دل و زمان و نه ندامانی جهسته، نه وه ی که ناشکرا و نه ییه، پشت به خوا به ستیت له سه ر وازه یان لی، بو نه وه ی رزگاری یی له خه شم و قین و سزای خوا.

﴿وَابَتَعُوا إِلَيْهِ الّوَسِيلَةَ﴾ واته: نزیک بوونه وه، وه پله و پایه و ریز له لایه ن خواوه، وه خو شویستن ته نها له بهر خوا، نه ویش به هو ی نه نجامدانی فه رزه کانی نیو دله وه، وه ک خو شویستن له بهر نه وه و ترسان و هیوا و ئومید بوون و ملکه چی و پشت به ستن و. وه نه و فه رزه ی که په یوه ندیان به جهسته وه هه یه: وه ک زه کات و جه ج، وه پیکهاتوو له فه رزه کانی نیو دل و جهسته: وه ک نو یژ کردن و هاوشیوه کانی له جو ره کانی خو یندنه وه و یاد کردنه وه، وه جو ره کانی چاکه به رانه ر به دروست کراوه کانی خوا به مال و زانست و خانه دانی و جهسته و، وه ئاموژ گاری بنده کانی خوا، هه مو و ئهم کرده وانه نزیک خه ره وه ن له خوا، وه به رده وام بنده له خوا نزیک ده بیته وه هه تا خوا خو شی ده و ی، نه گهر خو شی و یست نه وه ده بیته نه و یسه ره ی که پی ده بیستیت، وه نه و بیناییه ی که پی ده بینیت، وه دهسته کانی که پی ده و شه ییت، وه پیه کانی که پی یی ده کات، وه خوای گه و ره نزا و پارانه وه کانی لی وهر ده گریت.

پاشان خوا هندی له عبادته ته کان که برپوادار نزیک ده که نه وه لئی تايهت کردوه
 وه ک: جيهادو تیکوژشان له پیناوی خوادا که بریتیه له: کوشش کردن له کوشتر کردن
 بهرانبه ر بیروا کان، به مالو به گیانو بوچوونو زمانو ههولدان بو سهرخستی دینی
 خوا، به هه موو توانا کانی بهنده، چونکه بهراستی ثم جوره له گه وره ترین عبادته ته کانو
 چاکترینیانه.

له بهر نه وه ی هه ر که سیک به مه هه ستیت نه وه کانی تر به ناسانی نه نجامده دات
 ﴿لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ﴾ نه گه ر له خوا بترسن له وازهینان له سه ریچی کردن،
 وه به دوا ی هوکاره کاندای بگه رین بو گه یشتن به خوا، وه بگه رین به دوا ی هه موو
 هوکاریکدا که نزیکتان بکاته وه له خوا به جیه جی کردنی فه رمانه کانی، وه جیهاد
 بکه ن له پیناو ره زامه ندی خوادا. (الفلاح): بریتیه له سه ر که وتوو بوون له هه موو نه وانه
 که سه زی لیه تی، وه رزگار بوون له هه موو نه وانه ی ترسی لیه تی، حه قیقه ته که ی
 خوش به ختی هه تا هه تایی و چیژی هه میسه یه.

(۳۶-۳۷): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَن لَّهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا
 بِهِ. مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا نُقِلَ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ ۳۶ یریدونک أن یخرجوا من
 النار وما هم یخرجون منها ولهم عذابٌ مُّقِیمٌ ۳۷:

خوا ۳۶ هه وال ده دات ده رباره ی خراپی دؤخی بیروا کان له رۆژی دوا ییداو نه و
 سه رنه جامه خراپه ی که به سه ریاندا هاتوه، وه نه گه ر هه رچی له زه ویدا هه یه بیه خشن
 بو نه وه ی رزگاریان بی له سه زی خوا، نه وه به دلنیا یسه وه لیمان وه رناگیریت و هه یچ
 به هایه کی نه، چونکه شوین و کاتی به خشین کو تایی هات، نه وه ی ماوه ته وه ته نها
 سه زی به تیشه که به رده وامه وه هه رگیز لئی رزگاریان ناییت، به لکو بو هه تا هه تایی
 تیایدا ده میتنه وه.

(۳۸-۴۰): ﴿ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا
 اَيْدِيَهُمَا جِزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ
 عَزِيزٌ حَكِيْمٌ ﴿۳۸﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ
 وَاَصْلَحَ فَاِنَّ اللّٰهَ يَتُوْبُ عَلَيْهِ اِنَّ اللّٰهَ
 غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۳۹﴾ اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ لَهٗ مُلْكُ
 السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَعْذِِبُ مَنْ يَشَآءُ وَيَغْفِرُ
 لِمَنْ يَشَآءُ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿۴۰﴾

بُرِيْدُوْنَ اَنْ يَخْرُجُوْا مِنَ النَّارِ وَمَا لَهُمْ فِيْهَا مِنْ شَيْءٍ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّؤِيْدٌ ﴿۳۸﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوْا
 اَيْدِيَهُمَا جِزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عَزِيزٌ
 حَكِيْمٌ ﴿۳۹﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَاَصْلَحَ فَاِنَّ اللّٰهَ
 يَتُوْبُ عَلَيْهِ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۴۰﴾ اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ
 لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَعْذِِبُ مَنْ يَشَآءُ وَيَغْفِرُ
 لِمَنْ يَشَآءُ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿۴۱﴾ يٰۤاَيُّهَا
 الرَّسُوْلُ لَا يَخْرِيْكَ الَّذِيْنَ يُسْكِرُوْنَ فِي الْمَكْرِهِيْنَ
 الَّذِيْنَ قَالُوْا اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَلَمْ يَخْرُجُوْا مِنْ قُلُوْبِهِمْ رَوَيْتِ
 الَّذِيْنَ هَادُوْا سَتْمُوْنَ لِّلْكَذِبِ سَتْمُوْنَ لِقَوْمِهِ
 ؕ اٰخِرِيْنَ لَرَبِّ اُولٰٓئِكَ يَخْرُجُوْنَ الْمَكْرِهِيْنَ مَعْدُوْمِيْنَ
 يَغُوْلُوْنَ اِنْ اُوْتِيْتُمْ هٰذَا فَخُذُوْهُ فَان لَّمْ تُوْتُوْهُ
 فَخُذُوْهُ وَاَنْ يَخْرُجُوْا مِنْ قُلُوْبِهِمْ رَوَيْتِ
 سَتْمًا اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَمْ يَخْرُجُوْا مِنْ قُلُوْبِهِمْ لَمْ يَخْرُجُوْا
 فِي الدُّنْيَا اٰخِرِيْنَ وَلَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿۴۱﴾

(السارق): واته: دز: نهو كه سه يه كه مالى
 به رانبره كهى بيات به شاراوه يى و بهي
 ره زامهندي نهو، نهو تاوانه به كيكه له
 تاوانه گهوره كان كه سزايه كي ناشريني
 له سر پيويست ده كرئت، نهويش برئيه
 له برينى ده ستي راستى، وه ك چوَن له

خويندنه وهى ههندي له هاوه لانداهاتوه، به گشتى شويني بريني ده ست ديارى كراوه
 كه له مه چه كه وه يه. نه گهر (كه سينك) دزى كرد ده ستي ده برى له مه چه كه وه، وه
 ده خريته تيو رونه وه هه تا خوينه كهى بوه ستيته وه، به لام سونته تهم ده قهى به نندار
 (قيد) كرده له چهنه روويه كه وه: له وانه: (الحرز) پاراستن و په نهاني، پيويسته دزى
 كرده كه له شوينيكي پاريزراودا بيټ، وه شويني په نهاني هه موو مالئيك نهو شوينه به
 كه پاريزراوه له لايانو به نهيني ماله كه يانسي تيدا ده شارنه وه، نه گهر دزى كرد له
 مالئيكدا كه پاريزراو نه بوو نه وه ده ستي نابردريټ. وه له وانه: پيويسته ماله دزراوه كه
 بگاته نه ندازه به ك كه شهرع بوى ديارى كرده وه، نهويش برئيه له (ربع دينار)، يان
 سئ درهم، يان به نه ندازه ي نهو دووانه، نه گهر له وه كه متری دزى، نه وه ده ستي
 نابردريټ، وه ره ننگه نه مه له وشه ي (السرقة) و مانا كهى وه رگيرايټ، چونكه وشه ي
 (السرقة) برئيه له بردنى شتيك له شوينيكدايټ نه كرئت پاريزگارى لئى بكرئت.
 بويه ده بيټ نهو ماله له شويني پاريزراودا بيټ، نه گهر له شوينيكدايټ پاريزراو نه بيټ
 بيټى ناوترئت دزى، نهو حو كه مى به سه ردا جيټه جى ناكريټ.

وه به هه مان شيوه حيكه متي تيدايه كه ده ست نه بر دري ت له بهر شتي كه مو بي نر خ، بويه پيوسته نه اندازه ي بو ديار ي بكر ي ت، نه وه نه اندازه شرعيه ده قي قور ئاني تايه ت كرده، كه ده ست ي دز له شتي بچوو كو وي نر خدا نه بر دري ت، وه حيكه مت له بر يني ده ست ي دز، پاراستني مال و سامانه كانه، وه ده بي نه وه ده سته بير دري ت كه تاوانه كه ي بي نه نجامداوه، نه گهر دووباره ي كرده وه پني چه پي ده بر دري ت، نه گهر گه رايه وه، و تراوه: ده ست ي چه پي ده بر دري ت، پاشان پسي راستي، وه و تراوه: زينداني ده كر ي ت هه تا مردن. وه كه ده فهرموي: ﴿جَزَاءُ يَمَا كَسَبَا﴾ و اته: تو له ي نه ويه كه دزه كه مال و ساماني خه لك ي دزيوه، ﴿نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ﴾ و اته: بو ته مي كر دن و ترساندني دزه كه كو كه ساني هاوشيو ي نه ون، وه تا كو بو خه لك ي بي ته و انه و په ند كه س نه تواني ت ده ست بو مالي خه لك ي بي ات به ناهق.

﴿وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ و اته: به بالاده ست ي و كار دروست ي و حيكه ته وه ده ست ي دزي بري وه. ﴿فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ خوا له وه كه سه خو ش ده بي كه داوا ي لي بوردن ده كات، وه كرده وي چاك نه نجام ده دات.

وه له بهر نه وه به راستي نه وي له ناسمانه كانو زه وي دايه تنها مولكي خوايه، چوني بوي به وي ست ي خو ي رايده په ري ني ت به راپه راننده قه ده ري و شرعيه كان، وه لي بوردن و سزا، به بي داخوازي كار دروست ي و حيكه متي خو ي، وه مي ره باني به رفر او ان و لي بورده بي بي سنوري.

(۴۱-۴۴): ﴿يَتَأْتِيَهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزِنُكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتُوهُ فَأَحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّر قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾ سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَلُونَ لِلسُّخْتِ فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرَضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرَضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرَّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ يُحْكِمُوكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُحْكَمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّيِّنُونَ

وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتَحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَحْشَوْا
النَّاسَ وَآخِشُوا وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ
هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤١﴾

پیغمبر ﷺ به هوی زوری نرمو نیانی و سوور بوونی له سر خه لکی بو ئیمان هینانیا،
خه مبار ده بوو کاتیک که ده بیینی که سیک برپا ده هینی و پاشان هه لده گه ریته وه بو
بیروایی، خوی گه وره رینمایی کرد که خوی بیتاقت و خه مبار نه کات له سر نه و
جوره که سانه، چونکه به راستی نه وانه نه له کاروانیدان، وه نه له شهردان. نه گه
ناماده شبن هیچ سوو دیکیان نیه، نه گه دیاریش نه بن هه ست به بینیان ناگری، لیره دا
خوا ﷺ هۆ کاری نه ومان بو روون ده کاته وه که پیوست ناکات پیغمبر ﷺ خه میان
بو بخوات، ده فرموی: ﴿مَنْ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ﴾ به
راستی نه و که سانه ی شایسته ی نه ومان خه میان بو بخوریت برواداران، نه وانه که به
دلو به زمان بروایان هیناوه، خوا نه کات، نه وانه له ثانی خویان هه لگه ریته وه، بیگومان
بروا نه گه تیکه لی دلو جهسته ی که سیک بو له خاوه نه که ی جیا نایته وه وه به هیچ
نایگوریته وه ﴿وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا﴾ واته: جووله که ﴿سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ
سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُواكَ﴾ واته: زور گوی بو دروی خوا نه ناسان ده گرن و
شوین پی نه ومان هه لده گرن، که بیگومان هه موو کاروباره کانیا له سر دروو گومرایی و
فریودان دارشته وه. وه نه وانه ش بریتین له سر کرده کانیا ﴿لَمْ يَأْتُواكَ﴾ به لکو پشتیان
تیکردویی و دلیان به و شته بی بنه مایانه ی خویان خوش بووه، نه ویش گورینی مانای
وشه کانی (تهورات) بو، به پی حه زو ئاره زووی خویان نه که به ویستی خوا، نه ویش
بو گومرا کردنی خه لکی و به ربه رچدانه وه ی راستی که شوینی شتی نه ستم که وتوون،
نه وانه ی که سه رچاوه ی درون له پیناو گه یشتن به ئاواته کانیا ناماده ن هه موو درویه که
بکه ن، نه وانه عقیان نیه. به هه مان شیوه خه م بو نه وانه مه خو که شوینت ناکه ون،
چونکه نه وانه له نه وپه ری بی نرخیدان، وه که سی ناته وای بی نرخ گوی به هیچ
شتیک نادات و به بای خه یالیدا نایه ت ﴿يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَحَدُّوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتوهُ
فَأَحْذَرُوا﴾ واته: نه مه قسه یانه کاتی بریاریان بو ده ده ی، هیچ مه به ستیکیان نیه جگه له
شوینکه وتنی هه وای ئاره زوو نه بیت. هه ندیکیان به وی تریان ده لین: نه گه ر موحه ممه د ﷺ
بریاری بو دان هه مان نه و بریاره ی که له گه ل هه وای ئاره زوو تاندا ده گونجی، نه وه

برپاره كهي وه ريگرن. وه نه گهر به وه برپاري بوتان نه دا، نه وه خوتان بپاري زن. به راستي نه مه فيتته و شوينكه وتني هه واو ناره زووه ﴿ وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ، فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ، مِنْ اللَّهِ شَيْئًا ﴾ وه وه ك له شويني ديكه دا ده فهر موي: ﴿ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴾ ﴿ ۵۶ ﴾ القصص.

﴿ أَوْلَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَظْهَرَ قُلُوبَهُمْ ﴾ واته: له بهر نه وه ي كه كرديان. وه به لگه يه له سه ر نه وه ي كه هه ر كه سيك مه به ستي نه وه بيت شويني هه واو ناره زووي بكه ويٽ، نه وه يه كاتيک كه كيشه يه كي ده باته به رده م شهر يعت، نه گهر فه رمانه كه له قازانجي نه و بيت، نه وه بي دوو دلي وه ريده گريٽ، وه نه گهر به پيچه وانه بيت، نه وه تسوره ده بيت و وه ري ناگريٽ، به راستي نه وه پاك نه بووني دل ده گه يه نيٽ. وه چون نه گهر كه سيك كيشه يه كي ده بات، يان ده بريٽه به رده م شهر عي خوا، نه گهر برپاره كه بگونجي له گه ل ناره زووي دا يان نه گونجي نه و هه ر پيي رازيه، نه وه به لگه يه له سه ر پاك ي دل. وه به لگه يه له سه ر نه وه ي پاك ي دل هو كار يكه بو هه موو خير و چا كه يه ك، وه با شترين هو كار ه بو هه ر وته يه كي دانا يانه و هو شي ارانه، وه كرده وه ي راست و دروست. ﴿ هُمْ فِي الدُّنْيَا حَرِيٌّ ﴾ واته: ريسوا سه رشور ده بن ﴿ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴾ نه ويش ناگرو تووره يي خوايه.

سَمِعْتُمْ لَكَذِبَ اسْمَعُوا لِلْحَقِّ فَإِنْ جَاءَكَ
فَأَحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ
يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَأَحْكُم بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَذَيْبُكَ كَبُورُكَ
وَإِنَّمَا اللَّهُ يُرِيدُ لِيُخْرِجَ مِنْكُمْ
ذَلِكَ وَمَا أَوْلَيْكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٦﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ
فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُخَوِّدُهَا الَّذِينَ كَفَرُوا أَسْمَعُوا
لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّافِضِيَّةِ وَالْأَخْبَارِ بِمَا اسْتَخْفَوْا مِنْ
كِتَابِ اللَّهِ وَمَا كُنَّا نَعْلَمُ أَنَّهَا لَأَنْتُمْ
وَأَخَشَوْا فَلَا تُخْشَوْنَ النَّاسَ
بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَتَبْنَا
عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنْ تَقْسِمَ بِالْقُرْآنِ وَالْقُرْآنُ
بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنِ وَالْأَدْنِ وَالْبَيْتِ وَالْجُرُوحِ
قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ
لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٨﴾

﴿سَمِعْتُمْ لَكَذِبَ﴾ واته: (نهو) جووله كانه زور گوی قلاخی درون، نهویش به هوی کم دینی و کم عقلیان، گوی ده گرن بو که سیک که بانگیان بکات بو قسهی دروو بی بنه ما. ﴿اَسْمَعُوا لِلْحَقِّ﴾ واته: مالی حه رام ده خون، بهو پارانهی که به ناهق وهریده گرن له خه لکه بی ناگاو گمژه کانیان وه ک موجه به ک، هه تا بیکه وه کویان کرده وه له شوینکه وتنی دروو خواردنی مالی حه رام.

﴿فَإِنْ جَاءَكَ وَأَحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ﴾ واته: تو نازادی له وه دا به

ویستی خوت بریاریان له سر بده، وه نه مه دهقه نه سخ نه کراوه ته وه، بیگومان- نه مه بو هاتنی نهو جوړه که سانه به که دین بو لای- هه وال ده دات له نیوان نه وهی بریاریان له نیواندا بدات، یان ازیان لی بهیئیت، چونکه نه وان مه به ستیان بریاری شرعی نیه، مه گهر بگونجیت له گهل ناره زووه کانیاندا، وه له سر نه مه هه ر که سیک که داوای فه تو، یان حو کمیکسی شرعی له زانایه ک بکات، نه گهر زاناکه به حالی که سه که ی زانی، نه گهر حو کمه که ی به سر دا بدات رازی ناییت، نه وه پیویست ناکات نه حو کمه که ی بو بدات نه فه تو اکه. وه نه گهر دادوهری کرد له نیوانیاندا پیویسته به داد گهرانه بیست، بویه ده فه رموی: ﴿وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَكَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَأَحْكُم بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ﴾ نه گهر چسی سه مکارو دوژمنیش بن، با نه وه ریگر نه بیست له دادپه روهی کردن له نیوانیاندا، وه له مه دا ناشکرا کردنی گه وره یی و چاکه ی دادپه روهی له نیوان خه لکیدا ده رده که ویت، وه بیگومان خوا خوشی ده ویت.

پاشان به سر سورمانه وه ده فه رموی: ﴿وَكَيْفَ يُحْكِمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ﴾ بیگومان نه گهر نه وان

بروادار بوونایه کاریان بهوه ده کرد که پرواهینان پیوستی کردوه لهسه ریان - پشتیان نهده کرد له بریاری خوا که له تهوراتدا ههیه له بهرهستیاندا، تنها له بهر شهوه دههاتنه لات شتیک بیننهوه که له گهل ناره زووه کانیاندا بگونجیت. وه کاتی دادوه ریت کرد له نیوانیاندا به بریاری خوا که له گهل شهوهی خویناندا بگونجیت، به ههمان شیوه رازی نابن بهوه، به لکو پشتی تیده کن.

خوا ﷺ دهه فرموی: ﴿وَمَا أَوْلِيكَ﴾ ئهوانه ی ئه مه کرداره کانیانه ﴿يَا لَمُؤْمِنِينَ﴾ واته: شهوه له سیفته و سروشتی بروادار نیه، وه شایسته ی برواداریش نین، چونکه ههواو ناره زوویان کرد به پهروه رد گاریان، وه ئه حکامه کانی ئیمانیا ن کرده شوینکه وه تی ههواو ناره زوویانه وه، ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ﴾ (ئیمه تهوراتمان نارد ه خوار) بو مووسای کوری عیمران عليه السلام ﴿فِيهَا هُدًى﴾ (مرؤف) رینمایسی ده کات بو برواو راستی، وه ده پیاریزی له گومرایی ﴿وَنُورٌ﴾ برووناکی ده دات له تاریکی نه فامی و گومان و دوودلی ناره زووه کان، وه ک دهه فرموی: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ﴾ ۴۸ الانبیاء.

﴿يُحْكُمُ بَيْنَهُمَا﴾ له نیوان ئهوانه ی که جووله کن له کاروبار و فه توا کاندا ﴿التَّيْتُونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا﴾ واته: ئه و پیغه مبه رانه ی که ملکه چ بوون بو فرمانه کانی خوا، ئهوانه ی مسولمانیتیا ن گه وره تره له مسولمانیتی جگه له خوینان، وه ئه وان پاکترینی بهنده کانی خوای گه وره ن. جا ئه گه ر ئه و پیغه مبه ره به رزو به ریزانه شوینی بکه ون و له خویناندا جیبه جی بکه ن، چی رینگری له و جووله که بی نرخانه ده کات که شوینی نه که ون؟ چی وای لیکر دوون بروا هینان به موحه ممه د پشت گوئی بخهن، که هیچ کردارینکی ناو دل و ناشکرا وه رناگیریت تنها به بیروا بوون به و په یامه نه بی؟ نایا ئه وان پیشه وایه کیان ههیه له و کاره دا، به لی پیشه وایان ههیه پیشه یان لادان و گوپینی ده قه کانه، وه بیر له پله و پایه ی ناو خه لکی ده که نه وه، وه پالدا نه وه به شار دنه وه ی راستی و ناشکرا کردنی شتی پرو پووج، به راستی ئهوانه پیشه وای گومران که خه لکی بانگ ده کن بو دوزه خ.

که دهه فرموی: ﴿وَالرَّبَّانِيُونَ وَالْأَجْبَارُ﴾ واته: به ههمان شیوه فرمان به تهورات ده که ن پیشه ووا خواناسه کانیا ن (الربانیون)، واته: زانا فیر کاره خواناسه کانیا ن، ئهوانه ی که خه لکیان پهروه رده ده کرد به جواتترین شیوه، وه له گه لیاندا ریازی پیغه مبه رانی به سو زیان ده گرت ه بهر.

(الأحبار) واته: زانا گه وره كان، نه وانهي په پره وي و ته كانيان ده كړي، وه شوي نه واريان ده مينی و خاوه ن قسه ن له نیو نوم ته كه ياندا. نه وه خو كمی راسته قينه به ده رباره ی نه وان كه له گه ل راستيدا ده گونجیت ﴿بِمَا أَسْتَحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ﴾ واته: به هوی نه وه ی كه به راستی خوا نه وانی كرده پاريزه ر بو كتيه كه ی، وه كردنی به ده سټپاك بو پاراستنی، نه و كتيه سپارده به كه له لای نه وانه، پيوست بووه له سهريان بپاريزن له هر زيا ده و شاردراوه و ناته واويه ك، وه فير كردنی نه و كه سه ی كه ناي زانيت. نه وان شايه تن به سه ريه وه، به هوی نه وه ی كه پرسيار له وان ده كړی ده رباره ی نه وه ی كه له خه لكی ليی دوو دلن، خوا ﴿لَنْ نُوَدِّعَهُمْ﴾ نه و نه ر كه ی خسته وه ته سه ر شانی خاوه ن زانسته كان، نه يخسته وه ته سه ر شانی نه فامه كان، كه واته پيوسته هه ستن به و باره ی كه له سه ر شانيانه، وه با په پره وي نه فامان نه كهن به دانيشتن و به تالی و ته نه لی.

وه با ته نها نه و په رستشانه نه كهن كه پيوسته له سهريان، له جوړه كانی زي كرو ياد كړنه وه و نويزو زه كات و حه ج و پوژوو وه هاوشيوه ی نه وانه، نه گه ر جگه له زانايان پی هه ستيت نه وه رزگاری بووه. به لام خاوه ن زانسته كان وه ك چون پيوسته له سهريان دهروونی خو بيان پاك بكه نه وه، به هه مان شيوه پيوسته له سهريان خه لكی فير بكه ن و ناگاداريان بكه نه وه له وه ی كه نايه كه يان پيوستی به چيه؟ به تايه ت كاروباره بنه رپه تيه كان، وه نه وانه ی كه زور روو ده دن، نابی له خه لكی بترسن به لكو پيوسته ته نها له په روه ردگاريان بترسن، له بهر نه مه خوا ﴿لَنْ نُوَدِّعَهُمْ﴾ ده فرموی: ﴿فَلَا تَخْشَوْا الْكَاسَ وَالْأَخْشُونَ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا﴾ راستيه كان بشارنه وه و پوچ و به تاله كان ناشكرا بكه ن، له بهر چيژيكي كه می دنيا، وه نه م به لا يانه نه گه ر زانا ليی پاريزراو بيت، نه وه سه ر كه و توو خو شبه خت ده بيت، به وه ی كه ته نها هه موو خه ميكي تي كو شان بيت بو زانست و زانباری، وه ده بيت نه وه بزانيت خوا ی گه وره نه و زانسته ی كه پی به خشيوه بو نه وه به پاريزگاری له ناین بكات، وه كردوويه تی به شايه ت به سه ريه وه، ده بی له په روه ردگاری بترسي ت، ترسی خه لكی ريگر نه بيت له وه ی كه له سه ری پيوسته نه نجامی بدات، وه چا كه ی دنو نيه دات به سه ر ديندا، وه ك چون نيشانه ی نه گه تي زانا نه وه به له ده سته تاليدا بيت، به نه ر كي سه ر شانی خوی هه لنه سي ت، وه به خه يال شي دا نه يه ت نه ر كي سه ر شانی راپه رپي ت، له بيري بكاو له

دهستی بدات، نهوه به پاستی دینی فرؤشتوه به دنیا، له دهسه لاتداران بهرتیلی وهر گرتوه، وه پارهو پوولی له بری فتواکانی وهر گرتووه، وه بهنده کانی خوی تنها به پارهو پوول قیر کرده. نهمه خواش منه تیکی گه وری کرده به سهریدا، له تاوانه کانی خوش بووه، وه به شیکی گه وری له به هری خوی پی به خشیوه، بیه شه لی بیجگه له نه. خوی به داوات لی ده کین به زانستیکی به سوود، وه کرداریکی وهر گیرا، وه پیمان بیه خشیت لیوردن و به خشنده پی خوت، دوور له هه موو به لایه ک نهی به خشنده میهره بان.

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ﴾ واته: له هقی روونکراوه به، وه فرمان کردن به دوور که وتنه وه له شتی به تال و پوج، له بهر مه به ستیک له مه به سه خراپه کانی ﴿فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾ وه حوکم کردن به جگه له وهی که خوا دایه زاندوه له کرده وهی بیروا کاند، وه هندی جار کوفریکه خاونه که له بازنه ی نیسلام ده خاته دهر وه، نه وه نه گهر بر وای وایی حال له و دروسته. وه هندی جار ده بیته تاوانیک له تاوانه گه وری کان و کرده وهی بیروا کانه، که بیگومان ههر که سیک نه و کاره نه نجام بدات شایسته می نه وه به سزایه کی به تیشی تووش بیته.

(۴۵): ﴿وَكَلْبَنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنفَ بِالْأَنفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَاللِّسْنَ بِاللِّسَنِ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَّهُ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿۱۵﴾

نهم بریارانه له و کومه له بریارانه که له ته وراتدا هاتووه، نه و بیغه بهرانه فرمانی پیده کهن که مسولمان و ملکه چ بوون بو خوا- له نیو جووله که کاند حوکیمان پیده کرد، ههروه ها مشوور خوران و زانایان.

بیگومان خوا ﴿۱۵﴾ له سهر جووله که کان پیوستی کرد له ته ورات دا نه گهر که سیک به ناره واکه سیک بکوژیت له بری نه ودا ده کوژریته وه، به مهرجیک به نه نقست و هاوشان بیته، وه ک چوون چاو به چاو دهرده هینریت، وه گوئی به گوئی، وه ددان به ددان دهرده هینریت. وه نه وهی وه ک نه مانه به یان هاوشیوه یانه، له و شوینانه می که پیوسته توله و سزای لی بکریته وه به بی زیده روئی ﴿وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ﴾ وه توله کردنه وه نه وه به که ههر چه کی نه نجامداوه به و شیوهی لی بکریته وه. ههر که سیک به نه نقست که سیکی بریندار کرد نه وه ده بیته وه ک خوی بریندار بکریته وه، به توله و سزا، وه

شويئى تايهت، به يئى دريژى و پانى و قولى. وه بو شهوى بزانيئى كه شهعى پيش
 ئيمه شهعه بو ئيمه به مهر جيئىك شتيك له شهعى ئيمه دا نه هاتبى به پيچه وانهى نهو.
 ﴿فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ﴾ واته: له توله سه نذنه وه له كوشتنى كه سيئى، يان له خوار
 شه وه وه له نه ندامه كاني جهسته، به وهى له كه سيئى خوش بيئى نه گهر تاوائيكي به رانه ر
 كرا، وه پيش شهوى كه ليئى خوش بيئى مافه كهى بو جيئير كرابى، به لام شهو ليئى
 بيورى ﴿فَهُوَ كَفَّارٌ لَهُ﴾ واته: شهوه ده بيته سرينه وهى گوناھى كه سى بكوژ، يان
 تاوانبار، چونكه مروؤف نه گهر له مافه كهى خوئى خوش بوو. خواه له پيشتره له
 ليئوردن له مافى خوئى، وه به هه مان شيوه ده بيته مايه سرينه وهى گوناھه كاني خواهن
 ههق، بيگومان وه ك چون له وه كه سه خوش بوو كه سته مى له خوئى يان كه سو كاري
 كردوه، به هه مان شيوه خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ لهو خوش ده بيئى.

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ ئينو عه بيئاس (خوا ليئى
 رازى بيئى) ده ليئىت: كو فرنيكه خوار تر له كو فر، وه سته ميكه خوار تر له سته م، وه فاسيق
 بوونيكه له خوار فاسيق بوون، شهوه سته ميكي زور گه وره به، له كاتيكا به هه لالى
 بزانيئى، وه تاوائيكي گه وره به كه نه نجامى بدات و به هه لالى نه زانيئىت.

کتیبه که یانه وه، وه دروست نیه بویان لئی لا بدنه، ﴿ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴾ (واته: هر که سیکیش به وه حوکم نه کات که خوا دایه زانده، نا ییگومان نه وانهن لاری بووان).

(۵۰-۴۸): ﴿ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿۴۸﴾ وَأِنْ أَحْكَمْتُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَأَحْذَرْتُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّهُ يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنْ كَثُرَ مِنْ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿۴۹﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۵۰﴾ ﴾

خواستی دهه فرموی: ﴿ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ ﴾ (واته: قورئانی پیروز (مان بو دایه زانده وی)، به پریزترین و باشترین (کتیبه)، ﴿ بِالْحَقِّ ﴾ (واته: به هق دامان به زانده وه هه قیسی له خوگر توه، له هه واله کان و فرمان و قده غه کراوه کانی ﴿ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ ﴾ چونکه شایه تی بو ده او له گه لیدا ده گونجیت و وه ده قوا و ده قو ریک هاواله کانیان له یه کتر ده چیت، وه شهر یه ته گوره کانی هه مان نه و شهر یه ته یه که هه والی پیداوه بویه بووه به راست دانهری هه واله کانی.

﴿ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ ﴾ (واته: چاودیره به سهر هه موو کتیبه کانی پیش خوی، وه زیاتر له داواکاری په روه رد گارو خوره و شتی دهروونی له خو ده گریست، ییگومان قورئان شوین هه موو راستیه ک که وتوه که کتیبه پیروزه کانی پیش خوی ناماژه بیان پیکردوه، به هه مان شیوه قورئانیش فرمانی پیکردوه، وه هانی له سهر داوه، وه زور ریگی دیاری کردوه بو گه یشتن پی.

قورئان نه و کتیبه یه که هه والی پیشین و دواینی باسکردوه، وه نه و کتیبه یه که هه مان بریارو دانایی و فرمانه کانی تدایه، که له کتیبه کانی پیشوودا خراوه ته پرو، نه وه ی قورئان شایه تی بو دابی نه وه وه رگراوه، وه نه وه ی شایه تی بو دابی له سهر په تکر دنه وه نه وه په تکراره ته وه که ییگومان گورئان و جی گور کئی تیدا کراوه، نه گه ناله لای خواوه هاتبی، قورئان پیچه وانسه ی ناییت ﴿ فَاحْكُم ﴾

يَنْهَاهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ ۖ لَهُ بَرِيَارِي شَهْرَعِي ۖ وَهَوَانِي ۖ كِهْ خَوَا ۖ دَايِهْ زَانْدُوَهْ بَهْ سَهْرْتَدَا. ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ ۖ وَاتِه: بَا هَهْ وَاوْ هَهْ وِهْ سُوْ خِرَاپَهْ كَارِي ۖ وَهَوَانِ وَاتِ لِيْ نِهْ كَاتِ پِيْچِهْ وَهَانِي ۖ رَاسْتِي ۖ بَجَوْلِيْتِيَهْ وَهْ، لِهْ بَرِي ۖ وَهَوِي ۖ كِهْ رَاسْتِيْتِ بُوْ دَا بَهْ زِيُوَهْ، پَاشَانِ ۖ وَهَوِي ۖ كِهْ نَزْمُوْ خَوَارِهْ بِيْگُورِيْتِيَهْ وَهْ بَهْ وَهِي ۖ كِهْ خِيْرُوْ چَا كِهْ. ۖ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ ۖ نَهِي ۖ تُوْمَمَهْ تَهْ كَانِ دَا مَانَاوَهْ ۖ شَرَعَهْ وَ مَنَهَا جَا ۖ وَ اتِه: بَهْرَنَامُو رِيْزَايِكِي ۖ تَايِهْتِ، نَهْ وَ بَهْرَنَامُو رِيْزَا نَهْ دِهْ گُورِيْتِ بَهْ پِيْيِ گُورَانِي ۖ تُوْمَمَهْ تَهْ كَانِ، وَ بَهْ پِيْيِ كَاتِ وَ شُوْيْنِ دِهْ گُورِيْتِ، هَهْ مَوُوِي ۖ دِهْ گِهْ رِيْتِيَهْ وَهْ بُوْ دَا بَهْ رُوَهْرِي ۖ لَهْوَ كَاتِهِي ۖ كِهْ دَا بَهْ زِيُوَهْ، بَهْ لَامِ بِنَهْ مَا گِهْ وَرِهْ گَشْتِيَهْ كَانِ ۖ كِهْ بَهْرَزُهْ وَهَنْدِي ۖ وَ دَانَايِي ۖ تِيْدَايِهْ ۖ لَهْ هَهْ مَوُو ۖ سَهْرْدَهْ مِيْكَدَا ۖ وَهْ كِ يَهْ كِنُو ۖ گُورَانِيَانِ ۖ بَهْ سَهْرْدَا نَايِهْتِ، بَهْ لِكُو ۖ دِهْ يِيْتِهْ ۖ بَهْرَنَامَهْ ۖ بُوْ هَهْ مَوُو ۖ شَهْرِيَعَهْ تَهْ كَانِ ۖ وَ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً ۖ شُوْيْنِي ۖ يَهْ كِ رِيْزَا ۖ دِهْ كِهْ وَتِنِ، جِيَاوَا زِي ۖ نَهْ دِهْ بُوُو ۖ وَهَوِي ۖ كِهْ لَهْ پِيْشِ هَاتَبُوُو ۖ نَهْ وَهْ شِي ۖ كِهْ لَهْ دَوَايِي ۖ دِهْ هَاتِ، هَهْ مَوُو ۖ وَهْ كِ يَهْ كِ دِهْ بُوُو.

ۖ وَلَكِنْ لِيَسْبُلُوْكُمْ فِي مَاءِ آتِنَاكُمْ ۖ هَهْ تَا تَا قِيْتَا نِ بَكَا تَهْ وَهْ بَزَانِي ۖ چُوْنِ كَارِ دِهْ كِهْنِ، وَهْ هَهْ مَوُو ۖ گِهْ لِيْ كِ تَا قِي ۖ دِهْ كَاتِهْ وَهْ بَهْ پِيْيِ وَ يِسْتِ وَ حِيْ كِمَهْ تِي ۖ كِهْ دِهْ يَخْوَا زِي، وَهْ هَهْ مَوُو ۖ گِهْ لِيْ كِ ۖ وَهَوِي ۖ پِيْدَهْ بَهْ خَشِيْتِ ۖ كِهْ لَهْ گِهْ لِيَا نْدَا ۖ دِهْ گُونَجِيْتِ، وَهْ هَهْ تَا كِيْبِرْ كِي ۖ لَهْ نِيُو ۖ گِهْ لَهْ كَانْدَا ۖ دَرُوْسْتِ ۖ بِيْيْتِ، يِيْگُومَانِ ۖ هَهْ مَوُو ۖ گِهْ لِيْ كِ ۖ سُوْرَهْ ۖ لَهْ سَهْرِ رِيْزَايِي ۖ پِيْشِيْنِي ۖ خُوِي، وَهْ بُوِيَهْ ۖ دِهْ فَهْرْمُوِي: ۖ فَاسْتَقِيْمُوا الْخَيْرَاتِ ۖ وَ اتِه: ۖ بَهْ لَهْ ي ۖ تِيْدَا ۖ بَكِهْنُو ۖ تَهْ وَ اوِي ۖ بَكِهْنِ، چُوْنِكِهْ ۖ بَهْ رَاسْتِي ۖ چَا كِهْ كَانِ ۖ گَشْتِيْگِيْرِنِ ۖ بُوْ هَهْ مَوُو ۖ فَهْرَزُو ۖ سُوْنَهْ تِيْ كِ، لَهْ مَافَهْ ۖ كَانِي ۖ پَهْرُوَهْرْدِ ۖ گَارُو ۖ لَهْ مَافِي ۖ بَهْ نَدَهْ ۖ كَانِ، وَهْ خَاوَهْ نَهْ كِهْ ي ۖ نَايِيْتِهْ ۖ پِيْشِيْنِ ۖ بُوْ كِهْ سَانِي ۖ تَرِ، تَهْ نَهَا ۖ بَهْ دُوُو ۖ هُوْ كَارِ ۖ نَهْ يِيْتِ: ۖ دِهْ سَتِيْشِ خَهْرِي ۖ بُوْ بَكَا تِ، وَهْ هَهْ لُو ۖ دِهْ رَهْفَهْتِ ۖ بَقُوْزِيْتِيَهْ وَهْ ۖ كَاتِي ۖ كِهْ وَهْ خَتِي ۖ دِيْتِ، وَهْ كُوْشِشِ ۖ بَكَا تِ ۖ بُوْ ۖ بَهْ جِيْهِيْتَانِي ۖ لَهْ سَهْر ۖ وَهْ شِيُوَهِي ۖ فَهْرْمَانِي ۖ پِيْ كِرَاوَهْ، وَهْ نَهْم ۖ دِهْ قَهْ ۖ دِهْ كَرِيْتِ ۖ بَهْ بَهْ لَهْ گِهْ ۖ بُوْ ۖ بَهْ جِيْهِيْتَانِي ۖ نُوِيْزُو ۖ هَاوْشِيُوَهِي ۖ لَهْ يَهْ كِهْم ۖ كَاتِيْدَا، وَهْ بَهْ هَهْمَانِ ۖ شِيُوَهْ ۖ پِيُوِيْسْتِهْ ۖ لَهْ سَهْر ۖ بَهْ نَدَهْ ۖ تَهْ نَهَا ۖ بَهْ وَهْ وَهْ نَهْ وَهْ سَتِيْتِ ۖ چِي ۖ دَرُوْسْتِهْ ۖ لَهْ نُوِيْزُو ۖ هَاوْشِيُوَهْ ۖ كَانِي ۖ لَهْ وَهْ ۖ پَهْرَسْتَشَانَهِي ۖ كِهْ ۖ پِيُوِيْسْتِنِ، ۖ بَهْ لِكُو ۖ دِهْ يِيْتِ ۖ بَهْ وَ سُوْنَهْ ۖ تَا نَهْ ۖ هَهْ لَسِيْتِ ۖ كِهْ ۖ دِهْ تَوَانِيْتِ ۖ نَهْ ۖ نَجَامِيَانِ ۖ بَدَاتِ، ۖ بُوْ ۖ وَهَوِي ۖ تَهْ وَ اوُو ۖ كَامَلِ ۖ يِيْتِ، ۖ بُوْ ۖ وَهَوِي ۖ بَهْ وَ كَارِهْ ۖ پِيْشِيْنِي ۖ بَهْ دِهْ سَتِ ۖ بَهْ يِيْتِ.

﴿إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا﴾ كه گه له كاني پيشوو نه وانه شى به دواى نه واند
 دین هموويان له داهاتوويه كى نزيكدا خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ كويان ده كاته وه له رپوژيكد
 كه هيچ گومانىكى تيدانيه ﴿فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخَلَّفُونَ﴾ له رپيازو بهرنامه و
 كرده وه كان، نه وانه رپيازى راست و كرده وهى چاكيان هه يه پاداشتيان ده كات،
 وه سزاي سه رپيچكاران ده دات.

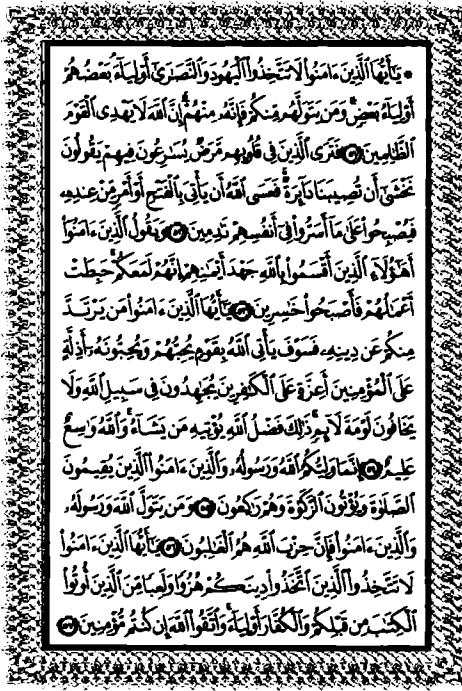
﴿وَإِن أَحْكَمَ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ﴾ ثم ده قه يه كه و تراوه: نه سخى ثم ده قه ده كات
 ﴿فَأَحْكَمَ بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرَضَ عَنْهُمْ﴾ المائدة. به لام بوچوونى راست نه وويه كه
 نه سخى ناكات، وه نه وه ده قه به لگه يه له سر نه وهى كه پيغه مبر ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ نازاده له
 نيوان نه وهى كه دادوه ريان له نيوانياندا بكات يان نه يكات، به هوى نه وهى
 نه وان مه به ستيان نيه دادوه رى به هق بكن. ثم ده قه به لگه يه له سر نه وهى
 نه گه ر دادوه رى كرد له نيوانياندا، نه وه دادوه رى ده كات به قورئان و سونته.
 نه وه نه وپه رى دادپه رويه كه خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ فه رمويه تى: ﴿وَإِن حَكَمْتَ فَأَحْكَمْ
 بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ﴾ المائدة. ثم به لگه يه له سر روونكرده وهى دادپه رويه رى،
 كه نيوپروكى برتبه له و ياساو بنه مايانه ي كه خواى گه و ره دايبه زانده، نه وه
 گشتگيره بو نه وپه رى دادپه رويه رى، وه نه وهى پيچه وانه ي ثم به بيت زولم و ستمه.
 ﴿وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ﴾ قه ده غه كردنى دووباره كردوته وه له شوينكه وتنى هه واو
 ناره زوويان، به هوى نه وهى كه زور خوئى لىي پباريزيت، چونكه بيگومان
 نه وه له پله ي دادوه رى و فه توا دايه، به لكو فراوانتره، وه ثم به له پله و پايه ي
 دادوه ريدايه، وه له هه ردوو كياندا پيوسته شوينى هه واو ناره زووي نه وان نه كه وئى
 كه پيچه وانه ي راستيه، بويه ده فه رموى: ﴿وَإِذْ نُنزِّلُ الْآيَةَ لَأَنَّ بَعْضَ مَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾ واته: ناگدارو وريابه، فريوت نه دن، تووشى به لاو فيتته
 بكن و بتترازينن له هه ندئى له وهى خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ بوئى نارده ته خواره وه، نه وه كات
 شوينكه وتنى ناره زووه كانيان ده يتته مايه ي وازهينان له هق و راستى، كه پيوسته
 شوينى بكويت ﴿فَإِن تَوَلَّوْا﴾ له شوينكه وتنى توو شوينكه وتنى هق ﴿فَاعَلِمْتُمْ
 (بزانه) بيگومان نه وه سزايه بو سه ريان، وه خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ ده يه وئيت ﴿أَن يُصِيبَهُمْ بَعْضُ
 دُنُوبِهِمْ﴾ بيگومان گونا ه سزاي بو ديارى كراوه ده ست به جئى و له داهاتوودا،
 وه له گه و ره ترين سزاكان نه وويه كه مروف واز له شوينكه وتنى پيغه مبر ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾

بهیئت، نه ویش به هوی تاوانیه وه ﴿وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ﴾ واته: سروشتیان وایه تاوان ده کهنو دهرده چن له فرمانبردارى خوا ﴿وَإِنَّ شَوِیْنَكَ وَتَنی پَیْغَمْبَرِ﴾ ﴿أَفَحُكْمَ الْجَهْلِیَّةِ یَبْغُونَ﴾ واته: ئایا به پشت هه لکردنیان له تو دادوه ریی نه فامیتیان ده وی، که نه ویش بریتیه له هر حوکمیک پیچه وانیه شه وه بیئت که خوا ﴿وَإِنَّ دَایِبَه زاننده، هیچ شتیک له ویدا نیه یان حوکمی خسواو پیغهمبره که یان حوکمی نه فامی.

شه وهی پشت له یه کم هه بکات، توشی به لا ده بیئت به دووه، که له سهر نه فامی و ستهم و گوهرایی بنیاد دهنریت، بویه خوا ﴿وَإِنَّ پَالی داوه ته لای نه فامی. به لام حوکمی خوا ﴿وَإِنَّ لَه سهر زانست و دادوه ری و پروناکی و رینمایی بنیات نراوه ﴿وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ یُّوقِنُونَ﴾ بر وای راسته قینه و پته و (الموقن) شه که سه یه که ده زانیت جیاکاری بکات له نیوان شه دوو حوکمه دا، وه بتوانیت جوانی و پاکی حوکمی خوا جیا بکاته وه، وه (الیقین) بریتیه له زانستیک تهاو که کرداری له گه لدا بیئت.

(01-03): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
 الْيَهُودَ وَالنَّصْرَىٰ ءَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ ءَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ
 يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾ فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
 يُسْرِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَىٰ أَنْ تُصِيبَنَا
 دَائِرَةٌ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ
 عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرَأُوا فِي أَنفُسِهِمْ
 نَدِيمِينَ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَهْلَؤُلَاءِ
 الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ
 حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فَأَصْبَحُوا خُسِرِينَ ﴿٥٣﴾

خوایا رینمایى بهنده ئیمانداره کانی
 ده کات کاتیک که بوی روونکردنوه
 دوخی جووله که و گاوره کان، وه سیفه ته
 خراپه کانیان که به هیچ شیوه یه ک نه یانکه ن
 به دوست و خو شه ویست، چونکه بیگومان نه وان هه ندیکیان دوستی هه ندیکى تریانن، یه کتر
 سرده خه ن له ناو یه کداو به رانبر به دوژمنانیا ن ده بن به یه ک ده ست، ده ی که واته: ئیوه
 نه وان مه که ن به دوست، چونکه نه وان دوژمنی راسته قینه ی ئیوه ن.
 هیچ به خه یالیاندا نایه ت زیانتان پی بگات، به لکو هیچ قه درو ریژیکیشان ناگرن نه گهر
 گو مپرا بین، هیچ که س پشتیوانیا ن ناکات و دوستایه تیا ن بو ده رنابری ت جگه له وانه، وه له به ر
 نه مه یه ده فرموی: ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فإِنَّهُ مِنْهُمْ﴾ چونکه پشتیوانی ته واو گواسته وه بو
 ناینی نه وان ده گه یه نی، وه پشتیوانی ده بربرینی که م قوناغ به قوناغ به ره و زیاد بوون ده روات
 هه تا که سه که ده بی ت به یه کیک له نه وان. ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ واته: نه وان ه ی
 که وه سف کراون به ستم کردن، وه ته نها بو لای خوا ده گه ریته وه، نه گهر به هه موو به لگه و
 نیشانه یه ک بروی بو لایان شوینت ناکه ون و ملکه چ نابن بو ت. کاتیک که خوای گه وره
 قه ده غه ی کرد له برواداران پشتیوانی بیبرواکان بکه ن، هه والی دا که کومه لیک هه ن خو یان
 به بروادار ده زانن، پشتیوانی و دوستایه تی (جووله که و گاور) ده که ن، ده فرموی: ﴿فَتَرَى
 الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ﴾ واته: گو مان و دوو رووی، وه لاوازی ئیمان، ده یانوت: نه گهر ئیمه

پشتیوانی گاورو جووله که بکهین له بهر پیوستیه، نه وه ئیمه ﴿نَحْشَىٰ أَنْ تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ﴾ واته: له وه ده ترسین له لایهن جووله که و گاوره وه تووشی به لایه ک بیین، نه گهر سه ره کوتن بو ئه وان بوو، نه وه ئیمه له لای ئه وان پشتیوانیکمان ههیه، نه مهش گومانی خراب بردنیانه به ئیسلام، خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ له وه لامی گومانه به ده کانیاندا ده فرموی: ﴿فَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنَّ بِالْفَتْحِ﴾ ییگومان خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ سه ره خات به سه ره جووله که و گاوره کانداه له ناویان ده بات ﴿أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ﴾ فرمانیک ده ره کات بو ئابرو بردن و بی ئومید بوونی ناپاک و دووره کان، وه تیکشکاندن و له ناوبردن بیرواکان له جووله که و هاوشیه کانیان ﴿فِيصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرُوا﴾ واته: نه و کاره دزیوهی که شارده بوویانه وه ﴿فِي أَنْفُسِهِمْ نَدْمِينَ﴾ په شیمان بینه وه له سه ره نه و زیان و ناپاکیه به بی ئه وهی هیچ قازانجیکیان ده ست بکه ویت له به ده ست هینانی نه و سه ره کوه تهی که خوی گه وه به خشی به ئیسلام و مسولمانان و ریسوا کردنی کوفرو بیرواکان، ئنجا په شیمان بوونه وه و خه م و خه فه تیکی زوریان به ده ست هینا که تنها خوا خوی پی ده زانی، ﴿وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا﴾ برواداران سه ریان سوورده مینی له حالی نه و دوو رووانه ی که له دلیناندا نه خوشی ههیه، ده لین: ﴿أَهْؤَلَاءَ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ إِيَّاهُمْ لَمَعَكُمْ﴾ واته: نه مانه بوون به تووندی سویندیان ده خواردو جه ختیاان ده کرده وه که هه تا سه ره له گه لتانین و پشتیوانتان ده کهین له سه ره کوتن و خوشیستن و دوستایه تیدا.

خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ نه وهی که شاردیانه وه ناشکرای کرد، وه نه و فیله ی که کردیان و نه و گومانه ی که به ئیسلام و مسولمانان بردیان فیله که یان به تال کرده وه ﴿أَعْمَلَهُمْ﴾ کرده وه کانیان له دنیا دا ﴿فَأَصْبَحُوا خَسِرِينَ﴾ کاتیک که نامانجه کانیان له ده ستچوو، تووشی ناخوشی و سزا بوون. (۵۴): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَرَدٍ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِمْ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾

خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ هه وال ده دات نه و بیباکه له هه موو جیهان، ییگومان هه ره که سیک له ئاینه که ی هه لگه رپته وه هیچ زیان به خوی گه وه ناگه یه نیت، وه خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ به بنده گه لیکه دل سوزو کومه له پیاویکی راستگویی ههیه، خوی میهره بان و به خشنده گره تتی داوه به رینمایی کردیان، وه په یمانی داوه به ناماده کردیان، نه وان ته و او ترینی دروستکراوه کانی خوی گه وه له وه سفکردندا، وه به هیزترین ده روون و جوانترین ئاکاریان ههیه، خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ ییگومان و محبتهم و محبتونه ﴿بِرَأْسِي﴾ خوشه وستی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ بو بنده که ی له گه وه ترین نه و به هرانه یه که

پيى به خشيوه، وه گهوره ترين چا كه يه كه خوا ﷺ رشتوويه تي به سهر بهنده كه يدا، نه گهر بهنده يه كي خوش بويى كاري بو ناسان ده كات و ناره حه تيه كاني له به رده م سووك ده كات، وه سهر كه وتووي ده كات بو كاري چا كه و از هينان له كاري خراپه، وه خوشه ويستي ده خاته دلي بهنده كانيه وه.

له پيوستيه كاني خوشويستني خواي پهروه ردگار بو بهنده كه ي، پيوسته خوي برازينيته وه به شوينكه وتني پيغه مبهري خوا ﷺ به ناشكراو به نهيني، له گوفتارو كرداره كان و هموو حاله ته كاني تر دا، وه ك خوا ﷺ ده فهرموي: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (آل عمران).

يه كيكي تر له پيوستيه كاني خوشويستني خواي پهروه ردگار بو بهنده كه ي، ده بي زور يادي خوا ﷺ بكا ته وه خوي لتي نزيك بكا ته وه به فهرزو سوننه ته كان، وه ك چون پيغه مبهري ﷺ له فهرموده ي صه حيدا له پهروه ردگاريه وه ده يگيريته وه ده فهرموي: ﴿وَمَا تَقْرَبُ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالْتَوَافُلِ حَتَّىٰ أُحِبَّهُ فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ وَيَدَهُ الَّتِي يَبْتَطِشُ بِهَا وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا وَإِنْ سَأَلَنِي لِأَعْطِيْتُهُ وَلَتُنِ اسْتَعَاذَنِي لِأَعِيذَنَّهُ﴾ (أخرجه البخاري برقم: (۶۱۳۷)).

واته: بهنده كه م له من نزيك ناييته وه به شتيك كه له لاي من زور خوشه ويست بي، نه وه نده ي نهو فهرزانه ي كه پيوستم كردوه له سهر ي، وه به رده وام به نده م له من نزيك ده بيته وه به سوننه ته كان، هه تا خوشم ده وي، نه گهر خوشم ويست نه وه ده بم به بي سهر ي كه ده بيبيست، وه بينهري كه ده بيبيست، وه ده ستى والي ده كه م ته نها بو كاري چا كه به كاري بي، وه به هه مان شيوه پيى كه ربي پيده كات، نه گهر داوام ليبيكات نه وه پيى ده دم، وه نه گهر داواي پشتيوانيم ليبيكات پشتيواني لي ده كه م.

وه يه كيكي تر له پيوستيه كاني خوشويستني خوا ﷺ ناسيني تي و زور ياد كردني تي، چونكه ينگومان خوشويستن به بي ناسين ناته واوه، به لكو ههر بووني نيه، نه گهر بانگه شه بو كردني شي بووني هه بيت، ههر كه سيك خواي خوش بويت زور يادي ده كات، وه نه گهر خوا ﷺ بهنده ي خوش بويى كه مترين كرده وه ي ليوه رده گري و زور ترين پاداشتي پيده به خشيو وه له زوريك له هه له وه په له كاني ده بورى.

وه له سيفه تي پرواداره كانه كه ﴿أَذَلَّةً عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعْرَظَ عَلَى الْكَافِرِينَ﴾ نه وان به رانه ر پرواداران خو به كه م زانن له پرووي خوشويستن و ناموزگاري كردنو نهرم و نياني و

دلسۆزی و میهره بانیه وه، وه ههر که مو کورپه کیان ههیی له ناو یه کتردا پری ده که نه وه. وه له سه ر بیروا کان نه وانیه که دژایه تی نایه ته کانی خوا ﷻ ده که ن و پیغه مبه ران (علیهم الصلاة والسلام) به درۆ ده خه نه وه، زال و هه موو توانایه کیان ده خه نه کار له سه ر دژایه تی کردنیان، گشت هو کاریک به کار ده هین له پیناو نه وه ی سه ر که ون به سه ر یاندا.

خوا ده فه رموی: ﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ بِهِ، عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾ (۶۱) الأنفال.

په قی و تووندی به رانه ر به دوژمنانی خوا به نده له خوا نزیک ده کاته وه، وه له گه ل خوی گه وره دا کوک ده بی له تووره یی به رانه ر بیروا کان، په قی و تووره یی به رانه ر یان ریگری ناکات له بانگه واز کردنیان بو لای نیسلام به جوانترین شیوه، لیره دا دوو شت کو ده بیته وه تووره یی به رانه ر یان وه نهرم و نیانی له بانگ کردنیاندا، له هه ردوو بارودوخه که دا به رژه وه ندی و قازانجی نه وانیه تی دیاه ﴿يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ به مال و گیانیان وه به گوفتار و کرداریان ﴿وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِبٍ﴾ به لکو ره زامه ندی په روه ردگاریان پیش ده خه ن، وه ترسان له سه رزه نشتی خوا زیاتر له سه رزه نشتی مرؤفه کاند، نه مه به لگه یه له سه ر به هیزی و به تواناییان، بیگومان دلّی لاواز و توانای لاواز ده بی و وره ی ده پوخنی له به رانه ر سه رزه نشتی سه رزه نشتکاراندا، له ناخیاندا په رستی غه یری خوی تی دیاه به پی نه وه ی که ره زامه ندی خه لک پیش ده خه ن به سه ر ره زامه ندی خوا دا، وه دل ته ندروست نایی له په رستی غه یری خوا هه تا له پیناوی خوا دا گوئی به لومه ی لومه کاران نادات، وه کاتیکی خوی گه وره منه تی خوی ده کات به سه ر یاندا به و سیفه ته جوان و پله به رزانه، هه والی داوه که نه مه له چاکه و گه وره یی نه وه وه یه له به ر نه وه ی له خو بایی نه بن، وه سو پاس گو زاری نه و که سه بن که منه تی کرده به سه ر یاندا هه تا زیاتر له چاکه ی خوی پاداشتیان بداته وه، له به ر نه وه جگه له بروادارانیش بزانی که فه زلو چاکه ی خوا ﷻ په رده ی به سه ر وه نه ده فه رموی: ﴿ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾ واته: چاکه ی به رفراوانه سو پاسی بی پایانه به راستی میهره بانی هه موو شتیکی گرتوته وه، وه به رانه ر به دوستانی به رفراوانتره، که بو جگه له نه وان به و شیوه نه، به لکو زور زانایه به وه ی که کی شایسته ی فه زلو چاکه یه پی ده به خشی، خوی په روه ردگار زانتره په یامه که ی له کویدا داده نییت.

(۵۷-۵۵): ﴿إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ

﴿۵۵﴾ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿۵۶﴾

کاتیگ دؤستایہ تی بیبراواکانی قہدہ غہ کرد له سہر مسولمان له جووله کہو گاورو هاوہ شیوہ کانیان، وه باسی دہرہ نجامیسی بو کردن کہ ییگومان دؤراندنیکی پروون و ناشکرایہ، خوا ﷺ هه والی دا کی پیویسته پشتیوانی لی بکریت، پاشان سوودو بهرژہ وهندی نه وهی باس کردوه، دہ فہرموی: ﴿إِنهَا وَلِيُّكُمْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ﴾ پشتیوانی خوا ﷺ به برواداران و له خوا ترسان هہستی پیده کریت، هہ موو برواداریکی له خوا ترسو و خو پاریز دؤستو خوشه ویستی خوی گہ ورہ یہ، وه ہر کہ سیک بییت به دؤستی خوا نه وه دؤستو پشتیوانی پیغہ مہرہ کہ بہ تی ﷺ، وه ہر کہ سیک خواو پیغہ مہر ﷺ بکات به پشتیوان، نه وه پیویسته پشتیوانی نه وانہ بکات کہ نه وان دؤستایہ تی دہ کەن، کہ نه وانیش بروادارانن نه وانہ کہ بروایہ کی راستہ قینہ یان هہ یہ به ناشکراو به نہینی، وه دلسوزیان نواندوه بو پرستراویان به به جیہنانی نویژہ کانیان به هہ موو مہر جہ کان و فہرزو تہ واو کاریہ کانی، وه چاکہ خواز بن له گہل خہ لکیداو زہ کاتی مالہ کہ یان به جوانی دہر بکەن و بیدەن به کہسانی شایستہ.

کہ دہ فہرموی: ﴿وَهُمْ رَاكِعُونَ﴾ واتہ: ملکہ چی خوی گہ ورہن به زہ لیلی، مہ بہ ست له (أداة الحصر) نامرزی بہ ستنہ وه له رستہ ی: ﴿إِنهَا وَلِيُّكُمْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ﴾ به لگہ یہ له سہر بہ ستنہ وهی دؤستایہ تی و خوشه ویستی و پشتیوانی له وانہ ی کہ باسکران، وه خو بہری کردن له پشتیوانی جگہ له وان.

پاشان باس له سوودو کہ لکی ئەم دؤستایہ تی و پشتیوانیہ دہ کات، دہ فہرموی: ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ﴾ واتہ: ئەوہ لهو حیزب و تاقمہ یہ کہ دراوتہ پال خوا ﷺ به درانہ پالیکی بہ ندایہ تی و پشتیوانی، وه حیزب و کؤمہ لی خوا ﷺ سہر فرازو زال و سہر کہ وتون، نه وانہ ی کہ تاکامیان هہ یہ له دنیاو دواروژدا، وه ک خوا ﷺ دہ فہرموی: ﴿وَإِنْ جُنَدًا لَهُمُ الْغَالِبُونَ﴾ (۱۷۲) الصافات.

ئەم نایہ تہ مژدہ یہ کی گہ ورہ یہ بو ئەو کہ سہ ی کہ فہرمانی خوا ﷺ به جیدہ هینیت و دہ بییت به حیزب و کؤمہ ل و تاقم و سہر بازی ئەو، ییگومان زال بوون و سہر کہ وتن ہر بو ئەوہ. ئە گہر چی ہندی جار به کاتی ییگوریت دوژمن زال بکات به هوی حیکمہ تیکہ وه کہ خوی دہ یہ ویت، به لام سہرہ نجام زال بوون و سہر کہ وتن ہر بو بروادارن دہ ی، دہ ی کی له خوا ﷺ فہرماستی راسترو به جی ترہ!؟

(۵۸-۵۷): يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُؤًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَالْكَافِرَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُفْرَكُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا نَادَيْتُم إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾

خواتین ته دهغه یی ده کات له بنده بروداره کانی که خاوهن کتیبه کان له جووله که و گاوری هموو شوینکه و توتوانی که بیپروا کان بکن به دوست و هاوول، خوشیانان بوین و پشتیوانی و دوستایه تیان بکن، وه نهینی برودارانان له لا بدر کینن و له هندی کاروباردا یارمه تیان بدن که زیان به ئیسلام و موسلمانان بگه یه نیت، وه ده بیته نو ئیمانیه که هه یانه ریگریان لی بکات له دوستایه تی و پشتیوانی کردنیان، وه هانیان بدات بو دزایه تی کردن و رق لی بوونه و هیان. به هه مان شیوهش پابه ند بوونیان به ته قواو له خوا ترسان، نه وه فرمانبهر داریتی فرمانه کانی خوا ده گه یه نی و دوور که و تنه وه له سه رکونه کردنه کانی، که وایان لی بکات دزایه تیان بکن.

به هه مان شیوه نه وه ریباری بته رست و بیپروا کان و نه وانه ی که پیچه وانه ی موسلمانان له سه ری ده رپون، له گالته کردن به ثانی موسلمانان و لاقرتی و گه مه و گالته پی کردنیان و به کهم زانین و به بچووک ته ماشا کردنیان، به تاییهت به نویژ که گه وه ترین دروشمی موسلمانانه، وه گه وره ترینی عیباده ته کانیانه، نه و (دوو پروانه) هه ر کات بانگ بکرین بو نویژ گالته و یاری پیده کن، نه وهش به هو ی بی عقلی و گه مژه یی و نه فامیانه وه یه، خو نه گه ره عقیان ته و او بو وایه ملکه چ ده بوون بوی، وه ده یانزانی نه وه له گه وره ترین و باشترین نیو چا که کانه که ده روونی بی پاک ده بیته وه.

نه ی بروداره کان! نه گه ر دوخی بیپروا کان و دزایه تی توندیان بو خوتان و ناینه که تان زانی، نه گه ر هه ر که سیک دوا ی نه مه دزایه تیان نه کات نه وه به لگه یه له سه ره نه وه ی که ئیسلام له لای زور هه رزانه، وه نه و بی با که له وه ی گالته ی پی بکریت و تانه ی لی بدریت، وه به راستی نه و هیچ پیاوه تی و مرو فایه تیه کی تیدا نه یه.

چون بانگ شه بو نایینکی راست ده که ی که هیچ که م و کور تیه کی تیدانیه، له گه ل نه وه دا دوستایه تی که سانی که ده که ی که گالته و لاقرتی به ئیسلامه که ت ده کن، به وه شه وه ناوه ستن به لکو گالته به شوینکه و توتوانی ده کن، له نه فامان و که م عه قله کان، به راستی نه مه جوریک له هاندانی تیدایه بو دزایه تی کردنیان، نه مه ناشکرایه له لای هه ر که سیک که مترین تیگه یشتنی هه بیته.

(۵۹-۶۳): ﴿قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنْ أَكْثَرُكُمْ فَسِفُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ أَنْتُمْ بِشِرِّ مِنَ ذَلِكَ مُتَوَبِّعُونَ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ وَعَظِيمِ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْفِرْدَةَ وَالْخَازِرَةَ وَعَبْدَ الطَّلْحَةِ أَوْلِيكَ شَرًّا مَكَانًا وَأَصْلٌ عَنِ السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَكَانُوا أُمَّةً وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ وَقَدْ خَرَجُوا بِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْثِلَهُمُ السُّحْتُ لَيْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنِ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْثِلَهُمُ السُّحْتُ لَيْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾﴾

ولما نادى رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم قومه فقال يا ايها الذين آمنوا انما نزلنا القرآن على قلوبنا وما كنا بغافل عما نحن فاعلموا ان الله اعلم بما كنتم تكتمون ﴿٥٩﴾ قل هل انتم اشد من ذلك متتابعون عند الله من لعنة الله وعظيم عليه وجعل منهم الفردة والخاذل وعبد الطلحة اولئك شر مكانا واصلا عن السبيل ﴿٦٠﴾ وكانوا امة وقد دخلوا بالكفر وقد خرجوا به والله اعلم بما كانوا يكتمون ﴿٦١﴾ وترى كثيرا منهم يسرعون في الائم والعدوان واكثرهم السحت ليس ما كانوا يعملون ﴿٦٢﴾ لولا ينهاهم الربانيون والاحبار عن قولهم الائم واكثرهم السحت ليس ما كانوا يصنعون ﴿٦٣﴾

﴿قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ﴾ واته: ئەى پێغه مبهەر ﷺ (بلى):

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ﴾ (ئەى خاوەن کتێبه کان!) که په یوه ست کردنیانه به وهی دینی ئیسلام دینیکی هه قو واقعییه، وه گالتیهو تانهو توانج لیدانیان لهو ئاینه پیویسته سه رزه نشت بکرین له سه ری، ﴿هَلْ تَنقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنْ أَكْثَرُكُمْ فَسِفُونَ﴾ واته: ئایا ئیتمه ناتیه واویه کمان هه یه جگه له وهی که بروامان به خواو کتێبه کانی پێشوو داهاتوو هیناوه، وه به پێغه مبه رانی پێشوو ئه وان هشی که له دواى ئه وان هه دین، ئیتمه جهخت ده که یه وه که هه ر که سیک به م شیویه بروانه هینی، ئه وه بیروایه کسى سه ر که شو له سنوور ده رچوه؟ ئایا هیج په خنهو رقیکتان له ئیتمه هه یه، بیجگه له وهی بروامان هیناوه بهو خوایهی که هه موو فه رزه کانی پیویست کردوه له سه ر هه موو پئی سپیرداوه کانی؟! وه له گه ل ئه مه دا زۆربه تان سه ر که شن و سه ره پوون، واته: له فه رمانی خوا ده رچوون و بویرن به رانبه ر به سه ریچی کردنی خوا، باشتر وایه ئەى دوو رووه کان ئیوه بیده ننگ بن، ئه گه ر ناته واوی ئیوه، وه ئیوه پاریزراون له دوو رووی و سه ر که شى، ئه وه خراپه کاری سوکتر بوو له تانه دانتاندا له گه ل سه ر که شیتاندا. له بهر ئه وهی تانه یان له برواداراندا ده یسه لمینن ئه وان له سه ر خراپه ن. خوا ﷻ ده فه رموی:

﴿ قُلْ يَبْنَ بَلَى، ده‌رباره‌ی شه و کاره قیزه‌ونانه‌ی شه‌وان له‌سه‌ری ده‌رؤن: ﴿ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَ ﴾ شه‌وی که ده‌رباره‌ی ره‌خنه‌تان له‌ئیمه ده‌گرت، له‌گه‌ل دابه‌زینی ئیوه‌دا، (به‌لکو شه‌وی پاداشتی خراپ‌تره له‌لای خوا ﴿﴾ ﴿ مِنْ لَعْنَةِ اللَّهِ ﴾ واته: شه‌وه که‌سیکه که‌خوا دووری خستیته‌وه له‌میهره‌بانی خوئی ﴿ وَعَصَبَ عَلَيْهِ ﴾ وه‌سزای دابی له‌دنیاو دوارؤژدا ﴿ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ ﴾ (الطاغوت): بریتیه له‌شه‌یتان، وه‌هم‌وو شتیک به‌ندایه‌تی بکریت جگه له‌خوا ﴿﴾ ﴿ أُولَئِكَ ﴾ شه‌وان که‌باسکراون به‌و سیفه‌ته‌ناشرینانه ﴿ شَرِّ مَكَانًا ﴾ له‌و برواداران‌هی که‌میهره‌بانی خوا لیان‌ه‌وه‌نزیکه‌و خوا لیان‌پازی بووه، وه‌له‌دنیاو دوارؤژدا پاداشتیانی داوه‌ته‌وه، چونکه به‌دلسؤزه‌وه‌خوایان ده‌په‌رست، وه‌شم‌جوره له‌به‌کاره‌ینانی (فعل‌التفضیل) که‌له‌(باب‌ی‌خوئی، وه‌به‌همان‌شیوه که‌ده‌فهرموی: ﴿ وَأَضَلُّ عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴾ دوورترین که‌سن له‌ریگی راست ﴿ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا ﴾ به‌دوورویی و فرت و قیل و ته‌له‌که‌وه (هاتنه‌نیو ئیسلام) ﴿ وَقَدْ دَخَلُوا ﴾ بیروایی ده‌گریته‌وه ﴿ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ ﴾ به‌بیروایی هاتنه‌ژووره‌وه‌و به‌بیروایش ده‌رچوون که‌چی و ا‌گومانیان ده‌برد شه‌وان بروادارن، نایا که‌س هه‌یه له‌وان خراپ‌تری و له‌خراپ‌ترین دؤخدا بی؟! ﴿ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴾ پاداشتی کرده‌وه‌کانیان به‌شه‌رو خراپه‌ده‌داته‌وه.

پاشان خوا ﴿﴾ به‌رده‌وام ده‌بی له‌سه‌ر ژماردنی ناته‌واویه‌کانیان وه‌ک به‌رپه‌رچ دانه‌وه‌یه‌کیان له‌زامدار کردنی برواداران‌دا، ده‌فهرموی: ﴿ وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ ﴾ واته: له‌جووله‌که ﴿ يَسْرِعُونَ فِي الْأَيْمَارِ وَالْعُدُونِ ﴾ واته: سوورن و ده‌سپیشخه‌ری ده‌که‌ن له‌سه‌ر شه‌و تاوان و سه‌رپیچانه‌ی که‌په‌یوه‌سته به‌مافی په‌روه‌ر‌د‌گاریانه‌وه، وه‌دژایه‌تی کردنی به‌نده‌کان.

﴿ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتِ ﴾ شه‌ویه که‌ه‌رامه، ته‌نها به‌وه‌وه‌نه‌وه‌ستاوه که‌شه‌وان شه‌و کاره‌نه‌نجام ده‌دن، به‌لکو هه‌والیداوه شه‌وان په‌له‌ی تیدا ده‌که‌ن، شه‌مه‌ش به‌لگه‌یه له‌سه‌ر پیسی و خراپیان، بیگومان ده‌روونیان راهاتروه له‌سه‌ر شه‌نجامدانی گونا‌هو‌سته‌م کردن، له‌گه‌ل شه‌مه‌دا بانگ‌شه‌ی شه‌وه ده‌که‌ن که‌خواه‌ن په‌لو پایه‌ی به‌رزن.

﴿ لَيْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ (خراپ‌ترین کاریکه که‌شه‌وان شه‌نجامی ده‌دن)، نا‌شه‌مه‌شه‌وه‌په‌ری سه‌رزه‌نشست کردن و له‌که‌دار کردنیانه.

﴿ لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتِ ﴾ واته: شه‌وه‌بوچی

زانا کانیان ریگری سه ریچی کردنیان لی نه ده کردن، نه وانهی که خوا منه تی خوی کرده به سه ریاندا به زانست و دانایی، بو نه وهی له و نه فامیه بزگاریان بی که ده یکه، وه ههروه ها بیته به لگه به سه ریانه وه.

به دنیایی زانیان له سه ریان پیوسته کاروباری خه لکی له حه لالو حه رامدا پروون بکه نه وه، وه ریگای شه ریان بو پروون بکه نه وه، وه هانیان بدهن بو کاری چاکه و بیانتر سین له شه رو خراپه ﴿لَيْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ﴾.

(۶۴-۶۶): ﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلِعْنُوا يَوْمًا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلِيَزِيدَنَّ كَيْدًا مِنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقَيْنَاتُ بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَسَعُونَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَرْنَا عَنْهُمْ سِقَاتِيهِمْ وَلَا دَلَّخْنَا لَهُمْ جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكَلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِّنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾﴾

خوا ﴿﴾ هه وال ده دات ده ربه ای وته نا په سئندو نا شرینه کانی جووله که، وه نه و بیرو پروا تر سین هه ریان، ده فه رموی: ﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ﴾ واته: ده سستی خوا زنجیر کراوو به ستراوه، بویه وا پرژدو چروو که له خیرو چاکه و به خشنده بی! ﴿غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلِعْنُوا يَوْمًا قَالُوا﴾ واته: نه مه دو عایه که له سه ریان به چه سنی نه و ته ی که کردوویانه، خوا ﴿﴾ وه لأمی دانه وه که نه م سیفه تی ره زیلی و خیر نه کردن ته نیا له وان ده وه شیته وه، نه وان پرژدو چاو چنوک و چروو کترین مروئن، زور به که می خیرو چاکه ده کهن، وه خراپترین گومان به خوا ﴿﴾ ده بن، بویه خوا دووری خسته وه له میهره بانسی خوی، که به خشنده بی نه وه موو شتیکی پوشیوه، وه جیهان و ناسمانه کان و زهوی پر کرده، له بهر نه مه یه ده فه رموی: ﴿بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ﴾ قه ده غمی له سه ر نیه، هیچ بهر گریکه ریگ ناتوانیت بهر گری لی بکات بو شتیگ نه گه ر بیه وی، به راستی چاکه ی خوا ﴿﴾ به رده وام والو گوشاده له دنیاو دواروژدا، فه رمانی کرده به بهنده کانی له پرووناکسی و به خشنده بی خوا ﴿﴾ که لک وه ر بگرن، ده ر گای چاکه ی خوا له خو یان دانه خه ن به هوی سه ریچی کانیانه وه.

ده سته کانی هه میسه کراوه یه به درژیایی شه وو پرژ، وه خیرو چاکه ی له هه موو

کاته کاندایه په پیتا په پیتا داده بارینتی، خه مو خه فته و په ژاره لا ده بات، هه ژار ده وه له مه مند ده کات، به ندکراو نازاد ده کات، زوردار ده شکینیت، وه لامی داوای داواکار ده داته وه، ده به خشی به هه ژار، نزای داواکاران وهرده گریت، وه نازو نيعمه تی خوئی ده ریژیت به سهر که سیکدا که داوای لی نه کرده، وه له وه که سهی ده بووریت که داوای لیوردنی لیده کات، سه ریچیکار له خیرو چاکه ی خوئی بیبهش ناکات، به لکو چاکه خوازو خراپه کار سوودی لیوه رده گرن، به خشنده یی خوئی ده بارینتی به سهر دؤسته کانیدا، سه ریان ده خات له کرده وه چاکه کاندایه، پاشان ستایشیان ده کات له سه ری و بویان زیاتر ده کات، شه وهش له به خشنده یی خویبه، وه پاداشتیان ده داته وه به په له وه له داهاتوودا، که له وه سفکردن نایه ت، له کاتیکدا به خه یالی به ننده دا نایه ت، نه رم و نیانه له گه لیاندا له هه موو کاروباره کانیندا، وه چاکه ی خوئی پییان ده گه یه نیت، به لاو نارپه حه تیان لی دوور ده خاته وه که هه ست به زوربه ی ناکهن، پاکسی بؤ شه و خویبه ی هه رچی نازو نيعمه ت هه یه له لایهن شه وه وه یه، وه ته نها بؤ لای شه ده گه ریته وه له دوور خسته وه ی ناخوشیه کان، پاکسی بؤ شه و خویبه که که س ناتوانیت وه سفه کانی بڑمی ریت، به لکو خوئی وه ک وه سفی خوئی ده کات، به رزی و بلندی بؤ شه و خویبه ی که له به نده کانی بیئاگا نابی به قه د چاوترو کانیک، به لکو هیچ بوونیکیان نیه مه گه ر ته نها به به خشنده یی شه و نه بیته. ده ک چاره رهش بیته شه و که سه ی به نه فامی خوئی وا گومان ده بات پیوستی به په روه ردگاری نیه، وه شتی ده داته پال خوا که وا شایه نی نیه، به لکو شه گه ر خوا ﷺ مامه له ی له گه ل جووله که دا بگردایه له سه ر شه و قسه ی خویان و هاوشیوه کانین، شه وه بیگومان له ناو ده چوونو له دنیا دا شه ونده ی تر نامؤو ره زا تال ده بوون (به لکو شه گه ر خوا ﷺ به قسه ی شه وان چروک بووایه، یه که م که س شه و که م عه قلانه ی له برسان ده کوشته) به لام شه وان شه و تانه ده لین، خوی گه وره نه رم و نیانه له گه لیانداو لیان ده گه ری و ده رفه تیان پی ده دات، به لام پشتگوویان ناخات.

وه وتهی: ﴿وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا﴾ شه مه گه وره ترین سزایه له سه ر به نده، ده بوو شه و قورثانه ی که خوا ﷺ دایبه زاننده بؤ پیغه مبه ره که ی ﷺ که ژیان و دل و ده روونی تیدایه، هه روه ها خوشبه ختی دنیاو دوارؤژو سه ر که وتی هه ر دوو دنیا ی تیدایه، شه وه گه وره ترین منه ته خوی په روه ردگار کردوو یه تی به سه ر به نده کانیدا، وه پیوست ده کات له سه ریان ده ستپیشخه ری بکه ن بؤ وه رگرتنی و خویان

را ده ستي به روه رد گاريان بكن و سوپاسگوزارى بن، ده كرى له به رانبه ر نه مه دا گومرايى و سه ر كه شى و بيروايسى به سه ر بر و ادار هه لېژ يريست، نه ويش به هوى پشت تيكر دنى و ره تكدنه وهى و دژايه تى كردنى، وه به ر به ر چدانه وهى به گومانى به تال و پوچ.

﴿وَالْقِيَامَةَ بَيْنَهُمُ الْعَدَاةَ وَالْبِعْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ﴾ هؤ گرى ناكه ويته نيوانيه وه، وه به كتر سه ر ناخن، وه له سه ر حاله تيگ يه ك ده نگ نابن به ر ژه وه ندى تي دا ييت، به لكو به به ر ده وامى ر ق و كينه له دلّه كاناندا هه يه، له نيو يه كتر دا دژ به يه كترن هه تا ر وژى دوايى.

﴿كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ﴾ بؤ نه وهى قيل له نيسلام و شوينكه وتوانى بكن، ده ستي شخه رى ده كهن و چند باره ي ده كنه وه، تا بتوانن نه سپى خويان تا وده ده ن، ﴿أَطْفَأَهَا اللَّهُ﴾ به سه رشوږى و تيكشاندى له شكره كه يان و سه ر كه وتنى بر و اداران به سه ر ياندا (خوا ناگره كه يان ده كوژ نيته وه).

﴿وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا﴾ واته: هه ول ده ده ن و كوشش ده كهن، بؤ بلا و كردنه وهى خراپه كاريى له سه ر زه ويده، به سه ريچى كردن و بانگه واز كردن بؤ نايه پوچه كه يان، له مپه ر دانان له به ر ده م نه وانه ي دينه ناو نيسلامه وه.

﴿وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ﴾ به لكو رقى لبيانه نه وپه رى ر ق لبيون، وه له داهاتويه كى نزيكدا پاداشتيان ده داته وه له سه ر نه وه.

پاشان خوا ﷻ ده فهرموي: ﴿ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ
 الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ
 سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ النَّعِيمِ ﴾
 نه مه له به خشنده بي و ميهره بانى خو به تي،
 كاتيک كه باسى شته ناته اوو
 خراپه كاني خاوهن كتيبه كان ده كات،
 له گهل و ته پيرو پووجه كانياندا، بانگيان
 ده كات بؤ ته وبه و داواي ليخوشبون،
 وه شهوان نه گهر بروايان بهينايه به
 خواو به فريشتهو سه رجهم كتيبه كانو
 كوي پيغه مهران، وه خويان پياراستايه
 له سه ريچي كردن، شهوه خوا ﷻ
 له گونا هه كانيان خوش ده بوو، نه گهر
 هه رجهنده زوريش بووايه، وه ده يخته

﴿ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ
 سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ النَّعِيمِ ﴾ ﴿ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ
 التَّوْرَةِ وَالْإِنجِيلِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْفَلُوا
 مِنْ فَوْقِهِمْ ذِيْنَ نَحْبِ أَزْوَاجِهِمْ مِنْهُنَّ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ
 وَكَثِيرٌ مِنْهُنَّ سَاءَ مَا يَحْمِلُونَ ﴾ ﴿ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ
 بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ مَا بَلَّغْتَ
 رِسَالَتَهُ ءَأَنْتَ وَمَنْ يَتَّبِعُكَ مِنَ الْقَائِمِينَ إِنَّ آفَةَ الْقَوْمِ
 الْكَافِرِينَ ﴾ ﴿ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ أَنْتُمْ عَلَّمْتُمْ نَحْنُ
 قُيُومُ التَّوْرَةِ وَالْإِنجِيلِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ
 وَلَنْ يَذُنَّ لَكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ طَعْنًا أَكْبَرًا ﴿ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴾ ﴿ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ
 هَادُوا وَالصَّابِقُونَ وَالصَّادِقِينَ مِنْ ءَمَنَ بِآيَاتِهِ وَالَّذِينَ آخَرُوا
 وَعَمِلُوا صَالِحًا فَلَا حَوْلَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴾ ﴿ لَقَدْ آتَيْنَا
 مُوسَى الْكِتَابَ بِرُوحِنَا وَأَنْزَلْنَا إِلَيْهِمُ الرُّسُلَ كُلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ
 بِمَا لَا تَهْتَكُ أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴾

ناو به هه شته كانه وه، شهوه ي تيدايه كه دل هه زى ليده كاو چاو له ززه تي لي
 ده بيني.

﴿ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ ﴾ واته: فه رمانو قه ده غه
 ليكراوه كانيان به جي بهينايه كه له ته ورات و ئينجيدا هاتوه، وه ك چون خواي گوره
 هاني داون له سه ري، وه له به جي بهينايي ته ورات و ئينجيدا ده بوو بروايان به موحه ممد ﷻ
 و به قورثان بهينايه، نه گهر شه نيعمه ته گوره يان به جي بهينايه كه خوا ﷻ
 بسوي دابه زانديون، واته: له پيناوي شهوان و گرنگيدان به شهوان ﴿ لَأَكْفَلُوا مِنْ
 فَوْقِهِمْ وَمِنْ نَحْبِ أَزْوَاجِهِمْ ﴾ واته: خوا ﷻ ده رگاي رزقو رزوي ليده كرده وه و باراني
 به سه ردا ده باراندين زهوي بؤ سه سوز ده كردن وه ك ده فه رموي: ﴿ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَى
 ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ﴾ ﴿ ٦٦ ﴾ ﴿ الْأَعْرَافِ ﴾
 ﴿ مِنْهُمْ ﴾ واته: له خاوهن كتيبه كان، ﴿ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ ﴾ واته: نه وانه ي كار به ته ورات و
 ئينجيل ده كهن، كرده وه به ك نه زور به هيزه وه نه چالاكه ﴿ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ سَاءَ مَا يَحْمِلُونَ ﴾
 واته: خراپه و به دكاريان زور تيدايه، به لام شه وانه ي پيش شه مان كه مريان تيدا بوو.

(٦٧): ﴿يَأْتِيهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾

ئەمە فرمانێکە لە لایەن خوای گەورەو بە بۆ پیغمبەرە کە ی موحمەد ﷺ بە گەورەترین و پزیزدارترینی فرمانە کانی، کە ئەویش بریتێه لە راگە یاندنی ئەوێ خوا دا بیه زانده، دە چیتە ئەم چوار چۆیه یه وه هه موو فرمانیک کە ئۆمه ته کە ی لیه وه وه ریان گرتی له عه قیده و کرده وه کان و ته و بنه ماو یاسا شرعیه کان، وه سه رجه م داوا کاریه کانی په روه ردگار، پیغمبەر ﷺ به ته واوترین شیوه په یامه کە ی خو ی راگە یاند، بانگه شه ی بۆ کردو خه لکی ناگادار کرده وه مژده ی پێانداو کارناسانی بۆ کردن، وه نه فامانی فیری زانست و زانیاری کرد، تا بوون به یه کیک له زانا خواناسه کان، بیگومان پیغمبەر ﷺ به زمانو به کرده وه به قورشان ئاینه کە ی راگە یاند، هیچ چاکه یه ک نه ما مه گه ر نامازه ی پیکردوه بۆ ئۆمه ته کە ی، وه هیچ شه رو خراپه یه ک نه مه گه ر ناگاداری کردوونه ته وه لیه ی، وه شایه تی بۆ دده ن له گە یاندنی په یامه کە یدا له به پزیزترینی نیو ئەم ئۆمه ته له هاوه لان (خوالیان بازی بیست)، وه له پاش ئەوان له گەوره زانیانی دین، وه پیاوانی مسولمان.

﴿وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ وَاتِهِ: ئە گه ر وات نه کرد ئە وه ئە و په یامه ی کە له لایەن خواوه بۆت دا به زیوه رات نه گە یاندوه ﴿فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ﴾ واته: فرماني خوات جیه جی نه کردوه. ﴿وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ﴾ واته: ئە مه پارێزگاریه کە له لایەن خواوه ﷻ بۆ پیغمبەرە کە ی ﷺ له خه لکی، وه به راستی پیویسته سووربونی تو له سه ر فیڕ کردن و پینگە یاندن بیست، با خه لکی کاریگه ریت له سه ر دروست نه کە ن، چونکه نیوچاوانی ئەوان به دهستی خوایه ﷻ، خوای گەوره گرهنتی داوه تو پارێزی تهنا له سه ر تو ئە وه پیویسته به روونی و ناشکرایی په یامه کە ت بگه یه نی، هه ر که سیک ویستی رینمایی وه ربگریت ئە وه تهنا بۆ خو یه تی، به لام ئە و بیبروایانه ی کە مه به ستیانه شوینی هه واو ئاره زووه کانیان بکه ون ئە وه به راستی خوای گەوره هیدایه تیان نادات، وه سه ر که وتویان ناکات بۆ خیر و چاکه به هزی بیبروایانه وه.

(٦٨): ﴿قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَازِلْدَتْ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَيْنًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

واته: به خاوهن كتيبه كان بلي: به دهنگي به رز گومرايان رابگه يه نه، وه پو وچي بيرو باوه پريان ناشكرا بكهو (بيسان بلي): ﴿لَسْتُمْ عَلَى شَيْءٍ﴾ له كاروباري ثاينيدا (له سر هيچ نين)، به راستي تيوه نه به قورثان و نه به موحه مهده ﴿برواتان هينا، وه نه يئغه مبه ره كه تان و نه كتيبه كه يتان به راست نه زاني، وه دهستان نه گرت به هه قو هيچ بنه مايه كي متمانه پيكر اووه.

﴿حَتَّى تُفِيضُوا التَّورَةَ وَالْإِنْجِيلَ﴾ واته: هه تا به ريك و پيكي په پره وي ته و پات و ئينجيل نه كه نو شويني نه كه ون.

﴿وَمَا أَنْزَلْ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ﴾ وه هه روه ها نه و قورثانه ي كه دابه زيوته خواره وه، وه نه و پره و رد گاره ي كه پره و رده ي كردوون و نيحه ته كاني خوي رشتوه به سه رتاند له گوره تريني نه و نيحه تانه دابه زاندي كتيبه ثاسمانيه كانه بوتان، بويه پيوسته له سه رتان سو پاس و ستايشي خوا ﴿بكه نو ده ست بگرن به بنه ماو ياسا كاني پره و رد گارتانه وه، وه هه ستن به و راسپارده و په يمانه ي خوا كه لي و هر گرتوون. ﴿وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أَنْزَلْ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَيْنًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْكٰفِرِينَ﴾ (واته: وه به دنيا يه وه نه وه ي كه له لايه نه پره و رد گارته وه بوت دابه زير اووه ياخي بوون و كوفري زور يكيان زياد ده كات، ده جا خه فت له كومه لي كافرين مه خو).

(٦٩): ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّٰلِحِينَ وَالنَّصْرِيَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صٰلِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

خو اي گوره هه مال ده دات ده ربه ربه ي خاوهن كتيبه كان، له شويكه و توواني قورثان و ته و پات و ئينجيل، به راستي خو شبه ختي و رزگار بوونيان تنها له يه ك رپگاو يه ك بنه مادايه نه و يش بريته له پروه ايتان به خواو به روي دوايي و به كرده وه ي چاك، هه كه سيك له وان پروا به خواو به روي دوايي يني نه وه رزگاري بووه، وه هيچ ترسيان له سر نيه له و دوخه ترسنا كه ي كه روو په روويان ده يته وه، وه نه خه فته تبار ده بن له وه ي كه به جيان هيشته، نه م حوكمه ي كه باسكراوه هه موو سه رده مو روي گاره كان ده گريته وه.

(٧٠-٧١): ﴿لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرٰءِيلَ وَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رُسُلًا كَلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أُنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾ وَحَسِبُوا ءَلَّا تَكُونَ فِتْنَةً فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِنْهُمْ ءَوَّلَهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ﴾

خوای ده فهرموی: ﴿لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ واته: په یمانی به هیزو پتومان لیوهر گرتن به پروابون به خوا له به جیهینانی نهر که کانی، که پیشتر ناماژه ی پیکراوه لهو نایه ته ی: ﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا﴾ المائدة. هه تا کوتایی ده قه که.

﴿وَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ رُسُلًا﴾ واته: چهند پیغه مبریکمان بو ناردن به دوا ی به کتردا به بانگه واز، وه په یمانیان لیوهر گرتن به رینمایی و هاندان، به لکو نه وه هیچ سوودیکی نه بو له گه لیاندا، ﴿كَلِمًا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُهُمْ﴾ له راستی به درویان ده خسته وه و سر سهختیان له گه لدا ده کردو به ناشریتترین شیوه مامه له یان له گه لدا ده کرد، ﴿فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ﴾ ﴿وَحَسِبُوا أَنَّا لَكُونُ فِتْنَةً﴾ واته: وایان ده زانی که سه ریچی و به دروخسته وه ی پیغه مبره کانیان بکن له سه ری سزا نادرین و توله یان لینا کریتسه وه بویه به رده وام بون له سه ره و کاره قیزه ونه ﴿فَعَمُوا وَصَمُوا﴾ له ناستی راستیدا ﴿ثُمَّ﴾ پاشان ده یان ژینین و ﴿تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ﴾ کاتیک که داوا ی لیوردنیان کردو ملکه چ بوون ﴿ثُمَّ﴾ به رده وام نه بوون له سه ره و تازوره یان هه لگه رانه وه بو حاله تیکی ناشرین، له کاتیکدا که ﴿عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِنْهُمْ﴾ به شم وه سفه، وه ریژه یه کی که میان به رده وام بون له سه ره ته وبه و پرواهینان ﴿وَاللَّهُ بَصِيرٌ﴾ پاداشتی هه ر که سینک ده داته وه به کرده وه ی خو ی، نه گه ر چاکه ی کرده به چاکه، وه نه گه ر خراپه ی کرده به خراپه.

(٧٢-٧٥): ﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ

قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ
وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَائِيلَ عِبُدُوا اللَّهَ
رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ
حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ
كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ
وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْهَوْا
عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
مِنْهُمْ عَذَابُ الْآلِمِ ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ
إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ عَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ
إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ
وَأُمُّهُ صِدْيَقَةٌ كَانَا يَأْكُلَانِ

وَحَسْبُوا إِلَّا لَنْكُونُ قَتْلًا فَتَمُوتُوا وَمَرَاتِمُهُ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ لَوْ
عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرًا فَمَنْعَهُمْ اللَّهُ وَأَنَّهُ يَصِيرُ بِنَاهُمْ لَوْتُ ﴿٧٥﴾
لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ
يَبْنِي إِسْرَائِيلَ يَلْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ
بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا
لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ
ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَمَنْ إِلَهُ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْهَوْا
عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابُ الْآلِمِ ﴿٧٣﴾
أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾
مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ
صِدْيَقَةٌ كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ
ثُمَّ أَنْظِرْ لَوْ يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلْ أَتَقْبَلُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا
يَتِمُّ لَهُ كُفْرًا وَلَا تَعْلَمُ أَلَمَّا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾ قُلْ
يَتَأَخَّرُ الْكِتَابَ لِأَتَقُولُ بِرَبِّكَ أَلَمْ يَأْتِ الْفِرْعَوْنَ الْقُرْآنَ
فَقَرَأَ قَدْ خَرَّ مِنْ قَبْلِ وَأَسْرَأَ الْكِبْرَ وَصَلَّى مِنْ سِرِّهِ السَّجْدِ ﴿٧٧﴾

الطَّعَامِ أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾
خوا ۱۱۱ هه وال ده دات ده رباره ی کوفرو بیروای گاوره کان بهو قسانه ی که ده یانوت:
﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ﴾ بهو گومانه ی نه وانه که له دایکیکی بوو به بی
باوک، نه وهش پیچه وانه ی سروشتی په روه رد گاره له دروستکردندا، له کاتیکدا عیسا علیه السلام
به دروی خسته وه به تابهت له بانگه شه دا، بیانی فرموو: ﴿يَبْنِي إِسْرَائِيلَ عِبُدُوا اللَّهَ
رَبِّي وَرَبَّكُمْ﴾ خوا ۱۱۱ سه لماندی بویان که تنها تا که په رستراوی ته و او خو به تی،
وه هه روه ها په روه رد گاریتی گشتگیر له هه موو دروستکراوه کاند ا تنها بو خو ی
ده گه ریته وه.

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ﴾ که سیک له دروستکراوه کان، عیسا علیه السلام بی، یان غه یری
نهو ﴿فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ﴾ نه ویش به هوی نه وه ی دروستکرو
دروستکراوی هینا وه ته یه ک ناست، وه خوا ۱۱۱ بو نه وه دروستی کردوه تنها عیاده تی
نهو بکات، که چی نهو له گه ل خوا دا که سیک تر ده کات به هاوبهش، بویه شایسته ی
نهو یه که بو هه میسه یی له دوزه خدا بمینته وه.

﴿ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴾ رزگار یان بکات له سزای خوا ﴿﴾، یان رینگری هندی لهو سزایانه یان لی بکات.

﴿ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ ﴾. ئەمە یه کیکه له وته کانی گاوره کان که به لای خوځانه وه جینگای بایه خه، وا گومانیان برد که خوا ﴿﴾ یه کیکه لهو سیانه: خوا، عیسا، مه پیم، به رزی و گوره یی بو خوا له قسه و گومانه کانیا. ئەمە گه وره ترین به لگه یه له سه ر گه مزه یی و کم عه قلی گاوره کان، چون ئەم وته قیزه ونو بیرو باوه ربه ناشرینه یان قبول کرد؟ چون دروستکه رو دروستکراویان به یه کتر چوواند؟! چون په روه رد گاریان لی شارایه وه؟ خوا ﴿﴾ گومانه کانیا رت ده کاته وه ده فهرموئ: ﴿ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ ﴾ (خوا خوئی) وه سف ده کات به هه موو سیفه ته کانی کامل بوون، پاک و بیگه رده له هه موو کم و کورته ک، تاک و ته نه یه له دروستکردن و رینکخستنی کاروباره کاند، دروستکراو هه ر نیعمه تیکی له بهر ده ستدا بیست ته نها له لایه ن خواوه یه، ده ی چون له گه ل نه ودا شتیکی تر ده په رستریت؟! به رزی و بلندی بو خوا ﴿﴾ له قسه ی نه و سه مکارانه (گاورو هاوشیه کانیا) به رزیه کی بی پایان و بیسنور.

پاشان هه ربه شه یان لیده کات ده فهرموئ: ﴿ وَإِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴾ پاشان بانگیان ده کات بو داوای لیخوشبوون لهو کاره ی که کردوویانه، وه پرونی کرده ته وه که داوای لیخوشبوون وه رده گریت له به نده کانی، ده فهرموئ: ﴿ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ ﴾ واته: په شیمان بیسه وه و بگه رینه وه بو لای نه وه ی که خوا ﴿﴾ پی خوشه و پی رازیه له دانیدانان به یه کتا په رستیدا، وه به وه ی که عیسا عليه السلام به نده و پیغه مبه ری خوایه، له وه ی که پیشتر ده یانوت: ﴿ وَاسْتَغْفِرُونَ لَهُ ﴾ له وه ی که وتوویانه: ﴿ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾ واته: له تاوانی گونا هباران خوش ده بی، نه گه ر چی پراو پری ناسمانه کانیش بیست، وه میهره بانیا به سه ردا داده بارینی به وه رگریتی ته وبه کانیا، وه گورینی گونا هه کانیا به خیر و چاکه.

خوا ﴿﴾ به نه و په ری سوزداری و جوانترین ده سه وازه بانگیان ده کات بو داوای لیخوشبوون پیان ده فهرموئ: ﴿ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ ﴾ (نه ری ناگه رینه وه بو لای خوا؟! وه ک چون دوو کس به یه که وهن، یه کیان ده لی: نه ری بو نایه ی له مالمان میوان بی؟ سبحان الله لهو ته عبیره ناسکه!!).

پاشان حه قیقه ت و راستی مه سیح و دایکی (عليهما السلام) که ته نها نه وه راسته به یان

ده کات، ده فهرموی: ﴿ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ ﴾
 واته: ئەمە ئه‌وپه‌ری سنووری مه‌سیحه، که تهنه‌یا یه کیکه له بنده پیغه‌مبه‌ره کانی خوا ﷺ،
 نه‌وانه‌ی که هیچ فه‌رماتیکیان به ده‌ست نه‌بووه و هیچ یاساداناتیکیش بیجگه له‌وه نه‌ی
 که بۆی نارددون، عیسا ﷺ، وه‌ک یه کیک له پیغه‌مبه‌رانه‌یه که له پیش نه‌و هاتوون،
 هیچ جیاوازیه‌کی نیه له مرؤفایه‌تی ده‌ری بکات بۆ پله‌ی په‌روه‌ردگاریتی.

﴿ وَأُمُّهُ ﴾ مه‌ریه‌م (یش) ﴿ صِدِّيقَةٌ ﴾ به هه‌مان شیوه ئەمه‌ش سنووریه‌تی، که
 له راستگۆیانه، بیگومان راستگۆیان به‌رزترین پله‌و پایه‌یان هه‌یه له پاش پیغه‌مبه‌ران له
 لای خوا ﷺ، وه (الصديقة) بریتیه له زانستی به سوودو که به‌ره‌می دنیایی (الیقین) و
 کرده‌وه‌ی چاکه، ئەمه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که مه‌ریه‌م پیغه‌مبه‌ر نه‌بووه، به‌لکو نه‌وه
 به‌رزترین پله‌ی راستگۆیه، بیگومان ئەمه بۆ نه‌و به‌سه، نه‌و چاکه و ریزیکی ته‌واوه.

به هه‌مان شیوه سه‌رجه‌م ئافره‌تان، پیغه‌مبه‌ریان تیدا هه‌لنه‌که‌وتوه، چونکه خوا ﷺ
 پیغه‌مبه‌رایه‌تی له ته‌واوترین نه‌و ره‌گه‌زه هه‌لبژاردوه، له پیاواندا، وه‌ک ده‌فه‌رموی:
 ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجُلًا نُوحِيَ إِلَيْهِمْ ﴾ یوسف

ئه‌گه‌ر عیسا ﷺ پیغه‌مبه‌ریک بی له ره‌گه‌زی پیغه‌مبه‌رانی پیشوو، وه دایکیشی
 ئافره‌تیکیشی راستگۆییت، هیچ شتیک نایته‌ مایه‌ی نه‌وه‌ی بکرین به دوو په‌رستراو
 له گه‌ل خوا ﷺ؟ که ده‌فه‌رموی: ﴿ كَأَنَّا يَاكُلَانِ الطَّعَامِ ﴾ به‌لگه‌یه‌کی ئاشکرا به
 که نه‌وان دوو بنده‌ی هه‌ژارن، نه‌وه‌ی که نه‌وه کانی ئاده‌م پیوستی پیته‌تی له خواردن و
 خواردنه‌وه نه‌وانیش به هه‌مان شیوه پیوستیان پیته‌تی، ئه‌گه‌ر په‌رستراو بوونایه پیوستیان
 به خواردن و خواردنه‌وه نه‌ده‌بوو، وه پیوستیان به هیچی تر نه‌ده‌بوو، چونکه به راستی
 په‌رستراو ده‌وله‌م‌ندو به‌خشنده‌یه.

کاتییک خوا ﷺ به‌لگه‌ی پروون کرده‌وه به‌م فه‌رمایشته‌ی: ﴿ أَنْظِرْ كَيْفَ بُنِيتُ
 لَهُمُ الْآيَاتِ ﴾ که راستی پروون ده‌کاته‌وه و دنیایی ئاشکرا ده‌کات، له گه‌ل ئەمه‌دا
 هیچ سوودیکیان پیناگه‌یه‌نییت، به‌لکو به‌رده‌وامن له‌سه‌ر درۆو ده‌له‌سه‌و بوختان کردن،
 به راستی نه‌وه له لایه‌ن نه‌وانه‌وه سته‌م و سه‌ر که‌شیه.

(۷۱): ﴿ قُلْ أَنْعَبُدُوكَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ
 السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾

﴿ قُلْ ﴾ واته: ئەه‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷺ پێشان بلی: ﴿ أَنْعَبُدُوكَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ له

دروستکراوه هه ژاره کان که ﴿ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴾ له کاتیکدا پشت لهو کهسه ده کهن که زیانو قازانج، وه بهخشین و گرتنه وه نه بهخشین تهنها به دهستی نه وه؟!

﴿ وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ ﴾ (خوا) هه موو دهنگه کان به جیاوازی زمانیان و جیاوازی پیوستیان وه دهیستی ﴿ الْعَلِيمُ ﴾ به هه موو ناشکراو نهینه ک، وه په نهان و پروداوه کانی پیشوو داهاتوو، کامل و تهواو نه و خوا به که خاوه ن ه و وه سفه جوانانه به، تهنها نه و شایسته ی نه وه به که بهرستریت و دلسوژی بو تاینه که ده بربردریت.

(۷۷-۸۰): ﴿ قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لَا تَغْلُوْا فِیْ دِیْنِكُمْ غَیْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوْا اَهْوَاَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوْا مِنْ قَبْلُ وَاَضَلُّوْا كَثِیْرًا وَضَلُّوْا عَنْ سَوَاةِ السَّبِیْلِ ﴿۷۷﴾ لُعِنَ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا مِنْ بَنِیْ اِسْرٰءِیْلَ عَلٰی لِسَانِ دَاوُدَ وَعِیْسٰی ابْنِ مَرْیَمَ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوْا یَعْتَدُوْنَ ﴿۷۸﴾ كَانُوْا لَا یَتَنٰهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوْهُ لَبِْسًا مَا كَانُوْا یَفْعَلُوْنَ ﴿۷۹﴾ تَرٰی كَثِیْرًا مِنْهُمْ یَتَوَلَوْنَ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا لَبِْسًا مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ اَنْفُسُهُمْ اَنْ سَخِطَ اللّٰهُ عَلَیْهِمْ وَفِی الْعَذَابِ هُمْ خٰلِدُوْنَ ﴿۸۰﴾ ﴾

خوا ﴿﴾ به پیغمبره که ی ﴿﴾ ده فه رموی: ﴿ قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لَا تَغْلُوْا فِیْ دِیْنِكُمْ غَیْرَ الْحَقِّ ﴾ واته: سنور مه به زینن و ده ستریژی مه که نه سه ره هق و راستی به شتی پووچ و بی بنه ما، وه ک نه و ته بیان ده باره ی مه سیح که له پیشه وه نامازه ی پیکراوه، وه وه ک رچوونی هه ندی له زانو پیاو چا کانیان له شوینکه وتنی ﴿ اَهْوَاَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوْا مِنْ قَبْلُ ﴾ واته: پیشتر گومر ابوون ﴿ وَاَضَلُّوْا كَثِیْرًا ﴾ له خه لکی به بانگه واز کردنیان بولای نه و تاینه ی نه وان له سه رین ﴿ وَضَلُّوْا عَنْ سَوَاةِ السَّبِیْلِ ﴾ واته: راسته رینگا، گومر ابوونی خویمان و گومر کردنی خه لکیان پیکه وه کو کرده وه، به راستی نه وانن پیشه وای گومر اکان که خوا ﴿﴾ ناگاداری داوه ده باره بیان، وه له شوینکه وتنیان و بوچوونه گومر اکره کانیان.

پاشان ده فهرموی: ﴿لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَاتِهِ: ده رکرانو دوور خرانه وه له میهره بانسی خوا ﴿﴾ عَلَيَّ لِسَانَ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ﴿﴾ واته: به شایه تیدان و دانپیدانانی نهوان، به وهی که به لگه به جهینراوه به سه ریانداو ناگادار کر اونه ته وه (إقامة الحجة) به لام نهوان به ره لستیان کردو، یاخی بوون له به رانبه ریدا ﴿﴾ ذَلِكَ كُفِرُوا نَهْرِينَ ﴿﴾ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿﴾ واته: به سه ریچی کردیان به رانبه ر به خوا ﴿﴾ و ستم کردیان له بهنده کانی خوا ﴿﴾ بوو به هوکاری بیروایی و دوور که وته وه یان له میهره بانسی

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿١﴾ كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٢﴾ تَرَى كَثِيرًا مِمَّنْ يَقُولُونَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٣﴾ وَلَوْ كَانُوا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَتَّوْبُوا لَنزَلْنَا إِلَيْهِمَ آيَاتِنَا مِن آيَاتِنَا وَلَكِن كَثِيرًا مِّنْهُمْ قَسِصَةٌ ﴿٤﴾ لَنَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدُوًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا اللَّهُمَّ الَّذِينَ أَشْرَكُوا وَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَرُّهُ ﴿٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَسَمُوا لَئِن رَّآهُ سَمِعُوا مِنَّا أَنزِيلًا لَنَرْسُولَ اللَّهِ مَنكُورًا قَدْرًا ﴿٦﴾ قَدْرًا مِّنَ الْوَعْدِ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ إِنَّنَا صَادِقُونَ ﴿٧﴾

خوا ﴿﴾ چونکه به پاستی تاوان و ستمه کان سزا به دواي خویناندا ده هینن. له و سه ریچیانهی که سزاو تولهی بو ره واکردن، نهوان: ﴿﴾ كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ ﴿﴾ واته: نه ریتیان و ابوو تاوانیان نه انجام دده، وه هندیکیان ریگری لهوی تر نده کرد، دواي به شدار ده بوون له و تاواندا، نه وهی که نه انجامیداوه و نه وهی بیده گ بووه، نه وهی که بیدهنگ بووه له قه دهغه کردنی خراپه، له کاتیدا تواناشی هه بووه به سه ری هوه.

نه وهش به لگه یه له سه ر نه وهی که فرمانی خوایان به کهم ته ماشا ده کرد، تاوان و سه ریچی زور ناسان بوو به لایانه وه، نه گهر نهوان پهروه ر دگاریان به گوره ته ماشا بگردایه زور به پهله ده چوون به ده میه وه، وه به وه تووره ده بوون که خوا پیی تووره ده بی، به پاستی بیدهنگ بوون به رانبه ر سه ریچی له گهل توانادا، سزای له سه ر پیویست ده بی، چونکه کاری خراپی گهوره به دواي خویدا په لکیش ده کات: له وانه: بیدهنگی خوئی له خویدا تاوانه، وه نه گهر روو به روشی نه بیته وه، پیویسته نکولی له کرده وهی خراپ بکات.

وه له وانه: وه ک له پشه وه باس کرا، به لگه یه له سر به کم ته ماشا کردنی تاوان و گوی پی نه دانی.

وه له وانه: نه مه وا ده کات سر پیچیکاران بویر بن له سر شه تاوانه ی نه جامی ده دن، نه گه به ره به رچ نه درینه وه شهرو خراپه کاریان زیاتر ده پی و به لاو موسیبه تی دنیایی و دواړوژ گه وره تر ده بی، شه کات شه وان به هیزو بازو وه درده که ون، پاشان چاکه کاران لاواز ده بن له روو به روو بونه وهی خراپه کاراندا، تا وایان لی دیت شه وهی که سره تا توانیوانه نه جامی بدن ئیستا ناتوان.

وه له وانه: نکولی کردن به واز هینانی له کاری خراپه به وه زانست لاواز ده بی و نه فامی ته شه نه ده سه نیت و زور ده بیست، چونکه بیگومان سر پیچی له گه دووباره بوونه وهی و نه جامدانی له لایه ن زوریک له خه لکیه وه، وه نکولی نه کردنی دینداران و خاوه ن زانسته کان له به رانه بریدا، خه لکی وا تیده گن که شه سر پیچی نیه، وه په ننگه نه فامیک وا تیگات شه وه عیاده تیکی چاکه، نایا چی خراپه کاریه ک له وه خراپتره که شتیک خوا حه پامی کردی شه به خه لالی بزانیست؟ وه هه لگپرانه وهی راستیه کان له سره دروون و نیشاندانی پوچ و بی مانا به هه ق و راستی!؟

وه له وانه: به راستی له بیده ننگ بوون به رانه بر سر پیچی سر پیچیکاران، هندی جار تاوان و گوناوه جوان ده کات له پیش چاوی خه لکی، تا هه ندیکیان په پره وهی هه ندیکی تریان ده که ن، مروف نالوده و هوگر ده بیست به په پره و کردن به هه موو جوړه کانیه وه، وه بنیادی خوی له سر شه وان دا نه ریژنیست. نه گه بیده ننگ بوون له نکولی نه کردن بگاته شه ناسته، خوا ﷻ جه ختی کرده شه وه که نه وه کانی ئیسرا ئیل شه وان ه ی بیروا بوون- نه فرینی لی کردن به هوی سر پیچی کردن و ده ستریز یانه وه، وه شه سر پیچی گه وره یه ی له نیو شه وان دا تابه تی کرده ﷻ لَيْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿۷۸﴾ تری کثیراً مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ﷻ به خوشه وستی و دوستایه تی و سرخستن. ﷻ لَيْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ ﷻ به راستی شه شه کیکی بی باوه، وه گریه ست و مامه له یه کی به زیانه. شه تووره یی خواجه که هه موو شتیک به بونه ی تووره یی شه وه تووره ده بیست، وه نه مری به رده وام له سزای زور گه وره به ئیشتا، به راستی سته میان له دروونی خویان کرد، که شه شوینه خراپه ی بو پیشخستن، وه سته میان له خویان کرد به هوی شه ی نازو نیعمه تی به رده وامیان له دهستی خویان ده کرد.

﴿ وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ بَنِينَ يُرَاوِدُونَهُمْ لِقَوْلٍ إِذَا دُعُوا بِاللِّغَةِ يَنْتَوِيصُونَ لَهُمْ لَعَلَّ يُؤْخَذُ لَهُمْ وَمَا يُبَالِيهِمْ ذَٰلِكَ يَوْمَ يَكْفُرُونَ ﴾
 برواهينان به خوا ﷺ و به پيغه مبر ﷺ به وهی که دابه زینراوه بوی، شه وه ده گه به نیت که پیویسته له سهر بهنده دوستایه تی پهروه ردگارو دوستایه تی پشتیوانانی شه وبكات، وه دزایه تی شهوانه ی که بیروایسی پیده کهنو دزایه تی ده کهنو رپوچون له سهر پیچی کردنیدا، مهرجی دوستایه تی و بروابوون به خوا ﷺ شه وه به که دوژمنانی خوا نه کات به دوست، وه شهوانه هیچ مهرجکیان تیدا نه بوو، شهویش به لگه به له سهر نه بوونی مهرج له سهر دانراو ﴿ وَلَٰكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴾ واته: شهوانه ی له سنووری خوا ﷺ ده رچوون و بروایان پیی نه هیناوه، وه به پيغه مبره که شی، وه له تاوانباریان له سنور ده رچوونیان دوستایه تی و پشتیوانی کردنی دوژمنانی خوا بوو.

(۸۲-۸۶): ﴿ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرُكَ إِنَّكَ بِذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قَتِيلِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴾ (۸۲) ﴿ وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَامَنَّا فَكُتِّبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴾ (۸۳) ﴿ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴾ (۸۴) ﴿ فَاتَّبَعَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴾ (۸۵) ﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴾ (۸۶) ﴿
 خوا ﷺ ده فرموی: نزیکترینی شه دوو دهسته (جووله کهو گاور) له مسولمانانه وه، وه له دوستایه تی و خوشه ویستنیانه وه، وه دوورترینی شه دوو دهسته به: ﴿ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا ﴾ شه دوو دهسته به به گشتی گه وره ترین دهسته و تاقمن له دزایه تی کردنی نیسلام و مسولمانان، وه زورترینی شهوانه که هه ولیان داوه زیان به برواداران بگه یهنن، وه به هوی گومرایسی و تیره یی بردن و به ره لهستی کردن و که لله ره قی و بیروایانه وه زور رقیان لیانه.

﴿ وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرُكَ ﴾ خوا ﷺ بوی شه مه چند هه کاریکی دروست کردوه: لهوانه: ﴿ مِنْهُمْ قَتِيلِينَ وَرُهْبَانًا ﴾ واته: زاناو دیندارو خوا په رستان له په رستگاگاندا خواناسی ده کهن، زانست له گه ل خواناسیدا ده بیته مایه ی شه دل نه رمو ناسک ده کات، وه رپو کینه له ناخدا ده شوریتته وه، له بهر شه وه که جووله که دل په رپو و موخه نه ت نین، وه وه ک بت په رستانی تر توند نین.

وه له وانه: ﴿وَأَنهَر لَآ يَسْتَكْبِرُونَ﴾ واته: لووت به رزی و یاخی بوونیان تیدانیه، بۆ ملکه چ بوونی هه ق و راستی، به هوی ئه وهی نزیکیی و خوشه ویستیان له برواداران هه، چونکه به راستی خو به کهم زان نزیکتره له خیر و چاکه له لووت به رزیه وه.

وه له وانه: ﴿وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ﴾ موحه ممد ﴿كَرِهِي﴾ کاریگه ری له سه ر دل و ده رونیان دروست ده کات و ملکه چی ده بن، ئه یینی ئه سرین له چاویان ده رژی و به کول ده گرین به هوی ئه وه ق و راستیه ی که ده یانناسی، بۆیه برویان هیئاو دانیان پیدانا. پاشان وتیان: ﴿رَبِّئَا أَمَنَّا فَاكُنْ بِمَعِ الشَّهَدِينَ﴾ واته: ئه وهی دابه زیوه بۆ سه ر موحه ممد ﴿كَرِهِي﴾ که (ئومه ته که ی) شایه تی بۆ خوا ﴿كَرِهِي﴾ ده دن به یه کتا په رستی، وه بۆ پیغه مبه ره که ی به نیر دراوی و راستی ئه وه په یامه پیروژه، وه شایه تی له سه ر ئومه ته کانی پيشوو ده دن به به راست دانانو به درؤ خسته وه.

تو ممتی موحه ممد ﷺ داد به روه رن و شایه تیان و هر گیراوه، وه ک چوَن خوا ﷺ ده فهر موی: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ (۱۱۳) البقره. وه ک نه وه وایه په له بکه ن له بر وای پی هینانه دا، و تیان: ﴿وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ﴾ واته: چ شتی ک ریگریمان لی ده کات له بر وای هینان به خوا، له کاتیکدا هه قمان له لایه ن په روه رد گاره وه بو هاتووه، که هیچ گومانیکسی تیدا نیه، وه نیمه نه گهر بر وای بهینین و شوینی هه ق بکه وین تو میدمان

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿فَأَنبَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا حَتَّى تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَسَكَدُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يُخْرَجُوا مِنْهَا طَبَقٌ مِمَّا أُحِلَّ اللَّهُ لَكُمُ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُتَعَدِينَ ﴿وَسَكَدُوا أَمَّا رَزَقْنَاهُمْ فَلَا خَلَافَ لَهُمْ فِيهَا وَأَقْبَلُوا إِلَيْهِمْ فِيهَا بِمِثْلِ مِمَّا عَدُوا اللَّهَ وَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّغْوِ مِنْ أَيْدِيهِمْ وَلَكِنَّ يُؤْمِنُونَ بِمَا عَقَدُوا الْأَيْدِيَّ فَكَفَرُوا بِهِمْ وَإِذْ عَاهَدُوا مِنْ أَوْسَطِ مَا ظَلَمُونِ أَهْلِي كُرَيْمٍ أَنَّهُمْ أَوْ تَحِيْرُ رَمِيْرُ قَمْنِ لَرُبِحْدِ قَصِيَامِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكُمْ كَفْرٌ أَتَيْتُمْ إِذْ اسْتَفْتَيْتُمْ وَاسْتَظَلَمْتُمْ أَتَيْتُمْهُمُ كَذَلِكَ بَيْنَ يَدَيْهِمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَلْمَسُوا السَّمِيرَ وَالْأَصْحَابُ وَالْأَزْلَمِ رَجَسٌ مِنْ عَمَلِ السَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿

وابی که خوا ﷺ بمانخاته به هشته وه له گهل پیاوچا کانداه، چسی ریگریه ک ریگریمان لیده کات؟ نایا نه وه پیویست به وه ناکات په له بکریت بو ملکه چ بیون به ایمان، وه لی دوا نه که ویت؟

خوا ﷺ ده فهر موی: ﴿فَأَنبَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا﴾ واته: به هوئی نه و تیکه بیشته یانه وه له ایمان، وه به هوئی نه و گوفتاره وه که پارانه وه پاداشتی دانه وه به ﴿جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ﴾ ثم ده قانه ده ربارهی نه و گاورانه دابه زیون که بر وایان به موحه ممد ﷺ هینا، وه ک نه جاشی و هاوشیوه کانی، له وانه ی که بر وایان پی هیناوه.

وه به هه مان شیوه به رده وام هه تا نیستا تیا یاندا هه یه ثانینی نیسلام هه لده بژیریت، وه بو ی دهرده که ویت که نه وه ی له سهری بیون و باوه ریان پیسی هه بوو به تال و پووچ و بی مانایه، بیگومان نه وان نریک ترن له جوله که و بته رسته کانی تر له نیسلامه وه. کاتیک که باسی پاداشتی چا که کارانی کرد به هه مان شیوه باسی خراپه کارانیش ده کات، ده فهر موی: ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَسَكَدُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ﴾ (۸۱) چونکه نه وان بی بر وایان کرد به رانه ر به خوا نایه ته روون و ناشکرا کانیان به درو خسته وه.

(۸۷-۸۸): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿۸۷﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿۸۸﴾﴾

خوایا ده فەر موی: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ له خواردن و خواردنه وه كان، نه وه نيعمه تیکه خوا ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ سو پاس و ستایشی بکن، وه ره تی مه که نه وه به کوفر پیکردنی، یان وه رنه گرتنی، یان پرواتان وایی که هر اومه، بهو شیوه به ده توانن له نیوان درو کردن به سهر خوا ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ بیروایی به رانه به نيعمه ته کانی، وه پروابوون به وهی که نه وهی حلاله و پاکه به هر اوم و پس دا بنین، به راستی نه مه سته مه، بیگومان خوا ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ ده ستریزی قه ده غه کرده، ده فەر موی: ﴿وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ﴾ به لکو ده یان بوغزینی و خشم و قینان لی هه لده گری سزایان ده دات له سهری.

پاشان فرمانی کرده به پیچه وانهی نه وهی که بته رسته کان له سهری ده روون، وه نه وانهی که هر اومکراوه کانی خوا ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ ده فەر موی: ﴿وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا﴾ واته: بخوون و بخونه وه له نازو نيعمه ته کانی خوا ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ که ده سته بهری کرده بو تان، وه به هوی نه وهی هو کاره کانی بو ناسان کردوون، نه گهر حلال بی و دزیسی نه بی و داگیر نه کراییت، وه هاوشیوهی نه وانهش نه بییت له و مالانهی که به ناهق وهر ده گیرین. له هه مان کاتدا پاک بی و پس نه بییت، نه وهی که پیسه له شته پیسه کان له م چوار چیه به ده رده چیت.

﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ﴾ له جیهه جیکردنی فرمانه کاندو دوور که وتنه وه له قه ده غه کراوه کان ﴿الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ﴾ بیگومان بر و بو تان به خوا ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ چاو گرتنی مافه کانی نه وتان له سهر پیویست ده کات، نیماتان ته و او نایی به وه نه بییت، به هه مان شیوه نایه ته که به لگه به له سهر نه وهی که نه گهر که سیک هر اومیک حلال بکات له سهر خوئی له خواردن و خواردنه وه و ههروه ها که نیزه ک و هاوشیوه کانی، بیگومان نه وه نه و شته به هوی هر اومکردنی وه هر اوم ناییت، به لام نه گهر نه و کارهی نه انجامدا نه وه پیویسته له سهری که فاره تی سویندیک بدات، وه ک خوا ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ ده فەر موی: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ التحريم. جگه له وه نه بیی که که فاره تی هر اوم کردنی خیزان بریته له (الظهار).

(۸۹): ﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَدْتُمْ مِنَ الْأَيْمَانِ فَكَفَرْتُمْ بِهِ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تَطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفْرَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۸۹﴾

خواب ده فرمودی: ﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ﴾ واته: له سوینده کاتان نهو سویندانهی که بی مه‌بست و بی نیاز به زاره کیسه، بریتیه لهو سویندهی که سویند خور له سویند خواردرنه که یدانی نهوی نه‌بووه، یان خواردوویتی به گومانی نهوی که ته‌واو بیست، به لام دوایی پیچه‌وانه کی راست بووه ﴿وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَدْتُمْ مِنَ الْأَيْمَانِ﴾ واته: بهو سویندانهی که له ناختانه‌وه درده‌چی و به دل گریبان ده‌دن، وه ک چون له ده‌قیکی تردا هاتوه: ﴿وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ﴾ البقرة.

﴿فَكَفَرْتُمْ بِهِ﴾ واته: که‌فاره‌تی نهو سویندهی که به مه‌بست خواردوو‌تانه: ﴿إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ﴾ (خواردن دانه ده هه‌زاره) نهو خواردرنه ﴿مِنْ أَوْسَطِ مَا تَطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ﴾ واته: ده هه‌زار پوشته بکن، پوشته کردن نه‌ویه که که‌سیک بتوانی نویژی پیوه بکات ﴿أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ﴾ واته: نازاد کردنی کویله کی بر‌وادار، وه ک له‌م شوینده‌ا بن‌دار کراوه، هه‌ر کاتیک یه کییک له‌م سیانه‌ی جیه‌جی کرد نه‌وه سوینده‌کی چاره‌سه‌ر ده‌بی ﴿فَمَنْ لَمْ يَجِدْ﴾ (به لام نه‌گر هیه‌ج) یه کییک له‌م سیانه (ی نه‌توانی) ﴿فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ﴾ (سی روزه به روزه‌ویی) نه‌وانه‌ی که باسکرا ﴿كَفْرَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ﴾ ده‌بنه که‌فاره‌تی و ده‌یسرپته‌وهو به‌رگری لیده‌کات له‌تاوان ﴿وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ﴾ له سویند خواردرنی درو به‌خوا، وه له زور سویند خواردرن، وه نه‌گر سویند‌تان خوارد بیاریزن و مه‌یشکینن، ته‌نیا به‌مه‌رجیک نه‌بی نهو شکانده‌خیرو چاکه‌ی تیدا‌ییت، ته‌واوی پاراستن بریتیه له‌وهی که‌خیرو چاکه‌بکات، وه نابی سوینده‌کی ریگری لیکات له‌کاری چاکه ﴿كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ﴾ پروونکه‌ره‌وهی له‌لال و‌حه‌رام و نه‌حکامه‌کانه ﴿لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ واته: (به‌لکو سوپاس گوزاری په‌روهرد‌گارتان بن) له کاتیک‌دا فی‌ری کردوون که‌پیشتر نه‌تان ده‌زانی.

پیوسته له‌سه‌ر بنده‌کان سوپاسی خوا بکن له‌سه‌ر نه‌وه‌فزل و منه‌ته‌ی که‌کردوویتی به‌سه‌ریاندا، له‌زانست و زانیاری ده‌براره‌ی بریارو فرمانه‌ش‌رعیه‌کان و پروونکرده‌ویان.

(۹۱-۹۰): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ
وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ
الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾
إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ
وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ
اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾﴾

خوا بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ سه رزه نشتی ثم شته ناشرینانه
ده کات، وه هه وال ده دات نه وه له کرده وه ی
شه یتانه و پیسه ﴿فَاجْتَنِبُوهُ﴾ واته: وازی
لیهینن ﴿لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ واته: به راستی
سه ره کون به ده ست نایه ت منها به واز
هینان له قه ده غه کراوه کانى خوا نه بی،
به تاییه تهم بهد ره وشتیانه، بریتیه له:
نارهق: مانای: هه موو شتیك عه قل تیک

بدات، واته: به سه رخوشی بیپوشیت، قومار: بریتیه له و زورینانه ی که له جیاتى تیدانیه
له هه ردو لایه نه وه، وه ک ره هن کردن هاوشیوه کانى.

(الأنصاب) بریتیه له: به کان و هاوبه شه کان و هاوشیوه کانیان، له وانه ی که ده به رسترین
له غه یرى خوا.

(الأزلام) فالگرته وه بو دهر که وتنى به ختى چاک، نا تهم چواره خوا ﴿فَلَعَلَّكُمْ تَهْتَفُونَ﴾ قه ده غه و
سه ره کونه ی کرده، وه هه والى داوه له و زیانانه ی که ده بیته مایه ی واز هینان و
دوور که وته وه یان.

له وانه: نه وه پیسه له پرووی معنه وویه وه، نه گهر چی به هه ست پس نه بیست، وه هه موو
نه و شته پیسانه ی که پیویست ده کات (مرؤف) لئی به دوور بیست و نزیکى نه که ویتیه وه.
وه له وانه: نه وه له کرده وه ی شه یتانه، که سه سه ختترینی دوژمنه کانه، گومانى تیدا نیه
پیویسته له دوژمن به ناگا بیست، وه ده بی به ناگا بی نه که ویتیه داویه وه، وه نه که ویتیه
ناو کرده وه یه وه، به تاییه تهم کرده وه ناشرینانه، تکایه وره به رزی به خو دور گر تن
له کرده وه ی دوژمنى ناشکرای سه سه سخت.

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ
فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ
الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
الرَّسُولَ وَأَعِذُوا بِأَنْ تَكُونَ فِتْنَةً فَاعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَّزَّ رَسُولُنَا
الْبَيْعَ الْمُبِينِ ﴿٩١﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
ثُمَّ اتَّقَوْا ءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا ءَامَنُوا وَأَلَّ اللَّهُ يُجِبُ
الْمُخْسِنِينَ ﴿٩٠﴾ تَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِيَلْعَنُوا اللَّهَ وَهُوَ
بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الشَّيْءِ تَتَأَلَّى أَيُّدِي كُورٍ مَا حَكَّرَ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَخَالِفُهُ
بِالْقَبِيحِ كَمَنْ اعْتَدَى بِعَدْوٍ فَهُوَ عَدَاؤُ الْإِسْرِ ﴿٩١﴾ تَأْتِيهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لِيَتَسَلَّلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ خُزُرٌ وَمَنْ قَتَلَهُ
مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّمَّا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ بِحَسَبِهَا ذَلَا
عَدْلٌ مِنْكُمْ هَذَا يُبَلِّغُ الْكُتُبَةَ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٠﴾
أَوْ عَدْلٌ ذَلِكَ صِيغَةٌ لِأَيُّدِقَ وَإِلَّاءِ أَمْرُهُ عَفَا اللَّهُ عَنْمَا
سَلَفٌ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمْ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ

لهوانه بهنده ناتوانيت سهر فراز بي، تهنها بو خو پاراستن لهو كارانه، چونكه دهرياز بوون ليسان شتيكي داوا كراوه و خوشويستراوه.

وه لهوانه: به پراستي نهم كاره نازاوه و دووبه ره كي ده كاته ناو خه لكه وه، وه شه يتانيش سووره له سهر بلاوه پيكر دني، به تاييهت نارهق و قوما، بو نه وه ي له نيو برواداراندا نازاوه و دووبه ره كي بنيتسه وه، بيگومان له نارهق خوار دنه وه دا عه قل له ده ست ده دريت و تواناي بير كردنه وه ي نامينيت، نه وه شه ده بيته مايه ي رق و كينه له نيوان نه وو برا برواداره كانيدا، به تاييهت نه گهر تانه و ته شه ري له گه لدا بيت، كه نه و سيفه ته له تاييه تمه نديه كاني نارهق خو ره، به پراستي هه ندي جار سهر نه كيشي بو كوشتن، وه نه و عيشي له قومار دا هه يه سهر كه و تني لايه نيكه به سهر لايه نه كه ي تر دا، وه بردني ماله كه ي به ي پيداني شتيك به به رانبه ره كه ي، نه وه گه و ره ترين هو كاره بو رق و كينه و نازاوه نانه وه (له نيو كو مه لگا).

وه لهوانه: به پراستي نهوانه بهر له دل ده گرن و جهسته ش شويني ده كه ويست، له ياد كردنه وه ي خوا سوره نبي و له نويژ كردن، نه و دووانه ي كه بهنده بو نه و نامانجه دروست كراوه، وه خو ش گوزه رانيشي تهنها بهوانه وه به ستراوه، نارهق و قوما بهر هه لستي ليده كهن له و دووانه به گه و ره ترين به ره ه لستي، وه دلي سه رقال ده بي پيانه وه هه تا تمه نيك يان كاتيكي دريژي له ده ست ده چيت نازانيت له كو يه. چي تاوان ي له وه گه و ره تره خاونه كه ي پيس بكات و بيگپر يت له يه كيك له خه لكه خراپه كان، وه بيخاته ناو بازنه و داوي شه يتان، هه تا ملكه چي ده كات وه ك چون نازه لي لاواز ملكه چ ده بي بو خاونه كه ي، وه بهنده وه رده گپر يت و له خسته ي ده بات و رق و كينه له نيو برواداراندا دروست ده كات، وه وه رتان بگپر ي له يادي خوا و له نويژ كردن؟! ناياله سه رووي نهم خراپه كاريه وه شتيكي گه و ره تر هه يه؟! ناله بهر نه مه خوا سوره نبي پيشاني عه قله ته واوه كان ده دات به فه رمووده ي: ﴿فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْهَوْنَ﴾ چونكه عاقل نه گهر ته ماشاي هه ندي له و خراپه كاريانه بكات راده چه له كي و نه فسي خو ي ده پاريزي، وه هه ر گيز پويست به ناموز گاري و سهر كو نه كردني تووند ناكات.

(۹۲): ﴿وَاطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأَحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلْعُ الْمُمِينُ﴾

واتہ: گوپڑاہلی کردنی خوا ﴿﴾ پیغمبر ﴿﴾ وہ ک یہ ک وایہ، ہر کہ سیک گوپڑاہلی خوا ﴿﴾ بکات ینگومان گوپڑاہلی پیغمبر ﴿﴾ کردوہ، وہ ہر کہ سیک گوپڑاہلی پیغمبر ﴿﴾ بکات، ینگومان گوپڑاہلی خوی کردوہ، شوہش بوئوہ بہ سہرجہم فرمانہ کانی خواو پیغمبرہ کہی ہستیتو بہ جیان بہینی، بہ ناشکراو بہ نہینی، وہ شوہی کہ فہرزہو سونتہ تمو پہ بوہندی ہیہ بہ مافی خہ لکہوہ، وہ واز ہینان لہوہی خوا قہدہ غہی کردوہ، بہ راستی ثم فرمانہ گشتگیرترین فرمانہ، وہ ک دہ بیینیت سہرجہم فرمانو قہدہ غہ کراوہ کان بہ ناشکراو نہینی دہ چنہ شو چوار چپوہ بہوہ۔

کہ دہ فہرموی: ﴿﴾ وَأَحْذَرُوا ﴿﴾ واتہ: (وربابن) لہ سہرینچی خوا ﴿﴾ پیغمبرہ کہی، بہ راستی شوہ لہ خراپترین زہرہ رمندی روونو ناشکرا دایہ ﴿﴾ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ ﴿﴾ لہوہی کہ فہرمانتان پیکراوہ شوہی قہدہ غہ تان لیکراوہ ﴿﴾ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَيَّ رَسُولُنَا الْبَلَّغُ الْأَمِينُ ﴿﴾ بہ راستی پہیمانی خوی گہ یاند، نہ گہر رنگای راست بگرنہ بہر تنہا بوؤ خوتانہ، وہ نہ گہر رنگای خراپیش بگرنہ بہر شوہ لہ سہر تان دہ کہوی، وہ خوا ﴿﴾ تنہا خوی لپرسینہوہ تان لہ گہل دہ کات، وہ پیغمبر شوہی لہ سہر شانی بوو بہ جواترین و تہواوترین شیوہ گہ یاندی۔

(۹۳): ﴿﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعَمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ جَبَّارٌ مُّحْسِنٌ ﴿﴾ کاتیک کہ حہرام بوونی شارقہ دایہزی، وہ جہختی تہواوی لہ سہر کرایہوہ، ہندی لہ برواداران ناواتیان دہخواست کہ حالی براکاتیان بزائن کاتیک کہ پیش ہاتنی ٹیسلام دہیان خواردہوہ، پاشان خوی گہورہ ثم نایہ تہی ناردهوہ خوار: ﴿﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ ﴿﴾ واتہ: ہیچ تاوانیکیان لہ سہر نیہ ﴿﴾ فِيمَا طَعَمُوا ﴿﴾ لہ شارقہ قومار پیش حہرام بوونی، وہ لہ کاتیکدا نہرنسی بوونی گونہ لہوانہی کہ باسکراوہ ہند کراوہ بہ فہرماشتی: ﴿﴾ إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ﴿﴾ واتہ: بہ مہرجیک شووان وازبان لہ سہر پینچی ہینابی و پروایہ کی تہواویان بہ خوا ہہبوو بی کہ بیٹہ مایہی کردہوہی چاک، پاشان بہردہوام بووین لہ سہری، نہ گہرنا ینگومان ہندہ تنہا لہو کاتہدا وہ سف دہ کری جگہ لہ کاتیکی تر، وہ ناییت تا بہو شیوہ بہ نہییت، تا دہ گاتہ سہر مہرگ بہردہوام دہنی لہ چاکہ کاری، چونکہ بہ راستی خوی گہورہ چاکہ کارانی لہ ہندایہ تہی کردنی خویدا خوش دہوی، وہ شو چاکہ کارانہی کہ

سووديان هه به بؤ مرؤفه كان، وه ده چيته چوار چيوه ي ثم نايه ته پيرؤزه وه هه كه سيك كه خواردنيكي حه رام بخوات، يان كارنيكي قه دهغه كراو نه نجام بدات، پاشان دان به تاوانه كه يدا بنى و داواي ليخوشبون له خوا بكات بپروا بهيئى و كرده وه ي چاك نه نجام بداو خو پاريز بيت، شه وه بيگومان خوا لى خوش ده بي و تاوانه كه ي له سه ر لاده بات.

(۹۴-۹۶): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِيَبْلُوكُمْ اللَّهُ بَشَىٰ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ ۖ بِالْغَيْبِ ۗ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۹۴﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْلُوبُوا الصِّدَّ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ ۖ وَمَن قَلَّهٗ مِنْكُمْ مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ هَدِيًّا بَلِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّرَهُ طَعَامًا مَّسْكِينٍ أَوْ عَدَلَ ذَلِكَ صِيَامًا لِّذَوْقٍ وَبَالَ أَمْرِهِ ۗ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ ۚ وَمَن عَادَ فَيَنْقِمُ اللَّهُ مِنْهُ ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿۹۵﴾ أَجَلٌ لَّكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ ۗ مَتَّعًا لَّكُمْ وَلِلسِّيَارَةِ وَحُرْمٌ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرْمًا ۚ وَأَتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشُرُونَ ﴿۹۶﴾ ۖ

ئمه به كيكه له منه ته كاني خوا ﷻ به سه ر بنده كانيه وه، كه هه والى بي داوان به وه ي كه له داهاتوويه كي نزيكدا به قه زاو قه دهري خؤى چى ده كات، له به ر شه وه گوپرايه لى بكه ن وه هه رچى پيش ده خه ن، با له سه ر بنه ماي به رچاو پرونى بيت، وه كى مسولمان ده بي له سه ر به لگه مسولمان بي و كيش بييروا ده بي با شه ويش له سه ر به لگه بي، ده فه رموى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ۖ بِيْغُومَانَ خَوا ﷻ به په نهانى ئيمانه كه تان تاقي ده كاتوه ﴿لِيَبْلُوكُمْ اللَّهُ بَشَىٰ مِّنَ الصَّيْدِ﴾ واته: به شتيكى زورنا، ده رده سه ريه كي ئاسان، وه ك ئاسانكاريه ك له لايه ن خويه وه، شه ويش شه و راو كردنه به كه خوا ﷻ تاقيتان ده كاتوه يئى ﴿تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ﴾ واته: ده توانن به ئاسانى راويان بكه ن، له به ر شه وه تاقي كردنه وه كه بيته جى، نه ك له توانادا نه بيت به ده ست يان رم، شه و كات تاقيكردنه وه هيچ سوودنيكي ناييت.

پاشان باسى حيكه تى شه و تاقيكردنه وه يه ده كات ده فه رموى: ﴿لِيَعْلَمَ اللَّهُ ۖ مَن زَانَسْتِيكِي نَاشِكْرَايَه بؤ خه لك كه پادااشت و سزاي له سه ر داده مه زرى﴾ ﴿مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ﴾ ده ي چؤن خوا ﷻ شتيكى قه دهغه ي كردوه له سه ر بنده كه به ئاسانى تواناو ده سه لآتى به سه ر قه دهغه كراوه كه دا هه يه و نه نجامى نادات، شه مه پاداشتى بي پايان وه رده گريت، به پيچه وانه ي شه و كه سه ي به په نهانى له خوا ناترسيت، وه له تاوان سل ناكاتوه شه گه ر نيچيريك بكه ويته به ر ده ستى راوى ده كات ﴿فَمَنِ اعْتَدَىٰ﴾ (هه ر كه س كارى و ابكات) له ئيه وه ﴿بَعْدَ ذَلِكَ﴾ (دواى

نهوهی) به لگهی بؤ پون بوه ته وهو پښکای بؤ ناشکرا بووه، ﴿فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾
 واته: سزایه کی به یش که کهس ناتوانی وه سفی بکات جگه له خوا نه ییت،
 چونکه هیچ بیانویه کی نه بؤ نهو ده ستریزیهی که کردوویه تی، وه له بهر
 چاو گرتنی نهو که سهی لئی ده ترسی لهو کاتانهی که خه لکی له ده ورویه
 نه، به لام ناشکرا کردنی ترسی خوا له بهر چاو خه لکی هندی جار ده ییته
 مایهی نهوهی مروف له خه لکی ترسی، بویه له سهر نهوه پاداشت وه رناگری.
 پاشان به ناشکرا باس له قه دهغه کردنی کوشتنی نیچیره ده کات له کاتی ئی حرام
 به ستندا، ده فرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ﴾ واته: چه رامه له
 حه ج و عه مردها، وه قه دهغه کردن له کوشتنی هه موو پشاهاته سه ره تایه کانی
 کوشتن ده گریته خو له به شداری کردن له کوشتندا، وه ری پشاندان و هاو کاری و
 یارمه تیدانی له سهر کوشتن، ته نانهت خوای گه وره گوشتی نیچیره که شی چه رام
 کرده، هه موو نه مانهش له پناوی نهو قوربانیه گه وره دایه، دیاره که چه رامی
 کرده له سهر نهو که سهی که ئی حرامی به ستوه، کوشتن و راو کردنی نهو شتی
 که پش ئی حرام حه لال بووه بوی.

که ده فرموی: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مِنْكُمْ مَتَعِدًا﴾ واته: به نه نقه ست بیکوژی و پاوی بکات
 ﴿فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ﴾ واته: له سهری پیویسته حوشر، یان مانگا، یان بز و مهر
 له وینهی نهو نیچیره کی که کوشتوویه تی سهری ده بری و ده بکات به خیر. وه له بهر
 چاو گرتنی هاوشیوهی ده بی ﴿يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ﴾ واته: دوو که سی دادگری
 زانا بریار له سهر نهو هاوشیوانه بدهن، وه ک چون هاوه لانی پیغه مبهری خوا کردوویانه،
 وه ک نهوهی که بریاران داوه له بری کوترینک بهر خینک سه ربیریت، وه له نه عامه دا
 حوشرینک، وه له بری گای کیویدا له سهر جیاوازی جوړه کانی مانگایه ک، وه به
 هه مان شیوه هه شتیک له شتیک بچیت هاوشیوه که ی ده کری به قوربانسی، نه گه له
 هیچ نه چوو نهوه به نه اندازهی خوی (ده بیته شتیک بگریته خیر)، وه ک چون یاسایه
 لهو شتانهی که له ناو چون، وه نهو که فاره ته پیویسته ﴿هَذَا بَلِغُ الْكَعْبَةِ﴾ واته: له
 چه رمی مه ککه سه ربیردریت ﴿أَوْ كَفْرَةَ طَعَامٍ مُسْكِينٍ﴾ واته: له بری هاوشیوهی
 نهوه دا له نازل خواردن بدات به هه ژاران. زوربهی زانایان ده لین: پاداشت دروسته، له
 بری نهوه دا خواردن دروست بگریته و بیادت به هه ژار بوهر یه کییک مشتی گهنم،

يان نيو (صاع) له جگه له گهنم ﴿أَوْ عَدَلَّ ذَلِكَ﴾ خوارده مهنی ﴿صِيَامًا﴾ واته: له بهرانبهر خواردنی ههر ههژارنیک پوژئی به پوژو ده بیئت ﴿لِدُوقٍ﴾ له بری نهوهی که باسکرا ﴿وَبَالَ أَمْرِهِ﴾.

﴿وَمَنْ عَادَ﴾ (ههر کهس دووباره پاو بکات له کاتي ئیحرام) له دواي ئه مه ﴿فَيَنْقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ﴾. (واته: ئه وه خوا تو له ی لیده کاته وه، وه خوا زالی خواهن تو له سینه)

خوا ﴿بِئْسَ مَا كَانُ يَفْعَلُ﴾ باسی کوشتنی ئیچیر به ئه نقهست ده کات، له گهل ئه وه دا که فاره ته که به ئه نقهست و به هه له ش ده گریته وه، وه ک چون نه وه یاسایه کی شه رعیه: ههر که سیئک مروثیک بکوژیئت، یان مالی چاک و به نرخ بفه و تینی، نه وه پیویسته قهره بوو بیژیریت به ههر شیوه یه ک بیئت، نه گهر فهوتاندنه که ی به ناههق بوو، چونکه خوا ﴿بِئْسَ مَا كَانُ يَفْعَلُ﴾ بژاردن و سزاو تو له سه ندنی له بری داناهه، ئه مه بو به ئه نقهست، به لام بو به هه له سزای له سه ر نیه، ته نها بژاردنی له سه ره، ئه مه بو چونسی زوریه ی زانایانه له م به نندار کردنه ی که خوا ﴿بِئْسَ مَا كَانُ يَفْعَلُ﴾ باسی کردوه، وه هه ندی له زانایان پیان وایه بژاردنه که تایبه ته به ئه نقهست، نه وه ش روو که شی ده قه که یه، جیاوازی له نیوان ئه مه و زه مانه ت کردن له کوشتنی به هه له دا له نه فس و ماله کان، له م شوینه دا مافی خوی تیدایه، وه ک چون تاوانبار ناییت، هه مان بژاردنیشی له سه ر نیه، به له ناوبردنی نه فس و مالی مروقه کان.

أُولَئِكَ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَّيْسَ بِذِي نَفْسٍ
 وَخَيْرٌ لَّكُمْ عَلَيْهِ كُوفُوا الْقُرْآنَ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَأَتَقُوا اللَّهَ الَّذِي
 إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا
 لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلْبَدُ وَاللَّحْمَ
 أَنْ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
 شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا
 تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ مَنْ لَا يَسْعَى الْخَيْثُ وَالظُّلَيْبِ
 وَلَوْ أَعْجَبَكُمُ سَعْرُهُ فَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَتَّبِعُونَ أَتَأْتُونَ
 الْقُرْآنَ تَلْفِيزًا ﴿١٠٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتْلُوا عَن
 آثَانِهِ تَبْدُلًا كَلِمَاتٍ لَّا تَحْسَبُونَهَا لَفْظًا وَحَدِيثًا يَدُلُّ
 الْقُرْآنَ أَنْ يُدْ كَلِمَةً عَنَّا اللَّهُ عَنَّا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾
 قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ أَن تُنَادِيَ بِهَا الْكُفْرِينَ ﴿١٠٢﴾ مَا جَعَلَ
 اللَّهُ مِنْ خَيْرٍ وَلَا مَسْئُورٍ وَلَا مَسْئُورٍ وَلَا حَافِرٍ وَلَا كَافِرٍ الَّذِينَ
 كَفَرُوا يَقْتُلُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُفْرَ وَأَعْتَبُوا مَا يَقُولُونَ ﴿١٠٣﴾

له کاتیکدا پراو کردن پراوی ده ریواو پراوی
 دهشت ده گریته وه خوا پراوی ده ریوا
 جیا کرده ته وه، ده فه رموی: ﴿أُحِلَّ لَكُمْ
 صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ﴾ واته: چه لال
 کراوه بو ئیوه پراو کردن که له ئیجرام
 دان، له ده ریواو خوارده مه نه کانی نیوی،
 نه وانهی زیندوون تیایدا، یان مردوون،
 به لگه به له سه ره لالی مرداره وه بووی
 ده ریوا ﴿مَتَاعًا لَّكُمْ وَاللَّسْيَارِ﴾ واته:
 سوود له چه لال بوونیدا بو ئیوه وه
 له بهر قازانجانسه، وه قازانجی نه وانهی
 که ده گه رین له گه لتاندا ﴿وَحَرَّمَ عَلَيْكُمْ
 صَيْدُ الْبَحْرِ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا﴾ له وشهی
 (الصید) پراو کردن نه وه وه رده گریت،

که ده بیست پراو کراو نازهل بی، چونکه مروف پراو ناکریست و ناخوریست، بیگومان
 نه وهی که نه خوریست پراو ناکریست، وه ناوی پراوی لی نانیست ﴿وَأَتَقُوا اللَّهَ الَّذِي
 إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾ له خوا ﴿بَلَّغٌ﴾ بترسن له جیه جی کردنی فه رمانه کان و از هینان له
 قده غه کراوه کان، وه پشتی بی به ستن له سه ره رمانه رداری کردنی به علمه وه، چونکه
 به راستی ئیوه بو لای نه و کژده کرینه وه له روژی قیامه تدا، پاداشتان ده داته وه نایا
 هه ستاون به به جیهینانی فه رمانه کانی تا به جوانترین شیوه پاداشتان بداته وه؟! یان به
 جیسان نه هیناوه، سزاتان بدات؟! ﴿٩٦﴾

﴿٩٧﴾: ﴿جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلْبَدُ
 ذَلِكَ لِيَتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾
 أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ
 يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾﴾

خوا ﴿بَلَّغٌ﴾ هه و ال ده دات که (که عبهی بو خه لک) داناهه ﴿الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا
 لِلنَّاسِ﴾ واته: هه ستن به به جیهینانو به گه وره دانانی دنیواو دواروژیان، به هوی هم

که عبه وه (که له نوئیز پر ووی تیده کهن) نیسلامه تیان ته واو ده ییتو به وهش گونا هیان له سر لاده بریت، وه دیاری به نرخ و بی پایانو خیر و چاکه ی زور به دست دین، وه به وه هویه وه مال ده به خشریت و وه هموو خه لکی لی کۆده یته وه له هموو ره گزه کان، له وی به کتر ده ناسن و پشت به به کتر ده بهستن له هندی کار و یاردا، وه راوئیزی گشتی له ناو به کتر دا ده کهن، وه په یوهندی نیوانیان له بهر ژوهندی دنیاو دواروژدا داده ممریت. خوا ﷺ ده فرموی: ﴿لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِّنْ بَيْهِيمَةٍ الْأَنْعَامِ﴾ ۲۸ الحج.

له پشاور هوهی نهو ماله جینی به جیهنیانی به ندایه تی خه لکه، له زانایان و تویانه: به راستی چه جی مالی خوا ﷺ فه رزی کیفایه به له هموو سالی کدا، نه گهر خه لکی واز له چه ج کردن به یینین و له گه له هوه دا توانایان هه ییت، تاوانبار ده بن، به لکو نه گهر خه لکی واز له چه ج کردنه که ی به یینین، نهو هیزو شکویان نامینی و قیامت هه لده ستیت.

که ده فرموی: ﴿وَالْهُدَىٰ وَالْقَلِيدَ﴾ واته: ههروه ها قوریانه نیشانه دار کراوه کان و نیشانه دار نه کراوه کانی داناهه که گه وره ترین و بهر یترین جوړه کانی قوریانه، که خه لکی به جینی دین، سوودی لی وه بر گرن و پاداش تیش له سر بدر نه وه ﴿ذَلِكَ لَتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ له زانایه بیسنوره کانی خو به تی که نهو ماله پیروزه ی بو دیاری کردون، ده زانی له بهر ژوهندی دنیاو دواروژتان دابه.

﴿أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ واته: با هم دوو زانسته له نیو دله کاتاندا جیگیر بییت و یه قین و دلناییتان هه ییت، که خوا ﷺ توله ی زور به تینه له نیستاو له داهاتوودا، بو نهو که سه ی که لی یاخی ده ییت، وه بیگومان به سوژو به به زه یه بو هه که سیک داوای لی خوشبوونی لی بکات و به گوئی بکات، هم زانسته و زاناییه نهو هتان بو به بهر هم دینی که له سزای برسن و هیواو نومیدتان به لیوردن و لی خوشبوونی هه ییت، وه پیوستیه کانی ترس و نومید بزانشن.

﴿مَّا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ﴾ بیگومان (پنغه مبهه) وه ک چون فرمانی پیکرا گه یانندی و به هر کی سر شانی خو ی هه ستا دیاره جگه له وان هه، به راستی هیچ شتیک له سر نهو نیه لهو کاره دا ﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ﴾ (نهوه ی ناشکرای

دە کەن و ئەو هی دە یشارنەووە خوا دە یزانئ جا بۆیە) بە زانیارو زانستی (بیسنووری) خۆی پاداشتان دەداتەو.

(۱۰۰): ﴿ قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۰۰﴾

﴿ قُلْ ﴾ بە خەلکی بلی: ناگاداریان بکەرەووە لە خراپەو هانیان بدە بۆ چاکەو: ﴿ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ ﴾ لە هەموو شتیکدا یە کسان نیە، نە لە کوفرو نیمان، نە خواپەرستی و سەرپیچی، نە دەستە ی بەهەشت و دەستە ی دۆزەخ، نە کردەووە خراپە کانو کردەووە چاکە کان، نە مالی حە لال و مالی حە رام.

﴿ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ ﴾ (نە گەر سەر سامیشت بکات زۆری بیس) بیگومان هیچ سوودیەک بە خواوە نە کە ی ناگە یە نئ، بە لکو زیان بە دین و دنیای دە گە یە نئ.

﴿ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴾ فەرمانی کردووە بە مرو فە ژیره کان، واتە: ئەوانە ی کە خواوە ن عە قلی تە و اوو بۆ چوونی چاکن، بە راستی خوا ﷻ لە گە لیاندا دە دویت، ئەوانە ن کە جوامیریان لی دە کە ویت و ئومیدی خیریان لی دە کریت.

پاشان هە و ال دە دات کە سەر کە و تن پە یووە ستە بە تە قوای خوا ﷻ ئە ویش جیبە جی کردنی فەرمان و قە دە غە کراوە کانیە تی، هەر کە سیک لیی بترسی ئە وە سەر کە و توو دە ییت، وە ئە وە ی واز لە خواپەرستی بە یینی ئە وە زەرەر مە ند دە یی و سوودی زۆری لە دە ست دە چی.

(۱۰۱-۱۰۲): ﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَسْأَلُوْا عَنۡ اَشْيَآءٍ اِنۡ بُدِّ لَكُمْ سَسُوْكُمْ وَاِنۡ تَسْأَلُوْا عَنْهَا حِيْنَ يُنَزَّلُ الْقُرْءَانُ بُدِّ لَكُمْ عَفَا اللّٰهُ عَنْهَا وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ ﴿۱۰۱﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّنۡ قَبْلِكُمْ ثُمَّ اَصْبَحُوْا بِهَا كٰفِرِيْنَ ﴿۱۰۲﴾

خوا ﷻ قە دە غە ی کردووە لە بر واداران کە پرسیار لە شتیک بکە ن ئە گەر بۆ یان روون بیته وە خە م و خە فت بخۆ ن و بی تاقە ت بین، وە ک ئە وە ی پرسیار ی حالی با و ک و با پیرانیان لە پیغە مبەر ﷻ بکە ن، ئایا لە بە هە شتدان یان لە دۆزە خ. ئە م پرسیارە و هاو شیوە کانی کە هیچ سوودیەک بە بر وادار ناگە یە نیت، یان ئە و پرسیارانە ی کە روونادە ن، یان وە ک ئە و پرسیارانە ی کە بە هۆ یە وە فەرمانی تووند لە شەر عدا دادە مە زریت، رە نگە هە ندی جار ئۆ مە ت ناچار بکات، یان وە ک ئە و پرسیارە ی کە پە یووە ندی پیغە وە نیە، ئە م پرسیارە و هاو شیوە کانی قە دە غە کراوە.

به لگو نهو پرسیارانه هیچ شتیک له وانه ی پی دانامه ززیت نه مه فرمانی پیکراوه، وه ک خوا ﷻ ده فرموی: ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجُلًا نُوحِيَ إِلَيْهِمْ فَتَلَوُا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْمُونَ ﴿۱۴﴾ النحل.

﴿ وَإِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنزَلُ الْقُرْآنُ تُبْدَلْكُمْ ﴾ واته: نه گهر پرسیاره که تان له شوینی خویدا بیت کاتیک که قورناتان بو داده به زیت، پرسیار ده کهن دهر باره ی نایبه تیک که نالوزه، یان حوکمیک که شاراو به له لاتان، له کاتیکدا که وه حی له ناسمانه وه داده به زیت بۆتان پروونو ناشکرا ده کریت، نه گهرنا ییده نگ بین له وه ی لیبی ییده نگ بووه ﴿ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا ﴾ واته: ییده نگ بووه له بهر سوودو قازانجی به نده کان، ههر شتیک خوا لیبی ییده نگ بووه نه وه به ره وای بینوه لیبی گه راوه ﴿ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴾ واته: به رده وام به لیبورده وه سف کراوه، وه به نهرم و نیانی و چاکه خوازی، ده ی پرؤنه دم لیخوشبوونو و چاکه خوازیه وه، وه داوای میهره بانسی و ره زامه ندی لی بکن.

نهم بابه تانه ی که لیتان قه ده غه کراوه ﴿ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِنْ قَبْلِكُمْ ﴾ واته: (گه لانی پیش ئیوه پرسیاران کرد) هاوشیوه ی نهم پرسیارانه، نه مه پرسیار ی بۆ خو چه واشه کر نه که بۆ رینمای کردن، کاتیک بۆ پروون کردنه وه ی پرسیاره که یان نایبه تیک) دابه زی بویان ﴿ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴾ (به هویسه وه کافر دهن و هه لده گه رینه وه)، وه ک پیغه مبه ر ﷻ ده فرموی: ﴿ ادْعُونِي مَا تَرَكْتُمْ، إِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَثْرَةَ سْؤَالِهِمْ وَاخْتِلَافَهُمْ عَلَى أَنْبِيَائِهِمْ، فَإِذَا نَهَيْتَهُمْ عَنْ شَيْءٍ فَاجْتَنِبُوهُ، وَإِذَا أَمَرْتَهُمْ بِأَمْرٍ فَأَتَوْا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ ﴾ (متفق علیه: البخاری برقم: (۷۲۸۸)، و مسلم برقم: (۱۳۳۷)).

واته: وازم لی بینن له وه ی لیم قه ده غه کردون، بیگومان نه وانه ی پیش ئیوه له ناو چوون به هوی زور پرسیار کردن له پیغه مبه رانیان، وه جیاوازیان له گه ل پیغه مبه رانیاندا نه گهر شتیکم لی قه ده غه کردن خوتانی لی دووربگرن، وه فرمانم پیکردن به کارنیک به پیی توانا لیم وه ربگرنو نه جامی بدن.

(۱۰۳-۱۰۴): ﴿ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَرَّهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۳﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أُولُو كَانٍ ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿۱۴﴾ خوا ﷻ سه رزه شتی بتپرستان ده کان که شعرع و یاسایان دارشت به پی نه وه ی خوا ﷻ مؤله تی دابن، وه نه وه یان حه رام و یاساغ کرد که خوا ﷻ حه لال و ره وای کرده،

بهو بۇچورنه پووجانهى خۇيان هەندى له ئاژه له كانى خۇيانيان قەدەغە كەردبوو، لەسەر نەرىتى خۇيان كە پىچەوانە بوو له گەل ئەوهدا كە خوا دايە زاندوو، وه ك دەفەرموى: ﴿مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ﴾ بىرىتى بوو له حوشترىك گۇيان دەبرى و پاشان سواربوونيان قەدەغە دە كرد، وایان دەزانى بەرپىزه ﴿وَلَا سَابِغَةٍ﴾ بىرىتیه له حوشتر، یان مانگا، یان مەر ئە گەر بگەشتبايته تەمەنىك دایانده مەزراندو سواری نەدە بوون و باریان لینه دەخست و گۇشتیان نەدە خوارد، وه هەندىكىان هەندى له ماله كەى نەزر دە كرد هەتا بییت به سائیبه ﴿وَلَا حَامِرٍ﴾ واتە: حوشترىك نە سواری دەبوون، نە باریان لى دەنا، ئە گەر بگەشتبايه تە ئەو دۇخە تايه تەى خۇى له نىوانى خۇياندا دیاریان كەردبوو، هەموو ئەمانە بپەرستە كان بەبى بەلگە قەدەغەیان كەردبوو، ئەو تەنها درۆو بوختانە به ناوى خواوه ﴿يَقْتَرُونَ عَلَىٰ اللَّهِ الْكَذِبَ﴾ نە بەلگەى نە قلى لەسەر، وه نە عەقل به چاكى دەزانى، له گەل ئەمەشدا سەریان سوور دەما به بۇچورنه كانى خۇيان كە لەسەر نە قامى و ستم داپىژراوه!

جا نه گهر بانگ بکرین ﴿إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ
وَأِلَىٰ الرَّسُولِ﴾ پشتی تیده که نو و هری
ناگرن ﴿قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ
ءَابَاءَنَا﴾ له ناین، نه گهر بوچوونه که شتان
په سند نه بیئت، بیگومان هیچ نایبیک نیه
رزگاری بکات له سزای خوا ﴿﴾.
نه گهر باوک و باپیرانیان زانو شاهه زابیونایه
نه وه کاره که ناسان ده بوو، به لام باپیرانیان
بی عه قل و نوزان بوون، واته: شتیکیان له لا
نه بوو له عه قلدا جینی بیته وه، وه هیچ زانست و
زانیاریه کیان نه بوو، دهی بفه وتیت و له ناوبجی
نه و که سهی شوینی نه فامیک ده که ویت
که هیچ زانستیکی نیه و عه قلیکی چاکیشی
نیه، وه وازی له شوینکه وتنی نه وه هینا که

وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اصْبِرُوا إِلَىٰ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِن رَّبِّكُمْ قَالُوا حَسْبُنَا
مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا وَرَسُولَنَا قَالُوا لَا يَنْصُرُنَا اللَّهُ
بِشَيْءٍ وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنفُسُكُمْ
لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا
فِي نَارٍ كَرِيمَةٍ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَادَةُ
بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدُكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذُو
عَدْلٍ وَكَرَاهٍ أَوْ غَيْرُكَرَاهٍ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ
فَأَصْبَحْتُمْ وَصِيَّةَ الْمُوتِي فَخَبِّرُوهُمَا مِنْ بَدَنِ الْوَصِيِّ
فَقِيَسَانِ بِأَقْرَبِيهِمْ إِنْ تَبَيَّنَ لِأَحَدِهِمَا يَدٌ فَتَسَاءَلُوا كَأَن ذَا
قُرْبَىٰ وَلَا تَكْفُرْ بِشَهَادَةِ أَقْرَبِي إِذَا لَمِنَ الْأَشْيَاءِ ﴿١٠٦﴾ إِنْ غُيِّرَ
عَلَيْهِمَا اسْتَحْقَاقًا فَخَبِّرَا قَوْمَانَ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ
اسْتَشَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَرْثَ قِيَسَانِ بِاللَّهِ لَشَهَادَتُنَا أَحْسَنُ
شَهَادَتِهِمَا وَمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٧﴾ وَإِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٨﴾ ذَلِكَ أَنَّهُ
أَنَّ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهِهَا أَوْ يَخْتَفُونَ أَن تَكُونَ مِن بَيْنِ
أَيْدِيهِمْ وَأَتَعْرَأَ اللَّهُ رَأْسُكُمْ وَأَنَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٩﴾

خوا دایبه زانده، وه شوینکه وتنی پیغه مبه ره که یشی پشت گوئی خستوه، که دل پر ده کات له
زانست و پرواو رینمای و دنیایی.

(۱۰۵): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنفُسُكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ
مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَبَيْنَكُمْ مِمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾﴾

خوا ﴿﴾ ده فهرموئی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنفُسُكُمْ﴾ واته: کوشش بکن بو
چاک کردن و ته واو کردن و پایه ند بووتان به ریگای راسته وه، بیگومان تیوه نه گهر خوتان باش
بکن، نه و که سهی که ویل و گومر ابووه له ریگای راست زیانتان بی ناگه یه نی، وه هر گیز
رینمای و هرنه گریت بو ریگای راست، ته نهاو ته نها زیان به خوئی ده که یه نی.

نه مه به لگه نیه له سر نه وهی فرمان کردن به چاکه و قه ده غه کردن له خراپه، زیان به مروف
ناگه یه بیئت نه گهر وازی لی بهی بیئت و پشت گوئی بغات، چونکه به راستی هیدایه ت و رینمای
کامل نایبیت ته نها به وه نه بیئت که پیوسته له سه ری، له فرمان کردن به چاکه و ریگری کردن
له خراپه، به لی، نه گهر نه ی توانی نکولی بکات له خراپه به ده ست و زمانی، به لکو به دلی پی
ناخوش بوو نه وه گومر ابوونی گومر اکران زیانی لی نادات.

که ده فهرموی: ﴿إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا﴾ واته: گه رانه وه تان له رُوژی دوایداو کو کردنه وه تان بُولای خویاهو خوا ﴿فَلَا تَنْتَفِعُونَ﴾ ﴿فَإِنَّكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (هه و التان پنده دات له وهی کردو و تانه) له چاکه و خرابه.

(۱۰۸-۱۰۶): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَدَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ أَتَّحَانَ ذُوَا عَدَلٍ مِنْكُمْ أَوْ ءَاخِرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ صَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْسِبُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أَرَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَدَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا لَمِنَ الْأَيْمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ عُرِيَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فَءَاخِرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوْلِيَانِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدْنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَدَتِهِمَا وَمَا ءَعْتَدْنَا إِيَّا إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَلِكَ أَذَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَدَةِ عَلَىٰ وَجْهِهَا أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ آيْمَانِهِمْ وَءَاتَقُوا اللَّهَ وَءَسْمَعُوا وَءَاللَّهُ لَءَايِدِي الْقَوْمِ الْفَٰسِقِينَ ﴿١٠٨﴾﴾

خوا ﴿هه و ال هه و ال ده دات که فهران له خو ده گریت، به شایه تیدانی دوو کهس له کاتی وه سیهت کردند، نه گهر مرؤف گه یشته سه ره تا کانی مردن و نیشانه کانی لی دهر که وتن، پیویسته له سه ری وه سیهت بنووسیت، وه دوو کهسی دادپه ره ور بکات به شایهت، له وه که سانهی شایه تیان لیوه رده گیری ﴿أَوْ ءَاخِرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ﴾ واته: دوو کهس له سه ر ثابینی ثیوه نه بن له جووله که، یان گاور، یان هاوشیوه یان، نه ویش له کاتی پیویستیدا نه گهر مسولمان ده ست نه که وتن ﴿إِنْ أَنْتُمْ صَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ﴾ واته: سه فه رو گه شتان کرد له زه ویدا ﴿فَأَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ﴾ (تووشی حاله تی مهرگ بوون) واته: بیانکه بن شایهت، وه فهرمانی نه کرده به شایه تی دانیان له م شوینه دا نه بی، چونکه له وه حاله ته دا شایه تیدان وه ر گیراوه، وه جهخت ده کاته وه که بمیننه وه و رایان بگرن بُو دوا ی نویژ ﴿تَحْسِبُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ﴾ که به گه وهی ده زانن ﴿فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ﴾ (سویندیان بدن به خوا که) نه و دووانه راست ده کهن، نه ده یگورن نه که م و زیادی ده کهن، نه مه: ﴿إِنْ أَرَبْتُمْ﴾ له شایه تیدانه که دا، نه گهر نه و اتانن به راست زانی نه وه کیسه ی تیدا نه سویندیان بدن.

﴿لَا نَشْتَرِي بِهِ﴾ واته: به سوینده کانمان ﴿ثَمَنًا﴾ واته: به وهی که دروی تیداناکه بن له به ر دنیا ﴿وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ﴾ ره چاوی خزمایه تی ناکه بن ﴿وَلَا نَكْتُمُ شَهَدَةَ اللَّهِ﴾ به لکو چون بیستومانه به و شیوه شایه تی ده ده بن ﴿إِنَّا إِذَا﴾ واته: نه گهر شاردمانه وه ﴿لَمِنَ الْأَيْمِينَ﴾. واته: ﴿فَإِنْ عُرِيَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا﴾ واته: نه و دوو شایه ته ﴿اسْتَحَقَّا إِثْمًا﴾ واته: که نیشانه یانی به دی کرد، به لگه بوو له سه ر به درو خسته وهی نه و دوو شایه ته، وه خیانه تیان کرده ﴿فَءَاخِرَانِ﴾

يَقُولَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأُولَئِينَ ﴿۱۰۴﴾ واته: با دوو پیاو له خزمو که‌سی مردووه که، با نزیکترین که‌سبن له مردووه که ﴿۱۰۵﴾ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدَتُنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَدَتَيْهِمَا ﴿۱۰۶﴾ واته: ئه‌و دووانه درؤ ده‌کن شایه‌تیه که‌یان گورپوه و خیانه‌تیاں کردوه ﴿۱۰۷﴾ وَمَا أَعْتَدْنَا إِنَّا إِذَا لِمَنِ الظَّالِمِينَ ﴿۱۰۸﴾ واته: ئه‌گه‌ر سته‌مان کردبئی و له راستی لاماں دابی و شایه‌تی ناهه‌ق مان دابی (ئه‌وه ئیمه له سته‌مکارانین).

خوا ﴿۱۰۹﴾ ده‌فه‌رموی: ده‌رباره‌ی رۆن کردنه‌وه و دانایی ئه‌و شایه‌تی دانه و جه‌خت‌کردنه‌وه له سه‌ری وه‌ک گه‌رانه‌وه‌ی بۆ لای میراتگرانی مردو و کاتیک که‌ خیانه‌ت له هه‌ردوو شایه‌تیه که‌ ده‌رده که‌وی: ﴿۱۱۰﴾ ذَلِكَ أَذَىٰ ﴿۱۱۱﴾ واته: نزیکتره ﴿۱۱۲﴾ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهَيْهَا ﴿۱۱۳﴾ کاتیک که‌ جه‌خت ده‌کاته‌وه له‌سه‌ر شایه‌تیدانی ئه‌و دوو شایه‌تیه به‌چاکترین شیوه ﴿۱۱۴﴾ أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ آيْمَانِهِمْ ﴿۱۱۵﴾ واته: سوینده‌کانیاں قبول نه‌کری و پاشان بگه‌رپه‌تیه‌وه بۆ لای خاوه‌ن مردو.

﴿۱۱۶﴾ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۱۱۷﴾ واته: ئه‌وانه‌ی که‌ وه‌سف کراون به‌ فاسق بون، ئه‌وانه‌ رینمویان ناویت بۆ لای رینگای راست، به‌ پوختی ئه‌گه‌ر مردو و که‌وته سه‌ره‌مه‌رگه‌وه له‌ گه‌شت و سه‌فه‌ردا بوو، یاں هه‌ر شیوه‌یه‌کی تر گومانی ئه‌وه ده‌کرا شایه‌تی باوه‌ر پینکراو که‌م بیته‌ ئه‌وه پئویسته له‌ سه‌ری وه‌سیه‌ت بکات به‌ دوو شایه‌تی مسولمانی باوه‌ر پینکراو ئه‌گه‌ر نه‌بینیه‌وه، ته‌نها دوو شایه‌تی بیپروا نه‌بئی، ئه‌وه دروسته وه‌سیه‌تیاں بۆ بکات، ئه‌گه‌ر میراتگرانی مردو و شایه‌تی ئه‌و دوو بیپروایه‌یان وه‌رنه‌گرت، یاں که‌وته گومانه‌وه لئی، ئه‌وه له‌ پاش نوێژ سویندیاں ده‌ده‌ن، به‌وه‌ی که‌ خیانه‌ت و درۆیاں نه‌کردوه و قسه‌یاں نه‌گورپوه، بۆ ئه‌وه‌ی بیتاوان ده‌ربچن له‌و گومانه‌ی که‌ پروبه‌روویان ده‌بیته‌وه، ئه‌گه‌ر پاش سویند خواردنه‌که‌ش بروایان پیاں نه‌کردن و به‌لگه‌یه‌کیان بینیه‌وه که‌ نامازه‌ی ده‌کرد له‌ سه‌ر درۆی ئه‌و دوو شایه‌ته، ئا له‌و کاته ئه‌گه‌ر خاوه‌ن مردووه که‌ ویستیاں با دوو که‌سه له‌ ئه‌وان سویند بخوات: که‌ شایه‌تی ئه‌مان ته‌واوترو راستره له‌ شایه‌تی ئه‌و دوو بیپروایه، وه ئه‌و دووانه‌ خیانه‌ت و درۆیاں کردوه، ئه‌و کاته شایسته‌ی ئه‌وه ده‌بن که‌ داوای ده‌که‌ن.

ئهم ده‌قه‌ پیرۆزانه‌ ده‌رباره‌ی چیرۆکی (تمیم الداری) و عه‌لی کورپی به‌پرا چیرۆکیکی به‌ناوبانگه‌ کاتیک که‌ (العدوی) وه‌سیه‌تی بۆیاں کرد، خوا زاناتره، ئه‌و ده‌قانه‌ ده‌بن به‌ به‌لگه‌ بۆ چه‌ند فه‌رمان و بریاریک:

له‌وانه: بیگومان وه‌سیه‌ت کردن رینگه‌ پندراوه، وه پئویسته کاتیک که‌ سیک ده‌که‌ویته سه‌ره‌مه‌رگه‌وه وه‌سیه‌ت بکات.

لەوانە: ۋەسەيت كردن گرنىگە، ئەگەر مەرۇف گەيشتە سەرەتاكانى مردن و نيشانەكانى دەر كەوت لەبەر ئەۋەى عەقلى تەۋاۋە.

لەوانە: بەراستى شايتەتى دانى ۋەسەيت پيويستە دوو كەسى دادپەرۋەر نىيت. لەوانە: شايتەيدانى دوو پيپروا لەم ۋەسەيتەداۋ ھاوشيوەكانى دروستە لەبەر گرنىگى ۋەسەيت، ئەمەشە مەزھەبى پيشەۋا ئەحمەدە، زۆرىك لە زانايانى خاۋەن زانست بۆچونيان وايە كە ئەم حوكمە نەسخ كراۋەتەۋە. ئەمە ۋتەيە كى يى بەلگەيە.

لەوانە: ھەندى جار سوود لە ئاماژەى حوكم و واتاكەى ۋەردە گىرئىت كە شايتەيدانى پيپروا لە كاتىكدا كە كەس نەبوو جگە لەوان، تەنانت ئەگەر لەم بابەتەيشدا نەييت دروستە، ۋە ك چۆن پيشەۋا ئىينو تەيمىيە ئەم بۆچونەى ھەيە.

لەوانە: دروستە موسلمان لە گەل پيپروادا گەشت بكات ئەگەر مەترسى لەسەر نەييت. لەوانە دروستە گەشت بگرئىت بۆ بازارگانى، ئەگەر خاۋەن مردوو لە دوو شايتەتە كە ۋتە گومانەۋە، ۋە نيشانەيەك دەرئەكەوت كە ئاماژە بكات بە خيانەت كردنيان، ۋە خاۋەن مردووە كان ويستيان جەخت بكنەۋە لە سەر ئەو دوو شايتەيدانە رايده گرن ھەتا داۋى نويز، پاشان سوئنديان دەدەن بەو شيوەيەى كە خۋاى گەورە باسى كرددە.

لەوانە: ئەگەر گومان دروست نەبوو لە شايتەيدانيان ئەۋە پيويست ناكات رابگيرئىن و جەخت لەسەر شايتەيدانيان بگرئىتەۋە.

لەوانە: بە گەورە تەماشاشا كردنى شايتەيدان لەبەر ئەۋە خوا ﷻ دايتە پال خودى خۆى، ۋە پيويستە گرنىگى پييدريئت و بە دادپەرۋەرى بەجى بەيئىرى.

لەوانە: دروستە ھەردوو شايتەتە كە تاقي بگرئىتەۋە كاتىك كە لىيان دەكەۋنە گومانەۋە، ۋە جىابگرئىتەۋە ھەتا تەماشاشا شايتەيدانيان بگرئىت.

ۋە لەوانە: ئەگەر ئاماژە كان دەر كەوتن لەسەر درۆى ئەو دوو شايتەتە لەم مەسەلەيەدا ئەۋە دوو كەس لە خاۋەن مردووە كە ھەلدەستن سوئند بە خوا دەخۆن بەم شيوەيە: بەراستى سوئندى ئىمە لە سوئندى ئەوان راسترە، ۋە نىگومان ئەو دووانە خيانەت و درۆيان كرددە، دواتر ئەۋەى كە داۋاى دەكەن پىيان دەدرئىتەۋە. ئەو كات ئاماژە كە لە گەل سوئندە كەياندا بە بەلگە تەماشاشا دەكرئىت.

(۱۰۹-۱۱۰): ﴿يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمَهُ الْغُيُوبِ ﴿۱۰۹﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ إِذْ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخَلَّقُ مِنَ الطَّيْرِ مِنْ أَلطِّينَ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِأَيْدِي فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِأَيْدِي وَتَبْرئُ الْأَكْمَامَ وَالأَبْرَصَ بِأَيْدِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِأَيْدِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنَّا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿۱۱۰﴾﴾

﴿يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمَهُ الْغُيُوبِ﴾ ﴿۱۰۹﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ إِذْ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخَلَّقُ مِنَ الطَّيْرِ مِنْ أَلطِّينَ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِأَيْدِي فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِأَيْدِي وَتَبْرئُ الْأَكْمَامَ وَالأَبْرَصَ بِأَيْدِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِأَيْدِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنَّا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿۱۱۰﴾

خوا هموال دهدات دهر باره‌ی رُوژی دوا یسی وه نه وه‌ی لهو رُوژه دایه له ناره‌حه تی و ناخوشیه کانه، ینگومان لهو رُوژه‌دا سه‌رجه‌م ینغمه‌به‌ران کُوذه کاته‌موو لیان دهر پرسیت: ﴿مَاذَا أُجِبْتُمْ﴾ واته: تو‌مه‌ته کاتسان چو‌ن وه لامتانیان دانسه‌وه؟ ﴿قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا﴾ ته‌ن‌ها تو‌ده‌زانی‌ت نه‌ی په‌روه‌ردگارا، به‌راستی تو‌زور له‌ئی‌مه زاناسری ﴿إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمَهُ الْغُيُوبِ﴾ واته: هه‌موو کاروباره په‌نهان و نا‌شکراکان ده‌زانی‌ت، ﴿إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ﴾ واته: به‌دلو زمانت یادی بکه، وه ینویسته‌یه کان به‌جیه‌ینه‌مو سوپاسگوزاری په‌روه‌ردگارت بکه که نه‌وه هه‌موو نازو نیمه‌ته‌ی رشتوه به‌سه‌ر تو‌دا، که نه‌پرشتوه به‌سه‌ر جگه له‌تو‌دا.

﴿إِذْ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ﴾ واته: به‌هینزم کردووی به‌رووح وه‌حی که پاک‌ی کردووته‌وه، وه هیزنکی ینه‌خشوی له‌به‌جیه‌ینانی فرمانه‌کانی خواو بانگه‌واز له‌ینا و رینگا که‌ی‌دا، و تراوه: مه‌به‌ست له‌(روح القدس) جبریله علیه‌السلام وه خوا علیه‌السلام پستیوانی کرده به‌جیریل و به‌رده‌وام بوون له‌که‌ی‌دا، وه جیگیر کردنی له‌شوینه ناره‌حه‌ته‌کاندا. ﴿تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا﴾ مه‌به‌ست له‌سه‌کردن نه‌وه‌سه‌کردنه‌یه که ته‌ن‌ها ین

بو تریت قسه، به لكو مهبست له قسه كردن ئه و قسه كردنه به سوود به سوود بیت بو قسه كه رو قسه له گه ل كراو، ئه ویش بانگه وازه بو لای دینی خوا ﷺ. وه ئه وهی بو عیسا ﷺ بووه له وه دا، بو هیچ یه كیک له پیغه مبه رانی خاوه ن هیزو توانا نه بووه قسه كردن له ته مهنی گه و ره بییدا، به په یام و بانگه واز بو لای چاكه، وه قه ده غه كرنی خراپه، وه له وان جیا بوه ته وه، به وهی كه له ناو بی شكه دا قسه ی له گه ل خه لكدا كرده، ده فه رموی: ﷺ
 إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ۖ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ
 وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾ ﴿٣١﴾ مريم
 ﴿وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ﴾ وشه ی كئیب له م ده قه دا هه موو كئیه كانی پیشین ده گریته وه، به تاییه ت هورات، وه ئه و شاره زاترین كه س بوو له پیغه مبه رانی به نی ئیسرا ئیل پاش موسی به ت هورات، وه به هه مان شیوه ئینجلیش ده گریته وه كه بو خو ی دابه زیوه. (الحكمة) بریتیه له زانیسی نه ئیه كانی، وه سو دو بریاره كانی، وه بانگه وازو فیر كردن به چا كترین شیوه، وه ره چاو كردنی ئه وهی كه پیویسته بكریت به باشترین شیوه.

﴿وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ﴾ واته: بالنده یه کی دروست کراو به بی روح، فووی پیاده کی ده بی بالنده به ویستی خوا ﷺ، وه چاره سه ری ئه و كه سه ده كه ی كه نایینایه، نه چاوی هه یه و نه ده بینئ ﷺ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَى بِإِذْنِي ۖ ثُمَّ دَهْقَانَهُ رَوْنُكَرَاوَه و له موعجیزه گه و ره كانن، كه پزیشكو هاوشیوه كانی له به رانه ریدا به چو كدا دین، خوا ﷺ به وانه پشتیوانی له عیسا ﷺ كردو بانگه وازه كه ی پی به هیز كرده. ﴿وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيْنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنَّا لَنَرَاهُمْ فِي سَعْدٍ وَمَا لَكُم بِهِمْ أَن تُعْبُدُوهُمْ إِذِ انْتَبِهْتُمْ﴾ کاتئ كه راستیان بو هات پشتبه ست به و به لگه روون و ئاشکرایانه كه پیویستی ده كرد بروای پی بهینن ﴿إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ ﴿٣٢﴾ واته: پاشان بیریان له وه كرده وه كه عیسا ﷺ بكوژن، وه بو ئه و مهبسته هه ول و توانا كانیان خسته كار، خوا ﷺ ده ستیانی له ناستی پاراست و به رگری لیکرد، ئه مانه هه موویان منه ت و چا كه ی زورن خوا ﷺ داویه تی به سه ر به نده و پیغه مبه ره كه ی عیسا ی كورپی مه ریبه مه وه، وه بانگی كرده بو ئه وهی سو پاسگوزاری بكات و پی هه ستئ، پاشان ئه و به جوائترین شیوه به جیسی هیئاوه، وه ئارامی گرتوه وه ك چو ن برا پیغه مبه ره كانی خاوه ن هیمه ت و خو راکر بوون و ئارامیان گرت.

(۱۱۱-۱۲۰): ﴿وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا ءَأَمَنَّا وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿۱۱۱﴾ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ أَتَقُولُوا اللَّهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۲﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَنَطْمِئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا وَتَكُونُ عَلَيْنَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿۱۱۳﴾ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَءَايَةً مِنْكَ وَارزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّزُقِينَ ﴿۱۱۴﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُمِرُّهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدَ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۱۵﴾ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمَّيْ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا سُبْحٰنَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعَلَّمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿۱۱۶﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ عَبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُمْ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۱۱۷﴾ إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عَبَادُكَ وَإِنْ تُغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۱۸﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّالِحِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱۹﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۲۰﴾

واته: يادی شهو نيمه تانم بکهر وه که پشتیوانو شوینکه وتوانم بوم ناسان کردیت، سروشم خستمه دلی هاوه له کانتسه وهو بروایان هیئا به منو به پیغمبره کهم، یان له سهر زمانی تو نیگام بو کردن که پروا بهینن به وهی که له لایه ن خواوه دابه زیوه، شه وانیش وه لایمان دابه وهو و ملکه چ بوون، وتیان: پروامان به خوا ﷺ هیئا وه شایه تی بده که نیمه مسولمان بووین. کویان کرده وه له تیوان نیسلامه تی به ناشکراو ملکه چ بوون به کرده وهی چاک، وه پرواهینان له ناخه وه که خواونه کهی بزگار ده کات له دوپرویی.

(الحواریون): واته: پشتیوانان، وه ک چون خوا ﷺ ده فرموی: عیسی کوری مه پریم ده لی:

﴿كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ﴿۱۱۱﴾﴾ ﴿۱۱۲﴾ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ ﴿۱۱۳﴾ واته: سفره به ک خواردنی تیدا بی، شه بو شه وه نه بوو که گومانیان له توانای خوا ﷺ هه بی، به لام بو پیشنیار کردن و شه ده ب بوو. وه کاتی که پرسیارو پیشنیاره که یان جورری له نه رینی ملکه چ بوونی پیوه دیار بسو، وه شه وته به له لایه ن پشتیوانانه وه له وه به گومانی تیدا به دی بکریت، عیسا ﷺ ناموز گاری کردن فرموی:

﴿ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾ به راستی برپوادار بهو ئیمانہی کہ هیناویہ تی دہبی بہر دہوامسی بکات لہسمر تہقوای خوا ﴿ وَرَوَّاهُ الْمَلِكُ ﴾ فرمانہ کانی بیت، وہ پیشنیار نہ کات کہ نازانیت پاش ٹموہ چسی دہی.

ہشتیوانان و تیمان: تیمہ مہ بہستان ٹموہ نیہ، بہ لکو مہ بہستان چاکہ یمو پیوستیمان بہوہ ہدیہ ﴿ قَالُوا أُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا ﴾ ہمہ بہ لگہیہ لہسمر ٹموہی کہ ٹموان پیوستیان پیہہ تی ﴿ وَنَتَّظِمْنَ قُلُوبُنَا ﴾ بہ ئیمان، کاتی نشانہ کان بہ چاوی خوٹمان دہیین، ٹموہ ئیمان دہیت بہ چاوی راستہ قینہ، وہ ک چون پیشتر زانستی راستہ قینہ ہوو، وہ ک چون (نیراہیم) خوشویستی خوا ﴿ وَاللَّهُ ﴾ پر سیاری لہ پھروہرد گاری کرد نیشانی بدات چون مردوو زیندوو دہ کاتہوہ ﴿ قَالَ أُولَئِمُ تَوَمِنَ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قُلُوبُ ﴾ البقرة، (واتہ: نایا ہر وات نہ ہیناوہ؟ فہرمووی: ہا، بہ لام بو ٹموہی دلہ ٹارام بگری). بہ راستی مروٹ زیاتر پیوستی بہ زانستو دنیایی و ہروا ہدیہ لہ ہموو کاتیکدا، یویہ دہ فہرمووی: ﴿ وَنَعْلَمُ أَنْ قَدْ صَدَقْتُنَا ﴾ واتہ: راستی ٹموہ بزاتین کہ ہیناوتہ. ﴿ وَنَكُونُ عَلَيْهِمَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴾ تا پیہہ سوودنیک لہ پاش تیمہ، شاہیتیت بو بدین، پیہہ بہ لگہو روٹکر موہیہ کی زیاتر.

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا لَافِتًا مِمَّا نَسُودُ
 تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَرُزُقَنَاكَ
 حَبِيرًا زُرْقًا ۗ قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكَ فَمَنْ يَشْكُرْهَا
 يَتُوبْ عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَلَا أُعَذِّبُهُمْ وَأَسْأَلُكَ مِنَ الْعَالَمِينَ ۗ
 وَأَذَىٰ لَهُمْ يَوْمَئِذٍ ابْنُ مَرْيَمَ أَفْئُتٌ لِلنَّاسِ أَفْئُتِي
 وَأَفْئُتِي الْيَهُودِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ
 مَا لَيْسَ لِي بِحِزْبٍ مِنْكَ فَتَنْدُبَهُ فَمَنْ يَدِينُكَ فَقَدِ اسْتَمْعِلْتَهُ
 وَلَا أَتَمَّرُ مَالِي فَتَدْفَعَهُ عَنَّا الْفُجُورِ ۗ سَأَلْتُكَ لَمْ
 إِلَّا مَا أَسْأَلُ بِهِ وَأَعْلَمُ أَنَّكَ رَبِّي وَرَبُّكَ وَكَرَّمْتَ عَلَيْهِمْ
 شَيْئًا مَا أَتَيْتَ بِهِمْ فَكَيْفَ تَأْتِيكَ كَيْفَ تَأْتِيكَ الْوَيْلُ عَلَيْهِمْ
 وَأَنْتَ عَلِيمٌ بِمَا يَكُونُ ۗ إِنَّ هَذِهِ نَجْمٌ مِمَّا يُرْسَلُ فَكُلْ
 تَقَرُّ لَهْمًا فَكُلْهُنَّ الْفُجُورِ ۗ قَالَ اللَّهُ هَذَا نَجْمٌ يَمُوعُ
 السَّيِّدِينَ حَيْثُ هُمْ لَهُمْ حَتَّىٰ تَخْرُجَ مِنْ حَيْثُ الْأَنْجُمُ حَالِينَ
 فِيهَا الْوَيْلُ لِمَنْ أَهْلَكَهُمُ رَضُوا بِأَنَّهُمْ كَانُوا الْفُجُورِ ۗ وَهُوَ
 مُنْفَاكُ السُّورَةِ وَالْأَرْضُ مِمَّا يَنْبَغِي لَهَا الْوَيْلُ وَالْوَيْلُ ۗ

کاتیک نه‌وی بیست له عیسا **عَلَيْهِ** وه له
 نیه‌تیاں تیگه‌بشت، وه لآمی پرسیاره‌که‌یانی
 دایه‌وهو فهرمووی: **اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا**
مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا
وَأَخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ ۗ واته: هه‌تا کاتی
 دابه‌زینی بیست به جه‌ژنو وه‌رزنیک،
 یادی نهم نیشانه‌و موعجیزه‌گه‌وره‌ی تیدا
 بکرته‌وه، بو‌نه‌وه‌ی پاریزری‌و به‌ینی
 رپوشتی کات‌و مانگو‌سآله‌کان له‌بیر
 نه‌کری. وه‌ک چو‌ن خوا **عَلَيْهِ** جه‌ژنو
 قوریانی مسولمانی کردوته‌یاده‌وه‌ریه‌ک
 بو‌بیرکردنه‌وه له‌نایه‌ته‌کانی، وه
 ناگادارکردنه‌وه‌یه‌ک له‌سه‌ر سونه‌تی
 پیغه‌مبه‌رانو رینگای راست‌و چاک.

وَأَرْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّزُقِينَ ۗ واته: بیگیرنت به‌رزقو رپوزی بومان.

عیسا **عَلَيْهِ** داوای کرد (سفره‌که) دایه‌زنی له‌بهر نهم دوو‌سوده، سوودو به‌رژه‌وه‌ندی
 ناین، تا وه‌ک نیشانه‌و به‌لگه‌یه‌ک بمیئته‌وه، بو‌بهرژه‌وه‌ندی دنیا نه‌ویش وه‌ک رزقو
 رپوزیه‌ک.

خوا **عَلَيْهِ** ده‌فهرمووی: **قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدَ مَنِّكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا**
أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ۗ له‌بهر نه‌وه‌ی نیشانه‌ی راسته‌قینه‌ی به‌چاوی بینیه‌وه، وه به‌هوی
 سه‌رسه‌ختی‌و سه‌مکاریه‌وه بی‌بروایی کردوه، بویه‌شایسته‌ی سزایه‌کی به‌تیش‌و توله‌ی
 تونده. وه بزانه‌به‌راستی خوا **عَلَيْهِ** په‌یمانی داوه‌که دایده‌به‌زنیست، وه هه‌ره‌شه‌ی لیکردون
 نه‌گه‌ر بی‌بروایی له‌به‌رانبه‌ردا بکه‌ن، وه باسی نه‌وه‌ی نه‌کردوه‌که نه‌وه‌ دایده‌به‌زنیست،
 ده‌گونجی‌که دایته‌به‌زندیست به‌هوی نه‌وه‌ی نه‌وه‌ی نه‌وه‌ی ان هه‌له‌نه‌بژادی. به‌لگه‌یه‌له‌سه‌ر
 نه‌وه‌ی که له‌ئینجیلدا باس نه‌کراوه‌که له‌به‌رده‌ستی گاوره‌کاندایه، وه بوونیشی نیه،
 وه ده‌گونجی‌دابه‌زیست وه‌ک چو‌ن خوا په‌یمانی داوه، ییگومان خوا **عَلَيْهِ** په‌یمانی خوی
 ناشکیئیت، وه باسه‌کردنی ده‌کریست له‌و ئینجیلاته‌ی که له‌به‌رده‌ستیاندایه به‌هوی نه‌وه‌وه

بی که له یادیان کردیی. یان له ئینجیلدا به هیج شیوه یه ک باس نه کراییت، به لام ته نها بۆ ماوه یه ک بیته له نیوانیاندا، قوناغ به قوناغ و جیل به جیل له یه کتر وه ریان گرتیی، خوای گه وره به پیوستی نه زانیییت له ئینجیلدا باسی بکات، وه فرمایشتی خوا ﷺ له سه ر ئهم واتابه ده بیته به لگه وه ک ده فرموی: ﴿وَتَكُونُ عَلَيْهِمَا مِنَ الشَّاهِدِينَ﴾ خوا زاناتره، به حه قیقه تی بارودوخه که.

﴿وَإِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعْقِبِي أِبْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمَّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ ئه مه سه ر زه نشت کردنی گاوره کانه ئه وانهی که وتیان: به راستی خوا ﷺ یه کیکه له سیان، خوای ئهم وته یه به عیسا ده فرموی، عیسا ﷺ خوی لیبی به ری ده کات و ده لی: ﴿سُبْحَانَكَ﴾ له م وته ناشرینه، که شایسته ی گه وره یی تۆ نه.

﴿مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ﴾ واته: نابیی و ناکری و له من ناوه شیته وه شتی بلیم که به هیج جور ی مافی منی پیوه نیه، به راستی هیج یه کیکه له دروستکراوه کان نه فریشته و نه پیغه مبه ران و نه جگه له ئه وان مافی پهروه ردگار ییان نیه، بیگومان هه موان به نده ن و له ژیر فرمانی خوادان، وه هه ژارو بی ده سه لاتن.

﴿إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ، تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ﴾ به راستی تۆ شماره زاتری به ناخی من ﴿أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ﴾ ئه مه ش له ته واوی ئه ده ب و ئه خلایقی مه سیحه ﷺ له قسه کردنی له گه ل پهروه ردگاریدا، نه یفه رموو: ﴿لَمْ أَقُلْ شَيْئًا مِنْ ذَلِكَ﴾ واته: هیج نایه ژم ده رباره ی ئه وه، به لام هه والی دا که ئه وه نه ریتی ئه وه له خوی ده کات که قسه یه ک بلییت پیچه وانهی ئه وه پله به رزه بیته که خوا ﷺ پی به خشیه وه، به راستی ئه مه له و شته مه حال و ئه سه مانه یه، وه خوای گه وره ی به پاک راگرتوه به ئه وه په ری پاک راگرتن، وه هه موو زانسته کانی گه پانده ته وه بۆ پهروه ردگاری خاوه ن په نهان و نه یینی. پاشان رایگه یانده وه به باسکردنی ئه وه ی که خوا ﷺ فرمانی پی کردوه به نه وه کانی نیسرا ئیل ده فرموی: ﴿مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ﴾ من به نده یه کی شوین که وتوووم به فرمانی تۆ نه ک بویر بم به ران بهر به گه وره ییت. ﴿أَنْ عَبَدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ﴾ واته: فرمانم پی نه کردووون ته نها به به ندایه تی خوای تاک و ته نها نه بیته، قه ده غه م کردوه من و دایکم بکه ن به دوو په رستراو بیجگه له خوا.

وه پروونی ده کاته وه که من به نده یه کی پهروه رده کراوم وه ک چون خوا پهروه ردگاری ئیوه یه به هه مان شیوه پهروه ردگاری منیشه، ﴿وَكَنتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَآ دُمْتُ فِيهِمْ﴾

شايه تي دهدهم کئی بهم کاره ههستاوه کئی پئی ههلهستاوه.
 ﴿فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ﴾ هه ر خوٲ چاودئير بووی به سه ر
 نهئیه کانیا نه وه ﴿وَأَنْتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾ بینین و بیستن به زانست، زانستی تو دهوری
 هه موو زانیاریه کانی داوه، بیستن به بیستراوه کان، وه بینین به بینراوه کان، به راستی تو
 پاداشتی بهنده کانت دهده یته وه، به وهی که ده رباره یان ده یزانی له چاکه و خراپه. ﴿إِنْ
 تُعَذِّبُهُمْ فَلَهُمْ عَذَابُكَ﴾ تو میهره بانتریت له نهفسی خوئیان، وه شاره زاو زانانتریت به
 بارو دوخیان، نه گه ر شه وان بهنده ی له سنور ده رچو نه بن شه وه هه رگیز سزایان ناده ی ت
 ﴿وَإِنْ تَعْفُ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ واته: به راستی لیبور دنت له ته وای هیژو
 ده سه لاته وه سه رچاوه ی گرتوه، به پیچه وانهی که سیک بیوری و خو ش بییت له بی
 توانایی و بی ده سه لاتیدا، (الحکیم): شه و په پرسی دانایی تو ده گه یه بییت که له که سیک
 خو ش بییت هو کارو پیوستیه کانی لیبور دنی گرتیته به ر.

﴿قَالَ اللَّهُ﴾ خوا ده فهرموئی کاتی که حالی بهنده کانی روون ده کاته وه که کئی
 سه ر که و تو وه تیایداو کئی دو راوه وه به ده بخت بووه، ﴿هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ﴾
 راستگو کان شه که سانه ن زمان و ره فتاریان وه ک یه ک بووه و نه ت و مه به ستیان ته نها
 بو خوا بووه، له روژی قیامه تدا شه به ره مه مه ده بیننه وه، کاتی که خوا له
 شوینی به ریز دایان ده نی له نریک خو ی، بویه ده فهرموئی: ﴿لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ واته: وه شه وانهی که
 درو یان کردوه به پیچه وانهی بر واداران ده بن، ده رنجامی درو و بوختانه کانی ده بیننه وه، وه
 به ره مه می کرداره ناشرینه کانیا ن ده درویننه وه.

﴿لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ له به ر شه وه ی دروستکه ری شه رزو ناسمانه کانه و ری کخه ریانه
 به فهرمانی قه ده ری و بریاری شه رعی و بریاری پاداشتی، بویه ده فهرموئی: ﴿وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ هیچ شتی که له خوا گیر نایی، به لکو هه موو شه کان ملکه چی شه ون و
 له ژیر فهرمانی شه و دان و به فهرمانی شه و ده جولین.

سوره تي (المائدة) ته وای بوو

سو پاس و ستایش بو خوا ی په روه ردگار

ته فسیری سووریتی (الانعام)

مه کیه (۱۶۵) نایه ته

به ناوی خوای به به زمی به خشنه

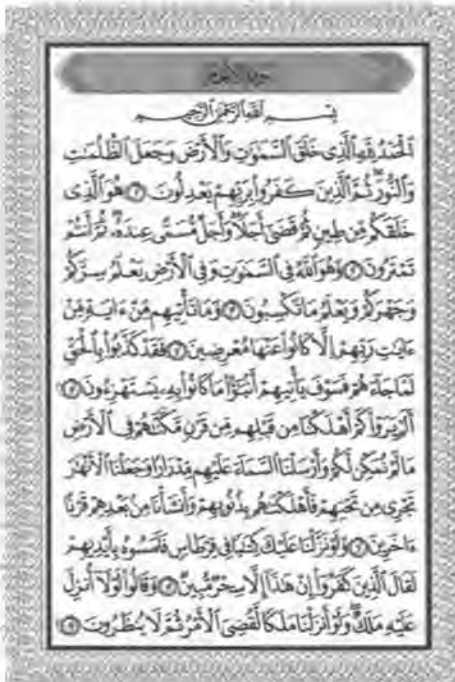
(۲-۱): ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ. ثُمَّ أَنْتُمْ مُعْتَرُونَ ﴿۱﴾

ته مه هه وایکه له لایه ن خواوه ده رباره ی سوپاس و ستایش و پیا هه لدانه به سیفه ته ته واوه کانی، وه به تایهت ته مانه ی که لیره دا ناماژه یان پیکراوه،

سوپاس و ستایشی خوی ده کات له سه ر دروستکردنی ناسمانه کانو زهوی، که به لگه ن له سه ر ته واوی و ده سه لاتی خوا ﴿۱﴾، وه به هه مان شیوه له سه ر زانستی به رفراوانو میهره بانسی و دانایی، وه دروستکردنی ناسمانو زهوی و پیکختیان به تاکو ته نهاو به بی هاوبهش، وه له سه ر گیرانی تاریکی و روشنایی، وه شه و دروست کردنه گشتگیره بو هه ست پیکراوه کان، له وانه: وه ک شه وو پوژ، خوورو مانگ، له پرووی مه عنهوی، وه ک: تاریکی نه قامی و گومان، وه هاوبهش دانان بو خواو سه ریچی و بیناگایی، وه نوورو روشنایی زانستو نیمان، وه دلنایی و گوپراپه نی.

وه هه موو ته وانه به لگه یه کی یه کلاکه ره وه ن که خوای پهروه ردگار شایسته ی په رستن و دل سوژی بو بوونه له پهروه ردگاریتی دا.

وه له گه ل شه م به لگه دا پروونکردنه وه یداو ده فه رموی: ﴿ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ﴾ واته: هاوتاو هاوبهش بو خوا ﴿۱﴾ داده نین. وه ک خوا ﴿۱﴾ به گه وره یان داده نین، له گه ل شه وه دا شه و په رستراوانه له هیهج سیفه تیکی ته واودا

له گهله خوادا يه كان نين، به راستى نهوانه هه ژارو بئى تواناو ناته اوون له هه موو روويه كه وه.

﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ﴾ نه ویش به دروستکردنی بنچینه تانو باو كان ئادهم ﴿ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا﴾ واته: کاتیکى ديارى کردوه بؤ ماوهى مانه وه تان بؤ خوتان چيژ وه رده گرنو تاقي ده کرينه وهو تووشى به لآو موسيبت ده بن به وهى كه بؤ تان دابه زینراوه له لایه ن پیغه مبه رانه وه ﴿لِيَلْوَكُمْ أَنْتُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا﴾ الملك، (واته: تاقي تان ده كه پینه وه كه كامه تان کرده وه تان باشتره)، وه تمه تان دريژ ده کات بؤ نه وهى په نندو ناموژ گارى وه ربگرن ﴿وَأَجَلٌ مُّسَمًّى﴾ بریتیه له ژيانى دواروژ، كه بنده كان له م دونیا په دا ده گوازرينه وه بؤ نه وهى، ئنجا به پى کرده وه كانيان پاداشتيان ده داته وه له چا كه و خراپه.

﴿ثُمَّ﴾ له گهله ئه م روونکردنه وه ته واوه و به لگه يه كلا كه ره وه دا ﴿أَنْتُمْ تَمَرُّونَ﴾ واته: ئیوه به گومانن له په يمان و هه ره شهى خوا، وه پاداشت دانه وه له روژى دواييدا.

وه خوا ﴿بِهِ﴾ به كو باسى تاريكى کرده وه، نه ویش به هوى زورى و جوړاو جوړى رینگا كانى تاريكى، به لام به تاك باسى رووناكى و نورى کرده وه، له بهر نه وه ته نها يه ك رینگا هه يه كه ده يگه به نيته لای خواى گه وره، جگه له و رینگايه رینگايه كى تر نيه، نه و رینگايه زانستى راسته قينه و کردار پيکردنی له خو ده گريت، وه ك چون خوا ﴿دَهْ رَمَوْى:﴾ وَأَنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّيْنَاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۵۲﴾ الانعام.

(۳): ﴿هُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ﴾ واته: نه و له ئاسمانه كان و زه وييدا په رستراوه، خه لكى ئاسمانه كان و زه وى په روه رد گاريان ده په رستن ملكه چى بؤ به هينزى و ده سه لاتی نه و ده نوینن، فریشته نزيكه كان، پیغه مبه ران و نيردراوان، وه راستگويان و شهيدان و پياوچا كان، خواى په روه ردگار به نهينى و ئاشكراتان ده زانیت، وه به هه موو کرده وه يه كيش كه ده يكه ن، دهى خوتان له سه ريچى کردنى بپاريژن، وه هه ولو كوژشستان بخه نه كار به و کرده وانهى كه له خوا نزيكتان ده كاته وه، وه ئاگاداربن و خوتان بپاريژن له هه ر کرده وه يه ك كه دوورتان بخاته وه و له ميهره بانى خوا بييهش بن.

(۶-۷): ﴿ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿۶﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَتُوا مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۷﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نَمُكِّنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿۸﴾ ۞

ئمه هه وائیکه له لایه ن خوای گه وره وه له پشت تیکردنی بت پرسته کان و دژایه تی و دروکردنیان، به راستی ئه و نایه تانه هیچ سوودیکیان پی ناگه یه نن، هه تا سزای خویان له سر پیویست ده بیست، ده فهرموئ: ﴿ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ ﴾ که به لگه یه له سه راستی یه کلا که ره وه، که بانگیان ده کات بو شوین که ونسی و وه رگرتنی ﴿ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴾ هه رگیز به خه یالیاندا نایه و گوئیستی نابن، به لکو دلیان به شتیکی تره وه سه رقاله ﴿ فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ ﴾ واته: راستی ئه وه یه که شوینی بکه ویت، وه سوپاسی خوای له سه ر بکریت، که بوئ ناسان کردوون، وه جیبه جئ بکریت، به لام ئه وان پیچه وانیه ی ئه وه جولانه وه که پیویست بوو له سه ریان، بوئه شایسته ی ئه وه بوون سزایه کی به ئیش بدرین ﴿ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَتُوا مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾ واته: له داهاتوویه کی نزیکدا به چوای خوئان ئه وه ده بینن که گالته یان پی ده کرد، که بیگومان ئه وه راست و هه قه، وه خوای په روه ردگار دروو بوختانی دروژنه کان ئاشکرا ده کات، ئه وانیه ی که گالته یان به زیندوو بوونه وه و به هه شت و دوزه خ ده کرد، جا ئه گه ر پوژی قیامت هات به دروژنان ده وترئ: ئمه ئه و دوزه خه یه که ئیوه گالته تان پی ده کرد، خوا ده فهرموئ: ﴿ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مِنْ يَمُوتَ بَلَى وَعَدَّا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنْ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۸﴾ لَبِئْسَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ وَلَيَعْلَمَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَاذِبِينَ ﴿۳۹﴾ النحل. (واته: وه هاوبه ش دانهران سوئندی قورسیشیان به خوا خوارد، که ئه وه ی دهمری خوا زیندووی ناکاته وه، با خوا به ئینی راستی داوه، به لام زوربه ی خه لکی نازانن . تا کو ئه وه ی تئیدا ده که ونه راجیایی و نا کو کیه وه بوئان روون بکاته وه و بو ئه وه ی ئه وانیه ی پیروان بزانش که دروکار بوون).

پاشان فرمانیان پیده کات که دهرسو وانه له ئومه ته کانی پیشین وه ربگرن، وه ده فهرموئ: ﴿ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ ﴾ واته: چه ندین له و ئومه تانه مان

له ناویرد، به دواى یه کتردا که ثایه ته کانی تیمه یان به درؤ ده زانی، پیش شه
 له ناویردنه یان مؤله تمان پیدان به وهی که ﴿مَكَتَّهْمُ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ يُمْكِنْ﴾ بؤ
 شهوان له مال و منداو و خوش گوزه رانی ﴿وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا
 الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ﴾ سروشت و سهوزایان بؤ جوان ده بوو،
 هه تا خوا بیه وی، له کشتو کال و بهروبوومه کان به ئاره زووی خویمان چیژیان
 لی وهرده گرت.

له بهرانبهردا هه رگیز سوپاسگوزاری پهروه ردگاریان نه بوون له سه ر شه و نازو
 نیعمه تانه، به لکو پرویمان کرده ئاره زوو بازی و هه موو شه جوړه خوش
 گوزه رانیانه سه رقالی کردن له یادی خوا.

پاشان پیغه مبه رانمان بؤ ناردن به به لگهی پروون و ئاشکرا، که چی به
 راستیان نه زانین، به لکو بهر په رچیان دانه وه، ئنجا خوی دادگه ریش به هوی
 گونا هه کانیانه وه له ناوی بردن ﴿وَأَنشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ﴾ واته: له دواى
 شهوان دروستمان کرد گهل و نه ته وه به کی تر، نه مه سوننه ت و یاسای خوی
 گه وره یه له ئومه ته کانی پیشین و نه وانهی که دواى نه مان دین، دهی په ندو
 عییره ت وهر بگرن شه شه که سانه ی که خوی گه وره نه م چیرؤ که ی نه وانى
 بؤ باس کردوون.

(۷-۹): ﴿وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَابٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ
 ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ
 مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾﴾

نه مه هه والیکه له لایه ن خواوه بؤ پیغه مبه ره که ی له سه ر که شی و سه سه ختی
 تووندی بیروا کان، به درؤ خسته وه به درؤ دانانی شه په یامه ی که بؤت هینا
 بوون له بهر که مته رخمه می نه بوو، وه له بهر نه فامیان نه بوو، به لکو له بهر ستم و
 گو مرایان بوو، وه هیچ چاره به کیان نه بوو بهر انبه ر به ئیوه، ده فهر موی: ﴿وَلَوْ
 نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَابٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ﴾ واته: به نه و په ری دلنیا بوونه وه ﴿لَقَالَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ به ستم و خو به زل زانینه وه ده یانوت: ﴿إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ﴾
 چ به لگه یه ک له وه پروون و ئاشکرا تره، نه مه ییش قسه ناشرینه کانیانه بهر انبه ری،
 که خویمان به زل ده زانی بهر انبه ر به و راستیانه ی که هه ستیان پیده کری و شه و

که سەي که که مترين عەقلى هەبى پەدى ناکاتەو؟! ﴿وَقَالُوا﴾ بە هەمان شىوہ ئەمە چەواشە کارىه کى روون و ناشکرايه لە سەر نەفامى و نەبوونى زانست و زانىارى بەوانەى که لە عەقلىدا جىيان دەيىتەو. ﴿لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ﴾ واتە: خۆزگە فرىشتە يە ک دادە بەزى بۆ سەر موخەمەد ﷺ پارمەتى دەدا لە سەر بلاو کردنەوہى ئەو پەيامە، بە گومانى ئەوان ئەو مرۆڤە، وە پەيامى خوا تەنها دەبى لای فرىشتەوہ بى.

خوای کار بە جى لە ناشکرا کردنى مېهرەبانى و بەزەيى خۆيەوہ بە بەندە کانى دەفەرموى: کاتىک که مرۆڤىکى پەوانە کردوہ لە سەر شىوہى خۆيان که بروای پى بهینن، لە سەر بنەماى زانست و بىر کردنەوہى قول و پەنھانى.

﴿وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكًا﴾ بە پەيامە کەمان، ئەو پەرواھىنان پى لە هەق و راستىوہ سەرچاوہى نەدە گرت، وە بە هەمان شىوہ پەرواھىنان و شايەتيدان (واتە: لە کاتى بينى فرىشتە) بۆى بە تەنها هىچ سوڤىکى نەدەبوو، ئەمە ئەگەر پەرواھىنان پى بهینايە، بە لام بە زۆرى ئەوان لەم حالەتەدا پەرواھىنان پى نەدەھىنا، خو ئەگەر پەرواھىنان پى نەھىنايە کار لە کار دەترازاو سزايان بۆ پيش دەھات و چاوہ پەرواھىنان نەدە کرا، چونکە بە راستى ئەمە سوڤتەتى خوای گەورە يە بەرانبەر بەو کەسانەى پيشنيارو داواى بەلگە کانى خوا ﷻ دە کەن و داوى بروای پى ناهینن.

يىگومان ناردنى پىغەمبەرىک که مرۆڤ بىت بە بەلگە پەوانە کانەوہ، که خوای گەورە باشترى لى دەزانى ئەمە بۆ بەندە کانى باشترى لە بارتەر، لە گەل ئەوہدا دواخستن و مۆلەت پیدانى بىپروا و درۆزنە کان لە پەرواھىناندا بۆ ئەوان باشترە، وە داوا کردنىان بە دا بە زاندى فرىشتە شەپو خراپەى تىدايە بۆيان ئەگەر هەستى پى بکەن، لە گەل ئەوہدا ئەگەر فرىشتە دا بە زى بۆ سەريان ئەوان ناتوانن قەسە لە گەلدا بکەن و لە تواناياندا نابى.

﴿ وَكَلَّمْنَاهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَاهُ رَجُلًا سَدِيدًا حَكِيمًا ﴾
 چونکه حکمت هه ره شه ده خوازی
 ﴿ وَلَلْبَسَنَّا عَلَيْهِمَ مَا يَلْبِسُونَ ﴾
 واته: شه کات کاره که یان لی ده شیوا، وه ک
 چوَن خویان له خویان شیواند، چونکه شه وان
 کاره کانیان له سه ره شه بنه مایه دارشت که
 شیواندن له خوده گری و هه ق و راستی تیدا
 ده رنا که وی.

کاتیک که هه ق و راستی به چاکترین
 ریگا و پته وترین بنه ماوه بو یان دابهزی،
 نه بووه مایه ی هیدایهت و رینمایی، له گه ل
 شه ودها بووه مایه ی رینمایی بو که سانی تر،
 ییگومان شه وان خویان تاوانبارن که ده رگای
 هیدایه تیان به سه ره خویان داخست و له

به رانه ردا ده رگا کانی گومراییان به رووی خویاندا والا کرد.

(۱۰-۱۱): ﴿ وَلَقَدْ أَسْتَهْزَيْتُمْ بُرْسُلٍ مِّن قَبْلِك فَحَقَّقَ بِالذِّبِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۱۰﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الْمُكذِّبِينَ ﴿۱۱﴾

خوایان له دلدانه وی پیغه مبه ره که ی ﴿﴾ دا له نارامگرتن و هه ره شه کردنی دوژمنانیدا،
 ده فه رموی: ﴿ وَلَقَدْ أَسْتَهْزَيْتُمْ بُرْسُلٍ مِّن قَبْلِك فَحَقَّقَ بِالذِّبِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾
 ناشکراوه هاتن بو لایان شه وان به درویان دانان و گالته یان پی کردن، وه به هه مان شیوه به و
 په یامه شه که بو یان دابه زیوه، پاشان خوایان به هو ی بیروایی و به دروخستنیانه وه له به ینی
 بردن وه سزایه کی بو دیاری کردن که شایسته یان بیّت ﴿ فَحَقَّقَ بِالذِّبِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾
 کاتیک که یان ده رگا کانی گومراییان به رووی خویاندا والا کرد.
 دانان، شه وه هه مان چاره نووسی پیشینی خو تانتان ده بیّت.

به راستی شه گه ر گومانتان له وه دا هه بووه شه وه به سه ره زه ویدا بگه رین، پاشان سه رنج بدن، سه ره نجامی
 شه وان به یینن که له سه ره زه وی بوون که به لگه کانی خویان به درو داده نا، جگه له گه لیکی له

﴿ وَكَلَّمْنَاهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَكَلَّمْنَاهُ عَلَيْهِمْ مَا
 يَلْبِسُونَ ﴿۱۰﴾ وَلَقَدْ أَسْتَهْزَيْتُمْ بُرْسُلٍ مِّن قَبْلِك فَحَقَّقَ بِالذِّبِينَ
 سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۱۱﴾ قُلْ سِيرُوا
 فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الْمُكذِّبِينَ ﴿۱۲﴾
 قُلْ لئن مآ في السموات والأرض قل لئن كتب علي
 قسيه الرحمة ليجتمعنكم على يوم القيمة لأرب
 فيه الذين خسروا أنفسهم فهمه لا يؤمنون ﴿۱۳﴾ والله
 ما سكن في الليل والنهار وهو السميع العليم ﴿۱۴﴾ قُلْ
 أعبدوا الله المجدد ذلك فاطر السموات والأرض وهو
 بظهور ولا يظلمه قل إن أوتيت أن أسكن أول من أسنة
 ولا تكون من المشركين ﴿۱۵﴾ قل إن أخطأ إن عصيت
 رب عذاب يوم عظيم ﴿۱۶﴾ من يضرب عنه يومئذ فقد ضعه
 وذلك القرأ النبين ﴿۱۷﴾ ولئن يستسك الله بغير فلا كاشف
 له إلا هو وإن يستسك بغير فهو على كل شي وقير
 وهو القاهر فوق عباده وهو العزيز الحكيم ﴿۱۸﴾

ناوچوو هيجی تر ناینن، وه چهندين ئوممه‌تی تر که بوون به پهندي زه‌مانه‌و تياچوون، به راستی نه‌وی پاشماوه‌کانی نه‌وانی بینی ترس دایگرت، هه‌موو خو‌شی و خو‌شگوزه‌رانیه‌کان خوی به ده‌سه‌لات و تۆله‌ سینهر کۆتایی پیهینا، به راستی باله‌خانه‌کانیان وانه‌یه‌که بو که‌سه ژيرو عاقله‌کان، ئه‌م گه‌شت و سه‌فه‌ری که خوا ﷻ فه‌رمانی پینکروه گه‌شتی دل و جه‌سته‌کانه که تئیدا وانه‌و پهنده‌کان له‌ دایک ده‌بیته، به‌لام تنها ته‌ماشا‌کردن په‌بی بیر کردنه‌وه هيج سوودینکی نه‌.

(۱۲): ﷻ قُلْ لِمَنْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كُنَّ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۲﴾ ﷻ:

خوا ﷻ به پیغه‌مبهره‌که‌ی ده‌فه‌رموی: ﷻ قُلْ ﷻ به‌و بت په‌رستانه‌ی که هاوبه‌ش بو خوا داده‌ئین ناگاداریان بکه‌ره‌وه‌و وایان لی بکه‌بینه‌یه‌که‌تا په‌رست ﷻ لِمَنْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﷻ واته: کی دروستکه‌ری نه‌وانه‌یه، کی ده‌سه‌لاتی هه‌یه به‌سه‌ریانداو کاروباره‌کانیان به‌رپوه‌ده‌بات؟ ﷻ قُلْ ﷻ به‌وان (بلی): ﷻ لِلَّهِ ﷻ وه نه‌وان دان به‌وه‌دا بنین و نکولی لی نه‌کن، ئایا بوچی کاتیگ که دانیان به‌تاک و ته‌نهایی و ده‌سه‌لاتی ته‌واوی خوا‌دا نا، دان ناینن به‌دلسۆزی و به‌که‌تا په‌رستیدا بو خوا؟! ﷻ

که ده‌فه‌رموی: ﷻ كُنَّ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ ﷻ واته: جیهانی سه‌ره‌وه‌و خواره‌وه‌هه‌مووی له ژیر مولک و فه‌رمانی نه‌و دایه، وه خوا ﷻ میه‌ره‌بانی و چاکه‌ی خوی بو به‌رفراوان کردوون، وه به‌ره‌مه‌ت و منه‌تی خوی دایپۆشیوون، وه له‌سه‌ر خوی نووسیویه‌تی به‌راستی میه‌ره‌بانی زاله‌به‌سه‌ر تووره‌بییدا، وه به‌خشین له‌لای نه‌و باشته‌له‌خوگرته‌وه، وه به‌راستی خوا ﷻ ده‌رگا‌کانی میه‌ره‌بانی و به‌خشنده‌یی خوی بو به‌نده‌کانی والا کردوه، نه‌گه‌ر خو‌یان به‌هوی تاوانه‌کانیانه‌وه‌ده‌رگا‌کان له‌خو‌یان دانه‌خه‌ن، وه بانگی بو کردوون نه‌گه‌ر تاوان و سه‌رپیچی و تاوانه‌کانیان ریگریان لی نه‌کات.

وه که ده‌فه‌رموی: ﷻ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ﷻ ئه‌مه سویندیکه له‌لایه‌ن خواوه که ییگومان راستگوترینی هه‌وال بیژه‌کانه، وه ییگومان له‌سه‌ر نه‌وه چهندين به‌لگه‌ی روونی باس کردوه که شایسته‌ی نه‌و په‌ری یه‌قین و دلناییه، به‌لام سه‌مه‌کاران ته‌نها سه‌رکه‌شی و نکولیان به‌رانه‌بر به‌ده‌سه‌لاتی خوا ﷻ نواند له‌سه‌ر دروستکردنه‌وه‌ی دروستکراوه‌کان له‌رۆزی دوایدا، هه‌تا رۆچوون له‌سه‌رپیچیداو بویریان نواند به‌بیروابوون پی، ئنجا دنیاو دوارپۆزیان له‌ده‌ستا، ئا له‌به‌ر ئه‌مه ده‌فه‌رموی: ﷻ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﷻ (واته: نه‌وانه‌ی بیروان، خو‌یانیان له‌ده‌ست داوه‌بو‌یه ئیمان ناهینن).

(۲۰-۱۳): ﴿وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ ﴿۱۳﴾ قُلْ أَعْيَرَ اللَّهُ أَخِيذًا وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يَطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسَلَّمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۴﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۵﴾ مَنْ يُصِرْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿۱۶﴾ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۷﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿۱۸﴾ قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلْ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَتَيْنَكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهَةً أُخْرَىٰ قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿۱۹﴾ الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ، كَمَا يَعْرِفُونَ آبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۲۰﴾

بزانه به راستی ثم سووره ته پیروزه باس له دانپیدانان به یه کتا په رستی ده کات به هه موو به لگه عه قلی و نه قلبه کانه وه، به لکو هه مووی له وه نریکه باس له گه وره ی یه کتا په رستی بکات، وه مشت و مرو و تو و یژی هاوبه ش دانه ران و نه وانه ی پیغه مبه رانیان به درؤ داناوه.

خوا ﷻ له م ثابه تانه دا له وه ده دویت که ده بیته مایه ی هیدایه ت و بته رستانی بی له ناو ده بات، باس له وه ده کات که ﴿وَلَهُ﴾ (وه هی) خواجه ﷻ ﴿مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ﴾ نه ویش دروستکراوه کانه به گشتی له مروّف و جنوکه و فریشته و ناژه لو بی گیانه کان، هه موویان دروستکراوی به ریوه بران و له ژیر باری فهرمانی خوی به ده سه لات و به هیژدان، نایا ده گونجی به عه قلو نه قل نه و که سانه بپه رسترین که گه یشتوونه ته لوتکه ی ده سه لات، نه وانه ی که نه خیریان به ده سه ت و نه شه ر؟ له به رانه ردا واز له دلسوزی نواندن بو دروستکر به نییت، که خیر و شه ر به ده سه تی ته و خاوه ن هه موو سیفه ته به رزه کانه؟ یان عه قلی ته واوو ساغ و سروشتی راسته قینه و پاک مروّف بانگ ده کات بو لای دلسوز بوون له به ندایه تیداو خوشیستن و ترسان و نومیدو هیوا بوون به په روه ردگاری جیهان؟! ﴿السَّمِيعُ﴾ بو هه موو ده نگه کان به جیاوازی هه موو زمانه کان و جوړی پیوستیه کان ﴿الْعَلِيمُ﴾ به وه ی که بووه و به وه ی که ده بیته، وه نه وه شی که نه بووه، نه گه ر بی چون ده بی، شاره زایه و ده زانیت به وه ی که ناشکراو نه نییه.

﴿قُلْ﴾ واته: بیژه: به و بته رستانه ﴿أَعْيَرَ اللَّهُ أَخِيذًا وَلِيًّا﴾ له و دروستکراوه بی توانایانه پشیتوانیم لی بکه نو سه رم بخه ن؟ جگه له خوا ﷻ کهس نا که م به دوست و پشیتوان، چونکه نه و به دپه نیه رو دروستکری ناسمانه کان و زه و یه ﴿وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يَطْعَمُ﴾ واته: خوا روژی و یژی وه ی هه موو دروستکراوه کانه، به بی نه وه ی پیوستی پیان ه بیته، ده ی چون ده گونجی

که سیک بیجگه له دروستکه رو رۆزی دهر و دهوله مهندي ستایش کراو بکه م به دۆست و پشتیوان؟! ﴿قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ﴾ به یه کتاپه رستی و ملکه چی کردنی به گوپرایه لی، چونکه من له پیشترم له کهسانی تر به فرمانبه ررداری و جیبه چی کردنی فرمانی په روه ردگارم.

﴿وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ واته: به هه مان شیوه قه ده غم لیکراوه هابهش بو خوا بریار بدهم، نه له بیرو باوه ردا نه له کۆرو مه جلیس و کۆبوونه وده دا، نه مه گه ووره ترینی فززه کانه و پیوستی ترینی پیوستیه کانه.

﴿قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ واته: به راستی سه ریچ کردن له هاوبهش داناندا دۆزه خ بو هه تا هه تایی له سه ر خاونه که ی پیوست ده کات، وه په روه ردگاریش توپه ده کات، به راستی نه و پۆزه، نه و پۆزه یه که بنده له سزاو تۆله ی خوا ﴿فَلَا تَرْسَى﴾ چونکه به راستی هه ر که سیک له و پۆزه دا سزای له سه ر دوور بخریته وه نه وه په حمی پیکراوه، وه هه ر که سیک ده ربازی بییت لی نه وه بیگومان ده رچووه و رزگاری بووه، وه هه ر که سیک ده ر نه چیته و رزگاری نه بییت، نه وه به راستی به د به خت و تیاچووه.

وه له به لگه کانی یه کتاپه رستی خوا ﴿فَلَا تَرْسَى﴾، نه وه یه که به راستی نه و تاک و ته نه یه به لابر دنی ناخوشی زیانه کان و پیدانی خیر و خوشی بو مرؤف، بویه ده فهرموی: ﴿وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ سوودو زیان ته نها له لایه ن خواوه یه، هه ر نه و شایسته ی نه وه یه به تاک و ته نه یه یه په رستری.

﴿وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ﴾ هیچ کهس ناتوانی هه لس و کهوت و رهفتار بکات، وه جولَه که ریش ناتوانی جولَه بکات، وه وه ستاویش ناتوانی بوهستی ته نها به ویستی خوا نه بییت، بو هیچ ده سه لاتداریک نه شوین و ده سه لاتی خوی به جیبه لی، به لکو هه موویان به رپویه براوو ده سه لات به سه ردا سه پینراون، نه گه ر نه و ده ست رۆیشتوو بییت نه وه بیجگه له و ده ست به سه را رۆیشتوه، بویه ته نها نه و شایه نی په رسته ﴿وَهُوَ الْحَكِيمُ﴾ له وه ی فرمانی پیده کاو قه ده غه ی ده کات، وه نه وه ی پاداشتی ده داته وه و سزای ده دات، وه نه وه ی دروستی ده کات و سه ره نجامی بو دیاری ده کات ﴿الْحَبِيرُ﴾ زاناو شاره زایه به سه ر هه موو کاره نه نی و شاره وه کاند، نه مانه هه موویان له به لگه کانی یه کتاپه رستین.

﴿ قُلْ ﴾ بیان بلی کاتیک که روونمان کرده وه بویان ریگا کانی ری نمایسی و هیدایهت: ﴿ اَىْ شَىْءٍ اَكْبَرُ شَهَدَةً ﴾ له سر ثم به ما گه وره یه؟ ﴿ قُلْ اَللّٰهُ ﴾ گه وره ترین شایه تیه، به راستی نه و ﴿ شَهِدُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ﴾ هیچ شایه تیه ک له شایه تی نه و گه وره تر نیه که شایه تی بو من ده دات به دانپیدانان و کرده وه، دان به وه دا ده نیت که من به تیوهم را گه یاند، وه ک خوا ده فهرموی: ﴿ وَلَوْ نَقُولُ عَلَيْنَا بَعْضُ الْاَقَابِلِ ﴿۱۱﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿۱۲﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿۱۳﴾ ﴾ العاقبة ﴿۱۴﴾ خوا دانوا به ده سه لاته، له حکمهت و

﴿ قُلْ اَىْ شَىْءٍ اَكْبَرُ شَهَدَةً قُلْ اَللّٰهُ شَهِدْتُ رَبِّي وَرَبُّ رُوْحِي وَرَبُّ اَلْحَاكِمَاتِ اَلْقُرْآنِ اَلْاَنْزَلِ اَلْاَنْزَلَهُ وَرَبُّ نَبِيٍّ اَبْرٰهِيْمَ اَشْهَدُ اَنْ مَعَ اَللّٰهِ اَلِهَةٌ اُخْرٰى قُلْ لَا اَشْهَدُ قُلْ اِنَّمَا هُوَ اَللّٰهُ وَحْدَهُ قَالِي بَرِيٌّ مِمَّا يَشْرِكُونَ ﴿۱﴾ اَلَّذِيْنَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتٰبَ يَتْلُوْنَهُ كَمَا بُرُوْا نَبِيًّا اَنبَاَهُمْ اَلَّذِيْنَ خَسِرُوْا اَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُوْمِنُوْنَ ﴿۲﴾ وَرَبُّ اَنْطَلِقُ مَقَرًا اَقْرَبُ عَلٰى اَللّٰهِ كِتٰبًا اَوْ كَتَبَ بِاَيْدِيْهِ اِنَّهٗ لَا يَفْطِنُ اَلظٰلِمِيْنَ ﴿۳﴾ وَرَبُّ عَشْرِيْنَ جِيْمًا تَرْتَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا اَنْ اَشْرَكَوا لِيْلَّذِيْنَ كَفَرُوْا تَرْعَوْنَ ﴿۴﴾ تَرْتُوْنُ كُنْ يَفْتَضِلُوْا اَلَا اَنْ قَالُوْا اَللّٰهُ رَبُّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِيْنَ ﴿۵﴾ اَنْظُرْ كَيْفَ كَذَّبُوْا عَنَّا وَرَبُّنَا وَمَنْ مَّسَلْ عَنْهُمْ مَّا كَاوَلٰ اَيْتٰنُورٌ ﴿۶﴾ وَرَبُّ مَرْمَرٍ يَسْتَمِعُ اِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَفْقَهُوْا وَرَبُّ اَنزَلْنَاهُ فَوْقًا وَاَنْزَلْنَا سُلٰمًا لِّاَبِيْهِمْ اَلْحَمْدُ لِيْلَّذِيْنَ جَاءُوْهُ بِحَدِيْثِكَ بَعْلُ اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا اِنْ هٰذَا اِلَّا اَنْتَلُوْا اَلْاَقْلَامِ ﴿۷﴾ وَرَبُّ رِيْمٍ عَندهٗ وَرَبُّ عَندهٗ وَاَنْزَلْنَا عَلٰى اَلنَّارِ قَقٰلًا اَنَّهُمْ رُوْمًا يَتَّبِعُوْنَ ﴿۸﴾ وَرَبُّ نَسِيٍّ اِذْ نُوْفِرُوْا عَلٰى اَلنَّارِ فَقَالُوْا يَا نَسِيْتُنَا اِنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا نَسِيْتُنَا وَرَبُّ نَسِيْتُنَا نَسِيْتُنَا نَسِيْتُنَا نَسِيْتُنَا ﴿۹﴾

دانای نیو ناوه شیتیه وه که سیک به درو دان به پیغه مبرایه تیدا بنی و وا گومان بیات له لایه ن خراوه نیر درایی به لام وانه بی، وه وا گومان بیات خوا ﴿﴾ فرمانی پیکردی به بانگه وازی خه لک له کاتیکدا خوا فهرمانی پیغه کرده، وه خوا ﴿﴾ خوین و مالی نه و که سانه ی بو حه لال کرده که پیچه وانه ی ده جولینه وه، له گه ل نه وه شدا به راستی بزانی و دانی پیدابنی وه دان به کرده وه کانیشیدا بنی، پشتیوانی ده کات له سر نه و موعجیزه دیارو به لگه ناشکرایانه، وه هر که سیک پیچه وانه ی بجولیتیه وه و سرشوری ده کات، ده ی ج شایه تیه ک له م شایه تیدانه گه وره تره؟! وه که ده فهرموی: ﴿ وَاُوْحِيَ اِلَيْ هٰذَا الْقُرْآنُ لِأَنْذِرْكُمْ بِهِۦ وَمَنْ بَلَغَ ﴾ واته: ﴿﴾ خوا ﴿﴾ به م قورنانه پیروزه نیگای بو کردم بو سوودو به رژه وهندی تیوه، بو نه وه ی ناگادارتان بکه مه وه و بتان ترسینم له سزایه کی به تیش، وه ناگادار کردنه وه ش تنها به باس کردنی نه وه ده بی که ناگاداری پی ده کریتیه وه، له هاندان و ترساندندا، وه به روونکرده وه ی گوفتارو کرداره ناشکراو نه نیه کاند، نه وه ی که بنده به جی به نیی نه وه به دم ناگادار کردنه وه که وه پوشتوه.

نه م قورنانه ناگادار کردنه وه ی تیدایه بو نه وانه ی له گه لیاندا دواوه، وه به هه مان شیوه

هه موو ئه و كه سانه ي كه قورئانيان پئى ده گات هه تا رۇژى دوايى، يىگومان هه موو داوا كاربه كاني خوا ﷻ له خو گرتوو.

كاتىك كه خوا ﷻ شايبه تيدانى خوئى روونكردوه ته وه كه گه وره ترين شايبه تى دانه له سهر به كتاپه رسى خوئى، ده فهرموى: به وانه بلى كه دژايه تى هه والى خوا ﷻ ده كه ن و پئغه مبه رانى به درؤ ده خه نه وه ﷻ اَيْتَكُمْ لَتَشْهَدُوْنَ اَنْتَ مَعَ اللّٰهِ الْاٰخِرَى قُلْ لَا اَشْهَدُ ﷻ واته: نه گه ر ئه وانيش شايبه تى ناره و اياندا تو شايبه تى له و جوړه مه ده له گه لياندا. هاوسه ننگى بكه له نيوانى شايبه تى دانى راستگوئى راستگوئياندا، وه په روه رد گارى جيهانياندا، وه شايبه تيدانى پاكترينى مروفايه تى كه پشتيوانى كراوه به به لگه ي به كلا كه روه وه له سهر به كتاپه رستى خواي تاكو تنها كه هيچ شهريكو هاوه ليكي نيه، وه شايبه تى دانى ئه وانى كه هاوه ل بو خوا ﷻ داده نين، ئه وانى كه عه قل و ثاينى خوئانيان شيواندوه، وه ره وشتو بو چوونى خوئانيان پوچ كردوه ته وه و مروفه ژيره كان گالته به عه قليان ده كه ن.

به لكو به پئجه وانى شايبه تيدانى سروشتيان جولانه ته وه، وه قسه كانيان پئجه وانى عه قليانه له چه سپاندنى ئه وه ي كه له گه ل خوادا دروسته كاريكى تر هه به، خو ت بو خو ت به كيك له م دوو شايبه تى دانه هه ليزيره، نه گه ر عاقلسى، ئيمه بو خو مان ئه وه هه لده بزي رين كه خوا ﷻ بو پئغه مبه ره كه ي ﷻ هه ليزاردوه كه فهرمانى پئكر دووين به په پره و پئى كردنى، ده فهرموى: ﷻ قُلْ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهُ وَّحِدٌ ﷻ واته: تاكو تنه يايه ينجگه له ئه و كه س شايسته ي په رستن و په روه رد گاريتى نيه، وه ك چو ن تاكو تنه يايه له دروست كردن و ريكخستندا.

ﷻ وَاِنِّىۡۤ اَبْرِيۡۤ اِمَّا تَشْرِكُوْنَ ﷻ له و بتانه و هه موو ئه وانى كه له گه ل خوا ﷻ ده كرين به هاوبه ش، ئه مه حه قيقه تى به كتاپه رستى په روه رد گاريتيه بو خوا ﷻ نه فسى كردنى دژه كه به تى، كاتىك كه شايبه تيدانى خوئى روون كرده وه و شايبه تيدانى پئغه مبه ره كه ي له سهر به كتاپه رستى، وه شايبه تيدانى بته رسته كان ئه وانى كه زانستيان پئى نيه له سهر پئجه وانى كه ي، باسى كردوه كه خاوه ن كتبه كان له جووله كه و گاوره كان ﷻ يَرْهَوْنَهُ ﷻ واته: راستى و دروستى به كتاپه رستى ده زانن ﷻ كَمَا يَرْهَوْنَ اٰنْبَاءَهُمْ ﷻ واته: هيچ گومانيان له پئغه مبه رايه تى نيه، وه ك چو ن گومانيان له مندا له كانيان نيه، به تايبه ت كوره كان كه به زورى له باو كيان ده چن، وه ده گونجى راناوه كه ليره دا بگه رپته وه بو پئغه مبه ر

موحه ممد ﷺ وه خواهن کتيه کان هيچ گومان و دوو دليان نيه له راستی په يامه که ی، به هوی شهوی به لگه گه ليکی زوریان له لایه له مژده پندانیان به هاتنی و نهو سیفه تانهی که له کتيه که ياندا باس کراوه، جگه له موحه ممد ﷺ که سی تر ناگریته وه، پراو پر له گه له شهودا دیت و ده پيکیت.

وه ده فمرموی: ﴿الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ﴾ واته: نه فسی خوځانیان دؤراند که دروست کراوه بو پراوه نینان و یه کتا پرستی، وه بی به شیان کرد له فزل و چاکه له لایه ن خوی بالاده ست ﴿فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ ته گهر بروایان نه بوو نه وه پرسیار له شهرو خراپه مه که که تووشیان ده بی.

(۲۱): ﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿۲۱﴾

واته: هيچ که سيک نه و نه دهی شهو که سه ياخی و سته مکار نيه که په کيک له م دوو وه سفه ده گريته خووی، دهی چؤن ته گهر ههردوو کیانی تیدا بی، درؤ هه له بستن دهرهق به خوا ﷻ یان درؤ کردن بهو نايه تانهی که بو پیغه مهران دابه زیوه، به راستی نه مه سته مکار ترین که سه، وه سته مکاریش هه رگیز رزگاری ناییت.

وه ده چینه شه م چوار چپوه یه وه هه موو که سيک درؤ به دم خواوه بکات به بانگ شه کردنی هاوه له پیدا کردن بو، یان پشتیوانی، یان وا گومان بیات دروسته که سيکی تر به رستريت، یان خوا ﷻ هاوه له و مندا له بو خووی دیاری بکات، وه هه که سيک په یامی پیغه مهران رت بکاته وه، یان که سيک بخاته ناستی شه وان.

(۲۲-۲۴): ﴿وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَاكُكُمْ الَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿۲۲﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فَتِنُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿۲۳﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۲۴﴾

واته: خوا ﷻ هه وال ده دات دهر باره ی سه ره نجامی بت په رستان له روژی دوايیدا، يیگومان پرسیاریان لی ده کری و سه رکونه ده کرین، پشان ده وتری: ﴿أَيْنَ شُرَاكُكُمْ الَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ﴾ واته: خوا ﷻ هاوه له و هاوبه شی نيه، به لکو شهو ته نها گومان و دروی شه وان بوو ﴿ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فَتِنُهُمْ﴾ واته: پاشان هيچ وه لام و به هانه یه کیان نيه کاتی که تاقی ده کرینه وه بهو پرسیاره، ته نها شهو نه بی نکولی له شیرکو و هاوه لدانانیان ده که ن، وه دوايی سویند ده خون به خوی پهروه ردار که به هيچ جوړیک هاوه لیان بو خوا ﷻ په پیدا نه کرده ﴿أَنْظِرْ﴾ به سه ر سوورمانه وه ته ماشای حالیان بکه ﴿كَيْفَ

كذَّبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ ﴿۱۹﴾ واته: درویه کیان کرد تنها خویمان زینیان ینگه یشتو به سهر خویناندا شکایه وه ﴿۲۰﴾ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۲۱﴾ واته: (لیسان ون بوو شه و بتو) هاوه لانهی که گومانیان ده برد له گهل خوادا هاوبه شن، به رزی و بلندی بو خوا ﴿۲۲﴾ لهو کاره خرابه به رزیه کی گوره وه بی وینه بو پوره ردگار.

(۲۵): ﴿۲۵﴾ وَمِنْهُمْ مَن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِن يَرَوْا كَلًّا أَبْيَسًا لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۲۶﴾

واته: لهو بتپه رستانه هندیکیان هندی کات به هوئی هندی پیشهاته وه گویت بو ده گرن، به لام بیستینک که نامانجیان شه وه نیه هه قو راستی بیسن و شوینی بکه ون، بویه سوود لهو بیسته وه رنا گرن چونکه مه به ستیان خیر و چاکه نیه.

﴿۲۷﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً ﴿۲۸﴾ واته: په رده مان داوه به سهر دلیناندا، تاله فرمایشتی خوا ﴿۲۹﴾ تینه گن، فرمایشتی خوا ﴿۳۰﴾ له هاوشیوهی شه و شته پیسانه پاریزری ﴿۳۱﴾ وَفِي آذَانِهِمْ ﴿۳۲﴾ کردوو مانه ﴿۳۳﴾ وَقَرًا ﴿۳۴﴾ واته: که پریمان خستوه ته ناو گوینچکه یان سوود له وه وه رنا گرن که قازانجی هیه بو یان.

﴿۳۵﴾ وَإِن يَرَوْا كَلًّا أَبْيَسًا لَا يُؤْمِنُوا بِهَا ﴿۳۶﴾ واته: شه وه پهری ستم و یاخی بوونه، شه به لگه و نیشانانهی که نامازه به هه قو راستی ده که نملکه چی نابن و به راستی نازانن، به لکو مشت و مری بی مانا ده مه ده می تیدا ده که ن له به رانه ر راستیدا بو شه وهی به دروی بخه نه وه.

بویه ده فرموی: ﴿۳۷﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۳۸﴾ واته: (شم قورنانه) له په رهی پیشین وه رگیراوه که له لایه ن خواوه نه هاتوه، وه له لایه ن پیغه مبره کانیشه وه نه هاتوه، شه یه کیکه له کوفره کانیان، شه گه نا چون شه کتیبهی که هه والی نوممه ته کانی پیشین و دواینی تیدا یه، وه شه راستیه حاشا هه لنه گرانهی که پیغه مبران هیناویانه له چیروک و نه فسانه ی پیشینان پره له داد په روه ری له هه مو و رووه کانه وه، (به ناراستی ده زانن ۱۹).

(۲۶): ﴿۲۶﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْعَوْنَ عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿۲۷﴾

واته: شه و بتپه رستانه ی که درو به دم خوا ﴿۲۸﴾ ده که ن و پیغه مبران به درو ده خه نه وه، شه وانه هم گومران و هم خه لکی گومرا ده که ن، شه دوو سیفه ته یان ینکه وه کو

کردۆته وه، پريگري له خه لکي ده که ن شويني پاستي بکه ون و ئاگاداريان ده که نه وه، وه خويان له وه هيدايه ته دوور ده خه نه وه، با دلنيا بن به و کردارانه يان هيچ زياتيک به خواو به بنده برواداره کاني ناگه به نن ﴿وَإِنْ يَهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ﴾ (به لکو ته نيا زيان به خويان ده گه به نن، که چي هه ست ناکه ن).

(۲۷-۲۹): ﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبُ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۲۷)
 ﴿بَلْ بَدَأَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ﴾ (۲۸) وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ﴾ (۲۹):

خوا ﴿﴾ هه وهال ده دات ده رباره ي دۆخى بته رسته كان كاتيک که ئاماده ده کرين بو دۆزه خ ﴿﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ ﴿﴾ بو ئه وه ي سه رکۆنه و سه رزه نشتيان بکات، به پاستي شتيکي سه رسوور هينه ر ده بينيت، وه دۆخیکي ناخۆش و پپر له ئابرو به رانه، ده يان بينيت چۆن شايه تي له سه ر خويان ده ده ن و دان ده نين به بي پروايي و تاوانبارياندا، وه ئاوات ده خوازن که بگه رينه وه بو دنيا.

﴿ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبِّنَا
وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾ بَلْ بَدَأَ لَهُمْ مَا كَانُوا
يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ ﴾ (واته: به راستی نه وانه
درو ده کهن، راستیه کانیان له ناخی
خویاندا ده شارده وه، وه کاتیکی زوریان
له بهر ده ستدا بوو، به لام خوز گه و حزه
خرابه کانیان ریگریان لی کردن له پروا
هینان، وه دلیان به تال بوویه وه له خیرو
چاکه، نه وانه درو ده کهن له و ثاوات
خواستنه، به لکو ته نها ثامانجیان نه وه به
سز له خویان دور بخنه وه.

﴿ وَلَوْ رَدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ
لَكٰذِبُونَ ﴾ (واته: نه گهر بشگه ریترینه وه
بو دنیا، دیسان نه وه ی لیان قده غه

بَلْ بَدَأَ لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رَدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ
وَإِنَّهُمْ لَكٰذِبُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوا إِنَّمَا الْآحْيَانَا الَّتِي آتَانَا وَنَبْتَغِي
بِمَعْنُونِ ﴿٢٨﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَيْسَ هَذَا
بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٢٩﴾
قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ السَّاعَةُ
بَغْتَةً قَالُوا أَنَحْنُ الَّتِي كُنَّا عَلٰى مَا فَرَطْنَا مِنْهُمْ فِيمَا كُنُوا لَوْلَا
عَلَّيْنَا بِهِمْ مِنَ الْأَسْمَةِ مَا يَرْوُونَ ﴿٣٠﴾ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا
إِلَّا لَهْوٌ وَلَهْوٌ وَلَذُنَّ الْأٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّالَّذِينَ يَسْتَعِينُونَ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾
قَدْ تَسْلَمَ لَكُمْ إِلٰهُكُمْ الَّذِي قَدِّمُوا لِحَيْثُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا
تَكْفُرُونَ ﴿٣٢﴾ لَكِنِ الْفٰلِقِينَ يُفَلِّقُ اللَّهُ بَيْنَ يَدَيْهِمْ ﴿٣٣﴾ لَقَدْ كُذِّبَتْ
رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾ وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ
قَضَبٌ مِّنَ السَّمَاءِ وَلَوْلَا كِتَابُ اللَّهِ لَفَقَدْنَا لَدُنَّ عَذَابَ الْعَذَابِ لَكِنَّا
لَمُبْرِنِينَ ﴿٣٥﴾ تِلْكَ الْأَمْثَلُ لِقَوْمٍ أَسْرَفُوا ﴿٣٦﴾ إِنَّ اسْتِغْلَامَ أَنْ تَنْتَفِي
فَعَنَّا مِنَ الْأَرْضِ أَوْ سَلَّمْنَا لَلْآسَمَةِ تَأْتِيهِمْ بِآيَاتِنَا وَلَوْ شَاءَ
اللَّهُ لَجَمَعْتُهُمْ عَلَىٰ الْهُدَىٰ وَلَا تَكُونُ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٣٧﴾

کرابوو نه جامی ده دن، ییگومان نه وانه درو زسن).

﴿ وَقَالُوا ﴾ نکولیان له زیندوو کردنه وه ده کردو ده یانوت: ﴿ إِنَّمَا هِيَ إِلٰحْيَانُنَا الَّتِي آتَانَا ﴾
حه حقیقه تی دوخی تیمه و دروستکردنمان چیه جگه له ژبانی دونیا نه بی به ته نها ﴿ وَمَا
نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴾ (واته: خو تیمه زیندوو ناکرینه وه).

(۳۰): ﴿ وَلَوْ تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا
كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٢٩﴾ ﴿ وَلَوْ تَرَى ﴾ ییبرواکان ﴿ إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ ﴾ به راستی کاریکی گه و ره ده یینی، زور
نه ستم و پر له مه ترسیه.

﴿ قَالَ ﴾ به سه رزه نشت کردنه وه ییسان ده و تری: ﴿ أَيْسَ هَذَا ﴾ نه و سزایه ی که
ده ییسن ﴿ بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا ﴾ دانی پیدا ده نین، به لام نه و دانیدانانه هیچ سوو دیکی
نیه بویان، ﴿ قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴾ (واته: بچیون سزای سه خت به هوی
ییبرو ایتهانه وه).

(۳۱): ﴿ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يٰحَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَطْنَا

فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَى ظُهُورِهِمْ أَلْسَاءَ مَا يَرِزُونَ ﴿٣١﴾:

به راستی نهوانه‌ی دیداری خویان به درو خسته‌وه له هه‌موو خیریک بی به‌ش بوون، نه‌وه به درو خسته‌وه‌یان بوو به مایه‌ی نه‌وه‌ی سنوره کانی خوا به بی باکانه بشکینن و تاوانی گه‌وره نه‌نجام بدهن ﴿ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ ﴾ نه‌وه کات نه‌وان له خرابترین دوخدان، له خرابی حالیاندا په‌شیمانی ده‌رده‌خن ﴿ قَالُوا يَا حَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَطْنَا فِيهَا ﴾ به‌لام نه‌م په‌شیمانیه کاته که‌ی به‌سه‌رچوو.

﴿ وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَى ظُهُورِهِمْ أَلْسَاءَ مَا يَرِزُونَ ﴾ تاوانه کانیان هه‌لگر توه‌وه و قورسه به‌سه‌ریانه‌وه و ناتوانن لینی رز گایان بی، بویه بو هه‌تا هه‌تایی له دوزه‌خدا ده‌میننه‌وه، وه شایسته‌ی خه‌شم و قینی خوا ده‌بن بو هه‌تا هه‌تایه.

﴿ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُمْ وَلِلدَّارِ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴾ (۳۲):

نه‌مه حقیقه‌تی دنیاو دواپوژه، به‌لام ژیانی دنیا گالته‌وه گه‌پ و سه‌رقالیه، گالته‌یه بو جه‌سته‌وه، سه‌رقالیه بو دل، دل سه‌رقالی هه‌یه، وه ده‌روون عیشقی هه‌یه، خه‌فه‌تیش له ناویاندا هه‌لو‌اسراوه، خو سه‌رقال بوون پیه‌وه وه ک یاری مندالان وایه. به‌لام دواپوژ، به‌راستی ﴿ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ ﴾ له خودو سیفته‌وه مانه‌وه‌وه به‌رده‌وامی، وه نه‌وه‌ی که نه‌فس حزی لیده‌کات و چاو چیژی لیوه‌رده‌گریت، له نازو نیعمه‌ته کانی دل و رووح خو‌شکه‌ره کان له به‌هه‌شتا هه‌یه.

به‌لکو بو هه‌موو که‌سیک نیه، به‌لام ته‌نها بو له خوا ترسان و خو‌پاریزانه نه‌وانه‌ی که فه‌رمانه کانی خوا ﴿﴾ به‌جی دینن، وه واز له قه‌ده‌غه کراوه کانی خوا ده‌هینن.

﴿ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴾ واته: تایا تیه‌وه عه‌قلتان نیه، بی‌ری بی بکه‌نه‌وه، تا بزانش کام له‌م دوو دنیایه شایسته‌ی هه‌ول بو دانه.

﴿ ۳۳-۳۵ ﴾: ﴿ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لِيَحْزَنَكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يَكَذِبُونَ لٰكِنَّ الظَّالِمِينَ بَيَّاتٍ اللَّهُ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كَذَّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّىٰ أَنهَم نَصْرًا وَلَا مُبَدِّل لِكَلِمَتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِّن نَّبَاِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِن كَانَ كِبْرٌ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَن تَبْغِي نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلْمًا فِي السَّمَاءِ فَتَاتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهَدْيِ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾:

واته: به‌راستی تیه‌مه ده‌زاین نه‌وه‌ی که دروژنان ده‌رباره‌ی تو ده‌یلین بیزارو خه‌مبارت

ده کات، وه ٲيمهش فهرامنٲنکمان ٲئی نه کردووی له نارامگرتن له بهرانبه ریاندا، تنها بؤ شه وه نه بی ٲلهو ٲایهت ٲئی بهرز بکه ینه وه، گومان مبه که وته کانیان له دوو دلیه وه بهرانبه به تۆ سه رچاوه ی گرتی.

﴿فَاتَّهَمُوا لَّا يُكْذِبُونَكَ﴾ واته: چونکه شهوان راستگو ی تۆ ده زانن و ده تناسن له بارو دوخت ناگادارن، ته نانهت ٲیش ٲنغه مبه رایه تی ٲیشان دهوت ده ست ٲاک (الأمین) ﴿وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ﴾ واته: بیگومان شهوان نیشانه کانی خوا ﴿وَإِنَّمَا بِهِ دُرُودَاهُ نِزِينَ﴾ که خوا ویستویه تی له سه ر دهستی تۆ بلاوی بکاته وه ﴿وَلَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كَذَّبُوا وَآوَدُوا حَتَّىٰ أَنزَلْنَاهُمْ نَصْرًا﴾ که واته: شه ی موحه مه د نارام بگه ره، وه ک چۆن ٲنغه مبه رانی ٲیش تۆ نارامیام گرت سه رده که وی وه ک و چۆن شهوان سه ر که وتن ﴿وَلَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبَإِ الْمُرْسَلِينَ﴾ بؤ شه وی دل و ده روونت بچه سپیت و نارام بگریت.

﴿وَإِن كَانَ كِبْرُ عَيْنِكَ إِعْرَاضَهُمْ﴾ واته: سهخت و گرانه له سه رت له بهر شه وی تۆ سوری له سه ر شه وی به روا به ینن، ده ی توانای خو ت له و بهاره دا به کار به ینه، بیگومان له توانای تۆ دا نیه هیدایه تی که سیک به ی که خوا ویستی له سه ر هیدایهت دانسی نه بی ت ﴿فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْنِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُم بِآيَةٍ﴾ واته: شه و کاره بکه، بیگومان هیچ سوو دٲکی ناییت بۆ یان، شه مه یه کلا کردنه وه یه بؤ شه وی چه زو گومانی نه مینسی له هیدایهت وه رنه گرتنی و هاوشیوه ی شه و سه ر سهخت و یاخی بووانه.

﴿وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ﴾ به لکو حکمه تی خوا وای ٲیویست کردوه که شهوان له سه ر گومرایسی خو یان بمیننه وه.

﴿فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ﴾ شه وانه ی که چه قیقهت و راستیه کان نازانن، وه له جیگای خو یان دایان ناین.

(۳۶-۳۷): ﴿ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَى يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِمْ يُرْجَعُونَ ﴾ ۳۶ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّا لَأَعْلَمُونَ عَلَىٰ أَنْ يُنَزَّلَ آيَةٌ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿ ۳۷ ﴾

خوایان به پیغمبره که ی ده فرموی: ﴿ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ ﴾ واته: نهوانه به دم بانگه وازو بلا بونه وهی په یامه که ته وه دین و، ملکه چی فرمان و قه ده غه کراوه کانت ده بن ﴿ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ ﴾ نهوانه ی به دلّه کانیاں گوئیستی ده بن و سوودی لی و ورده گرن، به راستی نهوانه خواهن دل و بیستنن. لی ره دا مه به ست له بیستن: بیستی دل و به ده مه وه هاتنه، نه گه رنا تنها بیستن به گوئی باش و

﴿ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَى يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِمْ يُرْجَعُونَ ﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّا لَأَعْلَمُونَ عَلَىٰ أَنْ يُنَزَّلَ آيَةٌ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿ ۳۶ ﴾ ﴿ ۳۷ ﴾

خراب تییدا به شدار ده بن، هموو نهوانه ی که توانایان هه به لگه یان به سهره س پیتراره به بیستی نیشانه کانی خوایان، هیچ بیانویه کیان بو نه ماوه ته وه له به ده مه وه نه هاتنی.

﴿ وَالْمَوْتَى يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ﴾ ده گونجی نه م و اتایه به رانه ر یی به واتای پیشو، واته: تنها نهوانه به ده می بانگه وازه که ته وه دین که دلّه کانیاں زیندووه، به لام نهوانه ی که دلایان مردوه هه ست به و خوشیه ناکه ن که بر وادارانی تی دایه، به راستی نهوانه به ده می توره نایه و گوئیراه لی فرمانه کانت نابن، دیداری هموو یان له رژی قیامه تدا ده بیست، خوایان زیندوو یان ده کاته وه، پاشان بو لای نه وه ده گه رپنه وه.

وه ده گونجی مه به ست له ده قه که تنها له سهر روو که شی بیست، خوای په روه ردگار بریاری گه رانه وه ده دات، وه له رژی دوایدا هموو مردووه کان زیندوو ده کاته وه پاشان هه والیان پی ده دات به و کرده وانه ی که نه نجامیان داوه.

نمه هاندان له خوده گریت له به ده مه وه هاتنی خوای پیغمبره که ی ﴿ وَه ﴾ ترساندن له پیچه وانه که ی، ﴿ وَقَالُوا ﴾ نهوانه ی پیغمبر به درو ده خه نه وه به هزی سرکه شی و یاخی بوونیا نه وه ﴿ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ ﴾ مه به ستیان به و قسه یه دابه زاندنی نیشانه کانی

هه لېژاردنه^(۳)، نهو هه لېژاردنانه ي که به عه قله لاوازو بو چورونه ناره واکانيان هه ليده بژيرون، وه ک ده لين: ﴿لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿۳۶﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّحِيلٍ وَعَيْنَبٌ فَتُفَجَّرَ الْأَنْهَارُ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ﴿۳۷﴾ أَوْ تُسْقَطَ السَّمَاءُ كَمَا زَعَمَتْ عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا ﴿۳۸﴾﴾ الإسراء

﴿قُلْ﴾ له وه لامى نه واندای بلې: ﴿إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُزِلَّ آيَةً﴾ کهم تر خه مى له قودرته و ده سه لاتی خوا ﴿﴾ نيه ده رباره ی نه وه، نه ی چوَن هه مو وشته کان ملکه چی گه وره یی خوی گه وره ن، زه لیلی ژیر ده سه لاتی نه ون؟! به لکو زوربه ی خه لکی نایزانن، نه وان به هو ی نه زانی و نه فامیانه وه داوای نیشانه گه لیکیان ده کرد که خیری تیدا نه بوو بو یان، نه گه ر بو یان دابه زیابه بروایان پی نه ده هینا و سزایان بو پیش ده هات، وه ک چوَن نه وه سونه تی خوی به گورانی به سه ردا نایه ت، له گه ل نه مه دا نه وان نه گه ر مه به ستیان نه وه بو وایه راستیه کانیان بو ناشکرا بیته و ریگا کانیان بو روون بیته وه، وه موحه مه د ﴿﴾ هه موو به لگه یه کلا که ره وه کانی بو هینان، که به لگه ن له سه ر هه ق و راستی به شیوه یه ک که مرو ف ده توانی له هه ر بابه تیک له بابه ته کانی ناین چه ندین به لگه ی عه قلی و نه قلی تیدا به دی بکات، به جو ریکی وا که له دلّه کاندای که مترین گومان و دوو دلیان تیدانه مینی.

به رزی و بلندی بو نه و خویبه ی که پیغه مبه ره که ی به رینمایي و نایني راسته قینه ناردوه، وه پشتیوانی لیکردوه بو نه وه ی له ناو بجی نه وه که سه ی به لای خواوه له ناو چوو له رووی به لگه ی روون و ناشکرا، وه بو نه وه ی بژی نه وه ی به لای خواوه ده ژی له رووی به لگه وه، به راستی خوا ﴿﴾ زور بیسه رو زانایه.

(۳۸): ﴿وَمِمَّنْ دَابَّةٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا ظَلِيرٌ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُم مَّا فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ نُّعْرِمُ إِلَىٰ رَيْبِهِمْ يَحْشُرُونَ ﴿۳۸﴾﴾

واته: هه موو زینده وه ره کانی سه ر زه وی و هه وا له ناژه لو درنده و بالنده کان هه موویان ته نها ئومه تیکن، دروستمان کردوون وه ک چوَن ئیوه مان دروست کردوه، وه رزق و رو زیمان پیداون وه ک چوَن رزق و رو زیمان به ئیوه داوه، وه ویست و ده سه لاتمان جیبه جی بوه به سه ریاندا وه ک چوَن جیبه جیکراوه به سه ر ئیوه دا.

(۳) مه به ست له هه لېژاردن نه وه یه که بیرواکان به ویستی خو یان داوای دابه زاندنی نیشانه یه کیان ده کردو، خوی گه وره ش نه گه ر نه وه نیشانه ی دابه زاندا بابه له سه ر ویستی خو یان نه وه نه وان دیسانه وه یاخی ده بوون، نجا سزایان له سه ر پیویست ده بوو، نه مه ش سوزی خویبه به رانه ر به وان وه ک له بیشتر ناماژه ی پیکراوه. وه رگیر.

﴿ مَا فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ﴾ واته: هیچ شتی کمان فراموش نه کردوه و لئی بیثاگا نه بووین له (لوح المحفوظ) به لکو هموو شته کان بچووک تا گهوره له (لوح المحفوظ) دا جیگیر کراوه، هموو پرووداوه کان روده دهن، پراوپری نه وهی که نووسراوه، ثم نایه ته به لگه یه که به راستی کتیبی یه که هموو زینده وهره کانی له خوگر توه، ثم میش یه کیکه له پلهو پایه کانی قهزاو قهدهر، چونکه به راستی چوار پلهن:

یه که م: زانستی خوا ﴿ ۳۶ ﴾ به هموو شته کان.

دووه م: کتیبه که ی که دهوری هموو بوونه وهری داوه.

سییه م: ویستو دهسه لاتی جیبه جیکراوی به سر هموو شتی کدا.

چواره م: دروستکردنی هموو دروستکراوه کان تنانته کرده وهی بهنده کانی ش.

وه ده گونجی مانای کتیب لیره دا به مانای قورئان بیت، وه واتا که شی هه مان واتای نه وه بی که ده فهرموی: ﴿ وَزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِكُلِّ شَيْءٍ ﴾ ﴿ ۳۷ ﴾ النحل.

ننجا که ده فهرموی: ﴿ ثُمَّ إِلَى رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴾ واته: سرجه م نومه ته کان له رژی دواپی دا له خزمه تی پهروه ردگاردا کوده کرینه وه له و دوخه گهوره و ناسکه دا، پاداشتیان ده داته وه به داد پهروه ری و چاکه ی خوئی، وه بریاری خوئی به سر یاندا جیبه جی ده کات نه و بریاری که هه هموو نه وانه ی له ئاسمان و زه ویدان له سهری ستایشی ده که ن.

(۳۹): ﴿ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُورًا وَبُكْمًا فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَاءُ اللَّهُ يُضِلِّهِ وَمَنْ يَشَاءُ يُجْعَلْهُ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴾ ﴿ ۳۹ ﴾

نمه حالی نه و که سانه مان بو پروون ده کاته وه که نیشانه کانی خوا ﴿ ۳۹ ﴾ به درو ده خه نه وه، وه به هه مان شیوه پیغه مبه رانیش، به راستی نه وان دهر گای هیدایه ت و رینمایان به سر خویندا داخست، وه دهر گاری خراپه کاریان به پرووی خویندا والا کرد ﴿ صُورًا ﴾ له بیستی هه ق و راستی ﴿ وَبُكْمًا ﴾ له قسه کردن پی، قسه ناکه ن تنهها قسه ی پو وچ و بی مانا نه بیت ﴿ فِي الظُّلُمَاتِ ﴾ واته: روچوون له تاریکی نه قامی و بی بروایی و سته م و سر که شی و سر پیچیدا، نمه گومر اگردنی خوابه بو نه وان ﴿ مَنْ يَشَاءُ اللَّهُ يُضِلِّهِ وَمَنْ يَشَاءُ يُجْعَلْهُ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴾ له بهر نه وهی خوا ﴿ ۳۹ ﴾ تاک و تنه هایه به رینمایی و گومرایی کردن به پی ویست و حکمه تی خوئی.

(۴۰-۴۱): ﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَنْتُمْ السَّاعَةُ أَعْبَدَ اللَّهُ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴾ ﴿ ۴۰ ﴾ ﴿ بَلْ آيَاتُهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴾ ﴿ ۴۱ ﴾

خوا ﴿ ۴۰ ﴾ به پیغه مبه ره که ی ده فهرموی: ﴿ قُلْ ﴾ به هاوبهش دانهران بو خوا (بلی)، نه وانه ی

له رینگای خوا لاینداوه ﴿۴۴﴾ آرءَ يَتَكُمُ إِن أَنتَكُم عَذَابَ اللَّهِ أَوْ أَنتَكُمُ السَّاعَةُ أَعْبِرَ اللَّهُ تَدْعُونَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۴۵﴾ نه گهر نارچه تی و سزایه کتان به سردا بیت و نه توان بهر گری لی بکن، نایا داوا له په ستراوو بته کانی خو تان ده کهن؟ یان داوا له په روه رد گاری هه ق ده کهن؟ ﴿۴۶﴾ بَلْ إِيَّاهُ نَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِن شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿۴۷﴾ نه گهر نهمه حالی ئیوه به له گه ل په ستراوو کانتاندا که له کاتی ناخوشیه کاندا نه و اتان بیر ده چی، چونکه ده زانن نه وان هچ زیان و قازنجیک به ئیوه ناگه یهنن، وه به هه مان شیوه مردن و ژیان و زیندوو بونه وهش.

وه به نه و په ری دلسو زیه وه له خوی په روه رد گار ده پارینه وه، چونکه ده زانن سوودو زیان به دهستی نه وه، که وه لآمی که سی ناچارو نارچه حمت ده داته وه، نه ی بوچی له کاتی خوشیدا هاوه لی بو داده نین؟ نایا هچ به لگه به کی نه قلی یان عه قلیان له لا هه به؟ یان ئیوه زانستیکتان هه به ده رباره ی نه مه؟ نه خیر به لکو درو به دهم خواوه ده کهن.

(۴۲-۴۵): ﴿۴۲﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَآخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿۴۳﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِن قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۴۴﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿۴۵﴾ فَفَطَّعْ دَائِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۴۶﴾

خوا ﴿۴۲﴾ ده فهرموی: ﴿۴۳﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ ﴿۴۴﴾ له گه له کانی پیشین و نه و سه دانه ی که رابورد، پیغه مبه رانی ئیمه یان به درو خسته وه، وه سه رسه ختی و نکولیان ده کرد به رانبه ر به نایه ت و نیشانه کانی ئیمه ﴿۴۵﴾ فَآخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ ﴿۴۶﴾ واته: تووشی هه ژاری و نه خوشی و به لآ و موسیبه تمان کردن، وه ک میهره بانیه ک له لایه ن ئیمه وه به نه وان ﴿۴۷﴾ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿۴۸﴾ واته: بو نه وه ی بگه رینه وه بو لای ئیمه و له ناخوشیه کاندا په نامان بو بهینن و کری بنوینن ﴿۴۹﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِن قَسَتْ قُلُوبُهُمْ ﴿۵۰﴾ واته: دلیان ره ق بوو نرم نه بو یوه وه به رانبه ر به راستی ﴿۵۱﴾ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۵۲﴾ وا گومانیان ده برد که نه وه ی له سه ری ده رو ن ئاینی هه ق و راسته قینه به، سه رده مانیکی دوورو دریز له گومرایی و به تالیدا ده ژیان شه یتانیش گه مه ی به عه قلیان ده کرد ﴿۵۳﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ ﴿۵۴﴾ ده ر گای خوشیه کانی دنیا یان به روودا ده که نه وه ﴿۵۵﴾ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿۵۶﴾ واته: له هه موو خیر و چاکه به ک بی ئومید بوون، ثم بی ئومیدیه له سزا به هیژ تره، کاتیک که له پرینکدا تو له مان لی سه ندنه وه هه تا سزا که یان قورسترو موسیبه ت و به لآ که یان گه وره تر بیت.

﴿فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾

واته: سزای به تیش دران، وه هه موو په یوه ندیبه کیان پچرا ﴿وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ له سه ر نهو ویستو بریاره ی که دروزنه کانی پی له ناو بردوه، بیگومان بهو شیوه یه نیشانه و ثایه ته کانی روون ده بیته وه، وه ریزگرتن له دوسته کانی و سه رزه نشت کردنی دوژمنه کانی، وه پیغه مبرانیس لهو په یامه ی بویان دابه زی راستیان فهرموو.

(۴۷-۴۶): ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَرَكُمْ وَخَنَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ أَنْظُرْ كَيْفَ نَصَرَفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَنْتُمْ

عَذَابُ اللَّهِ بَعْتَهُ أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾

خوا ﴿٤٦﴾ هه وال ده دات وه ک چون له دروستکردن و رینکخستنی شته کاند تاسک و ته نهایه، به راستی نه وه به هه مان شیوه له یه کتاناسی په روه دگاریتیدا ته نهایه، ده فهرموئ: ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَرَكُمْ وَخَنَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ﴾ واته: نه گهر خوا ﴿٤٦﴾ ههستی بیستن و بیننی لیوه ربگریته وه، نهو کات به بی بیستن و به بی بینن و به بی عه قله ده میننه وه ﴿مَنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ﴾ نه گهر جگه له خوا که سینک نه بی نه وانه تان پی به خشی، نه ی بوچی به ندایه تی شتیکتان ده کرد که ده سه لاتی به سه ر هیچدا نیه ته نهما مه گهر ویستی خوای له سه ر بی؟! نه مه یه کیکه له به لگه کانی یه کتابه رستی و به تال بوونه وه ی شیرک و هاوبه ش دانان، بویه خوا ﴿٤٦﴾ ده فهرموئ: ﴿أَنْظُرْ كَيْفَ نَصَرَفُ الْآيَاتِ﴾ واته: جوراو جورو چند باره یان ده که ینه وه، به هه موو هونه ریکه وه بو نه وه ی هه ق و راستی ده ربکه وی، وه رینگای سته مکارانیش ناشکرا بیئ ﴿ثُمَّ هُمْ﴾ له گه ل شم روونکردنه وه ته واوه دا ﴿يَصْدِفُونَ﴾ واته: پشت له ثایه ته کانی خوا ده که ن و رووی لیوه رده گیرن.

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَلَسْتَمِ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَرَكُمْ وَخَنَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ أَنْظُرْ كَيْفَ نَصَرَفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَعْتَهُ أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا يُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ مَن تَمَنَّى وَأُصْلَحَ مَا خَوَّفَ عَلَيْهِمْ وَلَا يُمْسِكُونَ ﴿٤٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَتَسَوَّأُونَ الْعَذَابَ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَتْلُو الْقَلْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِي مَالَهُ إِنْ أُنشِئُ إِلَّا مَا يَوْحَى إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْمَعُ الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخْفَوْنَ أَنْ يَخْسِرُوا لِيْلَ وَيَهْزِلُوا لِمُدْرِكِهِمْ دُورَهُمْ وَيَكُونَ لَآئِمًّا عَلَيْهِمْ يَعْلَمُونَ ﴿٥١﴾ وَلَا تَطْرُقُ عَلَى الْأَعْيُنِ وَأَنْتُمْ بِالْغَدِّقَةِ وَالْعَمَى يُرِيدُونَ عَذَابَهُ مَلَأْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ قَبْلِكَ قُلُوبًا وَأَمْثَلْنَا حَسَابَكَ عَلَيْهِمْ قُلُوبًا وَأَنْظُرْ دَهْرًا فَتَسْكُرُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

﴿ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ ﴾ واته: یسم بلین: ﴿ إِنْ أَنْتُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً ﴾ واته: له ناکاودا، یان پیسه کیه کی له پیش نامازه پیکردوه که ده تان زانی ده که ونه ناو نهو تاوانه وه.

﴿ هَلْ يَهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمُ الظَّالِمُونَ ﴾ نهوانه ی که بوون به هوی شهوه ی سزا بدرین به هوی ستم و سه رسه ختی و یاخی بوونیا نه وه، ده ی خو تان پپاریزن له سه ر شهوه ی به رده وام نه بن له ستم کردن، چونکه له ناو چون و سه ر لیشیواوی همیشه یی به دوا داد دیت.

(۴۸-۴۹): ﴿ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۴۸﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۴۹﴾:

خوای گه وره باسی پوخته ی په یامی سه رجه م پیغه مبه ران ده کات که بریتیه له مژده دان و ترساندن، وه له سه ر پیوستی مژده ده رو مژده بو دراو، وه شه و کرده وانه ی که به نده نه نجامی ده دات به و هویانه ی مژده ی پی ده دری، وه ترسینه رو ترسینه رو، وه شه و کرده وانه ی که ده یکات ترساندن له سه ر پیوست ده بیست، به لکو خه لکی بوون به دوو به شه وه به پی وه لامندانه وه و وه لامندانه وه یان بو بانگه وازی پیغه مبه ران.

یه که م: ﴿ فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ ﴾ واته: سه ر که سیک برپوا بهینی به خو او فریشته کان و کتیه ناسمانیه کان و پیغه مبه ران و رژی دوا یی، وه نیمان و کرده وه و نیته ی چاکی هه بیست ﴿ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ ﴾ شهوه ی له داهاتودا دیت ﴿ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴾ واته: له سه ر شهوه ی که رابورد.

دووه م: ﴿ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ ﴾ واته: سزایان لیده که وه ی ده یچیژن ﴿ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴾ (واته: به هوی شه و کرده وه خراپانه ی که نه نجامیان ده دا).

(۵۰): ﴿ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَيْتُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَىٰ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿۵۰﴾:

﴿ قُلْ ﴾ خوا ﴿﴾ به پیغه مبه ره که ی ده فه رموی: که روو بکاته شه و که سانه داوای هه لپژاردنی نیشانه کان ده که ن به پی ویستی خو یان، یان شه و که سانه ی که پیسی ده لین: ده لیمان گه ری با له گه ل خوا دا که سیک تر به رستین، توش پینان بلی: ﴿ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ ﴾ واته: من پیتان نالیم خه زینه و رزق و رژی میهره بانی خوا ﴿﴾ له لای منه ﴿ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ ﴾ بیگومان شه وانه هه مووی تنها له لاین خوای گه وره وه یه، نه گه ر خوای په روو رده گار ده رگای میهره بانی له خه لک بکاته وه که س ناتوانی دایخات،

وہ نہ گہر دہر گای میہرہ بانسی دابخات کہس ناتوانسی نہو دہر گایہ بکاتہوہ، خوا ﴿۴۵﴾ تاکو تہنہایہ، وہ زانیہ بہ پنهان و ناشکر اکان ﴿عَلِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا﴾ ﴿۴۶﴾ إِلَّا مَن أَرْتَضَىٰ مِّن رَّسُولٍ ﴿۴۷﴾ ﴿الجن﴾

﴿وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ﴾ ﴿وہ پیتان نالیہ من فریشتہم﴾ کہ بتوانم بہ ویستی خؤم کار بکہم و فرمانم جیہ جئی بکری، من لہ سہرووی پلہو پایہی خؤمہوہ کہ خوی گہورہ بؤی دیاری کردووم سنور نابہ زینم، ﴿إِن أَتَّبِعْ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ﴾ واتہ: ئەمہ نہو پیری پلہو پایہی منہ، کہ شوینی ہیچ نہ کہوم جگہ لہوہی کہ سروس و نیگام بؤ ہاتوہ، خؤم بؤ خؤم کرداری پیدہ کہم، وہ بانگہ وازی ہہموو خہلکی دہ کہم بؤ لای.

نہ گہر بہ پلہی من زانرا، توئژہر بہ دوا۱ چیدا دہ گہری لہ من، یان کاریکی لہ من دہوی کہ من بانگہ وازم بؤ نہ کردوہ، نایا دہ کری مرؤف پابہند بکری بہ شتیکوہ کہ بانگہ وازی بؤ نہ کرد بی؟ وہ بؤچ شتیک، نہ گہر بانگم کردن بؤ لای نہو پە یامہی کہ دابہزیہ، لہ بہرانبہردا تیوہ ناچارم دہ کہن بانگہ شہ بؤ شتیک بکہم کہ لہ پلہو پایہی مندانیہ، نایا ئەمہ ستمو یاخی بوونیک نیہ لہ لایہن تیوہوہ؟ پینان بلی: لہ نئیوانی ئەوانہی بانگہ وازی منیان پی قبوولہو ملکہچی نہوہ دہبن کہ لہ لایہن خواوہ دابہزیوہ، وہ لہ نیوان ئەوہی کہ بہو شیوہیہ نیہ ﴿قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ﴾ شتہ کان لہ جیگای خؤیدا دادہ نین، وہ ئەوہ ہلہدہ بؤیرن کہ پە سندہ.

﴿۵۰-۵۱﴾: ﴿وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَن يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُم مِّن دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَّهُمْ بَيْنُونَهُ﴾ ﴿۵۱﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُم بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِّن حِسَابِهِم مِّن شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِم مِّن شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۵۲﴾ وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِن بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿۵۳﴾ وَإِذْ آجَأكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَّمْتُ عَلَيْكُمْ كَمَا سَلَّمَ عَلَيْكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَن عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ بِعَدْلٍ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۵۴﴾ وَكَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ الْآيَاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ ﴿۵۵﴾

نہم قورنانه ناگادار کردنہوہیہ کہ بؤ ہہموو خہلکی، بہ لآم ئەوہی کہ سوودی لیوہردہ گری ﴿الَّذِينَ يَخَافُونَ أَن يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ﴾ ئەوان دلنیان لہم دنیاہیہ دہ گوازرینہوہ بؤ مالی ہہمیشہی، بؤیہ ئەوہی چاکہ دہیکہنو واز لہوہ دہینن کہ خرابہ.

﴿لَيْسَ لَهُم مِّن دُونِهِ﴾ واتہ: جگہ لہ خوا ﴿وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ﴾ واتہ: ہیچ کہس

نيه كارو باريان به پي بخت، تا نه وهی پيوسته به دهستی بهينن و نه وهی خراپه ليسان به دور بخته وه، وه هيچ تكا كار يکيشيان نيه، چونکه دروستکراو هموويان هيچيان به دهست نيهو هه ژارن.

﴿لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ﴾ (به لکو له) خوا بترسن و به جي به جيکردنی فرمانه کانی و دوور کهوتنه وه له قهدهغه کراوه کانی، چونکه ترساندن نه وه پيوست ده کات، وه هو کار يکه له هو کاره کانی.

﴿وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ﴾ واته: نه وانهی خواناس و دلسوزن له کوپرو مه جلیسی خو تيان دوور مه خه ره وه، له پيناو نه وهی حهز بکهی خه لکیکی تر له ده ورت کو بيته وه، له وانهی که پابهندن به پارانه وه له خوا ﴿يَتَّبِعُونَ﴾ به نويزو هاوشيوه کانی، وه داوا له پهروه رد گاريان ده کهن له سه ره تاي رزو له کو تايه وه، نه وان ته نها مه به ستیان خوی گه وره به، هيچ مه به ست و تامان جيکیان نيه ته نها نه و تامانجه گه وره نه بی.

نه وانه شایستهی ده رکردن و پشت تيکردن نين، به لکو شایستهی دو ستايه تی و خوشه ويستی و نزیکردنه وهن، چونکه پاک و پالفتن له خه لکی نه گه ره ژاريش بن، له راستيدا سه ره رزن، نه گه رچی له لای خه لکی به کهم ته ماشا بکريسن. ﴿مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ﴾ واته: هه ر کهس ليبرسي نه وهی خوی له گه ل ده کري و کرده وهی چاک و خراپيش هه به.

﴿فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ به راستی پيغه مبه ر ﴿يَتَّبِعُونَ﴾ به جوانترين شيوه نه و فرمانه ی جي به جي کرد، نه گه ره ژاره کان دابنيشتايه ن له گه لياندا نارامی ده گرت و به جوانترين شيوه مامه له ی له گه ل ده کردن و له خوی نزیکي ده کردنه وه، به لکو نه وان زورينه ی کوپرو مه جلیسی پيغه مبه ريان پیک ده هينا (خوا ليسان رازی بيت).

هو کاری دابه زینی هم نايه تانه نه وه بوو، هه ندي له ده سه لاتدارانی قوره ييش هاتنه خزمهت پيغه مبه ر ﴿يَتَّبِعُونَ﴾ و تيان: نه گه ره حهز ده که ی ئيمه بپروات پي بهينين و شوينت بکه وين، نه وه فلان کهس و فلان کهس له هه ژاره کان له خوت دور بخه ره وه، به راستی ئيمه شهرم ده که ين عه ره بمانينيت له گه ل نه وانه دا دانيشتووين، نه ویش له بهر نه وهی حهزی کرد به مسولمانبوونيان شويني بکه ون، له ناخی خویدا نه وهی باس کرد، خوی گه وره به و ده قانه و هاوشيوه کانی سه رزه نشتی کرد.

﴿وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهْتُولَاءُ مِنَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا﴾ واته:
 نه مه له تاقیرک دونه وی خواجه بو بنده کانی، که
 هندیکیانی دهوله مند کردوه هندیکیشیان
 ناودارو هندیکیشیان هزار، نه گهر منتهی
 خوئی کرد به سهر هزاردا به پرواهیتان،
 نه وه ده بیته به لا بو دهوله مندو ناوداران.
 وه نه گهر دهوله مند مه بهستی شونکه وتنی
 هق و راستی بیته نه وه مسولمان ده بیته و
 نیمان ده هیئت، رینگری لیتاکات نه گهر
 هر که سیکی تر مسولمان بیته یان نا،
 نه وه رینگری لیتاکات به شداری نه وه بکات
 که ده بیته، له خوارووی خو به وه بی، به
 دهوله مند، یان به ناوبانگی، وه نه گهر

﴿وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهْتُولَاءُ مِنَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ﴾ ﴿وَإِنَّا جَاءَكُمُ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ سُورًا رُبُّكُمْ عَلَّ تَقْوِيهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ ﴿وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ ﴿قُلْ إِنِّي نُبَيِّنُ لَكُمْ آيَاتِنَا الَّذِينَ يَذُوقُونَ دُونَ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَّكَ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُفْتَرِينَ﴾ ﴿قُلْ إِنِّي عَلَى بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عُدِدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِن لِّلْكَفُورِ أَجْرٌ وَبَعْضَ الْحَسَىٰ وَهُوَ خَيْرٌ مِنَ الْعَصَلِينَ﴾ ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ الْعُقُوبِ الْأَكْمُرَاتِ وَبَيْنَكُمْ وَأَلْفَ أَلْفٍ مِنَ النَّارِ﴾ ﴿وَمَنْ يَصْنَعْ سَفَاتِحَ الْغَيْبِ لَا يَأْتِيهَا إِلَّا هُوَ وَسِعَ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا تَسْتَفْتُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَأْتِيهَا إِلَّا جَهْدًا وَظُلْمٌ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَطْبَعُ وَلَا تَابِيسُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ﴾

راست نه کات له شونکه وتنی هه قدا نه وه ده بیته به ره به ستیک که شونیی راستی نه که ویت.
 وه به چاویکی کم ته ماشای هزاره پرواداره کانیان ده کردو وتیان: ﴿أَهْتُولَاءُ مِنَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا﴾ نه مه وای لیکردن که شونیی راستی نه که ون، چونکه نفس و ده روونیا
 پاک نه بو، خوی گه وره له وه لامی به ره له ستیه کانیاندا له به رانه به پرواهیتانی پرواداره
 هزاره کان، وه هیدایته وه رنه گرتیان ده فرموی: ﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ﴾
 نه وانه نیعمه ته کان ده ناسنو دانی پیدا ده نین، وه کرده وهی چاک به جی ده هیئن، فزلو
 منتهی خوئی ده کات به سهر یاندا، جگه له که سیک سو پاسگوزار نه بی؟ خوا ﴿قُلْ﴾ دانا به فزلو
 چاکه خوی نارژینیی به سهر که سیکدا شایستهی نه وه نه بی، نه وانهی نه وه سفیان له خو
 گرتوه به پیچه وانهی نه وه که سهی خوا ﴿قُلْ﴾ منتهی کرده به سهر یاندا به پرواهیتان، له هزارو
 هاوشیوه کانیان، به راستی نه وانه سو پاسگوزارن.

کاتیک که خوا ﴿قُلْ﴾ قده غه ی کرده له پیغه مبه ره که ی له دهر کردنی پرواداره خواناسه کان، له
 به رانه ردا فرمانی پیکردوه به ریز گرتن و به گه وره ته ماشا کردنیان، ده فرموی: ﴿وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ﴾ واته: نه گهر پرواداران هاتن بو لات سلاویان

لی بکو به خیر هاتیان بکه، وه مژده یان بده ری که خوا بک به میهره بانی و چاکه ی خوی پابه ندیان ده کات و هیمه تیان بهرز راده گریت، وه هاتیان بده به ههر هو کاریک بیانگه یه نیت به نامانج.

وه بیانتر سینه له گونا هو تاوان، وه فرمانیان پی بکه له داوای لیخوشبون له سه ریچی کردن، بو نه وه ی لیخوش بوونی خوا به ده ست بهینن، بویه ده فهرموی: كَسَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَن عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا لَّيْجْهَلِكُمْ ثُمَّ تَابَ بِعَدْلِهِ وَأُصْلِحَ واته: پیویسته له گهل وازهینان له گونا هو په شیمان بوونه وه، کرده وه ی چاک نه نجام بدات و فهرزو نهر که کانی سه رشان ی که خوا پیویستی کرده له سه ری جیه جی بکات، وه ههر کرده وه یه کی خراپیشی کرده به ناشکراو به نهینی چاک ی بکاته وه.

نه گهر هه موو نه وان یه دی کرد فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ واته: لیبوره یی و میهره بانی خوی به سه ردا رشتوه، به پیی جیه جی کردنی فرمانه کانی.

وَكَذَلِكَ نَفُصِّلُ الْآيَاتِ واته: پرونی ده که ینه وه و ناشکرای ده که ین، وه ریگای هیدایه ت له ریگای گومرای جیا ده که ینه وه، بو نه وه ی بیته ری نمایکار بو نه وان یه ده یانه ویت ری نمای وهر بگرن، تا هه ق دهر بکه وی که پیویسته شوینی بکه وی.

وَلَتَسْتَبِينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ که ده یگه یه نیت به تورپی و سزای خوا، بیگومان ریگا کانی تاوانباران نه گهر پرون بیته وه و دهر بکه ویت، ده توانریت لی دور بکه ویت وه، به پیچه وان یه نه وه ی نالوزو تیکهل پی، نه وه نه و مه به سه گه وره یه که به جی نایه ت.

(۵۸-۵۶): قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أُنْبِئُكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقُضُ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ قُلْ لَوْ أَن عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَفُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ

خوا بک به پیغه مبه ره که ی ده فهرموی: قُلْ به و بته رستانه ی که له گهل خوا دا بک په روه رد گاریکی تر ده په رستن بلی: قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ له و بت و په رستراوانه ی که نه زیان ده گه یه نن و نه سوود، وه نه مردن و ژیان و زیندو بوونه و یان به ده سه ت، به راستی نه مه به تال و پووچه، وه هیچ به لگه یه کتان نیه تنها شوینکه وتنی هه واو ثاره زوو نه پی، که شوینکه وتنی گه وره ترین گومراییه، بویه ده فهرموی: قُلْ لَا أُنْبِئُكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذَا واته: نه گهر شوینی هه واو ثاره زووتان بکه وم وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ

به شیوه‌به‌ک له شیوه‌کان، به لأم‌نوهی من داوام‌کردوه بو‌یه‌کتاپه‌رستی و دل‌سوزیم‌کردوه بو‌خوا ﷻ، به‌راستی‌نوه‌هه‌قه‌که‌له‌سر‌به‌لگه‌ی‌یه‌کلا‌که‌ره‌وه‌ی‌داده‌مه‌زری‌ت. وه‌من ﷻ عَلَيَّ بَيْنَهُ مِنْ رَبِّي ﷻ واته: له‌سر‌به‌لگه‌ی‌یه‌کی‌روون‌و‌ناشکرام، وه‌بیجگه‌له‌نمه‌همووی‌به‌تاله، به‌راستی‌نمه‌شایه‌تی‌دانیکه‌له‌لایه‌ن‌پیغه‌مبه‌روه‌که‌قبولی‌هیچ‌دوو‌دلی‌و‌گومانیک‌ناکات، نه‌و‌راستگوترین‌شایه‌ته‌به‌سر‌خه‌لکه‌وه‌به‌ره‌هایی، که‌برواداران‌بروایان‌پی‌هیناوه، وه‌راستیان‌به‌تواوه‌تی‌بو‌ده‌ر‌که‌وتوو‌ه‌به‌و‌فزل‌و‌منه‌ته‌ی‌که‌خوا ﷻ‌کردوو‌یه‌تی‌به‌سه‌ریاندا.

ﷻ وَكَذَّبْتُمْ بِهِ ﷻ به‌لکو‌تیوه‌نه‌ی‌بتپه‌رسته‌کان‌به‌درؤ‌تان‌خسته‌وه‌و‌برواتان‌پی‌نه‌هینا، نه‌و‌شایسته‌ی‌نوه‌نیه‌که‌نوه‌ی‌به‌رانبه‌ر‌ده‌که‌ن، ده‌بوو‌برواتان‌پی‌به‌هینا، وه‌نه‌گه‌ر‌به‌رده‌وام‌بوون‌له‌سر‌به‌درؤ‌دانانی‌نوه‌باش‌بزانن، به‌راستی‌دوو‌چاری‌سزا‌ده‌بن‌به‌بی‌هیچ‌گومانیک، نه‌وه‌له‌لایه‌ن‌خواوه‌یه، نه‌و‌خواویه‌نه‌گه‌ر‌ویستی‌له‌سر‌بی‌بو‌تان‌داده‌به‌زینتیه‌خواره‌وه، وه‌نه‌گه‌ر‌په‌له‌ی‌تیدا‌بکه‌ن‌نوه‌هیچ‌شتیک‌به‌ده‌ست‌من‌نیه ﷻ إِنَّ الْحُكْمُ لِلَّهِ ﷻ وه‌ک‌چون‌خوا ﷻ فرمانی‌دا‌به‌فرمانی‌شرعی، فرمانی‌کردو‌قه‌ده‌غیشی‌کرد، به‌همان‌شیوه‌له‌داهاتویه‌کی‌نزیکدا‌فرمان‌ده‌کات‌به‌فرمانی‌پاداشتی، پاداشت‌و‌سزا‌ده‌دات‌به‌پی‌داد‌گه‌ری‌و‌حیکمه‌تی‌خوی، تانه‌دان‌له‌بریاری‌خوا ﷻ به‌ره‌هایی‌رهد‌ده‌دریته‌وه، چونکه‌به‌راستی‌رینگای‌روون‌کردوته‌وه، وه‌هه‌ق‌و‌راستی‌بو‌به‌نده‌کانی‌باس‌کردوه‌و‌یه‌کلای‌کردوته‌وه، وه‌هیچ‌به‌لگه‌ی‌کی‌بو‌نه‌هیشتونته‌وه‌بو‌نوه‌ی‌نه‌گه‌ر‌هر‌که‌سیک‌له‌ناو‌چوو، له‌سر‌به‌لگه‌ی‌روون‌و‌ناشکر‌له‌ناو‌بچی، بو‌نوه‌ی‌بژی‌نوه‌ی‌ده‌ژی‌له‌سر‌بنه‌مای‌به‌لگه‌وه‌بژی ﷻ وَهُوَ خَيْرُ الْفَضْلِينَ ﷻ له‌نیوان‌به‌نده‌کانیدا‌له‌دنیاو‌دوارؤ‌ژدا، جیایان‌ده‌کاته‌وه‌به‌جیا‌کردنه‌وه، سوپاسی‌ده‌که‌ن‌ته‌نانه‌ت‌نه‌و‌که‌سه‌شی‌که‌بریاری‌به‌سردا‌جیبه‌جی‌ده‌کری‌ت‌و‌هه‌ق‌و‌راستی‌رووبه‌رووی‌ده‌کری‌ته‌وه ﷻ قُلْ ﷻ به‌وانه‌ی‌که‌په‌له‌ده‌که‌ن‌له‌سزا‌داندا‌به‌نه‌فامی‌و‌یاخی‌بوون‌و‌ستم‌کاریه‌وه ﷻ أَنْ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ ﷻ لَقَضَى الْأَمْرَ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ﷻ نه‌وه‌ده‌که‌وته‌سه‌ر‌شانی‌تیوه، وه‌هیچ‌خیریکی‌تیدا‌نه‌ده‌بوو‌بو‌تیوه.

به‌لکو‌بریار‌له‌لای‌خوا‌ی‌کارزان‌و‌لیبوره‌نوه‌یه‌نه‌گه‌ر‌سه‌ریچی‌کاران‌سه‌ریچی‌بکه‌ن‌و‌بویری‌بنوینن‌له‌ناستی‌قه‌ده‌غه‌کراوه‌کانیدا، له‌به‌رانبه‌ردا‌لییان‌خوش‌ده‌بی‌و‌رزق‌و‌رؤ‌زیان‌پی‌ده‌دا‌له‌گه‌ل‌نازو‌نیعمه‌ته‌ناشکر‌و‌شاراوه‌کاندا ﷻ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﷻ هیچ‌شتیک‌له‌بارو‌دوخه‌کانی‌نه‌وان‌له‌لای‌خوا ﷻ‌شاراوه‌نیه، ده‌رفه‌تیان‌پی‌ده‌داو‌پشت‌گویان‌ناخت.

(۵۹): ﴿وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنَ رِزْقِهِ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلْمَةٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿۵۸﴾﴾
 نم ده قه به کیکه لهو ده قه هه ره گه ورا نهی که به در یژی باس له زانستی گشتگیری خوا ﴿۵۸﴾ ده کات، به راستی نهمه باس له هموو شاراهه کان ده کات، وه پروونی ده کاتوه که خوا ﴿۵۸﴾ زاناو شاره زایه ده ربیره ی هموو دروستکراوه کانی، وه زوریک له وانه فریشته نزیکه کانو پیغه مبه ره نیردراوه کانیش پی نازانن، وه به راستی نه وهی له دهشتو چوله وانی دایه له پروه ک و گیاندارو لم و بهردو خوّل، وه نه وهیشی له ناو ده ریا کاندایه له گیانداران و کانز او راو کراوه کانی، وه جگه له مانهش، وه سه رانه سری نه وانه له خو ده گریّت.

﴿وَمَا تَسْقُطُ مِنَ رِزْقِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ﴾ له پروه ک و دهشتو ده ریاو شارو چوله وانی و دنیاو دوارپوژ تنها خوا ﴿۵۸﴾ پی ده زانیت.

﴿وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلْمَةٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ﴾ له دانه و ئله و بهروبوومو کشتو کال و نهو دهنکه دانه و ئله نهشی که مروّف ده یان چینیت، وه نهو تووانهیشی که له چوله و انیدا سهوز دهن به هموو جوّره کانیه وه ﴿وَلَا رِزْقٍ وَلَا يَأْسٍ﴾ نهمه گشتگیره له پاش تاییهت ﴿إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ﴾ نهویش (لوح المحفوظ) که هموو نه وانهی گرتوته خو، وه هندی له وانهی که باسکرا عه قلی عاقلان ده گه شینیه وه، وه دلی شاره زایان و پیاو چاکان ده هه ژینی، نهمه به لگه به له سر گه و ره یی پهروه رد گارو زانستی پهروه رد گاری له هموو وه سفه کاندا.

وه نه گه ره هموو خه لک له سه ره تاییانه وه تا کو تاییان کو بیته وه له سر نه وهی ده ووری هندی له سیفه ته کانی خوا ﴿۵۸﴾ بدن نه وه هه رگیز تواناو ده سه لاتیان نیه به سه ریداو ده سه و سان ده مینن، پاکو و بیگه ردی بو پهروه رد گاری خاوهن زانستی به رفراوان، سو پاسگوزاری بلندو بی پایان. بهرزی بو نهو خویبه ی که هیچ کهس ناتوانی وه سفکردنی بژمیری، به لکو تنها خوی ده توانی وه سفی خوی بکات له سهرووی وه سفی بنده کانیه وه، به راستی نهم ده قه به لگه به له سر زانستی گشتگیرو به رفراوانی خوا ﴿۵۸﴾ به سه ره هموو شته کاندا، وه کتیبه پیروژه که ی که دهوری هموو پروداوه کانی داوه.

(٦٠-٦٢): ﴿ وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفِرُّونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾ :

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفِرُّونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾

نعمه همموی دان پیدانانه به پهروه ردگار تی خوا، وه ده کریته به لگه به سهر بتپه رستانه وه، وه نهوه پروون ده کاته وه که تنها خوا شایسته ی خوشه وستی و به گه وره دانانه، هه والی داوه که نهو تاک و تنهایه له به ریوه بردنی بهنده کانیدا له حاله تی زیندوو بوونه وه مردنیاندا، به

راستی نهو له شهودا ده یانمرینی، جووله کانیان هیور ده بیته وهو نامینی، وه جهسته یان پشوو ده دات، وه زیندوو یان ده کاته وه به له خه وهستان بو نهوه ی به دوی بهرزه وهندی دنیاو دوارووزیاندا بگه رین، خوی پهروه ردگار ده زانی چ کارو کرده وه به ک نهنجام بدن، پاشان خوی گه وره بهو شیوه کاروباریان به ریوه ده بات، هه تا ماوه ی دیاری کارویان ته واو ده بی، پاشان بهم ریخخته نهجه لیان بو دیاری ده کریت، نهویش: نهجه لی ژیانو نهجه لیکی تر پاش نهوه، نهویش بریته له زیندوو کرده وه له پاش مردن، بویه ده فهرموی: ﴿ ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ﴾ نه ک بو لای که سیکی تر ﴿ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴾ له خیره و چاکه و خراپه ﴿ وَهُوَ ﴾ خوا ﴿ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ ﴾ ویستی گشتگیری خوی له ناویاندا جیه جی ده کات، نهوان هچ شتیکیان به ده ست نیه، تنانته جولوه وه ستانیشیان تنها به ویست و فهرمانی نهوه، وه له گه ل نهوه دا فریشتانیک ده کات به چاودیر به سهر بهنده کانیدا، بهنده ده پاریزنو هه مو کرده وه کانی دنه ووسن و ده پاریزن، وه ک چون ده فهرموی: ﴿ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ﴿١٠﴾ كِرَامًا كَاتِبِينَ ﴿١١﴾ يَعْلَمُونَ مَا تَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾ ﴾ الانفطاراً ﴿ إِذْ يَنْفُخُ الْمَسْفِیْانِ عَنِ الْمِیْمِیْنِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِیْبٌ عَبِيدٌ ﴿١٨﴾ ﴾ ق.

نعمه پاریز گاری لیکردنیته له ژیانی دنیا دا.

ثبجا ده فهرموی: ﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا﴾ واته: فریشته‌ی نیردراو به گیان کیشانیان ﴿وَهُمْ لَا يُفْرَطُونَ﴾ له وه‌دا، هر که سیک نه جلی هات نه چر که به ک زیادی ده که ن نه چر که به ک که می ده که نه وه، هیچ به کییک له وانه جیبه جی ناکه ن تنها به پیی فرمان و بریاری پهروه ردگار نه بیټ ﴿ثُمَّ﴾ پاش مردن و ژیان به رزه خیان، وه نه وهی تیادایه له چاک و خراب ﴿رُدُّوْا اِلَى اللّٰهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقَّ﴾ واته: نهو خویبهی که سهروه ریان ده کات به بریاری قه‌ده‌ری، جیبه جی ده کات له ناویاندا له جوړه کانی به‌رپوه‌بردن، پاشان پشتیوانیان ده کات به فرمان و قه‌ده‌غه‌کراوه کانی، وه پیغه‌مبه‌رانی بو ناردوون و کتیبه پیروژه کانی بو دابه‌زاندوون، پاشان ده‌گه‌رینه‌وه بو لای پهروه ردگاریان تا نه‌وانه‌ی کاری چاکه‌یان کردوه پاداشتیان بداته‌وه، وه نه‌وانه‌شی کاری خراپه‌یان کردوه سزایان بدات، له‌سر کاره خراپه‌کانیان، بو‌یه ده‌فهرموی: ﴿اَلَا لَهُ الْحُكْمُ﴾ تاکو تنهایه و هاوه‌لی نه ﴿وَهُوَ اَسْرَعُ الْحٰسِبِیْنَ﴾ له بهر ته‌واوی زانستی وه چاودیریکردنی کرده‌وه کانیان و پاراستیان، که له (لوح‌المحفوظ) دا جیگیری کردوه، پاشان فریشته‌کان لهو کتیبه‌ی که له‌به‌ر ده‌ستیاندایه جیگیریان کردوه، نه‌گه‌ر خوی گه‌وره تاکو تنها بیټ له دروستکردن و رینک‌خستندا، وه زال و ده‌سه‌لاتدار بیټ به‌سر به‌نده‌کانیدا، وه گرنگی پیدابن له هموو بارودوخه کانی ژیاناندا، وه بریاری قه‌زوا قه‌ده‌ر تنها له لای نهو بیټ، له‌گه‌ل بریاری شهرعی و بریاری پاداشت دانه‌وه‌دا، نهی بو بته‌رسته‌کان لا ده‌ده‌ن لهو خویبه‌ی که نه‌مه سیف‌ت و وه‌سفه‌کانیتی، وه په‌نا ده‌بن بو لای شتیک که هیچی به‌ده‌ست نه، تنانه‌ت به‌قه‌د گه‌ردیله‌به‌ک سوودو قازانجیان پی ناگه‌یه‌نیټ؟! ده‌ی سویند به‌خو! نه‌گه‌ر ده‌یانزانی میهره‌بانی و لیبورده‌یی و سوزی خوا چهنده زوره به‌سهریانه‌وه، نه‌وانیش له به‌رانبه‌ردا به‌ناشکرا هاوه‌لی بو بریار ده‌ده‌ن و کوفری پیده‌که‌ن، وه بویری ده‌نوینن به‌رانبه‌ر به‌گه‌وره‌یی خوا ﴿فَلَمَّا﴾ به‌بوختان کردن و قسه‌ی پرو پوچ، له‌گه‌ل هموو نه‌وانه‌دا خوا ﴿فَلَمَّا﴾ لیان خوش ده‌بی و رزق و بژیویان ده‌دات، نهو کات ده‌گه‌رانه‌وه بولای پهروه ردگاریان و به‌عقل خوشیان ده‌ویست، وه له نفس و هه‌واو ناره‌زووی خوین تووره ده‌بوون که گوپرایه‌ل و ملکه‌چی داواکانی شه‌یتان بوون، نهو شه‌یتانه‌ی که شایسته‌ی ریسوا کردنه، به‌لکو نه‌وان گه‌لیکی بی عه‌قلن.

(۶۴-۶۶): ﴿قُلْ مَنْ يَنْجِيكُمْ مِنْ ظُلْمَتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ نَدْعُوهُ، تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّيْنٍ اَجْمَعْنَا مِنْ هٰذِهِ

لَتَكُوْنَنَّ مِنَ الشَّاكِرِيْنَ ﴿۶۴﴾ قُلْ اَللّٰهُ يَنْجِيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ اَنْتُمْ تُشْرِكُوْنَ ﴿۶۵﴾

﴿قُلْ﴾ واته: بهو بته‌رستانه‌ی که هاوه‌ل بو خوا ﴿فَلَمَّا﴾ داده‌نین، وه له‌گه‌ل پهروه ردگاردا که‌سیکی تر ده‌پرستن، پابه‌ندیان ده‌کات به‌وه‌ی که دانیان ناوه به‌یه‌کتابه‌رستی پهروه ردگاریتی، له‌سر

ټهوهى كه نكوليان ده كرد له په كناهه رستيدا ﴿مَنْ يُضْحِكُمْ مِنْ ظُلْمَتِ الْوَالْبَحْرِ﴾ واته: له ناخوشى و ناره حه تيه كانى، كاتى كه به گيردين و هيچ بيانويه كتان نامينى، له په روه رد گارتان ده پارينه وه و داواى لیده كهن به دليكي پر له ترس و زمانى كى پر له نزاو پارانه وه، لهو حاله ته ناخوشه ده لىن: ﴿لَنْ أَمَجِّنَا مِنْ هَذِهِ﴾ ټم ناره حه تيهى كه تى كه وتوين ﴿لَتَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ﴾ (سوپاسگوزارى بو) خوا ﴿وَآتَاكَ﴾ واته: دان به نيعمه ته كانيده ده نين، وه به كارى ده هينن بو گوپرايه لى كردنى په روه رد گاريان، ټهوانهى كه پاريز گاريان لى كرده بو ټهوهى له سه ريچيدا به كارى نه هينن.

﴿قُلِ اللَّهُ يُضْحِكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ﴾ واته: به تايهت لهم ناره حه تيه، وه له هممو ناره حه تيه و خه م و په ژاره كان به گشتى ﴿ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ﴾ واته: وه فاتان نايى به رانه ر بهو به لئانهى كه داوتانه وه نيعمه ته كاني خواتان بير ده چى، دهى چ به لگه به ك له مه رووتره له سه ر خراپى و ناره وايى هاوه لدانان، وه چا كى و دروستى په كناهه رستى؟!

(67-65): ﴿قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ أَوْ يَلْسَكُمْ شَيْعًا وَيُدْبِقَ بِعَضِّكُمْ بِأَسِّ بَعْضٍ أَنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُوْنَ ۗ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ۗ لِكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ۗ﴾

واته: خواى گه وره ده سه لاني هه يه و به توانايه له سه ر ناردنى سزا بوتان له هممو روويكه وه ﴿مِنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ أَوْ يَلْسَكُمْ﴾ واته: بتانكات به ﴿شَيْعًا وَيُدْبِقَ بِعَضِّكُمْ بِأَسِّ بَعْضٍ﴾ له فيتنه و دوو به ره كيدا هه نديكتان نازارو جهه ربه زهى هه نديكى ترتان بدهن و له ناو به كدا كوشتار به رپا بكن.

خوا ﴿وَآتَاكَ﴾ ده سه لاتداره به سه ر هه مو ټهوانه، دهى خوتان بپاريزون له سه ريچي كردن بهو هوپه وه تووشى سزا دهن و له ناوتان ده بات، له گه ل ټمه دا كه خوا ده سه لاتداره به سه ر ټه وه دا، به لام ميه ره بانى خوا ﴿سزاي ره جم كردنى به گشتى له سه ر ټم ټومه ته هه لگرتوه، وه به هه مان شيوه بومه له رزه و روچوونى زه و يش كه له ناويان ده بات، به لكو هه نديكتان به هوى هه نديكتانه وه سزا ده دات، وه هه نديكتان ده كاته ده سه لاتدار به سه ر هه نديكتانه وه، وه ك سزايه كى پيش هاتوو كه ژيرو عاقل و زاناکان هه ستي پيډه كهن.

﴿أَنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ﴾ واته: به لگه و نيشانه يان بو ده گورين، به چه نده ها جوړى جياواز بويان ده هينن، كه هه مووى نمازه به هه ق و راستى ده كات ﴿لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُوْنَ﴾ واته: به لكو تيبگن كه بوچى و له پيناو چيدا دروستكراون، وه تيبگن له حه قيقه ته شه رعيه كان و داوا كار به كاني

پهروه ردگار. ﴿وَكَذَّبَ بِهِ﴾ واته: به قورئان ﴿قَوْمَكَ وَهُوَ الْحَقُّ﴾ که هیچ گومانو دوو دلیه کی تیدا نیه ﴿قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ﴾ کرده وه کانتان بیاریزنو پاداشتان بدهمه وه، به لکو من ترسینه رو راگه په نهرم، ﴿لِكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَقَرٌّ﴾ واته: کاتی خوئی بو دیاری کراوه نه پیش ده که وئی و نه دوا ده که وئی ﴿وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ﴾ به و به لیئانه ی پیتان دراوه به سزاو توله سه ندنه وه.

(۶۸-۶۹): ﴿وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِيءِ آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ. وَإِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرَىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ ﴿۷۸﴾ وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَنْقُوتُ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ، وَلَكِنْ ذِكْرٌ لِّعَالَمٍ يَنْقُوتُ﴾ ﴿۷۹﴾

مه به ست له قسه ی ناشایسته به رانبر به نیشانه کانی خوا ﴿۷۸﴾ قسه کردنیکه پیچه وانیه راستی بیټ، له جوانکردنی وتاره پووجه کانو بانگه واز کردن بو لای و پیاه لدانی شوینکه وتوانی و پشت کردن له هق و راستی، تانه و ته شردان له شوینکه وتوانی، خوا ﴿۷۹﴾ فرمانی کرده به پیغه مبره که ی، وه پاشان به نوممه ته که ی نه گهر بینان که سیک قسه ی ناشایسته به رانبر به نیشانه کانی خوا ده کات به یه کینک له وانیه که باسکرا، لیان دوور بکه ونه وه و دامه نیشن له کورپو مه جلسی نه و که سانه دا که سه رقالم بوونه به شتی پووجه و بی ماناو به رده وام بوون له سهری، هه تا واز ده هیئنو باسه که یان ده گورن بو شتیکی تر.

نه گهر قسه که یان گورپی بو شتیکی تر نه وه قده غه کردنیش لا ده بری، نه گهر به رژه وه ندیه کی تیدا بیټ نه وه فرمانی پیکراوه، وه نه گهر به و شیوه نه بو نه وه هیچ سرودیکه تیدا نیه و فرمانی پی نه کراوه، له سه رزه نشت کردنی قسه ی بی ماناو به تال، گرنگی داوه به لیکولینه وه و ته ماشا کردن و گفتوگو کردنی راسته قینه، پاشان ده فرمانی: ﴿وَإِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ﴾ واته: نه گهر له گه لیان دانیشتی بیناگا بووی یان له بیرت چوو ﴿فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرَىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ هه مسو نه وانه ده گریته وه که قسه ی پروپووجه ده که ن، ههر که سیک قسه ی نادروست بکات، یان کاریکی قده غه کراو بکات، بیگومان دانیشتن حرامه له و شوینه دا که شتی خرابی تیدا ناماده کرابی، که توانای نه بی نه و شته خرابه لا بیات، ثم قده غه کرده بو نه و که سیه که له گه لیاندا دانیشتی، وه له و شوینه دا ته قوای خوا نه کری، به وه ی که له گه لیاندا به شدار بیټ له گوفتارو کرده وه ی حرام کراودا، یان له به رانبر یاندا بیده نگ بیټ و نکولیان لی نه کات، نه گهر ته قوای خوای کرده فرمانی به چاکه کردو قده غه ی له خرابه کرد، به و شیوه به شهرو خرابه ی له سه ر لاده چی، یان بوی سووک ده کری، نه مه هیچ کیشه و تاوانیکی تیدا نیه،

بويه ده فهرموي: ﴿وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَنْفُونَ مِنْ حَسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذِكْرِي لَهُمْ يَنْفُونَ﴾ واته: بيريان ده خاته وهه و ناموز گاريان ده کات له بهر شه وهی خو بيان پاريزنو ته قواي خوا بکه ن.

نهم ده قه به لگه يه له سر شه وه که پيوسته له سر شه وه که سهی ناموز گاري ده کاو بيری ده خاته وه قسه يه ک بکات که نزيک بيت له مه به ست و نامانج و خو پاريزی تيدا بي، وه ههروه ها به لگه يه که نه گهر ياد خسته نه وهه و ناموز گاري کردن بيته مایهی دوور خسته وهی ناموز گاري کراوو دوخه که خراپتر

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَنْفُونَ مِنْ حَسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذِكْرِي لَهُمْ يَنْفُونَ ﴿٧٠﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لِبَاطِلٍ وَلَهُمْ وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَّرْتَهُمْ أَنْ يُسْئَلُوا نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا شَفِيعٍ إِنْ تَعَدَّلَ كُلُّ عَدْلٍ لَئِنْ يُوْخَذَ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ لَعَلَّيْكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٢﴾ وَالْأَرْضُ حَرْبًا لَهَا وَأَنْتُمْ حَيْثُ أَنْتُمْ فِي الْأَرْضِ هَدَى اللَّهُ سَبِيلَ الْهَدَى أَنْتُمْ قُلُوبًا هَدَى اللَّهُ هُوَ الْهَدَى وَأَمْرًا لِلشُّرْبِ رَبِّ السَّامِعِينَ ﴿٧٣﴾ وَأَنْتُمْ أَيْسُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ هُوَ الْهَدَى وَالْمُحْتَمِرُونَ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْحَيَّ يَوْمَ يَقُولُ سُنَّ وَيَكْفُرُونَ ﴿٧٥﴾ وَاللَّهُ وَالْحَيُّ وَالْمُحْتَمِرُونَ ﴿٧٦﴾ وَالَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَالْحَيُّ يَوْمَ يَقُولُ سُنَّ وَيَكْفُرُونَ ﴿٧٧﴾ وَاللَّهُ وَالْحَيُّ وَالْمُحْتَمِرُونَ ﴿٧٨﴾ وَالَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَالْحَيُّ يَوْمَ يَقُولُ سُنَّ وَيَكْفُرُونَ ﴿٧٩﴾ وَاللَّهُ وَالْحَيُّ وَالْمُحْتَمِرُونَ ﴿٨٠﴾

بکات، شه وهه وازهينان لهو کاته دا پيوسته، چونکه نه گهر پيچه وانهی نامانج و مه به ست بسوو، شه وهه پيوسته وازی لی بهيئت.

(٧٠): ﴿وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لِبَاطِلٍ وَلَهُمْ وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَّرْتَهُمْ أَنْ يُسْئَلُوا نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا شَفِيعٍ إِنْ تَعَدَّلَ كُلُّ عَدْلٍ لَئِنْ يُوْخَذَ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾

پيوسته له سر بهنده کان به دلسوزيه وهه خوا پهرستن، به ندايه تي بکه ن به تاک و ته نهايي و هاو هل و هاو به شي بو بريار نه دن، وه توانا کانيان خه رج بکه ن له پيناو ره زامه ندي خوا دا، شه ويش به وهه ده بيت دل روو بکاته خوا شه وهه و هه وه لی بهنده به سوود و راستی بيت، نه ک به گالته و گمه نه جمای بدات، وه به دلسوزيه وهه له بهر خوا بيت، نه ک بو پريايی و ناوبانگ.

نهمه ثابتي راسته قينه يه شايسته ی شه وهه پي بوتريت ثابندي، به لام که سينک بروای و ابی که له سر راستيه، وه خو ی به ديندارو له خوا ترس بزائيت، له کاتيکدا

ثاينه كهی به گه مه و گاتنه وهر گرتییت و پشت گونی خستی، وه دلی وهر چهر خاییت له خو شه ویستی خوا ﷻ و ناسینی، وه روو بکاته هه موو ئه وانهی که زیانی پیده گه یه نییت، وه له به تالیدا رو بچیت، وه جهستی له م ژیا نه دا به شتی خراب رابویریت، چونکه کرده وه کو شش کردن نه گه ر بو بیجگه له خوا ﷻ بوو ئه وه ده بیته گاتنه و گه مه. ئه مه فرمانی خوا به ده بی وازی لی بهینری و ناگادار بییت، وه به خو یه وه نه نازی، با تماشای حالی بکات، و له و کرده وه خراپانه ی خو ی پاریزی، وه با له خو بایی نه بییت به ریگرتنی له نزیك بوونه وه له خوا ﷻ.

﴿وَذَكِّرْهُمْ﴾ واته: به قورئانی پیروز یادی بهنده کان بخه ره وه، به فرمان کردن، وه شیکردنه وه و در یژه پیدان، وه به چا کترین شیوه، به باسکردنی ئه و وه سفه جوانانه ی که تیدایه، وه دوور خسته وه یان له وه ی که زیانی هه یه بو یان، وه در یژه پیدانی جو ره کانی، وه روونکردنه وه ی ئه وه ی که تیدایه له وه سفه ناشرینه کان که ده بیته مایه ی واز هیان لی.

وه هه موو ئه مانه بو ئه وه یه که هیچ کس تیا نه چیت به هو ی ئه و خراپانه ی که کردو یه تی، واته: پیش ئه وه ی بهنده بخزیته نا و تاوانه وه به بویریه وه تاوان ئه نجام بدات و به رده وام بی له سه ر ئه و ره فتاره تر سنا که، ده یخاته وه یادی، وه ناموژ گاری ده کات، له به ر ئه وه بسله میته وه سه ر کو نه بکرییت و ده ست له و کاره هه لگری.

﴿لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ﴾ واته: پیش ئه وه ی تاوان ده وری بدات و دایوشی، پاشان هیچ دروستکراو یک نه توانییت سوودی پی بگه یه نی، نه نزیك و نه هاو پی، وه کس جگه له خوا ﷻ پشتیوانی نه کات، وه هیچ تکا کاریک نه توانییت تکای بو بکات.

﴿وَإِنْ تَعَدَّلْ كُلَّ عَدَلٍ﴾ واته: ته نانه ت هه رچی مالی دنیا یشی هه یه له فیده و بریتی خویدا بیسات، وه ته نانه ت نه گه ر پرا و پری زه وی ئالتونیش بییت ﴿لَا يُؤَخِّدُ مِنْهَا﴾ واته: لیسی وهر ناگرییت ﴿أُولَئِكَ﴾ ئه وانهی که به و شیوه وه سف کران ﴿الَّذِينَ أُبْسِلُوا﴾ واته: له نا و چون و بی ئومید بوون له خیر، ئه وپش ﴿بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ﴾ واته: ئاو یکی زور گه رمو به کول، که گه رمه که ی زور زور بی روو خساریان دا بمالی و نیو سکیان بیریت و له ت له تی بکات ﴿وَعَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ بیا کا ئو ا یگفروون ﴿واته: (وه سزایه کی زور به ئیشیش به هو ی ئه وه ی که بیروا بوون).

(٧١-٧٣): ﴿ قُلْ أَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا اللَّهُ كَالَّذِي آسَتْهُوهُ الشَّيْطَانُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ أَتَيْنَا قُلَّ إِنَّكَ هُدَىٰ اللَّهُ هُوَ الْهُدَىٰ وَأَمْرًا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا زَكَاةَ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عَنَّا الْعَلَمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾ ۞

﴿ قُلْ ﴾ نهی ڀيڻه مبر ﷺ به ٻٽه رسته کان بلڻي: ڪه له گهل خوا ﷻ ڏا شتي تر ده په رستن، نه وانه ڪه بانگستان ده ڪن ٻو ٿاينسي خويان، وه وه سفي په رستراهه ڪانيان ده ڪن، ڪه مروفي عاقل تنها به وه سفه ڪهي ٿيده گات ڪه ڀويسته خوي لڻي پاريزيت، ڀيگومان هه موو ڙيرو عاقل ٿيڪ نه گهر ته ماشاي مه زهبي ٻٽه رسته کان بڪات پو وچي و به تالي ٻو درده ڪه وٽ، ڀيڻش نه وهي به لگهي له سر پو وچي و به تالوونه وهي باس بڪريت، ده فهر موي: ﴿ اَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا ۞

ٺمه وه سفيڪه هه موو نه وانه ده گريته وه ڪه جگه له خوا ده په رسترين، به راستي نه وه نه قازانج ده گه ڀني ٿو نه زبان، وه هيچ شتيڪ لهو ڪاره ڏا ني، تنها فرمان له لاي خواهه.

﴿ وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا اللَّهُ ۞ واته: هه لگه رڀينه وه پاش نه وهي خوا هيدايه تي داوين ٻو گومرايي و سر لڻشواوي، له ڙيري و هيدايه ته وه ٻو گومرايي، له رڀنگاي به ره وه به هشتي پر له فهر به ره ڪه ته وه ٻو نه ورڀنگايه ي ڪه ههر ڪه سيڪ شويني بڪه وٽ به د به خت و چاره رهش ده ڀي و ٻو ڏوزه ره وانه ده ڪريت.

ٺمه حالڪه ڪه خه لڪي ڙيرو عاقل ڀيڻي رازي نايست، وه خواهه ڪهي ﴿ كَالَّذِي آسَتْهُوهُ الشَّيْطَانُ فِي الْأَرْضِ ۞ واته: سهري لي شواندوه و گومراي ڪردوه و ويل بووه له رڀنگاي راستي ڪه ده يگه يه نيست به ٺامانجه ڪهي، تا ماوه ته وه ﴿ حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ ۞ وه شه يتانه ڪانيس بانگي ده ڪن ٻو رچه رڀي و گومرايي، نه ويش له نيوانياندا به سه رگرداني ده مينڀته وه.

به گشتي ٺمه حالي خه لڪيه مه گهر خوا ﷻ پاراستيبي، نه وان ده بينن خه لڪي سه رنجر اڪيش و دل رڀيني ٿيدا هه يه، وه بانگه شه ڪري ڏڙ به يه ڪ، بانگه وازي په يام و عه قلي راسته قينه و سروشتي پاڪ ﴿ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ ۞ وه به رز بوونه وه ٻو به رز تريني به رزيه کان.

وه بانگه ڪراني شه يتان و نه وهي شويني ده ڪه وٽ، وه نه فس و دهروني فرمانڪه به

خرابه، بانگی ده کهن بو گومرایسی، وه دابه زین بو نزمترین پلهی خواری خواره وه، هندی له خه لکی له گه ل بانگخوازی هیدایه تدان له هموو کارو باره کاندایان له زوربه یاندا. وه هندیکیان پیچه وانهی نه من. وه هندیکی تریان هردوو بانگه وازه که به لایانه وه وه ک یه ک وایه، به بی جیاوازی، هردوو کاریگه ریه که بهر یه ک ده کهون له لای نه وه، له شوینه دا خوشه ختان له به دبه ختان جیا ده کرینه وه.

که ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنْ هَدَىٰ اللَّهُ هُوَ الَّذِي هُوَ أَلْهَدَىٰ﴾ واته: هیچ رینمایه ک نه جگه له و رینمایه ی که خوا ﴿لَسَرِ زَمَانِي﴾ پیغه مبه ره که به وه موحه مه د ﴿نَارِدُوهُ تِي﴾ جگه له نه وه گومرایسی و سه رلیشوایی و له نیو چوونه ﴿وَأْمُرْنَا لِلْسَّلَامِ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ به وه ی گوپراه لسی یه کتا په رستی بین، خو مان بسپیرینه فرمان و بهر گرته کانی، وه بیبه به نده ی راسته قینه ی خوا ﴿بِهَ رَاسْتِي﴾ نه مه گه وره ترین نیعمه ته که خوا رشتوویه تی به سه ر به نده کاندایان، وه جواترین په روره ده یه گه یاندوو به تی بیان. ﴿وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ﴾ واته: فرمانمان پیکراوه نو یژه کان به جیهینین به پایه و مهرج و سونه ت و ته و او کاریه کانیه وه ﴿وَأَتَّقُوهُ﴾ به وه ی که خوا ﴿فَرَمَانِي﴾ پیکردوه، وه دوور که و تنه وه له وه ی که خوا ﴿قَدَدَغِي كَرْدُوهُ﴾ وه وه الیدی ایته تحشرونک واته: کو ده کرینه وه له روژی دوا ییدا، پاداشتان ده داته وه به پیسی باش و خراپی کرده وه کانتان.

﴿وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ﴾ بو نه وه ی فرمان به به نده کان بکات و ریگریان لی بکات، وه پاداشتیان بداته وه و سزایان بدات ﴿وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلَهُ الْحَقُّ﴾ نه وه ی که هیچ گومانیکی تیدانیه، وه شتی خراپ و بی مانا نالیت ﴿وَلَهُ الْمَلَكُ يَوْمَ يُفْعَلُ فِي الصُّورِ﴾ واته: له روژی دوا ییدا، تابه تی کرده به باسکردن - له گه ل نه وه دا خو ی خاوه ن هموو مولکه کانه - وه له بهر نه وه مولک و خاوه ندریتی نه و نابریته وه، وه هیچ مولکیک بو کهس نامینسی ته نها بو خوی تاک و بالاده ست ده بی.

﴿عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ﴾ نه و خویبه ی که خاوه ن حیکه ت و دانایی ته و او وه، وه نازو نیعمه تی بی کوتا و چاکه ی گه وره یه، وه زانستی که ده وری هموو نهینی و ناشکرا کانی داوه، کهس شایه نی په رستن نیه جگه له و نه بی، وه هیچ په روره دگاریک نیه جگه له و نه بی.

(۷۴-۸۳): ﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ
 اتَّخِذْ أَصْنَامًا ءَالِهَةً إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ
 فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَلِكَ نُرَى إِبْرَاهِيمَ
 مَلَكُوتَ السَّمٰوٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَيْكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٥﴾
 فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ ٱلَّيْلُ رَأَى
 كَوْكَبًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَأُوْحِبُّ
 ٱلْأَفْلَاقَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَأَى ٱلْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ
 هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي
 لَأَكُونَنَّ مِنَ ٱلْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا
 رَأَى ٱلشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّي هَٰذَا
 أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يُغَوِّرُ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا
 تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي
 فَطَرَ ٱلسَّمٰوٰتِ وَٱلْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا
 مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ

• وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ اتَّخِذْ أَصْنَامًا ءَالِهَةً إِنِّي
 أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَلِكَ نُرَى إِبْرَاهِيمَ
 مَلَكُوتَ السَّمٰوٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَيْكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٥﴾
 فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ ٱلَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ
 قَالَ لَأُوْحِبُّ ٱلْأَفْلَاقَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَأَى ٱلْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ
 هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ ٱلْقَوْمِ
 الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَأَى ٱلشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّي هَٰذَا
 أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يُغَوِّرُ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾
 إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ ٱلسَّمٰوٰتِ وَٱلْأَرْضَ
 حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ
 اتَّخِجُونِي فِي ٱلْقَوْمِ هَٰذِهِمْ وَلَا تَعْلَمُوهُم مَّا تُشْرِكُونَ بِهِ
 إِلَّا ٱلْأَنفُسَ ٱلَّتِي شِئْنَا وَرَبِّ سَعْدٍ فَتَنَّا وَنَعْلَمُ ٱللَّاهُ
 تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ نَحْكُمُ مَّا نَشَاءُ لِمَا نَشَاءُ لِمَا نَشَاءُ
 لِمَا نَشَاءُ لِمَا نَشَاءُ لِمَا نَشَاءُ لِمَا نَشَاءُ لِمَا نَشَاءُ
 قَالُوا ٱلْقَرِيبِينَ أَحَقُّ بِٱلْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

أَتَّخِجُونِي فِي ٱللَّهِ وَقَدْ هَدٰنِي وَلَا آخَافُ مَآ تُشْرِكُونَ بِهِ ءَإِلَّا ٱنْ يَشَآءُ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي
 كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ آخَافُ مَآ أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ
 أَشْرَكْتُمْ بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطٰنًا فَأَيُّ ٱلْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِٱلْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
 ﴿٨١﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمٰنَهُمْ بِظُلْمٍ أُوْلَٰئِكَ لَهُمُ ٱلْأَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا
 ءَاتَيْنَهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجٰتٍ مَّن نَّشَآءُ إِنْ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾

کہ دہ فہ رموی: ﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ﴾ ہہ تا کو تائی چیرو کہ کہ، خوا ﴿﴾ (بہ
 پیغہ مبر ﴿﴾ دہ فہ رموی: باس لہ چیرو کسی ٹیبراہیم ﴿﴾ بکہ، وہ وسف و پیاہہ لدانی
 بکہو بہ گہ ورہ تہ ماشای بکہ لہ بانگہ واز کردنیدا بو بہ کتا پہ رستی و قہ دہ غہ کردنی
 لہ بتپہ رستی، کاتیک کہ بہ نازہری باو کسی وت: ﴿اتَّخِذْ أَصْنَامًا ءَالِهَةً﴾ و اتہ: ہیج
 سوودو زیانیکی نیہ، وہ ہیچی لہو کارہ دانیہ ﴿إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾
 کاتیک بہ ندایہ تسی شتیکتان کرد کہ شایانی پہ رستن نیہ، وہ وازتان لہ بہ ندایہ تسی
 پہ رورہ دگارو پوزیدہ رو رینکخہری کاروبارہ کانتان ہیئا.

﴿وَكَذَلِكَ﴾ کاتیک کہ نامادہ مان کرد تا بانگہ واز بو پہ کتا پہ رستی بکات ﴿نُرَى﴾

﴿إِنَّهُمْ مَلَكَوَاتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: تا به چاوی خوی ئه و به لگه یه کلا که ره وانه
 بینیت ﴿وَلْيَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾.

به راستی (ئینسان) به پی هیزی به لگه دلنایی به هیز ده بی و زانستی ته و او ده چه سپیت
 به هه مو و داوا کاریه کان.

﴿فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ﴾ واته: کاتی که تاریک بوو ﴿رَأَى الْكُوكِبَ﴾ له وه یه ئه و ئه سئیره
 گه شاوانه بی، چونکه که به تاییهت باس کرده، به لگه یه له سه زیا تر ده ر که وتنی،
 بویه، خوا زانانتره- و تراوه: ئه وه ی که و توویه تی: ئه و ئه سئیره زوهره یه.

﴿قَالَ هَذَا رَبِّي﴾ واته: به مه بهستی خودا به زانندن بو ناستی نه یاره کانی، واته: ئه مه
 پهروه رد گارمه، بین بیینین، ئایا شایه نی پهروه رد گار ئیه؟ وه ئایا به لگه مان هه یه بو ئه و
 مه بهسته؟ به راستی نا گونجی بو مروقی عاقل هه و او ئاره زووی خوی بکات به په رسترا و
 به بی به لگه و ده لیل.

﴿فَلَمَّا أَفَلَ﴾ واته: کاتی ئه و ئه سئیره نا و ابوو ﴿قَالَ لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ﴾ واته:
 ئه وه ی که دیار نامینی له پیش چا و ئه وه ی که ده په رستی، بیگومان په رسترا و پیویسته
 را گیرا و بی به به رژه وه ندی ئه و که سه ی که ده په رستی، وه کاره کانی بو ریک بخت
 له هه مو و رووه کانه وه.

به لام ئه وه ی که کاتیکی زور تپه ر ده بیته ئه و هیشتا نادیاره، ئه مه که ی شایسته ی
 به ندایه تی بو کردنه؟ مه گه ر که سیک بی په رستیته زور گه مژه و کم عه قل و گیل بی؟!
 ﴿فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا﴾ واته: هه لهات، که بینی زیا تر ده ر که وتوه و روونا کتره له
 ئه سئیره کان تره ﴿قَالَ هَذَا رَبِّي﴾ خوی دابه زانه ناستی ئه وان ﴿فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن
 لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ﴾ هه ژار که وت و ده سه و سان مایه وه بو
 رینمایی پهروه رد گاری، بوی ده ر که وت نه گه ر خوا ﴿رَبَّنَا إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنَ الْغَنِيِّ﴾
 نیه رینمایی بکات، وه نه گه ر پشتیوانی نه کات بو گو پرایه لی کردنی پهروه رد گاری،
 ئه وه که س نیه پشتیوانی لی بکات.

﴿فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً﴾ قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ ﴿له ئه سئیره و مانگ گه شاوه تر
 بوو ﴿فَلَمَّا أَفَلَّتْ﴾ ئه و کات هیدایهت و رینمایی ده ر که وت و گو مر ایش که وت و
 نه ما ﴿قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ﴾ کاتی که به لگه ی روون ئاشکرا ده ر که وت
 زال بوو به سه ر به تالیی پوچی و بی مانایدا.

﴿إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلذِّكْرِ فَطَرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا ۖ وَاتَه: بؤ خوي تاكو ته نها، پروم كرده خويو پشم كرده غيري خويو ﴿وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ واته: خوي به ري كرده شيركو هاو هل دانان، وه ملكه چي كرده بؤ به كتاپه رستي، له سه ر نه وه به لگه ي پروني بؤ هينانه وه، نه وه ي كه باس مان كرده له شير كرده نه وه ي نه وه ده قانه دا نه وه ته واوه، نه ويش نه وه به شويني گفتوگوو مشتو مر بوو، له ثيراهيمه وه بؤ گه له كه ي، وه ناشكرا كرده ي پرو چي و به تالي نه وه نه ستيره و مانگو خورانه ي كه به ناسمانه ون و هاوشيوه كانيان، به لام هر كه س وتي: نه وه پيگه ي ته ماشا كرده ي بوو له قوناغي منداليدا، نه وه هيچ به لگه يه كي پي نيه. ﴿وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَدِّثُونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ﴾ ده مه ده مي چ سووديني هه يه بؤ كه سي كه هيدا يه تي بؤ پروون نه بوو بيته وه؟ به لام نه وه ي خويو هيدا يه تي دابي و گه يشتيته به رز تريني پله ي دلنبايي، به راستي نه وه كه سه بؤ خوي- بانگي خه لكي ده كات بؤ نه وه ي كه له سه ريه تي.

﴿وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ ۚ يٰٓبَنِي إِسْرَائِيلَ ۚ اتاه: ده زانن كه به راستي ته نها خويو په رستراوي به هه قو شايسته يه بؤ به ندا يه تي كردن. ﴿وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ ۚ﴾ كه هيچ توانايه كيان نيه و ناتوانن سوود بگه يه نن ﴿وَلَا تَخَافُونَّ أَنتُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ﴾ واته: ته نها به شوينكه وتي هه واو ناره زوو ﴿فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾؟

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ
 وَهُمْ يُهْتَدُونَ ﴿١٠٧﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَى
 قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٨﴾
 وَوَعَدْنَا لَهُ إِنشَاقَ رَبْعَةٍ كَبِيرًا فَلَمَّا أَخَذَتْهَا
 مِن قَبْلِ رَمَى دُرِّيَّتَهُمْ دَالِدًا وَسَائِقًا كَأَيْدِي رَسُولٍ
 وَمُؤْتِي عَهْدٍ رَبِّكَ ذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٩﴾
 وَرَكَعًا يُسَبِّحُ بِحَمْدِ رَبِّهِ وَاللَّيْلِ مَا يَهْجُو
 ﴿١١٠﴾ وَنَسْجِدَ لِرَبِّهِ وَالصُّبْحِ مَا عَلَّمَ ابْنَهُ
 الْقَبْلَ إِنَّهُ عَلَّمَهُ بِرُبُوبِيَّتِهِ وَإِذَا سَأَلَ بِرَبِّهِ
 قَالَ أَتَى عَلَى الْإِنسَانِ لُحُوقًا ﴿١١١﴾ وَتِلْكَ
 آيَاتُ الْقُرْآنِ الَّتِي نُنزِّلُكَ بِهَا عَلَى الْمُرْسَلِينَ
 وَأَنذَرُكَ بَآيَاتِهَا لِئَلَّا تَكُونَ مِنَ الْخَالِفِينَ ﴿١١٢﴾
 وَأَنذَرُكَ بِاللَّيْلِ وَالنَّجْمِ الَّتِي تَنبُتُ فِيهَا
 الشَّجَرَةُ لَأَن يَكْفَى عَلَيْهَا قُدْحُ الرِّيحِ وَأَنَّ الَّتِي
 تَقُومُ فِيهَا الْكَوَاكِبُ أَتَانَهَا لِيُنزِلَ سَآئِرًا
 مِّن رَّبِّكَ وَتُنذِرَ بِلِقَاءِ رَبِّكَ أَيَّامَ الَّتِي
 تَبْتَغُونَ ﴿١١٣﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْحَدِيثِ
 الَّتِي نُنزِّلُكَ بِهَا عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَأَنذَرُكَ
 بِلِقَاءِ رَبِّكَ أَيَّامَ الَّتِي تَبْتَغُونَ وَأَنَّ الَّتِي
 تَقُومُ فِيهَا الْكَوَاكِبُ أَتَانَهَا لِيُنزِلَ سَآئِرًا
 مِّن رَّبِّكَ وَتُنذِرَ بِلِقَاءِ رَبِّكَ أَيَّامَ الَّتِي
 تَبْتَغُونَ ﴿١١٤﴾

خوا ^{۱۰۷} نه و دوو دهسته به جیاده کاته وه و ده فمرموی: ﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا﴾
 واته: تیکه لیان نه کردوه ﴿إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ﴾
 اُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ يُهْتَدُونَ ﴿۱۰۸﴾ ناسایش
 له ترسو و ناخوشی و ناره حه تی (واته):
 هرچنده ماندوو بن له پیناو خوادا
 هست ناکه ماندوون، چونکه دلیان زور
 خوشه)، وه رینمایی بو ریگای راست،
 نه گهر نه وان بپروا هینانیان به ره هایی
 تیکه له به ستم نه کردوه، نه به شیرکو
 هاوه لدانان و سه ریچی کردن، نه وه
 ناسایش و رینمایی ته اوویان به دست
 ده که ویت.

به لام نه گهر بروا هینانیان تنها به
 هاوه لدانان تیکه له نه کردوه به تنها، به لکو گوناوه سه ریچی ده کن، نه وه بنه مای (اصل)
 هیدایه تیان وهر گرتوه، وه بنه مای ناسایشیش، نه گهر چی ته اوویش نه بیت. تیگه یستن له
 ده که نه مهیه، نه وانیه نه م دوو فرمانه یان به دست نه هیناوه (دووو که و تنه وه له
 شیرکو و سه ریچی کردن) نه وه رینمایی و ناسایش به دست ناهینن، به لکو به شیان
 تنها سه ریشیوان و گو مراهیه.

خوای گه وه کاتیک شایه تی دا بو ئیبراهیم ^{علیه السلام} له روون کردنه وهی به لگه
 یه کلاکه ره وه کان، فمرموی: ﴿وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَى قَوْمِهِ﴾ واته:
 سه رکه وت به سه ریاندو زه لیلی کردن.

﴿نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ﴾ وه ک چوون پلهی ئیبراهیمان نریک کرده وه له دنیاو
 دواروژدا، به راستی زانست پلهی خاوه نه که ی به رز ده کاته وه به سه ر بهنده کانداه به چندین
 پله، به تاییهت زانایه ک کار به زانسته که ی بکات، خوا ده یکات به پیشه واه به پیی
 بارودوخی، شوینی کرده وه کانی ده که ون، وه شوین پینه کانی هله گرن، وه بهر پیی
 خوویان رووشن ده که نه وه به نووری نه وه، وه به زانست و زانیاری نه وه له تاریکه شه ودا.

وه‌ک‌ خوا‌ ده‌فه‌رموی: ﴿يَرْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ﴾ (۱۱) المجادله، (واته: ئه‌وانه‌ی‌ بر‌وایان‌ هیناوه‌و‌ خواهن‌ زانیارین‌ به‌ چه‌ندین‌ پله‌ خوا‌ به‌رزیان‌ ده‌ کاته‌وه‌).

﴿إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ﴾ زانست‌ و‌ دانایی‌ دانائیت‌ له‌ شوینی‌ گونجاوی‌ خویدا‌ نه‌یی، وه‌ خوا‌ ﴿شاره‌زاتره‌ به‌ دیاری‌ کردنی‌ ئه‌و‌ شوینه‌ (ی‌ که‌ حیکمه‌تی‌ خو‌ی‌ تیدا‌ داده‌نی‌).﴾ (۸۴-۹۰): ﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ (۸۱) ﴿وَرَكْرَبًا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (۸۵) ﴿وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُوشَعَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ﴾ (۸۶) ﴿وَمِنْ ءَابَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَأَجْنِبَتِهِمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (۸۷) ﴿ذَلِكَ هَدَىٰ اللَّهُ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحِطَّ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (۸۸) ﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ﴾ (۸۹) ﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ فَبِهَدْيِهِمْ أَقْتَدِهِ قُلْ لَّا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾ (۹۰): ﴿

کاتیک‌ خوا‌ ﴿باسی‌ ئیبراهیمی‌ کرد‌ که‌ به‌نده‌و‌ خو‌شه‌ویستی‌ خو‌یه‌تی، وه‌ باسی‌ منه‌ت‌ و‌ چاکه‌ی‌ خو‌ی‌ کرد‌ به‌سه‌ریه‌وه‌ له‌ زانست‌ و‌ بانگه‌وازو‌ ئارام‌ گرتن‌ له‌سه‌ری، باسی‌ ئه‌و‌ ریزه‌ی‌ خوا‌ی‌ بو‌ کردوه‌ له‌ به‌خشینی‌ نه‌وه‌ی‌ چاکه‌ کار، وه‌ خوا‌ ﴿باشترین‌ و‌ پاکترین‌ دروست‌کراوی‌ له‌ وه‌چه‌ی‌ ئه‌و‌ خستوته‌وه، به‌ راستی‌ ئه‌مه‌ ریزیک‌ی‌ گه‌وره‌به‌ هاوشانی‌ نیه، ده‌فه‌رموی: ﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ﴾ کوره‌که‌ی‌ که‌ ئیسرائیله، باو‌کی‌ ئه‌و‌ گه‌له‌ی‌ که‌ خوا‌ ﴿فه‌زلی‌ دابوون‌ به‌سه‌ر‌ جیهانیاندا.

﴿كُلًّا﴾ (هه‌ریه‌ک‌) له‌ ئه‌وان‌ ﴿هَدَيْنَا﴾ (هیدا‌به‌تمان‌ دان‌) بو‌ رینگای‌ راست، له‌ زانست‌ و‌ کرده‌وه‌دا‌ ﴿وَنُوحًا هَدَيْنَا﴾ ﴿مِنْ قَبْلُ﴾ رینمایسی‌ کردنی‌ له‌ جو‌ریکی‌ تاییه‌تی‌ رینماییه‌ که‌ تنها‌ بو‌ تا‌که‌ کانی‌ جیهان‌ ده‌بی، ئه‌وانیش‌ بریتین‌ له‌ (أولوا‌ العزم‌) خواهن‌ هیمه‌تن‌ له‌ پیغه‌به‌ران، که‌ ئه‌و‌ به‌کیکه‌ له‌ ئه‌وان.

﴿وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ﴾ ده‌ گونجی‌ ئه‌م‌ پاناوه‌ بگه‌رپه‌ئه‌وه‌ بو‌ نوح‌ ﴿الطیبه‌ چونکه‌ نزیکترین‌ باس‌ کراوه، چونکه‌ خوا‌ ﴿له‌ گه‌ل‌ باسی‌ (لوط‌)دا‌ باسی‌ کرده‌وه، ئه‌ویش‌ له‌ نه‌وه‌ کانی‌ نوحه، نه‌ک‌ له‌ نه‌وه‌ی‌ ئیبراهیم، چونکه‌ برزاییه‌تی.

وه‌ ده‌ گونجی‌ پاناوه‌ که‌ بگه‌رپه‌ئه‌وه‌ بو‌ ئیبراهیم، چونکه‌ سیاقی‌ ده‌قه‌ که‌ وه‌سفی‌ ئه‌و

ده کات و پیاپا هه لده دات، وه نه گهر چی لوط له وه چه ی ئیبراهیم نیه، بیگومان له سه ره دهستی شه و بر وای هیناوه، شه وهش ریژی که بو ئیبراهیم که له وه گوره تره که ته نیا کوری بیت.

﴿ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ ﴾ کوری داوود ﴿ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ ﴾ کوری یه عقووب ﴿ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴾ هه ردوو نه وهی عیمران ﴿ وَكَذَٰلِكَ ﴾ وه ک چۆن وه چه ی ئیبراهیممان کردنه چاکه خواز، چونکه به چاک ی به ندایه تی بو خوا ﴿ نَوَافِلًا ﴾ نواندو چاکیش بوو له گه ل دروستکراوه کاندا ﴿ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴾ بهو شیوه ده یانگه پیرین له وه سفو راستگزی و نه وهی چاکه خواز به پیسی چاکه کانیان ﴿ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ ﴾ کوره که ی ﴿ وَعِيسَىٰ ﴾ کوری مه ریم ﴿ وَإِلْيَاسَ كُلًّا ﴾ له شه وان ﴿ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴾ له ره وشت و کرده وه و زانستدا، به لکو شه وان پیشه وای گه وره و سه ره مشقی پیاو چاکانان ﴿ وَإِسْمَاعِيلَ ﴾ کوری ئیبراهیم، باو کی شه و نه وهی که باشتین نه ته وه یه، شه ویش نه ته وهی عه ره به، وه باو کی پیشه و امان پیغه مبه ره موحه ممه ده ﴿ وَيُوشَعَ ﴾ کوری مه تا ﴿ وَلُوطًا ﴾ کوری هاروون برای ئیبراهیم ﴿ وَكُلًّا ﴾ (هه ره یه ک) له و پیغه مبه ره و نیردراوانه ﴿ فَضَلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴾ چونکه په کانی فه زل و چاکه خوازی چوارن: شه ویش شه وه یه که خوا ی گه وره باسی کرده وه ده فه رموی: ﴿ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦١﴾ النّسأماً

شه و پیغه مبه رانه خاوه ن په ی به رزن، به لکو باشتین پیغه مبه رانن به شیوه به کی گشتی. شه و پیغه مبه رانه ی خوا له کتیه که یدا باسی کردوون، بیگومان باشتین له و پیغه مبه رانه ی که باسی نه کردوون ﴿ وَمِنَ آبَائِهِمْ ﴾ واته: باو کی شه و پیغه مبه رانه ی که باسکران ﴿ وَذُرِّيَّتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ ﴾ واته: هیدایه تی باو کو نه وه و برای شه و پیغه مبه رانه ماندا ﴿ وَأَجْنِبْتَهُمْ ﴾ واته: هه لمانبژاردن ﴿ وَهَدَيْتَهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴾ ﴿ ذَٰلِكَ ﴾ واته: شه و رینمایه ی باسکرا ﴿ هُدَىٰ اللَّهُ ﴾ که هچ رینمایه ک نیه جگه له رینمایه ی شه و نه بیت ﴿ هَدَىٰ بِهِ مِنْ إِشَاءٍ مِّنْ عِبَادِهِ ﴾ ده ی ته نها داوای هیدایه ت له شه و بکه ن، به راستی شه گه ره هیدایه تان نه دات، شه وه که س ناتوانیت رینمایه تان بکات جگه له شه و، وه شه وه ی که ویستویه تی رینمایه ی بکات شه وانن که باسکران.

﴿ وَلَوْ أَشْرَكُوا ﴾ له سه ره گریمان ه ﴿ لَحِطَ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ به راستی ها وه لدانان

کرده وه پووج ده کاته وه، وه ده بیته مایه ی چوونه ناو دۆزه خ بو هه تا هه تایسی، نه گهر
 شه و پاک و هه لیزاردانه هاوه لیان بو خوا ﷻ دابنایه حاشای شه وان کرده وه کانیا ن هه موو
 پووج ده بو ه وه، وه جگه له شه وان له پیشتره بو هاوه ل دانان.
 ﴿أُولَئِكَ﴾ نه وان ه ی که باسکران ﴿الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَاهِهِمْ أَقْتَدَ﴾ واته: نه ی
 موحه مه د ﷻ به شوین شه و پیغه مبه ره هه لیزیر دراوانه دا برؤو شوینیا ن بکه وه، بیگومان
 پیغه مبه ری خوا شوین پی پیغه مبه رانی هه لگرتوه، هه موو سیفه ته ته واوه کانی له شه وان ه وه
 وه رگرتوه.

بو یه سه رجه م چاکه و تاییه تمه ندیه کان له ودا کو یوه ته وه، که سه رجه م مرو فایه تی که لکیان
 لیوه رگرتوه، وه به هه مان شیوه گه وره ی سه رجه م پیغه مبه رانه و پیشه وای خو پاریزانه،
 ده ی سلاوو دروودی خوا برژی بو سه رگیانی پاک ی و سه رجه م پیغه مبه رانی پیشوو.
 به م تبیین ه هاوه لان بو چوونیا ن وایه که پیغه مبه ری خوا باشترین ی پیغه مبه رانه ﴿قُلْ﴾
 بو شه وان ه ی که پشتیا ن له بانگه وازه که کرده ﴿لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا﴾ واته:
 داوای مال و پاداشت نا که م له بری شه و بانگه وازه ی که ده یکم، چونکه ده بیته هوی
 ریگری تان له هیدایه ت وه رگرتن، به لکو ته نها پاداشتی من له لایه ن خوا وه یه ﴿إِنْ هُوَ﴾
 ﴿إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ﴾ نامۆز گاری یه کتری پیده که ن، شه وه ی قازانجی هه بیته بو یا ن
 کاری پیده که ن، وه شه وه ی زیانی هه بیته له خو یا نی دوور ده خه نه وه، وه یادی یه کتری
 پی ده که نه وه به ناسینی خوا ﷻ و هه سفه کانی، وه نامۆز گاری یه کتری پیده که ن له سه ر
 ره وشته به رزه کان و شه و ریگایانه ی ده یانگه یه نیته پی، وه نامۆز گاری یه کتری پیده که ن
 له دوور که و تنه وه له شته ناشرینه کان، وه شه و ریگایانه ی به ره و شه و شوینه ده یانبات، جا
 نه گهر یاد کرده وه یه ک بی بو هه موو جیهانیا ن، شه وه گه وره ترین نیعمه ته که خوا ﷻ
 به خشویه تی پیان، پیویسته له سه ریا ن وه ریگری ن و سو پاسگوزاری له سه ر بکه ن.

(۹۱): ﴿ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْنَا سِحْرًا مُّجْتَمِعًا وَمَا نَدْرَأ أَن يَنْزِلَ عَلَيْنَا مَاءٌ غَمَامًا ۗ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ لِيَجْزِيََنَّهُمْ فَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلَمْتُمْ مَا لَمْ نَمُوعُوا أَنسِرَ وَلَا آبَاءَ أَسْرَ قُلْ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿۹۱﴾

نهمه ناشرین کردنه به رانبر به نهرینی کردنی په یامی ینغمه مبر **﴿﴾** له لایه ن جووله که وا گومانیان برد که خوای گه وره بو سهر هیج مروئیک هیچی دانه گرتووه، هر که سیک نه مهی وتبی نه وه وه کو پیویست خوای نه ناسیوه و ریزی نه گرتوه، وه هر وه ها به گه وره ی نزانسیوه، چونکه تانه ی

داوه له حکمه ت و دانایی خوا، وه وای ده زانی که بنده کانی فراموش کردوه، نه فرمانیان پیده کات و نه قه ده غه یان لیده کات، نهمه نهرینی کردنی گه وره ترین منه ت و فزلی خوایه، که کردوویه تی به سهر بنده کانیدا، نه ویش بریتیه له و په یامی که مروقه کان ناگنه خوشبه ختی و سهر که وتنی راسته قینه ته نها به شوین که وتنی نه وه نه بی، ده ی چی له که دار کردن و ناشرین کردنییک به رانبر به خوا له مه گه وره تره!!! ﴿ قُلْ ۗ وَاتِه: ۗ بیان بلی وتی خراب و نه وه ی که ده یلین ﴿ مَن أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ لِيَجْزِيََنَّهُمْ فَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلَمْتُمْ مَا لَمْ نَمُوعُوا أَنسِرَ وَلَا آبَاءَ أَسْرَ قُلْ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴾

تاریکی نه فامیدا **﴿﴾** وه گومراییدا، وه ریتمایی کاره بو لای رینگای راست به زانست و کرداره وه، که بریتیه له و کتیبه ی که ناوبانگی دهر کردوه، دهر گای دل و گوئی کانی به پرووی خویدا والا کردوه، ته نانه ت نه وان له به ریان ده گرتوه له چند پهره کاغز یکدا به ویستی خویمان ده ستکاریان ده کرد، نه وه ی له گه ل هه واو ثاره زووی نه واندا بگونجایه دهریان ده خست و ناشکاریان ده کرد، وه نه وه ی پیچه وانیه ی بوچوونیان بوویه ده یان شارده وه.

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْنَا سِحْرًا مُّجْتَمِعًا وَمَا نَدْرَأ أَن يَنْزِلَ عَلَيْنَا مَاءٌ غَمَامًا ۗ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ لِيَجْزِيََنَّهُمْ فَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلَمْتُمْ مَا لَمْ نَمُوعُوا أَنسِرَ وَلَا آبَاءَ أَسْرَ قُلْ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿۹۱﴾ وَمَا نَدْرَأ أَن يَنْزِلَ عَلَيْنَا مَاءٌ غَمَامًا ۗ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ لِيَجْزِيََنَّهُمْ فَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلَمْتُمْ مَا لَمْ نَمُوعُوا أَنسِرَ وَلَا آبَاءَ أَسْرَ قُلْ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿۹۱﴾ وَمَا نَدْرَأ أَن يَنْزِلَ عَلَيْنَا مَاءٌ غَمَامًا ۗ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ لِيَجْزِيََنَّهُمْ فَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلَمْتُمْ مَا لَمْ نَمُوعُوا أَنسِرَ وَلَا آبَاءَ أَسْرَ قُلْ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿۹۱﴾

﴿وَعَلَّمْتُم مَّا لَمْ تَعْلَمُوا لَنْتُمْ وَلَا ءَابَاؤُكُمْ﴾ نه گهر پرسياريان ليكهي ده باره ي شم كتيبه ي كه وه سف كراوه به و ه سفانه، وه لامي نه و پرسياره بده ره وه ﴿قُلِ اللَّهُ﴾ كه دايبه زانده، نه و كات راستي ده رده كه وي وه ك ده ر كه وتني خور، وه به لگه ش له سه ريان پيوست ده بيت، پاشان نه گهر ناچار يانت كرد پابه ند بن به مه وه ﴿ذَرَهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ﴾ واته: وازيان لي بهينه، كه له ناو به تالي خوباندا گالته و ياري بكن، هه تاده گهن به و روزه ي كه به لينيان پيدراوه. (۹۲): ﴿وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مَبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ﴾ ﴿۹۳﴾

﴿وَهَذَا﴾ واته: شم قورثانه ي كه ﴿أَنْزَلْنَاهُ﴾ (دامانه زانده) بو تو ﴿مَبَارَكٌ﴾ واته: وه سفكر دني به ره كه ته، نه و يش به ه وي شو وه مو خير و نازو نيحه تانه ي كه تيديايه ﴿مُصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ﴾ واته: به راست دانه ري كتيبه كاني پيشو وه و شايبه تيان بو ده دات ﴿وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ﴾ واته: به هه مان شيوه دامانه زانده كه خه لكي مه ككه وه دور و به ري ناگادار بكا ته وه، به لكو سه رجهم شارو شارو چكه و ولا ته كان، خه لكي ناگادار بكا ته وه له سزاو توله ي خوا، وه ك چون نوممه ته كاني پيشو وي به و سه ره نجاهه گه ياند.

﴿وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ﴾ چونكه ترس له دلدا هه بي نه وه دل زيندوو ده كاته وه و ملكه چي فه رمانه كاني خوا ده بيت ﴿وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ﴾ واته: به رده وام ده بن له سه ري، وه پايه و سنوو رو مه رج و ناداب و ته و او كه ره كاني به جواتر ين شيوه ده پاريزي، خواي گه و ره بمانگيري به يه كيك له نه وان.

(۹۳-۹۴): ﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ آخِرُ جُؤَا أَنفُسِكُمْ الْيَوْمَ تُجْرُونَ عَذَابَ آلِهُونَ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ﴾ ﴿۹۳﴾ ﴿وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَؤَالْقَدْ نَقَطَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنتُمْ تَزْعُمُونَ﴾ ﴿۹۴﴾

خوا ده فه رموي: هيج كه س له وه سه تمكار ترو تا ونا بر تر نيه كه درو هه لبه ستي به دم خوا وه، به وه ي و ته يه ك بداته پال خواي گه و ره، يان فه رمان و بر ياريك نه و لي به ري بيت، به راستي نه مه گه و ره تر ين سه تم ي درو سه كراوه كانه، چونكه دروي تيديايه، وه

گوپرنی ناینه کان، له بنه‌ماو، لقه‌کانیه‌وه، وه بیداته پال‌خوا، شه‌وه به‌راستی خراپترین کاره.

وه بانگه‌شه‌کردن بو پیغه‌مبه‌رایه‌تیش ده‌چیته شه‌و چوارچیوه‌یه‌وه، که بیگومان خوا ۱۰۱ و ه‌حی بو‌ناردوه، به‌لام له‌وه‌دا درو ده‌کات، شه‌و له‌گه‌ل درو‌کردنیدا به‌دهم‌خوای گه‌وره‌وه، وه بویری به‌سه‌ر هیزو ده‌سه‌لاتیه‌وه، پیویست ده‌کات له‌سه‌ر خه‌لک شوینی بکه‌ون، وه له‌سه‌ر شه‌وه جیهاد بکه‌ن خوین و مالی دوژمنانیاں بو‌حه‌لال بکریت.

وه ده‌چیته چوارچیوه‌ی شه‌م نایه‌ته‌وه، هه‌ر که‌سیک بانگه‌شه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تی بکات وه‌ک موسه‌یله‌مه‌ی دروژن و شه‌سوده‌ی عه‌نه‌سی و موختار، وه هاوشیوه‌ی شه‌وانه که هه‌مان وه‌سفی هه‌ییت، ﴿وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ﴾ واته: کئی له‌و که‌سه‌سه‌مکارتره که بلیت من وه‌ک خوا ده‌سه‌لاتم هه‌یه، له‌بری خوای گه‌وره شه‌رع و یاسا بو‌خه‌لکی دابنی؟ هه‌موو شه‌وانه ده‌چنه شه‌م چوارچیوه‌یه‌وه که دژایه‌تی قورشان ده‌که‌ن، وه ده‌لین: نیمه ده‌توانین هاوشیوه‌ی قورشان شتیک به‌نین.

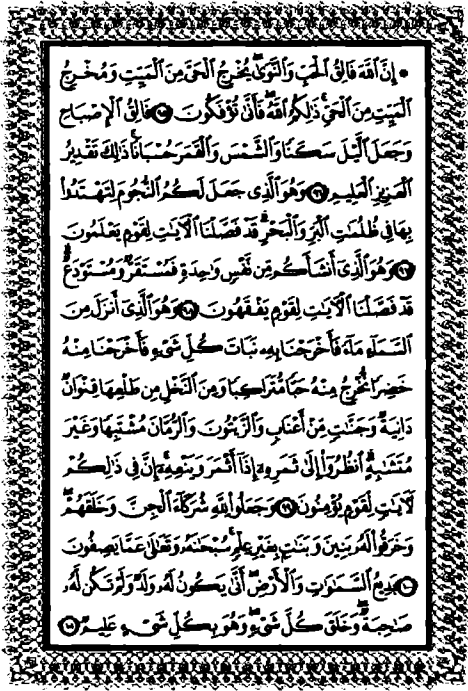
وه چ سه‌می‌ک له‌وه گه‌وره‌تره له‌بانگه‌شه‌کردنی که‌سیکی هه‌ژاری بی‌توانای ناته‌واو له‌هه‌موو پرویه‌که‌وه به‌رانبه‌ر به‌په‌روه‌ردگاری به‌هیزو ده‌وله‌مه‌ند که‌خواه‌ن ده‌سه‌لاتی په‌هایه له‌هه‌موو پرویه‌که‌وه له‌خودو ناوو سیفاته‌کانی؟! کاتی که‌سه‌رزه‌نشتی سه‌مکارانی کرد باسی شه‌و سزایانه‌ی کرد که‌بوی دیاری کردوون له‌پوژی دوایی دا، ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ﴾ واته: نارچه‌تی و ناخوشیه‌کانی سه‌ره‌مه‌رگ، شتیکی ترسناک ده‌بینی، وه‌حاله‌تیک که‌کس له‌توانایدا نیه وه‌سفی بکات. ﴿وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيَهُمْ﴾ بو شه‌و سه‌مکارانه که‌ناماده‌کراون بو‌لیدان و سزا، کاتی که‌پرووحیان له‌جه‌ستیان ده‌ره‌هینن بیان ده‌لین: ﴿أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ﴾ واته: سزای به‌تیش شه‌و سزایه‌ی که‌سه‌رزه‌نشتی و ریسواتان ده‌کات، پاداشتیش به‌پی‌ی کرده‌وه‌یه، به‌راستی شه‌م سزایه‌ی ﴿بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ﴾ له‌درو‌کردنتان به‌ده‌می‌ه‌وه‌وه‌په‌تکرده‌وه‌ی راستی، که پیغه‌مبه‌رانی بو‌نیردراوه ﴿وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ﴾ واته: خوژتان به‌گه‌وره ده‌زانی له‌مل که‌چکردن بو‌ی، وه‌خو ته‌سلیم بوون بو‌بریاره‌کانی، شه‌م ده‌قه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر سزاو ژیا‌نی به‌رزه‌خ، به‌راستی شه‌م وتاره، وه شه‌و سزایه‌ی که‌پروبه‌پرووی شه‌وان ده‌کریته‌وه، شه‌وه له‌کاتی ناماده‌بوونی پیش‌مردن (سه‌ره‌مه‌رگ) و دوای مردنه.

دەبیتە بەلگە کە پۈج جەستە یە، دەچیتە ناو جەستە و دە ریش دەچی، وە قسە ی لە گەلدا دە کری و لە جەستە شدا جیگیر دەبی و جیاش دەبیتە وە، ئەمە حالیانە لە بەرزە خدا. بەلام لە پوژی دوایدا، کاتی بی دە گەن بیپارە و تەنھان، بەبی مال و مندال و سەر وەت و سامان، بە بی هیژو سەریازو پستیوان، وە ک چون خوا ﷻ سەرەتا دروستی کردوون، پرووت و قووتن لە هەموو شتی، چونکە شتە کان لە کاتی کدا دەبن و دەست دە کەون پاش بە دیھانتی هۆکارە کانی، کە ئەو دەبی بە هۆکاری.

لەو پوژەدا هەموو ئەو کاروبارانە ی پە یوەندی بە دنیاو هەبوو لێی دادە پڕین، جگە لە کردەوی چاک و کردەوی خراب نەبی، کە ئەو تویشووی پوژی دوا یە، هەموو گەشە کردن و خوشی خەمباری و سزاو چیژ وەرگرتن بە پیی کردەووە کانە، تەنھا کردەووە کان سوود یان زیان دە گە یەنن، یان دل خوش دە کەن یان خەفە تبارت دە کەن، بیجگە لەوانە لە مال و مندال، وە هیژو پستیوان هەموو ئەوانە رویندەن و تپەر دەبن، بۆیە دە فەر موی: ﴿وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْتُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ﴾ واتە: بیمان بە خشیون و پستیوانە بە سەر تاندا ﷻ و رآءَ ظُهُورِكُمْ ﴿هیچ سوودیکی پیتان نە گە یاند ﴿وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَ كُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَؤُا﴾.

بەت پەرستان هاو لە بو خوا ﷻ پەیدا دە کەن، وە لە گەل ئەو دا فریشتە و پیغە مەران و پیاو چاکان دە پەرستن، ئەوانە هەموویان هی خوی گەورەن، بەلکو لەم دروستکاروانە بەشیک بو خویان دیاری دە کەن و لە بەندایە تیکردندا دە یان پەرستن، ئەمە کاریکی ناپەجی و ستمە دە یکن، بەراستی هەمووان بەندە ی خوی گەورەن، وە خوا ﷻ خواوە نیانە و شایستە ی ئەو یە بیپەرستن، بپەرستیان لە پەرستندا و بو هەندی لە بەندە کانە، لە پلەو پایە ی خوا دادە بە زینن، لە پوژی دوایدا سەر زە نشت دە کرین و بیان دە وتی: ﴿وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَ كُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَؤُا لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ﴾ واتە: نیوانی ئیووە ئەوانە ی هاو ئەتان بو دادە نان پچرا لە تکا کردن و هاوشیو کانی، هیچ سوودیکی پینە گە یاندن.

﴿وَضَلَّ عَنْكُمْ مَّا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ﴾ لە قازانج و ئاسایش و خوشبەختی و رزگار بوون کە شە یان بۆ تانی رازاند بو یە وە لە دلە کانتاندا جوانی کردبوو، بە زمانتان دەرتان دە بری، وە بەو گومانە خراب و پووچە لە خۆتان بایی بوون، کە هیچ حەقیقە تیکی نیە، کاتی دیت کە بۆتان دەردە کەوی پیچە وانە ی ئەو ی کە بانگە شە تان بو دە کرد، وە دەردە کە ویت کە ئیووە زیانتان لە مال و نەفس و مندالی خۆتان داو.

(۹۵-۹۸): ﴿إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ
يُخْرِجُ الْحَىٰ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
ذَلِكُمْ اللَّهُ فَالِقُ تُوْفُكُونَ ﴿٩٥﴾ فَالِقُ الْإِصْبَاحِ
وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَجَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ تَقْدِيرُ
الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا
بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
﴿٩٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ
وَاحِدَةٍ فَمُسْتَوْعٍ وَمُسْتَوْعٍ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ
لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾

خوا ههول ده دات دهر باره ی ته اوای
که وره یی و ده سه لات و هیزی به رفراوان و
میهره بانسی خوی، وه گرنگی دانسی به
دروستکراوه کانی ﴿إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ﴾

واته: گشتگیره بؤ هه موو شه و دانه ویلانه ی که خه لکی ده بیچینن، وه شه وانه یشی که
دهستی مرؤف پیسی ناگات، وه ک شه و دانه ویلانه ی که خوا ﴿يُخْرِجُ الْحَىٰ مِنَ الْمَيِّتِ﴾ جینگیریان ده کات له
دهشت و چوله وانیدا، به ده سه لات ی خوی دانه ویله کان له ژیر زه ویدا لهت ده کاو کشت و
کالی لی ده روینسی به هه موو جوړو شیوه یه ک سوودیان لی وه رده گرن.

وه هه روه ها ناوکی دره خته کان لهت ده کات له خورماو میوه و هاوشیوه کانی، تنجا هه موو
دروستکراو سوودی لیده بینن له مرؤف و ناژهل و نه وه ی به سه ر زه ویدا ری ده کات، چیژ
وه رده گرن له وه ی که خوا ﴿وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَجَنًا﴾ له تی کردوه و سه وزی کردوه له دانه ویله و توه کان،
لیسی هه لده گرن و به جوړه ها شیوه ی تر سوودی لیوه رده گرن، که خوا ناماده ی کردوه
بؤ تان.

وه خوا ﴿يُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ﴾ پینان یشان ده دات که عه قل له به رانه ریدا سه رسام ده بی، وه نیشانیان
ده دات جوانترین و سه رنچرا کیشترین به دیهینراوه کانی، وه ته اوای حکمهت و دانایی
خوی، تا به وه زیاتر بیناسن و به تاک و تنها بیپه رستن، تا بزائن که به راستی تنها شه
راست و هه قه، وه به ندایه تی کردن جگه له بؤ شه و به تال و بی مانایه.

﴿يُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْمَيِّتِ﴾ وه ک چؤن زنده وهر له (منی) ده ری ده هیئی، وه جو چکه له هیلکه ده رده هیئی، وه له دانه ویله و ناوک کشت و کال و دارو درهخت ده رده هیئی. ﴿وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ﴾ شه وهی که هیچ گه شه ناکات، یان رووحی تیدا نیه ﴿مِنَ الْحَيِّ﴾ وه ک چؤن له درهخت و کشت و کاله کان ناوک و دانه ویله ده رده هیئی، وه له بالنده هیلکه به دی ده هیئی ﴿ذَلِكُمْ﴾ شه وهی که بیه ویی ده یکات، وه تاک و تنه یاه له دروستکردن و رینکخستنیاندا ﴿اللَّهُ﴾ پهروه ردگار تان، واته: شه و خویسه ی که خاوه نی پهروه دگاریتی و به ندایه تیه به سهر به نده کانیه وه به گشتی، شه و خویسه ی که نازو نیعمه تی خوی رشتوه به سهر هموو جیهاندا ﴿فَأَن تَوَفَّكُونَ﴾ واته: چؤن له په رستی شه و لا ده دن و پشت ده که ن له په رستی که سیک که شه پله و پایه یه تی، وه په نا ده بن بؤ به ندایه تی شتیک که هیچی به ده ست نیه نه قازانچ و نه زیان، وه نه مردن و نه ژیان و نه گه رانه وه؟! وه کاتیکی خوا ﴿بِأَسَى﴾ که رهسته ی دروستکردنی خواده مه نیه بؤ ماوه کانی کرده، باسی منه ت و چاکه ی خوی کرده به ناماده کردن و دایین کردن شوینی نیشته جیبوون، وه ناماده کردنی هموو شه وانه ی که مرؤف پیوستی پیه تی، له تاریکی و روشنایی، وه شه ویشی له سهر شه وانه داده مه زریت له هموو جو ره کانی سوود و به رزه وهندی، ده فه رموی: ﴿فَالِقَ الْإِصْبَاحِ﴾ واته: وه ک چؤن له تکه ری دانه ویله یه و ناوک که یه تی، به هه مان شیوه شه و به دیهینه ری تاریکی شه وه بؤ هه موو سهر زه وی، به رؤژو شه به قی به ره به یان که قوناغ به قوناغ پرووناکی ده کاته وه، هه تا تاریکی شه و به ته واوه تی نامینی، وه پرووناکی و روشنایی گشتی جینگای ده گریته وه، گزینی دروستکراو به و شیوه یه له به رزه وه نندو قازانجی دنیا و دوارؤژی به نده کانه له هه موو روویه که وه. وه کاتی که دروستکراوه کان پیوستیان به نارامی و پشوو دان و جیگیر بوونه که ته واو نابی ته نها به بوونی روشنایی و پرووناکی نه بی ﴿وَجَعَلَ﴾ خوا ﴿لِلنَّاسِ﴾ بؤ شه وهی مرؤفه کان تیایدا نارام بگرن له ماله کانی خویاندا، وه ناژله کانیش بؤ شوینی پشودانیا، وه بالنده کانیش بؤ ناو هیلانه کانیا، به شیک له پشو و به ربگرن، پاشان خوا ﴿لِلنَّاسِ﴾ شه و لاده بات به رؤژو روشنایی پری ده کاته وه، به و شیوه یه هه تا رؤژی دوایی ﴿وَالشَّمْسِ وَالْقَمَرِ﴾ حَسْبَانَا ﴿واته: خور و مانگی کرده به هؤ کاری زاینی کات، به هؤی شه وانه وه به کاته کان ده زانری و رینکه خری، کاته کانی خوا په رستیش به و شیوه رینکه خری،

وه سه ره جم مامه له و کاروباره کانی ژبان، وه پیسی ده ناسریته وه ماوه ی شه و کاتانه ی که رویشته، نه گهر خوړو مانگ، جیگور کیشان نه بی، شه وه خه لکی به نه ندازه گرتی کاته کانی نه ده زانی، نجا هه موو توانا کانیان ده خسته کار بو شه ی شتی بزانی له کاته کان، به لکو سه ره نجام که س نه یده زانی جگه له چند که سیکی که م نه بی له خه لکی دواپی کوشش و ماندو بوونیکسی زور، به و شیوه یه زوریک له به رژه وه ندیه گرنکه کانی به نده کان له ده ست ده چوو.

ذٰلِكَ ۞ وَهُوَ نَدَاذَه گیره ی پیشووه ۞ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ۞ له عیزه ت و گه وره ی په روه رد گاره هه موو دروستکراوه کان ملکه چی شه بوون، هه موویان سه رشور و زه لیلن له ژیر فرمانی شه ودا، به شیوه یه که هیچ که س ناتوانی سنوری خوی تپه رینی که خوی گه وره بو دیاری کرده، نه بو پیش ده که وی و نه دواده که وی ۞ الْعَلِيمِ ۞ که زانستی ده وری هه موو ناشکراو نهینی و سه ره تاو کواتیه کانی داوه. وه له به لگه عه قلیه کان شه ویه که زانستی خوا ۞ دهوری هه موو دروستکراوه گه وره کانی داوه، وه رامی کرده له سه نه ندازه و یاسایه کی تو که می داهینراو، که عه قل سه رسام ده بیت له جوانی و ته واویدا، وه گونجانی له گه ل به رژه وه ندی و بریاردا. ۞ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ ۞ کاتیک که رینگا کانتان لی ون ده بیت، خوی گه وره شه ستیره کانی کرد ته رینیشانده ریک بو خه لکی بو شه ی شه و رینگایانه بدوزنه وه که ده یانه وی بیگره بهر بو به رژه وه ندی و بازار گانی و گه شته کانیان. له وانه کو مه له شه ستیره یه ک هه ن به رده وام ده بینرین و له شوینی خویان ناجولین، وه له وانه هه ندی له شه ستیره کانی تر به رده وام ده جولین شه وانه ی که له و بواره دا شاره زان باش له و جولانه تیده گه ن، وه روو به روو کاته کانی پی ده ناسنه وه، شه ده قه به لگه یه له سه ر رینگه پیدان به فیر بوونی زانستی ناسین و شوینی شه ستیره کان که به و زانسته ده وتریت زانستی ریکردن، به راستی هیدایه ت ته واوو جیگیر نابی تیلا به و شیوه یه نه بی.

فَدَفَضَلْنَا الْآيَاتِ ۞ واته: روونمان کرد ته وه و ناشکرمان کرده، وه هه موو جوړو په گه زیکمان له یه کتر جیا کرد ته وه به شیوه یه ک که نیشانه کانی خوا ۞ زور روون و ناشکرایه ۞ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۞ واته: بو شه که سانه ی خاوه ن زانست و زانیارین، به راستی وتاره کان ناراستی شه وان ده کریت و داوی وه لامیان لیده کریت، به پیچه وانه ی نه قام و

نمزانه کان ئهوانه‌ی که بهره‌لستی نیشانه کانی خوای گه‌وره ده‌کن، وه ئه‌و زانسته‌ی که ینغه‌مبه‌ران هیناویانه، ئه‌وانه هیچ روونکردنه‌وه‌یه ک سوودی نیه بویان، وه هیچ روونکردنه‌وه‌و دریزه پیدانی ئالوزیه کانیان له‌سه‌ر لانا‌بات ﴿ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ﴾ ئه‌ویش ئاده‌مه الطیخ خوا‌ه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ته‌نها که‌سیک دروست کردوه که ئاده‌مه، وه به‌رده‌وام له‌زیاد بووندان و سه‌ر ئه‌رزیان پر‌کردوه، هه‌ریه‌ک له‌وانه له‌ره‌وشت و ئه‌خلاق و ئا‌کاردا ئه‌وه‌نده جیا‌وازن که ریک‌خستیان زور ئه‌سته‌مه که‌س ناتوانی وه‌سفی بکات، خوای گه‌وره شوینکی بو‌جیگیر کردوون، واته: که سه‌ره‌نجام ده‌گه‌رینه‌وه بو‌ئهوئی، وه ئامانجیک که بو‌لای ده‌برین که ئه‌ویش بریتیه له‌شوینی مانه‌وه‌ی هه‌تا‌هه‌تایی (دار‌القرار)، که جگه له‌و شوینه مرؤف له‌هیچ جیگایه‌کی تر جیگیر نابی، وه له‌سه‌رووی ئه‌و دنیا‌یه‌وه ژیانکی دیکه نیه، ئه‌و شوینه بریتیه له‌و جیگایه‌ی که مرؤف دروست‌کراوه بو‌ئه‌وه‌ی لئی جیگیر بیت، وه له‌دنیادا هاتوه‌ته‌بوون بو‌ئه‌وه‌ی به‌دوای هو‌کاری به‌ده‌سه‌نینانیدا بگه‌رپیت، ئه‌وه‌ی که له‌سه‌ری ده‌ژین و ته‌مهنی تیدا به‌سه‌ر ده‌به‌ن، خوای گه‌وره ئه‌سه‌رده‌ی کردوون له‌پشتی بایره‌و له‌ناوسکی دایکانیان، پاشان له‌دنیادا، پاشان له‌به‌رزه‌خدا، هه‌موو ئه‌وانه له‌سه‌ر شیوه‌ی ئه‌سه‌رده‌کردنه، چونکه جیگیر نابی، به‌لکو تیا‌یدا ده‌گوازیته‌وه هه‌تا‌وه‌کو ده‌گات به‌شوینی نیسته‌جیکراو، به‌لام ئه‌م دنیا‌یه ئه‌سه‌پارده‌کراوه تپه‌ر ده‌بی.

﴿ قَدْ فَضَّلْنَا الْآلِيْنَ لِقَوْمٍ يَفْقَهُوْنَ ﴾ واته: ده‌براره‌ی ئایه‌ت و نیشانه کانی خوا له‌به‌لگه‌و روون‌کراوه کانی تیبگه‌ن.

(۹۹): ﴿ وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرَجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالزَّمَانُ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُنْتَبِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَلِكُمْ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿ ۱۱ ﴾

ئه‌مه به‌کینکه له‌منه‌ته گه‌وره کانی خوا ﴿ ۱۱ ﴾ که دروست‌کراوه کانی پی‌ناچار ده‌کات له‌نه‌وه کانی ئاده‌مو هاوشیوه کانی، ئه‌ویش نه‌وه‌یه که خوا ﴿ ۱۱ ﴾ له‌ئاسمانه‌وه بارانی به‌سه‌ر به‌کدا باران‌دوه، کاتیک که مرؤف پیوستی پی‌ده‌بیت به‌هوئی ئه‌و بارانه‌وه خوا هه‌موو چه‌که‌ریه‌ک ده‌روینی که مرؤف و ناژه‌له‌کان لئی ده‌خون، هه‌موویان به‌

فهزلی خوا ﴿۹۵﴾ دلخوش دهبن و رزق و بڑیویان به رفراوان دهبی، گرانوی بی ئومیدی و قات و قری له نیوانیادا لاده بری، و دلّه کان خوش دهبن و رووخساره کان ده گه شینه وه، وه له لایهن خواوه سۆزو میهره بانسی داده باری به سهر بنده کانداه به هوی ئه وه وه چیژ وهرده گرن و به خوشی ده ژین، ئه مهش ئه وه پیویست ده کات که توانا کانیان بخنه کار بو سو پاسکردنی ئه و نازو نیعمه تانه و به ندایه تی کردنی و گه رانه وه بو لای و خوشویستی.

کاتییک به گشتی باسی ئه و شتانه ی کرد که به ئاو ده پروین له جوړه کانی درهخت و چه که ره کراوه کان، باسی کشت و کال و دار خورمای کردوه له بهر ئه وه ی سوودو قازانجی زورریان هه یه، وه ههروه ها بڑیوی زوریک له مرؤفه کانه، ده فهرموئ: ﴿فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُّخْرِجُ مِنْهُ﴾ واته: له و چه که ره کراوه سه وزانه ﴿حَبًّا مُرَاصِبًا﴾ هه ندیک به سهر هه ندیکی تره وه یه، له گنم و جو و برنج و هاوشیوه کانی له جوړه کانی کشتو کال.

له وه سفکردنیدا به وه ی که له سهر یه ک که له که بووه، ئاماژه یه به ئه وه ی که ناو که کانی زوره، وه هه موویان له یه ک دانه چه که ره ده که ن و تیکه ل نابن، به لکو ناو که کان جیا جیا و بهش به شن، وه یه ک ریشه و بنه پرتیان هه یه، به هه مان شیوه ئاماژه یه به زوری به به ره هم و خهرمانی، بو ئه وه ی به شیکی زور بمیئته وه بو هه لگرتن و پاشه که وت کردن.

﴿وَمِنَ النَّخْلِ﴾ خوی گه و ره ده ریه ئاوه ﴿مِنْ طَلْمِهَا﴾ ئه ویش بریتیه کیف یان هه گبه، که له وه کیفه ده رده چی ﴿قِنَوانٌ دَانِيَةٌ﴾ واته: چه ند په لیک هی شووی شوپ بووه و ئاسانه بو هه ره که سیک بیه وی بیه ئیته خواره وه، با هه رچه ند به رزیش بی، قه دی دارخورما که به شیوه یه ک دروستکراوه که به ئاسانی مرؤف ده توانی سهر بکه وی به سه ریدا ﴿وَ﴾ خوا به و بارانه ده پروینی ﴿وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ﴾ ئه مانه هه موویان له درهخته به که لکو به سووده کانن، بو یه خوی گه و ره به تاییهت باسی کردوه، پاش ئه وه ی به گشتی باسی دارو درهخت و هه موو بووه که کانی کردوه. ﴿مُسْتَبْهَاتٍ وَغَيْرِ مُتَشَبِهٍ﴾ ده گونجی بگه رپته وه بو هه نارو زه یتون که له دارو گه لادا له یه ک ده چن، به لام له به ره مه وه جیاوازن، وه ده گونجی مانا که ی بگه رپته وه بو هه موو دارو درهخت و میوه یه ک، که هه ندیکیان له هه ندیکی تریان ده چن و له وه سفدا

له یه ک نزیکن، وه هه ندیکیان هیچ هاوشیوه یه ک نیه له نیوانیانا، بهنده کان سوود له هه مووی وهرده گرن، ده یکه ن به بژیوی و لی هه لده گرن، بویه خوی گه وره فه رمانی کرده به تماشا کردنی وه ک ده فه رموی: ﴿انظُرُوا﴾ تماشا کردنیک به بیرو هزرو په ند وهر گرتن ﴿إِلَى ثَمَرِهِ﴾ واته: هه موو دارو دره خته کان به تایهت خورما کاتیک که بهر ده گری.

﴿وَنِعْمَ﴾ واته: تماشای کاتی ده چوونی و کاتیک که بهر ده گری و پیده گات به راستی له ودا په ندو ناموژ گاری هه یه، وه ده کریته به لگه له سهر میهره بانی خواو به خشنده بی بهر فراوانی و ته وای هیزو ده سه لاتی به سهر بهنده کاندا، به لام خو هه موو بهنده یه ک بیرو ناکاته وه و په ندو ناموژ گاری وهر نا گریت، وه مه رجیش نیه هه ک سیک بیرو بکاته وه له مه بهست تینگات، بویه خوی گه وره شه و نیشانانهای تایه تی کرده به بر واداران ﴿إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ بر واداران به هوی شه و بروایه ی که هیناویانه، وایان لی ده کات کار به ناوه رۆکی بر وایان بکه ن، له وانه: بیرو کردنه وه له نیشانه کانی خوا ﴿﴾، وه تیگه یشتن له ده رنجامه کانی که عقل و پاکی و شرع نامازه ی پیده که ن.

(۱۰۰-۱۰۴): ﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَفُوا لَهُ بُنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالٰی عَمَّا يَصِفُونَ ﴿۱۰۰﴾ بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَنۢىۤ يَكُوۡنُ لَهُۥ وَلَدٌ وَّلَمْ تَكُنۡ لَهُۥ صَنۢجَةً وَّخَلَقَ كُلَّ شَیْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَیْءٍ عَلِيۡمٌ ﴿۱۰۱﴾ ذٰلِكُمْ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَیْءٍ فَاَعۡبُدُوْهُ وَهُوَ عَلٰی كُلِّ شَیْءٍ وَكِيۡلٌ ﴿۱۰۲﴾ لَا تَدۡرِکُهُۥ الْاَبۡصٰرُ وَهُوَ يَدۡرِکُ الْاَبۡصٰرَ وَهُوَ اللّٰطِیۡفُ الْخَبِیۡرُ ﴿۱۰۳﴾ قَدۡ جَآءَکُمۡ بَصٰیۡرٌ مِّنۡ رَبِّکُمۡ فَمَنۡ اَبۡصَرَ فَلِنَفْسِهٖۤ وَمَنۡ عَمِيَۤ فَعَلٰیہَا وَمَا اَنَاۡ عَلَیۡکُمۡ بِحَفِیۡظٍ ﴿۱۰۴﴾﴾

خوا ﴿﴾ هه ووال ده دات له گه ل چاکه خوازی بهر انبهر به بهنده کانیدا، وه پیناساندنیان له نیشانه روون و ناشرکان، بته رستان له قوره یش و هاوشیوه کانیا ناوه لیان بو خوا ﴿﴾ داده نا داویان لی ده کردن ده یان په رستن، له جنۆکه و فریشته کان، شه وانیه که خوایان دروستکراویکن له دروستکراوه کانی خوا ﴿﴾، هیچ تایه ته مندیبه کی په روه رد گاریتی و په رستیان نیه، کردوونیان به هاوبه شه له گه ل شه و که سه ی که بریارو دروستکردن ته نها له لای شه وه، شه و بژیوی ده ره به هه موو مانا کانی بژیوی دان، وه بهر گریکاره بهر انبهر هه موو ناره حه تیه کان، وه به هه مان شیوه له گه وجی و نه فامی بته رستان شه وه

بوو له دهر وونی خویندا بوختان و درویان هه لده بهستی بو خوا ﷻ به دانه پالی کورو کچ به بی زانست و زانیاری. دهی کی له و که سه سه مکار تره به بی زانیاری دروو بوختان و خراپترین ناته و اوی به دم خواوه هه له بهستی که و ا پیویست بوو خوا ﷻ به پاک رابگریت له و شته خراپانه؟! بویه هه موو شه و بوختانانه ره تده کاته وه و ده فهرموی: ﴿سُبْحٰنَهُۥ وَتَعٰلٰی عَمَّا یَصِفُوْنَ﴾ بیگومان خوا ﷻ پاک و بیگه رده له هه موو شه و سیفته خراپ و ناته و اوانه ی ده درینه پالی.

﴿بَدِیْعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ﴾ واته: دروستکهریتی به وردترین شیوه، که هاوشیوه ی نیه، ریکی خستون به جواترین و چاکترین شیوه، که خاوه ن عاقله کان په ی پی نابه ن، وه هیچ که سیک له که لیدا له دروستکردندا به شدار نیه.

﴿اِنِّیْ یَّکُوْنُ لَهٗٓ وَوَلَدًا لَّمْ تَکُنْ لَهٗٓ صٰحِبَةً﴾ واته: خوا ﷻ چون مندالی ده بی له کاتیکدا که شه و پرستراوو گه وره و بی نیازه که ژنو هاوسه ری نه بووه، وه بی نیازه له بهنده کانی و ده و له مهنده، له کاتیکدا نه وانه هه موویان هه ژارنو پیویسیان پییه تی، ناچارن له هه موو حالیکدا بگه رینه وه بو لای.

وه مندال ده بی له ره گه زی باو کی ییت، وه خوا ﷻ دروستکهری هه موو شتیکه، هیچ له دروستکراوه کان له و ناچن به جو ری له جو ره کان.

وه کاتیک باسی دروستکردنی هه موو شته کانی کردوه، باسی به رفراوانی زانستی کردوه، به هه موو دروستکراوه کانه وه، ده فهرموی: ﴿وَهُوَ بِکُلِّ شَیْءٍ عَلِیْمٌ﴾ وه باسکردنی زانست پاش دروستکردن، نامازه یه به به لگه یه کی عه قلی له سه ر جیگیر بوون و زانستی ته و اوی، نه ویش بریتیه له م دروستکراوانه، وه نه ویش له خوده گریت له یاسای ته و اوو دروستکراوی تو کمه، بیگومان شه وه به لگه یه له سه ر به رفراوانی زانستی په روه ردگارو ته و اوی حکمهت و دانایی، وه ک چون ده فهرموی: ﴿اَلَا یَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللّٰطِیْفُ الْخَبِیْرُ﴾ ﴿۱۱﴾ الملک، هه روه ها که ده فهرموی: ﴿وَهُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِیْمُ﴾ ﴿۸۱﴾ یس.

﴿ذَلِكَ كُمْ﴾ نهوهی که دروستی کرده و نه ندازهی کیشاوه ﴿اللَّهُ رَبُّكُمْ﴾ واته: پهروه ردگاری په رستراو که شایستهی شه و په ری خو به که م نواندن و شه و په ری خو شه و یسته بی، شه و پهروه ردگارهی که هه موو دروستکراوه کانی پهروه رده کرده به پاکترین نازو نیعمت، وه به دووری گرتوون له هه موو ناته واوی و خرابه کاریه ک ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فاعْبُدُوهُ﴾ واته: کاتیک که ده رکعت و جیگیر بوو هیچ کهس شایستهی په رستش نیه جگه له خوا نه بی، دهی پروو بکه نه خواو به هه موو شیوه به ک به ندایه تی بو بکه نو دلسوزی

ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٥٦﴾ لَأَنْذِرْكُمْ آلَهُمْ وَأَنْتُمْ لَا تعلمون ﴿٥٧﴾ وَذُرِّيَّتَهُمْ وَأَنْتُمْ لَا تعلمون ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٥٩﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٠﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦١﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٢﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٣﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٤﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٥﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٦﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٧﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٨﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٦٩﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ لَعَلَّ لَاحِظُونَ ﴿٧٠﴾

بو بنوینن، مه بهستان ته ناته و بیست، به راستی شه وه پیوسته له سه دروستکراو که له پیناوی شه و هه دروستکراوه ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ ﴿٥٦﴾ الذاریات (واته: مروؤف و جنو که م ته نیا بو شه دروست کرده به په رستن).

﴿وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾ واته: هه موو دروستکراوه کان له ژیر ده سه لات و فرمانی خوادان به دروستکردن و پیکختن و به جیهنانی کار و باره کانیان، وه شهوهی که زانراوه شه و فرمانه ی که کاری تیدا کراوه به رده وام بوون و شه و بوونی، وه که مالی پیکختنی به پیی حالی شه که سه یه که بریکاره له سه ری، وه بریکاری خوا ﴿بِه﴾ به سه ر شته کانه وه که بریکاری مروؤفه کان نیه، چونکه بریکاری مروؤفه کان له بری که سیکی تره و بریکار بو کراو شوینی بریکار کار ده که وی، به لام خوا خوی بریکاری نه نفسی خو یه تی، که شه و او ی زانست له خوده گریست، وه به چاکترین شیوه پیکده خری که په ره له داد په روه ری، بو هیچ که سیک نیه شاره زایی به سه ر خوادا بنوینی، وه له دروستکراوه کانیدا که م و کوریه ک ده ره بیینی، وه له پیکختنیدا ناته واوی و هه بییک ده ره بیینی، له بریکاریدا: خوا ﴿بِه﴾ به لینی داوه که نایه که ی له هه موو گورائیک

پاریزی، وه به هه مان شیوه برواداران پاریزی و پشتیوانیان بکات، ده باره ی هه شتیک که بر او ثابته که یان نه هیلی ﴿لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ﴾ له بهر گه وره یی و ده سه لات و ته و او ی، واته: چاوه کان په ی پی نابه نو ده وری نادهن، وه نه گه ر چی بیینی و دل خوش بی به بیینی په روه ردگاری نه فی کردن به په ی پیردنی نه فی بیینی ناکات، به لکو به تیگه یشتن ده یسه لمیتی، نه گه ر نه فی په ی پیردنی کرد که بریتیه له تایه تمه ندی وه سفه کانی بینین به لگه یه له سه ر نه وه ی که بینین جیگیر ده بیت.

به دلتیایه وه نه گه ر مه به سستی نه فی کردن بیینی بو وایه ده یفه رموو: (لاتراه الأبصار) واته: چاوه کان نایبینن، وه هاوشیوه ی نه وه، که واته زانرا نه وه نایته به لگه بو مزه به یی (المعطله) نه وانه ی که نه فی بیینی خوا ده که ن له روژی قیامه تدا، به لکو به لگه یه له سه ر پیچه وانه ی و ته که ی نه وان ﴿وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارُ﴾ واته: زانستی نه وه ده وری هه موو ناشکراو نه نیه کانی داوه، وه بیستیشی به هه موو ده نگه ناشکراو شاراوه کان، وه بینیشی به هه موو نه وانه ی که ده بینری، بچوو ک بی یان گه وره، بویه ده فهرموی: ﴿وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾ نه وه خوا به ی که کارناس و وردینه ناگاداری هه موو ورده کاریه کان و نه نیی و شاراوه کانه به گشتی، له سوژو به زه به یی نه وه بهنده که ی به ره و به رزه وه ندی ثابته که ی ده بات، وه ده یگه یه نیت به ره و ریگایه ک که بهنده هه سستی پی ناکاو کوششی بو ناکات، وه له روویه که وه ده یگه یه نیی به خوشبه ختی هه تا هه تایه که گومانی بو نه برده، ته نانه ت هه ندی رووداو به سه ریدا ده هیلی که پی ناخوشه و شازاری پی ده چیژی، بویه داوا له خوا ده کات له سه ری لای بدات، خوا زانایه به وه ی که دینی نه و چاک و پته وه وه ته و او ی نه و له سه ر نه وه وه ستاوه، ده ی پاک ی بو نه و خوا به ی که به سوژه بو هه شتیک که یه وه ی، وه میهره بانه به رانه به به برواداران ﴿قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيفٍ﴾ کاتیک که خوا ی گه وره نیشانه روونه کانی ناشکرا کردوو به لگه کانی خسته روو که به لگه یه له سه ر راستی له هه موو رووه کانه وه، بهنده کانی ناگادار کردو ته وه، وه هه والی داوه که رنمایان پیچه وانه که ی ته نها بو خویانه، ده فهرموی: ﴿قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرٌ مِنْ رَبِّكُمْ﴾ واته: چه ندین به لگه ی روون که راستیان ده رختووه، وه دل وایده که ن به هاوشیوه ی چاو چون خور ده بینیت به و شیوه حه قیقه ت و راستیه کان هه ست پی بکات، وه زمان پاراوی و روونکرده وه و ناشکرا کردن و اتا پراوپره کان و راستیه جوانه کان

له خوډه گریټ، چونکه له لایه ن په روه رد گاریکه وه هاتووه که بهنده کانی په روه رده کرده، به جوړه هانازو نیعمه تی ناشکراو نهیټی، که گه وره ترین و باشرینیان روون کردنه وهی ده قه کانو ناشکرا کردنی نالوژیبه کانه.

﴿فَمَنْ أَضَرُّ بِهٖ وَنِشَانَانَهٗیْ کِه جِکْگای په ندو ټاموژ گارین، وه کار به داخوازیه کانی بکات، ﴿فَلِنَفْسِهٖ﴾ ټهوه خوا ﴿لَهٗ وَهٗ مَهٗ نَدُو بِي نِیَازَهٗ﴾ ﴿وَمَنْ عَمِیْ﴾ واته: به وهی که بیټی و ییری لی نه کاته وه، وه سه رزه نشت وه رنه گریټ، راستی بو ده ربکه وهی و گوړی رایه لی نه بی و خوی بو دانه نویټی، ییگومان ټم که سه زیانه کانی کویری کرده ﴿وَمَا اَنَا﴾ واته: ټهی یغه مبه ر ﴿عَلَيْكُمْ حَفِیْظٌ﴾ من پاریزه رو چاودیر نیم به سه ر کرده وه کانتانه وه، به لکو کاری من ته نها راگه یاندنه، ییگومان ټه وهی که له لایه نی خواوه بو م دابه زیسو و گه یاندم، ټمه پیشه ی منه، وه جگه له مه من فرمانداری هیچ شتیک نیم.

(۱۰۷-۱۰۵): ﴿وَكَذٰلِكَ نَصْرَفُ الْاٰیٰتِ وَلِیَقُوْلُوْا دَرَسَتْ وَلِنَبِّیْنَهُ لِقَوْمٍ یَعْلَمُوْنَ﴾ ﴿۱۰۵﴾
 اَنْبَعُ مَا اَوْحٰی اِلَیْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِیْنَ ﴿۱۰۶﴾ وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ مَا اَشْرَكُوْا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَیْهِمْ حَفِیْظًا وَمَا اَنْتَ عَلَیْهِمْ بِوَكِیْلٍ ﴿۱۰۷﴾ ﴿۴﴾

(۱۰۸): ﴿وَلَا تَسْبُوْا الَّذِیْنَ یَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فِیْسُبُوْا اللّٰهَ عَدُوًّا یَغْیِرُ عَلَیْهِ كَذٰلِكَ زَیْنًا لِّكُلِّ اُمَّةٍ عَمَلُهُمْ ثُمَّ اِلٰی رَبِّهِمْ مَّرْجِعُهُمْ فِیَنْبِئُهُمْ بِمَا كَانُوْا یَعْمَلُوْنَ﴾ ﴿۱۰۸﴾

خوا ﴿لَهٗ قَهٗ دَهٗ غَهٗی﴾ کرده له برواداران کاریک له بنه مادا دروسته به لکو په وایه، نه ویش بریټیه له تانه و ته شهردان له په رسترای بټه رسته کان، ټه وهی که کراوه به په رسترای ویکو له گه ل خوادا ده په رسترټی، ټه وهی که نریک ده بټه وه له خوا به گالته ییگرده و تانه و ته شهردان لیټی، به لام کاتیک که ټم تانه دانه ریگا خوش ده کات بو ټه وهی بټه رستان جوینی ناشرین به په روه ردگار بدنه، که وا پیویست ده کات به پاک رایبگرن له هه موو که مو کورتی و تانه و ته به کی ناشرین، خوا قه ده غه و یاساگی کرده که جنیوو تانه بدریټ له په رسترای بټه رسته کان، چونکه ټه وان دینه که ی خویمان ده پاریزن و ده مارگیری له پیناودا ده کهن، چونکه هه موو نه ته وه و گه لیک خوی گه وره کرده وه کانیانی له لا جوان کرده به چاک ته ماشای ده کهن، زیانی لی دور ده خنه وه، وه به هه موو ریگا کان به رگری لیده کهن، ته نانه ت جنیوو تانه به

(۴) شیخ په حمه تی خوی لی بی ټم سی ټابه ته ی ته فسیر نه کرده.

په‌روه‌ردگاری جیهان ده‌دهن‌ئو په‌روه‌ردگاره‌ی که‌گه‌وره‌یی خو‌ی دا‌چه‌قاندوه له‌دلی پیاو‌چا‌کان و خراپه‌کاراندا، پاشان هه‌موو خه‌لکی گه‌پانه‌وه‌یان ته‌نهما بۆلای خویابه له‌پو‌زی دواییدا، ئنجا هه‌والیان پێ ده‌دات به‌و کرده‌وانه‌ی که‌ئه‌نجامیان داوه له‌خپرو له‌چاکه‌و خراپه.

ئهو نایه‌ته‌ به‌لگه‌یه له‌سه‌ر یاسایه‌کی شه‌رعی ئه‌ویش بریتیه له‌وه‌ی هۆکاره‌کان ره‌چاو ده‌کرین له‌و کارانه‌ی که‌پێی ده‌گات، وه‌ هۆکاره‌ سه‌رام‌کراوه‌کان نه‌گه‌ر چی دروستیش بیست ئه‌وه قه‌ده‌غه ده‌کریت نه‌گه‌ر زیانی به‌دوادا بیست.

(۱۰۹-۱۱۱): ﴿وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَهُمْ آيَةٌ لِّيُؤْمِنُوا بِهَا قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۰۹﴾ وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصُرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوْلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿۱۱۰﴾ وَلَوْ أَنَّا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَكِيكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتُونَ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿۱۱۱﴾﴾

که‌ده‌فه‌رموئ: ﴿وَأَقْسَمُوا﴾ بته‌رسته‌درو‌زنه‌کان سویندیان خوارد بۆ پیغه‌مبه‌ر موحه‌مه‌د ﴿بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ﴾ واته: سویندیک که‌جه‌ختیان له‌سه‌ر ده‌کرده‌وه. ﴿لَئِن جَاءَهُمْ آيَةٌ﴾ به‌لگه‌یه له‌سه‌ر راستی موحه‌مه‌د ﴿لِّيُؤْمِنُوا بِهَا﴾ وه‌ئهم قسه‌یه‌ی که‌کردیان مه‌به‌ستیان پینشاناندا نه‌بوو به‌لکو مه‌به‌ستیان به‌رگری کردن بوو له‌خویان، وه‌به‌رگری کردن له‌وه‌ی که‌بۆ پیغه‌مبه‌ر ﴿دابه‌زیوه، بیگومان خوی گه‌وره به‌لگه‌ی روون و ئاشکرا پشتیوانی له‌پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی کرده‌وه، ئه‌گه‌ر مرو‌ف لای لیبکاته‌وه که‌مترین گومان و ئالۆزی نایینی له‌راستی ئهو په‌یامه‌دا.

بیگومان سونه‌تی خوا ﴿وایه له‌به‌نده‌کانیدا ئه‌وانه‌ی که‌داوای نیشانه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تی ده‌که‌ن له‌پیغه‌مبه‌ره‌کان نه‌گه‌ر ئهو نیشانه‌ی بیته‌جی و له‌به‌رانه‌ردا ئه‌وان برۆای پێ نه‌هینن، ئه‌وه‌راسته‌وخۆ سزایان بۆ پیش دیت، بۆیه‌ده‌فه‌رموئ: ﴿قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: ئهو خویابه‌ی که‌ویستی له‌سه‌ر بیست ده‌بنیریت، وه‌ئه‌گه‌ر ویستیشی له‌سه‌ر نه‌بی ناینیری، من له‌و کاره‌دا هه‌یج شتیکم نه‌یه.

داواکردنی ئیوه به‌نیشانه‌کانه له‌من داواکردنیکه له‌توانای مندا نه‌یه، به‌لکو ئیوه‌ده‌پێ داوای روون کردنه‌وه‌ی ئه‌وه‌بکه‌ن که‌من بۆم هیناون و به‌راستی بزائن، به‌دلتیاییه‌وه به‌جیهات، وه‌له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا نازانری ئه‌وان نه‌گه‌ر

نیشانه کانیان بۆ بیټ ئایا بروای پئده هینن و به راستی داده نین، به لکو زوربه‌ی حالی وایه که بروای پی ناهینن، بویه ده‌فهرموی: ﴿وَمَا يَشْعُرْكُمْ أَنَّهُآ إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾. ﴿وَنُقَلِّبُ أَفْعَادَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِزْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَدْرُهُمْ فِي طُعَيْنِهِمْ يَعْهُونَ﴾. واته: وه سزایان ده‌دهین نه‌گه‌ر به‌که‌م جار بروایان پیی نه‌هینا، شه‌وه بانگ‌خوازه که دیت بۆ لایان به‌لگه‌یان به‌سه‌ردا ده‌سه‌پینی، به‌هه‌لگه‌یرانه‌وه‌ی دلّه کانیان، وه به‌ربه‌ست دروستکردن له نیوان شه‌وان و بروا هیناندا، وه سه‌رنه‌خستیان بۆ ریڭگای راست. شه‌مه له داد‌گه‌ری و دانایی خواجه به‌رانبه‌ر به‌نده کانی، شه‌وان خویمان وایان به‌سه‌ر نه‌فس و ده‌روونی خویماندا هینا، ده‌رگای هیدایه‌تی بۆ کردنه‌وه که چی نه‌چوون به‌ده‌میه‌وه، وه ریڭگای بۆ ناشکرا کردن نه‌یانگرتنه‌به‌ر، له پاش شه‌وه نه‌گه‌ر بی‌هش بکرین له سه‌رخستی خوا ﷻ شه‌وه بیگومان له‌گه‌ل دۆخیاندا گونجاوه. به‌هه‌مان شیوه برواهینانیاں هه‌لواسی تنه‌ها به‌ویستی توانای خویمانوه، به‌بی پشت به‌ستن به‌خوا ﷻ شه‌مه‌ش گه‌وره‌ترین هه‌له‌یه، شه‌وان نه‌گه‌ر نیشانه گه‌وره کانیان بۆ به‌دی بهاتبایه، له دابه‌زاندنی فریشته بۆ لایان و شایه‌تی بدایه‌ت به‌راستی په‌یامی پیغه‌مبه‌ر موحه‌مه‌د ﷺ. وه قسه‌کردنی مردوو، وه زیندوو کردنه‌وه‌یان پاش مردن، وه کۆ کردنه‌وه‌ی هه‌موو شتیک هه‌تا قسه‌یان له‌گه‌لدا بکات ﴿قُبُلًا﴾ روو به‌روو له پیش چاوایان به‌راست دانانی په‌یامی پیغه‌مبه‌ر ﷻ هیشتا هه‌ر بروایان نه‌ده‌هینا، نه‌گه‌ر خوا ﷻ ویستی له‌سه‌ر نه‌بووایه، به‌لام زوربه‌یان نه‌زان و نه‌فامن، بویه برواهینانیاں له‌سه‌ر هینانی چه‌ند به‌لگه‌و نیشانه‌یه‌ک به‌سته‌وه‌وه قه‌تیس کرد.

به‌لکو عه‌قل و زانست شه‌وه‌یه که مرؤف مه‌به‌ستی شوینکه‌وتنی راستی بیټ، وه به‌دوایدا بگه‌ر بیټ به‌و شیوه‌یه‌ی خوا ﷻ روونی کرده‌ته‌وه‌و پاشان کاری پی بکات، وه پشت به‌خوا ﷻ به‌ستی له شوینکه‌وتنیدا، وه خوئی نه‌داته ده‌ستی هه‌واو ئاره‌زوویه‌وه، هه‌روه‌ها داوای کۆمه‌له نیشانه‌یه‌کی هه‌لبژاردن نه‌کات که هیچ سوودینکی تیدا نیه.

﴿ ۱۱۲-۱۱۳ ﴾: وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ

نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطِينِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿۱۱۲﴾
 وَلِنَصِّحِي إِلَيْهِ أَفَعِدَّةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿۱۱۳﴾

خواهش کن که دلانده‌های پیغمبره که می
 موحه مهده دهه فرموی: وه ک چون
 دوژمنانیکمان داناهه بانگه‌وازه کهت رهت
 بکنه‌وهه دزایه‌تیت بکنه و نیره‌یی و
 حه‌سوودیت پی بیهن، به‌راستی نه‌مه
 سونه‌تی تیمه‌یه، بو ههر پیغمبره‌ریک که
 ده‌بنیرین دیاریمان کردوه بو ناو خه‌لکی

دوژمنانیک له شه‌یتانه کانی مروؤف و جنوکه، به پیچه‌وانه‌ی په‌یامی پیغمبره‌کانیانه‌وه مامه‌له بکن.

﴿ ۱۱۲-۱۱۳ ﴾: یوحی بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا ﴿۱۱۲﴾: هه‌ندیکیان به هه‌ندیکیان
 راده‌گه‌یه‌نن، وه شه‌وه‌ی که بانگه‌شهی بو ده‌کن به‌تالو بی مانایه، ده‌سته‌واژه‌ی جوانی
 بو ریگ ده‌خهن، هه‌تا ده‌یخه‌نه چاکترین چوار چیوه‌وه بو شه‌وه‌ی کهم عه‌قلی پی
 هه‌لخه‌له‌تینن و گه‌مژه‌کانی پی ملکه‌چ بکن، که هیچ نازانن و له واتاکان تیناگن،
 به‌لکو سه‌رسورمانیان به وته‌پازاوه‌کان و ده‌سته‌واژه‌چه‌واشه‌کاریه‌کان، تا وا تیده‌گن
 هه‌ق پووچ و به‌تاله و به‌تالیش راستیه، بویه ده‌فرموی: ﴿ ۱۱۳ ﴾: وَلِنَصِّحِي إِلَيْهِ ﴿۱۱۳﴾: بو
 شه‌وه‌ی گوی بگری بو شه‌و ته‌پازاوه و بریقه‌دارانه‌ی که بوی ده‌کن ﴿ ۱۱۳ ﴾: أَفَعِدَّةُ الَّذِينَ
 لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ ﴿۱۱۳﴾: چونکه بروایان نیه به‌روژی دواپی، وه خاوه‌ن عه‌قلیکی باش و
 به‌سوود نین، که له‌سه‌ر شه‌وه‌هانیان بدات.

﴿ ۱۱۲-۱۱۳ ﴾: وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿۱۱۳﴾: پشاش گوی گرتنیان، سه‌ره‌تا گویی بو ده‌گرن نه‌گه‌ر حه‌زیان لئی بوو،
 وه ده‌سته‌واژه‌وه دهر برینه‌کان به‌لایانه‌وه جوان بوو، شه‌وه‌پی رازی ده‌بن و له‌دله‌کانیانداه

• وَرَأَيْنَا تَرْكُوكَ إِلَهُهِمُ التَّمَلُّكَ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطِينِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿۱۱۲﴾
 وَلِنَصِّحِي إِلَيْهِ أَفَعِدَّةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿۱۱۳﴾
 حَسْبُكَ مَا رَأَى الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ الْمَكِّيَّةَ مَقْصَلًا وَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ مَقْصَلًا مَقْصَلًا بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُنْكَرِينَ ﴿۱۱۳﴾ وَرَمَتْ كَيْسُكَ رَبُّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَمْ يَدْرِكْ لَيْسَ كَيْسُكَ رُبُّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۱۳﴾ إِنَّ شَطْرَ الْمُشْرِكِينَ فِي الْأَرْضِ يُسَلُّونَ عَنْ سَبِيلِ آيَاتِنَا يَنْتَهِنُونَ إِلَّا الظَّنَّ فَإِنَّ هُمْ بِالْآخِرَةِ صُورَةٌ ﴿۱۱۳﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَظَلَمُ مَنْ يَفْضَلُ عَنْ سَبِيلِهِمْ وَهُوَ أَظْلَمُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۱۳﴾ مِمَّا نَدَّبَكَ إِلَيْهِمْ فَاعْبُدْهُمْ إِنَّ كُفْرَهُمْ بِآيَاتِنَا مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۳﴾

جوانی ده کهن، تا ده بیته پروایه کی قبول و رُچوو سیفه تیکی جیانه کراوه. پاشان سه رنجام به زمان و به کرده و گوناو تاون نه نجام ده دن، وه نه وهی له پیوستیه کانی نه و پروایه یه که مترخمی تیدا ناکهن له کاری خراب و بی مانا.

نه مه حالی نه و که سانه یه که سه رسام بوون به شه ی تانه کانی مرؤف و جنؤ که، نه وانهی که قبولی بانگه وازه که ی ده کهن، به لام نه وانهی که بروایان به پوژی دوا یی هه یه، خاوه ن عقلی کامل و ته واون، نه وان هر گیز ناخه له تین به قسه و ده سه وازه ی بی بنه ما، به لکو به دوا ی حقیقه تدا ده گه رین، به دوا ی نه و راستیانه دا ده گه رین که بانگخوازان ناماژه ی پیده کهن. نه گه ر راست بیست وهر یده گرن و گوپرایه له ده بن نه گه ر چی ده رپرینه که یشی به هیز نه بیست و ته کانی شی زور پروون نه بی، وه نه گه ر به تال و پوچ بیست ره تی ده که نه وه به سه ر خاوه نه که یدا، نه گه ر خاوه نه که ی هر که سیک بی، نه گه ر چی بهر گیکی ریک و پیک بکاته بهر و ته کانی له حریر ناسک تر بیست.

له حکمه ت و دانا یه کانی خوا ﷺ نه وه یه دوژمنی بو پیغه مبه ران داناوه، وه بو ریگای ناراست و پوچیش خه لکیکی داناوه پشتیوانی لیده کهن و بانگه وازی بو ده کهن، له به رانه ردا بو به نده کانی خوا تاقیر دنه وه و به لا و نار هه تی داناوه، بو نه وه ی راستگو له دروزن جیا بکاته وه، وه عاقل له نه فام، وه چا و ساغ له کویر.

وه له حکمه تی خوا ﷺ له وه دا ناشکرا کردن و پروون کردنه وه ی هه ق و راستیه، بیگومان هه ق دیاره و ده که شیه وه، نه گه ر خراپه و پوچ هه ستایه سه ر بی، نه وه راستی له به رانه ریدا راده وستی و بهر گری ده کات، نه و کات به لگی راستی ده رده که وی به نیشانه و نه وانهی که ناماژه ی پیده کهن، وه خراپه و به تال هر چهنده زانیاری هه بیست و ناشکرا بی شوینکه و توانی پیشبر کتی له سه ر ده کهن.

(۱۱۵-۱۱۴): ﴿ أَفَعَيَّرَ اللَّهُ ابْتِغَىٰ حُكْمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّل لِكَلِمَتِهِ ۗ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ ﴾

نه ی پیغه مبه ر ﷺ پشان بلی: ﴿ أَفَعَيَّرَ اللَّهُ ابْتِغَىٰ حُكْمًا ﴾ واته: دادوه ری ده به م بو لای نه و، وه ملکه چ ده به به فرمان و قده غه کراوه کانی، بیگومان جگه له خوا دادوه ری به سه را ده کریست، نه ک دادوه ری بکات، وه هه موو بهر پوه بردن و دادوه ریبه کی دروستکرا و ناته واوی و که م کورپی و زولم و ستمی تیدایه.

نه وهی که پیوسته بکریت به دادور نهوه خوی تاک و تنهاو بی هاوه له، نهو که سهی که هموو فرمانه کان به دهستی ﴿ وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا ﴾ واته: سه رجهم برپاره کانی پروونو ناشکرایه له حال لال و جه رام و حوکه شهرعیه کان و بنه ما کانی ناین و لقه کانی، نهو خویای که هیچ پروونکراویه ک له سهرووی پروونکراوهی نهوه وه نیه، وه هیچ به لگه یه ک له سهرووی به لگه یه نهوه وه نیه، وه هیچ وته یه ک له وته یه نهو به هیتر نیه چونکه فرمانه کانی به حکمهت و میهره بانی داپوشراوه.

وه خاوه ن کتیه کانی پیشین له جووله کهو گاوره کان دان بهو راستیه داده نین ﴿ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ ﴾ بویه هه واله کان به دوی یه کتردا دین ﴿ فَلَا تُكْرِمُنَّ نَبِيَّ لَه وَهَدَا، وَه لَه دوو دلان مه به.

پاشان به دریزی وه سفی کردوه ﴿ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ﴾ واته: راسته له هه واله دادپهروه له فرمان و قه دهغه کردندا، هیچ هه واله راستر نیه لهو قورئانهی که دابه زیوه، وه دادورتر نیه له فرمان و قه دهغه کراوه کانی ﴿ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ ﴾ بویه پاراستویه تی به بهرترین جوړه کانی راستگویی، وه به نهو په پری هه ق و راستی بویه ناکری بگوردریت و بخریته هه لیزاردنه وه.

﴿ وَهُوَ السَّمِيعُ ﴾ به هه موو دهنگه کان به جیاوازی زمان و پیوستیه کانه وه ﴿ الْعَلِيمُ ﴾ نه وهی که زانستی دهوری هه موو ناشکراو نهینی و رابردوو داهاتوی داوه.

(۱۱۶-۱۱۷): ﴿ وَإِنْ تَطَّعَ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿۱۱۶﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿۱۱۷﴾

خوا ﴿﴾ به پیغه مبه ره که ی موحه مه د ﴿﴾ ده فرموی: ناگاداری ده کاته وه له گویرایه لی کردنی زوربه ی خه لکانی سه زهوی ﴿ وَإِنْ تَطَّعَ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ بیگومان زورینه یان ثابته که یان شیواندوه، وه به هه مان شیوه کرده وه و زانسته کانینیش وه ثابته که یان تیکداوه، وه له کرده وه کانیناندا شوینی ثاره زووه کانینان ده که ون، وه زانسته کانینان هیچ راستیه کی تیدانیه، وه ناگن به ریگای راست، به لکو نامانجیان نه وه یه شوینی گومانیک بکه ون که هیچ راستیه کی تیدا نیه، وه قسه ی پروو پروچ ده که ن له سهر خوی گوره به بی زانسته، هه که سیک لهو پله و پایه دایت شایه نی نه وه یه خوا بنده کانی لی ناگادار بکاته وه وه سفی بارودوخیان بو بکات،

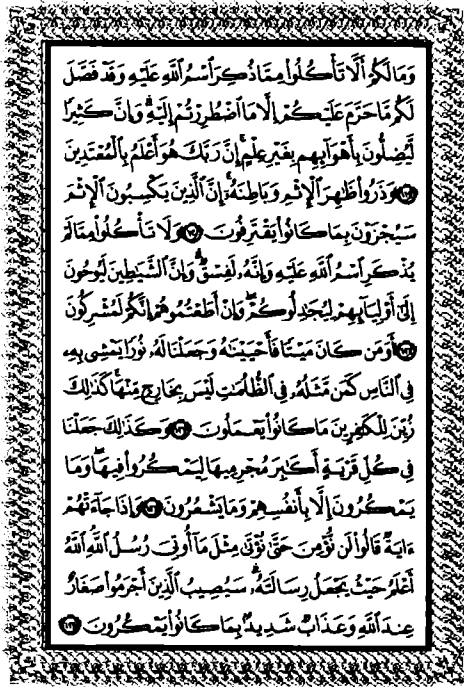
چونکه نه مه نه گهر چي له گهل پيغه مبهري خوادا ده دوي نه وه نوممه ته که شي شويني نه وه کهون له هم موو برپاره کاندا که تايهت نيه به پيغه مبهروه.

خوای گوره خاوهن راسترين و تهو راسترين باسه ﴿هُوَ اَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ﴾ و ه زانايه به وهی پيغمووی و ورده گری و پيغمووی ده کات، پيوسته له سهرتان نهی بروادارن- شويني ناموز گاری و فرمان و قده غه کراوه کاني بکهون، چونکه نه و زاناتره به بهرزه وه نديتان و به بهزه یی تره بوتان له نه فسی خوستان زیاتر، ثم ده قه به لگه به له سر نه وهی که مهرج نيه هق و راستی له لای زورینه بی، وه نايته به لگه له سر که می شوينکه و توان له کاریک له کاره کان له سر ناهق بی، به لکو حقیقت و راستی پیچه وانهی نه وه به، چونکه شوينکه و توانی هق و راستی له رووی ژماره وه که مينه، گوره ن له لای خوا له ریزو پاداشدا، به لکو پيوسته بو هق و ناهق به لگه به پيترته وه به هم موو نه و ريگايانهی ده کری پي بگن.

(۱۱۸-۱۱۹): ﴿فَكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۸﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَضَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرَّرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لِيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنْ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿۱۱۹﴾﴾

خوای فرمان ده کات به برواداران که پيوسته کاني بر واهنيان به جيپهينن، وه نه وان نه گهر چي بروادارن با له و ناژه لانه بخون که ناوی خوای له سر هينراوه، وه جگه له وانهش له و زینده وه رانهی که له لال کراون و پروایان وایه که له لاله، با وه ک نه فامه کان هلس و کهوت نه کهن له چه رام کردني زوریک له له لاله کان که له لایه ن خوایانه وه دایان هينابوو، وه گومر ابونيان به هوئی شه يتانه کانه وه.

خوای باسی نيشانهی برواداری کرده که ده بی پیچه وانهی خه لکی نه فام بجولته وه له و داب و نهریته سه رزه نشت کراوانه دا، که شهر عو یاسای خوای تیدا ده گورن، وه نه وان چ شتيک بهر گريان لی ده کات، که له خواردنی بخون ناوی خوای له سر هينراوه، چونکه ينگومان خوا بویانی روون کردوته وه نه وهی چه رامی کرده له سهریان، به روون کردنه وه به کی ناشکراو دیار؟ هيچ نالوزی و گومانیک نه ماوه که بهر گری له خواردنی هه ندي له لال کراو بکات، به خو پاراستن له چه رام.

نهم ده‌قه پی‌روزه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر
 شه‌وی که بنه‌ره‌تی شته‌کان و هم‌مو
 خوارده‌مه‌نیه‌کان ره‌او حه‌لاله، به
 مه‌رجیک شه‌ری خوا حه‌رامی
 نه‌کردبی، وه له‌سه‌ر ره‌وایه‌تی
 ده‌مینته‌وهو موباحه، شه‌وی که خوا
 لسی بیده‌نگ بووه شه‌وه حه‌لاله،
 چونکه حه‌رامه‌کان خوا **﴿۳﴾** به
 دریژی باسی کرده، شه‌وی خوا **﴿۴﴾**
 به دریژی باسی نه‌کردبی حه‌رام و
 قه‌ده‌غه‌نیه. له‌گه‌ل شه‌وه‌دا شه‌وه
 حه‌رامی که خوا روونی کردوته‌وهو
 به دریژی باسی کرده له‌کاتی
 ناچاریدا حه‌لالی کرده، وه‌ک

چون ده‌فهرموی: ﴿حَرِّمَتْ عَلَيْكُمْ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخَنزِيرِ﴾ واته: هه‌تاده‌گاته
 شه‌وه‌فهرمایسته‌ی: ﴿فَمَنْ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرٍ مُّتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ عَفُوٌّ
 رَحِيمٌ﴾ **﴿۳﴾** المانده‌ا

واته: پاشان ناگاداری داوه له‌زوربه‌ی خه‌لکی **﴿۱﴾** و **﴿۲﴾** و **﴿۳﴾** و **﴿۴﴾** واته: ته‌نها به
 هه‌او ناره‌زووه‌کانیان **﴿۱﴾** **﴿۲﴾** **﴿۳﴾** وه به‌بی به‌لگه، بابه‌نده‌خوی بیاریژی له‌وینه‌ی شه‌وانه‌و
 نیشانه‌کانیان وه‌ک چون خوا **﴿۴﴾** وه‌سفی کردوون بو به‌نده‌کاتی - که بیگومان بانگه‌وازیان
 روون نیه و هیچ به‌لگه‌یه‌کی شه‌رعیان به‌ده‌سته‌وه‌نیه، ته‌نها شه‌وه‌نهی شوین هه‌ندی له
 گومانه‌فاسیده‌کان که‌وتوون به‌بی ناره‌زووه‌خراپه‌کانیان و بوچوونه‌کورت‌ه‌کانیان. شه‌وانه
 ده‌ستدریژی و سه‌ره‌کشیان کرده به‌سه‌ر شه‌ری خوا و به‌نده‌کانیه‌وه، وه خوا **﴿۵﴾** ده‌ستدریژی
 که‌رانی خوش ناوی. به‌پیچه‌وانه‌ی شه‌وانه‌ی ریتموویان وه‌رگرتووه و له‌سه‌ر ریگای راستن،
 به‌دلناییه‌وه شه‌وان هه‌میشه بانگه‌واز بو هه‌ق و راستی و هیدایه‌ت ده‌کهن، وه پشت به
 بانگه‌واز ه‌کانیان ده‌به‌ستن به‌به‌لگه‌ی روون و ناشکرای عه‌قلی و نه‌قلی، وه له‌بانگه‌وازه‌که‌ی‌اندا
 ته‌نها شوینی ره‌زامه‌ندی په‌روه‌رد‌گاریان ده‌که‌ون.

(۱۲۰): ﴿وَذَرُوا ظَهْرَ الْاِثْمِ وَبَاطِنَهُۥٓ اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْسِبُوْنَ الْاِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ﴾

مه بهست له تاوان و گونا هه موو سه ريڅيه كه كه بنده نه نجاميان ده دات، واته: ده يخته ناو تاوان و كيشو گرفته وه له و شتانه ي كه په يوه ندى هه يه به مافي خواو بنده كاني، خوا ﷻ قه ده غه ي كرده له بنده كاني، تاوان كردن به جهسته و نه نداماني جهسته به ناشكراو نه يني، وه په يوه ندى هه يه به ده وه. بنده ناتواني واز له تاوان و سه ريڅيه به يني مه گه ر پاش نه وه ي زانست و زانياري ده رباره ي هه يي، ناسيني سه ريڅيه كاني دل و جهسته پيوسته له سه ر كه سي ژيرو تيگه يشتوو. زور يك له خه لك ي هه نديك له تاوانه كان له لايان شاره ويه به تايهت سه ريڅيه كاني ناو دل، وه ك لووت به رزي و شانازي كردن به خو و روو پامايي و ربايي كردن و هاوشيوه ي نه وانه، ته نانهت زور يك له و تاوانانه ي تي دايه، به لام هه ستي يي ناكات، نه مهش به هوي پشت هه لكردنه له زانست و زانياري و نه بووني ژيري و دانايي. پاشان هه وال ده دات نه وانه ي كه تاوان به ناشكراو نه يني نه نجام ده دن، پاداشت ده درينه وه به پي نه وه ي كرده يانه، به نه ندازه ي تاوانه كانيان، زور يي يان كه م، نه م پاداشته له روي دوايدا ده يي، هه نديك جار له دنيا دا بنده سزا ده دري، بو نه وه ي تاوانه كاني له سه ر سووك بكر ي.

(۱۲۱): ﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذَكِّرْ اَسْمُ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَاَنَّهُۥٓ اَلْفَسَقُۙ وَاِنَّ الشَّيْطٰنَ لَيُوْحُوْنَ اِلَيْۙ اَوْلِيٰٓاِبَهُمْ لِيُجَدِّدَ لَكُمْ وَاِنْ اَطَعْتُمْهُمْ اِنَّكُمْ لَمُشْرِكُوْنَ﴾

هه سه ربري نيك ناوي غه يري خوي له سه ر هينرايي ده چي ته چوار چيوه ي نه م ده قه وه، وه ك نه وه ي سه رده برديت بو بت و په رستراوه كانيان، ييگومان نه مه له وانه يه كه بو غه يري خوا ﷻ سه ربراره، كه به ده ق ي قوربان قه ده غه كراوه. وه ده چي ته نه و چوار چيوه يوه نه وه ي ناوي خوي له سه ر نه هينراوه، با له بهر خوا ﷻ سه ربرايي، وه ك: قورباني يان گوشت و خواردن، نه گه نه وه ي سه ري ده بري به نه نقه ست ناوي خوي نه هينايي، له لاي زور يك له زانايان. وه له م گشتگيري ده رده چي نه وه ي ناوي خوي بير ده چي ته، به كومه له ده قيكي تر، كه به لگن له سه ر لابردي ناره حه تي له سه ري. وه ده چي ته چوار چيوه ي نه م ده قه وه نه وه ي كه ده مري به يي سه ربرين له مردار بووه كان، چونكه ناوي خويان له سه ر نه هينراوه.

خوا ﷻ به تايهت باسي كرده له رسته ي: ﴿حَرَّمَٓ عَلَيۙكُمْ اَلْمَيْتَةَ﴾ وه ده گونجي هو كاري دابه زيني ده قه كه به هوي نه و نايه ته وه: ﴿وَاِنَّ الشَّيْطٰنَ لَيُوْحُوْنَ اِلَىۙ اَوْلِيٰٓاِبِهِمْ لِيُجَدِّدَ لَكُمْ﴾ به يي زانياري، بته رستان كاتي كه بيستيان خواو يته مبه ره كه ي ﷻ مرداره وه

بوویان قه دهغه کردهو سه بر پریان حال کرده، نهوان مرداره و بوویان به حال ده زانی، له دژی خوا و پیغه مبردا و تیان: ده مه ده می و مشت و مریکی بی به لگه یه، نایا تیوه نهوه ده خون که کوشتوانه نهوهش ناخون که خوا کوشتویه تی؟ مه به ستیان بی مرداره وه بوو بووه.

نه مه بو چونیک خراپه، پشت به هیچ به لگه یه ک نابهستی، به لکو پشت ده بهستی به بو چونه پوچ و بی مانا کانیان که نه گره هق و راستی شوینی نهوان بکه و تبایه نهوا نه رزو ناسمانه کان و نهوهی تیا یاندا به له ناو ده چون.

ده ک به ده بخت بی و سه شوپ بی هر که سیک نهو عه قلانه پیش ده خات به سه بر یارو فرمانی خوادا که گونجاوه له گه ل به رزه وه ندیه گشتیه کان و قازانجه تابه تیه کاندا. نه مه سه سوپ هینه ر نیه که له لایه ن نهوانه وه شتیکی وای بو بکری، چونکه نه م بو چونانوه هاوشیوه کانی له چه ی دوسته شه ی تانه کانیان وه ریان گرتووه، نهوانه ی که ده یانه وی خه لکی ویل بکن له نایه که ی خویان، بانگیان بکن تا بین به یه کیک لهو که سانه ی که ناگری دوزه خیان بی خوش ده کری.

وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ ۖ وَاتِه: له شیرک و هاوه لدا نانیاندا وه ک له حال کردنی حه رامه کان و له حه رام کردنی حاله کان ۖ إِنَّكُمْ لَشُرْكُونَ ۖ چونکه تیوه نهوانتان ده کرد به دوستی خوتان بیجگه له خوی گوره، له گه ل نهواندا یه ک بوون به پیچه وانه ی مسولمانانه وه، له بهر نه مه یه ریگاکانی نه مان هه مان ریگای تیوه یه. نه م نایه ته پیروزه به لگه یه له سه ر نهوه ی، نهوه ی که له دله کاندا روو ده دات له نیلهام و خورپه ی دل، که لای سو فیه کان نه مه و هاوشیوه کانی زور باون، نایته به لگه که نهوه هق و راستیه وه نابی به راست بزانی هه تا ده خریته پیش کتییی خواو سوننه تی پیغه مبره که ی، نه گره شایه تی بو دا به وه ی که قبوله نهوه هیچ کیشه یه کی تیدا نیوه وه رده گیری ت، وه نه گره به پیچه وانه وه بی ت نهوه رده ده کریته وه، وه نه گره هیچ نه زانرا ده رباره ی نهوه ده وه سستی نه به راستی ده زانی و نه به درو. چونکه وه حی و نیلهام له لایه ن خواوه ده بی و وه له لایه ن شه ی تانیشه وه دی، بویه ده بی جیا کاری له نیوانیاندا بکری، وه نه گره جیا کاری له نیوانیاندا نه کری نهوه هه له و سه ریچی رووده دات که کهس ناتوانی جیای بکاته وه جگه له خوا ۖ

(۱۲۲-۱۲۴): ۖ أَوْ مِنْ كَانَ مِيتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۳﴾ وَكَذَلِكَ

جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ
وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ
أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ
بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

خوا ده فهرموي: ﴿أَوَمَنْ كَانَ﴾ هه كه سيك پيش نه وهی هيدايت دانی خواهی بو بيت
﴿مَيْتًا﴾ له تاریکی کوفرو نه فامی و تاوان و سه ریچیدا، ﴿فَأَحْيَيْنَاهُ﴾ به نووری
زانست و نیمان و گوپرایه لی، له نیوان خه لکیدا به و نوورو پوژشنايه وه ریډه کات، چاو ساغه له
کاره کانیدا پینمایي کراوه بو ریڼگا که ی، خیر و چاکه ده ناسی و کاری بو ده کات و له خویدا
جیبه جی ده کات وه بانگه شه ی بو ده کات، خراپه ده ناسی و رقی لیته تی، هه ول ده دات وازی
لیهینی و له نفس و دهروونی دووری بخاته وه، وه خه لکیشی لی ناگادار بکاته وه.

نایا نه مه وه ک و که سیك وایه که له تاریکستانی نه فامی و گوپرایي و کوفرو سه ریچیدا بی؟
﴿لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا﴾ سه ری لیٹیک چوو وه ریڼگا کانی لی تیکه ل بو وه، پاشان تووشی
خه م و خه فته و بیتا قه تی و بیزاری بو وه.

خوا ﴿عَقَلَهُ﴾ عه قله کانی ناگادار کردو ته وه به وهی که ههستی پیډه که نو ده نیناسن،
که بیگومان نه مه و نه وه هاوتای یه ک نین، وه ک چو ن شه وو پوژو پوژشنايي و
تاریکی وه زیندوو مردوو هاوشیوه ی یه کتر نین، نه مه وه ک نه وه وایه بوتری:
چو ن ده بی که سیك نه گهر که مترین عه قلیشی هه بیت، بارو و دوخی به م شیوه یه
بیٹ که له تاریکیدا ویل و تیار ا ما بی؟! وه لام ده داته وه به وهی که ﴿زَيْنَ لِّلْكَافِرِينَ
مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ شه ی تانه کان به رده و ام کرده وه کانیان له لا جوان ده که نو له
دله کانیاندا ده پرازی ننه وه، تا نه وانیش به چاک ته ماشای ده که نو وای ده بینن که
هه ق و راستیه، پاشان ده بی به ییرو باوه ریگ له ناخیاندا و سیفه تیکی قوول و
پوچوو جیانه بو وه لیان. له بهر نه مه یه رازی بوون به و خراپه و شته ناشرینانه ی
که له سه ری ده رو ن، نه وانه له تاریکی گوپراییدا ده میننه وه.

تیا یاندا یه سه روک و ده سه لاتداراران و پيشه واکان، وه تیا یاندا یه شوینکه و تووان و سه ربازان،
نه وانه ی سه ره تا خراپترین دوخیان بو خو یان دیاری کرد، بو یه ده فهرموي: ﴿وَكَذَلِكَ
جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُجْرِمِيهَا﴾ واته: نه و ده سه لاتدارانه ی که سته م و تاوانیان
زور گه و ره بو، وه به خراپترین شیوه له سنور ده رچوون، ﴿لِيَمْكُرُوا فِيهَا﴾ به

پيلان و فيل، وه بانگه‌واز بولاي ريڭگاي شيطانو دژايه تي كردني پيغه‌مبرانيان به وتعو کرده‌وه.

فيل و گومانيان تنها بو نefسي خويان ده گه‌رپيته‌وه، نه‌وان بهره‌وام فرو فيل ده‌کن، وه خواش فيليان پووج ده‌کاته‌وهو پيلان ده‌گيريت، وه خوا ﷻ چا‌کترين پيلان گيرانه.

به ههمان شيوه خوي گه‌وره زاناياني هيدايهت داوه که رووبه‌روي ستمکاران بينه‌وه، وته‌کانيان رعت بکه‌نه‌وهو جهاديان له به‌رانبه‌ردا بکن، وه ههموو ريڭگان بگرته بهر بو نه‌وهي بگن بهو نامانجه، خوي گه‌ورهش يارمه‌تيان ده‌دات و بوچوونه‌کانيان به هيز ده‌کات و پيکانيان جيگير ده‌کات، وه رپوژگار ده‌گيريت له نيوان نه‌وان و دوژمنه‌کانياندا، هه‌تا سه‌ره‌نجام سه‌ر که‌وتن ده‌به‌خشيت به له‌خواترسان، بويه گه‌وره ده‌سه‌لاتداراني ستم‌مکاري جيگير کرده له‌سه‌ر به‌رنامه پووجه‌کانيان و به‌رپه‌رچي هه‌ق و راستي ده‌ده‌نه‌وه، که له لايه‌ن پيغه‌مبرانوه هاتووه، نه‌ويش به هوي ئيره‌يي بردن و گومر ايبانه‌وه، وتيان: ﴿قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ﴾ به پيغه‌مبهايه‌تي و په‌يامه‌که‌ي. وه له‌مه‌دا به‌رپه‌رچي خوي گه‌وره‌يان داوه‌ته‌وه، وه سه‌رسام بوون به هه‌واو ئاره‌زووه‌کانيان و لووت به‌رز بوونه به‌رانبه‌ر نه‌و راستيه‌ي که له سه‌ر ده‌ستي پيغه‌مبران دابه‌زيوه، نه‌مه تانه دانايانه له سه‌ر خوا ﷻ.

خوي گه‌وره وه‌لامي تانه پووجه‌کانيان داوه‌ته‌وه که نه‌وان بو خير و چا‌که ناشين، وه تياندا نيه بيي به بنده‌يه‌کي چا‌که خواز بو خوا، ده‌ي چون ده‌بن به په‌يامبه‌رو نيردراو، ﴿اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ﴾ له زانستي خوي گه‌وره نه‌وه‌يه ده‌زاني کي چا‌که و ده‌تواني نه‌و باره گرانه هه‌لبگري، وه نه‌و که‌سه وه‌سف کراوه به ره‌وشت به‌رزو دووره له ههموو خووره‌وشيکي ناشرين، خوا ﷻ به حيكه‌مت و دانايي خوي به پي پيوست پي ده‌به‌خشي، وه نه‌گر بهو شيوه‌يه نه‌بوو خوا ﷻ چا‌کترين به‌هره‌ي خوي له شويڭيکدا داناني که شايسته‌ي نه‌وه نه‌بي و خوي پاک نه‌کرديته‌وه. وه نه‌م ده‌قه به‌لگه‌يه له‌سه‌ر ته‌واوي حيكه‌متي خوا، چونکه نه‌گر چي خوا ﷻ ميه‌ره‌بان و به‌خشنده بي و خاوه‌ن چا‌که‌ي زور بي، بيگومان نه‌و دانايه به‌خشنده‌يي خوي له شويڭيکدا داناني تنها بو که‌سي شايسته نه‌ييت.

پاشان هه‌ره‌شه‌ي کرده له تاوانبار و خوڭين مژه‌کان، ده‌فه‌رموي: ﴿سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: سه‌رزه‌نشت و سه‌رشوري، وه‌ک چون لووت به‌رزيان نواند به‌رانبه‌ر به هه‌ق و راستي، خوا ﷻ زه‌ليلي کردوون: ﴿وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ﴾ واته: به هوي فيل و ته‌له‌که‌يانه‌وه، نه‌ک به هوي ستم‌مي خوا ليسان.

(۱۲۵): ﴿فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾

خوای گه وره ده فهر موی: - پروونی ده کاته وه بو بنده کانی نیشانهی خویش بهختی و رینمایی و نیشانهی گومرایسی و سه رلیشیواوی-هر که سیک که خوا بیهویت رینمایی بکات بو ثابینی نیسلام دل و دهروونی گوشادو بهرفراوان ده کات، به دنیایی و پرووناکی نیمان، نفس و دهروونی پیسی نارام ده بی و پاشان چه ز له کاری چاک ده کات و چیژی لیوه رده گری

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَذَا صِرَاطٌ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا فَاصْبِرْنَا الْوَالِدَاتِ لِقَوْمٍ بَدَّ عُرُوتَ ﴿١٢٦﴾ هَلْ هُمْ دَارُ الْآلَةِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جِمْمًا يَتَمَقَّشِرُ الْجِنَّةَ قَدِ اسْتَعْزَمْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أُولِي الْأُذُنِ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمِعْ بَعْضًا مِمَّا نُلْقَى أَجَلْنَا الَّذِينَ لَجْنَتْ أَلْقَاءُ قَالَ أَلْقَاؤُهُمْ خَلِيلِينَ وَمِمَّا إِلَّا مَاتَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَلِكَ نُفِي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾ يَتَمَقَّشِرُ الْجِنَّةَ وَالْإِنْسِ أَلْقَاؤُهُمْ خَلِيلٌ وَمَنْ كَفَرَ يَجْعَلْ اللَّهُ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿١٣٠﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ الَّتِي نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدُ هَذَا قَوْلُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَى أَنْفُسِنَا وَتَمَقَّشِرُ الْخَيْرَةَ الدُّنْيَا وَشَهْدُ وَأَعْلَى أَنْفُسِنَا أَنْفُسِنَا كَأَنَّمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٣١﴾

به بی شه وهی به لایه وه گران بی، بیگومان شه وه نیشانهی شه وه به که خوا رینمایی کردوه، وه فزل و منه تی خوئی کردوه به سه ریدا به سه ر که وتن و گرتنه به ری باشتترین رینگا.

وه نیشانهی شه که سهی که خوا بیهوئی گومرای بکات نفس و دهروونی تنگ ده کات له پرواهینان و زانست و دنیایی، وه دلی پر ده بی له گومان و دوو دلی و حزی تیر کردنی ناره زووه کانی، هر گیز ناگا به خیر و چاکه وه دلی به خیر و چاکه توند ده بی، به شیوه به کی و توند ده بی وه ک شه وهی به ره و ناسمان سه ربکه وی، واته: وه ک شه وه وایه داوای لیبکریست بچیت بو ناسمان که توانای نه بی سه ربکه وی. وه شه وه هؤ کاری پروانه بو نیانه، بیگومان خوا ﴿١٢٦﴾ پیوستی کردوه شه یتان زال بکات به سه ریاندا، چونکه شه وان ده رگای چاکه کانیان به سه ر خویندا داخست.

شه ته رازوویه که گوپانی به سه ردا نایهت، به راستی هر که سیک به خشی و له خوا برسی و پروای به پروژی دوایی هبی بیگومان خوا کاری بو ناسان ده کات. وه هر که سیک رژی و چروکی بکات و خوئی و ده ربخات که پیوستی به خوانیه وه

بپروای به پوژۍ دوايی نه بیټ، نه وه بیگومان ریږی ټاسانی بو سهخت ده کات.
 (۱۲۶-۱۲۷): ﴿ وَهَذَا صِرَاطٌ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۲۶﴾ لَّهُمْ دَارُ
 السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُمْ وَلِيَهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۷﴾ ﴾
 واته: ریږکه په کی راسته و ده یږکه په نیټه لای خوا ﴿۱۲۶﴾ وه په زامه ندی ټه، بیگومان فرمان و
 بریاره کانی پروون کردوټه وه، وه خیر و چاکه ی له یه کتر جیا کردوټه وه، به لام ټه م
 دریژه پیدان و پروون کردنه وه یه بو هه موو که سیک نیه، به لکو ته نها بو ﴿ لِقَوْمٍ
 يَذَّكَّرُونَ ﴾ بیگومان ټه وانه فیرو پروون و سوو دیان له زانسته که یان و هر گرت وه خوا ﴿۱۲۶﴾
 پاداشتی بی پایان و جوانی دانه وه، بو یه ده فرمانی: ﴿ لَّهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ ﴾ وه
 به هشت ناویراوه به مالی ناشتی (دار السلام) چونکه هیچ عیب و ناته و او ی و خه م و
 خه فته تی دا نیه، وه جگه له وانه هر شتی که مروټ خه مبار بکات، وه ټه وه وا
 پیویست ده کات که خو شیه کانی به هشت له ټه و پیری تو او یدان، به شیوه یه ک که
 هیچ وه سفکه ریږک له توانایدا نیه وه سفی بکات، وه له سرووی ټه وه وه ټاوات به هیچ
 ناخواری، له خو شی و چیژی پروو و دل و جهسته، وه پیدان ده در ی ټه وه ی که نفرو
 ده روون چیژی لیو ره ده گری و چاو له زه تی لیده بینی، وه بو هه تا هه تا یی تایدا ده مینه وه،
 ﴿ وَهُمْ وَلِيَهُمْ ﴾ که پشتیوانیان لیده کات و کاره کانیان بو ریږکه خات، وه له هه موو
 کاره کاندانه رو نیانه له گه لیاندا، وه پشتیوانیان ده کاو وه هه موو هو کاره کانیان بو ټاسان
 ده کات، ده یان گه نیی به خو شه ویستی ټه وه، له بهر ټه وه پشتیوانیان ده کات به هو ی
 کرده وه چاکه کانیان وه، وه ټه و پیشینانه ی که مه به ستیان تایدا په زامه ندی خوا بو وه، به
 پیچه وانه ی که سیک که پشتی له په رو ره دگاری کردی و شوینی هه و او ټاره زووه کانی
 که و بی، به راستی ټه وه که سه شه یان به سه ری دا زال بو وه و پشتیوانی لی کرده و دین و
 دنیای تیږک داوه.

(۱۲۸-۱۳۵): ﴿ وَهَذَا صِرَاطٌ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۲۸﴾ لَّهُمْ دَارُ
 السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُمْ وَلِيَهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۹﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا يَمْعَشَرُ الْجِنِّ قَدْ
 اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا آجَلَنَا
 الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۱۳۰﴾
 وَكَذَلِكَ نُؤَيِّ بِعَصَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۱۳۱﴾ يَمْعَشَرُ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ
 رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا

وَعَرَّثَهُمُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَيَّ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٢٠﴾ ذَلِكَ أَنْ لَمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَافِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَرَبُّكَ الْغَفِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَاءُ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَةِ قَوْمٍ ءَاخِرِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنْ مَا تُوَعَّدُونَ لَأَتِيَنَّكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٢٤﴾ قُلْ يَتَقَوَّمُوا عَمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٢٥﴾

خوایا ده فەر موئی: ﴿ و یوم یحشرهم جمیعاً ﴾ واته: هه موو مرؤف و جنؤ که کان، شه وی گو مرپا بووه و نه وه شی که سانی تری بی برپوا کردوه، به سه رکونه کردنه وه بهو جنؤ کانه ی که مرؤفه کانیان له ری ده رکردوه و شته خراپه کانیان له پیش چاویان جوان کردوه و هانیان داوون بو سه ری چیکردن بیان ده فەر موئی: ﴿ یلمعشر الجن قد استکثرتم من الانس ﴾ واته: له گو مرپا کردنیان و ریگر تینیان له بلا بوونه وه ی بانگه وازی خوا، چؤن ده سته پیشخه ریتان کرد به سه رکده غه کراوه کاند، وه بو ری ریتان کرد له دژایه تی پیغه مبه رانم ﴿ وه هه ستان به دژایه تیکردنی خوا ﴾، هه ولتان دده خه لکی له ریگی خوا ﴿ لایبدهن و به ره و دؤزه خی په وانه بکه ن؟ نه مرؤ نه فرین و سزای من پیویست بوو له سه رتان، وه سزاتان زیاتر ده که ین به پی بی پروایی کردنتان و له ری لادانی خه لکیتان، وه هیچ بیانویه کتان نیه بیهننه وه و هیچ په نا گه یه کیشتان نیه تا بو ی برؤن، وه هیچ تکا کار نیکیش نیه تکاتان بو بکات، وه پارانه و شتان گوئی لی ناگیریت، با پرسیار نه کات شه و کاته ی که سزاو سه رشؤریان بو پیویست ده بی، له بهر شه وه یه خوا ﴿ باسی هیچ بیانویه کیانی نه کردوه.

به لام دؤستانیان له مرؤفه کان بیانوی و هرنه گیراویان هیئایه وه، وتیان: ﴿ ربنا استمتع بعضنا ببعض ﴾ واته: هه ریبه ک له جنؤ که و مرؤف که لکیان له یه کتر و هر گرت و به هره مهنده بوون، جنؤ که که لکی و هر ده گرت به گو پرایه لی مرؤف و به ندایه تی کردنی و به گه و ره زانیی و په نا بو بردنی، مرؤفیش که لکی و هر گرت به به ده سه ت هیئانی نامانجه کانی، به پی خزمه تکردنی جنؤ که بو ی له هندی ئاره زوه کانی. مرؤف جنؤ که ی ده په رست، له به رانه ردا جنؤ که خزمه تی ده کردو هندی له پیویستیه کانی دنیای بو فراهه م ده هیئا. واته: تاوانمان کردو تازه په ت نا کریته وه.

﴿ وبلغنا آجلنا الی الذی اجلت لنا ﴾ واته: شه ته مهنه ی ته و او به سه رمان برود هه ق و ابوو

بگه پینه وه، نیستا به ویستی خوٚت چیمان پیده که ی بیکه، وه دادوهری له نیوانماندا بکه
چوٚن ده ته وی، به راستی هیچ به لگه و بیانوومان به دهسته وه نه ماوه، فرمانو بریار ته نها
له لای تویه، ثم قسه یه جوٚری له ملکه چی خوٚبه که م زانینی تیدایه، به لام له کاتی
خویدا نیه، بویه خوا ﷻ به دادپه روهری خوٚی بریاریان له نیواندا ده دات، که هیچ
سته میکی تیدا نیه، ده فهرموی: ﴿النَّارُ مَثْوًى لَكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا﴾

ثم بریاره له نه وپه ری زانست و حکمه تی خواوه ده رچوه، ثم نایه ته ی بهم پرسته
کو تایی پینه ناوه، که ده فهرموی: ﴿إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ﴾ وه ک چوٚن زانستی ده وری
هموو شته کانی داوه به گشتی، به هه مان شیوه دانایی هموو شته کانی گرتوه ته وه و
پوشیویه تی.

﴿وَكَذَلِكَ نُؤَيِّ بِعَضِّ الظَّالِمِينَ بَعْضًا يَمَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ واته: وه ک چوٚن ده سه لاتی
جنو که مان زال کرد بو گو مراه کردنی دوسته کانیان له مروٚفه کان، وه گریه ستمان
له نیوانماندا کرد له سه ر بنه مای هاو کاری و پشتیوانی، به هوی ئه و کاره ناپه سه ندو
خراپانه ی ده یانکرد. به هه مان شیوه له سونته تی ئیمه دا نه وه یه هموو ستمکاریک
سته مکاریکی تری بو دیاری ده که یین هاوشیویه ی خوٚی پشتیوانی لی بکات، هانی
بدات بو خراپه و بهرگری لی بکات، وه دوری بخاته وه له چاکه و له پیش چاوی
ناشرینی بکات، نه وه ش یه کیکه له سزا گه و ره کانی خوا ﷻ، که شوینه واری ناشرین
به جیده هیلی و زور مه تر سیداره. وه تاوان تاوانی ستمکاره، نه و خوٚی زیانی له خوٚی
داوه، چونکه ﴿وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ﴾ (۱۶) فصلت.

به هه مان شیوه نه گه ر تاوان و ستم و خراپه کاریان زور بوو، وه ریگریان کرد له و
مافانه ی که له سه ر شانیه، خوا ﷻ ستمکاریک ده کاته ده سه لاتداریان بو نه وه ی سزایان
بدات و به زور و ستمیان لی قه ده غه بکات چند نه ندازه ی نه وه ی که مافی خوا ﷻ
و بنده کانیان نه داوه به شیویه ک له سه ری پاداشت وهر نه گرن، وه ک چوٚن نه گه ر
به نده کان خوٚیان چاک بکه ن و به رده و ام بن خوا ﷻ پیشه واکانیان بو چاک ده کات و
ده یانگریت به پیشه وای داد په روهرو به ویژدان، نه ک ده سه لاتداری ستمکارو خوٚین
مژ.

پاشان خوا ﷻ سه ر زهنستی هموو نه وانه ده کات که پشت له هه ق ده که ن و ره تی
ده که نه وه، له جنو که و مروٚفه کان، وه هه له کانی بو روونکردونه ته وه، دانیان به وه دا ناوه،

ده فەرموئ: ﴿يَمَعَشَرَ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ الَّذِينَ يَأْتِيَكُمُ رَسُولٌ مِّنْكُمْ يَفْضُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي﴾
 ده قه روون و ئاشكراكان كه به دريژي باسي فرمانو قه ده غه كراوه كان و خيرو
 شهرو پهيمان و ترساندنيان تيدايه، ﴿وَيُنذِرُونَكَ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا﴾ وه قيرتان ده كه ن
 كه رزگار بوون و سه ركه وتن تاييدا ته نها به فرمان به رداري فرمانه كاني خواو
 دوور كه وتنه وه له قه ده غه كراوه كاني ده بيت، وه به دبه ختي و سه ر ليشيون له له ده ست
 داني نه وانهدا ده بي، نه وانيش دانيان به وه دا ناو ﴿قَالُوا﴾ (وتيان:) به لي ﴿شَهِدْنَا
 عَلَىٰ أَنفُسِنَا وَعَرَّهْمُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾ به جواني و رازاوه ي و بريقه ي، وه چيژي، پسي رازي
 بوون هه تا دووري خستنه وه له دواروژ ﴿وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ﴾
 به لگه ي خويان له سه ر پويست بوو، تا گشت كه س پسي زاني ته نانه ت خودي خويان
 خوا ﴿لَهُ﴾ له كه لياندا داد گه ري نواندو، پياني فەرموو: ﴿ادْخُلُوا فِي﴾ له كومه لي ﴿أُمَّرٍ﴾
 قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ ﴿٣٨﴾ الأعراف

وه ك پيشه ي نه وانيان كرد، به ديني ئيه وه به هره مه مند بوون، وه ك چو ن ئيه وه ش
 به هره مه مند بوون، وه روچوون له خراپه كاريدا، وه ك چو ن پيش ئيه وه روچوون، به راس تي
 نه وان زه ره مه مند بوون. واته: نه وانه ي پيشين له نه وانو نه وانه شي كه له دواي نه وانه وه
 دين. چي دو رانيك گه و ره تره له دو راني به هه شتي پر له نازو نيعمه ت، وه بيه ش بوون
 له نزيكي خواي په روه ر دگار؟! به راس تي نه وان جياوازن له نه ندازه دا به جياوازيه كي
 زو رو گه و ره.

ذٰلِكَ اَنْ لَّوْ كُنْ زُرَيْكٌ مُّهِلِكَ الْقُرْبَىٰ بِظُلْمٍ وَّ اَعْلَمَهَا
 عَفِوْلُوْنَ ﴿۱۳۱﴾ وَاَمَّا رُبُّكَ فَرَجَّتْ وَّمَا عَجَلُوْا وَّمَا رُبُّكَ
 يَفْعَلُ عَمَّا يَشَاءُ لَمْ يَكُنْ لَكَ دُوْرٌ اَلْقَبْرِ ذُو الْرَحْمَةِ
 اِنْ يَشَاءُ يَذْهَبْكُمْ وَاَنْتُمْ تَسْتَحْلِفُوْنَ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا
 يَكْفُرُ كَمَا اَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَةِ قَوْمٍ ءَاخِرِيْنَ ﴿۱۳۲﴾
 اِنْ مَّا وُعدت لآلاتٍ وَّمَا اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿۱۳۳﴾ قُلْ يَهْتَمُّ
 اَعْمَلُوْا عَلٰى مَكَاتِبِكُمْ اِنَّ كُرْاٰى عَابِلٌ مُّسَوِّفٌ مَّا كُوْرُ
 مِنْ تَكُوْرٍ لَّهٗ عَذٰبٌ اَلَدُّ اِنَّهٗ لَآ يَفْعَلُ الْفٰلِقُوْنَ ﴿۱۳۴﴾
 وَجَعَلُوْا اِيَّوْهًا مِنَ الْحَزَنِ وَاَلْاَنْفُسَ تَصِيْبًا
 فَاَلَا هٰذَا الَّذِى يَرْتَوِيْهِ وَاَهْلَ الْاَشْرَكَ اَتَا قَمٰكَانَ
 لِيُشْرَكَ اِيَّهٖمْ فَلَا يَصِلُ اِلَى اللّٰهِ وَّمَا كَانَتْ لِيَّوْهَةٌ
 يَّصِلُ اِلَى شُرَكَائِهِمْ سَاعَةً مَّا يَخْفٰكُمُوْنَ ﴿۱۳۵﴾ وَكَذٰلِكَ
 زَيَّنَّا لِكُفْرِكُمْ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ قَتْلَ اَوْلَادِهِمْ
 شُرَكَاءَ اَيْهٖمْ لِيُرَدُّوْهُمْ وَاِلٰى سُرْعٰتِهِمْ دِيْنََهُمْ
 وَاَلْوَسٰةَ اَللّٰهِ مَا قَسُوْهُ قَتْلَهُمْ وَّمَا يَفْقَهُوْنَ ﴿۱۳۶﴾

﴿وَلِكُلِّ﴾ له نهوان ﴿درجَّتْ﴾
 مَمَّا عَجَلُوا ﴿به پى کرده وه كانيان،
 چاک بى يان خراب، هموو کس به
 پلهى خوى شوين که وتوو وه ک پيشهوا
 نيه، وه کهسى ناسابى وه ک سه روک و
 دهسه لاتدار نيه، وه ک چوَن خواهن
 پاداشت له بههشتدا وه ک يه کتر نيه،
 نه گهر چى پيکه وهش سر که وتوو بوون و
 ده چنه بههشت، له نيوانياندا جياوازى
 هيه، کهس نازانى جگه له خوا ﴿﴿﴾
 نه بى، له گهل نه وهدا هموو يان رازين به و
 پلهى خوا پياني به خشيوه.

داوا له خوا ده که ين بمان گيرى له
 نه هلى فيرده وسى بهرز، که خوا ﴿﴿﴾

دايناوه بو نهوانهى که نزيکن، وه نهوانهى که پاک و خورباريزن ﴿﴿﴾ وَاَمَّا رَبُّكَ بِعَفِيفٍ
 عَمَّا يَعْمَلُوْنَ ﴿پاداشتى هموو کهسى ده داته وه به پى کرده وه کهى، وه به وهى که
 له نيته و مه به ستى ده زانى، بويه خوا ﴿﴿﴾ فەرمانى به بهنده کان کرده وه به کرده وهى
 چاک و کرده وهى خرابى لى قه ده غه کردون، بو نه وهى ره حميان پى بکات و
 بهرزه وه نديان بپاريزى، نه گهر نا خوا ﴿﴿﴾ به راستى ده وله مهن دو بيننازه پيويستى به هيچ
 يه کيک له دروستکراوه کانى نيه، گوپرايه لى خوا بهرستان هيچ سوود يک به خوا ﴿﴿﴾
 ناگه به نى، وه ک چوَن سه رپيچى خرابه کاران هيچ زيان کي پيناگه به نيست. ﴿﴿﴾ اِنْ يَشَاءُ
 يَذْهَبْكُمْ ﴿به له ناو بردن ﴿﴿﴾ وَيَسْتَحْلِفُ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا اَنْشَأَكُمْ
 مِنْ ذُرِّيَةِ قَوْمٍ ءَاخِرِيْنَ ﴿﴿﴾

نه گهر زانتيان پيويسته هم دونيا به جى بهيلن وه ک چوَن پيش نيوه به جيان هيشت،
 بو نه وه کانى دواى خو تان، وه ک چوَن پيش نيوه به جيان هيشتوو چوليان کرد بو
 نيوه، نهى بو نيوه پالتان لى داوه ته وه کردوتانه به شوينى مانه وهى هه تا هه تايى؟
 وه له بيرتان چوو هم دونيا شوينى تيهر بوونه نه ک نيسته جى بوون، ييگومان له

پښتانه وه مالیک هیه هموو نازو نيعمه ته کانی تیدا کوږه ته وه، وه پاريزراوه له هموو ناته وایه ک؟ نه ویش نه شوینه به که پښین و پاشین هه ولی بوږه ده، نه شوینه نه گهر پیسی بگهن، ژيانی به رده وامو نه برپاوه له ویه، نه وه نامانجیکه هيج نامانجیک له وه گه وره تر نیه، وه داوا کراویک له سهرووی هموو داوا کراوه کانه وه، وه خوازراویک هه هموو خوازراوه کانی تر به بوونی ده فو تی، له شوینه سویند به خوا ﷻ نه وهی نفس حه زی لی ده کات و چاو چیژی لی وهرده گری هیه، وه وه کیپر کیکاران کیپر کیسی له سر ده کهن، له چیژی روجه کان و خوشیه نه برپاوه کان، نيعمه تی جهسته و دل ه کان، وه نریک بوون له زانترینی په نهانه کان.

خوا ﷻ خاوهن هیمه تیکه په یوه سته به و شکومه ندیانه وه، وه ویستیکی هیه گه شتوه ته به رزترین پله!! کی له وه دامو تره پازی بیست به که می، وه کهترین خه می بازر گانیه کی دواو بی. با به دووری نه زانی نه وه که سهی بی ناگایه و پستی کرده له دواو ژ، که نازانیت چهنده نریکه و به په له دیت ﷻ اِنَّ مَاتُوْا عَدُوْنَ لَاتِ وَمَا اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﷻ واته: ناشتوانن په کی خوا ﷻ بخهن، وه خوتان ده رباز بکن له سزای، چونکه به راستی نیوچاوانتان له بهر ده سستی خوادایه، وه نیوه له ژیر فرمان و بریاری نه ودان.

قُلْ ﷻ نهی پیغه مبر ﷻ به گه له کهت بلی: نه گهر بانگه وازت کردن بو لای خوا ﷻ، وه بوینانت روون کرده وه چی بوویانه و چی له سه ریانه له مافه کانی، نه وانیش له بهرانه ردا به ره لستان کردو مه لکه چی فرمانه کانی نه بوون و شوینی هه و او ناره زوه کانیان که و تن و به رده وام بوون له سر هاوبهش دانانیان، ﷻ يَنْقُومِ اَعْمَلُوْا عَلٰی مَكَانَتِكُمْ ﷻ واته: له سر نه و حال تهی که له سه ری ده پوون و پی رازین، ﷻ اِنِّیْ عَامِلٌ ﷻ له سر فرمانی خوا ﷻ، وه شوین په زامه ندی نه و ده که وم.

فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ مَنْ تَكُوْنُ لَهُ عَقِبَةُ الدَّارِ ﷻ من یان نیوه؟ نه مه ویزدانه له شوینیکی ناوا گه وره دا، کاتی که کرده وه کان و نه وانهی که کار ده کهن روون کردو ته وه، وه پاداشتی گریداوه به ته ماشا کردنی بینراو، نمونه ی روونی هیناوه ته وه که پیویست به گله یی و گازنده ناکات.

به دنلیایه وه زانیو ته تی که سه رنجام چاک له دنیا و دواو ژدا بو له خوا ترسانه، وه برواداران باشتین سه رنجامیان هیه، وه هر که سهی پشت له په یامی پیغه مبران بکات،

سهره نجامی تاریک و خراپه، بویه ده فهرموی: ﴿إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ﴾ هه مسوو سته مکاری، نه گهر چی له دنیا دا چیش وهر بگریت، نه وه سهر نجامی نه مان کۆتاییه
 إِنَّ اللَّهَ لَيَمْلِكُ لِلظَّالِمِ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يَفْلِتْهُ (أخرجه البخاري برقم: (۶۸۶)، ومسلم برقم: (۲۵۸۳)).

واته: خوای گه وره ماوهی سته مکار ده دات تا کو نه و کاتهی ده بگریت، نیتر بهری نادات).

(۱۳۶-۱۳۹): ﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِرِغْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَمَا كَانَ لِلَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۱۳۶﴾ وَكَذَلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَائِهِمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتُرُونَ ﴿۱۳۷﴾ وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌ لَا يَطْعُمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءَ بِرِغْمِهِمْ وَأَنْعَمٌ حُرِّمَتْ طُهُورُهَا وَأَنْعَمٌ لَا يَذْكُرُونَ أَسْمَاءَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتُرُونَ ﴿۱۳۸﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰ أَزْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُن مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصَفَّهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۱۳۹﴾﴾

خوای هه وال ده دات ده ربارهی نه وهی که بته رسته کان له سه رینه و نه وانیه که پیغه مبه ریان به درو داده نا به هوی کهم عه قلی و نه فامیانه وه، وه خوای هه ندی له خورافیاته کانیانی باس کردوه بو نه وهی گو مراییان ناشکرا بکات، وه ناگاداری بکاته وه، دژایه تی کردنی هاوشیوهی نه وه کهم عه قلاتنه به رانه ر به وه قو راستیهی که پیغه مبه ریان هیناویه تی، هه رگیز له که داری ناکات، چونکه نه وان له و ناسته دا نین که به ره و پرووی هه قو راستی قسه بکه ن، پاشان باسی کردوه که نه وان ﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا﴾ هه به شیکیان بو هاوبه شو و په رستراوه کانیان جیا کردبوه وه له کاتیکدا خوای بو بهنده کانی دروستی کردبوو، وه به دیهینابوو تابیی به مایه ی بژیوی بویان، به لکو نه وان دوو شتی ترسناکیان پیکه وه کۆ کرده وه، به لکو سی شتی ترسناک: منه ت کردن بوو به سه ر خوای له دانانی به شیک بزی له گهل نه وه دا بیرو باوه ریان و ابوو که نه وهی ده یده ن به خوای وه ک به خشین و کۆمه کیه له لایه ن نه وان وه.

ئەو بریارە پەر لە ستمەیان کە پێیان وابوو ئەوەی بەشی خۆیەو بو خۆیە هیچ گرنگیە کیان پێ ئەئەداو بەبای خەیاڵیان نەدەهات، ئەگەر چی بگەشتبایە ته لای بته کانیان. وە ئەوەی بو شەریکە کانیان بریاریان دابوو گرنگیان پێ دەداو دەیان پاراست کە هەرگیز نەدەگەشتە لای خوا.

بەو شیۆیە ئەگەر کشتو کال و بەرھەم و ئەو ئاژەلانیان دەست بکەوتایە کە خۆی گەورە بوی هینابوونە بوون دەیان کرد بە دوو بەشەو: دەیانوت: ئەم بەشە بو خوا بە و تەو بیرو برپوای خۆیان، ئەگەرنا خۆی گەورە هیچ شتیکی وەرناگری کە تاک و تەنها بو ئەو نەییست، وە هیچ کردەو بەک وەرناگری کە بەشی کەسیکی تری تیدا دابنریت، وە بەشیکی تریان تاییست کردبوو بە بت و پەرستراوە کانیان.

ئەو بەشە ی کە بو خوا ﷻ دایان نابوو ئەگەر تیکەل ببوایە لە گەل بته کاندای بەبای خەیاڵیاندا نەدەهات، دەیانوت: خوا پێویستی پێی نیە، وە ئەوەی بو بت و پەرستراوە کانیان دیاری کردبوو ئەگەر شتیکی بو خوا ﷻ تیدا بوایە رەتیان دە کردەو و وەرریان نەدەگرت، وە دەیان ووت چونکە بته کان هەژارن پێویستە بەشی خۆیان بەتەواوی وەر بگیرن. بە راستی ئەمە خراپترین و ستمترین بریارە؟! ئەوەی دیاریان کردبوو بو دروستکراوە کان لە بەخشین کۆششیان تیدا دە کردو بە جوانی دەیان پاراست زیاتر لەوەی کە دەیان بەخشی بە خوا ﷻ.

وہ دەگونجی رافە کردنی ئەم نایە تە لە فەرموودە ی صەحیحدا ناماژە ی پیکرابی لە پیغەمبەرەو ﷺ دەفەرموی، خوا دەفەرموی: (أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءَ عَنِ الشُّرْكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ غَيْرِي تَرَكْتُهُ وَشِرْكُهُ) (أخرجه مسلم برقم: ۴۶۶).

واتە: من بی نیازترینی شەریکە کانم لە هاوێل بو دانان، هەر کەسیک بەشدارم بکات بە شتی ئەو وازی لێدەهینم و لەویشی کە بەشدار ی کردو.

مانای نایە تە کە ئەو دەگەیننی ئەوەی کە دایان نابوو، وە خۆیان پێ نزیک دە کردەو لە بته کانیان، ئەو خۆ نزیک کردنەو بەکی تەواو بوو بو غەیری خوا، هیچ شتیکی بو خوا ﷻ تیدا نەبوو، وە ئەوەی کە دایان نابوو کە بو خوا ﷻ بی بە گومانی خۆیان بەهەمان شیۆ ئەو هەش ناگا بە خۆی گەورە، چونکە هاو بەشی تیدا بوو لە گەل خوادا ﷻ، بەلکو ئەو بەشی بت و پەرستراوە کانیان بوو، چونکە خوا ﷻ پێنیاژە لئی کردەو بەک وەرناگری کە کەسیکی تر لە دروستکراوە کانی تیدا بەشدار بکری.

وه له گه مژه یی و گومراییی بته پرسته کان نه وه بوو شه یتانه کانیاں کوشتنی رڼو له کانیاں بو رازاندنه وه، نه وانه ی منداله تیرینه کانیاں زینده به چال ده کرد، به هوی هه ژاریه وه، وه مینه کان به هوی نابرو شه رفه وه. هه موو نه وانه له قیله کانی شه یتان بوو، نه وانه ی ده یانه ویت، تووشی تیاچوونو له ناچرونیان بکه ن و ئاينه که یان لی بشیوینن به کوشتنی کهسانی بی ناوان، نه و کاره یان ده کرد که له نه و په ری خرابی ناشرینیدا بوو.

وه به رده وام هاوبه شه کانیاں نه وانه یان له لا جوان ده کردن، هه تا ریشه ی داده کوتاو ده بوو به کاریکی جوان و په سه ند له لایان، وه نه گه ر خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بیویستبایه ت نه و کاره قیزه ونه نه که ن، ریگری له باو کان ده کرد منداله کانی خویمان بکوژن، نه وه نه یانده کرد. به لام حیکمه تی وا پیوستی کرد نیوانی خویمان و کرده وه کانیاں چول بکات و به ره به ره کیشیان بکات، و پشت گوئیان بخت، بویه ده فهرموی: فَذَرَهُمْ وَمَا بَقَرُوا واته: وازیان لی بهینه له گه ل دروو بوختانه کانیاندا، خه میان بو مه خو، بیگومان نه وان زیان به خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ناگه یه نن.

وه یه کیکی تر له گومراییه کانیاں نه وه بوو نه و ناژه لانه ی که خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بو ی حه لال کردوون به گشتی، وه کردبویه رۆزی و په حمه تیک، بو خویمان چیژو سوودیان لی وهرده گرت، له خویمان هه بیدعه و داهیتانی بی بنه مایان تیدا ده کرد.

نهوان له لايهن خوږيانه وه هندی زاره وه بيان دانا بوو يو نازه له كان، ده يانوت: **﴿ وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرَّتْ جِبْرُ ۝﴾** واته: حهرامه **﴿ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ ۝﴾** واته: دروست نيه كه س لسي بخوا كه سا نيك نه بي مه گهر خو مان بمانه وي، يان به شيوه به ك وه سفي بكه ين له لايهن خوږيانه وه.

هموو نه مانه به گوماني خرابي خو يان بوو به بي به لگه وه دليل، بيجگه له هه واو ناره زووه پو وچ و بي مانا كانيان نه بي. وه نازه لا نيك به هيچ جوړي قه ده غه نيه، به لكو نهوان به ويستي خو يان پشتيانان قه ده غه كړد بوو يو سوار بوون و باريان

﴿ وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرَّتْ جِبْرُ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ ۝ يَرْزُقُهُمْ وَأَنْعَامٌ حَرَّتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ لَا يَذْكُرُونَ ۝ أَنْعَامٌ اللَّهُ عَلَيْهَا آفِيَةٌ عَلَيْهِمْ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ۝﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لَذِكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى الْأَرْوَاحِ وَإِن يَكُن مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصَفْتُمْ أَنَّهُ حَكِيمٌ عَلَيْهِ ۝ فَدَخِرَ الَّذِينَ قَالُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّوْنَا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ آفِيَةً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ۝ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَقْرُورَاتٍ مَعْرِشَاتٍ فِيهَا رَبُّونَ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْثَرُهُ وَالزَّرْعُ يُحْرَثُ وَالزَّمَانُ يُقْبَلُ بِهَا وَعَبْرٌ مُتَّبِعٌ كَلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَآوُوا إِسْقَاهُ رِوْثَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ۝ وَرَبُّ الْأَعْمَادِ جَمَلٌ وَقَدْ رَمَى كُلَّ أُمَّةٍ رِزْقَهُ اللَّهُ لَّا تَسْمِعُوا لُحُوبَ أَلْسِنَتِهِ لَئِن لَّمْ يَكُنْ عَدُوًّا مُّبِينًا ۝﴾

لي بريت، وه ده يانپاراستن ناويان نابوون (الحام) (۵). وه نازه لو مالا نيك له كاتي سه ربريندا ناوي خويان له سه نه ده هينا، به لكو ناوي ته كانيان له سه ده هينا، وه نهوانه ي كه ده په رستن له غه يري خوا **﴿﴾** وه هموو نهو كړدارانه يان ده دايه پال خوا، به راستي نهوان دروزن بوون له و بووختانه ي كه كړديان.

﴿ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا ۝﴾ له سه ر خوا **﴿﴾** له حال كړدني هاوبه ش دانان، وه قه ده غه كړدني له لكو راوه كان له خواردن نهو شتانه ي سوودو قازانجيان هه به.

وه به كيكي تر له په فته خراب و ناشرينه كانيان نه وه بوو، هندی نازه لو مالا تيان ديارى ده كړد ده يانوت ته وه ي كه له سكي دايه حهرامه له سه ر نافرته تان بيجگه له نيرينه كان، ده يانوت: **﴿ مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذِكُورِنَا ۝﴾** واته: حه لاله بو يان نابي نافرته تان تيايدا به شدار بن **﴿ وَحَرَّمْ عَلَى الْأَرْوَاحِ ۝﴾** واته: له ژنه كانمان، نه مه نه گهر به زيندوويي له دايك بي، به لام نه گهر به مردووي هاته دنياوه نه وه نافرته تان تيايدا به شدارن، واته: حه لاله بو نيرو بو مي **﴿ سَيَجْزِيهِمْ ۝﴾** خوا **﴿﴾**

(۵) (حام) برتبه: له حوشرتيكي نير كه له پشتي نهو ده سك په پيدا بيت. وه رگير.

﴿وَصَفَّهُمْ﴾ و ه س ف ی ش ت ی ک ی ان ک ر د و ه ک ه خ و ا ﴿﴾ ح ل آ ل ی ک ر د و ه ، ب ه ل آ م ن ه و ان ح ه ر ا م ی ان ک ر د و ه ، و ه ی ن ن ا س ه ی ح ل آ ل ی ان ب ه ح ه ر ا م ک ر د و ه ی ن چ ه و ا ن ه ی ش ع ر و ی ا س ا ی خ و ا ج و ل آ و ن ه ت ه و ه ، ب و ی ه ن ه و ش ت ه ق ی ز ه و ن ه ی ان د ا و ه ت ه پ ا ل خ و ا ﴿﴾ اِنَّهُ حَاكِمٌ ﴿﴾ ک ه م و ل ه ت ی ی ن د ا و ن ل ه س ر ن ه و گ و م ر ا ی ه ب ه ر د ه و ا م ب ن .

﴿عَلِيمٌ﴾ ب ه ن ه و ان ه ی چ ن ه ی ن ه ک ی ل ی ن ا ش ا ر د ر ی ت ه و ه ، و ه ز ا ن ا ی ه ب ه ه م و و ک ا ر و ک ر د ه و ه ک ا ن ی ان و ه ب ه و ه ی ک ه د ه ی ل ی ن و د ر و ی ب ه د ه م ه و ه د ه ک ه ن ، و ه ن ه و ی ش ل ی ان خ و ش د ه ب ی و ر ز ق و ر و ز ی ان د ه د ا ت .

(۱۴۰): ﴿قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ أَفَرَاءَ عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ﴾ ﴿۱۴۰﴾

پ ا ش ان خ و ا ﴿﴾ گ ه م ژ ه ی و ی ع ق ل ی و ز ی ان ب ا ر ی ن ه و ا ن ی ن ا ش ک ر ا ک ر د و ه و ه ک د ه ف ه ر م و ی : ﴿قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ﴾ و ا ت ه : ز ی ان ب ا ر ب و و ن و ع ه ق ل و م ا ل و ن ا ی ن ی ان ل ه د ه س ت د ا و گ و م ر ا ب و و ن ب ه و ک ا ر ه گ ه و ج ا ن ه ی ک ه ک ر د ی ان . ﴿وَحَرَمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ﴾ و ا ت ه : ک ه خ و ا ﴿﴾ ک ر د ب و و ی ه م ی ه ر ه ب ا ن ی و ر ز ق و R و ز ی ه ک ب و ی ان ، ب ه ل آ م ن ه و ان B ه خ ش ن د ه ی خ و ا ی ان ر ه ت ک ر د ه و ه ، B ه ل ک و B ه و ه ش ه و ه ن ه و ه س ت ا ن ت a ح ه ر ا م ی ان ک ر د ک ه ن ه و ل ه ح ل آ ل ت ر ی ن ی ح ل آ ل ه ک ا ن ی خ و ا ﴿﴾ ب و و . و ه ه م و و ن ه م ا ن ه ﴿﴾ اَفَرَاءَ عَلَى اللَّهِ﴾ و ا ت ه : D ر و ی ه ک ه ک ه ه م و و ی ب ر و ا ی ه ک ی س ه ر س خ ت ه ل ی D ه و ا س ی . ﴿قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ﴾ و ا ت ه : B ه ر ا س ت ی N ه و ان گ و م ر a B و و ن B ه گ و م ر a B و و ن ی ک ی D و و ر ، و ه L ه ه ی چ ش ت ی ک L ه ک ا ر ه ک ا ن ی ا ن د ا R ی ن م و و ی و ه ی د ا ی ه ت N ه D ر a B و و ن .

(۱۴۱): ﴿وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَّعْرُوشَاتٍ وَعَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالزَّيْتُونَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْثُلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَءَاتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾ ﴿۱۴۱﴾

ک ا ت ی ک ک ه خ و ا ی گ ه و ر ه B ا س ی R ه ف ت ا ر ی B ت پ ه ر س ت ا ن ی ک ر د L ه ز و ر ی ن ک L ه و ا ن ه ی ک ه خ و ا ﴿﴾ ح ل آ ل ی ک ر د و ه L ه ک ی ل گ ه و ن ا ژ ه L ه ک ا ن ، N ن ج a B ا س ی F ه ز L و ن ی ع م ه T ه ک ا ن ی خ و ی D ه ک ا T B ه S ه R ی ا ن ه و ه ، و ه ک ا ر ی N ه و ان L ه ک ی ل ا ن و ن ا ژ ه L ه ک ا ن D ه F ه ر م و ی : ﴿وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ﴾ و ا ت ه : ج و ر ه ه a B ا خ و B ا خ ا T و R و و ه ک ی ج ی ا و ا ز . ﴿مَعْرُوشَاتٍ وَعَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ﴾ و ا ت ه : ه ه ن D ی ک ی ان B ه S ه R ه ه ن D ی ک ی T ر ه و ی ه ، ه ه ن D ی ک ی ان D a R B ه S ت ی ان D ه و ی و ه ه ن D ی ک ی D ی ک ه ن ا ی ه و ی .

وه ئه مه ئاماژه به كه بو زوړی خيرو قازانجیان، وه خوی گه وړه بنده کانی فیر کرده كه چون كه پریان بو ده كه نو سوو دیان لیوه رده گرن، وَالنَّحْلَ وَالزَّرْعَ مُخْلِيفًا أُكْلَهُ. واته: هه مووی له جیگای خویدا، وه له یه ك ئاو ده خوڼه وه، خوی گه وړه فه زلی هه ندی له و خوار داننه ی داوه به سهر هه ندی کی تریاندا، وه خوا خورماو کشتو کاله کانی تایه ت کرده له سهر جیاوازی زوړو جوړی قازانجیان، وه له بهر شه وه ی سهر چاوه ی بژ یوین بو زوړبه ی دروستکراوه کان.

وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَاتُ مُتَشَكِّبًا. له دارو دره ختیدا. وَغَيْرِ مُتَشَكِّبَةٍ. له بهر هه موو تاملیدا، وه ك شه وه وایه بوتری خوی گه وړه هم باخ و باخته ی بو دروست کرده، وه ئه مانه ی بو داوه ته پالی؟ هه وال ده دات كه به دپهیناوه بو قازانجی بنده کان كَلُوا مِنْ ثَمَرِهِ. واته: دار خورماو کشتو کال. إِذَا أَثْمَرَ وَءَأْثَرًا حَقَّهُ، يَوْمَ حَصَادِهِ. واته: مافی کشتو کال بدن كه بریتیه له زه کات كه بگاته ئه ندازه ی پیویست كه شهرع بو ی دیاری کرده، فه رمانی کرده له کاتی خویدا زه کاته كه ده ربکری له و پوژهی كه دروینه ده کری، له بهر شه وه دروینه ی کشتو کال به پله ی سال بو سال دی. چونکه له کاتی دروینه دا چاوو ده روونی هه ژاران بو ی ده پروانی، وه دهر کردنی له و کاته دا ئاسانتر ده بی له سهر خاوه نه که ی، وه خوا كه ده فه رموی: وَلَا تَسْرِفُوا. هم ده قه هه موو زیاده پوه یه ك ده گریته وه له خوار دندا، شه ویش بریتیه له تیپه پاندنی سنوری ئاسایی، وه ك خاوه ن کشتو کاله كه ماله كه به شیوه یه ك بخوات كه زه ره رو زیان به دهر کردنی زه کات بگه یه نی، هه ره ها زیده پوه ی کردن له دهر کردنی زه کاتدا، به شیوه یه ك كه زیاد له پیویست زه کاتی ماله که ی دهر بکات و زیان به مال و مندالی خو ی بگه یه نی، هه موو ئه مانه له چوار چیوه ی زیده پوه یدان كه خوا قه ده غه و نه ی لی کرده و خوشی ناوی، به لکو رقی لیده بی و خه شم و قینی به سهر ا ده بارینی، وه هم ده قه به لگه یه له سهر پیویست بوونی دهر کردنی زه کات له بهر بوومه کاندا، وه کشتو کال سالی به سهر دا نایه ت، به لکو سالی شه و دروینه کردنه له کاتی خویدا، وه خورماش له کاتی پیگه یشتیدا. بیگومان دووباره زه کاتی دهر نا کاته وه شه گر چند سالی لای خاوه نه که ی بمینتیه وه به مهر جیک مه بهستی پی بازار گانی نه بی ت، چونکه خوا فه رمانی پینه کرده زه کاته که ی دهر بکات ته نها له کاتی دروینه دا نه بی.

وه شه گر ئافات و نه خوشیه کی هات به سهر دا پیش شه وه به بی که م ته رخه می له لایه ن

خواهون چینراوی بهروبومه کهوه، نهوه نایبژیری، وه دروسته له خورماو بهروبومه که
بخوات پیش نهوهی زه کاتی لیده ربکات، نهوه به زه کات ناژمیردریت، به لکو زه کات
لهوه دهرده کری که پاش نهوه ده مینیتتهوه.

وه پیغه مبر ﷻ نیردراوی دهنارد بو کوز کردنهوهی بهرهمه کان، فه رمانی پیده کرد که
بو خواهونه کهی سی یه ک یان چوار یه ک به جیبهیلی به پیسی به کارهینانی بو خواردنی
مالو مندالی.

(۱۴۲-۱۴۴): ﴿وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةٌ وَفَرَسٌ كَلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا
خُطُوبَ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۱۴۲﴾ ثَمَّ نَبِيَّةٌ أَرْوَجُ مِنَ الصَّانِ أَتَيْنِ وَمِنَ الْمَعْرِ
أَتَيْنِ قُلُوبَ الَّذِينَ حَرَّمَ آمْرَ الْأُنثِيَّيْنَ أَمَا اسْتَمَلْتِ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَّيْنَ نَبِيُونِي يَعْلَمِي
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۴۳﴾ وَمِنَ الْإِبِلِ أَتَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ أَتَيْنِ قُلُوبَ الَّذِينَ حَرَّمَ آمْرَ
الْأُنثِيَّيْنَ أَمَا اسْتَمَلْتِ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَّيْنَ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّيْكُمُ اللَّهُ
بِهَذَا فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۴۴﴾

واته: له ناو نازه لانداهه ندیکسی بو بارسواری و سواربوون ده گونجی، وه هه ندیکسی تری
بو نهوه ناگونجی، بههزی نهوهی که بچوکه، وه ک مهرو بزنو هاوشیوه کانی نهمانه
سوود له گوشت و له خوریه که یان وه رده گیری، نهوهی که بو بار کردن و سواربوون
دهشی دهیی به دوو به شهوه.

به لام نهوهی بو خواردن و جوهرها سوودی تر دهشین نهوه هه مووی ده خوری سوودی
لیوه رده گیری، له بهر نه مهیه ده فه رموی: ﴿كَلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوبَ
الشَّيْطَانِ﴾ واته: رینگا کانی و کرده وه کانی مه گرنه بهر، که له و چوارچیوه یه دا نهوه یه
هه ندیک له و شتانه حه رام بکه ن که خوا ﷻ بو حه لال کردن.

﴿إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ فه رمانتان پی ناکات تهنها به زه رهرو خراپه کاریتان نه ییت. نه م
ناژله و مالاتانهی که خوی گه وره منه تی کرده به سه ر بنده کانداه هه مووی حه لال
کرده به م شیوه یه دریزه ی پیداه:

تَسْنِيَةَ اَزْوَاجٍ مِّنَ الضَّالِّينَ ﴿١٤٦﴾
 قُلْ ءَالَّذِكْرٰتِيْنَ حَرَمٌ اَمَّا الْاُنثٰتِيْنَ اَمَّا اَسْتَمَلْتَّ عَلَيْهِ
 اَرْحَامُ الْاُنثٰتِيْنَ نَبُوْنِيْ يَسْمَعْنَ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٤٧﴾
 وَمِنَ الْاِجْلِ الْاُنثٰتِيْنَ وَمِنَ الْبَقَرِ اُنثٰتِيْنَ قُلْ ءَالَّذِكْرٰتِيْنَ
 حَرَمٌ اَمَّا الْاُنثٰتِيْنَ اَمَّا اَسْتَمَلْتَّ عَلَيْهِ اَرْحَامُ الْاُنثٰتِيْنَ
 اَمْرُكُمْ شُهَدَاةٌ اِذْ وَضَعْتُمْ اللّٰهَ يَهْدٰ اَقْسَمْتُمْ
 اَطْلُوْنِيْ اَفْتَرٰتِيْ عَلٰى اللّٰهِ كَذِبًا لِّيُنزِلَ الْاِنْسَانَ بِعَدُوِّ
 عِلْمٍ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ لَا اَجِدُ
 فِيْ مَا اُوْحِيَ اِلَيْكَ مُحَرَّمًا عَلٰى طَاعِمٍ يَطْعَمُهٗ اِلَّا اَنْ يَكُوْنَ
 مَيْتَةً اَوْ دَمًا مَّسْمُوْمًا اَوْ لَحْمَ خِنْزِيْرٍ فَاِنَّهٗ رِجْسٌ اَوْ
 نِسًا اَهْلًا لِّغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ فَمَنْ اَشْطَرَ غَيْرَ بَيْعٍ وَّلَا عٰوَدَ
 فَاِنَّ رَبَّكَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٤٩﴾ وَعَلَى الَّذِيْنَ هٰذَا اٰحْرٰمُنَا
 كَلَّ ذِيْ طَفْرٍ رُّوْمَتِ الْبَقْرِ وَالْفَنَسِ حَرَمًا عَلَيْنَا
 شِعْرُهُمْ اِلَّا مَا حَمَلَتْ لَهَا رُءُوسًا اَوْ اَلْحَرَابِ اَوْ مَا اَنْتَمَلِكُ
 بِظَهْرِ ذٰلِكَ حَرَمَتْهُمْ بِعَدُوِّهٖمْ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ﴿١٥٠﴾

﴿ تَسْنِيَةَ اَزْوَاجٍ مِّنَ الضَّالِّينَ ﴾
 نېرو مې، ﴿ وَمِنَ الْمَعْرِ اُنثِيْنَ ﴾ به و
 شيوه، نه مه چوار دانه، هه موويان له
 چوار چپوهي نه وانهن كه خوا ﴿﴾ له لالي
 كرده، هيچ جياوازيه ك نيه له نيوان
 هيجاندا. به وانه بلي كه به ويستي خوږيان
 شتي له لال ده كه ن و شتي حه پام ده كه ن،
 يان هه نديكي حه پام ده كه ن له سه ر
 نافر ه تان و له لالي ده كه ن بو پياوان،
 پيوست بكريت و بسه پي نريت به سه رياندا
 كه هيچ جياوازيه ك نيه له نيوان
 نه وانه ي كه له لايان كرده و نه وانه ي
 كه قه ده غه يان كرده: ﴿ ءَالَّذِكْرٰتِيْنَ ﴾
 له مه رو بزن ﴿ حَرَمٌ ﴾ واته: خوا ﴿﴾

حه پامي كرده، تپوه نه م نالين و ره تي ناكه نه وه ﴿ اَمَّا الْاُنثٰتِيْنَ ﴾ خوا ﴿﴾ حه پام و
 ياساغي كرده له مه رو بزن، نه مه و ته ي تپوه نيه، نه قه ده غه ك ر د ن ي نيرينه و نه قه ده
 ك ر د ن ي ميينه له و دوو تا قمه، نه وه ماوه ته وه نه گه ر س ك پري نېرو مې بگري ته وه،
 يان ناديار بي، ده فهر موي: ﴿ اَمَّا ﴾ قه ده غه و حه پامي ده كه ن نه وه ي ﴿ اَسْتَمَلْتَّ عَلَيْهِ
 اَرْحَامُ الْاُنثٰتِيْنَ ﴾ ميينه ي مه رو ميينه ي بزن به بي جياوازي له نيوان نېرو مي دا، به
 هه مان شيوه تپوه قسه ي له و جو ره ناكه ن.

نه گه ر تپوه هيچ كام له م سي و تانه نالين، ده ي بو كو ي ده رو ن؟ ﴿ نَبُوْنِيْ بِعَدُوِّ
 اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴾ له و ته و بانگه شه كاتاندا، گوماني تي دا نيه نه وان ناتوانن قسه يه كي
 چاك بكه ن كه له عه قلدا جي ي بي ته وه، جگه له يه كي له م سي انه نه بيت، ته نها نه وه
 ده لين: هه ندي له و ناژه لانه ي كه خوږيان زار او ه يان بو ي دانا وه و حه پاميان كرده له سه ر
 ميينه كانيان جگه له نيرينه كانيان، يان له كاتي له كاته كاندا حه پاميان كرده يان
 هاوشپوه ي نه و بتانه، كه نه وه ي زانست و زانباري هه بيت هه ست ده كات نه و ووتانه له
 نه فام ي و عه قل يكي لاوازو بو چو ن يكي فاسده وه سه ر چا وه ي گرتو وه، خوا ي گه و ره شتي

له و جوړه ی دانه به زانده، نه وائیش هیچ به لگه یه کیان به ده سته وه نه بو شو کاره خراپانه. پاشان به هه مان شیوه بو حوشترو مانگاو هاوشیوه کانیشی باسی کردوه. کاتیک که پوچی و بی مانایی ووته کانینانی بو روون بوویه وه پینانی فرمووه: - پی ووتنیک که هیچ قیل و فریک رزگاریان ناکات نیلا شوینکه ووتنی یاساو پروگرامی خوا نه بی: ﴿أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّيْنَاكُمْ اللَّهُ بِهَذَا﴾ واته: هیچنان بو نه ماوه ته وه جگه له بانگه وازی نه بی که خو تائیش پروای پی ناکه، نه وه یه که ده لین: به راستی خوی گوره به وه وه سیه تی بو کردوین وه سروش و نیگای بو کردوین وه ک چون بو پیغه مبه رانیش کردویه تی، به لکو سروشی بو کردوین به نیگایه ک که جیاوازه له گه ل بانگه شه ی پیغه مبه ران و دابه زانندی کتیه پیروزه کان، به راستی نه مه بوختان و درو هه لواسینکی روون و ناشکرایه، که هیچ که سی به لایه وه نامو نیه، بویه ده فرموئی: ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ﴾ واته: له گه ل درو کردنیادو درو کردن به دم خوی گوره وه، مه به ستی له وه دا نه وه یه به نده کانی خوا گومرا بکاو له ریگای راست دووریان بخاته وه به بی هیچ به لگه یه کی عه قلی و ده لیلیکی نه قلی. ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ نه وانه ی که هیچ مه به ستیکان نه جگه له درو کردن به دم خوی گوره وه.

(۱۴۵-۱۴۶): ﴿قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خنزيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهِّلَ لغيرِ اللَّهِ بِهِ﴾ فَمَنْ أَضْطَرُّ عَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۱۵﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوْ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِغَيْرِهِمْ وَإِنَّا لَصَدِيقُونَ ﴿۱۱۶﴾

کاتیک که خوا ﷻ باسی سه رزه نشتی بته رستانی کرد له سره له لال کردن هه ندی له و چه پامانه دایانه پالی خوی گوره، وه به ربه رچی دانه وه و فرماني کرد به پیغه مبه ره که ی که شو شتانه بو خه لکی روون بکاته وه که خوا ﷻ چه رامی کردوه له سه ریان، بو شو وه ی بزانه غیری شوه له لاله، وه هر که سیک قه ده غه کردن بداته پال خوا شوه دروزه و به ربه رچ ده درتسه وه، چونکه چه رام کردن ده بی تنها له لایه ن خواوه بی و له سه زمانی پیغه مبه ره که ی بی، وه ک به پیغه مبه ره که ی فرمووه: ﴿قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٍ﴾ واته: خواردنی چه رام به بی گویدانه سوود وه رگرتن لی و به بی خواردن و نه خواردنی.

﴿إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً﴾ همداروه بوو نهويه كه گياني ده ربچيت بهي سهربريتيكي
 شرعي بيگومان نهوه هولال نيه. وه ك چون خوا ﴿وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ﴾ ده فرموي: ﴿حُرْمَتُ عَلَيْكُمْ
 الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَالْحَمَّ الْخِنْزِيرِ﴾ المائدة ﴿أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا﴾ برتويه لهو خوينه ي كه له
 كاتي سهربريندا ده ده چيت، نهو خوينه زياني هه يه نه گهر له جهسته دا بميتيه وه، به لام
 نه گهر له جهسته ده رچوو نهوه زياني ناميني و گوشته كه هولال ده بي. تيگه يشتن له م
 ده قه نهويه نهو خوينه ي كه ده ميتيه وه له ناو گوشته دا پاش سهربرين هولال و پاكه.
 ﴿أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ﴾ واته: نه م سئ شته پيس و زيان به خشه، خوا ﴿وَلَا يَحِلُّ
 حِرَامِي﴾ كرده وه ك به زه ييه ك به بنده كاني وه بو خوباراستنيك كه نزيكي شتي
 پيس نه كه ونه وه ﴿أَوْ﴾ جگه له وه ي مه گهر ﴿فَسَقَا أَهْلَ لَعْنٍ اللَّهُ بِهِ﴾ واته: جگه
 لهو سهربراهي بو غه يري خوا ﴿وَلَا يَحِلُّ﴾ سهربرايي له بت و په ستراهه كان كه بت په رستان
 ده يان په رستن، به راستي نه مه لهو تاوان و سهر پيچيانه يه كه ده رچوونه له فرماني خوا ﴿وَلَا يَحِلُّ
 بُو سهر پيچي كردن.

﴿فَمَنْ أَضْطَرَّ﴾ واته: له گهل نهو شته حه رام كراوانه دا ههر كه سيك ناچار بوو پي،
 واته: پيوستي واي ليكرد به ناچاري شتيكي لي بخوات وه بت رسي له وه ي نفسي
 تيا بچيت .

﴿غَيْرِ بَاعٍ وَلَا عَادٍ﴾، ﴿غَيْرِ بَاعٍ﴾ واته: بيه وي بيخوات، بهي ناچاري وه بهي سنور
 تپه راندن به وه ي كه زياد له پيوست بخوات ﴿فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ واته: نهو
 په روه ردگاري لي بوورده يه به رانه ر به ههر كه سي كه حالي بهو شيويه يه. زانايان يرو
 راي جياوازيان هه يه ده رباره ي نه وه ي ثايا نه وه ي حه رانه تنها نهويه كه له م ده قه دا
 هاتووه و باسكراوه، له گهل نهوه ي ههندي قه ده غه كراو هه يه تيايدا باس نه كراوه، وه ك
 درنده و هموو چه رنووك داريك له بالنده و هاوشيوه كاني.

ههنديكيان ده لين: نه م ده قه دابه زيوه پيش حه رام كردني نه وانه كه له ده روه ي
 ده قه كه به فرمووده حه رام كراوه، پيچه وانه ي نه م تاييه ت (حصر) كردنه ناكه ن كه
 باسكراوه تيايدا، كه له دواي نهوه قه ده غه كراوه، له بهر نهوه نه بينيوه له وه ي كه سروس
 كراوه بو ي لهو كاته دا. وه ههنديكيشيان ده لين: نه م ده قه گشتگيره بو هموو نه وانه ي
 كه حه رام كراوه، به پاشكاوي، وه ههنديك له واتاي ده قه كه وه هموو هو كاره كان
 وهرده گيريت.

بِیْگُومَانٍ لَه وَتَهی خُوا ۞ لَه هُوَ کَارِی قَه دَه غَه کَرْدَنِی مَرْدَارَه وَه بُوو خُوِیْنِ وَ گُوشْتِی بَه رَازِ، یَان تَه نَهَا گُوشْتِی بَه رَازِ: ﴿فَإِنَّهُ رَجَسٌ﴾ وَه سَفِیْکِی گُشْتِیَه بُو هَمُو قَه دَه غَه کَرَاوِیْکِی حَه رَام کَرَاو، چُونکَه حَه رَام کَرَاوَه کَانَ هَمُو یَان پِیْسَن، نَه مَش لَه پِیْسَه قِیْزَه وَنَه کَانَ کَه خُوا ۞ حَه رَام وَ یَاسَاغِی کَرْدَوَه لَه سَه ر بَه نَدَه کَانَی، وَه وَه ک رِیْزِیْک بَه دُور بُوون لَه وَانَهی کَه پِیْسَن.

لَه دَرِیْزَه پِیْدَانِی نَه وَ شَتَانَهی کَه پِیْسَن وَ لَه سُوونَه تَدَا حَه رَام کَرَاوَن، بِیْگُومَانَن سُوونَه ت قُورْپَان رَافَه دَه کَات وَ مَه بَه سْتِی نَاشْکَرَا دَه کَات.

نَه گَه ر خُوا ۞ لَه خُوَارَدَه مَه نِیَه کَانَ هِیْچِی قَه دَه غَه نَه کَرْدِیْ بِیْجِگَه لَه وَانَهی کَه بَاس کَرَاوَه، وَه حَه رَام کَرْدَنِیْش پِیْوِیْسْتَه سَه ر چَاوَه کَهی لَه لَایَه ن خُواوَه بِی، نَه مَه بَه لَگَه یَه لَه سَه ر نَه وَه ی نَه وَ بَتَه رَسْتَانَهی کَه قَه دَه غَه یَان کَرْد لَه سَه ر خُوِیَان نَه وَانَهی کَه خُوا ۞ حَه لَآلی کَرْدَبُوو، نَه وَه دَرُوِیَان بَه دَه م خُواوَه کَرْدَوَه وَ تَه یَه کِیَان دَاوَه تَه پَال خُوا ۞ کَه نَه وَ نَه یَفَه رَمُووَه.

وَه لَه دَه قَه کَدَا گَرِیْمَانَه یَه کِی بَه هِیْز هَه یَه نَه گَه ر خُوا ۞ بَاسِی بَه رَازِی نَه کَرْدَبَا یَه ت، نَه وِیْش نَه وَه یَه مِیَانَهی دَه قَه کَه پِیْچَه وَانَهی وَتَهی پِیْشُووی بَتَه رَسْتَه کَانَ، لَه حَه رَام کَرْدَنِیَان کَه خُوا ۞ حَه لَآلی کَرْدَبُوو، وَه رُوْچُوون لَه وَ کَارَه دَا، بَه پِیْی نَاره زَوِی هَه لَخَه لَه تَاوِی خُوِیَان، نَه وِیْش لَه نَازَه لِی مَالَتَدَا بَه تَا یَه ت.

وَه هِیْچ لَه وَانَه حَه رَام نِیَه تَه نَهَا نَه وَه نَه یِی کَه لَه نَایَه تَه کَدَا بَاس کَرَاوَه: مَرْدَارِیْوَه وَه لَه نَاوِیَان دَا، وَه نَه وَه ی لَه پِیْنَاوِی غَه یِرِی خُوا ۞ سَه ر بَرَا یِیْت، بِیْجِگَه لَه وَانَه، حَه لَآلَه. وَه دَه گُونْجِی بُوْنَهی بَاس کَرْدَنِی بَه رَاز لِیْرَه دَا لَه سَه ر نَه م گَرِیْمَانَه، هَه نَدِیْ لَه نَه فَا مَه کَانَ بِیْخَه نَه چَوَار چِیْوَهی نَازَه لِی مَالَت، نَه وَه جُوْرِیْکَه لَه جُوْرَه کَانَی مَه ر، وَه ک چُوْن نَه فَا مَه کَانَی گَاوَرَه کَانَ وَ هَاوْشِیْوَه کَانِیَان وَ گُومَان دَه بَه ن، بَه خِیْوِی دَه کَه ن وَ زِیَادِی دَه کَه ن وَه ک چُوْن مَه ر وَ مَالَت بَه خِیْوَه دَه کَرِیْت، جِیَاوَا زِی نَا کَه ن لَه نِیْوَانِی نَه وَو نَازَه لَه کَانَی تَر دَا وَه ک مَه ر وَ بَزَن وَ هَاوْشِیْوَه کَانَی، بَه پَرَا سْتِی نَه مَه حَه رَام وَ یَاسَاغَه لَه سَه ر نَه م نَه مَه تَه بَه گُشْتِی، بَه هُوِی بَه پَاک رَا گَرْتَن وَ پَارَا سْتِیَان.

بَه لَام نَه وَه ی قَه دَه غَه کَرَاوَه لَه سَه ر خَاوَه ن کَتِیْبَه کَانَ هَه نَدِیْکِی پَاکَه، بَه لَکُو حَه رَام کَرَاوَه لَه سَه ر یَان وَه ک سَزَا یَه ک بُوِیَان، بُوِیَه دَه فَه رَمُوِی: ﴿وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا كَلَّ ذِي ظُفْرِ﴾ نَه وِیْش وَه ک وَ شْتَرُو نَه وَه ی لَه وَ بَچِیْت. وَه لَه سَه ر یَان قَه دَه غَه مَان

کردوه ﴿ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ ﴾ ههندي له شوينه کانی نه وانیش: ﴿ شَحْمَهُمَا ﴾
واته: بهزو چه وریان.

هموو بهزه کانیان قه دهغه نه کرا، به لکو بهزو چه وری سهر سمت و ناوسک، له بهر
نه مه بهزی چه لالی جیا کردوه ته وه له وانه، ده فهر موی: ﴿ إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوِ
الْحَوَايَا ﴾ واته: نه وه بهزی تیکه له به ریخوله ده بی ﴿ أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ﴾ (واته: یان
تیکه له بووی و لکایت به نیسکه وه).

﴿ ذَلِكَ ﴾ قه دهغه کردن له سهر جووله که ﴿ جَزَيْنَهُمْ بِغَنِيمٍ ﴾ واته: (به هوئی) سته م و
ده ستر یژیان له سهر مافه کانی خوا ﴿ وَ مَافِي بَنَدِهِ كَانِ، خَوَاي په روه ردگار نه م شتانه ی
لی قه دهغه کردن، وه ک سزاو توله په ک.

﴿ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴾ له هموو نه وانه ی ده یلین و کاری پیده که ین و بریاری له سهر ده ده ین،
ثایا کی له خوا ﴿ رَاسَتْ بِيْزْتَرِهْ، وَه ثَايَا كِي حَوَكْم و بریاری له هی خوا ﴿
جوانترو چاکتره.

(۱۴۷): ﴿فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ﴾ ﴿۱۴۷﴾

﴿فَإِنْ كَذَّبُوكَ﴾ نه گهر شهو بتهرستانه به درويان خستته وه، تو به رده وام به له سر بانگه وازه كهت و هاندان و ترساندنيان، وه هه واليان بدهرى كه خوا ﴿ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ﴾ واته: گشتگيره بو هه موو دروستكراوه كان، دهى په له بكن بو شه و ميهره بانيه به گرتنه بهرى هوكاره كانى، كه گه وره ترينو بنه ماي به راستدانانى موحه ممد ﴿لَهُ وَبِهِ يَمُوسَى﴾ كه هيناويه تى، ﴿وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ﴾ واته:

﴿فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا كَذَلِكَ كَذَبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُمْ لِنَأْتِيَنَّهُمُ الْطَّلَاقُ وَإِنِ اشْتَرُوا لَأَنْتَحِرُصُونَ ﴿۱۴۷﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْتُكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۱۴۸﴾ قُلْ هَلْ مِنْكُمْ شَهِدَةٌ مِنَ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أِنَّا اللَّهُ فَخَرِّجُونَا مِن شَهَادَةٍ أَوْ قَاتِلْنَاكُمْ مَعَهمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَفَرُوا بَيْنَ يَدَيْتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ يَرْمُونَنَا بِسُودُورٍ ﴿۱۴۹﴾ قُلْ تَتَّبِعُوا أَهْلَ مَا كَفَرْتُمْ مِنْ رَبِّكُمْ عَنَّا كُفْرًا يَوْمَ نَحْمِلُنَّ أَوْثَانَهُمْ لِيَحْسَبُنَّ إِنَّا أَنزَلْنَاهُ كَفَرًا مِنْ بَيْنِ يَدَيْنَا ثُمَّ نَزَّلْنَاهُ بِإِذْنِنَا وَلَا تَحْرُصُونَ ﴿۱۵۰﴾ قُلْ لَكُمْ دِينُكُمْ وَمَا لِي بِدِينِكُمْ بِالْمَعْلُومِ ﴿۱۵۱﴾

نه وانهى تاوان و سته ميان زوره كه گه ياندوونى به توره يى خوا ﴿لَهُ وَبِهِ يَمُوسَى﴾ كه گه وره ترينيان به درو دانانى موحه ممده ﴿۱۴۸﴾

(۱۴۸-۱۴۹): ﴿سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُمْ لِنَأْتِيَنَّهُمُ الْطَّلَاقُ وَإِنِ اشْتَرُوا لَأَنْتَحِرُصُونَ ﴿۱۴۸﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْتُكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۱۴۹﴾﴾

نه مه هه واليكه له يانهى خواى گه وره وه كه ينگومان بتهرسته كان به لگه ده هيننه وه له سر هاوبهش دانان بو خوا و چه رامكردى شه و شتانهى كه خوا چه لالى كردوه به قه زاو قه در، وه ويستى بهر فراوانى خواى گه وره بو هه موو شتى له خيرو چا كه ده كه نه به لگه بو خويان بو شه وهى لومه و سه رزه نشت له سر خويان لا بيهن. ينگومان ووتيان: شه وهى كه خوا ﴿لَهُ وَبِهِ يَمُوسَى﴾ هه والى دا ده رياره يان كه له داهاتوويه كى نزيكدا ده لين وه ك چون له ده قيكى تر دا نامازهى بو كراوه ﴿وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِءَ مِنْ شَيْءٍ﴾ ﴿۳۵﴾ ﴿النحل﴾

خوایا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ هه وال ده دات بیگومان شه به لگه به زوری له نوممه ته کانی پیغه مبه رانیان پی خستبووه درووه ده یانکرد به به لگه بو خویان، هیچ سوودو قازانجیکی پیته گه یاندن، به رده وام شه پیشه یان بووه هه تا خوایا له ناوی بردن و سزاو توله ی شه یان چه شت. شه گه به لگه به کی راست بوایه، شه ره ریگری سزای لیده کردن و سزای بو ره وانه ده بینین، چونکه خوایا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ سزای خوی ته نهها بو که سی به ره وانه ده بینین شایسته ی بیته. زانرا که شه مه به لگه به کی بی بنه ماو بی باوه له چه ند روویه که وه:

له وانه: خوایا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ باسی کرده شه گه به لگه و بیانوه کانیان دروست بوایه سزایان له سه ره پیویست نه ده بوو. وه له وانه: بیگومان به لگه ده بی له سه ره بنه مایه کی زانستی دابریژریت. وه له وانه: شه گه ته نهها پشت به گومان و به گوتره وتن به ستیت که هیچ که لک و سوودیکی نه له زانین هه ق و راستی، شه بی بنه ماو به تاله، بویه ده فهرموی: قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا شه گه شه وان زانست و زانیاریان هه بوایه له کاتی که شه وان سه ره سختین دوژمن بوون- ده ریان ده سخت، کاتی که ده ریان نه سخت و ناشکرایان نه کرد، ده ره کهوت شه وان هیچ زانیاریه کیان پی نه.

إِنْ تَسْتَعِينُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا خُرُوفٌ هه ره که سیک به لگه کانی له سه ره گومان و درو دابریژریت، شه وه پووج دوراو سه رلیشیواوه، شه ده بی چون بی شه گه که سی له سه ره گومرایی و سه ره که شی و شه رو خراپه بونیادی بنی؟ له وانه: بیگومان به لگه کی خوایا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ به هیزه بیانوی بو هیچ که سی نه هیشته وه، که پیغه مبه ران و کتیبه ناسمانیه کان و عه قله ژیره کان و سروشته پاکه کان و ره وشته به هیزه کان، له سه ری به کده نگ بوون، بویه ده ره که وتوووه هه ره که سی پیچه وانیه شه مه به لگانه بجولیته وه، به لگه ی به کلا که ره وه، شه وه بی بنه ماو پووجه، چونکه پیچه وانیه راستی پووج و بی بنه مایه.

له وانه: خوایا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ توانا ده سه لاتیکی داوه به هه موو که سی که ده توانی شه ره کی سه ر شانی خوی به جیبه یینی.

خوایا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ هیچ شتیکی پیویست نه کرده له سه ره بنده که ی که له توانایا نه بی. وه هیچ شتیکی لی قه ده غه نه کرده که له توانایا نه بی. به راستی به لگه هیثانه وه له پاش شه مه به قه زاو قه ده ره سته میکی روون و سه ره که شی کی دیاره.

وه له وانه: خوایا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ به زور کرده وه کان به سه ره بنده کانیان ناسه پیینی، به لکو کرده وه کانیان

شوینی ویستو ناره‌زوه‌کانیان ده‌که‌وئیت‌نه‌گه‌ر بیان‌ه‌وئیت‌نه‌نجامی‌ده‌ده‌ن، وه‌نه‌گه‌ر بیان‌ه‌وی‌ده‌ستی‌لی‌هه‌لده‌گرن. نه‌مه‌شتیکی‌پوون‌و‌ناشکرایه‌نکولی‌لیناکات‌مه‌گه‌ر که‌سیکی‌لووت‌به‌رزبیت‌و‌پیچه‌وانه‌ی‌راستی‌بجولیت‌ه‌وه، بیگومان‌ه‌موو‌که‌سی‌جیاوازی‌ده‌کات‌له‌نیوان‌جول‌ه‌ی‌ناره‌زوومه‌ندان‌ه‌و‌جول‌ه‌ی‌زورداری، له‌گه‌ل‌نه‌وه‌دا‌ه‌مووان‌له‌چوار‌چیوه‌ی‌ویسته‌کانی‌خوای‌گه‌وره‌دان. وه‌له‌وانه: نه‌وانه‌ی‌به‌لگه‌ده‌هینته‌وه‌له‌سه‌ر‌سهر‌پیچه‌کانیان‌به‌قه‌زاو‌قه‌ده‌ر، پیچه‌وانه‌ی‌نه‌وه‌ده‌جولیت‌ه‌وه. نه‌وان‌ناتوانن‌نه‌وه‌له‌خویان‌دور‌بخنه‌وه، به‌لکو‌نه‌گه‌ر‌که‌سیک‌خرابه‌یان‌به‌ران‌به‌ر‌بکات‌به‌لیدن، یان‌بردنی‌مال‌یان‌هاوشیوه‌ی‌نه‌وه، به‌لگه‌به‌قه‌زاو‌قه‌ده‌ر‌به‌ییت‌ه‌وه، نه‌وه‌به‌لگه‌به‌یان‌لیوه‌رنه‌ده‌گرت‌به‌لکو‌لی‌تووره‌ده‌بوون‌به‌تووندترین‌شیوه.

شای‌چهنده‌سه‌یره، چون‌ده‌یکه‌ن‌به‌به‌لگه‌بو‌سهر‌پیچیکردن‌و‌سنور‌به‌زاندنی‌خوای‌خوای‌وه‌پازی‌نابن‌بو‌هیچ‌که‌سی‌به‌لگه‌به‌ییت‌ه‌وه‌له‌به‌ران‌به‌ر‌تووره‌بووناندا؟! وه‌له‌وانه: به‌لگه‌هینانه‌وه‌یان‌به‌قه‌زاو‌قه‌ده‌ر‌مه‌به‌ستیان‌پیی‌نه‌وه‌نه‌بووه‌به‌لگه‌به‌قه‌زاو‌قه‌ده‌ر‌به‌ییت‌ه‌وه، وه‌ده‌یان‌زانی‌نه‌وه‌ناییت‌ه‌به‌لگه‌و‌بیان‌وو، به‌لام‌تنه‌ها‌مه‌به‌ستیان‌نه‌وه‌بووه‌به‌ره‌پرچی‌هه‌ق‌و‌راستی‌بده‌نه‌وه، به‌شیوه‌یه‌ک‌ته‌ماشای‌هه‌قیان‌کردوه‌وه‌ک‌شتیک‌به‌ده‌ستی‌خویان‌به‌کاریان‌هیناوه، بو‌هه‌ر‌شتی‌که‌به‌دل‌یان‌نه‌بووی‌ره‌تیان‌کردو‌ته‌وه‌پیی‌نه‌گه‌ر‌بیانیش‌زانیاه‌که‌هه‌له‌یه.

(۱۵۰): ﴿قُلْ هَلْ مَسَّ شُهَدَاءَكُمْ الَّذِينَ شَهِدُوا أَنْ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا إِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِمَا بَيْنَنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ﴾

واته: (نه‌ی‌موحه‌مه‌د) به‌وه‌که‌سانه‌بلی‌که‌هه‌رام‌کراوه‌کانی‌خویان‌هه‌لال‌کردوه‌و‌دایانه‌ته‌پال‌خوای‌گه‌وره‌شایه‌ته‌کان‌ئاماده‌بکه‌ن‌نه‌وانه‌ی‌که‌شایه‌تی‌ده‌ده‌ن‌خوای‌نه‌مه‌ی‌هه‌رام‌کردوه.

نه‌گه‌ر‌نه‌م‌ووته‌یان‌پیی‌وترا‌نه‌وا‌نه‌وان‌ده‌که‌ونه‌نیوان‌دوو‌که‌وانه‌وه: یان‌نه‌وه‌یه‌هیچ‌شایه‌تیک‌ناهیئن‌بو‌نه‌وه‌مه‌به‌سته‌نه‌وه‌کات‌بانگه‌وازه‌که‌یان‌بسی‌بنه‌ماو‌به‌تال‌ده‌بی‌و‌خالی‌ده‌ییت‌له‌شایه‌ت‌و‌به‌لگه. یان‌که‌سیک‌ئاماده‌ده‌که‌ن‌شایه‌تیان‌بو‌بدات، وه‌ناییت‌شایه‌تی‌بدات‌بو‌نه‌مه‌ئیل‌که‌سیکی‌بو‌وختان‌که‌ری‌تاوان‌بارنه‌ییت، که‌سیک‌که‌له‌ناو‌خه‌لکیدا‌شایه‌تی‌لیوه‌رنه‌گیریت، وه‌بیگومان‌نه‌مه‌له‌وشتانه‌نیه‌که‌که‌سانی‌راستگرو

متمانه پیکراو شایه تی بو بدن بویه خوی گه ووره نه هی کردوه له پیغه مبه ره که ی و شوینکه و توانی ده رباره ی شم شایه تیه، وه ک ده فهرموئی: ﴿فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ﴾ واته: بته کانو خوا ﴿يُنْكِرُوهُ﴾ پیکه وه له هاوشانی یه کدا داده نین. نه گهر نه وان بی بروان به پروژی دوایی و یه کتا په رست نین شه وه هه واو ناره زوویان له گهل بیرو باوه پراندا ده گونجی، هه روه ها له نیوان هاوبه ش دانان بو خواو به درودانانی هه قو راستیدا ده ژین، نه گهر که سینک نه مه پله و پایه ی بی هه قی خویه تی که خوا ﴿يُنْكِرُوهُ﴾ قه ده غه ی بکات له سه ر باشترین دروستکراوه کانی که شوینی بکه وی و شایه تیان بو بدات، به و شیوه یه ده رکوت که به حه رامکردنیان له حه لاله کانی خوی گه ووره ته نها به هوئی هه واو ناره زووه گو مرا کانیانه وه بووه.

(۱۵۱-۱۵۲): ﴿قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ وَابِلَوْلَادِيْنَ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِمَّنْ أَمْلَقْتُمْ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرُبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَٰلِكُمْ وَصَنَّمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۵۱﴾ وَلَا تَقْرُبُوا أَلْيَابَ الَّذِينَ هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ لَا تُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِمَهْدِ اللَّهِ آوْفُوا ذَٰلِكُمْ وَصَنَّمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿۱۵۲﴾ وَأَنْ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ذَٰلِكُمْ وَصَنَّمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۵۳﴾﴾

خوا ﴿يُنْكِرُوهُ﴾ به پیغه مبه ره که ی ده فهرموئی: ﴿قُلْ﴾ به وان ه ی که حه رامکراوه کانی حه لال کردو به ره وای بینی ﴿تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ﴾ قه ده غه کردنیکی گشتگیر بو هه موو که سی که هه موو قه ده غه کراوه کان له خوبگریت له خواردن و خواردنه وه ووتو کرده وه کان.

﴿أَلَّا تَشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾ واته: نه کهم نه زور. وه راستی هاوبه ش دانان بو خوا: نه وه یه که دروستکراو په رستری وه ک چون خوا ده په رستری، یان به گه ووره ته ماشا بکری وه ک چون خوا به گه ووره ته ماشا ده کری، یان جوژی له تایه تمه ندیه کانی په روه ردگاریتی و په رستراوی بدریته پالی.

نه گهر بهنده به ته وای وازی له هاوبه ش دانان و شیرک هیئا شه وه به که سینکی

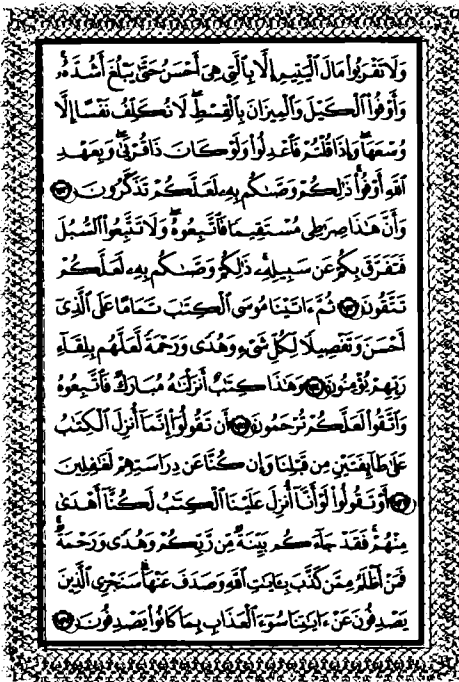
یه کتابه رست له قهلم ده درئ، که سیکي دل سوز بو خوا له هه موو رووه کانه وه، ئه مه مافی
خوایه به سهر بهنده کانیه وه که بیهرستن و هاوه لی بو بریار نه دن.

پاشان به گوره ترین ماف ده ست پیده کات له دواي مافی خوئی ده فهرموی: ﴿وَبِالْوَالِدَيْنِ
إِحْسَانًا﴾ له وته کرداره چاک و جوانه کان، هه موو وته کرده وه یه ک بیته مایه ی
سوودو قازانج بو دایک و باوک یان دلخوش کردنیان، به مه دهوتری چاکه، ئه گه
چاکه بوونی هه بوو نه وه سه ریچی نامینی، ﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ﴾ له تیرو میه کان
﴿مَنْ مَلَاقِ﴾ واته: به هوی هزاری و ده ست کورتی له رزق و رۆزیدا، وه ک چون له
سه رده می جاهیلیه تی پیش نیسلام که پر بوو له ستم و بوونی هه بوو، ئه گه رده ده
کرایتن له کوشتنی مناله کانیا ن شه وه بیگومان قه ده غه یان لیکراوه که به بی هویه کی
پیوست بیانکوژن، یان مندالی غه یری خو یان له پیشته ر.

﴿حَنْ تَرَفُّكُمْ وَإِيَّاهُمْ﴾ واته: رزق و بژیوی هه مووی ده ده ین، ئیوه رزق و رۆزی
خوتان و منداله کانتان ناده ن، له سه رتان پیوست نیه ژیانیا ن ته نگ بکه نه وه.

﴿وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ﴾ ببریته له تاوانه گه وره و قیزه ونه کان ﴿مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا
بَطَّنَ﴾ واته: نزیکي ئاشکرا و نه نیی مه که ونه وه، که په یوه ندی هه یه به دل و ناخه وه.
نه هی کردنی نزیک که و ته وه له گونا هه کان کاریگه تره له نه هی کردنی ئه نجامدانیان،
به لکو قه ده غه کردنه که پیشه کی هۆکاره کان ده گرینه وه که ده یگه یه نیت به و گونا هه.
﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ﴾ ئه وه ییش بریته له نه فی مسولمان له تیرو می و
مندال و گه وره و چاک و خراب، وه شه و بی پروایه ی که په یمانی له گه ل مسولماناندا
به ستوه. ﴿إِلَّا بِالْحَقِّ﴾ وه ک: زینا که ریکی خاوه ن ژن یان پیاو، وه که سیک نه فی
بکوژی، وه که سی وازی له ناینه که ی هینابی و له کومه لی مسولمان جیا بو بیته وه.

﴿ذَلِكَ﴾ شه وه ی که باسکرا ﴿وَصَنَّكُمْ بِهِ﴾ لعلک نعلون له لایه ن خاوه ن
راسییرابن، پاشان بیاریژن، پاشان چاودیری بکه ن و پی هه ستن.
شم ده قه به لگه یه له سه ر شه وه ی بهنده به پی نی ئاستی عه قلی، فه رمانه کانی خوا به جی
ده هینی.

﴿ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ ﴾ به خواردن
 يان گورينه وه له سر چه زى نه فسو
 ده روتان، يان به بي هوکار
 وه ريگرن، ﴿ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ﴾ واته:
 جگه له به رزه وندي و سوودو قازانجى
 نه وان نه ييت، نه مهش به لگه يه له سر
 شه وهى دروست نيه که ليى نزيک
 بيته وه وه هلس و که وتى پي بکات به
 شيه يه ک که زيان له که سى هه تيوو
 بدات يان به شيه يه ک بي که نه
 زيانى بوي هه بي و نه به رزه وندي
 ﴿ حَتَّىٰ يَبْلُغَ ﴾ هه تيوو ﴿ أَشَدَّهُ ﴾ تا
 بالغ ده ييت و ده گاته هيزو تواناي
 خوي وه ده زانيت چون مامله بکات.

نه گهر بالغ و ژيرو پيگه يشتو بوو که کات ماله که ي پيده دري و به ويستي
 خوي مامله ي پيده کات. ثم ده قه به لگه يه له سر شه وهى که هه تيوو پيش
 کامل بووني عقل و ژيري به ربه ست و قه ده غه ي ده خرپته سر، وه خاوه نداره که ي
 مامله به ماله که يه وه ده کات به باشترين شيه، ثم به ربه ست به پيگه يشتن و کامل
 بووني عقلي هه تيوه که کوتايي پيديت ﴿ وَأَوْفُوا بِالْعَيْلِ وَالْعِيْرَانِ بِالْقِسْطِ ﴾ به
 داد په روهرى و بي زيادو که م نه جامى ده دن.

نه گهر له و بواره دا هه ولتاند، شه وه ﴿ لَا تَكْلَفْ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ﴾ واته: به پي
 تواناي وه ليى به رته سک ناکرپته وه، هر که سيک سور ييت له سر به نه مه ک
 بووني له کيشانه و پيوانه دا، پاشان که مته رخه مه کى ليدهر که وت و زياده رپه وي
 تيدا نه کردبوو پي نه زانيبوو، شه وه بيگومان خوا ليوورده و به خشنده يه، زانا
 نوصوليه کان ثم ده قه يان کردوته به لگه به وهى که خواى گه وره نه رک ناخاته
 سرشاني هيج که سيک که له توانايدا نه ييت، وه له سر شه وهى هر که سيک
 له خوا بترسيت له وهى که خوا فرمانى پيکرده وه به پي توانا کارى پي

بکات نهوه له سه رووی نهوه وه هیچی له سه ر نیه ﴿وَإِذَا قُلْتُمْ﴾ و ته یه ک که
 حوکمی خه لکی پی بکن وه له وتاره کاند در یژهی پی بدن ﴿فَاعْدِلُوا﴾ له
 و ته کاتاندا به له بر چاو گرتنی راستیه کان له وهی که خو تان پیتان خو شه و پیتان
 ناخو شه. وه به ویژدان بوون له نه شار دنه وهی نه وهی پیویسته ئاشکرا بکریت.
 بیگومان لادان له وهی که رقت لییه تی به شیوه یه ک که قسه ی له سه ر بکه ی ت
 نه وه سه ته میکی قه ده غه کراوه، به لکو ته نانه ت نه گه ر زانایه ک قسه له سه ر
 و ته ی خاوه ن بیدعه کان بکات، پیویسته له سه ری مافی هه موو وه ک خو ی دیاری
 بکات، وه پروونی بکاته وه چی راسته و چی بی بنه ماو پووچه، وه چی له
 هه قه وه نزیکه و لییه وه دووره. زانا فقیهه کان باسیان کرده، پیویسته له سه ر دادوهر
 له کاتی دادگایی کردندا له نیوان دوو که سدا دادپهروه بی له ته ماشا کردن و
 و ته کانیدا.

﴿وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا﴾ نه مه نه وه په یمانه ده گریته وه که له بنده کانی وه رگرتوه،
 له به جیهیانی مافه کانی و پاراستیان، وه له وه په یمانانه ی که بنده کان له نیوان
 یه کتردا ده یه ستن، هه موو نه وه په یمانانه پیویسته پاریز گاریان لی بکات، وه
 حه رامه بیان شکینی و به تالیان بکاته وه.

﴿ذَلِكُمْ﴾ نه وه بریارو فرمانانه ی که باسکراوه ﴿وَصَنَّكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ﴾
 نذگرون نه وهی که پی سپاردوون و پروونی کردوته وه بو تان له وه فرمان و
 بریارانه، وه هه لده ستن به به جیهیانی وه سیه ته کانی خوا ﴿لَعَلَّكُمْ﴾ به نه وپه ری دل سو زیه وه،
 وه ده زانن چی بریارو فرمانیک له خو ده گریت. کاتیک که زوریک له وه فرمانه
 گه وره و گرنگانه ی پروون کرده وه ئاماژه ی بو کرد، وه بو نه وهی که له وانه
 به رفراواتره، ده فهرمو ی: ﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ﴾ واته: نه م بریارو فرمانانه و
 هاوشیوه کانی که خوا ﴿لَعَلَّكُمْ﴾ له کتیه که یدا بو بنده کانی پروون کردوته وه نه وه
 ریگای راستی پهروه دگاره، ریگایه کی کورت و پوخت و ئاسانه ﴿فَاتَّبِعُوهُ﴾ تا
 سه ر که وتن به ده ست بهینن و به هیوا و ئاواته کاتان بگن.

﴿وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ﴾ واته: ریگایه ک پیچه وانه ی نه م ریگایه بیت، ﴿فَنُفِرَقَ﴾
 بکم عن سبیله واته: دوورتان ده کاته وه و جیاتان ده کاته وه به راست و به
 چه پدا له ریگای خوا ﴿لَعَلَّكُمْ﴾ نه گه ر له ریگای راست لاتان دا نه وه به دنیایی

رینگای دوزخ ده گرنه بهر، ﴿ذٰلِكُمْ وَصَّكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ بیگومان شیوه
 نه گهر فرمانه کانی خوا ﴿﴾ به جیہینن به زانست و کرده وه شه وه دهن به به کییک
 له بنده خواناس و سهر که وتووہ کانی خوی گه وره. وشہی رینگای به به ک
 باسکرده وه ههروه ها داویہ تیہ پالی چونکه تاکه رینگایه که که مرؤف ده گه نیی
 به خوی پهره رده گار.

(۱۵۴-۱۵۷): ﴿ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ
 وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا
 لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابُ عَلَيَّ طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَإِنْ كُنَّا عَنْ
 دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أَنْزَلْنَا الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَى مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ
 بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجِرِي
 الَّذِينَ يَصِدُّونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصِدُّونَ ﴿١٥٧﴾﴾:

﴿ ثُمَّ ﴾ لهم شوینده دا، مه بهست پیی ریزبهندی کانی نیه (الترتیب الزماني)
 بیگومان سهرده می مووسا پیش سهرده می قورشان بوو که بو پیغه مبر موحه مه د﴿﴾
 دابه زی، به لکو مه بهست پیی ریزبهندی هه والیه.

پاشان خوا به خشویه تی به ﴿ مُوسَى الْكِتَابَ ﴾ بریتیه له تهورات ﴿ تَمَامًا ﴾ به
 نیعمه ته کانی و تهواو کردنی چاکه کانی به سهریه وه، ﴿ عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ ﴾ له گه لی
 مووسا، خوا ﴿﴾ نیعمه تی رشت به سهر چاکه خوازه کانیاندا به جوره ها نیعمه ته که
 له ژماردن نایه ته. له گه وره ترین و تهواو ترینی شه نیعمه تانه دابه زینی تهورات
 بوو بویان، خوا ﴿﴾ نیعمه تی خوی تهواو کرد به سهریانه وه وه پیویستی کرد
 له سهریان سووپاسگوزاری بکه ن و به چاکترین شیوه به جیی بهینن، ﴿ وَتَفْصِيلًا
 لِّكُلِّ شَيْءٍ ﴾ هه موو شته کانی له حه لال و حه رام بوو روون کردنه وه له فرمانو
 بیرو برواو هاوشیوه کانی ﴿ وَهُدًى وَرَحْمَةً ﴾ واته: رینموویان ده کات بوو چاکه و
 رینگای خراییان پیده ناسینی له هه موو کارووباره کاندا ﴿ وَرَحْمَةً ﴾ خوش بهختی و
 میهره بانسی خوی و چاکه ی زوریان بوو فراهه م ده هینی ﴿ لَعَلَّهُمْ ﴾ به هوی دابه زینی
 کتیب و نهوانه ی که روونی کردوته وه بویان ﴿ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴾ بیگومان نه وه
 به لگه ی به کلاکه روه له خوده گری له سهر زیندووبونه وه و پاداشت و کرده وه کان،
 که بیته مایه ی شهوی بروا به خوا بهینن و خویان ناماده بکه ن.

﴿ وَهَذَا قُورْئَانِي پِرُوزُ ﴾ ﴿ كُنْتُ أَنْزَلْتَهُ مُبَارَكٌ ﴾ واته: خیرو چاکه به کی زور زانستیکی به فراوانی تیدایه، وه سه رجهم زانسته کان لهو قورئانه وه سه چاوه ده گرن، ههروه ها سه رجهم پیروزیه کان لهو یوه سه چاوه ده گرن، هیچ خیریک نیه ئیلا قورئان بانگه شهی بو کرده وه هانی خه لکی له سه داوه وه باسی گرن گترینی بهرزه وه ندیه کانی کرده، وه هه موو شهرو خراپه به کی لی قده غه کردون، خه لکی لی ناگادار کرده ته وه، وه باسی هو کاری نه نجامدان و سه ره نجامی خراپی کرده ﴿ فَاتَّبِعُوهُ ﴾ به وهی که فرمانی پی کرده وه قده غه ی کرده، بنه مای ناینه که تان له سه ره نه وه دابریون ﴿ وَأَتَّقُوا ﴾ واته: خو پاریزین و له خو ابترسن له وهی به پیچه وانهی فرمانه کانی بجوولینه وه ﴿ لَعَلَّكُمْ ﴾ نه گه شوینی بکه ون ﴿ تُرْحَمُونَ ﴾ باشترین هو کار بو به ده ست هینانی میهره بانی خوا شوینکه وتنی نه م کتیبه به زانستو کرده وه.

﴿ أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ إِلَهُنَا عَلَى طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا ﴾ واته: نه م کتیبه پیروزه مان داگرت بو نه وهی بیانوتان بیرین وه بو نه وهی نه لین نامو و کتیبه تنها بو دوو ده سته ی بهرله خو مان دابه زیوه که برتیه له جووله که و گاوره کان ﴿ وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَفْلِينَ ﴾ واته: بلین کتیمان بو دانه به زیوه وه نه و کتیبه کی که بو نه و دوو ده سته یه دامان به زاننده ئیمه هیچ زانستو زانیاریه کمان له سه ری نیه.

بو به خوا ﴿ كَتَبْنَا لَكُمُ الْكِتَابَ ﴾ کتیبه کی بو دابه زانندون هیچ کتیبه کی له ئاسمانه وه دانه به زیوه که هه موو کتیبه کانی له خو گرتی و رووترو ئاشکراتر بی له و کتیبه که قورئانه ﴿ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَى مِنْهُمْ ﴾ واته: یان بیانوو ده هیننه وه به وهی که هیدایه تان پی نه گه یشته، یان بیانوو ده هیننه وه به وه که به ته واوی پنتان نه گه یشته، بیگومان له کتیبه که تاندا بنه ماو ته واوی هیدایه ت به ده سته اتوو، بو به ده فه رموی: ﴿ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ ﴾ نه مه (اسم جنس) هه، هه ر شتیک که هه قو روون بی له خو ی ده گرت.

﴿ وَهَدَى ﴾ له گوومرایی ﴿ وَرَحْمَةً ﴾ واته: خوشبه ختی له دین و دنیا تاندا. نه مه ملکه چبوونی فرمانه کانی خوا پیویست ده کات، وه بروابوون به هه واله کانی هه ر که سیک که دروی به ده مه وه بکات و پیی سه ره رز نه بیست نه وه له سه مکارترینی

سته مکاره کانه، بویه ده فهرموی: ﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا﴾
 واته: پرووی لیوهر بگیری و پشت گوئی بخت.

﴿سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ﴾ واته: ئهو توله یه ی که
 خاوه نه که ی ناشرین ده کات له سهری تووند ده کات ﴿بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ﴾ واته: به
 هوی ئهو و لادانه یانه وه که ده یانکرد بو نه فسی خویان و جگه له خویان، وه ک
 پاداشتیک له سهر کرده وه ناشرینه کانیان.

﴿وَمَا رَبُّكَ بِظَلَمٍ﴾ فصلت. ئهم ده قانه به لگه ن له سهر ئه وه ی که زانستی
 قورشان گه وره ترین و ته واوترین و به رفراوانترین زانسته، وه ته نها به قورشان پینمای
 بو پینگای راست به ده ست دی، پینمایه ک پیویست ناکات له گه لیدا شوینی
 بیرو که ی فله سه فه زان بکه وی، وه ههر زانستیکی تر له زانستی پیشین و دواین.
 ییگومان کتییی ئاسمانی ته نها بو دوو دهسته دابه زیوه له جوله که و گاور.
 به شیوه یه کی گشتی ئه وان خاوه ن کتیین، هیچ یه کیک له دهسته کانی تر ناچنه
 ئه و چوار چیوه یه وه، نه مه جوس نه هاوشیوه کانیان. وه ههروه ها به لگه یه له سهر
 ئه وه ی که نه فامه کان له سهری بوون پیش دابه زاندنی قورشان، له نه فامی گه وره و
 نه بوونی زانست وه ک ئه وه ی که له لای خاوه ن کتیه کان هه بوو، ئه وانیه ی که
 له لایان بوو ناوه روکی زانست وه بیئاگا بوون له خویندنه وه ی کتیه کان.

نابیت، چونکه له پرواهینانی ناچاری ده‌چی، وه ک پرواهینانی که سیک که دنیایه خنکاوه له ناو ناودا، یان که سیک دنیایه ده‌سووتی له ناو ناگردا، وه هاوشیوهی نه‌مانه، که مردن به چاوی خوی بینتی واز له‌وه بهینتی که پیشتر له‌سهری بووه، وه ک چون خوا ﷻ ده‌فرموی: ﴿فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ، وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ﴾ (۸۴) ﴿فَلَمْ يَكْ يَنْفَعُهُمْ إِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سِنَّتَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ حَلَّتْ فِي عِبَادِهِ﴾ (۸۵) ﴿غَافِرًا﴾

یئگومان فرموده‌کان زورن له پیغه‌مبه‌روه که مه‌به‌ست له هندی نیشانه کانی خوا، هه‌له‌اتنی خوره له خور هه‌لاته‌وه، وه نه‌گه‌ر مروفه‌کان بیینن بر‌وا ده‌هینن، نه‌وکات بر‌واهینان هیچ سوودیکیان پینا‌گه‌یه‌نیت و ده‌ر‌گای ته‌وبه‌و داوای لی‌خوش‌بوون دا ده‌خریت. له کاتیکدا نه‌مه هه‌ره‌شه‌یه که بو‌نه‌وانه‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷻ به درو ده‌خه‌نه‌وه له چاوه‌روانیدان، وه نه‌وان چاوه‌روانی پیغه‌مبه‌رو ﷻ شوینکه‌وتووانی ده‌کن به در‌ی‌ایی سال.

﴿قُلْ أَنْظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ﴾ له داها‌توویه کی نریکدا ده‌زانن کی شایسته‌ی ئاسایشه. نه‌م ده‌قه به‌لگه‌ی شوینکه‌وتووانی مه‌زه‌به‌ی نه‌هلی سوننه‌و جه‌ماعه‌یه له جیگیر کردنی نه‌و کرده‌وانه‌یه که خوا ﷻ به ویستی خوی ده‌یکات، له (استواء) و دابه‌زینو هاتنی خوا به‌ی تشبیه کردن به سیفه‌تی دروست‌کراوه‌کان.

وه له قور‌ئان و سوننه‌تدا ده‌رباره‌ی نه‌م بابه‌ته شتی زور هه‌یه. وه هه‌روه‌ها به‌لگه‌یه له‌سهر نه‌وه‌ی که له کوی نیشانه کانی هه‌له‌اتنی خوره له خور هه‌لاته‌وه، وه یئگومان خوا دانایه، نه‌ریت و سوننه‌تی به‌و شیوه‌یه بر‌واهینان له کاتیکدا سوودی هه‌یه نه‌گه‌ر خاوه‌نه‌که‌ی به‌ویستی خوی بر‌وا بهینتی نه‌ک به ناچاری، وه ک له پیشه‌وه باس کرا. وه مروف به هوی بر‌واهینانیه‌وه چاکه به‌ده‌ست ده‌هینیت، گو‌پرایه‌لی و خو‌پاریزی له کاتیکدا سوودی هه‌یه و گه‌شه ده‌کات، نه‌گه‌ر به‌نده بر‌وادار بی. جا نه‌گه‌ر دل به‌تال بوو له بر‌واهینان نه‌وه هیچ سوودیکی پینا‌گه‌یه‌نی.

(۱۶۵-۱۵۹): ﴿إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ (۱۵۹) ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَلِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا أَمْثَلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾ (۱۶۰) ﴿﴾

خوا ﷻ په‌یمان به‌وانه‌ده‌دات که ناینه‌که‌یان په‌رش و بلا‌کرده‌وه و بوون به‌هش به‌شو و ده‌سته‌ده‌سته‌وه، هه‌ر کۆمه‌له‌و ناو‌نیکیان بو‌خویان دیاری کردبوو که هیچ سوودیکی بو

ثاینه‌که‌یان‌نه‌بوو، وه‌ک: جوله‌که‌و‌گاوه‌رو‌ئاگر‌په‌رسته‌کان، یان‌ئیمانی‌پیی‌ته‌واو‌نایی، به‌شیک‌له‌بنه‌ماو‌یاسا‌کانی‌ش‌هرع‌وه‌ر‌بگریست‌و‌بیکات‌به‌دین، وه‌واز‌له‌هاوشیوه‌کانی‌به‌ئینی، یان‌ئه‌وه‌ی‌له‌پیشتره، وه‌ک‌چوئن‌ئه‌وه‌حالی‌ده‌سته‌ی‌بیدعه‌کارو‌گومراپوه‌کانه، ئه‌وانه‌ی‌که‌ئوممه‌ت‌په‌رش‌و‌بلا‌وه‌ده‌که‌نه‌وه.

ده‌قه‌پیرۆزه‌که‌به‌لگه‌یه‌له‌سه‌ز‌ئه‌وه‌ی‌که‌دین‌فرمان‌ده‌کات‌به‌یه‌کگرتن‌و‌برایه‌تی، وه‌نه‌هی‌ده‌کات‌له‌په‌رش‌و‌بلا‌وی‌و‌جیاوازی‌له‌ناو‌ئاین‌دۆستاندا، وه‌له‌سه‌رجه‌م‌بابه‌ت‌و‌بنه‌ماو‌لقه‌کاندا.

وه‌فرمانی‌پیکردوه‌که‌خوی‌به‌ری‌بکات‌له‌وانه‌ی‌دینه‌که‌یان‌په‌رش‌و‌بلا‌وه‌ده‌که‌نه‌وه، ده‌فه‌رموی: ﴿لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ﴾ واته: نه‌تۆ‌له‌ئه‌وانی‌و‌نه‌ئه‌وان‌له‌تۆن، چونکه‌پینچه‌وانه‌ی‌تۆ‌جولانه‌ته‌وه‌و‌یاخی‌بوون ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ﴾ واته: ده‌گه‌رینه‌وه‌بۆ‌لای‌خوا، به‌پیی‌کرده‌وه‌کانیان‌پاداشتیان‌ده‌داته‌وه ﴿لَمَّا بَلَغْتُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ پاشان‌باسی‌سیفه‌تی‌پاداشت‌ده‌کاته‌وه‌و‌ده‌فه‌رموی: ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ﴾ به‌زمان‌و‌کرده‌وه، ئاشکراو‌نه‌ئینی، که‌په‌یوه‌ندی‌هه‌به‌به‌مافی‌خواوه، یان‌مافی‌دروستکراوه‌کان ﴿فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا﴾ ئه‌مه‌که‌مترین‌چه‌ند‌به‌رانبه‌ره.

﴿وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا﴾ ئه‌مه‌له‌ته‌واوی‌دادپه‌روه‌ری‌و‌چاکه‌خوازیه‌تی، وه‌بیگومان‌ئه‌و‌سه‌تم‌ناکات‌به‌ئهندازه‌ی‌کیشی‌گه‌ردیله‌یه‌ک، بۆیه‌ده‌فه‌رموی: ﴿لَا يُظْلَمُونَ﴾ (واته: به‌هیچ‌شیوه‌یه‌ک‌ئه‌وان‌سته‌میان‌لی‌ناکری).

(۱۶۵-۱۶۱): ﴿قُلْ إِنِّي هَدَيْتِي رَبِّي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا مِثْلَ آبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ ﴿قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ﴿لَا شَرِيكَ لَهُ، وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ﴾ ﴿قُلْ أَغْنَى اللَّهُ أَعْيُنِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا نُزْرُ وَاِزْرَهُ وَزُرَّ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ﴾ ﴿وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَبْلُوكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ ﴿۱۶۵﴾

خوا ﴿﴾ فرمان‌ده‌کات‌به‌پنجه‌مبه‌ره‌که‌ی ﴿﴾ بلی‌و‌ئاشکرای‌بکات‌ئه‌و‌ریبازه‌راسته‌ی‌که‌له‌سه‌ری‌ده‌روات، ریبازیکی‌راست‌و‌میانپه‌وه، که‌بیرو‌بروای‌به‌سوودو‌کرده‌وه‌ی‌چاک‌و‌فرمان‌کردن‌به‌هه‌موو‌ئه‌و‌شته‌ی‌که‌چاکه‌له‌خۆ‌ده‌گریست، وه‌قه‌ده‌غه‌کردن‌له‌هه‌موو‌ئه‌وانه‌ی‌که‌خراپه، ئه‌و‌ریبازه‌یه‌که‌پنجه‌مبه‌رانی‌پیشوو‌له‌سه‌ری‌ده‌رۆیشتن،

به تايهت پيشه وای پيغه مبهران، خوشه ويستی خوی میهره بان نبيراهيم عليه السلام شو پريازو دینه پا که که لای داوه له هموو دينيکی لارو له ویر، لهو نایانه ی که لادانی تیدا کرا، وه ک جوله که و گاورو بته رستان. نه مه گشته پاشان تايه تی کرده له وانه به پريز ترين و چاکترین پرستش، ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي﴾ واته: سه رپرینم، نه مش له بهر گه وره یی و پریزی ثم دوو پرسته یه، وه به لگن له سر خوشه ويستی خوا عليه السلام و، دلسوزی بو نواندنی، وه خو نریک کردنه وه به دل و زمان و جهسته، وه به سه رپرین که بریتیه له به خشینی شو ماله ی که به لای نه فسه وه خوشه ويسته، به و که سه ی که ماله که له لای خوشه ويستره، نه ویش خوا عليه السلام.

هر که سیک له نویزو قوربانیه کانیدا دلسوزی بنوینی، شو له سه رجه م کرداره کانیدا دلسوزی ده نوینی. وه که ده فهرموی: ﴿وَحَيَايَ وَمَمَاتِي﴾ واته: نه وه ی نه نجای ده دم له ژبانمدا، وه نه ویشی خوا عليه السلام ده یهینی به سه رمدا، وه شو چاره نو سه ی به سه رمدا دیت له چونیه تی مردنمدا، هم مووی: ﴿لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ لا شريك له، له به ندایه تی کردندا، وه ک چون هاوه لو هاوبه شی نیه له ده سه لات و به ریوه بردندا.

ثم دلسوزیه بو خوا عليه السلام له لایه ن منه وه دانه هینراوه، به هه او ناره زووی خو م، به لکو ﴿وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ﴾ بریاریکی حتمیه، ته نها ده بی شوینی شو بکه وم و فرمانه کانی جیه جی بکم ﴿وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ﴾ له م نوممه ته.

﴿قُلْ أَعْبُدُوا اللَّهَ﴾ له دروستکراوه کان ﴿أَتُنِي رَبًّا﴾ واته: نایا بو من چاکه وه گونجی که سیک تر بکم به په روه رد گارو پشتیوانم؟! له کاتیکدا هموو خه لکی له ژیر سایه ی میهره بانسی و په روه رد گاریتی شو دان، وه ملکه چن بو بریاره کانی. پیویسته له سه ر من و بیجگه له من که خوا عليه السلام بکات به په روه رد گاری، وه پی پازی بی، وه ده خوی هه لئه واسی به هیچ یه کینک له دروستکراوه هه ژارو بیتوانا کان.

پاشان هانی داوه و ترساندویه تی به باسکردنی پاداشت، ده فهرموی: ﴿وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ﴾ له خیرو شهرو خراپه ﴿إِلَّا عَلَيْهَا﴾ وه ک چون خوا ده فهرموی: ﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ، وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا﴾ فصلت.

﴿وَلَا نُزِرُ وَازِرَةً وَرَزَّ آخِرَى﴾ به لکو هموو که سی تاوانی خوی له سه ر خویه تی. وه نه گه که سیک بیته هوی گومرا کردنی که سیک تر، شو تاوانی هو کاره که ی ده که ویته سه ر، به بی نه وه ی له تاوانی تاوانبار که م بیته وه ﴿ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ﴾ له روضی

دوایی دا ﴿فَبَشِّرْهُ بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْلِفُونَ﴾ له خیرو خرابه‌ی، وه پاداشستان ده‌داته‌وه به چاکترین پاداشت.

﴿وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الْأَرْضِ﴾ هه‌ندی‌کتان شوینی هه‌ندی‌کی ترتان ده‌گرته‌وه، وه کردوونی به جینشین له‌سه‌ر زه‌ویدا، وه نه‌وه‌ی تیایدایه فه‌راهه‌می هیناوه بو‌تان، وه تاقیکردونه‌ته‌وه، تا ته‌ماشا بکات چون ره‌فتار ده‌که‌ن.

﴿ثُمَّ جَاءَ دَهْرٌ مِّمَّيْ﴾ ﴿وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ﴾ له هیزو له‌ش ساغی و رزق و رۆزی و دروست کردن و ره‌وشتدا ﴿لِيَبْلُوكُمْ فِي مَا أَنزَلْنَا﴾ کرده‌وه کانتان له یه‌کتر جیاوازه ﴿إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ﴾ بو‌هر که‌سینک سه‌رپیچی بکات و نیشانه‌کانی به درو بخاته‌وه ﴿وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ بو‌هر که‌سینک که‌بروا بهینی و کرده‌وه‌ی چاک نه‌نجام بدات، وه ته‌وبه بکات له له‌ناوبه‌ره‌کان (واته: گونا‌هه‌ گه‌وره‌کان).

ته‌فسیری سووره‌تی (الأنعام) ته‌واو بوو

سو پاس بو‌په‌روه‌ردگاری جیهانیان

تفسیری سوورتهی (الأعراف)

مهککيه (۲۰۶) نایه ته

به ناوی خوی به بهزیی به خشدنه

(۷-۱): ﴿الْمَعَصِ ۱﴾ كِتَابٌ أَنْزَلَ إِلَيْكَ ۖ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ ۖ وَذَكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿۲﴾ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا دُورِيهِ ۚ أُولَآئِكَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿۳﴾ وَكَمْ مِّن قَرِيْبٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بِأَسْنَا بَيْنَا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ﴿۴﴾ فَمَا كَانَ دَعْوَانَهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بِأَسْنَا إِلَّا أَن قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۵﴾ فَلَنَسْتَكْفُرَنَّ بِالَّذِيكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْهِمْ وَلَنَسْتَكْفُرَنَّ بِالْمُرْسَلِينَ ﴿۶﴾ فَلَنَقْضِيَنَّهُمْ عَلَيْكُمْ يُعَلِّمُونَ مَاعَلَّمْنَا غَائِبِينَ ﴿۷﴾

خوا ۱ له روونکردنه وهی نامه یه کی گه وره و بهریز که قورثانه به پیغه مبه ره که ی ده فهرموی: ﴿ كِتَابٌ أَنْزَلَ إِلَيْكَ ۖ وَاته: کتیبکی گه وره یه سه رجهم پیوستی نینسانه کان له خوده گریته، له گه له هموو داوا کاریه کانی په روه رد گارداو سه رجهم نامانجه شهرعیه کان، ته واوو دریزه پیدراوه ﴿ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ ۖ وَاته: دلته نگو دوو دلی و گومان، به لکو بو نه وهی بزانی ثم قورثانه نیردراوه ته خواره وه له لایه ن خوی کاردروستی ستایش کراو، (وه ک له شوینی دی ده فهرموی): ﴿ لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ ۚ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ

فصلت ۱۴

بیگومان قورثان راسترین وته یه، دهی توش دلتی بو گوشادو ناسوده بکه، وه ده روتتی پی دنیا بکه، فرمان و قه ده غه کراوه کانی به ناشکرا رابگه یه نه و له لومه و سه رزه نشتی هیچ که سینک مه ترسه ﴿ لِتُنذِرَ بِهِ ۖ وَاته: خه لکی پی بترسینه و ناموز گاریان بکه و یادیان بخه روه تا بیانوی یاخی بووان نه هلی ﴿ وَذَكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ۖ وَاته: تا بیینه ناموز گاری و یاده وهریه ک بو کومه لی مسولمانان، وه ک ده فهرموی: ﴿ وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَىٰ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۵۵﴾

الذاريات، (واته: به بير بېنهوه، بېنگومان به بير هېنانهوه سوود به پرواداران ده گه يه نې).
 ناموژگاري يه كتری پېده كهن بو رېنگاي راست و كرده وهی ناشكراو نهیني، وه نه وهی ده بیته
 به ربه ست له نیوان په وشتو هه لس و كهوته كانيدا، پاشان له گه ل بهنده كانيدا ده دویت و
 سه رنجيان راده كيشی بو لای قورئان، ده فهرموئ: ﴿اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ﴾ واته: نهو كشييه
 كه ده وهی له بهر ټیوه دايه زیني، ده فهرموئ: ﴿مَنْ رَزَقَهُ﴾ (له لایه ن په روه ردگار تانه وه) كه
 ده وهیوت په روه رده ی ټیوه ی ته واو بكات، نه م كشييه بو دابه زاندوون كه نه گه ر په پره وهی
 بكه ن و شوینی بكهون نه وه په روه رده كردنتان ته واو ده یی و نازو نيعمه ته كانی به سه رتاند
 داده باریني، وه رېنمايتان ده كات بو كرده وه و په وشتی باش ﴿رَزَقَهُ وَلَا تَسْبِعُوا دُوبَهُ مِنْ
 أَوْلِيَاءَ﴾ واته: مه يانكه ن به پشتیوان و شوینی هه واو هه وسیان بكهون، وه له و پیناوه دا واز له
 هق بهینن.

﴿فَلَيْلًا مَا تَذَكَّرُونَ﴾ نه گه ر بير بكه نه وه و به رژه وه ندی خو تان بزانی بو وایه، نه وه فه زلی
 خراپه تان نه ده دا به سه ر چا كه دا، وه دوژمن به سه ر دؤستدا.

پاشان ناگاداريان ده كاته وه له سزاو توله ی نهو نؤمه تانه ی كه په يامی پېغه مبه ره كانيان به درؤ
 ده خسته وه، بو نه وهی خو یان نه چوینن به وان، ده فهرموئ: ﴿وَكَمْ مِنْ قَرِيْبٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا
 بَأْسُنَا﴾ واته: به سزای به ټیش و سه ختمان ﴿بَيْنًا أَوْ هَمَّ قَابَلُونَ﴾ واته: له نه و په پری بی
 ناگابوونياندا، به ختوره ش به دلایندا نه ده هات له ناو بچن، كاتی كه سزایان بو هات نه يانتوانی
 به رگری له خو یان بكه ن، وه نه و په ستر او انه ی ده يان په رستن هېچ سوو ديكیان پېنه گه ياندن، وه
 نكولیان له وه نه ده كرد كه نه نجاميان دابو له ستم و سه ر پېچی.

﴿فَمَا كَانَ دَعْوُهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، وه ك خوا ده فهرموئ:
 ﴿وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيْبٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ﴾ ۱۱ ﴿فَلَمَّا أَحْسَبُوا
 بَأْسَنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ﴾ ۱۲ ﴿لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَى مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسْكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ
 تَتَّشَلُّونَ﴾ ۱۳ ﴿قَالُوا يَبُولْنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾ ۱۴ ﴿فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوُهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا
 خَمِيدِينَ﴾ ۱۵ ﴿الأنبياء﴾

كه ده فهرموئ: ﴿فَلَنْتَلَنَنَّ الَّذِينَ أُزْسِلَ إِلَيْهِمْ﴾ واته: پرسيار له گه له كانی پيشو
 ده كه ين كه پېغه مبه ريان بو دابه زيوه، چو ن وه لاميان دانه وه؟ ﴿وَيَوْمَ يناديهم فيقول ماذا
 أجبتكم المرسلين﴾ ۱۶ ﴿القصص﴾، (واته: له روژيكدا بانگ ده كرین و پشان ده وترئ: چو ن
 وه لامي پېغه مبه راتان دايه وه؟).

ہر وہا دہ فہرموی: ﴿وَلَنَسْتَلِكَنَّ الْمُرْسَلِينَ﴾ و اتہ: لہ گہ یاندنی پہ یامہ کانی پەرورہ د گاریاندا، وہ پیغہ مہرانیان چوں وہ لامیان دانہ وہ.

﴿فَلَنَقُصَّنَّ عَنْهُمْ﴾ و اتہ: لہ سہر ہہ موو خہ لکی بہ گشتی بہو کردہ وانہی کہ کردوویانہ
﴿بِعَابٍ﴾ لہ لایہن خواوہ ﴿بِئْتَانٍ﴾ بہ کردہ وہ کانیان ﴿وَمَا كُنَّا عَابِدِينَ﴾ لہ ہیج کاتیکدا،
وہ ک دہ فہرموی: ﴿أَحْصَاهُ اللَّهُ وَسُوهُ﴾ ﴿٦﴾ ﴿الْمُجَادِلَاتُ﴾ وہ ہر وہا کہ خوا ﴿بِئْتَانٍ﴾ دہ فہرموی:
﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقٍ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ﴾ ﴿٧﴾ ﴿الْمُؤْمِنُونَ﴾.

(۹-۸): ﴿وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ ﴿٨﴾ وَمَنْ
خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ يَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾:

ثنجا باسی پاداشتی کردوہ لہ سہر کردہ وہ کان، دہ فہرموی: ﴿وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ﴾ و اتہ:
کیشانہو پیوانہ لہ روژی قیامہ تندا بہ راستی و داد گہرانہ دہیی کہ زولم و ستمی تیدانیہ.

﴿فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ﴾ و اتہ: بہوہی تہرازووی چا کہ کانی قورستر بیت بہ سہر خرابہ کانیدا،
﴿فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ و اتہ: نہوانہی کہ رز گاریان بووہ لہ ناخوشیہ کان، وہ گہ یشتون
بہ نازو نیعمہ تہ کان، نہوانہی قازانجی گہورہو خوشبختی بہردہ وامیان بہدہست ہینا وہ
﴿وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ﴾ نہوہی کہ تہرازووی خرابہ کانی سووک بیت نہوہ بریاری
بہ سہرا دہدریت ﴿فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ﴾ خوشگوزہرانی بہردہ وامیان لہ دہست دا،
وہ سزای بہ تیش و توندیان بہدہست ہینا ﴿يَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ﴾ وہ ک پیویست
گویراہ لیان نہ کردو بہ دہمیوہ نہ ہاتن.

(۱۰): ﴿وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشٌ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ﴾ ﴿١٠﴾:

وہ ک منہت کردنیک بہ سہر بہندہ کانیدا بہ باسکردنی شوینی نیشته جی بوون و گوزہرانیان،
خوای گورہ دہ فہرموی: ﴿وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ﴾ و اتہ: دامان مہزراندنو جیگیرمان
کردن بہ شیوہ بہ ک کہ دہ توانن مال دروست بکنو کیلگہی تیدا بروینن، وہ بہ جورہا شیوہ
سوودی لی و ہریگرن.

﴿وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشٌ﴾ نہوہی کہ لہ بہرہمی دارو درہختہ کانو پروہ ک و کانزاکانی
نیو زہوی و جورہا بازرگانی دہردہ چیت بیگومان نہوہ تہنہا خوای گورہ دایمہ زراندوہو
کارناسانی بو کردوون، وہ ہوکارہ کانی بو رام کردوون ﴿قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ﴾ و اتہ: کہ چی
زور کہمتان شوکرانہ بژیبری خوا دہ کەن، نہو خواہی کہ جورہا نازو نیعمہ تی رشتوہ
بہ سہر تانداو سزاکانی لہ سہر لا بردوون.

(۱۱-۱۵): ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ﴿۱۱﴾ قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿۱۲﴾ قَالَ فَأَهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿۱۳﴾ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿۱۴﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿۱۵﴾﴾

قال ما منعك الا تسجد اذ امرتك قال انا خير منه خلقني من نار وخلقته من طين قال فاهبط منها فما يكون لك ان تتكبر فيها فاخرج انك من الصاغرين قال انظرنى الى يوم تبعثون قال انك من المنظرين قال فيما اغرتنى لا فقد ان له من صرتك المستقيمة ان لا يبينه من بين ايديه ومن خليفه ومن ايسره ومن شاميه ولا تجد امة اشر منكم قال اخرج منها مذموما متخورا لمن تبعد منه ملائكة جهنم وكواكب اطوار من المنظرين ان ربك لك لخبير بما كان حيث شئنا ولا تقرنا هذه الشجرة فتكونا من القليلين موسوس لها الشيطان ليبدى لهما ما يورى عنهما من سوءهما قال ما منعك ان تسجد لخالقك انك تعلم انك نكروا ما لم تكن اولئك ايمان القليلين وما سمعنا ابي لكانا من الصاغرين قد لهما يبرور قلنا اذا قال الشجرة بدت لهما سوءهما وطوقا بخصمان عليهما من ورق الجنة واداهما لهما اراهما كفا عن تلكا الشجرة واول لكان ان الشيطان اسعاه ووفين

خوا خوار له گهمل نهوهی نادهم الطين
دهدوی، ده فهرموی: ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ﴾
به دروستکردنی بنه ماو توخمتان که
له وایوه ده رجوون، باو کسان نادهم الطين
﴿ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ﴾ پاشان به جواترین و

ریکتربین شیوه نیگارمان کیشاون، وه خوای گهوره فیبری هه موو ناوه کانی کردوه، تا نیوه پروک و ناخی پی کامل و ته او بکات.
پاشان فرمانی به فریشته به ریزه کان کردوه که سوژده بو نادهم بهرن سوژده بردنیکی ریز لیگرتن، وه ک ده رخستن و ناشکرا کردنی فزل و چاکه ی نادهم، نه وانیش فرمانبهرداری فرمانی پهروه رد گاریان بوون، ﴿فَسَجَدُوا﴾ هه موویان به گشتی ﴿إِلَّا إِبْلِيسَ﴾ سه ریچی کردو سوژده ی بو نه برد، چونکه خوی به گهوره ده زانی و سه رسام بسو به هه او ناره زوی، پاشان خوای گهوره سه رکونه ی کردو فهرمووی: ﴿مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ﴾ که به دهستی خوم دروستم کرد، واته: پیزم لیناو بهو شیوه به فزل و چاکه مدا به سه رهیری خویدا، به لام تو فرمانی منت پیشیل کردو که مته رخه میت تیدا کرد؟ ﴿قَالَ﴾ نیلیسی شهیتان به ره رجی پهروه رد گاری دایه وه و تی: ﴿أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ﴾ (من با شترم لهو) پاشان به لگه ی بو نه و بانگ شه بی بنه مایه هینایه وه و تی: ﴿خَلَقْنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ﴾ وه مانای نه مه نه وه به که نه وه ی له ناگر دروستکراوه چاکترو به ریزتره له وه ی له خول دروستکراوه، چونکه ناگر هابه سهر خوله وه؟!

به راستى نهم پيوانه و به راورد كردنه خراپترين نه ندازه گيره، نه و بؤ چونه بئى بنه مايه له چند پرويكه وه:

له وانه: نه و قياس و پيوانه يه له به رانبر فرمانى خودا به سوژده بردن هاتوه، وه قياس و پيوانه نه گهر پرويه پرووى نايه تيك بوونه وه نه وه قياسىكى بئى بنه مايه، چونكه مه به ست له قياسدا بؤ نه و حوكمه يه كه هيچ ده قىكى له باره وه نه هاتبئى، كه نزيك بئى له و كارانه ي كه ده قيان له سهر هاتوه، وه بيته شوينكه و تووى نه وان، به لام نه و قياسى كه پرويه پرووى ده قه كه ده بيته وه وه هليده وه شينته وه نه وه خراپترين جوړى قياسه.

له وانه: كه ده فهرموى: ﴿أَنَا حَيْرٌ مِنْهُ﴾ ته نها نهم قسه يه به سه بؤ ناته واوى ئيبلىسى پس، چونكه نه وه به لگه يه له سهر ناته واوى خوئى، به وه كه سه رسام بووه به خوئى و خو به زل گرتوه، وه قسه كردنى له سهر خوا به بئى زانست. وه چ ناته واويه كه، وه چ كه مو كورتبه ك له مه گوره تر هه يه؟

له وانه: نه و درؤى كرد له به چاك دانانى ناگر به سهر قور و خولدا، چونكه كه ره سته ي خول نارام و هيمن و له سهر خو و سه نكيته، وه ههروه ها سه رجه م پيت و به ره كه تى سه ر زهوى له دارو دره خته كان و جوړه ها پروه كه كان به جياوازى ره كه زيانه وه تيدا به به ره هم دين، به لام ناگر سووكى و سووتان و هه له شه ي تيدا يه؟!

له بهر نه مه ئيبلىس پله ي دابه زيه خواره وه له به رزترين پله و پايه وه بؤ نزمترينى نزمه كان خوا ﴿يَسِي فَرَمُوو: ﴿فَأَهْبِطْ مِنْهَا﴾ واته: له به هه شت ﴿فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا﴾ چونكه شوئى پاكو خاوينه كانه، ناگونجى پيسترين و خراپترين دروستكراوى خوا ﴿تَيِّدَا نِيَشْتَجِي بئى، ﴿فَأَخْرَجْنَاكَ مِنَ الصُّغْرَيْنِ﴾ واته: نه وانه ي كه سه ركؤنه و بئى نرخ كراون، وه ك پاداشتيك به رانبر به لووت به رزى و سه رسام بوون به خوئى.

كاتييك كه دوژمنى خوا دوژمنايه تى خوئى له گه ل خوا، ههروه ها له گه ل ئاده م و نه وه كانيدا ئاشكرا كرد، داوايه كى له خوا ﴿كرد، كه مؤله تى بدات تا رؤژى دوايى بؤ نه وه ي نه وه كانى ئاده م له خسته به ريت. وه كاتييك كه حيكه مت و دانايى خوا ﴿وا پيويست ده كات كه به نده كانى تاقي بكاته وه بؤ نه وه ي راستگو و درؤزن دهر كه وئى، وه كئى گوئرايه لى ده كاو كئيش نايكات، وه لامى داواكاريه كه ي دايه وه وه فهرموى: ﴿إِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ﴾ (واته: ينگومان تو له مؤله مت پندراوانى).

(۱۷-۱۶): ﴿قَالَ فِيمَا آغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿۱۷﴾ ثُمَّ لَأَنبَهُنَّ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ

خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَنِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾
 ئیلیس کاتیک له میهره بانی خوا ﷻ بئ ئومید بوو، وتی: ﴿فِيمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ﴾
 واته: بئ خه لک (داده نیشم) ﴿صِرْطَكَ الْمُسْتَقِيمِ﴾ واته: هه موو توانا کانم ده خه مه کار بئ
 له لاری بردنی خه لکی له ریگای راست و دوور خسته وه یان.

﴿ثُمَّ لَآتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَنِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ﴾ واته: له هه موو پروه کانه وه،
 وه له هه موو شهو ریگای کانه وه که توانای هه به به سه ریاندا، وه کاتی که شه یسانی نه گلیس
 ههستی به وه کرد که نه وه کانی نادهم لاوازنو وینا گایی سه رده کیشتی به سه ر زوره یاندا،
 توانا کانی خسته کار بئ گو مر اگردنیان، گومانی بر دو گومانه که ی راست ده رچوو وتی:
 ﴿وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ﴾ بئ گومان به جئ هینانی سو پاسگوزاری، له ره وشتی شهو
 که سانه به که ریگای راست ده گرنه بهر، شه ویش ده به ویت لهو ریگه یان دوور بخاته وه،
 وه پنی هه له ستو و جیه جئ نه کن، خوا ﷻ ده فه رموی: ﴿إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ
 عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ﴾ ﴿١﴾ فاطر.

خوا ﷻ له بهر شهو ناگادارمان ده کاته وه له وته کانی ئیلیس و سوور بوونی له سه ر
 گو مر اگردنمان، تا ناگادار یسن خو مان ناماده بکه ین بهر انبه ر دوژمه کانمان، وه به
 زانیاری خو مانئ لئ بیاریزین، وه شهو که لیسانه دابخه ین که مه ترسی شه وه ی لیده کریت
 شه یسان یتشه ژووره وه، شه مهش گه وره تر یسن نیعمه تی خوا به به سه رمانه وه.

(۱۸): ﴿قَالَ أَخْرَجَ مِنْهَا مَذْءُومًا وَمَا مَذْحُورًا لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ﴾ ﴿١٨﴾
 خوا ﷻ به ئیلیسی فه رموو: ﴿أَخْرَجَ مِنْهَا مَذْءُومًا﴾ به شیوه به کی به کهم ته ماشا کردنو
 سه رزه نشکر دنه وه فه رموی ده رچن، نه ک به شیوه به کی ری زدارانه ﴿مَذْحُورًا﴾ دوورین
 له خوا ﷻ دوورین له میهره بانی و له هه موو خیره و چا که به کی تر.

﴿لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ﴾ (دوزه خ پر ده که یسن) له توو له وانئ که شوینت ده که ون هه موویان
 ﴿أَجْمَعِينَ﴾ شه مه سویندیکه له لایه ن خوا وه ﷻ، بئ گومان دوزه خ شوینی بئ گو ی و
 سه ریچیکارانه، پیوسته شه یسانو شوینکه و تووانئ له جنو که وه نه وه کانی نادهم پری
 بکه نه وه. پاشان ناده می ناگادار کرده وه له ناشوب و فیتنه ی ئیلیس و فه رموی:

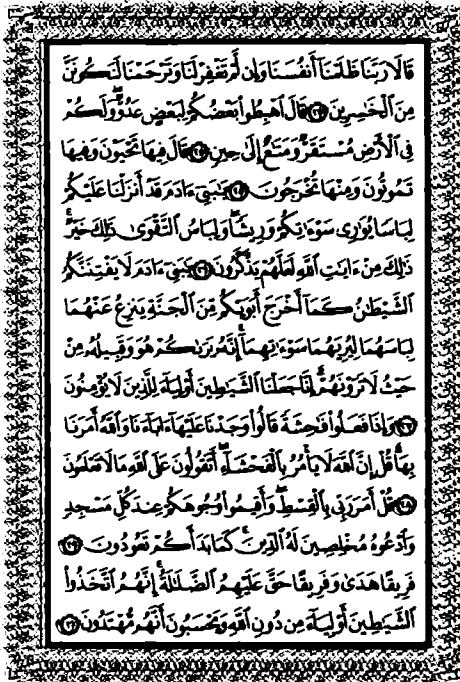
(۱۹-۲۳): ﴿وَيَتَادَمُّ أَسْكُرًا أَنْتَ وَرَوْحُكَ الْجَنَّةَ فَكَلَامٍ مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا
 مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ ﴿١٩﴾ فوسوس له ما الشیطن لبندی له ما وری عنهما من سوء تبهما وقال ما نه سكما
 ربكما عن هذه الشجرة إلا أن تكونا ملكين أو تكونا من الخالدين ﴿٢٠﴾ وقاسمهما إني لكما لمن

التَّصْحِيحِ ﴿١١﴾ فَذَلَّلْنَاهَا بِرُؤُوسِ فُلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لهُمَا سَوْءُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَيْنَاهُمَا رَجُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَبِّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾

خوای فرمائی به نادمه و حه وای خیزانی کردوه، که بنی به خشویه تا بیته مایه ی نارامی دل و دهروونی، بو خویان بخون و بخونه و چون ده یانه ویت، وه به ثاره زووی خویان چیژی لی وه ربگرن، تنها نه وه نه بی داریکی لی قه دهغه کردن، تنها خوا خوا خوی ده زانی نه وه داره چیه، وه دیاری کردنی نه وه داره هیچ سوودیکی تیدا نیه. وه حه پرامی کرد له وه داره بخون به به لگهی نه وه ی ده فرموی: ﴿فَتَكُونَانِ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ به رده وام فرمائی خویان جیه جی ده کرد، هه تا شه یتان هه لیخه له تاندن به قیله کانی، ختوره ی خسته دل یانه وه وه له به رچاوی جوان کردن و فریوی دان و وتی: ﴿مَا نَهَكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَکَیْنِ﴾ واته: له ره گزی فریشته ﴿أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِیْنَ﴾ وه ک له نایه تیکی ترده ده فرموی: ﴿هَلْ أَذُكَّ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا یَبْلَى﴾ طه.

وه له گه ل ثم قسه به دا سویندی به خوا بو خواردن و وتی: ﴿إِنِّی لَكُمَا لِنِ التَّصْحِیْحِ﴾ واته: من له وانهم که ناموژ گاریشان ده کم، نه وه ی پیم وتن هه ره نه وه به که پیم وتن. به وه کانی فریویان خوارد، وه له وه حاله ته دا هه واو ثاره زوو زال بوو به سه ره عه قلدا. ﴿فَذَلَّلْنَاهُمَا﴾ واته: له به رزترین پله وه دایبه زاندن که بریتی بوو له دوری له گونا هو سه ریچی بو پیسی و خرابی، پاشان ده ستیشخه ری خواردنی داره که ی بو کردن. ﴿فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لهُمَا سَوْءُهُمَا﴾ واته: (کاتیک دره خته که بیان خوارد) عه وره تی هه ردو و کیان ده رکه وت، پاش نه وه ی که داپوشرا بوو، پروتی نیوه پو کی دل و دهروون له ته قوای خوا خوا، کاریگری هه بوو له سه ره پروتی ده ره وه وه جل و به رگیان، هه تا جل و به رگی له به ریان داری عه وره تیان ده رکه وت، وه کاتی که عیب و عه وره تیان ده رکه وت بو یه کتر، شهرم دایگرتن، هه ستان به په لک و گه لای داری به هه شت، ده ستیان کرد به داپوشینی عه وره تیان.

﴿وَنَادَيْنَاهُمَا رَجُمَا﴾ نه وان له وه دوخه سه رکونه کراوو سه رزه نشت کراوه دا بوون، (خوا پنی فرموی: ﴿أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ﴾ بوچی نه وه تاوانه تان نه جامدا و گوپرایه لی دوژمنه که ی خوتانتان کرد؟ له وه کاته دا خوا ی گه وره منه تی کرد به سه ریاندا به داوای لی خوشبوون و ته وبه کردن،

نه وانش دانیان به تاوانه که یاندا ناو، داوای لیخوشبوونیان له پوره ردگاریان کرد، وتیان: ﴿رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّنَا تَعَفُّرٌ لَّنَا وَرَحْمَةً لَّنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ واته: نه و گوناها مان کرد که لیت قه دهغه کردبووین، وه نفسی خوومان تووشی گوناها کرد، به راستی هوکاری زهرمه ندیمان به دست هینا، نه گهر به میهره بانی خووت لیمان خوش نهی، وه هاوشیوهی نهم تاوانانه، خوا ﴿...﴾ لیان خوش بوو، وه که ده فهرموی: ﴿... وَعَصَىٰ آدَمَ رَبَّهُ، فَغَوَىٰ﴾ ﴿۱۲۱﴾ ثُمَّ أَجْنَبَهُ رَبُّهُ، فَجَبَّ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿۱۲۲﴾ ﴿... واته: .. پاشان خوا هه لیژاردو ته و بهی لی وه رگرت و پرنمای کرد.

بهو شیوهیه نیلیس بهردهوام بوو لهسه ر یاخیوون و ملهوپره کانی بهی نهوهی خوئی دابرئی له سه ریچیجه کان، نادمه ﴿...﴾ دانی به تاوانه که یاندا ناو، داوای لی خوشبوونی کردو، په شیمان بوویه وهو خوئی دابرئی له تاوان، نه گهر تاوانیکی نه نجام بدایه خوا ﴿...﴾ هاوکاری و پرنمای کرد، وه له به رانه ردا نیلیس نه گهر تاوانیکی نه نجام بدایه بهردهوام ده بوو لهسه ر سه ریچی کردن، نه وه بیگومان هیچی دهست نه ده کهوت جگه له دوورتر بوونی له خوا ﴿...﴾ (۲۴- ۲۶): ﴿... قَالَ أَهْبَطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿۲۴﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿۲۵﴾ يَبْنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ لِبَاسًا يُورِي سَوْءَ تِكُمْ وَرِيْسًا وَلِبَاسَ الْفَقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۲۶﴾ واته: کاتیک که خوا ﴿...﴾ نادمه و خیزانو وه چه کانی دابه زانده سه زوی هه والی پیدان به مانه وه یان لهسه ر زویدا، وه ژیانیکیان پیده به خشی که به داویدا مردن دیت، پره له تاقیکر دهنه وه به لا، نه وان بهردهوام لهو دؤخه دا ده ژین، پیغه مبه رانیان بو ده نیری و کتیبیان بو داده به زینی تا ده مرن، هه ره له ویدا ده نیژرین، پاشان کاتیک که ته واو بوون خوا ﴿...﴾ زیندوو یان ده کاته وهو لهوی دهریان ده هینی بو شوینی نیشته جیبوونی راسته قینه که نهویش مالی مانه وه به.

پاشان خوا ﷻ منه تي کرد به سهر ياندا له پؤشاکي پئويستدا، وه نهو پؤشاکهي که جوانو رازاويه، وه بهو شيويه سهرجم شته کاني تر وه ک خواردنو خواردنه وه و نامراهه کاني گواسته وه و ژنو و ژنخوازي و هاوشيوه کاني. بيگومان خوا نه وه ي گرنگ و پئويسته ناساني کردوه و پروني کردوه ته وه بؤ بهنده کاني، نه مه له خودي خؤيدا مه بهست پئي نيه، به لکو خوا ﷻ دايه زانده بؤ نه وه ي بيته هاو کاريه ک بؤ به ندياه تي کردنيان بويه ده فهرموي: ﴿وَلِبَاسُ الْقَوِي ذَٰلِكَ خَيْرٌ﴾ واته: به لام پؤشاکي ته قواو پاريز کاري باشته له پؤشاکي ناسايي، چونکه به راستي پؤشاکي خؤپاريزي له گهل بهنده دا برده وام ده مينيته وه و کؤتايي پئي نايه ت ده بيته مايه ي جوانکردني دل و روح.

به لام پؤشاکي ناسايي تامانج تييدا نه وه يه بؤ ماويه که کاتي عه وره تي مروفي پئي دابپوشري، يان مروف بؤ جواني بيپوشي، جگه له وه هيچ سوو ديکي تري نيه. وه به هه مان شيوه نه گهر وادابنري که نه م پؤشاکه نه يي نه وه عه يبو عاري به ناشکرا درده که وي که له ناچاريدا در که وتني زياني پيناگات، وه نه گهر وادابنري پؤشاکي خؤپاريزي نه يي نه وه عه يبو عاري ناخي درده که وي، بويه تووشي رسوايي و سهر گهر داني ده بيته.

وه که ده فهرموي: ﴿ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ﴾ واته: نه وه ي که باسکرا بؤتان در باره ي (دارنراني) پؤشاک، بؤ نه وه يه که نه وه تان بيرکه ويته وه، چ شتيک سوودي هه يه بؤتان و چيش زياني هه يه، وه خؤتان به پؤشاکي ناشکرا ده پؤشن که ده بيته پاريز گاريه ک بؤ ناخو ده رووتان.

(۲۷): ﴿يَبْنِيْ اٰدَمَ لَا يَفْنَنُكُمْ الشَّيْطٰنُ كَمَا اَخْرَجَ اٰبَوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَهُمَا اِنَّهُمْ يَرْتَدَّوْنَ هُوَ وَقَبِيْلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَرْوُوْنَهُمْ اِنَّا جَعَلْنَا الشَّيْطٰنَ اَوْلِيَاءَ لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ﴾

خوا ﷻ وه ک ناگادار کردنه وه ي نه وه کاني ئاده م، ده فهرموي: با شهيان نه وه يان به سهر نه هيني که به سهر باو کيانيدا هينا ﴿يَبْنِيْ اٰدَمَ لَا يَفْنَنُكُمْ الشَّيْطٰنُ﴾ بهو شيويه يه که سهر بيچي کردنتان له لا جوان بکاو هاتان بداو بانگتان بکات بؤ لاي و ئيه وش گوپرايه لي بکن ﴿كَمَا اَخْرَجَ اٰبَوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ﴾ دايه زانده له به رزترين شوينه وه بؤ نزم ترين شوين، شهيان ده يه ويته هه مان کار به ئيه وش بکات، وه کؤل نادات و ماندوو نايته، تا تووشي فيته تان ده کات نه گهر بتواني، پئويسته له سهرتان ناگاداري خؤتان بن و پئي و شويني تووند بگر نه بهر، وه جل و بهرگي شهري بهر انبهر بيپوشن و بي ناگا نه بن له و شوينانه ي که دوژمن ده يه ويته له و

که لیتانه وه زه فهریان پی بیات.

وه ﴿إِنَّهُ﴾ (بیگومان خوا) برده وام چاودیریتان ده کات ﴿بِرَبِّكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ﴾ له شیتانه کانی جنوکه ﴿مَنْ حَيْثُ لَا تُرَوُّهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيْطَانَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ بروا نه بوون دوستایه تی پیوست ده کات له نیوان مروف شیتاندا، (وه ک له شونیی دی ده فهرموی: ﴿إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَنٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾ ﴿۱۹﴾ إِنَّمَا سُلْطَنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿۲۰﴾ ﴿النحل﴾.

(۲۸-۳۰): ﴿وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنْ أَلَّفَ اللَّهُ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ اتَّقُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ ﴿۱۸﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿۱۹﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيْطَانَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿۲۰﴾

خوا ﴿۱۸﴾ له روون کردنه وهی ناشرینی حالی هاوبهش دانهراندا، ده فهرموی: ئه وانهی تاوان نه جامده دن و ده یده نه پال خوا ﴿۱۹﴾ و ده لئین خوا فهرمانیان پیده کات، ﴿وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً﴾ (فاحشه) بریتیه له هموو کاریکی به دو ناقوولاو ئابرو بهر، وه گهران به دوری که عبدا به

رووتی .

﴿قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا﴾ له مهدا راستیان کردوه، ﴿وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا﴾ وه له مهدا درو بیان کردوه، بویه خوا ﴿۱۸﴾ ئه درو هه لبه ستان و دانه پاله رهت ده کاته وه وه ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنْ أَلَّفَ اللَّهُ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ﴾ واته: ئه وه له که مال و حکمه تی ئه و ناوه شیته وه، که فرمان به بنده کان بکات کاری خراپه ی نه نجم بدن، نه ئه مهی بته رستان ده یکه نو نه جگه له ئه وه ش.

﴿اتَّقُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ چ درو هه لبه ستینک له وه گه وره تره؟! پاشان خوی پهره ردگار باسی ئه وه ده کات که فرمان به چ ده کات؟ ده فهرموی: ﴿قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ﴾ واته: به داد پهره وهی له به ندایه تی کردن و مامه له کردندا، نه ک به زولم و ستم. ﴿وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ﴾ واته: روو بکه نه خوا ﴿۱۹﴾، وه کوشش بکن بؤ ئه وهی به جوانترین شیوه به ندایه تی نه نجم بدن، به تایبته نویژ به ناشکراو نه یینی به چا کترین شیوه به جی به یینن، وه به پاکی بگرن له هموو که مو کورتی و ناته واوه یه ک ﴿وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ﴾ واته: مه به ستیان ئه وه بوو به دلئیکی پاکه وه خوا ﴿۲۰﴾ به تاک و ته نیا به رستن.

(الدعاء): پاران وهی داوا کردن له خو ده گریت، وه به هه مان شیوه پاران وهی به ندایه تیش،

واته: له به نهدایه تی کردندا پریایی و ئیره یی مه که ن تنها مه بهستان ره زامه ندی خوا ﷻ یی له پارانه وه کاتاندا.

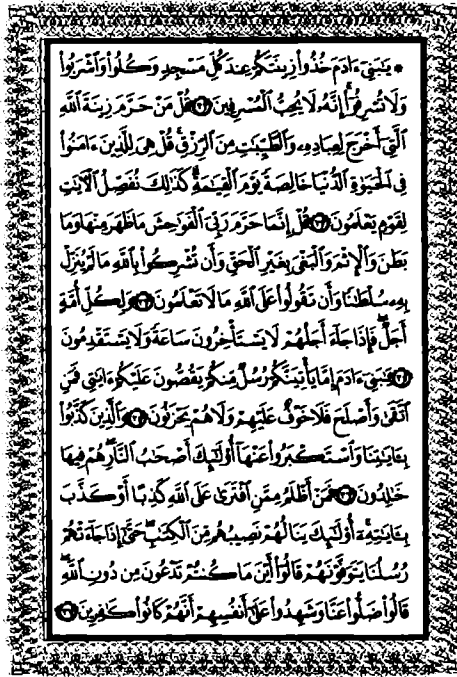
﴿كَمَا بَدَأَكُمْ﴾ (وه ک) یه که مجار ﴿تَعُودُونَ﴾ بۆ زیندوو بوونه وه، وه ک چون دهسه لاتی هه بوو به سهر به دیهینانتان به هه مان شیوه دهسه لاتی هه یه به سهر ئه وه ی جارێکی تر دروستان بکاته وه، به لکو دروستکردنه وه ئاساتریشه.

﴿فَرِيقًا﴾ له ئیوه ﴿هَدَى﴾ واته: خوا ﷻ رینمایی کردن بۆ هیدایهت و هۆکاره کانی بۆ ئاسان کردن و به ربهسته کانی له سهر ری لابردن ﴿وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ﴾ واته: بوون به هۆکاری ئه وه ی که گوهراییان له سهر پیویست بیی، وه کاریان له سهر ریسوا بوونی خویان کرد.

﴿إِنَّهُمْ أَخَذُوا الشَّيْطَانَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ (واته: بیگومان ئه وان له جیاتی خوا، شهیتانه کانیان به دۆستی خویان گرتبوو)، (جا وه ک خوا ده فهرموی): ﴿وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُبِينًا﴾ النساء. کاتیک که دۆستایه تی خویان له خویان دارنی و دۆستایه تی شهیتانیان هه لبارد چونکه پیان باش بوو، ئه وه به شیکی ته وایان وه رگرت له دۆستایه تی و سهر شوپی، وه تووشی زهره رو زیانیکی یه کجار گه وره بوون.

وه پیان وا بوو کاریکی زۆر چاک ده که ن، چونکه حه قیقهت و راستیه کانیان له لاهه لگنیا بووه، وایان گومان ده برد ئه وه ی خراب و بی بنه مایه چاکه، وه ئه وه یشی چاکه خراب و بی بنه مایه! ئه م ده قانه به لگه ن له سهر ئه وه ی که سهر جه م فهران پیکراوو قه دهغه کراوه کان له پیانو قه دهغه کردنی فاشیحه و فهران کردن به کاریک دابه زیون که له عه قلدا جیی ده بیته وه و حکمهت و به رژه وه ندی تیدایه، وه ک چون خوی گه وره باسی کردوه که ناگونجی (له عه قلی سه لیم جیی) نه بیته وه، وه ئه و تنها فهران به دادپهروه ری و دلسۆزی ده کات.

ههروه ها به لگه یه له سهر ئه وه ی که هیدایهت و رینمایی به فەزل و چاکه و منه تی خوایه، وه گوهرای کردنی ئینسان به هۆی ئه وه وه یه به نه زانی و ستم کاریه وه پشتیوانی له شهیتان و دۆسته کانی ده کات، ئه وه ده بیته مایه ی گوهرای بوونی نه فس و ده روونی. وه ئه و که سه وا ده زانی هیدایهت دراوه له کاتیکدا ئه وه هر گوهرایه، ئه وه هیهج بیانویه کی نیه، له بهر ئه وه توانای نه بووه هیدایهت وه ربگری، به لام ئه و به ویستی خۆی وازی له و ریگایه هیناوه که به ره و هیدایهت ده بیات.

(۳۱): ﴿يٰۤاٰدَمُ خُذْ زِينَتَكَ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلْ وَاشْرَبْ وَلَا تُسْرِفْ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿۳۱﴾

پاش نهوی خوا ﴿۳۱﴾ پوشاکیکی داپوشه‌ری عیبو عاری نه‌وه کانی ناده‌می دابه‌زاند، نجا ده‌فهرموی: ﴿یٰۤاٰدَمُ خُذْ زِينَتَكَ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ﴾ واته: له کاتی نویژه کاتاندا عه‌وره تتان داپوشن نویژی سوننه‌ت بی، یان‌فهرز، چونکه به‌راستی داپوشینی جوانی به‌خششه بو جه‌سته‌تان، وه‌ک چون‌ده‌رخستی جه‌سته به‌ناشرین و بی‌زراو دیته به‌رچاو. وه‌ده‌گونجی مه‌به‌ست له‌جوانی لی‌ره‌دا له‌سه‌رووی جل و به‌رگی پاک و خاوینه‌وه

بی، له‌م فهرمانه‌دا نه‌مانه له‌خو ده‌گریت، داپوشینی عه‌وره‌ت له‌ناو نویژدا، وه‌به‌کارهینانی خو جوانگرده‌وه تیایدا، وه‌پاکی شوینی نویژ له‌هم‌وو پیسیه‌ک. پاشان ده‌فهرموی: ﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا﴾ واته: له‌و رزق و روزه‌یانه‌ی که‌پاک و پوختن ﴿وَلَا تُسْرِفُوا﴾ واته: له‌زور خو‌ریدا، زیده‌رؤیی یان به‌مانای شه‌وه دئی که‌زیاد له‌نه‌ندازه‌ی پیوست بی که‌خراپترینان له‌خواردن و خواردنه‌وه کان دایه، که‌زیان به‌جه‌سته ده‌گه‌یه‌نی، یان به‌مانای زیاتر رازاندنه‌وه یه‌له‌خواردن و خواردنه‌وه و جل و به‌رگدا، یان به‌تیپه‌راندنی حه‌لاله بو لای‌حه‌پام ﴿اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ﴾ واته: بی‌گومان خوا ﴿۳۱﴾ زیده‌رؤیکارانی خوش‌ناوین، چونکه‌زیانی هه‌یه بو جه‌سته‌ی مروّف و بژیوی ژیانی، تا هندی جار تووشی بی توانایی و هه‌ژاری ده‌کاته‌وه که‌نه‌توانیت له‌و مال و سه‌روه‌ت و سامانه بو خوئی سوودی لی و به‌بگری به‌شیوه‌یه‌کی ته‌ندروس‌ت، وه‌خه‌لکیش لی سوودمه‌ند بن، له‌م ده‌قه پیروژه‌دا فرمان به‌خواردن و خواردنه‌وه ده‌کات، وه‌قه‌ده‌غی و اهینان لیان ده‌کات، وه‌به‌همان شیوه زیده‌رؤیش تیایاندا قه‌ده‌غه ده‌کات.

(۳۲-۳۳): ﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۳۲﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَنًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿۳۳﴾﴾

خوایان ده باره ی نکولی کردنی نه وانسه ی که حه لال کراوه کانی خوایان حه پام کردوه ده فهرموی: ﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ﴾ له جوره کانی پو شاک به هه موو به شه کانی وه (جل و بهرگی جوان و خشل و هاوشیوه کانی)، نه وانسه ی پاک و خاوینن له رزق و پوزیدا، له خواردن و خواردنه وه به هه موو جوره کانی وه، واته: نه وه که سه کیسه که نازو نیعمه ته کانی خوا ﴿﴾ به سهر به نده کانی ده قه ده غه ده کات، وه نه وه که سه کیسه به ریان له سهر تنگ ده کاته وه؟ پاش نه وه ی خوا فراوانی کردوه؟! وه نه م بهر فراوانیه له لایه ن خوا ی گه وره وه بو به نده کانی له ره وای بینی خواردن و خواردنه وه کان، بو نه وه یه تا بتوانن به چاکترین شیوه عیاده ت و به ندا به تی بو بکن، به ره وای حه لالی نه بینیوه ته نها بو بر واداران نه بی، بو یه ده فهرموی: ﴿قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ واته: بلی نه م زینه ت و جوانیه بو نه وه که سانه یه که له ژبانی نه م دونیا به دا ئیمانان هینا وه. وه تیگه یشتن له نایه ته که نه وه یه ههر که سیک بر وای به خوا ﴿﴾ نه هینتی، به لکو نازو نیعمه ته کانی بو سه ریچی کردن به کار بهینتی نه وه نه تابه ته بو ی و نه ره وایه، به لکو له سهری سزا ده دری، وه له رژی دوایدا پر سیاری لی ده کری له سهر نه م نازو نیعمه تانه ﴿كَذَلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ﴾ واته: ر وونی ده که یه وه و ناشکرای ده که یین ﴿لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ (بو کر مه لیک که ده زانن)، چونکه نه وان سوود له و نیشانانه وه رده گرن، که خوا ﴿﴾ در یژه ی پیدا وه، وه ده زانن نه وه له لایه ن خوا وه یه، به عقل وهریده گرن و (به دل) لیسی تیده گن.

پاشان باسی نه وه قه ده غه کراوانه ی کردوه که له شه ریعه ته کانی پیشوودا قه ده غه ی کرد بوو، ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ﴾ واته: تا وانه گه وره کان، به هژی دزیوو ناشرینی و بو گه نیانه وه، وه ک زینا و نیربازی هاوشیوه کانی.

که ده فهرموی: ﴿مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ﴾ واته: نه وه گونا هانه ی که په یوه ندیان هه یه به جولهی جهسته وه، وه نه وانسه ی په یوه ندیان هه یه به جولهی دل وه، وه خو به زل زانین و سه رسام بوون به خو وریا کردن و دوو رووی، وه هاوشیوه ی نه وانسه، ﴿وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ﴾

بَغَيْرِ الْحَقِّ ﴿۳۱﴾ واته: شهو گوناخانهی که ده کرین، وه دهنه مایه‌ی سه‌ریچی فرمانه کانی خوا ﴿۳۲﴾ و پیشیل کردنی مافه کانی خوای داد‌گهر، بیگومان سزا پیویست ده کهن، وه ده‌ست دریزین بو سر خه‌لک، له خوین و مال و شه‌ره‌ف و ناموسیاند، وه نه‌مه هه‌موو شهو گوناخانه ده‌گریته‌وه که په‌یوه‌ندیان به مافه کانی خوا مافی بنده‌کانه‌وه هه‌یه.

﴿۳۳﴾ وَأَنْ تَشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يَنْزَلْ بِهِ سُلْطَانًا ﴿۳۳﴾ (سلطان) واته: به‌لگه، به‌لکو به‌لگه‌ی یه‌کتابه‌رستی ناردوته خوار، هاوبه‌ش دانان: شه‌ویه له‌گه‌ل خوا ﴿۳۴﴾ یه‌کیک له‌دروستکراوه‌کان بکریت به‌هاوبه‌ش له‌په‌رستندا. وه‌ک‌ریا کردنو سویند خواردن به‌غیری خوا ﴿۳۵﴾ و هاوشیوه‌ی شه‌وانه. ﴿۳۶﴾ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْمُونَ ﴿۳۶﴾ له‌ناوو سیفات و کرده‌وه‌کان و شه‌رع و یاسا‌کانیدا.

خوا ﴿۳۷﴾ هه‌موو شه‌مانه‌ی شه‌رام و قه‌ده‌غه کردوه، به‌هوی شه‌ویه چه‌ندیان زیان و خرابه‌ی تابه‌تی و گشتی به‌دوای خویدا ده‌هینی، وه به‌هه‌مان شیوه‌سه‌تم و بی‌فرمانی و بویری کردنو شه‌رم نه‌کردن له‌خوا ﴿۳۸﴾، وه‌گورین و ده‌ستکاری کردنی ناینی خوا.

(۳۴): ﴿۳۴﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿۳۴﴾

واته: خوا ﴿۳۹﴾ شه‌وه کانی ناده‌می دهر کرده‌سر زه‌وی و له‌وی جیگیری کردن، وه‌واده و ماوه‌یه‌کی بو‌دانان، هیچ شه‌ومه‌تیک له‌شه‌ومه‌ته‌کان نه‌سات و وه‌ختیک دوا ده‌که‌ویت له‌کاته‌ی بو‌ی دباری کراوه، وه‌نه‌ساتیک دوا ده‌که‌ویت.

(۳۵-۳۶): ﴿۳۵﴾ بَنِي آدَمَ إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَمَنْ آتَقَىٰ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۳۵﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۳۶﴾

واته: کاتیک که خوا ﴿۳۷﴾ شه‌وه کانی ناده‌می دهر کرد له‌به‌هه‌شت، تاقیکردنه‌وه به‌ناردنی پیغه‌به‌ران و دابه‌زاندنی کتیه‌ناسمانیه‌کان، نایه‌ته‌کانی خویان به‌سه‌ردا ده‌خویننه‌وه و حوکه‌کانیان بو‌روون ده‌که‌نه‌وه.

پاشان باسی فه‌زلو چاکه‌ی شه‌وانه ده‌کات که وه‌ری ده‌گرن و جیه‌جی ده‌کهن، وه زه‌ره‌رمند بوونی شه‌وه که‌سه‌انه‌ی که‌بشتی تیده‌کهن و وه‌ری ناگرن ﴿۳۸﴾ فَمَنْ آتَقَىٰ ﴿۳۸﴾ له‌وانه‌ی که‌خوا ﴿۳۹﴾ شه‌رامی کرده‌له‌شیرک و تاوانی گه‌وره‌و بچووک.

﴿۴۰﴾ وَأَصْلَحَ ﴿۴۰﴾ ناشکراو نه‌ینیه‌کانی چاک‌ردبی ﴿۴۱﴾ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ ﴿۴۱﴾ له‌وه‌شه‌ره‌ی که‌تنها شه‌وان لبی ناترسن ﴿۴۲﴾ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۴۲﴾ له‌وه‌ی که‌روویداوه، وه‌نه‌گه‌ترس و خه‌مباری

نه ما نه من و ناسایش و خوش گوزهرانی هه میشه یی به دی دیت ﴿ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَأَسْتَكْبَرُوا عَنْهَا ﴾ واته: نه وانه ی نه به دل بر وایان هیناوه و نه به جهسته ملکه چیان
کردوه ﴿ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴾ واته: وه ک چون سو کایه تیان به
نیشانه کانی کردو به رده وام بوون له به درؤ زانینی سوو کایه تی و سه رزه نشت کران به
سزایه کی به تیش و به رده وام.

(۳۷): ﴿ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۗ أُولَئِكَ يَنَالُهُمُ نَصِيبُهُم مِّنَ الْكِتَابِ
حَقٌّ إِذَا جَاءَهُمْ رَسُولُنَا يُتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا إِنَّا مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا
وَشَهِدُوا عَلَيَّ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿۳۷﴾

خوا ﴿ فَمَنْ أَظْلَمُ ﴾ واته: کی له و که سه سه مکارتره ﴿ مِمَّنْ افْتَرَىٰ
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴾ به هاو هل بو دانان و به که م ته ماشا کردن و درؤ کردن به ده میه وه که نه ی
وتبی ﴿ أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ﴾ نه وه ی که روون و راسته هیدایه ت دهره بو پریگای راست
نه وانه نه گهر چی له دنیا دا چیژیان و هر گرت، وه به شی خو یان به ده سه هینا له وه ی
که له (لوح المحفوظ) دا نوو سرا بوو، نه وه هیچ بی نیاز یان ناکات، ماوه یه کی که م چیژ
وه رده گرن و بو ماوه یه کی زوری ش سزا ده درین.

﴿ حَقٌّ إِذَا جَاءَهُمْ رَسُولُنَا يُتَوَفَّوْنَهُمْ ﴾ واته: نه و فریشته ی که تایه ت کراوه به رووح کی شان
کاتیک که کات و ماوه ی ته واو ده ییت ﴿ قَالُوا ﴾ واته: له و کاته دا به سه رزه نشته وه
پیان ده لی: ﴿ إِنَّا مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ ﴾ له و بتانه ی که ده تانه رستن، نا
نیستا کاتی پیوستیه، نه گهر ده توانن قازانجتان پی بگه یه نن یان زیانتان له سه ر لابی ن
﴿ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا ﴾ واته: له به ر یه ک هه لوه شان وه وه پو وچه ل بوونه وه، وه ناتوانن بی
نیاز مان بکه نه که مترین سزای خوای داد گهر ﴿ وَشَهِدُوا عَلَيَّ أَنفُسِهِمْ ﴾ (بو خو یان
شایه تی له سه ر خو یان ده ده ن بو یه) شایسته ی سزای به تیشی به رده وامن.

(۳۸): ﴿ قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَمَنَتْ أَخْبَهَا حَتَّىٰ إِذَا آدَارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أَخْرَبْنَاهُمْ لِأَوْلئِهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَصْلُونَا فَفَاتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۸﴾

فرشته کان بیان ده لین: ﴿ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ ﴾ له دهستی شهو گه لانه ﴿ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ ﴾ نه وانهی که رابوورد وه ک تیره له سهر هه مان ربیازی کوفر و خوبه زل زانین بوون بویه هه موویان پیکه وه شایستهی سزاو سه رشوری بوون له لایه نی خواوه ﴿ ۳۸ ﴾، نه وسا هر تومته و گه لیک له و

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَمَنَتْ أَخْبَهَا حَتَّىٰ إِذَا آدَارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أَخْرَبْنَاهُمْ لِأَوْلئِهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَصْلُونَا فَفَاتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۸﴾ وَقَالَتْ أَوْلئِهِمْ لِأَخْرَبْنَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْهِمْ مِنْ فَضْلٍ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿۳۹﴾ إِذَا أَلْمُوتُ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَأَنْفَعَهُمْ أُولَئِكَ التَّوَلَّىٰ وَلَا يَذْكُرُونَ الْحِجَّةَ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْجَمَلُ فِي سَبْعِ الْيَوْمِ الْمَكَّةَ فَجَرَى الْغَجْرِي مِنَ الْغَجْرِ مِنْ جَهَنَّمَ وَمَا ذُرِّيَّتُهُمْ مِنْ غَيْرِهَا وَكَذَلِكَ جَرَى الْغُلَّيْمِي ﴿۴۰﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا أَلْوَسَهَا مِنْ أَوَّلئِكَ أَصْحَابَ الْحِجَّةِ هُمْ فِيهَا حَادِثُونَ ﴿۴۱﴾ وَذَرَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ تُجْرَى مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا لِمَ هَدَيْتَنَا لَعَلَّ الْوَالِدِينَ كَانُوا يَنْتَوُونَ لَوْلَا أَنْ هَدَيْتَنَا لَعَلَّ جَهَنَّمَ تَرْسُلَ رَبَّنَا بِأَلْمُوتِ وَرُؤُوسِهِمْ فِي الْحِجَّةِ أَوْ قَسَمُوا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿۴۲﴾

تومته تانهی شایستهی دوزهخ بوون و دهخرینه ناو دوزهخه وه، وه ک چژون ده فهرموی: ﴿ وَقَالَ إِنَّمَا أَخَذْتُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثِنًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَمَأْوئِكُمُ النَّارُ وَمَالَكُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ ﴿۳۹﴾ العنكبوت .

﴿ حَتَّىٰ إِذَا آدَارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا ﴾ واته: هه موو نه هلی دوزهخ له ناو ناگردا کژبوونه وه له وانهی که له سه ره تا هاتنه دنیاوه وه وانه شی که له دویا کژتایان پیکهاتوه له دهسه لاتدارو بی دهسه لاته کان، وه له چاولیکه رو شوینکه وتوان.

﴿ قَالَتْ أَخْرَبْنَاهُمْ ﴾ واته: تاقسی پهیره و کاران، شوینکه وتووی دهسه لاتداره کان ده لین: ﴿ لِأَوْلئِهِمْ ﴾ واته: به دهسه لاتداره کانیا، سکالا ده به نه لای خوا ﴿ ۳۸ ﴾ که شه وان گو مرایان کردوون، ﴿ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَصْلُونَا فَفَاتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ ﴾ واته: خوایه چند هینده سزایان بده، چونکه به راستی شه وان گو مرایان کردین، وه شته ناشرینه کانیا له لا جوان کردین.

(۳۹): ﴿ وَقَالَتْ أَوْلئِهِمْ لِأَخْرَبْنَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْهِمْ مِنْ فَضْلٍ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿۳۹﴾

واته: دهسه لاتداران به شوینکه وتوان و په پیره و کارانیان ده لاین: ﴿فَمَا كَانَتْ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ﴾ واته: هه موومان پیکه وه به شدار بووین له گومرایسی و سه ریشیواویدا، وه هوکاری سزا بووین، دهی چاکه ی ئیوه کامه یه به سه ر ئیمه وه؟! ﴿قَالَ﴾ خوا ﴿تَوَلَّاهُ﴾ ده فهرموی: ﴿لِكُلِّ﴾ بؤ هه مووتان ﴿ضِعْفٌ﴾ چند قات و چند به رانه ر له سزادان هه به .

﴿فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ﴾ به لکو نه وهی که زانراوه سزای دهسه لاتداران و گه وره پیاوان نه وانه ی که خه لکی به لاریدا ده بن توندترو سه ختره له سزای په پیره و کاران، وه ک چون نازو نیعمه تی پیشه و او دهسه لاتداره دادپه رو رینمایمی کاره کان گه وره تره له پاداشتی په پیره و کاران.

وه ک خوا ﴿تَوَلَّاهُ﴾ ده فهرموی: ﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ﴾ ﴿٨٨﴾ النحل.

نهم نایه تانه و هاوشیوه کانی به لگن له سه ر نه وهی که هه موو نه وانه ی که نایه ته کانی خوا به درؤ ده خه نه وه، بؤ هه تا هه تایی له دوزه خدا ده میننه وه، له سه ر جه م تاوانه کان به شدارن، نه گه رچی له نه ندازه دا جیاوازن به پیسی کرده وه کانیان و کله ره قیان و ستم و درؤ کردنیان به دم خوای گه وره وه، وه نه و خو شه ویستی ی له دنیا دا له ناو یه کتردا هه یانبوه، له رؤزی دوا پیدا پیچه وانه ده بیته وه، ده بیته دوژ منکاری و نه فرین لیگردن. (۴۰-۴۱): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفْنِحُ لَهُمُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ﴾ ﴿٤٠﴾ ﴿لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ﴿٤١﴾

واته: خوا ﴿تَوَلَّاهُ﴾ هه ووال ده دات ده رباره ی نه و که سه ی که نایه ته کانی به درؤ ده خاته وه و پروایان پی ناهینسی، له گه ل نه وهی که نایه ته کان پروون و ناشکران، وه له ناستیاندا خو ی به گه وره زانیوه که گوپرایه لی برپاره کانی نه کرده، به لکو درؤی کرده و پستی تی کرده، بیگومان نه و جوړه که سانه بی هیوان له هه موو خیر و چاکه یه ک، ده رگا کانی ناسمان به رووی پرو حیاندا ناکریته وه کاتییک که ده مرن و رووچه کانیان به رز ده بیته وه بؤ ناسمان، داوا ده کات، به لام ریگه ی پی نادریت.

وه ک چون له دنیا دا به رز نه بووه ته وه بؤ بروا هینان به خواو ناسینی و خو شویستی، به هه مان شیوه پاش مردنیش به رز نایته وه، به راستی پاداشت به پیسی کرده وه یه.

ئەم نایه‌ته‌ ئه‌وه‌ی لای ده‌فامریته‌وه‌ که‌ ییگومان پرووحی برپواداران نه‌وانه‌ی ملکه‌چی فرمانه‌کانی خوا بوون، نیشانه‌کانی خویان به‌ راست زانیوه‌ ده‌رگای ئاسمانیان بو ده‌ کریته‌وه‌، هه‌تا به‌رز ده‌بنه‌وه‌ بو لای په‌روه‌ردگار، وه‌ به‌رز ده‌بیته‌وه‌ هه‌تا خوا ﷻ ویستی له‌سه‌ر بی، وه‌ ده‌گه‌شیته‌وه‌ به‌ نزیک بوون له‌ په‌روه‌ردگاری، وه‌ چیژ وه‌رده‌گری له‌ په‌زامه‌ندی.

وه‌ فه‌رمایشتی خوی گه‌وره‌ ده‌رباره‌ی نه‌وانه‌ی ده‌چه‌ دۆزه‌خه‌زه‌ ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ الْجَمَلُ﴾ (ناچه‌ به‌هه‌شت) ئه‌و حوشره‌یه‌ که‌ ناسراوه‌ ﴿فِي سَمِّ الْخِيَاطِ﴾ واته‌: هه‌تا حوشر نه‌چیته‌ کونی ده‌رزى دروومانه‌وه‌ که‌ بریتیه‌ له‌ گه‌وره‌ترین ئازه‌ له‌ کان له‌ رووی جه‌سته‌وه‌، وه‌ ده‌رزیش ته‌نگترین و بچوو‌ترین کونی شته‌ کانه‌، ئه‌مه‌ یه‌ کیکه‌ له‌ نمونه‌ مه‌حاله‌ کان.

واته‌: وه‌ ک چۆن ئه‌سته‌مه‌ حوشر بچی به‌ کونی ده‌رزیدا به‌ هه‌مان شیوه‌ ئه‌سته‌مه‌ نه‌وانه‌ی نایه‌ته‌کانی خوا به‌ درۆ ده‌خه‌نه‌وه‌ بچه‌ به‌هه‌شته‌وه‌، (وه‌ ک چۆن له‌ شوینی تر ده‌فه‌رموی): ﴿إِنَّهُ، مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ﴾ (۷۲) ﴿المائدة﴾ وه‌ لیره‌دا خوا ده‌فه‌رموی: ﴿وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ﴾ ئه‌وانه‌ی که‌ سه‌رپیچی و ستم له‌ سنوور ده‌چوونیان زۆر بووه‌.

﴿لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ﴾ واته‌: راپه‌خسی ژیریان ئاگره‌ ﴿وَمِنْ فَوْقِهِمْ عُوَاشٍ﴾ واته‌: لیفه‌ی سه‌ریشیان به‌ ئاگر داپوشراوه‌ ﴿وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ﴾ واته‌: به‌و شیوه‌ سه‌خته‌ پاداشتیکی ته‌واویان ده‌دریته‌وه‌، ییگومان په‌روه‌ردگارت ستم له‌ به‌نده‌کانی ناکات.

(۴۳-۴۲): ﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (۴۲) ﴿وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنَّ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رَسُولَنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَن تِلْكَمُ الْجَنَّةُ أَوْرَثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (۴۳) ﴿﴾

کاتیکی خوی گه‌وره‌ باسی سزاو تۆله‌ی سه‌رپیچی کاران و ستم کارانی کرد، پاشان باسی پاداشتی گوێرپه‌لانی ده‌کات، ده‌فه‌رموی: ﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ واته‌: به‌ دله‌کانیان ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ به‌ جه‌سته‌یان، ئنجا برپوه‌ئینان و کرده‌وه‌ی چاکیان کو کرده‌وه‌، له‌ نیوان کرده‌وه‌ی ئاشکراو کرده‌وه‌ی ناو ناخدا، له‌ نیوان به‌جیه‌ئانی فه‌رزه‌کان و ازه‌ئینان له‌ قه‌ده‌غه‌ کراوه‌ کاند.

وه كه ده فهرموئى: ﴿وَعَمَلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ رسته يه كى گشتگيره بؤ هه موو كرده وه چاكه كان، شهوى كه پيوسته وه او دروسته، وه هه ندى له وه كرده وانه له تواناي مروقدانين، خوا ﷻ ده فهرموئى: ﴿لَا يُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾ واته: به نه ندازهى وزه تواناي خوئيه تى، شهوى له توانايدا نيه ئه ركى ناخريته سر، لهم حاله ته دا پيوسته له سهرى كه له خوا بترسى به پيى توانا، وه نه گهر نه يتوانى هه ندى له واجبه كان به جئ بهينى كه جگه له وه ده توانى به جيى بهينى شه وه له سهرى ناكه وئى و تاوانبار نايى، وه ك خوا ده فهرموئى: ﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾ البقرة، يان ده فهرموئى: ﴿وَمَا جَعَلَ عَلَيْكَ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ الحج. ههروه ها ده فهرموئى: ﴿فَأَنقُضُ اللَّهُ مَا أَسْطَعْتُمْ﴾ التغابن.

له گهل بئى تواناييدا واجب نيه، وه له ناچاريدا هه رامو قه ده غه كراو نيه.

﴿أُولَئِكَ﴾ واته: ئه وانهى وه سف كراون به بروهينان و كرده وهى چاك ﴿أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ واته: جئى گور كييان پينا كرى، چونكه جوړه ها له ززه ت و نازو نيعمه تى تيديه، هه موو ئاوات و داوا كاربه كيان به دى دئى.

﴿وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍ﴾ ئه مهش له گه وره يى و به خشنده يى خوايه له سهر به هه شتبه كان، وه شهو رقو كينه ي كه له دلّه كانياندا هه يه، وه شهو كيپر كييه ي كه له نيوانياندايه، خوا ﷻ ليسان داده رنى، هه تا ده بن به براهه ك كه يه كتريان خوش بوئى، به هه موو پيوهره كانى براهه تى.

خوا ﷻ ده فهرموئى: ﴿وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍ إِخْوَانًا عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ﴾ الحجر.

خوا ئه وه نده ريزيان لئى ده نيىت، كه هه ر تاكيكيان له ناو به هه شتدا وا گومان ده بات كهس شه وه ندى شهو نازو نيعمه تى پئى نه به خشراوه، ئه مهش هه موو هو كاره كانى رقو كينه و هه سوودى و ئيره يى له ناو ده بات.

كه ده فهرموئى: ﴿تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ﴾ واته: بؤ هه ر شوئنيك بيان وهئى به ئاسانى ده يبه ن به ده ورى كوشكه كاندا، يان به ده ورى باخو و باخاته كان، به چه ندين شوئنى خوشدا تيده به رن، وه به رن له خيرو خيراتيىك كه هه رگيز دوايى نايه ت.

وه كاتيىك كه شهو نيعمه تانه ي خويان به چاوى خويان بينى ده لئىن: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا﴾ به وهى كه منه تى كرده به سه رماندا، وه حى كرده بؤ دلّه كانمان و

بروایان پیسی هیناوه، وه دله کانی گوپرایه ل کرده بو کرده وهی چاک تا گه یاندوونی بهم دنیا، وه خوا ﷻ ایمان و کرده وه کانی پاراستوین تا گه یاندینی بهم شوینه، سوپاس بو شه و پرورده گاره ی که چاکترین و بهرینترین نیعتی خوئی بی به خشییوین که له ژماردن نایه ن ﷻ وَمَا كَأَنَّ لِنَهْدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَيْنَا اللَّهَ ﷻ واته: دله کانمان شایسته ی هدایه ت نبوو، نه گهر خوی گه وره به منه تی خوئی هدایه تی نه داباین ﷻ لَقَدْ جَاءَتْ رَسُولَنَا بِالْحَقِّ ﷻ واته: کاتیک که چیژ له و نازو نیعمه تانه و رده گرن که پیغه مبه ران هه وایان پیدابوو، شه وه بوو به حقیقه تیکی راسته قینه ی دلنیا که ره وه بویان، پاش شه وه ی که پیشتر زانستیکی راسته قینه بوو له لایان، وتیان: به راستی به ده ستمان هیناوه به چاوی خومان په یمانی پیغه مبه رانمان بینی، وه شه وه ی که هینا بوویان هه مووی حقیقه ت بوو، که مترین گومان و نالوژی تیدا نه بوو ﷻ وَنُودُوا ﷻ به چاوی ریزو حورمه ته وه بانگ ده کرین ﷻ أَنْ تَلَّكُمْ الْجَنَّةَ أَوْ رَتَّمُوهَا ﷻ واته: ئیوه ده بن به خاوه نی شه وه به هه شته وه به ناوتانه وه ده کری، له کاتیکدا که بیروایان ناگری دوزه خ کراوه به ناویانه وه، شه وه به هه شته به ئیوه به خشراوه ﷻ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﷻ (واته: به هوئی شه وه کرده وه چاکانه ی که ده تان کرد).

هه ندی له زانایانی پیشین (سلف) ده لین: به هه شتی کان له ناگر رزگاریان بووه به لی خوشبوونی خوا ﷻ وه به میهره بانی خوا خراونه ته به هه شته وه، وه پله و پایه ی به رزیان به سه ردا دابه ش کراوه و بوون به خاوه نی کرده وه ی چاک، نه ویش به هوئی میهره بانی خوا وه یه.

(۴۴-۴۵): ﴿وَنَادَىٰ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ

النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ
مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ
أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۴۴﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
كُفْرُونَ ﴿۴۵﴾

خوا - کاتیک که باسی جیگیر بوونی
هردوو نهو دوو کومه‌لهی کرد له
هردوو دنیا، وه هه‌والی پیغه‌مبه‌رانیان
به چاوی خویان بینی له پاداشت و
سزا- ده‌فهرموی: به‌هشتمیه کان بانگی
دۆزه‌خیه کانیان کرد، ﴿۴۴﴾ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا
وَعَدْنَا رَبَّنَا حَقًّا ﴿۴۵﴾ کاتیک که به‌لینسی
پیداين له‌سهر نیمان و کرده‌وهی چاک

وَنَادَىٰ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدْنَا
رَبَّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ
مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنَّ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۴۴﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ
سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كُفْرُونَ ﴿۴۵﴾ وَتَبَيَّنَا
جِبَابًا وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَتَطَرَّوْنَ كَلًّا يَسْتَمِعُونَ نَادَىٰ
أَصْحَابِ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّطُوا عَلَيْنَا مَلَكًا فَخَلَوْا مَا وَهَمُوا بِمَلَكٍ
وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا
مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۴۶﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَ
بِسْمِ اللَّهِ قَالُوا مَا لَأَمْثَلُنَا إِلَىٰ سَائِرِ الْأُمَّمَاتِ وَنَا كُنْتُمْ تَشْتَكِرُونَ ﴿۴۷﴾
أَمْثَلَهُ الَّذِينَ اتَّخَذْتُمُ اللَّهَ آلِهَةً مُتَعَدِّينَ أَذْخَلُوا الْجَنَّةَ
لَا تَخُوفَ عَلَيْهِمْ وَلَا أَنزَالًا يُخَزَّنُونَ ﴿۴۸﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ
الْجَنَّةِ أَنْ أَلْبِسْوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَلَةِ أَنْ تَمَازَازَ قَعْمُ اللَّهِ قَالُوا
إِنَّا لَنَعْرِضُكُمْ عَلَى الْكُفْرِينَ ﴿۴۹﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا
وَلَيْسَ وَعَدُكُمْ بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ قَالُوا لَنُؤْتِيَنَّهُمْ سَحَابًا سَمًا ﴿۵۰﴾
لَقَدْ نَزَّلْنَاهُمْ نَارًا مَسْكِينًا وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُم مَّجْدُونَ ﴿۵۱﴾

به به‌هشت، به پاستی چوونیه نیو به‌هشتمه‌وه و نهو وه‌سفه‌ی که بۆمان کرابوو
به چاوی خۆمان بینیمان ﴿۴۴﴾ فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ ﴿۴۵﴾ له سهر بیروایسی و سهر پیچی
﴿۴۴﴾ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ ﴿۴۵﴾ بیگومان بینیمان په‌یمانی پاسته‌قینه‌ی خوا ﴿۴۴﴾ پاست بوو، وه بۆ
هه‌موو خه‌لکی روون ده‌ییشه‌وه، ده‌ی کی له خوای گه‌وره پاست بیژتره، وه گومان و
دوو دلیان له لا نه‌ما، وه نه‌وه‌ی که پیژتر به‌لینیان پیدرابوو نه‌مرؤ له حقیقه‌تدا
بینیان، وه برواداران له نه‌وپه‌ری دلخوشیدا بوون به په‌یمانی خوای په‌روه‌ردگار، وه
بیروایان بی ئومید بوون له هه‌موو خیریکو شایه‌تیاں له‌سهر خویاندا که نه‌وان
شایسته‌ی دۆزه‌خن.

﴿۴۴﴾ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ ﴿۴۵﴾ واته: له نیوانی دۆزه‌خیه کان و به‌هشتمیه کاندا، ده‌لی: ﴿۴۴﴾ أَنْ لَعْنَةُ
اللَّهِ ﴿۴۵﴾ نه‌فرین و دووریان له گشت خیرو چاکه‌یه ک ﴿۴۴﴾ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۴۵﴾ به هوی
نه‌وه‌ی کاتیک که ده‌رگای میهره‌بانی بۆ والا کردن نه‌وان به شیوه‌یه کی سته‌مکارانه
ده‌رگاکه‌یان به پرووی خویاندا داخست و خه‌لکیان له‌سهر ریگای پاست په‌شیمان
ده‌کرده‌وه، بۆیه خویان گو‌مرا‌بوون و خه‌لکیشان به دوا‌ی خویاندا گو‌مرا کرد.

خوایێ ده‌یه‌وی پڕیگای راست بگرته بهر ﴿وَيَعُونَهَا عَوْجًا﴾ وه‌ ئه‌وان ده‌بانه‌وی ئه‌و پڕیگایه‌ به‌ خواریو ناریکی پێشانی خه‌لك بدهن ﴿وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ﴾ (واته: بێگومان ئه‌وان به‌ پڕۆزی دوایی بپه‌روا بوون).

وه‌ ئه‌مه‌ی که‌ بوو به‌ مایه‌ی ئه‌وه‌ی که‌ له‌ پڕیگای راست لابده‌ن و شوینی هه‌واو ئاره‌زووه‌ کانیان بکه‌ون، بپه‌روا نه‌بوونیان بوو به‌ پڕۆزی دوایی و نه‌ترسانیان له‌ سزای خوایی، وه‌ نه‌بوونی ئومێدیان به‌ پاداشت. تیگه‌یشتن لهم‌ بانگه‌وازه‌دا ئه‌وه‌یه‌ که‌ به‌ راستی په‌حمه‌ت و چاکه‌ی خوا ﴿بِئْوَ بَرِّوَادَارَانَ﴾ بپه‌رواداران گه‌شتگیره‌، وه‌ چاکه‌ کانیشی به‌رده‌وامه‌.

(۴۶-۴۹): ﴿وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَتِهِمْ وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ لَمَّا دَخَلُوا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَى أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ قَالُوا مَا أَعْنَى عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهْتُولَاءَ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَبْأَلُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخَلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾﴾

خوای ده‌فه‌رموی: ﴿وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ﴾ (واته: له‌ ئیوانی به‌هه‌شتیه‌ کانی و دۆزه‌خیه‌ کانی پهرده‌ هه‌یه‌ پێی ده‌وتری: ﴿الْأَعْرَافِ﴾ نه‌ له‌ به‌هه‌شته‌و نه‌ له‌ دۆزه‌خه‌، به‌سه‌ر هه‌ردوو کیاندا ده‌پوانی، ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر ئه‌و شوینه‌یه‌ ته‌ماشای دۆخی هه‌ردوو کۆمه‌له‌ که‌ ده‌کات، وه‌ له‌سه‌ر ئه‌و پهرده‌یه‌ پیاوانیک هه‌ن هه‌ر یه‌ که‌ له‌ به‌هه‌شتی و دۆزه‌خیه‌ کانی ده‌ناسنه‌وه ﴿بِسِيمَتِهِمْ﴾ (واته: به‌ هۆی نیشانه‌و شیوه‌ی تایه‌تیانه‌وه‌ جیا‌یان ده‌که‌نه‌وه‌، ئه‌گه‌ر ده‌سته‌ی به‌هه‌شتیه‌ کانی بینن بانگیان ده‌که‌ن ﴿وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ﴾ (واته: سه‌لاویان لی ده‌که‌ن، وه‌ ئه‌وان تا ئیستا نه‌چوونه‌ته‌ به‌هه‌شته‌وه‌، به‌لکه‌و ئومێدیان هه‌یه‌، وه‌ خوای به‌ به‌زه‌یی ئومێد ناخاته‌ دلی که‌سه‌یکه‌وه‌ مه‌گه‌ر پڕیزی لی نایست.

﴿وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ﴾ کاتی که‌ روویان وه‌رده‌گه‌په‌ردی، شتیکی ناشه‌رین و نابووت ده‌بینن ﴿قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ کاتی که‌ ئه‌وانه‌ی له‌سه‌ر ئه‌عرا‌فن ده‌سته‌ی به‌هه‌شت ده‌بینن، ئومێدی ئه‌وه‌ ده‌که‌ن له‌وان بن، بۆیه‌ سه‌لاویان لێده‌که‌ن و پڕیزیان لێده‌گه‌رن، وه‌ کاتی روو وه‌رده‌گه‌په‌رن به‌بیستی وستی خو‌یان به‌ لای کۆمه‌لی دۆزه‌خدا، په‌نا ده‌گه‌رن به‌ خوا ﴿بِئْوَ بَرِّوَادَارَانَ﴾ له‌و حاله‌ی تێشان، به‌ شیوه‌یه‌ کی گه‌ستی.

پاشان باسی تايهت ده کات پاش باسکردني گشتي و ده فهرموي: ﴿وَأَدَّىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا بِأَعْيُنِنَا سَبِيحَتُهُمْ﴾. نهوان له کومه لى دوزخن، له دنيا دا خواوه ريز شوو شهرف بوون، ده سته ي نه عرف پيشان ده لين، کاتي که ده يانينن به تنها سزا ده درين، به بي نه وه ي که س پشگيريان لي بکات و به ده ميانه وه بچيت: ﴿مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ﴾. نهو کومه لى که له دنيا دا پستان پيشان ده به ست له خوشي و ناخوشيه کاندا، نا نه مرؤ هه لوه شايه وه وه هيچ سوو ديکي بي نه گه يانندن، چ شتيک سوودي بي گه يانندن؟ به رانبر به هق و نهو که سه ي په يامه که ي بي هيتابوو.

پاشان که سائيکيان بي پيشان ده دري له نه هلي به ههشت که له دنيا دا هه ژارو لاواز بوون، نهوانه ي که له دوزه خدان گالته يان بي ده کردن، به نه هلي دوزه ده لين: ﴿أَهْوَلَاءَ﴾. نهوانه ي که خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾. ده ستونه به هه شته وه ﴿الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَتَّخِذُونَ آلِهَةً إِلَّا اللَّهَ﴾. به هوي به که متان ده زانين و سه رتان له خوتان سوورما بوو، بيگومان تيوه سويندتان خوارد که خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾. نايانخاته بهر ميهره باني خوي، وه بوستان ده رکوت له لايه ن خواوه ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾. که تيوه ش لي پرسينه وه تان له گه لدا ده کریت. ﴿أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ﴾. (برؤنه به ههشت) به هوي نهو کرده وانه ي که کردو تانه، واته: به لاوازه کان ده وتر ي فهرموون بچنه به هه شته وه به هوي نهو کرده وه چا کانه ي که کردو تانه ﴿لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ﴾. له و ناخوشيانه ي که له داهاتوودا ديت ﴿وَلَا أَنْتُمْ حَزَنُونَ﴾. له سه نه وه ي که رابوورد، به لکو تيوه له ناسايشي ته او دان، دلخوشن به هه موو خير و چا که يه ک.

نه مهش نهو فهرمايشته ي خوايه که ده فهرموي: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ﴾ ۲۱ ﴿وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامِرُونَ﴾ ۲۰ ﴿تَا ده فهرموي: ﴿فَالْيَوْمَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ﴾ ۲۴ ﴿عَلَىٰ الْأَرْبَابِكِ يَنْظُرُونَ﴾ ۲۵ ﴿المطففين.

زانايان و تويزه ره وانسي قورشان بوچووني جياوازيان هه يه ده رباره ي نه وه ي که ده سته ي نه عرف کين؟ وه کرده وه کانيان چيه؟ بوچووني ته او نه وه يه نهوان گه ليکن چا که و خراپه کانيان يه کسانه، نه خراپه يان زورتره بچنه دوزه خه وه، وه نه چا که يان زياتره بچنه به هه شته وه، نهوان له نه عرف ده ميننه وه هه تا خوي کاره جي ويستي له سه ر ييت، پاشان خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾. نه گه ر بيه وي به ميهره باني خوي

ده یانخاته بهه شت، چونکه ره حمهت و میهره بانئ پیشی خه شم و تووره یی که وتووه، وه دهوری هه موو شتیکه داوه.

(۵۳-۵۰): ﴿وَأَدَّيْ أَصْحَبُ النَّارِ أَصْحَبَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۵۰﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتَهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسِفُهُمْ كَمَا نَسَوْنَا هَذَا يَوْمَهُمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿۵۱﴾ وَلَقَدْ جِئْتَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عَلَيْهِمْ هُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۵۲﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ سُئِلُوا مِنْ قَبْلِ قَدْ جَاءَتْ رُسُلًا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۵۳﴾﴾

وه دوزه خیه کان بانگو هاوار له بهه شتیه کان ده کهن کاتییک که سزا ده درین، وه کاتییک که برستی و تینویه تی تینیان بو دینی هاواریان بو ده کهن و ده لین: ﴿أَنْ أَفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ﴾ له خواردن، بهه شتیه کان وه لامیان ده ده نه وه و ده لین: ﴿إِنَّ اللَّهَ حَرَمَهُمَا﴾ واته: (خوا قه ده غه ی کرده) خواردن و خوارندن وه ی ناوی بهه شت ﴿عَلَى الْكَافِرِينَ﴾ (له سر بیروایان) نه وه وه ک سزایه ک بو یان له سر نه و بیرواییه که به ثایه ته کانی خوا ﴿فَلَعِبًا﴾ کردیان، وه به هو ی نه وه ی نه و ناینه ی که فرمانیان پیکرابوو پابند بن پی، وه په یمانیان پیدرابوو به پاداشتی ته و او ﴿لَهْوًا وَلَعِبًا﴾ واته: دلیان سه رقال بوو به شتیکی تره وه و پشتیان تیکرد، وه به گالته جاریه وه ته ماشایان ده کرد ﴿وَعَرَّتَهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا﴾ به جوانی و رازاوه یه کانی، به و هو یه وه خه لکیکی زور بانگه شه ی بو ده کرد و دلی پی خوش بوو، وه وایان ده زانی له پالیا ده حسینه وه و پشتیان کرد له روژی دوایی و له بیریان کرد.

﴿فَالْيَوْمَ نَنسِفُهُمْ﴾ واته: وازیان لیده هینین، با سزا بچیژن ﴿كَمَا نَسَوْنَا هَذَا يَوْمَهُمْ هَذَا﴾ وایان ده زانی نه وان ته نها بو نه م دنیا به دروستکارون، وه هر گیز له داهاتوودا پاداشت نادرینه وه.

﴿وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ﴾ ئینکاری کردیان به هو ی که مته رخه می نه بوو له ثایه ته کانی خوا و شیوه ی ناشکرا کردیان،

به لکو بیگومان ﴿حِثَّتْهُمْ بِيَكْتَبٍ﴾
 فَصَلَّنَهُ ﴿واته: هه موو نه وانى که
 خه لک پیوستی پیى ده بیى پرونمان
 کردو ته وه ﴿عَلَىٰ عِلْمٍ﴾ واته: له رووی
 زانستیه وه له لایه ن خوائ گه وره وه به
 بارودوخی بهنده کان له هه موو کاتو
 شوینیکدا، وه نه وه ی که بهرژه وه ندى
 نه وانى تیدایه وه نه وه یشی بهرژه وه ندى
 نه وانى تیدا نیه، دریزه پیدانیک نه بو وه
 له سه ر بنه مانى نه زانین له کارووباره کان،
 که بیى ناگابى له هه ندى باروودوخی و
 بریاریکى نه گونجاو ده ر بکات، به لکو
 دریزه پیدانیک بو وه له سه ر بنه مای
 زانستیک که ده وری هه موو شته کانی

وَلَقَدْ حِثَّتْهُمْ بِيَكْتَبٍ فَوَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً
 لِّقَوْمٍ ذُرِّيَّةٍ ﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ﴾ وَرَبِّىَ تَأْوِيلَهُ
 يَقُولُ الَّذِي نَسُوهُ مِنْ قَبْلِ قَدْ جَاءَتْ رُسُلًا بِالْحَقِّ
 فَهَلْ لَنَا مِنْ شَفَعَةٍ فَيُشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَعَمَلٌ بَعِيدٌ
 كُنَّا نَعْمَلُ فَعَمَلٌ فَخَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَرَسُولٌ عَنْهُمْ فَاسْأَلُوا
 بَعَثَرُونَ ﴿إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى الْعَرْشَ
 بَطَائِنُ الْمُقَرَّبِينَ وَاللَّهُ وَكَرِيمٌ ﴿وَالصَّمْرُ وَالْكَافُرُ مُسْتَهْزِئِينَ
 يَا مَعْرُوفُ آلَهُ الْعَاقِبُ وَالْأَخْرَجْنَا لَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿
 أَدْعُرَّ رَبَّكُمْ خَوْفًا وَخُفْيَةً إِنَّهُمْ لَا يُحِبُّ الْمُنْكَرَ ﴿
 وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ حَوْفًا مُطْمَئِنًّا
 إِن رَحِمْتَ اللَّهُ قَوْمًا مِنَ الْمُتَحْسِبِينَ ﴿وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ
 الرِّيحَ بِطَائِفَاتٍ فِيهِ رَحْمَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَأَنَّ الْفُلْكَ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ
 مَعْنَاهُ لَيْلٌ مِّنَ فَاتَرَاتِكُمْ فِي الْمَاءِ فَاخْرُجْ حَتَّىٰ يَمْسَهُ مِنَ الْجُلُ
 الْقَمَرِ ﴿كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْعُرُقَ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿

داوه، وه بهر فراوانى میهره بانى بو هه موو شتیک.

﴿هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ واته: برواداران به هوى شه کتیه وه هیدایه ده درین
 له گوپرایى، وه ناشکرا کردنى هه قو باتل، وه به هوى شه وه وه میهره بانى خوابان
 به سه ردا ده بارى، نه ویش بریتیه له خیر و خوشبهختی له دنیاو دواروژدا.

نه وانى که سزایان له سه ر پیویست بوو پروایان بهم کتیه پیروژه نه هیناو گوپرایه لى
 فرمانو قده غه کراوه کانى نه بوون، هیچ فرتو فیلیکیان نه ما نیلا شه وه نه بیى که
 سزایان له سه ر پیویست بیى، وه ک قورشان نامازه ی پیکردوه.

بویه ده فه رموى: ﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ﴾ واته: روودانى شه وه که خوا هه والى پیداه
 وه ک یوسف ~~الکافی~~ کاتیک که خه وه کى هاته دى فه رموى: ﴿يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ﴾ يَقُولُ
 الَّذِي نَسُوهُ مِنْ قَبْلِ ﴿واته: په شیمانن و ده ستى خویمان ده گه زن له وه ی که روویدا،
 تکای شه وه ده که ن که له تاوانه کانیا ن خوش بیست دان به وه دا ده نین که پیغه مبه ران
 هیناویانه: ﴿قَدْ جَاءَتْ رُسُلًا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شَفَعَةٍ فَيُشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ﴾ بو دنیا
 ﴿فَعَمَلٌ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ﴾ به راستی کات به سه ر چوو بو گه رانه وه بو دنیا ﴿فَمَا

نَفَعَهُمْ شَفْعَةُ الشَّفِيعِينَ ﴿٤٨﴾ المذئذ، وه داوای گهراندنهوهه یان بۆ دونیا بۆ ئهوهی کاری چاکسی تیدا بکهن درۆیه، به لکو تهنها مه بهستیان ئهوهیه سزا له سه ر خۆیان لایهن خوا ﴿٤٧﴾ ده فهرموئ: ﴿وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا هُمْ عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٨﴾ الأنعام، (واته: ئه گه ر گێرپا باشنه وه هه ر ده گه رانه وه سه ر ئه وهی که رێگریان لێی کراوه، وه بیگومان درۆزن).

﴿قَدْ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ﴾ کاتیک که نه فسی خۆیان یان له ناو برد، ئهم زه ره ره مه ندیه ش وه ک له ده ستدانی مال و مندا ل نیه، به لکو ئه مه دو رانیکه به هیه چ شیوه یه ک پر نایته وه. ﴿وَضَلَّ عَنْهُمْ مَأْكَلُوا يُفْتَرُونَ﴾ له دنیا دا، له وهی که نه فسیان ئاواتی بۆ ده خواست و شه یتان په یمانی پیدابوون، به شیوه یه ک کاریان تیدا کرد که وا نه زانن لێ پرسینه وه یان له سه ر ده کریت، وه به تالی و گو مرایی خۆیان و راستی په یامی پیغه مه رانیان بۆ ده ر که وت. (۵۴): ﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَىٰ اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾

خوا ﴿٤٧﴾ روونی ده کاته وه که ئه و تاک و ته نیا په ها وه لی نیه، ده فهرموئ: ﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ وه ئه وهی که (له ئاسمانه کان و زه وی) ش دایه، ده رباره ی گه وره یی و به رفراوانی و فه رمان و ورده کاریه کانی، وه دا هینان و دروستکرا وه کانی. ﴿فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ﴾ واته: سه ره تای رۆژی یه ک شه مه بوو، کو تاییه که ی رۆژی جو مه بوو، کاتی که لیبویه وه فه رمانی خوی به سه ردا سه پاندن ﴿اسْتَوَىٰ﴾ خوا ﴿٤٧﴾ (به رز بوویه وه) ﴿عَلَى الْعَرْشِ﴾ (بۆ سه ر عه رشی) گه وره، که ده وری ئاسمانه کان و زه وی و ئه وه شی که تیدایه دا وه، به رز بوویه وه، به به رز بوونه وه یه ک شایسته ی گه وره یی ئه و بیته، به رز بووه وه سه ر عه رش، وه ده وری هه موو مولکیکی دا، وه کاروباری به نده کانی به ری خسته وه، وه بریاری گه ردوونی رای کرد، له گه ل بریاری دینیدا، بۆیه ده فهرموئ: ﴿يُغْشَىٰ اللَّيْلَ﴾ تاریکی ﴿النَّهَارَ﴾ پرۆشنایی، هه موو سه ر زه وی تاریک ده کات و نه وه کانی ئاده م ئارامی تیدا وه رده گرن، وه دروستکرا وه کان ده گه رینه وه بۆ شوینی هه وانیهان، وه له ماندوو بوون و پرۆشته نشوو ده دن، له وهی که له رۆژدا به سه ریان دیت.

﴿يَطْلُبُهُ حَثِيثًا﴾ هه ر کاتیک شه و دیت رۆژ نامینی، وه هه ر کاتیک رۆژ دیت شه و

کوتایسی دیت و نامینی، بهم شیوه به برده و امه هه تا هه موو جیهان ده پیچته وه، پاشان بهنده کان له دنیا ده گوازیته وه بو دنیا به کی تر.

﴿ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِ رَبِّ ۗ ﴾ واته: له ژیر بارو ریڅخستنی خوا دان، که به لگه به له سر نه وهی که خاوه ن سه رجه م وه سفه کانی کامل بوون، دروستی کردوه به گه و ره ی داناوه، هه لبه ته نه مهش ثاماژه به بو ته وای ده سه لاتی خوا ﴿ وَاللَّهُ ۗ ﴾ وه نه وهی که تیادایه له بریارو ریڅخستن و ورده کاری، وه به لگه به له سر حکمه ت و دانایی خوا ﴿ وَاللَّهُ ۗ ﴾ وه نه وه موو سوودو که لکه گرنگه، وه نه وه شی له خوار نه وانه وه به به لگه به له سر به رفراوانی میهره بانی خوا ﴿ وَاللَّهُ ۗ ﴾ وه تنها نه و په رستراوی راسته قینه به و پیوسته تنها به ندایه تی بو نه و بگریت.

﴿ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ ﴾ واته: بیدارین هه موو نه و به دیهینراوانه ی که سه رجه م دروستکراوه کان له سه ره وه بو خواره وه به هه موو جوړو شیوه کانی وه خوا ﴿ وَاللَّهُ ۗ ﴾ دروستی کردون، به دیهینان فرمانی (الکونیه و القدریه) گه دروونی و چاره نو سه کان له خو ده گریت، وه فرماندان سه رجه م بریاره ثاینی و شه ریه کان له خو ده گریت، وه پاشان بریاری پاداشتیش، وه نه وهش له شوینی مانه وهی هه تا هه تایسی ده بیته ﴿ تَبَارَكَ اللَّهُ ۗ ﴾ واته: گه و ره یی و بیگه ردی له هه موو که م و کوریه ک و هه موو خیره و چاکه به ک تنها بو خوا ﴿ وَاللَّهُ ۗ ﴾ پاکسی و بیگه ردی بو نه و خوا به ی که به ته ووترین شیوه وه سف کراوه، وه پاکسی بو نه و خوا به ی که خیره و چاکه ی بی پایانی زوری رشتوه به سه ر دروستکراوه کانی، هه موو به ره که تیک له گه درووندا به هو ی ره حمه تی خاوه به، بو به ده فهرمو ی: ﴿ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۗ ﴾ وه کاتیک که باسی گه و ره یی و ده سه لاتی ره های خو ی کرد که به لگه به له سر نه وهی به تاک و تنها به رستری له هه موو کارو باره کاند، فرمانی کردوه به مه و ده فهرمو ی:

(۵۶-۵۵): ﴿ اَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً اِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ۝ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا وَاَدْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا اِنَّ رَحْمَتَ اللّٰهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ۝ ﴾

پارانوه ده چیه چوارچیوه به وه: پارانوه ی داوا کردن و پارانوه ی به ندایه تی بو کردن، فرمانی کردوه به نزاو پارانوه لیگردنی ﴿ تَضَرُّعًا ۗ ﴾ واته: به زه لیلی و کروزانه وه له پارانوه دا ﴿ وَخُفْيَةً ۗ ﴾ واته: به نهینی، چونکه مه ترسی ریایی

ليده كرئت، بهلكو به نهئى و به تايهت خوا ﷻ بپارينهوه، ﷻ إِنَّهُ لَا يَجُتُّ
 الْمُعْتَدِينَ ﷻ واته: نهوانهى دهستدرىژى ده كهن له هموو كارووباره كاندا (خوا
 خوئى ناوين)، لهو دهست درىژيانه: نهويه كه ئينسان داواى شتيك له خوا ﷻ
 بكات بوى نهگونجى، يان رويجى له داوا كردندا، يان زور دهنكى بهرز بكاتوهو
 هاوار بكات، هموو نهمانه له چوارچيوه دهست درىژى كردنه له پارانهوهدا كه
 ييگومان قهدهغن، ﷻ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ ﷻ واته: به سهريچى كردن ﷻ بَعْدَ
 إِصْلَاحِهَا ﷻ واته: به گوپرايهلى، چونكه سهريچيه كان خوورپهوشتو كردهوهو
 رزقو روزه كان تيكدهدهنو لهبارى دهبه، وهك خوا ﷻ دهفهرموى: ﷻ ظَهَرَ
 الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ ﷻ الروم. وهك چؤن گوپرايهليه كان
 دهبه مابهى چاكردى كردهوهو رزقو روزه له دنياو دواروژدا...

ﷻ وَأَدْعُوهُ حَوْفًا وَطَمَعًا ﷻ واته: هاوارو نزا بيات بو خوا ﷻ، هيوای ليوه گرگرتى هبى و
 بترسى لهوهى رت بكرتهوه، به پيچهوانهى پارانهوهى كه سيك كه سهسام بى به
 خوئى، وه خوئى له پلهو پايهى خوئى به گوره تر بزائى، يان پارانهوهى كه سيك
 بيتاگا بى و نهزائى چى دهلى، وه پوختهى نهوهى كه خوا ﷻ باسى كردهو دهربارهى
 نادابه كاني پارانهوه: دلسوزى بو خواى تاكو تنها، چونكه نهوه دهبيت مابهى پارانهوه
 به پنهانى، وه شاردهوهو پنهانى پارانهوه تنها بو خوا بى، به دليكى پر له ترسو
 پر له نوميدو هيوانهك بيتاگا بيت لهوهى داواى ده كات، وه ههروهها بى باك نهى
 له وهرگرگرتى پارانهوه كهى، نهمه له چاكرين شيوه كاني پارانهوهيه، چونكه ئيحسانو
 چاكه له هموو بهندايتى كردنيكدا برتبه لهوهى كوئشى تيدا بكرى و به تهواوترين
 شيوه نهجام بدرى، وه هيچ كه مو كورتبه كى تيدا نهبى له هيچ پرونيكهوه، بويه
 دهفهرموى: ﷻ إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ ﷻ له بهندايتى كردنى خوا ﷻ، نهوانهى
 چاكه خوازن بهرانبهر بهنده كاني خوا ﷻ، بهنده تا چاكه زياتر بكات نزيكتر ده بى
 له ميرهبانى خوا ﷻ، نه دهقه هاندانى تيدايه بو چاكه و چاكه كارى.

(۵۸-۵۷): ﷻ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ﷻ حَتَّىٰ إِذَا أَقْلَّتْ سَحَابًا
 ثَقَالًا سَقْنَهُ لِبَلَدٍ مَّيْمَنٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ ﷻ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ
 لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﷻ ۵۷ ﷻ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتَهُ ﷻ بِإِذْنِ رَبِّهِ ﷻ وَالَّذِي خُبْتُ لَا يُخْرِجُ إِلَّا
 نَكِدًا ﷻ كَذَٰلِكَ نَصْرَفُ الْأَيَّاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﷻ ۵۸ ﷻ

خوایا شوینه‌وارئ له شوینه‌واره کانی دهسه لاتی خوئی پروون ده کاته‌وه، که یه کیکه له به‌خشینه کانی میهره‌بانی خوا عزیم ده‌فرموی: وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ واته: ئه‌وه بایانه‌ی که مژده‌ده‌رن به باراندنی بارانی ره‌حمت به ویستی خوا عزیم بۆ سه‌ر زه‌وی، مژده‌ده‌دات به‌خه‌لکی به‌ره‌حمت و میهره‌بانی خوا عزیم، وه دله‌کانیان ئاسووده‌ده‌بی پیش باراندنی حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ بایه‌کان سَحَابًا نُّفَالًا هه‌ندی له‌و بایه‌پالی پیوه‌ده‌نی و ده‌پیچته‌وه، بایه‌کی ترده‌بیینی سُقْنَهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ شوینیکی وشکانی که‌خه‌ریکه‌ئاژه‌له‌کانی له‌ناو ده‌چن، وه‌خه‌ریکه‌خه‌لکه‌که‌یشی بی‌ئومید ده‌بن له‌میهره‌بانی خوا عزیم فَأَنْزَلْنَاهُ واته: به‌وه‌هورو بارانه‌به‌سه‌ر شوینیکی مردوودا الْمَاءَ واته: بارانیکی به‌خوور له‌ناو هه‌وره‌کانه‌وه، وه‌خوا عزیم به‌ویستی خوئی بایه‌کیان بۆ ره‌وانه‌ده‌کات به‌ش به‌شی بکات فَأَخْرَجْنَا به‌من‌کل‌الشمز عزیم به‌وه‌شیوه‌له‌ره‌حمت و میهره‌بانی خوا عزیم ده‌بن له‌نازو نیعمه‌ته‌کانی چیژ وهرده‌گرن.

که‌ده‌فرموی: كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَةَ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ واته: وه‌ک‌چون‌زه‌ویمان زیندوو‌کرده‌وه‌پاش‌ئه‌وه‌ی که‌مردبوو، به‌هه‌مان‌شیوه‌مردوو‌ه‌کان له‌گوره‌کانیان ده‌رده‌هینین و زیندوو‌ویان‌ده‌که‌ینه‌وه، پاش‌ئه‌وه‌ی که‌ئیسک و پروسکیان له‌ت و په‌ت و بلاو‌بوته‌وه، بیگومان‌ئمه‌به‌لگه‌هینانه‌وه‌یه‌کی‌پروونه، به‌راستی‌جیاوازی‌له‌نیوان‌ئمه‌دوو‌کاره‌دانیه، وه‌ئه‌وه‌ی که‌نکولی له‌زیندوو‌بوونه‌وه‌ده‌کات له‌گه‌له‌ئه‌وه‌دا به‌چاوی‌خوئی‌هاوشیوه‌که‌ی‌ده‌بینی، ئمه‌ش‌جگه‌له‌نکولی‌کردن و یاخی‌بوون له‌راستی‌ه‌کان‌هیچی‌تر‌نیه، ئمه‌نایه‌ته‌هاندیره‌له‌سه‌ر‌په‌ند‌وه‌ر‌گرتن و بیر‌کردنه‌وه‌له‌به‌خشه‌کانی‌خوا عزیم، وه‌تیروانینیان به‌باشترین‌شیوه، نه‌ک‌ته‌نها‌خویان‌لیی‌بیناگا‌بکه‌ن و پشت‌گوئی‌بخه‌ن.

پاشان خوا **بِأَذْنِ رَبِّهِ** باس له جياوازي شه
 زويانه ده كاته وه كه بارانيان به سهره
 ده بارينسي ده فهرموي: **﴿ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ ﴾**
 واته: خو ليكي به پست و به به ره كه ت،
 كاتيک كه باراني به سهردا ده باري
﴿ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ ﴾ واته: كه ناماده كراهه
 بوي **﴿ بِأَذْنِ رَبِّهِ ﴾** واته: به ويست و
 ناره زوي خوا **﴿ بِلَيْلٍ ﴾** هو كاره كان له
 به ديهاتني شته كاندا سه ره خو نين،
 به لكو پيوستيان به فرماني خواهه به
﴿ وَالَّذِي حَبِطَ ﴾ له زوي **﴿ لَا يَخْرُجُ إِلَّا ﴾**
﴿ نَكِدًا ﴾ واته: دركو و دال نه بي شتي به
 سووي لي ناروي.

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِأَذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي حَبِطَ لَا يَخْرُجُ
 إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾
 لقد أرسلنا نوحًا إلى قومه فقال يا قوم اعبدوا الله ما لكم
 من داله غيره وإن أتاكم على غير عذاب يوم عظيم ﴿٥٩﴾
 قال الملأ من قومه إننا لَنرىكَ في ضلالتٍ مبينٍ ﴿٦٠﴾ قال يا قوم
 ليس بي ضلالتة ولكني رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾
 أتيلفكم غير رسالتِ رَبِّي وَأُصْبِحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ
 مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوْعَجِبُوا أَن جَاءَهُمْ ذِكْرُن مِّن رَّبِّكُمْ
 عَلَى رَجُلٍ مِّنكُمْ لَمْ يَذُكُرُوا وَقَدْ خَلَقْنَاكَمْ خَيْرًا مِّن
 ذَكَرْتُمْ فَأَنْجَيْتَهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْقُرْآنَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا بِآيَاتِنَا أَن مِّنكُمْ أَقْوَامٌ أَصْرَبُونَ ﴿٦٣﴾ قَالَ
 عَادِلُ مَا هُوَ إِلَّا قَوْمٌ يَنْقُرُونَ عِبَادَ اللَّهِ مَا لَكُمْ قَدِّمُوا
 عَلَيْهِمْ وَأَقَلَّ تَسْوِيرُونَ ﴿٦٤﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ
 إِنَّا لَنرىكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٦٥﴾
 قَالَ يَاقَوْمِ لَيْسَ بي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾

﴿ كَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ ﴾
 يشكرون **﴿ واته: بهش بهشي ده كه ين و رووني ده كه ينه وه و نمونه ي بو ده هيننه وه،
 بو شه و گه له ي كه شوكرانه بزيري خوا ﴿ بِلَيْلٍ ﴾ ده كه ن و دان به نازو نيمه ته كانيدا
 ده نين، وه به كاري ده هينن له په زامه ندي خوا ﴿ بِلَيْلٍ ﴾ دا، بيگومان نه وانه سوود له فزل و
 چاكه ي خوا وه رده گرن كه له كتيبه كه يدا هيناويه تي، وه شويني داواكار به كاني
 ده كه ون، چونكه ده زانن شه وه باشتين نازو نيمه ته له لايه ن پهروه دگاريانه وه، بويه
 به دلخوشي و خو به كه م زانينه وه وه ريده گرن، وه بيري لي ده كه نه وه و تيدا راده مينن
 هه كه سه و به پسي تيگه يشتن و خو ناماده كردني رووناك ي خوا ي بو ديت.
 شه نمونه يه بو شه و دلانه ي كاتيک كه وه حيان بو داده به زي كه بريته له
 كرؤكي ژيان، وه ك چو ن باران سه رچاويه بو ژيان، دله پاك و خاوينه كان كاتي
 وه حيان بو ديت وه ري ده گرن و ليه وه فير ده بن، وه به پسي خاويني بنه ما كانيان و
 چاكي بنه په تيان سه وز ده بن، به لام شه و دلانه ي كه پسنو هيچ خير نيكيان تيدا
 نيه، نه گه ر وه حي و سرو شيان بو بيت له هيچ شويني كدا جيگه ي نايته وه، به لكو له
 بيئا گايدا ده بي يان دژايه تي ده كات، شه وه ك شه وه وايه باران بباريت به سهر لم و**

بهرده کاندایه که هیچ کاریگه ریان له سه ر دروست ناکات، نهمه وه که نهو فه رمایسته ی خویبه که ده فه رموی: ﴿ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَهُمْ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا ۗ ﴾ (الرعد، واته: خواله سه ریوه ناوی ناردو ته خوار چهند دولو شیویک هه ر کامیکیان به نه ندازه یی خوئی ناوی تی رژاوه و بو ته لیزماو سه ره نجام لیزماوه که که فو خشبو خالیکی به رز بووه وه ی هه لگرت هه روه ها له و (کانزایان) هی ناگریان ده ده نه به رو (قالیان ده که نه وه) به مه به سستی دروستکردنی خشل، یان که له و په لیش خلتوه که فی وه ک وی هه به).

(۵۹-۶۴): ﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَنْقُورِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ غَيْرُهُ ۗ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ۝ ٦٠ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرْنَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۝ ٦١ قَالَ يَنْقُورِ لَيْسَ بِي ضَالُّةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ۝ ٦٢ وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۝ ٦٣ أَوْ عَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ۝ ٦٤ فَكَذَّبُوهُ فَأَخْتَبْتُهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّمَا كَانُوا قَوْمًا عَجِبِينَ ۝ ٦٥ ﴾

خواله باس له به لگه کانی به کتاپه رستی ده کات به کومه له به لگه به کی گشتگیر، به لگه به پشتیوانی کردن و باسکردنی نهو کاره ساتانه ده هینتیه وه که به سه ر پیغه مبه راندا هاتووه کاتییک که بانگه شه ی گه له کانیان کردوه بو یه کتاپه رستی، به لام نکولیان لیکردوه، باسی نه وه ده کات که چون یه کتاپه رستانی سه ر خستوه، وه نه وانیه ی که دژایه تیان کردوون سه رجه میانی له ناوبرد، وه چون پشتیوانی له بانگه وازی پیغه مبه ران کردوه له سه ر یه ک ناین و یه ک بیرو باوه ر، ده رباره ی نوح عليه السلام که یه که م پیغه مبه ر بووه ده فه رموی: ﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ ﴾ بانگیان ده کات بو یه کتاپه رستی خوی تا کو ته نها، کاتییک که به کانیان ده په رست ﴿ فَقَالَ ﴾ پی پی وتن: ﴿ يَنْقُورِ اعْبُدُوا اللَّهَ ﴾ واته: به تا کو ته نها ﴿ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ غَيْرُهُ ﴾ چونکه دروستکه رو رزق و رۆزیده رو رینکخه ری سه رجه م کاره کانه، وه بیجگه له وه هه مووی دروستکه روو رینکخه راوه، هیچ ده سه لات و توانایه کیان نیه له و کارو بارانه دا، نه گه ر گوپراپه لی نه که ن نه وه سزایان ده دات، وه نهمه له نامۆژ گاریه کانیستی عليه السلام وه له نه رم و نیانیه تی له گه لیاندا، چونکه ترساوه له وه ی بو هه تا هه تایی سزا بدرین، هاو شیوه ی برا پیغه مبه ره کانی که هاوسۆزو هاوخه م بوون بو گه له کانیان زیاتر له باو کو و دایکیان،

کاتیک که هم قسه یه ی پیوتن به ناشرینترین شیوه وه لامیان دایه وه ﴿ قَالَ أَلَمْ أَنْزِلْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بَعْضَ الْوَعْدِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا حَاكِمًا ﴾ واته: دهسه لاتداره دهوله مهنده کان نهوانه ی که خه لکی شوینیان ده که وتن، نهوانه سروشتیان و ابوو که به رانبر به هق و راستی لووت به رزی بنوینن وه ملکه چی پیغمبران نه بن ﴿ إِنَّا لَنَزَّلْنَا فِي ضُلَلٍ مِّمِّنْهُ خَوْفًا وَبُخْبًا ﴾ ناشرینیان بکات به وه وه نه وه ستان که گوپرایه لی پیغمبرانیان نه کن، به لکو له جیاتی نه وه لووت به رزیان به سه ردا کردن، وه به ناشرینترین شیوه له که داریان کردن، به وه ی که گوپرایان داوه پالیان.

وه به گوپراکردنیشه وه نه وه ستان هه تا گوپراکردنیکی پروون و ناشکرایان داوه پالیان، نه مه گه وره ترین جووری لووت به رزیه که لاوازترین که سیش نه وه نه نجام نادات، نه م وه سفه پراو پره له سه ر گه لی نوح الطَّلْحِ، نهوانه ی که به کانیان هیناو وینایان کردو به دهسته کانی خویمان دایان تاشی، له و شته بی گیانانیه که نه ده بیستن و ن ده بینن، وه هیچ سوودیکیان نیه بویمان، هه ستان له جیی دروستکهری ناسمان و زه ویدا دایان نان، وه هه رچی له توانایاندا بووایه له جوړه کانی قوربانیه دریغیان نه ده کرد له پیناویاندا، وه نه گه ر نه وان بیرو هزریکیان نه بووایه که به لگه یان له سه ر پیویست بکرایه نه وه بریار ده درا به سه ریاندا به وه ی که شیته کان له وان عاقترو ژیرترن، نوح الطَّلْحِ وه لامی دانسه وه به شیوه یه کی زور جوان و نه رم و نیان، به لکو گوپرایه لی بکن، فه رمووی: ﴿ يَنْفُورٌ لَّيْسَ بِضَلَّالَةٍ ﴾ واته: نه ی گه له که م! من گوپرا نیم له هیچ شتیکیدا، به لکو من هیدایه ت ده رو رینماییه کارم، به لکو هیدایه تی الطَّلْحِ له شیوه ی هیدایه تی براکانی بوو، له پیغمبرانی خو پراگری به هیزو دان به خو دا گرو خاوه ن هیمه ت (أولوا العزم)، به رزترین جووری هیدایه ت و ته واوترینیان بریته له هیدایه تی پیغمبرایه تی که ته واوو کامله، بویه ده فه رموی: ﴿ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ واته: په روه رد گاری منه و په روه ر گاری نیوه وه هه موو خه لکیه، نه وه په روه رد گاره ی که هه موو خه لکی په روه رده کرده به جواترین و چاکترین شیوه، که گه وره ترینیان پیغمبرانی بو به نده کانی ناردووه، فه رمانیان پی ده کات به کرده وه ی چاک و ره وشتی به رزو به ریزو عه قیده ی پاک و چاک، وه قه ده غه یان لیده کات له دژو پیچه وانه کانی. بویه ده فه رموی: ﴿ أَبَلْغَمْتُ لَكُمْ رَسُولًا لَّيْسَ بِبَشَرٍ مِّن دُونِي ﴾ واته: کارو پیشه ی من نه وه یه په یامی یه کتا په رستیان پی رابگه یه نم، وه به هه مان شیوه فه رمان و قه ده غه کراوه کانش

به شیوه ی ناموژ گاری و دلسوزیه بوټان، ﴿وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ که واته پیوسته له سهرتان گویرایه لئی فرمانه کانم بکه نه گهر ټیوه ده زانن.

﴿أَوْعِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِّنكُمْ﴾ واته: چوون سهرتان سوور ده مینئى له حاله تئى که نابئى سهرتان لئى سوور بمینئى، ټه ویش ټه وه به که یادخسته وه و ناموژ گاریتان بوټاتوو له سهر ده سټى پیاوئیک له خوټان حه قیقه ت و راستگوئیی و بارودوټخى باش ده ناسنو و ده زانن؟ به راستى ټه مه پشتیوانی و چاکه ی خواهیه بوټیوه، که هق وایه له جیاتی ټه مه دا سوپاس و ستایشی بکه ن.

که ده فرموی: ﴿لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ واته: بوټه وه ی بتان ترسینئى له سزای به ټیش، وه ټه وه کارانه ی ده بنه مایه ی رزگار بوون بیگرنه بهر له له خواترسان و پاریزکاری به ټاشکراو نهینئى، به و شیوه به میهره بانئى خوا ﷻ به سهریاندا داده بارئى.

به لکو هچ که لکینکى نه بوو، وه سهر که وتووش نه بوو ﴿فَكَذَّبُوهُ فَأَجْنَبَتْهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفَلَاحِ﴾ واته: له و که شټیه ی که خوا ﷻ فرمانئى کردبوو نوح ﷺ دروستی بکات، وه وه حى و نیگای بوټ کرد که له هه موو جوړه ناژه لیک ټیرو میه ک بار بکات، وه ههروه ها مال و مندال و ټه وانه ی که له گه لیدا بروایان هیناوه هه مووی خسته سهر که شټیه که و سهره نجام رزگاریان بوو.

﴿وَأَعْرِفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ﴾ له سهر هیدایه ت، هق و راستیان بینئى و خوا ﷻ پیى نشان دان چهن دین به لگه و نیشانه ی پوون و ټاشکرا له سهر ده سټى نوح ﷺ ټه وه ی که خاوه ن عقل و ژیریه به و نیشانانه برواده هینئى، به لام ټه وان گالته و لاقرتیان پیکردو پیى کافر بوون.

(۶۵-۷۲): ﴿وَالِإِنِّ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِن إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ﴾
 ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرُّنَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنُظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٦٦﴾ قَالَ يَقَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾
 أَبْلَعُكُمْ رَسُولَتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾ أَوْعِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَضْطَةً فَادْكُرُوا ءَالَآءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ، وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأِنَّا بِمَا نَعْبُدُنَا إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ

قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَعَصَبٌ أَنْتُمْ جَدُّوُنِي فِي أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ مَا نَزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ فَاَنْظُرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾ فَأَنْجَيْنَهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾

که ده فەر موی: ﴿وَاللّٰی عَادِ اٰخَاهُمْ هُوْدًا﴾ واته: وه (هود) مان نارد بۆ لای گه لی عادی یه که م، نه وانسه ی که له سه ر زه وی یه مه ندا نیشته جی بوون ﴿اٰخَاهُمْ﴾ برا که یان له ره چه له کدا ﴿هُودًا﴾ که هه وده ﴿الطّٰیغِ﴾ بانگیان ده کات بۆ یه کتا په رستی، وه شیر کو سه ر که شی و ستم کردنیان لسی قه ده غه ده کات له سه ر زه ویدا.

﴿قَالَ﴾ (هود) پی و تن: ﴿يَقَوْمِ اَعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرِهٖۗ اَفَلَا تَنْفَعُونَ﴾ (نایا خۆتان ناپاریزن) له توو په یی و سزای خوا، نه گهر له سه ر شه و په چی له سه رین برۆن؟ ﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِيْنَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهٖۗ﴾ بانگه وازه که یان ره تکرده وه و تانه یان له بوچوونه که یدا: ﴿اِنَّا لَنَرٰنَكَ فِيْ سَفَاهَةٍ وَاِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ﴾ واته: به راستی ئیمه تو له گیلی و نه فامیدا ده بینین که به که سیکی ژیر نایه یته پیش چاومان، وه گومانی ته واومان هه یه که تو یه کیکی له و درۆزانه.

به راستی حه قیقه ته کانیان له لا پیچه وانسه بوویه وه، وه له سه ر کویری برپاریاندا کاتیک که تانه یان له پیغه مبه ره که یاندا به وه ی که له خویاندا هه یه، بیگومان شه و دورترین که س بو له و ره و شتانه وه، بیگومان شه وان گیل و گه وچ و درۆزنن، وه چ گه مژه یه ک له وه گه و ره تره که راستی و هه ق به نکولی کردن وه لام بداته وه، وه لووت به رزی بنوینی به رانه ر گوپرایه لی کردنی ری پیشانده ران و نامۆز گاری کاران، وه ملکه چی شه ی تانی یاخی بوو بکات به دل و به گیان، وه به ندایه تی له شوینی کدا بکات که شوینی شه وه نه بی، به ندایه تی شتیک بکات که هیه سوودیکی پی نه گه یه نی له دارو دره خت و به رده کان؟! چ درۆیه ک له وه گه و ره ترو سه رسوور په نه تره که که سیکی شه وانسه بداته پال خوا؟!!

أَيْلُكُمْ رَسُولِي رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿١٧﴾ أَوْ عَجِبْتُمْ أَنْ
جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُونَ ﴿١٨﴾ إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءً مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَرَادَّكُمْ
فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً فَأَذْكُرُوا لِلَّهِ الْآلَاءَ لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ ﴿١٩﴾
﴿٢٠﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحَدُّوا نَذْرًا مَا كَانَ بِآبَائِهِمْ
أَنْبَاءً أَوْ أَنْفَاءً فَمَا يَبِينُهُمْ أَنَّ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ بِشَيْءٍ فَحْشٌ ﴿٢١﴾
قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَشِبٌ ﴿٢٢﴾
أَجْعَلُونَ لِي فِي أَسْمَاءِ سِبْطًا مِمَّا أَنْشَأَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْكُمْ
مَا تَزَالُ اللَّهُ يَهْدِيكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ فَاتَّظَرُوا إِلَى مَعَكُمْ مِنَ
الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٣﴾ فَأَنْبَأَهُمُ الْمَلَكُ وَالَّذِينَ مَعَهُمْ رِيحَهُمْ وَمَا
وَقَلْنَا تَأْبِرُ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤﴾
﴿٢٥﴾ تَالِي سَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ
مَا لَكُمْ مِنْ آلِهِ عَزِيزٌ قَدْ جَاءَكُمْ نَذْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ
هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذُرُّوهَا تَأْكُلُ فِي أَرْضِ
الْقَوْمِ وَلَا تَكْسُرُوهَا إِنَّكُمْ لَعِنَاءٌ أَلِيمَةٌ ﴿٢٦﴾

﴿ قَالَ يَقَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ ﴾ به
شيوه به ک له شیوه کان (نه فامیم
تیدانیه)، به لکونه و پیغمبر نیکی
نبردرا و وزیر بوو ﴿ وَلَكِنِّي رَسُولٌ
مِّن رَّبِّ ﴾ ﴿١٧﴾ اَبْلَغُكُمْ رَسَلَتِ رَبِّي وَأَنَا
لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿ پیوسته له سهرتان
به وه پازی بنو گویرایه لی و ملکه چی
فرمانه کانی په روهرد گاربن ﴿ أَوْ عَجِبْتُمْ
أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ
لِيُنذِرَكُمْ ﴾ واته: چوَن سهرتان
سوور ده میننی له کاری که جیگای
سهر سوورمان نیه، نه ویش نه وه به که
خوا ﴿ کَسِيحٌ ﴾ که سینی بو ناردوون له
خوتان، که باش ده یناسن نه وه ی

به رزه ونندی تیوه ی تیدایه یادتان ده خاتوه، وه هاتان ددات له سهر نه وه ی
که سوودو قازنجی تیدایه بو تان، تیوه له وه سهرتان سوورما و نکولیتان کرد
﴿ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءً مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ ﴾ واته: سوپاس و ستایشی خوا
﴿ کَسِيحٌ ﴾ بکن کاتیک که تیوه ی کرد به جیشین له سهر زه ویداله جیگای نه و
نومه تانه ی که له ناوچوون به هو ی نه وه ی پیغمبرانیان به درو ده خسته وه، خوا
﴿ کَسِيحٌ ﴾ نه وانی له ناوپردو تیوه ی هیسته وه، تا بزانی تیوه چوَن هلس و کهوت
ده کهن، وه ناگاداربن له به درو خسته وه ی پیامی خوا وه کو نه وان، نه وسا
تووشی سزا دهن وه کو چوَن نه وان تووش بوون، ﴿ وَرَادَّكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً ﴾
یادی خوا ﴿ کَسِيحٌ ﴾ بکنه وه له سهر نه و نبعمه تانه ی که به تابهت پنی به خشیون که
بریتیه له وه ی له شو و قیافته ی تیوه ی له هی وان به رزترو به تواناترو به هیتر
دروست کردوه ﴿ فَأَذْكُرُوا لِلَّهِ الْآلَاءَ ﴾ واته: یادی نبعمه ته به رفراوانه کانی خوا
﴿ کَسِيحٌ ﴾ چاکه و به هره به رده وانه کانی بکنه وه ﴿ لَعَلَّكُمْ ﴾ نه گهر یادی بکنه وه به
سوپاس کردن و ماف پیدانی ﴿ تَفْلِحُونَ ﴾ واته: سهرده کهون به وه ی که به دوایدا

ده گه پرين، وه پزگارتان ده بئى له وهى كه لئى ده ترسن، ناموژگارى كردن و ياد خسته وه، وه فهرمانى پيكردن به يه كتاپه رستى، وه وه سفى خوى بو كردن كه نهو ناموژگارى كاريكى ده سټپا كه، وه ناگادارى كردنه وه كه خوا ﷻ سزايان بدات وه ك چون نه ته وه وه گه له كاني پيش نهوانى سزا داوه، وه نازو نيعمه ته كاني خواى ﷻ ياد خسته تونه ته وه، به لام نهوان گوپرايه ليان نه كردو به ده ميه وه نه هاتن.

﴿قَالُوا﴾ سهر يان سوورما له بانگه وازه كه و هه واليان پيدا كه نهوان نه ستمه برواى پيهينن ﴿أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ، وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا﴾؟! خوا ﷻ روويان ناشرين بكات، نهو كارهى كه نهو پهرى پيوسته و گرنگه، خستiane ناستى نه وهى كه باو بايرانيان به نه فاميه وه ده پهرستن، به لكو نه وهى باو بايره گومراكانيان پيش خست به سهريدا، له شيركو و هاوبهش دانانو و پهرستى بته كان، به سهر نه وهى پيغمبه ران بانگه شه يان بو ده كرد له يه كتاپه رستى خوا ﷻ به تاك ته نهايى و هاوه لئى بو دانه نرئى، وه پيغمبه رانيان به درؤ داناو وتيان:

﴿فَأَيْنَا بِمَا تَعُدُّنَا إِن كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾. نه مه كردنه وهى ده رگاي خشم و قينى خوايه ﷻ به سهر نه فس و ده رونياندا.

هوود ﷺ پيى فهرموون: ﴿قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَعَصْبٌ﴾ واته: كار له كار ترازا تازه ده بى بئى، ييگومان هه موو هو كاره كاني هاتنه جئو كاتى سزاو له ئيوچوتنان هات. ﴿أَتُجَدِّلُونَنِي فِي أَسْمَاءِ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ﴾ واته: چون مشت و مرو شه ره قسه و ده ميازي له سهر شتى ده كه ن كه حه قيقهت و راستى تيدا نيه، نه وه ندهش نزم و بئى نرخ بوون، چهند بتيكيش ده پهرستن ناوتان لئنان، كه هيچ سيفه تيكي پهروه ردگاريتى تيدا نيه، به قه د گه رديله يه كيش، وه ﴿مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ﴾ ييگومان نه گه ر راست بووايه خوا ﷻ به لگه يه كى داده به زانند، جا دانه به زاندى به لگه بو نهو مه به ستمه، به لگه يه له سهر بيينه مايى و به تالى، ييگومان هه موو داوا كراو كاروباره گرنگه كان خوا ﷻ باسى كردوه و به لگه ي پيوستى بو هيناوه ته وه.

﴿فَانظُرُوا﴾ وه چاوه پروانى نهو سزايه بن كه به لئيم پيدا بوون: ﴿إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنظَرِينَ﴾ وه نهو دوو چاوه پروانيه ي جيا كردوه ته وه، چاوه پروانى نه وهى كه ده ترسى بكه ويته ناو سزا، وه نه وهى به تهماى سهر كه وتنو و پاداشتى خوايه، بويه خوا ﷻ

نيوانى ثم دوو كۆمه لى كردوه ته وه، ده فهرموى: ﴿فَأَنجَبْتَهُ﴾ واته: هوود ﴿الطَّيِّبِ﴾
 ﴿وَالَّذِينَ﴾ نه وانى بپروايان هيناوه ﴿مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا﴾ نه وانى كه خوا ﴿الَّذِينَ﴾
 رينمايى كردن بؤيمان، وه ئيمانى كرده هوى نه وهى ميهره بانان به سهردا بيارى، به
 ميهره بانى خوى رزگارى كردن

﴿وَقَطَعْنَا دَايِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا﴾ واته: به سزاي به تيش به بپرى كردن،
 كه هيچ كه سيان لينه مايه وه، وه بابه كى توندو تيژى گهرمى نه زوكى ناره
 سهريان، كه به سهر ههر شتيكدا تيبه ربئى وه ك تيسكى پوكاوى لى بكات،
 جا ئيتير وايان به سهر هات شوينه واريان نه ده بينرا جگه له خانوه كانيان نه بئى،
 تهماشا بكه ده بئى ده رهنجاني نه وانى كه ناگدار كرانه وه چؤن بوو، نه وانى
 كه به لگه له سهريان بپويست بوو، گوپرايه ليان نه كرد، وه فه رمانيان بيكرا بپروا
 بهينن، بپروايان نه هينا، بويه ده رنجاميان له نيو چوونو سه رشوڤرى و به ده به ختى
 بوو.

له شوئى دى فه رمويه تى: ﴿وَأَتَّبَعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا
 رَبَّهُمْ أَلَا بَعْدَ إِعَادٍ قَوْمٌ هُودٍ﴾ هود.

وه لي ردا ده فهرموى: ﴿وَقَطَعْنَا دَايِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ﴾ به
 شيوه به ك له شيوه كان، به لكو وه سفى كردن به دروو ياخي بوونو لووت به رزى و
 خراپه كارى.

(٧٣-٧٩): ﴿وَالَّذِينَ تَتَذَكَّرُونَ أَصْحَابَ الْمَدْيَنَةِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 بِرَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ (٧٣) ﴿وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلْنَا خُلَفَاءَ مِنْ
 بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأْنَاكُمْ فِي الْأَرْضِ أَنْ تَحْتَدُوا مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَنَجِّنُ الَّذِينَ يُؤْتُونَ
 فَادَّكُرُوا أَلَاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ﴾ (٧٤) ﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا
 مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُّوا لِمَنْ آمَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُّرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ
 قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ﴾ (٧٥) ﴿قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ
 بِهِ كَافِرُونَ﴾ (٧٦) ﴿فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ أَتُنَبِّئُ بِنَا تَعُدُّنَا
 إِذْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ (٧٧) ﴿فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ﴾ (٧٨) ﴿فَتَوَلَّى عَنْهُمْ
 وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رَسُولًا مِنْ رَبِّكُمْ فَاسْمِعُوا أَوْ لَوْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ﴾ (٧٩)

دەفەرموی: ﴿وَإِلَىٰ ثَمُودَ﴾ واتە: بۆ لای گەلی سەموود کە ھۆزیکێ نامراوە، لە ولاتی حیجر لە تیوان شامدا نیشتەجێ بوون. پێغەمبەری نارد بۆ لایان ﴿أَخَاهُمْ صَالِحًا﴾. وە پێغەمبەرنەک بانگیان دەکات بۆ بیروا ھێنان و یە کتاپەرستی، وە شیرکو و ھاوھلدانانیان لێ قەدەغە دەکات ﴿قَالَ يَنْفُورُ اَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنَّ إِلَهٍ غَيْرُهُ﴾. بانگەوازی صالح عليه السلام وە ک بانگەوازی برا پێغەمبەرە کانی بوو: فەرمانکردن بە بەندایەتی خوا ﷻ، وە پروونکردنەوێ ئێوەی کە جگە لە خوا هیچ کەس شایستە پەرستن نیە. ﴿فَدَجَاءَ نَكْمٌ بَيْنَهُ مِنْ رَبِّكُمْ﴾ واتە: نااسایی و لە رادە بەدەر (الخارق للعادة) یە، کە تەنھا بۆ ئایەتیکێ ئاسمانی دەبێ، لە توانای مرۆشدا نیە، پاشان بەو ئایەتە تەفسیر کردووە: ﴿هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ﴾. واتە: ئەمە حوشترنکی بەرپزێ لەبەر ئەوێ دراووە پال خوا ﷻ، دانەپالی پزێز لێنان، بۆ ئێوە نیشانە یە کێ گەورە ی تێدایە.

شیوێ ئێم ئایەتە باسکراوە وە ک دەفەرموی: ﴿هَآ شَرِبُوا وَلَكِنْ شَرِبُوا يَوْمَ مَعْلُومٍ﴾ ۱۰۰ بالشعراء. بیرنکی گەورەیان ھەبوو کە ناسرابوو بە ییری حوشتەرە کە، لە گەل حوشتەرە کەدا کردبوویان بە نۆرە پۆژێ بۆ حوشتەرە کە کە لێی بخواتەو، لە بەرانبەر دا سوود لە شیرە کە ی وەرێگرن، وە پۆژیکیش بۆ ئەوان سوودی لێوەرێگرن.

پێغەمبەر صالح عليه السلام پێی فەرموون: ﴿فَذَرُوها تَأْكُلْ فِي اَرْضِ اللَّهِ﴾. وازی لێ بەینن با بۆ خوێ لەم زەویە ی خوا دا بلەوهری ھەقتان بەسەر یەوە نەبێ، وە ھێجی پێمەدەنو ھەقتان بەسەر یەوە نەبێ ﴿وَلَا تَمْسُوها بِسُوِّ﴾. واتە: بە کوشتن یان ھاوشیوێ ﴿فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾. (ئەگەر نا سزایە کێ سەخت و بە ئیش تووشتان دەبێ).

لیکردن ملکه چی نهو ههقه نهبن، که هه ژارو لاوازه کان ملکه چی بوون.
﴿فَعَقَرُوا النَّاقَةَ﴾ پیغه مبه ره که یان صالح عليه السلام په یمانی لیوه گر تبوون نه گهر نازاری
نهو حوشره بدهن نهو هه خوا عليها السلام سزای به ئیشتان ده دات عليها السلام وعتوا عن امر ربهم
واته: نهوان سهر کیشی و ملهوریان کردو لووت بهر زیان نواند، لهو فره مانه ی که نه گهر
که سیک یاخی بی نهو هه سزای به ئیش دهری، بهو شیوه خوا عليها السلام سزای له سهر حه لال
کردن، سزایه ک پیش نهوان هیچ کهس نه یچه شتبوو.

﴿وَقَالُوا﴾ له گهل نه م کرده وه خرابانه دا بیباک بوون له خوا عليها السلام، به لکو شانازیان
پیه وه ده کرد: ﴿يَصْلِحْ أُنثَىٰ بِمَا نَعَدْنَا﴾ نه گهر تو راست ده که ی له سزاداندا،
فرمووی: ﴿تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْدُوبٍ﴾ هه
(صالحیش وتی: بو ماوه ی سی روزان له ماله کاتاندا بگوزرینن، دواپی به لاتان بو دی،
نهو به ئینیکه درو نیه).

﴿فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَنِينَ﴾ له ماله کانی خویندا خوا عليها السلام
ئیباده ی کردن دواپروای کردن، هه موویان به ده مدا که وتنو له ناو چوون.
﴿فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ﴾ کاتی که خوا عليها السلام سزای له سهر حه لال کردن عليها السلام وقال صالح عليه السلام
پرووی ده می تیکردنو به سه رزه نشته وه پاش نهو ی خوا عليها السلام له ناوی بردن وتی:
﴿يَقُولُوا لَقَدْ أُنبِئْتُمْ بِرِسَالَةِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ﴾ هه موو نه وانه ی که خوا عليها السلام منی
پی ناردوه بو لای ئیوه، بیگومان ناگادارم کردنه وه لیو سوور بووم له سهر هیدایه ت و
رینمایی کردتان، وه کوششم کرد تا بتانه نیمه سهر ریگای راست عليها السلام ولكن لا تحبون
التصحیح عليها السلام به لکو ناموز گاری ناموز گاری کاراتان ره تکرده وه، وه گوپرایه لی هه موو
شه بیتیکی نه فرین لیکراوتان کرد.

بزانه زوریک له تویره وه وانی قوربان نه م چیرۆ که ده گیرنه وه، که گوایه حوشره که
له بهردیکی که ری سافو لووس ده رچووه، که پیشنیاریان کرد بوو بو صالح عليه السلام
وه بهرده که ژان گرتی، وه ک چوون (نافره تی) دوو گیان ژان ده یگری، ئنجا حوشره که
ده رچوو نهوان ته ماشایان ده کرد، وه کاتی که کوشتیان له شیر برابویه وه، ناله ی
کردو ده نگیکی گه وری لیده رچوو شاخه که ی بو له ت بوو رویشته ئیو شاخه که وه، وه
صالح عليه السلام پی فرموون: نیشانه ی دابه زاندنی سزا بو تان نهو یه که له روژی یه که مدا
لهو سی روژه ی بو تان دیاری کراوه، ره ننگان زهر د داده گهریت، وه روژی دووم سوور

ده بيبت، وه سيبم: رهش داده گه پريت، وه ك چؤن فهرمووي بهو شيؤه بوو. ههموو ئهوانه له ئيسرائيله كانه وه وهر گيراره كه وا پيوست بوو نه گواسترايه ته وه بو رافه كردنى كتيبى خوا ﷺ، وه له قورئاندا هيچ شتيك نيه نامازه به وه بركات له هيچ پرويكه وه، بهلكو ئه گهر راست بووايه خوا باسى ده كرد، چونكه شتى سه رسورپه نيه رو په ندو وانهى تيدايه كه خوا ﷺ پشت گويى ناخات، بهلكو قورئان هه ندى لهوانهى كه باسكراوه به درؤ ده خاته وه، بيگومان صالح ﷺ بى فهرموون: ﴿تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ﴾ واته: بوؤ خوتان چيزو له ززهت وه ربگرن ئه و ماوه كه مه، به راستى خوشى چيزو وهر گرتنتان تنها ئه م ماوه يه.

ئه وه چ له ززهت خوشيه كه (له دونيا ده بيبنن) كه پيغه مبه ره كه يان په يمانى پيداوان بكه ونه ناو سزاوه، وه باسى پيشكه يه كاني كردبى، رؤژ به دواى رؤژدا روويدات، به شيؤه يه ك كه ههموويان بگريته وه (سوورو زهردو رهش هه لگه پرين له سزادا).

ئايا ئه مه پيغه وانهى قورئان نيه؟ قورئان ئه وهى تيايدايه به مه بوؤ رينمايى له بيچكه له خوى، به لى ئه گهر شتيك به راستى له لايه ن پيغه مبه ره وه هاتبى پيچه وانهى كتيبى خوا ﷺ نهبى ئه وه له سه ر سه رو سه رچاو، وه ك چؤن قورئان فهرمانى كردوه به شوينكه وتنى ﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾ ﴿٧﴾ الحشر.

له پيشه وه نامازه ي پيكره كه دروست نيه رافه كردنى كتيبى خوا ﷺ به هه والى ئيسرائيلي، ئه گهر چى دروستيش بيت ريوابيه تيان ليوه بكرت ده باره ي ئه و كارو بارانه ي كه يه كلانه به ته وه درويه، چونكه ماناى كتيبى خوا ﷺ دلنيايى و يه كلاكه ره وه يه، به لام ئهوانه نه به راست داده نرى و نه به درؤ، بويه پيكه وه ناگونجى و ريك ناخرين.

(۸۰-۸۴): ﴿وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ﴾ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨١﴾ وَمَا كَانَتْ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّظْهَرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَجْبَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ. كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرَكَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾

ده فهرمووى: ﴿وَلَوْطًا﴾ واته: يادى به نده مان لووط ﷺ بكه ره وه، كاتى ناردمان بو لاي گه له كه ي، فهرمانى پى ده كردن به به ندايه تى خوا ﷺ به تاكو تنهاو قه ده غه ي داوين پيسى لى ده كردن، كه پيش ئه وان كه سيبكى تر له جيهاندا نيكرد بوو، فهرمووى:

﴿أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ﴾ واته: نهو خووهی که له خرابی و قیزه ونیدا سنووری بریوه، تا هموو جزیره کانی فاحیسهی له ناو خویدا کو کردوه ته وه ﴿الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ﴾ ناوانانی به فاحیسه خرابترین و ناشرینترین کردار ده گریته وه، نهوان دایان هیئا کردیان به سوننه تیک بو دواى خویمان.

پاشان پروونی ده کاته وه به نایه تی: ﴿إِنَّكُمْ لَأَتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ﴾ واته: چۆن واز له نافرته کان ده هیسن که خوا ﴿بِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ بوی دروستکردوون، که له گهل ناره زوودا ده گونجی، وه پرووده کهنه پشتی پیاوه کانتان، که له نهوپه پری پیسی دایه، شوینی ده چوونی پیسیه که مرؤف قیزو شهرم له باس کردنی ده کات، سه ره پای نه وه نزیکى بکه ویته وه!! ﴿بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ﴾ واته: سنوره کانی خواتان پیشیل کردوه وه به بویری و چاوقایمیسه وه قه ده غه کراوه کانتان نه نجامدا وه.

﴿ وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّن قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّنطَهُرُونَ ﴾ واته: خويان پاک راده گرن له کرده وهی خراب و ناشیرن، وه ک خوا ده فهرموی: ﴿ وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴾ البروج. پاشان ده فهرموی: ﴿ فَأَجْبَتُهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴾ واته: مانه وه له گدل نه وانهی که سزادران، خوا ښه فهرمانی پیکرد که به شهو له گدل شوینکه و توانیدا نه و شوینه به جی بهیلن، بیگومان سزای خوا ښه له بهره بیاندا که له کی ده گریته وه، به شهو دهریکردن بیجگه له ژنه کی نه بی، بیگومان نه و

و ما سات جواب قومه الا ان قالوا اخرجوهم من قريتهم اناس ينطهرون وانما كانت عاقبة المجرمين وانظرنا عليه مطرا فانظروا كيف كان عقبة المجرمين قال مدون اخاهم شعيبا قال يقولوا لعل الله ما لكم من الله غيرة قد جعله لکم دینا ممن زينتمه فاقولوا الكيل والميزان ولا تبخسوا الناس اشياء هم ولا نفسدوا في الارض بعد اصلاحها ذلکم خير لكم ان كنتم مؤمنين ولا تقعدوا بكل صراط تؤعدون وتصدون عن سبيل الله من امن به وتبعونها عوجا واذكروا ان كنتم قديلا فكثرتكم وانظروا كيف كان عقبة المفسدين ان كان طائفة منكم امنوا بالذي ارسلت به وطائفة لم يؤمنوا فاصبروا حتى يحكم الله بيننا وهو خير الحكمين ان قال الملا الذين استكبروا من قومه لنخرجنك بشعب الذي امنوا معك من قريتنا او لتعودن في ملتنا قال اولو كنا كرهين قد افترنا على الله كذبا ان عدنا في

سزایهی تووش بوو، تووشی وانیش بوون.

﴿ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطْرًا ﴾ واته: بهر دیکي گهرم له ورده زرخي گل، وه خوا ښه شوینهی سهر و ژبری کرد ﴿ فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴾ له ناو

چوون و تووشی ریسوایی به رده و ام بوون.

(۸۵-۹۳): ﴿ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَ تَكْمٌ بَيْنَهُ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾ ولا تقعدوا بكل صراط تؤعدون وتصدون عن سبيل الله من امن به وتبعونها عوجا واذكروا ان كنتم قديلا فكثرتكم وانظروا كيف كان عقبة المفسدين ان كان طائفة منكم امنوا بالذي ارسلت به وطائفة لم يؤمنوا فاصبروا حتى يحكم الله بيننا وهو خير الحكمين ان قال الملا الذين استكبروا من قومه لنخرجنك بشعب الذي امنوا معك من قريتنا او لتعودن في ملتنا قال اولو كنا كرهين قد افترنا على الله كذبا ان عدنا في

مَلِكُمْ بَعْدَ إِذْ جَعَلْنَا اللَّهَ مِنهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَضِيحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَخَيْرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ ﴿٩١﴾ الَّذِينَ كَذَبُوا شُعَيْبًا كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَنَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ آسَأُ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٩٣﴾

واته: بۆ ئه و هۆزه ی که به ناو بانگه له مه ديهن، برا که يانمان نارد له ره چه له کدا که شوعيب عليه السلام، بانگی ده کردن بۆ به کتا په رستی، خوا به تاک و ته نها په رستن و هاو لو هاو به شی بۆ دانه نین، وه فرمانی پیده کردن که له کیشانه و پیوانه دا رپیک و راست بن مافی خه لکی نه خون، وه شتومه کی خه لکی به که م ته ماشا مه که ن به دزی کردن و فرت و قیلیان لی مه که ن، وه له سه ر زه ویدا ده ست مه که نه گیره شیوینی و خراپه کاری به تاوان و سه ریچی کردن، بۆ به ده فه رموی: ﴿وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ بیگومان واز هینان له تاوان له بهر فرمانی خوا عليه السلام و نزیک بوونه وه له خوا، باشتر و به سوودتره بۆ ئینسان، له ئه نجامدانی ئه و تاوانه که ده یتته مایه ی تووره یی و خه شم و قین و سزای خوا.

﴿وَلَا تُفْسِدُوا﴾ (دامه نیشن) بۆ خه لکی ﴿بِكُلِّ صِرَاطٍ﴾ ئه و رینگایانه ی که خه لکی به زوری به سه ریدا تیده په ری، خه لکی بترسین و ناگاداری بکه نه وه (له شوپکه وتی شوعيب عليه السلام ﴿تُوعِدُونَ﴾ هه ر که سیک ئه و رینگایه بگریت ﴿وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ بۆ هه ر که سیک بیه وی هیدایه ت و رینمایه ی وه ربگری ﴿وَتَسْبَغُونَهَا عِوَجًا﴾ واته: ده تانه وی رینگای خوا عليه السلام به لار و خواری پشانی خه لکی بده ن به پیی و بست و ئاره زووی خوتان، له کاتیکدا وا پیویست بوو له سه ر ئیوه و جگه له ئیوه ش ریزتان له و رپیازه گرتایه که خوا عليه السلام بۆ به نده کانی داناوه، بۆ ئه وه ی بیانگه به نیت به ره زامه ندی مه ربانی خوی، به لکو ئیوه رپگریتان کرد له سه ر که وتن و بانگه واز بۆ کردنی، ده خپله نه که ن رپگری خه لکی بکه ن له رپیازی خوا عليه السلام و دژایه تی بکه ن، به راستی ئه مه سه لیه به به رانه ر نیعمه ته کانی خوا عليه السلام و دژایه تی کردنیه تی.

﴿وَأَذْكُرُوا﴾ (یادی) نیعمه ته کانی خوا به سه رتان بکه نه وه ﴿إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَرَّرْكُمْ﴾ واته: زیادی کردن به هوی ژن هینان و وه چه و له ش ساغیه وه،

یئگومان تاقیتانی نە کردۆتەو بە درمو نەخۆشی، یا ئەو نەخۆشیانە ی که کم و دەگمەن لە نیوتاندا، وە دوژمنی زال نە کردووە بە سەرتانداو لە ناوتان بیات، وە خاکس بەش بەش نە کردوون، بە لکو نیعمەتی ئەو یی بەخشیون که کۆک و یە کدەنگن و رزق رۆزی و وەچە و مندالی یی بەخشیون.

﴿وَأَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ﴾ یئگومان ئەوان بەردەوام لە دووبەرەکی دان و ناخیان پرپەتی لە ترس و بیم، وە هیچ یادەوەرە یە کی چاکیان بەجی نەهێشتو، بە لکو لەم دنیا یە دا نەفرینیان لە دوا ی خویان بەجی هێشتو، وە لە رۆژی دوا ییدا خەمبارترین و ریسواترین کەس دەبن.

﴿وَإِنْ كَانَ طَائِفَةٌ مِّنْكُمْ ءَامَنُوا بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِءِ وَطَائِفَةٌ لَّا يُؤْمِنُوا﴾ زۆرینە ی ئەوان ﴿فَأَصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ﴾ هەق سەردەخات، وە سزای نا پاستی پووچ و بێ بنەما دەداتەو.

﴿ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا ﴾ نعویش
 گه وره و پیاو ماقولانیانه، تیا یاندا بوو
 شوینی ههواو ناره زووی که وتبوو چیژی
 لیوهرده گرت، کاتی که ههق و راستیان
 بو هات، تهماشایان کرد پیچه وانه به
 له گهل ههواو ناره زووه بوگه نه کانیاندا،
 له بهرانبه ریدا لووت بهرزیان نواند، به
 پیغه مبه ره که یان شو عیب الطیالان وت،
 وه نه وانهی له گهلیدا بوون له لاوازه کان:
 ﴿ لَنُخْرِجَنَّكَ بِشَعِيبٍ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ
 قَرْيَتِنَا أَوْ لَنَعُوذَنَّ فِي مَلِيسَا ﴾ هه موو هیزو
 توانایان به کارهینا له بهرانبه راستیادا، نه
 ناینیان له بهر چاو گرت، وه نه هیچ ههق و
 مافیکی تر، به لکو تمنا ههواو ناره زوو نهو

• قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ بِشَعِيبٍ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَنَعُوذَنَّ فِي مَلِيسَا قَالَ لَوْلَا
 كُنَّا كَرِهِينَ ﴿ قَدْ أَقْرَبْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكَ بِرَبِّكَ
 إِذْ جَحَنَّا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُوذَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
 اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبُّنَا أَفَتَمَح
 بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِاللَّحْفَى وَأَنْتَ خَيْرَ الْفَاتِحِينَ ﴿ وَقَالَ الْمَلَأُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنِ اتَّخَذْتُمْ شُعَيْبًا إِنْ كُنَّا لَأَكْهَبُونَ
 ﴿ فَأَخَذْتُمُوهُ الرِّجْفَةَ فَأَسْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جُنُودًا ﴿ الَّذِينَ
 كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا لِرَبِّهِمْ أَهْمًا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا
 هُمُ الْكَافِرِينَ ﴿ فَقَوْلُ عَنَّا وَقَالَ نَقُولُوا لَقَدْ آتَيْنَاكَ
 رَسُولًا رَاقٍ وَصَحَّحْنَا لَكَ فَكَيْفَ ءَأَسَى عَلَى قَوْمٍ
 كَذِبِينَ ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّبِيٍّ إِلَّا آتَيْنَاهَا ءَآلِهَهَا
 بِالْأَسْوَءِ وَالضَّرَّاءِ لَأَسْوَءَ بَصُرَاتٍ ﴿ فَمَا تَبَدَّلْنَا
 مَكَانَ السَّيِّئَةِ لَمَّا سَمِعَتْ فَحَقَّ عَقَابُهَا وَقَالُوا لَقَدْ مَسَّ ءَأَبَاءَنَا
 الضَّرَّاءُ وَالضَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿

عهقله لاوازه ی خوئیانیان له بهر چاو گرت، که ری پیشانده ریان بوو بو ریگای خراب، وتیان:
 یان ده بی خوت و نه وانهی له گهلدان بیته سهر ریبازی تیمه، یان ده رتان ده که یین له شارو
 ولاته که مان، شو عیب الطیالان بانگه وازی ده کردن نومییدی هه بوو برپوا بهینن، به لام ههر دلنیا
 نیه له شهرو فیتنه یان، تا هه ره شهی نه وه یان لیگرد نه گهر نه چیته سهر ناینه که یان شار به ده ری
 ده کن، وه نه وانه شی که له گهلیدان له شوینکه وتووایی.

﴿ قَالَ ﴾ شو عیب الطیالان به سهر سورمانه وه پی وتن: ﴿ أَوْلَوْ كُنَّا كَرِهِينَ ﴾ واته: نایا شوینی
 نهو ناینه به تالو پووچه ی نیوه بکهوین، نه گهر پیشمان ناخوش بی له کاتیکدا که ده زانین
 ناینیکی بی بنه مایه، نه وهی که بانگ ده کری بو لای نهو ناینه، به جو ری حهزی لی بی،
 به لام نه گهر که سیک به ناشکرا ره تی بکاته وهو قسه ی ناشرینی پی بلی، چون بانگ ده کری
 بو سهر نهو ناینه؟! !!

﴿ قَدْ أَقْرَبْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ جَحَنَّا اللَّهُ مِنْهَا ﴾ واته: شایه تیمان له سهر
 بدن، تیمه نه گهر گه راینه وه بو سهر نهو ناینه پاش نه وهی که خوا طیالان رزگاری کردووین
 له شهرو خرابه ی، نه وه تیمه درو زانین و درومان به دم خواوه کرده، تیمه چاک ده زانین هیچ

بوختانيک له وه گه وره تر نيه که هاوهل بۆ خوا ﷻ برپار بدریت، که بیگومان نهو تاکو تهنه او بی نیازه، نهو خواجهی که نه مندالی داناهو نه هاوری، وه هاوبه شی نيه له مولک و دهسه لاتدا.

﴿ وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا ﴾ واته: که بۆ ئیمه ره وایه بگه رینه وه بۆ سر نهو ئینه، به راستی نه مه مه حاله، شوعیب ﷻ بی هیوای کردن، که نهو له گه لیاندا بگونجیت له زور رووه وه، لهو رووهی که نهو حمزی لیان نيه به هوئی نه وهی هاوهل بۆ خوا ﷻ برپار دهدهن، وه شایه تی داوه نه گه ر شوئیان بگه ویت، خوئی و نه وانهی له گه لیان نه وه دروزنن: که نه مه دانانیان به منه تی خوا ﷻ به سه ریانه وه، کاتی که خوا ﷻ رزگاری کردن له شیرک و کوفر. ههروه ها گه رانه وه یان پاش هیدایه تی خوا ﷻ مه حال و نه سه مه، به ته ماشا کردنیان لهو حاله ته ناخوشه ی پیشر له سه ری بوون، وه دانپیدانانیان به یه کتاپه رستی، به وهی که هیچ کهس شایسته ی په رستن نيه جگه له خوا نه بی، تاکو ته نهایه، نایی به ندایه تی بۆ هیچ کهس بکری جگه له خوی پهروه ردگار، وه بیگومان په رستراوی بته رستان پووچ و به تاله و له نه و په ری مه حال دایه، وه خوا ﷻ منه تی کردوه به سه ریاند او عه قلی پیداون که ده توانن راستی و پووچ و هیدایه ت و گو مراهی بی جیا بگه نه وه.

به لام لهو رووهی که ویست و دهسه لاتی خوا ﷻ به سه ره موو شته کانه وه جیه جی ده کریت که هیچ که سیک ناتوانی بی نیاز بی لی، نه گه ر چی هو کاره کانیش به دوا ی یه کتردا بین و هه موو هیزه کانیش له سه ری یه کده نگ بن، به راستی نه وان برپار نادهن به سه ره نفسی خو یاندا که نه گه ر بیان وهی شتی ده که ن یان وازی لی ده هینن، بۆ یه جیای کردوه ته وه ﴿ وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا ﴾ واته: نه ئیمه وه نه غهیری ئیمه ش، ناتوانین له ویستی خوا ﷻ ده ربا ز بین، نهو ویسته ی که په ره له زانست و حیکمه ت و دانایی، بیگومان ﴿ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴾ ده زانی چ شتیک بۆ به رژه وه ندی به نده کانی چاک و گونجاون.

﴿ عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا ﴾ واته: پشتمان به خوا به ستوه که نهو جیگیرمان ده کات له سه ره ریگی راست، وه ده مانپاریزی له هه موو ریگا کانی دوزه خ، به راستی هه ره که سیک پشت به خوا ﷻ به سه ریتت نه وه به دنیایی خوی به سه، وه کاروباری دین و دنیای بۆ ئاسان ده ییت.

﴿ رَبَّنَا أَفْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ ﴾ واته: ستم لیکراوو خواهه ن ماف سه ربخه به سه ره ستمکارو ناهه قدا ﴿ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَالِحِينَ ﴾ دادوه ری و برپاری خوا ﷻ دوو جو ره: یه که م: کردنه وهی ده رگای زانست به روون کردنه وهی راستی له به تال و پووچ، وه رینمای

له گومرایی، وه جیا کردنه وهی ئه وانهی له سهر پښنگای راستن و ئه وانهش که له سهر پښنگای چه وتن.

دووه: دادوه ری به پاداشت، سزادانی ئه وانهی که سهر پښچی ده که نو و سته مکارن، وه رزگار کردنی ئه وانهی که به پښو پیاو چاکن، داوایان له خوا ﴿وَ قَالَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ﴾ هه ره شه یان لیکردن و گه له که یاندا بکات به هه قو داد په روه ری، وه پښانیان بدات له ئایهت و په نده کانی، تا هه قو ناهه ق له یه ک بکریته وه. ﴿وَ قَالَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ﴾ هه ره شه یان لیکردن و ناگاداریان کردنه وه له شوینکه وتنی شوعه یب الطلیل: ﴿لَیْنِ أَتَّبَعْتُمْ شُعَبًا إِنَّا إِذَا لَخَسِرُونَ﴾ ئه مه ئه وه ده رونه خراپه یان که وای لی کردن، تا زیان و به دبه ختی له جینگای شوینکه وتنی ژیری و رښمایی دابنښن، نه یانزانی به راستی زیانی راسته قینه له شوینکه وتنی گومرایی دایه، کاتی که گیروده ی سزای سهخت بوون ئه و جا ئه وه یان زانی.

﴿فَأَخَذْتَهُمُ الرِّجْفَةَ﴾ واته: بومه له رزه یه کی سهخت ﴿فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثْمِينَ﴾ واته: له ناو خانووه کانیاندا بی رووح که وتن و مردن.

خوا ﴿وَ قَالَ﴾ به و حاله یانه وه که مردوون پی فرموون: ﴿الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَبًا كَانُوا لَمْ يَفْنَوْا فِيهَا﴾ واته: وه ک ئه وه وایی له و شاره دا نه ژیا بن و له سیهر داره کاندا پشوویان نه دایی و له نمایشگا کاندا گورانی و په قس و سه مایان نه کردی، وه چیژ یان له باخ و باخاته کان وه رنه گرتی، کاتی که سزایان بو هات گواستنه وه له شوینی خوشی و چیژ وه رگرتنه وه بو خه مباری و سزای هه تا هه تایی، بویه ده فه رموی: ﴿الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ﴾ واته: به راستی زیانبار بوون، چونکه زیانیان له ئاین و نه فس و خیزانیاندا له رۆژی دواپی دا، بیگومان ئه وه زیانیکی روونه، نه ک ئه وانهی که پښانیان وت: ﴿لَیْنِ أَتَّبَعْتُمْ شُعَبًا إِنَّا إِذَا لَخَسِرُونَ﴾ (واته: ئه گه ر شوین شوعه یب بکه ون، ئه وه بیگومان ئیوه له زه ره رمه ندان).

کاتی که له نیو چون پیغه مبه ره که یان شوعه یب الطلیل رووی تیکردن و به نیویاندا رۆیشت ﴿وَ قَالَ﴾ به سهرزه نشت و سهر کۆنه کردنه وه پاش مردنیان ﴿يَقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَتِي رَبِّي﴾ واته: په یامی خوام پیگه یاندن و روونم کرده وه تا گه یشت پښتان به ته واری و تیکه لی دلتان بوو ﴿وَنَصَحْتُ لَكُمْ﴾ ناموژ گاری متتان وه ر نه گرت و ملکه چی رښماییه کان نه بوون، به لکو خراپه و سهر کښتیتان کرد.

﴿فَكَيْفَ ءَأَسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ﴾ واته: ده ی چون خه م بخوم بو گه لیک که هیچ خیر و چاکه یه کیان تیدا نه بی؟ خیر و چاکه یان بو هات ره تیان کرده وه و هریان نه گرت، وه هیچ

شتیک شایستہ یان نیہ جگہ لہ شہرو خراپہ نہی، ٹہوانہ شایستہ ی ٹہوہ نین کہ خہ میان بو بخوری، بہ لکو شایستہ ی ٹہوہن بہ لہناو چونیان دلخوش بیت، خواہی پہنا بہ تو لہ ریسوایی شہرشوری، دہی ج گو مپایی و سزایہ ک لہوہ بہ ٹیشتر و خراپترہ کہ چاکترین دروستکراوی خوا **﴿﴾** خوی لئی بہری بکات!؟

(۹۴-۹۵): **﴿﴾** وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرِيْبَةٍ مِّنْ نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضُرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْنَةً وَهُمْ لَا يُشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾

خوا **﴿﴾** دہ فہرموی: **﴿﴾** وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرِيْبَةٍ مِّنْ نَّبِيٍّ **﴿﴾** بانگیان بکات بو بہ ندایہ تی خوا **﴿﴾** و دووریان بخاتہوہ لہو خراپہ ی کہ لہسہری دہرون، ملکہج نہبووبن پی، ٹہوہ خوا **﴿﴾** تووشی بہلاو موسیہ تی کردوون **﴿﴾** بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ **﴿﴾** واتہ: بہ نہخوشی و ہہڑاری و جوڑہا بہلاو نارہحہ تی **﴿﴾** لَعَلَّهُمْ **﴿﴾** کاتی کہ تووشیان دہی، بگہرینہوہ بو لای خوا **﴿﴾** و ملکہچی ہق و راستی بن.

﴿﴾ ثُمَّ **﴿﴾** ٹہ گہر سوودی نہبوو بویان، وہ بہردہوام بوون و سہرکیشیان زیادی کرد **﴿﴾** بَدَلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ **﴿﴾** خوا **﴿﴾** رزق و رزوی داباراند بہسہریانداو کہوتنہ خوش گوزرانہوہو بہلاو نارہحہ تی لہسہر ہلگرتن **﴿﴾** حَتَّىٰ عَفَوْا **﴿﴾** واتہ: تا زور بوو، کہوتنہ ناو ہہرزانی و رزق و بڑیویان زور بوو، خوا **﴿﴾** دہرووی لیکردنہوہو دہرگای میہرہبانی خوی بہ روودا والا کردن، ناخوشی و نارہحہ تیہ کانیان بیر چوویہوہ **﴿﴾** وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ **﴿﴾** واتہ: ٹہمہ شتیکی سروشتیہ، ہہر لہ کونہوہ بہم شیوہ بووہو پاش ٹیمہش ہہر وا دہی، ماوہیہ ک لہ خوشیدا دہبن و ماوہیہ ک لہ ناخوشی، ماوہیہ ک لہ خوش گوزرانی و ماوہیہ ک برسیتی، بہ پی گورانی کاتہ کان پوڑگار دہ گوریت، وایان زانی ٹہوہ بو پندو ناموڑگاری وانہ وہر گرتن نیہ، وہ دلیان خوش بوو بہوہی کہ ہہیانبوو، وہ دنیایان زور لہ لا جوان و شیرین بوو، ٹیتر گرتنمان بہ سزای سہخت و بہ ٹیش **﴿﴾** بَغْنَةً وَهُمْ لَا يُشْعُرُونَ **﴿﴾** واتہ: بہ خہ یالیندا نددہات لہناو بچن، وایان دہزانی توانایان دہیبت بہسہر پیشہاتہ کانی خواداو ہہرگیز لہناو ناچن و ناگواستریٹہوہ.

(۹۶-۹۹): ﴿وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا
 وَأَتَقُوا لَفَنَحْنَا عَلَيْهِمْ بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ
 وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن
 يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنَاتٍ مِّنَّا وَهُمْ
 نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوَأَمِنَ
 أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى
 وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ
 فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ لِيُنذِرَ
 لِّلَّذِينَ يَرْتَابُونَ أَلَّا يَأْتِيَهُمُ الْآيَاتُ
 أَنبَاءُ مِّنْ رَبِّهِمْ فَمَا يَتَّبِعُونَ إِلَّا
 نَجْوَىٰ الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَنَّهُمْ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ
 رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا
 بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿١٠٠﴾ وَمَا وَدَّعْنَا
 لَأَكْفُرَهُمْ مِن عَذَابِنَا وَإِن يَجِدْنَا
 أَكْفُرَهُمْ لَنُقَسِّمَهُنَّ لِمَن نَّشَاءُ وَمِن
 قَبْلِهِمْ قَوْمٌ ظَلَمُوا وَأَنبَأُوا بِالْحَقِّ
 فَمَا يَتَّبِعُونَ إِلَّا نَجْوَىٰ الَّذِينَ ظَلَمُوا
 فَتَنَّهُمْ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ
 فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿١٠١﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَأَتَقُوا لَفَنَحْنَا عَلَيْهِمْ بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنَاتٍ مِّنَّا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ لِيُنذِرَ لِّلَّذِينَ يَرْتَابُونَ أَلَّا يَأْتِيَهُمُ الْآيَاتُ أَنبَاءُ مِّنْ رَبِّهِمْ فَمَا يَتَّبِعُونَ إِلَّا نَجْوَىٰ الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَنَّهُمْ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿١٠٠﴾ وَمَا وَدَّعْنَا لَأَكْفُرَهُمْ مِن عَذَابِنَا وَإِن يَجِدْنَا أَكْفُرَهُمْ لَنُقَسِّمَهُنَّ لِمَن نَّشَاءُ وَمِن قَبْلِهِمْ قَوْمٌ ظَلَمُوا وَأَنبَأُوا بِالْحَقِّ فَمَا يَتَّبِعُونَ إِلَّا نَجْوَىٰ الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَنَّهُمْ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿١٠١﴾

دل بروایان هینابا، پرواهینانی کرده‌وی له گه‌ل بایه، وه به ناشکراو به نهیننی ترسی خویان
 هه‌بوویه، به واز هینان له هه‌موو قه‌ده‌غه‌کراوه‌کان، نه‌وه‌ده‌رگای به‌ره‌که‌تی ناسمانه‌کانو
 زه‌وی بو‌والآ‌ده‌کردن، په‌یتا په‌یتاو به‌لیزمه‌بارانی بو‌ده‌باراندن، وه‌زه‌وی بو‌سه‌وز‌ده‌کردن،
 تا به‌جوانترین شیوه‌بژین، وه‌ناژه‌له‌کانیان به‌باشترین و له‌چاکترین کژو‌گیا‌تیری
 خواردبوویه، به‌بی‌هه‌ست به‌ماندوو‌بوون‌بکن، به‌لکو‌نه‌وان‌بروایان‌نه‌هیناو‌له‌خو‌ا
 نه‌ترسان ﴿فَأَخَذْنَاهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ به‌سزاو‌به‌لاو‌داریننی‌پیتو‌به‌ره‌که‌ته‌کان،
 وه‌به‌لاو‌ناره‌حتی‌زور، نه‌وه‌ش‌به‌شیکه‌له‌پاداشتی‌کردوه‌کانیان، نه‌گه‌ر‌به‌هوی‌هه‌موو
 تاوانه‌کانه‌وه‌سزایان‌بدات، نه‌وه‌له‌سه‌ر‌زه‌میندا‌هیچ‌گیانداریک‌نه‌ده‌ماو‌هه‌مووی‌تیا‌ده‌چوو،
 وه‌ک‌ده‌فه‌رموی: ﴿ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي
 عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٠١﴾﴾ الروم.
 ﴿أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ﴾ واته: نه‌وانه‌ی‌که‌بروا‌ناهینن‌و‌به‌دروی‌ده‌خه‌نه‌وه‌﴿أَن يَأْتِيَهُمْ
 بَأْسُنَا﴾ واته: سزای‌سه‌ختمان‌(بو‌یان‌بی) ﴿بَيِّنَاتٍ مِّنَّا وَهُمْ نَائِمُونَ﴾ واته: له‌بینا‌گایی‌و
 پشوو‌شیرینی‌خه‌ویاندا.

﴿أَوَامِنَ أَهْلِ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ﴾ واتہ: چ شتیک ٹاسایش و دلنایان پیدہ به خشئی لهو سزایہ، له کاتیکدا شهوان هو کاره کانیان به جیہیناوه، وه تاوانی گه وره یان نه جامداوه، که هندی لهو تاوانانه له ناو چونیان له سر پیویست ده کات؟! ﴿أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ﴾ به ره به ره کیشیان ده کات به شیوه یه ک که پی نی نه زانن، وه مؤله تیان ددها، به راستی پلانی به هیزه ﴿فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ﴾ واتہ: هر که سیک بی باک بی له سزای خوا ﴿وَإِنَّمَا يَسْتَأْذِنُ سُوْرًا﴾ نه وه بر وای به پاداشت دانه وه نیه له سر کرده وه، وه بر وای به پیغه مهران نیه به پروا هیئتیک ریاسته قینه.

شم نایب ته پیروزه ترساندن تی دایه، که نایب بنده له ٹاسایشدا بی و نمین بی به بر وایه که هه یه تی. به لکو ده بی به رده وام بر سیٹ له وهی تووشی به لایه ک بیٹ نیمان و بر وای له ده ست بدات، وه به رده وام پیویسته شم دوعایه بکات: ﴿يَا مُقَلَّبَ الْقُلُوبِ، ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَىٰ دِينِكَ﴾ (أخرجه الترمذي (۳۵۲۲) وصححه الألباني). واتہ: نهی هه لگیره نه ره وهی دلہ کان دلہم جیگیر بکه له سر نایب کت.

وه کارو کوشش بکات به هه موو هو کاریک رزگاری بکات له شهرو خرابه له کاتی پروودانی به لاو فیتنه دا، بیگومان بنده چنده پلهی به رز بیته وه، دلنیا نیه له پاکی و بی وینه بی دل.

(۱۰۰-۱۰۲): ﴿أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ أَصَبْنَهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿۱۰۰﴾ ذٰلِكَ الْقُرْآنُ نَفْضُ عَلِيكَ مِنْ أَنْبِيَآهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿۱۰۱﴾ وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِنْ عَهْدٍ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفٰسِقِينَ ﴿۱۰۲﴾﴾

خوا ﴿وَإِنَّمَا يَسْتَأْذِنُ سُوْرًا﴾ ده فرموی: بهو گه لانهی که دین پاش شهو گه لانهی که تیاجون ﴿أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ أَصَبْنَهُمْ بِذُنُوبِهِمْ﴾ واتہ: نایا پروون نه بوویه وه بو شهو گه لانهی که شم زهویه یان به میرات بو ماوه ته وه، پاش له ناو چونی خه لکه که ی پیش شهوان به هوئی تاوانه کانیا نه وه، پاشان وه ک نه وانهی پیشین که له ناچوون جولانه وه وه ره فتاریان کرد؟ نایا نه یانزانی نه گهر خوا ﴿وَإِنَّمَا يَسْتَأْذِنُ سُوْرًا﴾ ویستبای به هوئی تاوانه کانیا نه وه سزای ددهان؟ بیگومان نه مه سوننه تی خوا به بو پیشین و نه وانه شی دوی شهوان دین.

که ده فہرموی: ﴿وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ﴾ واتہ: نه گہر خوا ﴿﴾
 ناگاداری بگردانایہ تہوہ، ئہوہ ہر گیز بہ ناگا نہدہ بوون، وہ ئہ گہر یادی بخستناہ تہوہ،
 ئہوہ بیریان نہدہ کردہوہ، وہ ہدایہت و رینمایہ بگردنایہ بہ نشانہو پندہ کان، ئہوہ
 رینمووی و پندیان و ہرنہدہ گرت، ینگومان خوا ﴿﴾ سزایان دہدات و دلیان رہش
 دہ کات، ئنجا چلک و پیسی دلیان دادہ پوئی، تا موری بہ سہردا دہ نیت، ہر گیز راستی
 و ہر ناگری و خیر و چاکہی بؤ ناروات، ئہوہی سوودی دہ بیت بویان ئہوان نایستن،
 تہنہا بؤ ئہوہ دہیستن بہ لگہ یان لہ سہر پیوست بیت.

﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّبِعُوْا سَبِيْلَ الَّذِيْنَ نَسُوْا اٰيٰتِنَا وَكٰتَبُوْا بَاطِلًا عَلٰٓى سَبِيْلِ الْحَقِّ﴾
 دہ گیز نہوہو ہاس دہ کہین) تا بیتہ پندو ناموژ گاری بؤ ئہوانہی ناموژ گاری
 و ہردہ گرن، وہ سہر کوئہ کردنی ستمکاران.

﴿وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ﴾ واتہ: پیغمبران ہاتن و بانگہ شہ یان کردن بؤ رینمایہ و
 شارہ زا کردنیان، وہ بؤ ہموو ئہوانہی کہ دہ بن بہ مایہی خوشگوزہ رانیان، خوا ﴿﴾
 بہ موعجزہی ئاشکرا و پروون پشتیوانی لیکردن، بہ لام ہیچ سوودیکی پیٹہ گہ یاندن.

﴿فَمَا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْا اِيْمًا كَذَبُوْا مِنْ قَبْلُ﴾ واتہ: بہ ہوی بہ درؤختنہوہ یان و
 رہ تکردنہوہی ہق و راستی لہ یہ کہم جاردا خوا ﴿﴾ ہدایہتی نہدان بؤ برواہینان،
 لہ وہ لامی رہ تکردنہوہی ہقدا، وہ ک دہ فہرموی: ﴿وَنَقَلَبْ اٰفۡئِدَتَهُمْ وَاَبۡصَرۡهُمْ كَمَا لَرَّ
 يُؤْمِنُوْا بِهٖۤ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَدَّرۡهُمْ فِي طُغٰنِنِهٖمۡ يَعمَهُونَ ﴿۱۱﴾﴾ (الأنعام،) واتہ: وہ دلہ کانیان و
 چاوہ کانیان ہلڈہ گیز نہوہ، وہ ک چوئ یہ کہ مجار بروایان نہیناوہ وازیان لی دینین
 لہ سہر کیشی خویندا سہراسیمابین).

﴿كَذٰلِكَ يَطۡبَعُ اللّٰهُ عَلٰٓى قُلُوْبِ الْكٰفِرِيْنَ﴾ واتہ: وہ ک سزایہ ک لہ لایہن خواہ ﴿﴾
 وہ خوا ستمی لینہ کردوون، بہ لکو ئہوان ستمیان لہ خوین کرد.

﴿وَمَا وَجَدْنَا لَآكِرۡهِمۡ مِنْ عَہِدٍ﴾ واتہ: زوربہی ئہو ئومہ تانہمان نہینی کہ خوا ﴿﴾
 پیغمبرہی بؤ ناردبوون پابند بن بہ بہ لینہ کانی خوای گہورہوہ، کہ وہ سیہتی بؤ
 ہموو دروستکراوہ کان کرد بوو، وہ ملکہچی فرمانہ کانیان نہبوون کہ لہ سہر زمانی
 پیغمبران بیان گہ یشتبوو ﴿وَ اِنۡ وَجَدْنَا اَکۡرَہُمۡ لَفَسٰقِيْنَ﴾ واتہ: لہ فرمانی خوا ﴿﴾
 دہرچو و بوون، شوینی ہوا و ئارہ زوویان کہ و تبوون بہ بی رینمایہ خوایی، خوا ﴿﴾
 بہندہ کانی تاقی دہ کاتہوہ بہ ناردنی پیغمبران و دابہ زاندنی کتیبہ پیروزہ کان، وہ

فرمانيان پيښه كات به شوښنكوتني په يامو به ليڼه كاني و پرښمايان ده كات، به لام نه وان
 فرمانه كاني جيبه جي ټاڪه ن جگه له كه ميكيان نه بي له مروښه كان كه خوا ﷻ
 خوښه ختي بي به خشيون، به لام زوربه ي خه لكي پشتيان كروه له پرښمايي و لووت
 به رزيان به رانبر پيغه مبه ران نواندوه، خوا ﷻ له به رانبردا جزره ها سزاي له سه ر حال
 كروون.

(۱۰۳-۱۲۹): ﴿ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَانظُرْ كَيْفَ
 كَانَتْ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿۱۰۳﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَفِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۰۴﴾ حَقِيقٌ
 عَلَيَّ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بَيْنَةً مِنْ رَبِّكُمْ فَارْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ
 ﴿۱۰۵﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿۱۰۶﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ
 ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿۱۰۷﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنّٰظِرِينَ ﴿۱۰۸﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ
 هَذَا لَسِحْرٌ عَلِيمٌ ﴿۱۰۹﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكَ مِنْ أَرْضِكَ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿۱۱۰﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ
 وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿۱۱۱﴾ يَا تُوَكُّ يَا كُلِّ سِحْرٍ عَلِيمٍ ﴿۱۱۲﴾ وَجَاءَ السّٰحِرَةُ فِرْعَوْنَ
 قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿۱۱۳﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقْرَبِينَ ﴿۱۱۴﴾
 قَالُوا يَمْوَسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلَاقَىٰ رَأِمًا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿۱۱۵﴾ قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا
 سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَأَسْرَهُبُوهُمْ وَجَاءَ وَبِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿۱۱۶﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ
 آخِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿۱۱۷﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۱۸﴾ فَغَلَبُوا
 هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صٰغِرِينَ ﴿۱۱۹﴾ وَأَلْقَى السّٰحِرَةُ سِجْدِينَ ﴿۱۲۰﴾ قَالُوا ءَأَمْنَا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۲۱﴾
 رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿۱۲۲﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ ءَأَمِنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَأَذِّنَ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَكْرَتُهُ
 فِي الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْمَلُونَ ﴿۱۲۳﴾ لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافِ ثُمَّ
 لِأَصْلِبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۱۲۴﴾ قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿۱۲۵﴾ وَمَا نَنقِمُ مِنْآ إِلَّا أَنْ ءَأَمَّنَّا بِآيَاتِ
 رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْ رَبَّنَا أَنْزِعْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَقَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿۱۲۶﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَنْزِرْ
 مُوسَىٰ وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَبَدْرِكَ وَعَالِهَتِكَ قَالَ سُنُقِلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَجِيءُ نِسَاءَهُمْ
 وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿۱۲۷﴾ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ
 لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۲۸﴾ قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ
 تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ
 فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿۱۲۹﴾

واته: باش نه و پيغه مبه رانه ي كه باسما ن كرد مووساي كه ليم پيشه وای گه وروه

پيغه مبهري دلسوزو بهرپرئومان نارد بولاي گه ليكي سر كه ش و خوبه زل زانو له سنور
 ده رچوو، نه وانيش بریتی بوون له فیرعه ونو دارو دهسته كه ی له پیاو ماقبول و گه وره
 پیاوان، خوا ﷺ نیشانه گه وره كانی خوئی پئی پيشانندان كه هاوتایان نه بوو ﴿فَطَلَمُوا
 بِهَا﴾ واته: نه وان به نیشانه كان بیپروا بوون و گویرایه لیان نه كرد، نه وهی كه گویرایه لی
 ناكات دیاره: سته مكاره و بهلكو لووت بهرزیشی نواندوو بهرانبه رى ﴿فَأَنْظُرْ كَيْفَ
 كَانَتْ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ﴾ چون خوا ﷺ له ناوی بردن و تووشی سه رزه نشت كردن و
 نه فرین بوون له دنیاو رۆزی دواى دا، شای چند خراپه نه و به خشراوهی پیمان به خشرا،
 نه مه به كورتی، درپژهی پنداوه به وه ده فهرموی: ﴿وَقَالَ مُوسَى﴾ واته: كاتی موسا
 هات بولای فیرعه ون بانگی كرد بو پرواهینان وتی: ﴿يَفْرَعُونَ إِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ﴾ واته: من پیغه مبهريكم له لایه ن پهروه ردى گاری جیهانه وه كه پهروه ردى گاری
 هه موو دروستكراوه كانه به هه موو مانای په رستراوی، كه له چوارچیوهی نه وانده دا واز له
 بهنده كانی ناهینی به بی سوود، بهلكو پیغه مبهرانیان بو ده نیری كه مژده ده رو ترسینه ر
 بن، نه و پهروه ردى گاره ی كه هیچ كس ناتوانی له بهرانبه ریدا بویری و چاوقایمی بنوینی،
 وه بانگه شهی نه وه بكات نه و ناردییتی به لام له كاتيكدا نه و په یامی بو نه ناردی.
 جا نه گه ر نه مه پله و پایه ی بی، وه من خوا ﷺ هه لیئزار دووم و تاییه تی كردووم به
 په یامه كه ی، نه مه نه وه ده خوازی كه هیچ نه لیم به ناوی خوا ﷺ جگه له هه ق و راستی،
 وه درؤ نه كه م به ده میه وه، بیگومان نه گه ر من شتیک بلیم جگه له وهی كه بوم هاتووه
 نه وه سزام بو پیش ده خات، جا توله م لیده سه نی به توله سه ندنی كه سنیکی زال و به توانا.
 نه مه پیویست بوو به وهی كه ملكه چی بو بنوینن و شوینی بكه ون به تاییه ت كاتیک
 به لگه ی پروونیان بولاهات له لایه ن خواوه له سر راستی پیغه مبه ریه تی، پیویست بوو
 له سریان كه كار به نیوه روكی په یامه كه بكن، نه ویش دوو مه به سستی گه وره یه:
 پرواهینان پئی و شوینكه وتیان، وه ناردنی نه وه كانی نیسپرائیل نه و گه له ی كه فه زلی
 دابوون به سر هه موو جیهاندا، نه وه كانی پیغه مبه ران و ریزه بندى یه عقروب ﷺ كه
 پیغه مبه ر موسا یه كیک بوو له وان.

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَىٰ اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ قَدْ جِئْتُمْ بِشَيْءٍ
 مِنْ رَبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٠٦﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ
 جِئْتَ بِبَيِّنَاتٍ فَأَيُّ آلَاءِ رَبِّكَ تُنْفِثُ ﴿١٠٧﴾ قَالَ لَنْ
 عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَمُوتُ مَيْتَةً ﴿١٠٨﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَزَسَّ
 لِلسَّحَابِ ﴿١٠٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ
 عَلِيمٌ ﴿١١٠﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَمَا ذَاتُكُمْ
 ﴿١١١﴾ قَالَوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ خَبِيرِينَ ﴿١١٢﴾ يَا مُوسَى
 بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٣﴾ وَجَاءَ السَّحَابُ فَوَسَّوَتْ ﴿١١٤﴾ قَالَوا
 إِنَّا لَأَخْرَأُكَ عَنْ مَسَاجِدِ الْكَلْبِ ﴿١١٥﴾ قَالَ فَسَدَّ وَانصَحَتْ
 لِمَنْ أَلْمَزْتُمْ ﴿١١٦﴾ قَالَوا يَسْمَعُونَ إِنَّمَا هِيَ تَلْفِظُ مَقَالًا
 تُكْرَهُ تَحَى الْمَلْفُوتِ ﴿١١٧﴾ قَالَ الْفَرَأَيْنَا الْفَرَأَيْنَا سَحَابًا
 أَهْبَاتٍ الْبَابِ وَأَسْرَعَتْ وَهِيَ تَجْعَلُ وَيَسْخَرُ عَطِيرٍ ﴿١١٨﴾
 وَأَرْجَحَاتِ إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلِيَّ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْكُفُونَ
 ﴿١١٩﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَنَطَلَ مَا كَانُوا يَسْعَوْنَ ﴿١٢٠﴾ فَعَسَىٰ
 أَنَّكَ وَأَنْتَ الْكَاذِبُونَ ﴿١٢١﴾ وَالَّذِي السَّحَابَةُ سَجِيرَةٌ ﴿١٢٢﴾

فیرعهون به موسای وت: ﴿١٠٦﴾ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ
 بِبَيِّنَاتٍ فَأَيُّ آلَاءِ رَبِّكَ تُنْفِثُ ﴿١٠٧﴾ (نه گهر به لگه به کت بییه
 بیهینه بومان نه گهر راست ده که ی؟! موسا
 عَصَاهُ ﴿١٠٨﴾ (گوزچانه که ی فری دایه) سهر
 زهوی ﴿١٠٩﴾ فَإِذَا هِيَ تَمُوتُ مَيْتَةً ﴿١١٠﴾ واته:
 بوو به ماریکی گه وری ناشکرا به خیرایی
 ده روشت و توان ده یابینی.

﴿١١١﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ ﴿١١٢﴾ (دهستی ده رهینا) له
 باخه لیوه ﴿١١٣﴾ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿١١٤﴾
 بی نهوی به له کی و نه خوشی هه بییت، نه مه
 دوو نیشانه ی گه ورو و روونه، به لگه ن له سهر
 راستی و دروستی نهو په یامه ی که موسا
 هیناویه تی، که بیگومان نهو پیغه مبه ری که له

لایه ن په ورو رد گاری جیهانه وه، به لام نه وانه بر و ا نا هینن نه گهر ههر نیشانه به بینن، تا به چاوی
 خو یان سزای به تیش نه بینن.

بویه ده فهر موی: ﴿١١٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ ﴿١١٦﴾ کاتی نهو نیشانه یان بینی و بر و ا یان پی
 نه هینا، بو خو یان لیکنده وهی نا ماقول و خرایان بو ده کرد ﴿١١٧﴾ إِنَّا هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١١٨﴾ واته:
 زور زاناو لیها توه له جادوو کردندا.

پاشان خه لکه بیبا گاو کهم عه قل و لاوازه کانیا ن ترساند، به وهی که موسا الطیور ﴿١١٩﴾ يُرِيدُ ﴿١٢٠﴾ بهم
 کرده وهی ﴿١٢١﴾ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ ﴿١٢٢﴾ واته: نه یهوی له م و لانه ی خو تانه وه ده رتان بنی ﴿١٢٣﴾ فَمَا ذَا
 تَأْمُرُونَ ﴿١٢٤﴾ واته: نه و ان له ناو یه کتردا راویو یان کرد که چی له موسا بکه ن، وه چون
 زه رهرو زیانه که ی له خو یان دوربخه نه وه به گومانی خو یان، بیگومان نه وهی که هیناویه تی،
 نه گهر به هاوشیوهی خو ی به تالی نه که نه وه زور نیک له خه لکی شوینی ده که ون، له سهر نه وه
 ری که که وتن به فیرعهونیا ن وت: ﴿١٢٥﴾ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ ﴿١٢٦﴾ واته: تو له لای خو ت گلیان بده ره وه و
 زیندانیان بکه، وه نویته رت بنیره بو نهو شوینانه ی له ژیر ده سه لاتی تو دان له شاره کان، با
 هه موو جادوو گهره به توانا و شاره زا کان کو بکه نه وه، بو نه وهی روو به رووی موسا الطیور

﴿وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سِحْرَيْنِ ﴿١٢٢﴾ قَالُوا
 ءَأَمْنَا رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَى
 وَهَارُونَ ﴿١٢٣﴾ واته: پروامان هینا به و
 په یامه ی که بو مووسا هاتوه و به راستمان
 زانى.

﴿قَالَ فِرْعَوْنُ ﴿١٢٤﴾ فِرْعَوْنُ هه ره شه ی
 لیکردن له برواهینانو و بی و تن: ﴿ءَأَمَّنْتُمْ
 بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَأَذَنْ لَكُمْ ﴿١٢٥﴾ شه و خراپه کار و
 شته پیسه ده سه لاتداریکی خوین مژ بو و
 بریاری دابوو که تنها ده بی گوی بو
 قسه ی شه و بگیری و بریار له لایه نی
 شه و وه ده ربچییت، وه تنها فرمانی شه و
 جیه جی بکرییت، هیچ که س بو ی نیه
 له فرمان و بریاری شه و ده ربچییت. بهم

قَالَ ءَأَمَّنَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿١٢٣﴾ قَالُوا
 فِرْعَوْنُ ءَأَمَّنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَأَذَنْ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ
 مَكْرُومٌ فِي الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجُوا مِنْهَا ءَأَهْلَهَا مَسْرُوقًا تَلُونَ
 ﴿١٢٤﴾ لَأَقْظَمَنَ ءَأُورِيكُمْ ءَأَرْجُلَكُمْ مِمَّنْ خَلْفَ لَأَصْبَحَكُمْ
 ءَأَعْمَى ﴿١٢٥﴾ قَالُوا نَأَأَلِ رَبَّنَأَ مَسْقِلَاتٍ ﴿١٢٦﴾ وَمَأَنقَمٍ مِمَّنَأَ
 ءَأَلَأَ أَنَأَ ءَأَمَّنَأَ بَأَبِ رَبِّنَأَ لَأَسَءَأَ نَأَأَرِنَأَ أَلْوَجَّ عَلَيْنَأَ صَدَأَ
 وَتَوَفَّنَأَ مَسْجُورِينَ ﴿١٢٧﴾ وَقَالَ الْمَلَأَمِنُ مِمَّنْ فِرْعَوْنُ ءَأَذَرُ مِوسَى
 وَقَوْمَهُ لِيَفْسِدُوا فِى الْأَرْضِ وَيَذَرُوكَ وَءَأَهْلَهَا قَالُوا سَتَجِدُنَا
 ءَأِنشَاءَ هُمُ وَنَسْتَعْمِىءَ نِسَاءَ هُمُ ءَأَنَا وَنَأَأُفُوهُمُ قَهْرُونَ ﴿١٢٨﴾
 قَالَ مِوسَى لِقَوْمِهِ ءَأَسْتَعِىزُّ بِءَأَللَّهِ وَءَأَصْبِرُ ءَأَذِلَّتْ الْأَرْضُ
 هُوَ يُورِثُهَا مِمَّنْ نَشَأُءَ مِنْ عِبَادِهِ ءَأَلْمَوعِةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٩﴾
 قَالُوا ءَأُورِيكُم مِمَّنْ قَبْلَ أَنْ تَأُوتِيَا مِن بَعْدِ مَا يَفْتِنَأَ قَالُوا
 عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُهَءَأِكَ عَذَابُكُمْ وَسَتَخْلُقُ كُوفِى الْأَرْضِ
 قَبْضَ كَيْفَ تَهْمَلُونَ ﴿١٣٠﴾ وَلَقَدْ ءَأَخَذْنَا ءَأَل فِرْعَوْنَ
 بِالسِّنِينَ وَنَقَّصْرُ مِثْرَ الثَّمَرَاتِ ءَأَهْلَهُمْ يَذْكُرُونَ ﴿١٣١﴾

شيوه په گه له كان په رش و بلاو ده بوون و عه قلیان لاواز ده بوو، وه نه یانده توانی داوا ی
 مافه کانی خویمان بکن، بو په خوا ﴿١٢٤﴾ ده براره ی ده فهرموی: ﴿فَأَسْتَخَفَّ قَوْمَهُ،
 فَطَاعُوهُ ﴿١٢٥﴾ الزخرف.

وه لیره دا ده فهرموی: ﴿ءَأَمَّنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَأَذَنْ لَكُمْ ﴿١٢٥﴾ واته: به راستی نه مه په وشتیکی
 ناشرینه به رانبر من کردو و تانه و بویریتان نواندوه، پاشان پروی کرده گه له که ی و
 وتی: ﴿إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَكْرُومٌ فِي الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجُوا مِنْهَا ءَأَهْلَهَا ﴿١٢٦﴾ واته: به راستی مووسا
 پیسه واکه تانه که قیری جادووی کردوون هه ردو و لاتان ریکه و تون که مووسا
 سه ربخن و شوینی بکهون، پاشان زوربه ی خه لکی دواتان بکهوی هه تا ها و لایه
 (قییته کانی) لی ده ره پرینن، وه له جیگای شه وان هوزه که ی خوئی تیدا نیشته جی بکه ی.
 بیگومان نه مه درویه کی گه وره یه خو ی باش ده زانی، وه شه ویشی له بارو و دوخه که
 قوول بیته وه که بیگومان مووسا ﴿١٢٧﴾ که سی له وان کونه کرده وه، به لکو شه وان له سه ر
 نیردراوی فیرعهون کو بوونه وه، شه وه ی که مووسا هینا و به تی به لگه و نیشانه په کی
 خوا یسه، وه ساحیرو جادوو گه ره کان هه موو توانا به کیان خسته کار بو شه وه ی سه ر که ون

به‌سه‌ر مووسادا، تا له توانا که‌وتن و راستیان بۆ ده‌ر که‌وت، پاشان شوپنی که‌وتن. ننجنا
 فیرعه‌ون هه‌ره‌شه‌ی لیکردن وتی: ﴿فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ﴾ (دواتر ده‌زانن که) چ سزایه‌کتان
 ده‌ده‌م؟! ﴿لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ حَلْفٍ﴾ نه‌و شته‌پسه‌وای پیشانداوه که‌نه‌وان
 سه‌ر زه‌وی تیکه‌ده‌دن، وه‌نه‌وه‌یان به‌سه‌ردا نه‌هینی که‌به‌سه‌ر خراپه‌کاراندا جیبه‌جیبی
 ده‌کات له‌برینی ده‌ست و قاچ به‌پنجه‌وانه‌وه، واته: ده‌ستی پاست و قاچی چه‌پ.
 ﴿ثُمَّ لَأَصْلَبَنَّكُمْ﴾ واته: بیگومان به‌قه‌دی دارخورمادا هه‌لتان ده‌واسم ﴿أَجْمَعِينَ﴾
 واته: هه‌ندیکتان سزانا‌ده‌م جگه‌له‌هه‌ندیکتان به‌لکو‌ده‌بئی هه‌مووتان نه‌و سزایه
 بچیزن، نه‌و جادوو‌گه‌رانه‌ی که‌بروایان هینابوو، وه‌هه‌ره‌شه‌ی لیکرا به‌فیرعه‌ونیان وت:
 ﴿إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ﴾ واته: بئی باکین له‌سزادانت، خوا ﴿لَعَلَّكُمْ﴾ باشته‌بۆ ئیمه‌چیت
 له‌ده‌ست دی‌بیکه‌و درینگی مه‌که‌﴿وَمَا لَنْقِمُ مِمَّا﴾ واته: دیاره‌تۆ‌ته‌ننا له‌به‌ر نه‌مه
 نازارمان ده‌ده‌یت و نکولی و هه‌ره‌شه‌مان لیده‌که‌یت، ئیمه‌هیچ تاوانیکمان نه‌﴿إِلَّا
 أَنْءَامَنَا بِإِذْنِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَنَا﴾ نه‌گه‌ر نه‌مه‌تاوانیکه‌خواه‌نه‌که‌ی سه‌رزه‌نشست بکری
 له‌سه‌ری و شایسته‌ی سزادان بیٚت، نه‌وه‌تاوانی ئیمه‌یه، پاشان داوایان کرد له‌خوا ﴿لَعَلَّكُمْ﴾
 پارانه‌وه‌که‌جیگیریان بکات و نارامیان بی‌به‌خشیت و تیان: ﴿رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا﴾ واته:
 (به‌روه‌ردگارمان به‌سه‌رماندا) بریزه‌﴿صَبْرًا﴾ واته: نارامیه‌کی گه‌وره، که‌به‌لگه‌به
 له‌سه‌ر (التنکیر) به‌نه‌ناسراو کردن، چونکه‌نه‌مه‌به‌لایه‌کی گه‌وره‌یه‌مرؤف به‌روه
 له‌ناو‌چوون ده‌بات و ده‌مری، بۆ‌یه‌پئوستی به‌ئارام‌گرتنکی زۆر هه‌یه‌تا دل‌جیگیر
 بی، وه‌بروادار دلنیا ده‌بئی له‌سه‌ر ئیمانه‌که‌ی، هه‌تاوه‌کو‌نه‌و وه‌په‌س و بیزاریه‌ی که‌
 هه‌یه‌تی لابه‌جی، ﴿وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ﴾ واته: گوپرایه‌لی فه‌رمانه‌کانت بین و شوینکه‌وته‌ی
 پیغه‌مه‌ره‌که‌ت ﴿بِیْسِن﴾، نه‌وه‌ی ناشکرایه‌وا ده‌رده‌که‌وی که‌فیرعه‌ون نه‌و هه‌ره‌شه‌ی
 لیکردوون و جی‌به‌جیبی کرد به‌سه‌ریاندا، وه‌خوای گه‌وره‌جیگیری کردن له‌سه‌ر
 برواهینان، فیرعه‌ون و داروده‌سته‌که‌ی، وه‌سه‌رجه‌م شوینکه‌و توانیان لووت به‌رزیان نواند
 به‌رانبه‌ر به‌نیشانه‌کانی خوا ﴿لَعَلَّكُمْ﴾ وه‌به‌هوی خو‌به‌ل زاین و سته‌مکردنیا نه‌وه‌نکولیان
 کرد (له‌وه‌رگرتنی هه‌ق)، وه‌هانی فیرعه‌ونیا‌ندا به‌رانبه‌ر به‌مووسا که‌تۆ‌له‌ی لی
 بکاته‌وه، چونکه‌وا گومانیا‌ن ده‌برد که‌مووسا له‌خراپه‌کاران و ناهه‌قانه، ﴿أَنْذَرُ مُوسَىٰ
 وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ﴾ به‌بانگه‌واز کردن بۆ‌لای خوا ﴿لَعَلَّكُمْ﴾ وه‌روشت و ئاکاری
 به‌رز، وه‌کرده‌وه‌ی چاک که‌ده‌بیته‌مایه‌ی خو‌شبه‌ختی له‌سه‌ر زه‌ویدا، نه‌وه‌ی نه‌وان

له سهر ده پرون شهوه فسادو خراپه كاريه، به لام سته مكاران بي باكن له وهی كه ده يلين، وه به خه يالياندا نايه ت چي بلين.

﴿وَيَذَرُكَ وَءَالِهَتَكَ﴾ واته: واز له توو په رستراوه كانه بهيني، وه ليت قده غه بكات و دژايه تي خه لكي بكات له شوينكه وتنت.

﴿قَالَ﴾ فيرعهون له وه لامی نه واندا وتي: بهني ئيسراييل له گهل مووسادا به شيوه به ك ده هيلينه وه زياد نه كهن، به لام خووی و گهل كهی له تاسايشدا بزين: ﴿سَنَقِيلُ أُنْثَاءَهُمْ وَسَتَحْيِي نِسَاءَهُمْ﴾ واته: نافرته كانيان ده هيلينه وه بو خرمه ت كردنو نايانكوژين، نه گهر ئيمه شم كاره بكه ين شهوه شهوان زياد ناكهن و ده توانين به جي ماوه كانيان به كاريه نين ﴿وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ﴾ له فرماني ئيمه ناتوانن ده رجنو ده سه لاتي رووبه رووبونه وهی ئيمه يان نيه، نه مش نه وپه ري سته مكارى و له سنور ده رچوونيانه.

﴿قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ﴾ له م حاله ته دا ناموز گاري گهل كهی كرد له كاتي كدا شهوان هيج ده سه لاتيكيان نه بوو تنانه ت نه يان ده تواني به رگريش له خويان بكه ن جگه له به رگري په روه ر دگار نه بي ﴿أَسْتَعِينُوا بِاللَّهِ﴾ واته: پشت به خوا به ستن له به ده ست هيناني سوودو قازانجو دوور خسته وهی نه و شته ی كه زياني ده بي بوتان، وه متمانه تان به خوا بي كه له داهاتويه كي نزيكدا كارووباره كاتان ته واو ده كات ﴿وَأَصْبِرُوا﴾ واته: نارام بگرن له سهر شه و ناخوشيانه ی كه به سهر تاندا ديست و چاوه رواني خوشي بكن ﴿إِنَّ

الْأَرْضَ لِلَّهِ﴾ بو فيرعهون و گهل كهی نيه تا حوكمي تيدا بكن ﴿يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ واته: ده يگوري له نيوان خه لكيدا به پي ويست و حيكه تي خو، به لام سه ره نجام بو پاريز كارانه، بيگومان نه گهر چي ماوه به كيش تاقى بكرينه وه له لايه ن خوا شه وه سه ره نجام سه ر كه وتن هر بو شه وانه ﴿وَالْعَاقِبَةُ﴾ سه ره نجاميكي گه شو پرسنگدار بو شه وان ده بيت، نه مه پيشه ی به نده ی خوايه كاتي ك كه تواناي هه بيت هوكاره كان ده گريته به ر بو شه وهی زه ره رو زياني خه لكي لي به دوور بيت، وه له كاتي بي توانايدا نارام ده گري و پشت به خوا ده به ستی و چاوه رواني ده رگاي خير ده كات.

﴿قَالُوا﴾ واته: له كاتي كدا كه ماوه به كي زور له ژير نه شكه نجه و نازاري فيرعهوندا بوون به مووسايان وت: ﴿أَوْذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا﴾ شه وان به خراپترين شيوه سزمان ده ده ن منداله كانمان سه رده برن و نافرته ته كانمان ده هيلينه وه ﴿وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا﴾ به هه مان شيوه.

﴿ قَالَ بِبِهِ نَوْمِي نَهْوِي كِه دهر گای خیر یان لی ده کرته وه و رز گاریان ده بی لهو نه هامة تیه، بی وتن: ﴿ عَسَىٰ أَنْ يَهْلِكَ عِدْوَكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ ۗ وَآتِهِ: ده تان کات به جینشینی دو ژمنه کانتان له سر زهوی ﴿ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ۗ نایا سو پاسگوزار ده بن، یان بی پروا؟ نه مه په یمانیکه خوا ﴿﴾ به جی هیناوه لهو کاته ی که ویستی له سر بووه.

(۱۳۰): ﴿ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقَصْنَا مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ ۗ

﴿ ۱۳۰﴾

خوا ﴿﴾ ده فرموی: پاش پروونکرده وه ی چو نیتی مامه له کردنی ده سه لاتدارانی فیرعون لهم کو تاییانه دا، خوا له سر نه ریت و سوننه تی خو به تی له گه ل سه رجه م ژومه ته کاندای نه ویش نه وه یه که به خو شی و به ناخو شی تاقیان ده کاته وه، بو نه وه ی بیر بکه نه وه ﴿ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ ۗ وَآتِهِ: به وشکه سالی و قات و قری و برسیتی ﴿ وَنَقَصْنَا مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ ۗ وَآتِهِ: به لکو په ند وه ربگرن لهو ناخو شیانه ی که به هوی تاوانه کانیانه وه خوا سر کونه ی کردن و به سریدا هینان، نه میش له بر نه وه ی په شیمان بینه وه له و بی پرواییه ی که ده یکن، به لام هیچ سو و دیک ی نه بو و له گه لیاندا به لکو برده و ام بوون له سر سته م و خرا په کاری.

(۱۳۱): ﴿فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِيبُنَا سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۳۱﴾﴾
 ده فهرموی: ﴿فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ﴾
 واته: به روو بووم و بزق و بزوزی زور ﴿قَالُوا لَنَا هَذِهِ﴾ واته: نه مه شایسته ی تیمه به، سوپاسی خویان نده کرد له سهری ﴿وَإِنْ تُصِيبُنَا سَيِّئَةٌ﴾ واته: برستی و قات و قریبی (تووش بووایه) ﴿يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ﴾ واته: ده یان وت: به هو ی شومی مووسا و شوینکه و توانیه تی له به نی ئیسرائیل. خوا ﴿دَه فَهْرَمُو ی﴾: ﴿أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: نه و ناخوشیانه همووی قه زاو

﴿فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِيبُنَا سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِنَسْحَرَنَّ بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ ۖ آيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ﴾ وَلَمَّا رَفِعْنَا عَنْهُمْ الْإِزْحَارَ قَالَ مُوسَىٰ إِنَّ رَبَّكَ يَبْنُ عُقْبَةَ عِنْدَكَ لَنْ كَسَفَتْ عَنْكَ الْإِزْحَارَ لِتُؤْمِنَ لَكَ وَلَنْ يَمْلِكَنَّ مَعَكَ تَوَسُّعُ رَبِّكَ ﴿فَلَمَّا كَسَفْنَا عَنْهُمْ الْإِزْحَارَ إِذْ يَأْتِيهِمْ إِذَا هُمْ يَنْكُورُونَ﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِآيَاتِنَا وَكُنَّا بِأَعْيُنِنَا غَافِلِينَ ﴿وَأَوْزَقْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّتِي بَيْنَ رِجْلَيْهَا وَرَمَتْ كَلِمَاتِ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ سِنِّي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُونَ فِرْعَوْنَ وَفِرْعَوْنُ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿۱۳۲﴾﴾

قهدهره له لایه ن خواوه به، به پیچه وانه ی نه وه ی که نه وان ده یلین، بینگومان تاوان و بیبروای ی نه وان هوکاری نه وه به، به لام ﴿أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ واته: زور به یان بیناگاو نه زانن، بو به شتی له و جزره ده یلین.

(۱۳۲-۱۳۳): ﴿وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِنَسْحَرَنَّ بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿۱۳۲﴾﴾
 ﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ ۖ آيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿۱۳۳﴾﴾

نه وان به به رده وامو به و شیوه به له سهر بی بنه مایی و بوچی خویان ده میننه وه ﴿مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِنَسْحَرَنَّ بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ﴾ واته: لای تیمه به کلا بووه ته وه گو مانمان نیه که تو جادوو گهری، نه گهر چی ههر موعجیزه کمان بو بهینی تا جادوو مان لیکه ی تیمه نه بروات بی ده که یرو نه به راستت ده زانین، نه مهش نه وه پری یاخی بوون و سهر که شیه که بیبروایان بگه نه ناستیک که به لگه یان بو دابه زئی، یان دانه به زئی وه ک به ک وایی ﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ﴾ واته: ناوینکی زور که هموو داروو دره خت و کشتوو کالیانی داپوشی، وه زیانی گه وه ی پیگه یانندن ﴿وَالْجُرَادَ﴾ وه کولله به روو بووم و کشتو کاله کانی خواردن

﴿ وَالْقَمَلَ ﴾ و تراوه: نهوه له كوله بچو كتره، به لام نهوهى كه ناشكرايه مهبه ستي پيى
 نه سينيّه ﴿ وَالضَّفَارِعَ ﴾ كه قابو قاچاخيان پر ده بوو له بوقو نازارى ده دان ﴿ وَالذَّمَّ ﴾
 يان مهبه ستي پيى نهويه كه خوئين زور له لووتيان ده هاته ده روه، يان وه ك و تهى زور بهى
 رافه كارانى قورثانه كه ده فهرموون: نهوهى كه ده يان خوار ده وه ده گورا به خوئين، نهوان هيچيان
 نه ده خوار ده وه تهنها خوئين نه پيى، وه هيچيان نه ده خسته سر ناگر تهنها خوئين نه پيى ﴿ آيَاتٍ
 مُفَصَّلَاتٍ ﴾ چه ندين به لگه ي روونو ناشكرا له سر نهوهى كه نهوان دروزنو سته مكار بوون،
 وه له سر نهوهى كه موسا هيناويه تى هق و راسته.

﴿ فَاسْتَكْبَرُوا ﴾ كاتيک كه نيشانه كانيان بيني خويان به گوره زاني لهو پوهى كه برواي پيى
 بهينن ﴿ وَكَانُوا ﴾ هر له پيشينه وه ﴿ قَوْمًا تَجْرِمِينَ ﴾ بويه خوا ﴿ سزای دان كه له سر
 سر كيشي و ستم بميننه وه.

(۱۳۴): ﴿ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا لِمُوسَى اَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ
 لِيَن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ ﴿ ۱۳۴ ﴾
 ده فهرموئى: ﴿ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ ﴾ واته: سزا، وه ده گونجى مهبه ستي پيى تا عون و
 پها بيت، وه ك چون زور يک له رافه كارانى قورثان و توويانه، وه ده گونجى مهبه ستي پيى
 نهو نيشانانه ي پيشو بيت له لافاوو كوله وه نه سبي و بوقو خوئين، بيگومان نهوانه سزايه كي
 سهخت و پسن، نهوان كاتيک كه تووشى يه كيک لهو سزايه بيونايه ده يانوت ﴿ يَمُوسَى
 اَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ ﴾ واته: تكيان ده برد بولاى موسا بهو به لينه كه خوا ﴿
 پيى داوه له وه حى و نيگا، نه گهر ﴿ لِيَن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ
 بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ نهوان لهو و ته يه دا درويان كرد تهنها نهوه نه پيى سزايان له سر لادري، وه وا
 گومانيان برد نه گهر سزايان له سر هه لگيرى نهوه جار يكي تر سزا نادرين.

(۱۳۵): ﴿ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَى اَجَلٍ هُمْ بَلِغُوهُ اِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴾ ﴿ ۱۳۵ ﴾
 خوا ﴿ ده فهرموئى: ﴿ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَى اَجَلٍ هُمْ بَلِغُوهُ ﴾ تا نهو
 ماويهى كه خوا ﴿ ويستی له سر بوو نه ك بوه تا هه تا يسي، به لكو نه وه
 كاتى بوو ﴿ اِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴾ نهو په يمانه ي كه دابويان به موسا ﴿ به وهى
 كه برواي پيى بهينن نهوه كاني ئيسر ائيلي له گه لدا بيئرن، نه بروايان پيئينا،
 نه نهوه كاني ئيسر ائيليان له گه لدا نارد، به لكو به رده وام بوون له سر بيروايى و
 گومراييان.

(۱۳۶): ﴿ فَأَنْقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿۱۳۶﴾

واته: کاتیک که کاتی له ناوچوونیان هات خوا ﴿۱۳۶﴾ فه رمانی کرد به مووسا که شه ورؤیى به نه وه کانی ئیسرائیل بکات، وه هه والی پيدا که فیرعه ونو سه ربازه کانی شوینی ده که ون، ﴿ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿۵۲﴾ الشعراء، خه لکیان کو کرده وه، تا دوی نه وه کانی ئیسرائیل بکه ونو پشان بلین:

﴿ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿۵۴﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿۵۵﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿۵۶﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۵۷﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿۵۸﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿۵۹﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿۶۰﴾ فَلَمَّا تَرَاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى إِنَّا لَمَذْرُكُونَ ﴿۶۱﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿۶۲﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿۶۳﴾ وَأَزَلْنَا نَمِرَ الْآخَرِينَ ﴿۶۴﴾ وَأَجْنَحْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿۶۵﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿۶۶﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۶۷﴾ الشعراء.

وه لیره ده فه رموی: ﴿ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿۱۳۶﴾

واته: به هوی نه وهی ده فه کانی خویان به درو ده خسته وهو پشتیان له هه ق کرد بوو.

(۱۳۷): ﴿ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّتِي بَنَرُكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَرْنَا مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ فِرْعَوْنَ وَقَوْمَهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿۱۳۷﴾

ده فه رموی: ﴿ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ ﴾ له سه ر زه ویدا، واته: نه وه کانی ئیسرائیل نه وانهی که خزمه تکاری فیرعه ون بوون، به خراپترین شیوه نازاریان ده دان، وه کردی به میراتیان ﴿ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا ﴾ مه به سه له زه وی لیره ده، زه وی می سه ره، که نه وان له یشتر تیایدا لاوازو زه لیل بوون، واته: خوا ﴿۱۳۷﴾ هه مووی کرد به مولکیان، وه ده سه لاتداری کردن تیایدا ﴿ الَّتِي بَنَرُكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا ﴾ کاتی که مووسا بنی وتن: ﴿ أَسْتَجِيبُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۳۸﴾ الأعراف.

ئبجا ده فه رموی: ﴿ وَدَمَرْنَا مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ فِرْعَوْنَ وَقَوْمَهُ ﴾ لهو باله خانه به رزو شوینه رازاوانه ﴿ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴾ وه ک له شوینی دیکه ده ده فه رموی: ﴿ فَتِلْكَ يُؤْتِيهِمْ حَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۵۲﴾ النمل.

(۱۳۸): ﴿ وَجَوْرًا بِحَيْثُ اسْرَىٰ بِإِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ
فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامٍ لَهُمْ
قَالُوا يَا مُوسَىٰ اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ
قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ يَجْهَلُونَ ﴿۱۳۸﴾

پاش شهوی خوا عزیز رزگاری کردن له
دورمنه که یان فیرعون و دارو دهسته که ی و
له ناوی بردن، وه نهوه کانی ئیسرائیل
تهنها ته ماشایان ده کرد، ﴿ فَأَتَوْا ﴾ واته:
تپه رین ﴿ عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامٍ
لَهُمْ ﴾ واته: به کز ولیه وه ده یان په رستن و
ته به روکیان پیوه ده کرد، ﴿ قَالُوا ﴾
له نه فامی و بی عه قلبیانه وه، له پاش شه
هموو نیشانه و به لگه ی که بینان، به
پیغه مبه ره که یان و ت: ﴿ يَا مُوسَىٰ اجْعَلْ

وَجَوْرًا بِحَيْثُ اسْرَىٰ بِإِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ
عَلَىٰ أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَا مُوسَىٰ اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا
لَهُمْ آلِهَةٌ قَالُوا إِنَّكُمْ قَوْمٌ يَجْهَلُونَ ﴿۱۳۸﴾ قَالَ
مُوسَىٰ إِنَّكُمْ لَأَعْتَابُ اللَّهِ
أَنْبِيَاءَهُمْ وَاللَّهُ مَوْجِدُ الْكُفْرِ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۱۳۹﴾ وَكَذَلِكَ
فِي نَارٍ فَتَوَنَّنَ يَسْمَعُونَ كُفْرًا مِّنَ الْعَذَابِ يُقْسِمُونَ
أَنَّهُمْ كُفْرًا وَنَسْتَحْيُونَ نِسَاءَهُمْ فِي ذَلِكُمْ بَلَاةً
مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمَةٍ ﴿۱۴۰﴾ وَوَعَدْنَا مُوسَىٰ تَلْيِيتَ آيَاتِهِ
وَأَتَيْنَاهَا إِسْرَافِيئِيلَ فَتَنَنَّا صِغْتَهُ زَيْدًا أَوْ بَعِيثَ آيَةَ
مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَارُونَ أَخْفَىٰ فِي قَوْمٍ وَأَصْلِحَ وَلَا تَتَّبِعْ
سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۱۴۱﴾ وَتَلَا جَاءَ مُوسَىٰ لِيُفَتِّتَنَا وَكَلَّمَ
رَبَّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي آيَاتِكَ قَالَ لَنْ تَرِنِي وَلَسَوْنَ
أَنْظُرَ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ نَرِيكَ لَكِنَّا
نَجْعَلُ رَبَّهُ رَجَبًا لِّجَبَلٍ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَىٰ صَوْمًا فَلَمَّا
أَنفَقَ قَالَ سُبْحَانَكَ بُنْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۲﴾

لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ ﴿ واته: رینگه مان پییده که تیمه ش بت په رستین، وه ک چون
شه وان ده په رستن، ﴿ قَالَ ﴾ به نه وانی فهرموو: ﴿ إِنَّكُمْ قَوْمٌ يَجْهَلُونَ ﴾ چی نه فامیه ک
گه وره تره له نه فامی که سیک که په روه د گارو دروسته کری نه ناسی و بیه ویت هاوتای
بکاته وه له گه ل غه یری خوا، له کاتیکدا نه قازانج و زیان، وه نه مردن و ژیان و زیندوو
کردنه وهی به ده ست نه؟! بویه موسا عزیز پیسی فهرموون:
(۱۳۹): ﴿ إِنَّ هُنَّ لَأَكْثَرُ مِمَّنْ هُمْ فِيهِ وَيَنْظِلُّ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۹﴾

چونکه پارانه وه یان له وه بتانه به تال و بی بنه مایه، خوی له خویدا پووجه، بویه کار بو
کردنی به تاله و نامانجه که شی به هه مان شیوه به تاله.

﴿ قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا فَضَلَّكُمْ ﴾ واته: نایا جگه له خوا عزیز داوای
په رستراویکی ترم لیده کن که بیه رستن، خویه ک که ته و او کامله له زات و
سیفات و کرده وه یدا!

(۱۴۰): ﴿ وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۱۴۰﴾

وا پیویسته فه زل و گه وره یی و سوپاسگوزاری خوا عزیز له بهر چاو بگرن بهو شیوه یه ی

که به تا کو تنها به ندایه تی بو بکن و بیروا بن به هموو په ستراره کان بیجگه له نهو.

(۱۴۱): ﴿وَإِذْ أَخْبَيْنَاكُمْ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُم سَوْءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿۱۴۱﴾

پاشان باسی یادی خسته وه به و منه تی که کردوو به تی به سه ریاندا ده فهرموی: ﴿وَإِذْ أَخْبَيْنَاكُمْ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ﴾ واته: له فیرعه ونو داروده سته که ی ﴿يَسُومُونَكُم سَوْءَ الْعَذَابِ﴾ واته: به خراپترین شیوه نه شکه نجه و نازاریان ده دان، نهویش برتی بوو له ﴿يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ﴾ پرزگار بوون له سزایان ﴿بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ﴾ نهمه تیکی گه وره یی پایانه، یان له و سزایه دا که له لایه ن هوانه وه تووشتان هات نه وه به لایه کی گه وره بوو له لایه ن

خوای په روه رد گارتانه وه، کاتیک که موسا یادی خسته وه وازیان له وه هینا. (۱۴۲): ﴿وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَا بِعَشْرِ فِئْتِمٍ مِّمَقَّتْ رَبِّهِ أَزْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ أَخْلُقْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۱۴۲﴾ کاتیک که خوا ﴿يَا خَا﴾ نهمه ته کانی ته اوو کرد به سه ریانو و پرزگاری کردن له دوژمه که یان، وه له سه ر زه ویدا جیگیری کردن ویستی زیاتر نازو نهمه تی خو ی بریژی به سه ریاندا له دابه زانندی کتیب که سه ر جهم حو که شه رعیه کان له خو ده گریت، وه بیرو باوه رو یه کتا په رستی، بویه به لینی دا به موسا به سی شه و وه به ده شه وی تریش کاملی کرد تا بوو به چل شه و، بو شه وی موسا ناماده یی بو به لینی خوا ﴿يَا خَا﴾ وه بو شه وی دابه زینی کاریگه ریه کی گه وره یی هه یی له سه ریانو به شیوه یه کی جوان پیشوازی لی بکن.

وه کاتیک که موسا ﴿يَا خَا﴾ رویشت بو دیدارو ژوانگه ی په روه رد گاری، وه سه یه تی بو هاروون کردو به نه و په ری په رو شی و خه مباریه وه پیوت: ﴿أَخْلُقْنِي فِي قَوْمِي﴾ واته: به به جینشیم، وه ک من هه لسو که وتیان له گه لدا بکه ﴿وَأَصْلِحْ﴾ واته: شوینی پرنگی ای چاک بکه وه ﴿وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ﴾ نه وانه ی که تاوانو سه ریچی ده که ن.

(۱۴۳-۱۴۴): ﴿وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ، قَالَ رَبِّ أَرِنِي إِلَيْكَ قَالَ لَنْ نَرِنِّي وَلَكِنْ نُنظِّرُ إِلَى الْجِبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ، فَسَوْفَ نَرِنِّي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ بُنْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ

﴿۱۴۳﴾ قَالَ يَمْؤُوسَ إِنِّي أُصْطَفِيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي وَبِكَلِمِي فَحُذِّ مَاءَ آتَيْتُكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿۱۴۴﴾

﴿۱۴۳﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا ﴿۱۴۳﴾ واته: ئەو کاتهی که دیاریمان کردبوو بۆ دابه‌زاندنی کتیب ﴿۱۴۳﴾ وَكَلِمَهُ رَبُّهُ ﴿۱۴۳﴾ واته: به‌و شیوهی که گفتوگویی له‌گه‌لدا کرد، له‌ نیگاوه فرمان و قه‌ده‌غه‌ کراوه‌ کانی، ئاره‌زووی کرد خوا ﴿۱۴۳﴾ بیینی، به‌ هوی ئەو هه‌موو خو‌شه‌ویستی‌ی که هه‌یبوو بۆ په‌روه‌ردگاری ﴿۱۴۳﴾ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرَ إِلَيْكَ قَالَ ﴿۱۴۳﴾ خوا فه‌رمووی: ﴿۱۴۳﴾ لَنْ تَرِنِي ﴿۱۴۳﴾ واته: تۆ له‌ دنیا‌دا من نایینی، خوا ﴿۱۴۳﴾ دروست‌کراوه‌ کانی له‌م دنیا‌یه‌دا به‌ شیوه‌یه‌ک دروست کردوه که ناتوانن بیینن، ئەمه‌ش به‌لگه‌ نیه‌ له‌سه‌ر ئەوه‌ی که له‌ به‌هه‌شتا نایینن، به‌لگه‌ قورئانیسه‌ کان و فه‌رمووده‌ شیرینه‌ کان ئامازه‌ به‌وه‌ ده‌ که‌ن، که خه‌لکی به‌هه‌شت خوا ده‌بیینن و چیژ له‌ بیینی وه‌رده‌ گرن، ئەو کات خوا به‌ شیوه‌یه‌کی تۆ که‌مه‌تر دروستیان ده‌ کات تا بتوانن په‌روه‌ردگاریان بیینن، بۆیه‌ خوا ﴿۱۴۳﴾ بیینی خوی په‌یوه‌ست کردوه له‌م ده‌قه‌دا به‌ جیگیر بوونی کیوه‌ که، بۆیه‌ قه‌ناعت به‌ موسا الطیلاً ده‌هینی له‌ وه‌لام نه‌دانه‌وه‌ی بیینیدا: ﴿۱۴۳﴾ وَلَكِنْ أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ ﴿۱۴۳﴾ واته: به‌لام ته‌ماشای لای کیوه‌ که‌ بکه، ئە‌گه‌ر له‌ جیگای خوی مایه‌وه ﴿۱۴۳﴾ فَسَوْفَ تَرِنِي ﴿۱۴۳﴾ (واته: ئەوه‌ تۆش دوای که‌میک من ده‌بیینی)، ﴿۱۴۳﴾ فَلَمَّا جَحَىٰ رَبُّهُ ﴿۱۴۳﴾ لِلْجَبَلِ ﴿۱۴۳﴾ بی‌ده‌نگی ئەستورو به‌هیز ﴿۱۴۳﴾ جَعَلَهُ دَكًّا ﴿۱۴۳﴾ واته: شاخه‌ که‌ی کرد به‌ خۆل، چونکه‌ نه‌توانی له‌ به‌رده‌م بیینی خوا‌دا خوی رابگریت ﴿۱۴۳﴾ وَخَرَّ مُوسَىٰ ﴿۱۴۳﴾ کاتی ئەوه‌ی بینی ﴿۱۴۳﴾ صَعِقًا ﴿۱۴۳﴾ (واته: له‌ هۆش خوی چوو).

بۆی روون بوویه‌وه‌ بیگومان ئە‌گه‌ر کیو خوی نه‌گریت له‌ به‌رانه‌ر بیینی په‌روه‌ردگاری‌دا، ئەوه‌ موسا له‌ پیشتره‌ بۆ ئەو مه‌به‌سته، وه‌ داوای لیبوردنی له‌ خوا کرد له‌و پرسیاره‌ی که‌ کردی، که له‌ گه‌ل ئەو شوینه‌دا نه‌ده‌ گونجا، بۆیه‌ فه‌رمووی: ﴿۱۴۳﴾ قَالَ سُبْحَانَكَ ﴿۱۴۳﴾ واته: پاک‌ی و گه‌وره‌یی بۆ تۆ له‌ هه‌ر شتی‌ک که‌ شایسته‌ نیه‌ به‌ تواناو ده‌سه‌لاتت ﴿۱۴۳﴾ بَتَّ إِلَيْكَ ﴿۱۴۳﴾ له‌ هه‌موو تاوانه‌ کان و ئاکاریکی خراب له‌ گه‌لیدا ﴿۱۴۳﴾ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۳﴾ واته: بر‌وای تازه‌ کرده‌وه‌ الطیلاً، به‌وه‌ی که‌ خوا ﴿۱۴۳﴾ بۆی ته‌واو کرد که‌ پیشتر نه‌یده‌زانی، کاتی که‌ خوا ﴿۱۴۳﴾ ریگری کرد له‌ بیینی، پاش ئەوه‌ی که‌ تامه‌زرۆی بوو خیره‌و چاکه‌یه‌کی زۆری بی به‌خشی.

ده فهر موی: ﴿يُمُوسَىٰ إِيَّيْ أَصْطَفَيْتَكَ عَلَىٰ
النَّاسِ﴾ واته: من توّم هه لبرّار دوهو پریم
لیناوی و تابه تم کردوی به چاکه ی زور
گه وره ﴿بِرِسَالَتِي﴾ که تابه خشم تنها
به تابه ترینو چاکرینی دروستکراوه کان
نه بی ﴿وَيَكَلِّمِي﴾ له گه ل تودا به بی هیچ
نیواند گیره ک، نه مه چاکه یه که که تابه ته
به موساوه، وه له نیوان برا پیغمبره کانیدا
به وه ناسراوه ﴿فَخَذَ مَاءً آتَيْتَكَ﴾ له نازو
نیعمه ته کانی، وه تووند ده ست به فرمانو
قده غه کراوه کانمانه وه بگروه گوپراه لی
بکه ﴿وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ﴾ واته: له
سوپاسگوزاران به له سر نه وه ی که خوا ﴿فَلَمَّا﴾
تابه تی کردوی و فه زلی خو ی رشتوه
به سر تدا.

قَالَ يُمُوسَىٰ إِيَّيْ أَصْطَفَيْتَكَ عَلَىٰ النَّاسِ رِسَالَتِي وَيَكَلِّمِي
فَخَذَ مَاءً آتَيْتَكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَتَبْنَا لَهُ
لَهُ فِي الْأَلْوَابِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ
شَيْءٍ وَفَخَذَ هَاهُنَا وَأَمْرًا قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسِنِهَا سَأُورِيكَ
دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٤٦﴾ سَأَصْرِفُ عَنْ آيَتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ
فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كُلاًَّ آيَةٍ لَا يُوْمِنُوا بِهَا
وَإِنْ يَرَوْا سَيْلًا مَرُّوا سِوَاهُ سَيْلًا وَإِنْ يَرَوْا سَيْلًا
أَلْفًا يَتَّخِذُوهُ سَيْلًا ذَلِكَ أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا
وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٧﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَأَنفَكُوا الْأَخْبَرَ حَظَّتْ أَعْيُنُهُمْ هَلْ يُجْرُونَ إِلَّا مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٨﴾ وَأَتَّخِذُ قَوْمٌ مُوسَىٰ مِنْ هُنَا مِنْ مَلِيحِينَ
عِجْلًا حَسَدًا لَمْ يَرْوُوا أَنَّهُ لَأِيكُم مِّنْهُ
وَلَا يُهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٩﴾
وَلَمَّا سَوَّطُ فِي آيَاتِنَا وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ
لَمْ يَرْجِعْنَا رَبَّنَا وَتَغْفِرْ لَنَا لَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٥٠﴾

(۱۴۵): ﴿وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَابِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ فَخَذَهَا
بِقُوَّةٍ وَأَمْرًا قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسِنِهَا سَأُورِيكَ دَارَ الْفَاسِقِينَ﴾ ﴿١٤٥﴾
نه وه ی که بنده کان پیوستیان پیته تی وه ﴿مَوْعِظَةً﴾ هانی نه فسو دهر وونه کان بدات بو
کاری چاک، وه بیانترستی له کرده وه ی خراب ﴿وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ﴾ له بریارو فرمانه
شهر عیه کانو عه قیده ره وشتو نادابه کان ﴿فَخَذَهَا بِقُوَّةٍ﴾ واته: به تووندی ده ستیان پیوه
بگروه ﴿وَأَمْرًا قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسِنِهَا﴾ بریتیه لهو فرمانانه ی که پیوستو چاکن، بیگومان
نه وانه جواتترو چاکرینیانن، نه مه به لگه یه له سر نه وه ی سه رجهم فرمانه کانی خوا ﴿فَلَمَّا﴾
له هه موو شهر عه تدا ته و او داد په روه رو چاکن، ﴿سَأُورِيكَ دَارَ الْفَاسِقِينَ﴾ پاش نه وه ی
خوا ﴿فَلَمَّا﴾ له ناوی بردن شوینو پاشماوه یانی کرد به په ند بو نه وانه ی دوا ی خو یان، تا نه و
برواداران ه ی که خو یان به کهم ده زانن په ندو ناموز گاری لی وه برگرن.

(۱۴۶): ﴿سَأَصْرِفُ عَنْ آيَتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كُلاًَّ آيَةٍ
لَّا يُوْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَيْلًا مَرُّوا سِوَاهُ سَيْلًا وَإِنْ يَرَوْا سَيْلًا أَلْفًا يَتَّخِذُوهُ

سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾

به‌لام جگه له‌وان ﴿ سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ ﴾ واته: په‌ند وهر بگرن له ناسوی دنیاو نیشانه‌کانی کتیب ﴿ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ﴾ واته: لووت به‌رزی ده‌کن به‌سهر به‌نده‌کانی خوادا، وه به‌سهر ه‌قو راستی و‌ثو په‌یامی که مووسا هیناویه‌تی، ههر که سیک‌نمه سیفته‌و خوی بیست، ثه‌وه خوا ﴿﴾ له خیرو چاکه‌یه کی زور بی به‌شی ده‌کات، وه سهرشوری ده‌کاتو له نیشانه‌کانی خوا تینا‌گاو سوودی لیوه‌رناگری، به‌لکو راستیه‌کانی له‌لا پیچه‌وانه ده‌بیته‌وه، خراپه به‌باش له قه‌لم ده‌دات ﴿ وَإِنْ يَرَوْا كَلَّآءَ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا ﴾ به‌هوی به‌رپه‌رچدانه‌وه وه‌رنه گرتیان، وه دژایه‌تی کردنی خوا ﴿﴾ پیغه‌مبه‌ره‌کی، ﴿ وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ ﴾ واته: رینگه‌ی هیدایه‌ت و راست و دروست که برتیه له‌و رینگه‌ی که ده‌یگه‌یه‌نی به‌خواو مالی ریزو که‌رهمه‌تی، ﴿ لَا يَتَّخِذُوهُ ﴾ واته: نایکه‌ن به‌ریسازو ناینی خویان، وه‌ه‌زی لی ناکه‌ن ﴿ وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْعِزِّ ﴾ واته: گومرایه‌ک که‌خواونه‌کی بگه‌یه‌نی به‌به‌دبه‌ختی و نه‌گه‌تی ﴿ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ﴾ هوکاری لادانیان ثه‌م لادانه‌یه: ﴿ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴾ ر‌هت کردنه‌وه‌ی نیشانه‌کانی خواو بیثا‌گا بوونیان له‌ثامانچ و مه‌به‌سته‌کانی و به‌کم ته‌ماشا کردنیان، ثه‌وه بوو به‌مایه‌ی شه‌وه‌ی که رینگای گومرایی و سهرلیشی‌واوی بگرنه‌هر، وه‌واز له رینگای راست و دروست و رینمای به‌ین.

(۱۴۷): ﴿ وَالَّذِينَ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا وَلِقَاءَ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أُعْمَالُهُمْ هَلْ يُحْزَنُونَ إِلَّا

مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾

ثه‌و نیشانه‌گه‌ورانه‌ی که به‌لگه‌ن له‌سهر راستی و دروستی په‌یامی پیغه‌مبه‌رانمان ﴿ وَلِقَاءَ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أُعْمَالُهُمْ ﴾ چونکه بی‌بنه‌ما بوو، هه‌روه‌ها مه‌رجه‌کانی قبول بوونی له‌ده‌ست دابوو که‌ثه‌ویش بریتی بوو له‌برواهی‌نان به‌نیشانه‌کانی خواو به‌راست دانانی پاداشته‌کانی ﴿ هَلْ يُحْزَنُونَ ﴾ له‌به‌تالی و پووجی کرده‌وه‌کانیان، وه‌به‌ده‌سته‌ینانی پیچه‌وانه‌ی ثامانجه‌کانیان ﴿ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ بیگومان کرده‌وه‌ی ثه‌و که‌سه‌ی که‌بروای به‌رؤزی دواپی نیه‌چاوه‌ری پاداشتی لینا‌کریت، وه‌هیچ‌ثامانجیکی نیه‌بگا به‌ثه‌وپه‌ری، بویه کرده‌وه‌کانی په‌رش و بلاو بووه‌ته‌وه‌و هیچ‌بنه‌مایه‌کی نیه.

(۱۴۸): ﴿ وَاتَّخَذَ قَوْمٌ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُ خَوَارٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا

يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾

سامری (گویره کهی) بو دروست کردن، نجا مشتکی له شوین پی به یامبر (له جی پیسی نه سپه کهی جو بریل هه لگرت) بوو به ﴿لَمْ حُوَّارٌ﴾ دهنگی دههات وه ک دهنگی گویره که، وه کردیان به پرستراو، پاشان وتی: ﴿فَأَخْرَجَ لَهُمْ عَجَلًا جَسَدًا لَهُ حُوَّارٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِنَّهٗ مُوسَىٰ فَنَسِيَ﴾ ۸۸ طه.

مووسا عليه السلام بو نه وه رو پی به دوا ی خوادا بگه ری و بیدوزیتته وه، به راستی نه مه له گه مژه بی و که می تیروانینیانه، چون پروه ردگاری زهوی و ناسمانیان لیک چوواند به گویره که یه ک که ناته و او ترینی ناته و او ه کانه؟!

بویه پروونی کرده وه و فەر مووی: نه وه نه له سیفاتی خودی خوا به وه نه له سیفاتی کرده وه کانی که بی به پرستراو ﴿الَّذِينَ رَأَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ﴾ واته: قسه نه کردن نه و به ری ناته و او یه، نه وان باشترن له و نازه لو بیگیانانی که قسه ناکه ن ﴿وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا﴾ واته: پرنگای دینیان پی نشان نادات، وه به رژه وهندی دنیایان بو به دهست ناهینی، چونکه نه وه ی له عقل و پاکیدا جیگیر بووه که بیگومان به مستنی به پرستراو نیک که قسه نه کات هیچ سوودو زبانیکی نیه له نه و به ری گه مژه بی و کم عه قلی و گیلی دایه بویه ده فهر موی: ﴿أَتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ﴾ چونکه له شوینی شایسته دا به ندایه تیان نه کرد، وه هاوه لیان بو خوا عليه السلام دانا، به بی هیچ به لگه یه ک که خوا دایه زانندی، ههروه ها به لگه یه له سر نه وه ی که سیک نکولی له قسه کردنی خوا عليه السلام بکات نه وه نکولی له تایه تمه ندیه کانی پروه ردگار نییدا کرده، چونکه خوا عليه السلام باسی کرده که قسه نه کردن به لگه یه له سر نه وه ی که نه و که سه ناکری به پرستری.

(۱۴۹): ﴿وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ ۱۴۹

﴿وَلَمَّا﴾ واته: کاتیک که مووسا عليه السلام گه رایه وه ناو قهومه که ی بهو حاله وه بینانی پی پی راگه یانندن که نه وان گومرا بوونه، به شیمان بوونه وه ﴿سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ﴾ واته: له خه م و خه فته و به شیمانیدا له سر نه و کرده وه ی که کردوویانه ﴿وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا﴾ واته: به ملکه چی پروویان کرده خوا عليه السلام ﴿قَالُوا لَئِن لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ و نه گه ر پرنگامان پی پیشان نه داوه میهره بانی خوی نه ریژی به سه رماندا وه سه ر که و توومان نه کات بو کارو کرده وه ی چاکه ﴿وَيَغْفِرْ لَنَا﴾ وه له تاوانی گویره که به رستی لیمان خوش نه بی ﴿لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ له و که سانه ده بن دنیا و دواروژیان دوارنده وه.

(۱۵۰): ﴿وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ۖ أَعْجَلْتُمُ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ وَالْقَىٰ الْأَلْوَابَ ۖ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ۚ قَالَ ابْنَ أُمَّ ۖ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ۖ فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۱۵۰﴾

واته: موسا ^{علیه السلام} زور تووره بوو لیبان، چونکه زور ناموز گاری کردبوونو دلسوز بوو بهرانبه ریان ﴿ قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ﴾ وواته: به راستی تیره جیشینیکی زور خراب بوون له پاش من، بیگومان شهوه حاله تیکه خاوه نه که بی بهره له ناوچوونو و تیاچوونی هه تا هه تا یی ده بات ﴿ اَعْجَلْتُمُ أَمْرَ رَبِّكُمْ ﴾

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ۖ أَعْجَلْتُمُ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ وَالْقَىٰ الْأَلْوَابَ ۖ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ۚ قَالَ ابْنَ أُمَّ ۖ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ۖ فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۱۵۰﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِإِخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿۱۵۱﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الصُّجُورَ سُبُلًا لَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ ذِكْرٌ ۖ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِئِن لَّمْ يَظْهَرِ لَهُمْ سَبِيلُ الْحَقِّ يُدْعُوا إِلَىٰ آيَاتِنَا أَنْ يَقُولُوا هِيَ الْقُبُورُ ۚ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَائِمًا وَقَاعًا وَمَرْصُومًا ۚ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ نَائِمًا وَقَاعًا وَمَرْصُومًا ۚ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ سَاجِدًا ۖ وَالَّذِينَ عَمِلُوا الشُّرُكَاتِ لَهُمْ آيَاتٌ أَنْ يَسُبُّوا رَبَّهُمْ فَمَا لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَاتُنَا فَأَنْتُمْ تُعْبَدُونَ ﴿۱۵۲﴾ وَأَخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ نَجِلًا أُولِي أَهْلِيَّةٍ فَخَذَهُمْ وَأَخِذُوا بِهِ ۖ فَتُحَدِّثُ إِلَىٰ نَحْوِ مَنْ يَوَسِّلُ بَيْنَهُمْ مَنْ يَمُنُّ ۖ هُنَّ لَكُم مَمْنُونَةٌ ۖ وَالَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْفَحْشَىٰ وَالْمُنكَرِ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَىٰ الظَّالِمِينَ ﴿۱۵۳﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ ۖ وَالْحِكْمَةُ وَبُورَةُ الْحَقِّ ۖ وَالْبُرْهُنُ عَلَىٰ كُلِّ بَغْيٍ ۖ وَالصُّورَةُ ۖ وَأَنَّ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۖ حَدَّثُوا كَمَا نَحْنُ نَحْدِثُهُمْ ۖ إِنَّهُمْ قَوْمٌ مُّسْرِئُونَ ﴿۱۵۴﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ ۖ وَالْحِكْمَةُ وَبُورَةُ الْحَقِّ ۖ وَالْبُرْهُنُ عَلَىٰ كُلِّ بَغْيٍ ۖ وَالصُّورَةُ ۖ وَأَنَّ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۖ حَدَّثُوا كَمَا نَحْنُ نَحْدِثُهُمْ ۖ إِنَّهُمْ قَوْمٌ مُّسْرِئُونَ ﴿۱۵۴﴾

کاتیکی که په یمانی پیدان به دابه زاندنی کتیب به بوچونه خرابه کانی خوتان ده سپی شخه ریتان کردوو په ناتان برده بهر شهوه وشته ناشرینه ﴿ وَالْقَىٰ الْأَلْوَابَ ﴾ له خهفته و دل په ریشانی و تووره پیدا تهخته کانی فرییدا ﴿ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ ﴾ (پرجی براکهی گرت) واته: هاروون، ﴿ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ﴾ یوه ریشی راکیشا، پیی وت: ﴿ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿۱۵۰﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ ۚ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿۱۵۱﴾ قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي ۖ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿۱۵۲﴾ طه.

وه ﴿ قَالَ ﴾ لیره دا که ده لسی: ﴿ ابْنَ أُمَّ ﴾ (کورپی دایکم) شهوه نهرم نیانیه که بهرانبه به براکهی به ناوهینانی دایک به ته نهاله کاتیکی دا شهوه برای دایکو باوکی بوو، ﴿ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعَفُونِي ﴾ وواته: (شهوه خه لکه) به کهم ته ماشایان کردم کاتیکی که پیم وتن: ﴿ يَقَوْمٍ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ ۖ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَانصَبُوا وَاطيعوا ﴾ امری ﴿ طه. ﴿ وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ﴾ وواته: وا گومان نه بهی که مته رخه میم کردبی که بهتوئی سزام بدهی، چونکه به راستی دوزمنان سوورن له وهی که که وتن و سه رسمیک له من

بينن، ﴿وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ وه كو شه وان مامه لم له گه لدا مه كه.
(۱۵۱): ﴿قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِإِخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ﴾

﴿۱۵۱﴾

موسا عليه السلام په شيمان بووه وه له و په فتاره به په له يه ي كه به رانبر به براكه ي
نه جاميدا پيش شه وه ي پاكي و بيتاواني بو در كه وي، شه و اي گومان ده برد
كه مته رخه مي كرده ﴿قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِإِخِي﴾ (وتی: په ورو ردگار له من و
براکم خوشبه) هاروون ﴿وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ﴾ واته: له ناوی دا، وه ميه رباني
خوت ديارينه به سه ماندا له هه موو روونكه وه، به راستي شه وه باشتين پشتيوانه
له به رانبر هه موو شه رو خراپه يه ك، وه سه رچاوه ي هه موو خيرو خوشيه كه ﴿وَأَنْتَ
أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ﴾ واته: توبه سوزتريني به سوزاني، به سوزتري له باوك و
دايك و مندالو نه فسمان.

(۱۵۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَكَذَلِكَ
نَجْزِي الْمُفْتِرِينَ﴾

خوا عليه السلام له روونكرده وه ي دڅخې شه گوږه كه په رستانه دا ده فهرموي:
﴿إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ﴾ واته: كرده يان به خوا و په رستيان
﴿سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ واته: وه ك چون په ورو رد گاريان
توره كرو سنوره كانيان شكاند ﴿وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتِرِينَ﴾ هه ر كه سيك درو به
دهم خواوه بكات شه درو به دم شه ربه ته كه يشيه وه ده كات، شه ويگومان بييه ش
نابي له توره يسي خوا عليه السلام و سه رشوري له دنيا دا، بيگومان شه وان توره يسي خويان
چيزت كاتي ك كه فرماني پي كردن خويان بكوژن، خوي گه وره ليسان رازي
نايبت ثيلا به نه جامداني شه و كاره نه ييت.

(۱۵۳): ﴿وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ
رَّحِيمٌ﴾

هه نديكيان هه نديكي تريان كوشت تا كوشتار له ناوياندا زور بوو، له پاش
شه خوا عليه السلام ليسان خوش بوو، بزيه فرمان و برپاريكي گشتگيري باس كرد
كه شه وان و غه يري و انيش ده گريته وه ده فهرموي: ﴿وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ﴾ له
شيرك و هاوبه ش دانان و تاواني گه وره و بچوك ﴿ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا﴾ به و شيوه ي

که په شیمان بووینته وه، وه وازیان له و تاوانه هینابی و دنیابن له وهی که جار یکی تر ناگه رینه وه سهری ﴿وَأَمْتُوا﴾ واته: بروایان به خوا هینابی، وه نه وهی که پیوسته له سهریان له بروهینان، وه ئیمان ته او نابی ئیلا به کرده وهی دل و کرده وهی جهسته نه بی ﴿إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا﴾ پاش نه و دُوخه، دُوخی په شیمان بوونه وه و ته ربه کردن له تاوانه کان و گه رانه وه بُو لای فرمانه کان ﴿لَعَفُورٌ﴾ واته: خوا له هم مو تاوانه کان خوش ده بی و ده سپرینته وه نه گه ر به قه د پانتای زه وی ییت، ﴿رَحِيمٌ﴾ به وهر گرتنی ته ویه و داوی لیخوشیون، وه سرخستن بُو کاری چاکه قبول کردنی.

(۱۵۴): ﴿وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْفَضْبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ فِي سُخْتِهَا هُدًى وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ﴾

کاتیک که تووره یه که ی به نه فس و دهروونی خویدا رشت هیور بووه وه و راسته و خو سهر قال بوو به گرن گترین شته وه ﴿أَخَذَ الْأَلْوَاحَ﴾ که بیشتر فری دابو و نه و ته ختانه زور به ریزو گه و ره بوون ﴿وَفِي سُخْتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ﴾ واته: که رینمایی و به زه یی له خوگر تبوو، وه ناشکرا کردنی هه ق به رانه ر به پووچ و به تال، وه جیا کرده وهی کاری چاک له کاری خراب، وه هیدایه تدان بُو باشتین کرده وه کان له خووره وشتی به رزو سوزو میهره بانی، وه هر که سینک کاری پی بکر دایه به خته و هر ده بوو، به لام هم مو که س هیدایه ت و رینمایی خوا ﴿وَهُرْنَاغْرِي﴾ و هر ناگری، به لکو که سینک وهری ده گری و ملکه چی ده بی، نه واننن که ﴿لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ﴾ واته: لسی ده ترسن و ملکه چی ده بن، به لام نه وهی که له خوا ﴿نَهْتَرَسِي﴾ نه ترسی و له وه نه ترسی که رُوژیک لپرسینه وهی له گه ل ده کات نه وه سر که شو له خو بایتر ده بی، وه به لگه ی خوی پوره رد گاری له سهر پیوست ده بی.

(۱۵۵): ﴿وَإِخَارَ مُوسَى قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِنْ قَبْلِ وَإِنِّي لَأَتْلِكُهُمْ بِمَا فَعَلِ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِنَّ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَنْ تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ حَرِيصٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ﴾

ده فهرموی: ﴿وَإِخَارَ مُوسَى﴾ ووه کاتیک که نه وه کانی ئیسرائیل داوی لیوردنیاں کردو گه رانه وه سهر ژیری خویمان ﴿سَبْعِينَ رَجُلًا﴾ له پساوه چاک و هه لکه و ته کانیاں ده ست نشان کرد که له لای پوره رد گار داوی لیوردن بکن، که خوا ﴿﴾

شونينكي بو ديارى كرد بوون لهوى ئاماده بن، كاتيک كه ئاماده بوون وتيان: **ثەى مووسا ﴿۱۵۲﴾ اَرْنَا اللّٰهَ جَهْرَةً فَاخَذَتْهُمْ ﴿۱۵۳﴾ النساء.** (واته: خوامان پى پيشان بده، به ئاشكرا بييينين)، گهوره ترين بى ئه ده بيان كرد به رانبهر خواى گهوره، بوئه: **﴿۱۵۴﴾ اخذتهم الرجفة** له ناوچوون و تياچوون، به رده وام مووسا **﴿۱۵۵﴾** ده پارايه وه له خواى گهوره وه ده يفهرموو: **﴿۱۵۶﴾ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ ﴿۱۵۷﴾** واته: ئه گهر بتويستبا ئه وه پيش ئاماده بوونمان هه موويانته له ناو ده برد، به راستى ئه وانهى كه هاتن داواى لىبوردين بكه ن خويمان سته مكار ده رچوون **﴿۱۵۸﴾ أَتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ﴿۱۵۹﴾** واته: ئه وانهى كه عه قلىان لاوازه و گيل و گه مژهن، رپوى كرده خوا **﴿۱۶۰﴾** لىي پارايه وه، وه بيانووى بو ئه وانه هيتايه وه كه بوپريان كرد به سهر خوادا كه عه قلىكى ته واويان نه وايان لى بكات كه ئه و قسه و رهفتاره ناشرينانه نه كن، پاشان فه رمووى: **﴿۱۶۱﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيْنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿۱۶۲﴾** واته: تو باشترينى ئه وانهى كه لىبوورده ن، وه به ميه ره بانترينيانى، وه به خشين و رپز ته نها له لاي توئه. وه ك ئه وه وايه مووسا وتيى مهبه ست له مهبه ستى يه كه مى ئيمه هه موومان ئه وه يه كه پابه ندين به گوپرايه ليه وه و ئيمانته پى بهيينين، وه ئه و كه سه ي كه عه قل و ژيرى له جيگاي خويه تى ئه وه به رده وام له سهر رپنگاي راسته، به لام ئه وه ي كه عه قلى لاوازه و گيل و گه مژه يه و بوچوونى ناپه سنده ئه وه ئه و كارهى كرده كه كرده و به تى به هوى يه كيك له و دوو هو كاره، وه له گه ل ئه مه دا تنو ميه ره بانترين و به خشنده ترينى به خشنده كاني، ده ي ليمان خوش به و ميه ره بانى خوت به سه رمان دابيارينه.

(۱۵۶): ﴿وَكَتَبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِتَابِعِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۵۶﴾﴾

خواب و لامسی دوعا و نزاکی دابه وه،
 وه زیندووی کردنه وه پاش مردنیان، وه
 له تاوانه کانیان خوش بوو، وه مووسا الطاهر
 له ته واو بوونی پارانه وه کهیدا فهرمووی:
 ﴿وَكَتَبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً﴾
 له زانستی به سوودو بزئوی فراوان و
 کرده وهی چاک ﴿وَفِي الْآخِرَةِ﴾ له

• وَكَتَبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ
 إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي
 وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ
 الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِتَابِعِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۵۶﴾ الَّذِينَ يَتَّقُونَ
 الرَّسُولَ الَّذِي الْأَمْرُ الَّذِي يَخْشَوْنَ مَعْتَبًا عِنْدَهُ
 فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ بِأَمْرِهِمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَتَّقُونَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ
 الْفَاحِشَاتِ وَيَنْهَى عَنْهُمْ زِينَةَ الْأُنثَى الَّتِي كَانَتْ
 عَلَيْهِمْ وَالزُّبُرَ وَأَمْوَالَهُمْ وَعَزَّوْرَهُمْ وَأَنْبَاءُ
 الثُّورِ الَّتِي أَنْزَلَ مَعَهُ وَأَوْلِيَاءُ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۱۵۷﴾
 قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جِئْتُ بِالْحَقِّ
 لَكُمْ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِي وَنَبِئْتُ
 قَالُوا يَا اللَّهُ رَسُولُ اللَّهِ الَّذِي الْأَمْرُ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
 وَكَلِمَاتِهِ وَالْحَقُّ لَمَّا كُنْتُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۱۵۸﴾
 قَوْمٌ مُؤْمِنُونَ أُمَّةٌ تَهْتَدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَتَدَلَّلُونَ ﴿۱۵۹﴾

دوا روژیشدا چاکه مان بو بنووسه، ئه ویش
 بریتیه له و پاداشتهی که دابناوه بو چاکه کاران ﴿إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ﴾ واته: گه راینه وه بو
 لای تو دانمان به که مته رخه می خوماندا ناله هموو کاروباره کانماندا ﴿قَالَ﴾ خوا
 فهرمووی: ﴿عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ﴾ بو هر که سیک خراپه کار بی و به دوی
 هو کاری خراپه دا بگه بریت، ﴿وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ﴾ له ئاسمان و زهوی، ئه وهی
 چاکه خوازه و نه وه شی خراپه کاره، وه بروادارو بیروا، هیچ دروستکارو یک نیه بیگومان
 میهره بانسی خوای ینگه یشتووه، وه به فه زلو چاکه می خوا داپوشراون، به لام میهره بانسی
 تایهت به دنیاو دواروژ بو هموو کهس نیه، بو یه دهره فرمووی: ﴿فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ
 يَتَّقُونَ﴾ سه ریچیجه کان گه وره و بچوو کیان، ﴿وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ﴾ که پیویسته
 بدریت ﴿وَالَّذِينَ هُمْ بِتَابِعِنَا يُؤْمِنُونَ﴾ وه له ته واوی ئیمان به نیشانه کانی خوا ﴿تَابِعِنَا﴾ زانیی
 مانا که به تسی، وه کرده وه به ناوه روکی، له وانه شوینکه وتنی پیغه مبر ﴿بِهِ﴾ به ناشکارو
 نهینی، له بنه ما کانی ئایزو لقه کانی.

(۱۵۷): ﴿الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْنُوبًا عِنْدَهُمْ فِي
 التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ بِأَمْرِهِمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ

الطَّيَّبَاتِ وَيُحْرِمُ عَلَيْهُمُ الْحَبِيثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ
فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُقْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾

که ده فهرموی: ﴿الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ﴾ واته: خو پاریزی له هه موو پیغه مبهران، ینگومان مه بهست له مه دا موحه مه ده ﴿كُورِي عَهْدًا لِأَكُورِي عَهْدًا﴾ موه تلیب، سیاقی نایه ته که له حالی بهنی ئیسرا ئیل ده دوی، وه بروا هینان به پیغه مبهر موحه مه ده ﴿مَهْرَجِكُمْ﴾ له مهرجه کانی بپروا بوون، نه وانهی که بروایان پیی هیناوه نه وانه نه هلی ره حمه تن به ره هایسی که خوا ﴿بِئْسَ الْبُؤْسُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ﴾ وه وه سف کردنی به ئوممی، چونکه له عه ره به، نه و ئومه ته نه خوینده واریه که نه ده زانن بخوینن و نه ده زانن بنووسن له پیش قورئان هیچ کتییکیان نه بووه ﴿الَّذِي يَجِدُونَ لَهُ مَكْنُوبًا﴾ عِنْدَهُمْ فِي التَّورَةِ وَالْإِنْجِيلِ ﴿واته: ناوو وه سفی به چاکی له و دوو کتیییه دا باسکراوه که گرنگترینان نه و بانگه وازه یه که فرمانی پیده کات، قه ده غهی لیده کات وه نه و پیغه مبه ره ﴿يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ﴾ برتیته له هه موو نه وانهی که چاک و به سوودن و قازانجیان هه یه ﴿وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ﴾ برتیته له هه موو نه وانهی که به عقل و سروشتی ده زانری ناپه سنده، فرمانی پیده کردن به نوئژو زه کات و پوژو حه ج، وه به جیهینانی په یوه ندی خزمایه تی و چاکه له گهل دایک و باو کو و به هه مان شیوه له گهل دراوسی و له گهل خزمه تکاردا، وه سوود گه یاندن به هه موو خه لکی، وه راستگویی و داوین پاکي و چاکه و ناموژگاری، وه نه وهی هاوشیوهی نه مانه بی، وه هاوه لدانان بو خوا ﴿وَلَا تَبْغُوا الْكِبْرَ﴾ کوشتتی به ناهه ق و زینا و خواردنه وهی ماده بی هوشکهره کان و ستم به رانه بر به هه موو دروستکراوه کان و دروو خراپه کاری و هاوشیوهی نه وانهی قه ده غه کردوه، گه وره ترین به لگه که ده لاله ت بکات له سر نه وهی نه و پیغه مبه ری خویبه ﴿ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ نه وه یه که بانگه وازی بو کردوه، وه فرمانی پیکردوه و قه ده غهی لیکردوه، وه نه وهی که حه لالو حه رامی کردوه، ینگومان ﴿وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ﴾ له خواردن و خواردنه وه و ژن و ژنخوازی ﴿وَيُحْرِمُ عَلَيْهُمُ الْحَبِيثَ﴾ له خواردن و خواردنه وه و ژن و هینان گوفتارو کرداره کان ﴿وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ﴾ واته: له وه سفی نه و پیغه مبه ره دا نه وه یه نایه که هی ناسانه و پر له لی خو شبوونه و بارقورسی و گرانی تیدانیه، وه کووت و به ند کردن و نه رکی قورسی تیدانیه

کە لە توانای مرۆفدا نەبێ **﴿ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ ﴾** واتە: پێزبان لێدەگرت و بە گەورەیان دەزانێ **﴿ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ ﴾** بڕیتە لە قورئان کە هەموو تاریکیەکانی دوو دلی و گومان و نەقامی پڕۆشن دەکاتەو، وە دەستی پێوە دەگیری کاتیک کە جیاوازی و دووبەرەکیەکان دژ بە یەک پەرە دەستێن **﴿ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴾** ئەوانەسی خێری دنیاو دواپوژیان بە دەست هینا، وە پزگاریان بوو لە ناخۆشی و ناپەڕەتیەکانی، چونکە ییگومان ئەوان دەستیان گرت بە هەموو هۆکارەکانی سەرکەوتنەو.

بەلام ئەوەی بپروا بەم پێغەمبەرە نەخوێندەوارە نەهینی و پێزی لی نەگری و بە گەورەیی نەزانسی و سەری نەخات، وە شوینی ئەو نوورە نەکووی کە خوا **﴿﴾** بۆی دابەزاندو، ئەو زەرەمەندو دۆراو دەبی.

(۱۵۸): **﴿ قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴾**

کاتیک کە بانگی شوینکەوتوانی تەوراتی کرد لە ئەو کانی ئیسپرائیل بۆ شوینی پێغەمبەر **﴿﴾** بکەون، لەوانە یە کەسێک و گومان بیات کە حوکم و بڕیارە کە تەنها بۆ ئەوانە، بەلام ئەمە بەلگە یە لەسەر گشتگیری، دەفەرموی: **﴿ قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ﴾** واتە: عەرەبو و عەجەمتان شوینکەوتوانی کتیە پێروژەکان و هاوشیوەکانیان **﴿ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ﴾** واتە: بە ویستی خۆی کاری تێدا دەکات و بپاری لەسەر دەدات، وە بە حوکمە شەرعیەکان کە لە چوار چۆیەیدا: پێغەمبەرێکی گەورە و بەرپوژتان بۆ دەنیری بانگتان دەکات بۆ لای خوا **﴿﴾**، وە بۆ لای شوینی بەرزو بەرپیز، وە ئاگادارتان دەکاتەو لە هەر شتیک کە دەبێتە مایەیی دوورکەوتنەو تان لە شوینی بەرزو بەرپیز.

﴿ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ﴾ واتە: هیچ کەسێک شایستەیی پەرستنی نیە، جگە لە خوا **﴿﴾** کە تاک و تەنهاو بی هاو، لە رینگای پێغەمبەرەکانیەو نەبسی بەندایەتی کردنی نازانری **﴿ يُحْيِي وَيُمِيتُ ﴾** واتە: لە کووی کاروبارەکانیدا: زیندوو کردنەو و مراندنە کە کەس بەشدار نیە تیایدا، کە مردنی کردو بە پردیک بۆ گەشتن بە مالی مانەو، کە هەر کەسێک بپروای پێی بهینی و شوینی پێغەمبەرە کە ی بکەوی سەرفراز دەبی **﴿ فَآمِنُوا ﴾**

بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ آلِ النَّبِيِّ الْأَمِيِّ ﴿۱۵۶﴾ واته: بروا هینانیک له ناخه وه که کرده وه کانی دل و جهسته له خو بگریت ﴿الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ﴾ واته: بروا بهم پیغمبره بهینن که راسته له عقیده و بیروبا وه پرو کرده وه کانیدا ﴿وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ﴾ له بهرزه وه ندیه کانی دنیا و دواروژتان، بیگومان نیوه نه گهر شوینی نه که ون، شه وه گومرا ده بن به گومرا بوونیکي دوور.

(۱۵۹): ﴿وَمِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ﴾

که ده فرموی: ﴿وَمِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ أُمَّةٌ﴾ واته: کومه لیک (له گه لی موسا) ﴿يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ﴾ واته: رینمایی خه لکی ده که ون فیریان ده که ون فه توایان بو ددهن، وه له سه رجه م کیشو گرفته کانیدا به هق دادوه ریان له نیواندا ده که ن، وه ک چون خوا ﴿وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِشَائِنَاتِنَا يُوفُونَ﴾ ﴿السجدة﴾

شم ده قه به لگه یه له سه ر فه زل و چا که ی موسا ﴿يَهْدُونَ﴾ بیگومان خوا ﴿وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً﴾ که سیکی تیدا هه لبار دوون که رینمایی ته نها به فرمانه کانی شه ده که ن، هینانی شم ده قه پیروزه جوړیک له تایه تمه ندی و خو پاریزی تیدایه له وانه ی پشو، بیگومان خوا ﴿وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً﴾ پیشتتر کومه لیک له ناته واویه کانی به نی ئیسرائیلی باس کرده که پیچه وانه یه له گه ل هیدایه ت و رینمایی دا، له وانه یه که سیک و ا گومان بیات شه هه موویان ده گریته وه، بویه خوا ناگاداری کردوونه ته وه و باسی کومه لیک یانی کرده که له سه ر رینگای راستن و هیدایه ت دراون.

وَقَطَعْنَهُمْ اثْنَيْ عَشَرَ نَبِطًا وَأَمَّا وَاحِيَةٌ إِلَى
 مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنْ أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ
 فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
 مَشْرِبُهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَمَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ
 الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَى كُلًّا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا
 ظَلَمُوا وَالْمَكُونُ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٠﴾
 فَاذْقِلْ لَهُمْ سُبُلًا مِمَّا هُمْ فِي الْغَرَبِ وَكُلُّوا مِنْهَا
 حَيْثُ شِئْتُمْ وَغَرُّوا حِطَّةً وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا
 نَقُورَ لَكُمْ حَبِيبَاتٍ كُنَّ سُرَيْدَ الْمُخْسِنِينَ
 ﴿٥١﴾ فَذَلَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلَ الَّذِي قِيلَ
 لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجًّا قَاتِلًا فَاسْتَمَعَهُمْ بِمَا كَانُوا
 يَظْلِمُونَ ﴿٥٢﴾ وَتَمَتَّنَا فِي الْقَدَرِ الْعَلِيِّ كَانَتْ
 حَاضِرَةَ الْخَيْرِ إِذْ يَهْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ
 جِبَاؤُهُمْ نَوْرٌ سَبِيحُهُمْ شَرُّكَ وَكَمْ لَا يَسْتُرُونَ لِأَنْبِيَهُمْ
 كَذَلِكَ تَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٥٣﴾

(۱۶۰): ﴿ وَقَطَعْنَهُمْ اثْنَيْ عَشَرَ نَبِطًا
 أَمَّا وَاحِيَةً إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ
 قَوْمُهُ أَنْ أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ
 فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ
 كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرِبُهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ
 الْغَمَمَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَى
 كُلًّا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا
 ظَلَمُوا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿٥٠﴾

که ده‌فهرموی: ﴿ وَقَطَعْنَهُمْ ﴾ واته:
 به‌شمان کردن ﴿ اثْنَيْ عَشَرَ نَبِطًا ﴾
 أَمَّا وَاحِيَةً واته: بؤ دوازده هوزو تیره که
 به‌کتریان ده‌ناسی و سوزو به‌زه‌بیان بؤ

یه‌ک ده‌جولا، هه‌ریه‌ک له‌نه‌وه‌کانی
 نه‌و تیرانه‌نه‌وی به‌عقوب‌بوون ﴿ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ ﴾ واته:
 داوایان له‌موسا کرد که له‌خوا ﴿ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ ﴾ بیارپیشه‌وه‌و داوای ناویان بؤ بکات که خوایان و
 مالیات و نازه‌له‌کانیان لیی بخونه‌وه، له‌به‌ر نه‌وه‌ی نه‌وان له‌شوینیکدا بوون که ناوی
 که‌م بوو، خوا زاناتره، خوا ﴿ نَبِطًا ﴾ نیگاو وه‌حی کرد بؤ موسا وه‌لامی داواکاریه‌که‌یانی
 دایه‌وه ﴿ أَنْ أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ ﴾ ده‌گونجی به‌ردیکی دیاریکراو بی، وه
 ده‌گونجی هه‌ر به‌ردیک بی له‌به‌رده‌کان، لیی دا ﴿ فَانْبَجَسَتْ ﴾ واته: له‌و به‌رده‌وه‌ناو
 هه‌لقولا ﴿ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ﴾ واته: دوازده‌کانی ریسان ده‌کرد ﴿ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
 مَشْرِبُهُمْ ﴾ واته: دابه‌شی کردبوو به‌سه‌ر هه‌موو تیره‌و هوزیک له‌و دوازده‌تیره، بؤ
 هه‌ر یه‌کیکیان کانیه‌کی دیاری کردبوو، ده‌بیان ناسیه‌وه‌و ده‌حه‌سانه‌وه، وه‌ر زگاریان
 بوو له‌هه‌موو ناخوشی و ناره‌حه‌تی و دووبه‌ره‌کیه‌ک، به‌راستی نه‌مه‌له‌ته‌واوترینی
 نیمه‌ته‌کانی خوایه ﴿ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَمَ ﴾ ده‌پوشین له‌گه‌رمای خور
 ﴿ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّاءَ ﴾ بریتیه له‌هه‌لوا ﴿ وَالسَّلْوَى ﴾ بریتیه له‌گوشتی بالنده، له
 چاکترین جوړه‌کانی بالنده‌وه‌و به‌تامترینانه، خوای گه‌وره‌بؤی کو‌کردنه‌وه له‌نیوانی

سيهرو خواردنه وهو خواردني خوش و بهله ززه ت له حه لواو گوشت، تاله پشودان و
 دنيايدا بن ﴿كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا﴾ واته: كاتيك
 كه سوپاسگوزاري خويان نه كردو فرمانه كانيان جييه جي نه كرد ﴿وَلَكِنْ كَانُوا
 أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ كه بي بهشي كردن له هه موو چا كه به ك، وه تووشى خراپه و
 نه گبه تي كردن، نه مهش نه و ماوه به بوو كه له ته يهو سر گه رداني و بيئا گايده ده زين.
 (۱۶۱-۱۶۲): ﴿وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ
 وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَعْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ سَنَزِيدُ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۶۱﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا
 عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿۱۶۲﴾
 ﴿وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ﴾ واته: بچنه ناو نه و شاره كه شاري ثيوه به
 له وي نيسته جي بن كه نه ويش شاري ثيليانه ﴿وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ﴾ واته:
 شاريكه پر له دارو دره ختو به ره مه مي جوراو جوروه، بويه خوا ﴿فَرَمَانِي﴾ پيكردن
 هر كاتي ويستان بخون ﴿وقولوا﴾ واته: كاتيك كه ده چنه به رده رگاي شاره كه
 بلين: ﴿حِطَّةٌ﴾ واته: تاوانه كانمان بسره ره وهو ليمان خوش به ﴿وَادْخُلُوا الْبَابَ
 سُجَّدًا﴾ واته: له ده روازه ي شاره كه بچنه ژوره وهو ملكه جي بو خوا بنوينو سوژده ي
 بو بيه ن، وه سوپاسگوزاري نازو نيعمه ته كاني بن، وه فرماني پيكردن به ليخوشبونو
 به ليني پيدان كه له تاوانه كانيان خوش بي، وه به باشتري شيوه له نستاو له داهاتودا
 پاداشتيان بداته وهو فرموي: ﴿نَعْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ﴾
 له خيري دنياو دواروژ، به لام نه وان نه م فرمانه خوييه يان به جييه هيناو گوپرايه يان
 نه كرد، به لكو قسه كه يان گوري ﴿الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ﴾ واته: سه ريچي خويان
 كردو به سوو كي ته ماشاي فرمانه كه يان كرد ﴿قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ﴾ له
 بري نه وه ي داواي ليخوشبون بكنو و بلين: ﴿حِطَّةٌ﴾ وتيان: (حبة في شعيرة) واته:
 ده نكيك له جوذا، وه نه گه به ناساني بتوانن قسه بگورن نه وه گوريني كرده وه كانيان
 له پيشتره، بويه به پشتاو پشت چونه ژوره وه ﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ﴾ كاتيك
 پيچه وانهي فرمانه كه ي جولان و سه ريچيان كرد ﴿رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ﴾ واته:
 سزايه كي سهخت يان به په تاو تاعون يان به شيوه به كي تر له سزا ناسمانيه كان، وه
 بيگومان خوا ﴿بِهِ﴾ سه سزا دانه يان سته مي لي نه كردوون، بيگومان نه و سزايه ﴿بِمَا

كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿۱۶۰﴾ واته: (به هوى نهوه بوو كه) له فه رمانى خوا ﴿۱۶۰﴾ ده رچوون و سه ريچيان ده كرد، به بى نهوهى پيوستيه ك وايمان لى بركات په ناي بو بيهن، جگه له وه نه بى كه خوځيان حزبان له پيسى و چه په لى و شهرو خرابه كارى بوو كه نهوه له ناخياندا چينرابوو.

(۱۶۳): ﴿۱۶۳﴾ وَسَأَلْتَهُم عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۳﴾

﴿۱۶۳﴾ وَسَأَلْتَهُم عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ ﴿۱۶۳﴾ واته: پرسيار له نهوه كاني ئيسرائيل بكه ﴿۱۶۳﴾ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ ﴿۱۶۳﴾ واته: له كه نارى نهوه ده ريبه كاتيك كه نهوان سه ريچيان كرد سزاي خوايان له سه ر پيوست بوو ﴿۱۶۳﴾ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ ﴿۱۶۳﴾ خوا ﴿۱۶۳﴾ فه رمانى پى كردبوون كه رږڅى شه ممه به گه وره رابگرنو ريزى لى بگرن، وه راوى تيدا نه كن، خوا ﴿۱۶۳﴾ تاقير كړنه وه به شيوه يه ك كاتيك كه نههنگه كانيان ده هاتن ﴿۱۶۳﴾ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا ﴿۱۶۳﴾ واته: كومهل كومهل له سه ر ده ريبا ليسان نزيك ده بوونه وه ﴿۱۶۳﴾ وَيَوْمَ لَا تَأْتِيهِمْ ﴿۱۶۳﴾ واته: نه گهر رږڅى شه ممه برږشتايه ﴿۱۶۳﴾ لَا تَأْتِيهِمْ ﴿۱۶۳﴾ واته: نههنگه كان نه ده هاتنه سه ر ناوه كه و نزيك نه ده بوونه وه بويه نه وانيس هيچيان نه ده بينى ﴿۱۶۳﴾ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۳﴾ واته: تاوان و له سنور ده رچوونيان بوو به مايه ي نهوهى سزايان له سه ر پيوست بى و تووشى نهوه ناخوشيه بين، خو نه گهر له سنور ده رنه چووبايه ن نهوه خوا ﴿۱۶۳﴾ ليسان خوش ده بوو، له بهر نهوه رووبه رووى به لاو نار هه تى بوونه وه، له راو كړندا قيليان كرد، چاليان ده كرد بويان و داويان ده نايه وه، نه گهر رږڅى شه ممه بهاتبايه ت، وه بكه و تبا نه ته ناو چال و داوه كانيانه وه، له و رږڅه دا نيهان ده برد، نه گهر رږڅى يه ك شه ممه بهاتبايه، ده يانگرتن، نه مه زور بوو له ناوياندا، وه بوون به سى به شه وه:

(۱۶۴): ﴿وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعْبُدُونَ قَوْمًا لَّا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعْزِيهِمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعْدِرَةٌ لِّإِلٰهِ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفِقُونَ ﴿۱۶۵﴾﴾

زور به يان سرکيشيان کردو ياخى بوونو نهويهان ناشکرا کرد. وه دهسته به کيان بهراشکاوى به رهه لستيان لى کردو نکوليان کرد. وه دهسته به کى تريان نهويهنده يان بهس بوو، که نهوان نکولى لى بکهنو قهده غهى بکهنو وه پشيانان وت: ﴿لِمَ تَعْبُدُونَ قَوْمًا لَّا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعْزِيهِمْ عَذَابًا شَدِيدًا﴾ وه ک نهويه وايه بليئن ناموژگارى سوودى نيه بو کهسانىک که سرسهختن لهسر سرپيچى خوا ﴿۱۶۵﴾ وه گوئى بو ناموژگارى ناگرن،

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعْبُدُونَ قَوْمًا لَّا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعْزِيهِمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعْدِرَةٌ لِّإِلٰهِ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفِقُونَ ﴿۱۶۵﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ اتَّخِذْنَا لَئِذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَعَذْنَا لِلَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۶﴾ فَلَمَّا عَتَوْا عَن مَّا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قَوْمَ الْعَبْيَةِ كَمَا تُبِغُونَ ﴿۱۶۷﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَسَّعَنَّ لَيْسَ بَعَثَ فِيهِمْ إِلٰهًا غَيْرَ الَّذِي تَعْبُدُونَ ﴿۱۶۸﴾ سُبْحَانَ الْعِزَّةِ لِيَوْمِ الْفَيْتَنِ الَّذِي يَسْمُوهُمْ سُبْحَانَ الْعِزَّةِ لِيَوْمِ الْقِيَامِ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۱۶۹﴾ وَطَقَّتْ عُرُوقُ الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۰﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۱﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۲﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۳﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۴﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۵﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۶﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۷﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۸﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۷۹﴾ وَحَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ عَلَى الْأَرْضِ أُمَّةً مِّنْهُمْ لِقَدْحِ عَذَابِ الْحَرِّ ﴿۱۸۰﴾

به لکو بهرده وامن لهسر سرکيشى و ياخييونيان، هه ربويه دهبى خوا ﴿۱۶۵﴾ سزايان بدا يان به له ناو بردن يان به سزايه کى به تيش، به لام ناموژگارى کاران، وتيان: به لکو ناموژگاريان ده که ين و ريگريان لى ده که ين، ﴿مَعْدِرَةٌ لِّإِلٰهِ رَبِّكُمْ﴾ واته: تا لاي پهروه ردگار به هانهو بيانويان نهبى ﴿وَلَعَلَّهُمْ﴾ واته: واز له سرپيچى کردن بهينن نيئه بى نوميد نابين له ريئمايى کردنيان به لکو ناموژگاريه که مان سوودى هه بى بويان، وه لومهو سه رزه نشته کانيش کارىگهريان لهسر دروست بکهن. گهوره ترين مه بهست له نکولى کردنى خراپه کاريدا بو نهويه بهبى به به هانه به ک، وه بهجى هينانى به لگه لهسر نهو که سهى قهده غهى ليده کرى، به لکو خوا ﴿۱۶۶﴾ هيدايه تى بداو کار بکات به وهى که فرمانى پيکر دوهو قهده غهى ليکر دوه.

(۱۶۵): ﴿فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ اتَّخِذْنَا لَئِذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿۱۶۶﴾﴾ ﴿فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ﴾ واته: وازيان لهوه هينا که پنى ناموژگارى کرابوو، وه بهرده وام بوون لهسر فرمان شکينى و ده ستر ريزيان ﴿أَخِضْنَا﴾ (رزگارمان کرد) له سزادان ﴿الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ﴾ سونه تى خوا ﴿۱۶۶﴾ بهو شيوه به به له بهنده کانيدا که نه گهر سزا

دابیه‌زی ئه‌وانه‌ی فه‌رمان به چاکه ده‌که‌نو ریگری له خراپه ده‌که‌ن رزگاریان ده‌بی ﴿وَآخِذْنَا
 الَّذِي ظَلَمُوا﴾ ئه‌وانه‌ی که ده‌ستدریژیان کرد له رۆژی شه‌مه‌دا ﴿بِعَذَابٍ بَئِيسٍ﴾ واته:
 (سزای) زۆر تووندو به ئیش ﴿بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ﴾ به‌لام ده‌سته‌که‌ی تر به ده‌سته‌ی
 قه‌ده‌غه‌کارانیان وت: ﴿لِمَ تَعْطُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ﴾ رافه‌زانی قورئان بۆچوونی جیاوازیان
 هه‌یه ده‌رباره‌ی رزگار بوونی ئه‌م ده‌سته‌و له‌ناوچوونیان، ئه‌وه‌ی ئاشکرایه‌ و ده‌رده‌که‌وی که
 ئه‌وانیش رزگاریان بووه، چونکه خوا ﴿لَمَّا﴾ له‌ناوچوونی تاییه‌ت کردوه به‌سته‌مکاران، باسی
 ئه‌وه‌ی نه‌کردوه که ئه‌و ده‌سته‌یه‌ سه‌تمکارن. به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی سزاو تۆله‌ تاییه‌ته‌ به‌وانه‌ی
 له‌ رۆژی شه‌مه‌دا ده‌ست دریژیان کرد، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی فه‌رمان به‌ چاکه‌و ریگری له‌ خراپه
 فه‌رزی کیفایه‌یه‌ ئه‌گه‌ر کۆمه‌لیک پی هه‌ستی ئه‌وه‌ له‌سه‌ر کۆمه‌لیکی تر ده‌که‌وی، ئه‌وه‌نده
 به‌سه‌ که کۆمه‌لیک نکولیان لیکات، وه‌ له‌به‌ر ئه‌وه‌ی به‌ هه‌مان شیوه‌ ئه‌وانیش نکولیان کرد
 له‌سه‌ری به‌ وتی: ﴿لِمَ تَعْطُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا﴾ ئاشکرایان کرد
 که ئه‌وان زۆر توورهن لیان به‌ هوی ئه‌و کاره‌ی که ده‌یکه‌ن ئه‌وه‌ ده‌گه‌یه‌نی که ئه‌وان زۆر
 ئه‌و کارو کرده‌وه‌یان پی ناخۆش بووه وه‌ خوا ﴿لَمَّا﴾ له‌ داها‌تویه‌کی نزیکدا به‌ تووندترین شیوه‌
 سزایان ده‌دات.

(۱۶۶-۱۶۷): ﴿فَلَمَّا عَتَا عَنْ مَا هُوَ آعَنَهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّتْ رِبْكُ
 لِيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَى يَوْمِ الْفَيْصَمَةِ مَن يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ
 لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾﴾

﴿فَلَمَّا عَتَا عَنْ مَا هُوَ آعَنَهُ﴾ واته: یاخی بوون و دلیان ره‌ق بوو نه‌رم نه‌بوویه‌وه‌و ئامۆزگاریان
 وه‌رنه‌گرت ﴿قُلْنَا لَهُمْ﴾ واته: وته‌یه‌کی قه‌زاو قه‌ده‌ری ﴿كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ﴾ واته: به
 ئیزنی خوا ﴿لَمَّا﴾ بین به‌ مه‌یمون، وه‌ خوا ﴿لَمَّا﴾ بیه‌شی کردن له‌ میه‌ره‌بانی خوی، پاشان ئه‌وانه‌ی
 که له‌ پاش ئه‌وان مانه‌وه‌ خوا ریسواو زه‌لیلی کردن ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِذْ تَأَذَّتْ رِبْكُ﴾ واته:
 رایگه‌یاند به‌ ئاشکراو دای به‌ گویچه‌یاند ﴿لِيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَى يَوْمِ الْفَيْصَمَةِ مَن يَسُومُهُمْ
 سُوءَ الْعَذَابِ﴾ واته: زه‌لیل و سه‌رشۆریان بکه‌ ﴿إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ﴾ واته: بۆ
 که‌سیک که سه‌رپیچی بکات ته‌نانه‌ت سزای بۆ پیش ده‌خات له‌ دنیا‌دا ﴿وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾
 واته: بۆ که‌سیک که داوای ته‌وبه‌ بکات و بگه‌رپته‌وه‌ له‌ تاوانه‌کانی خۆش ده‌بی و که‌مو کورپی و
 ناته‌واویه‌کانی بۆ ده‌پۆشی و میه‌ره‌بانی خوی داده‌بارینی به‌سه‌ریداو په‌رسته‌ه‌کانی وه‌رده‌گری و
 پاداشتی ده‌داته‌وه‌ له‌سه‌ریان، بیگومان خوا ﴿لَمَّا﴾ ئه‌و به‌لینه‌ی که داویه‌تی جیه‌جی ده‌کات

بهردهوام نهوان له زه لیلی و سهر شو زیدان له ژیر دهسه لاتی بیجگه له خو یاندان، ههر گیز نابنه خاوه ن تالا، وه له هیج جهنگیک تالایان سهر ناکه وی.

(۱۷۰-۱۶۸): ﴿ وَقَطَعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَمْمًا مِّنْهُمْ أَصْلِحُوا وَرَبُّوهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرَبُّوا الْكُتُبَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِن يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلَهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَن لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالِدَارُ الْأُخْرَىٰ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَالَّذِينَ يَمْسِكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾ ﴾

﴿ وَقَطَعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَمْمًا ﴾ واته: بهش بهشمان کردن له سهر زه ویدا پاش نهوهی به کگرتوو بوون، ﴿ مِّنْهُمْ أَصْلِحُوا ﴾ نهوانه ی مافی خوا ﴿ وَرَبُّوهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ ﴾ به ناسانی و گرانی ﴿ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴾ له سهر نهو کاره خراپه ی که له سهری ده پرؤشتن، ده گه رانهوه بو لای نهوهی دروست کراون له هیدایهت و رینمای بهردهوام له نیوانی چاکه خوازو خراپه کارو مام ناوه ندیدا بوون ﴿ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ ﴾ تا له پاشیانهوه جینشینیکی بی خیرو ناصالح و بهد کارو خراپه کار هاته جیگیان ﴿ وَرَبُّوا ﴾ له پاشیان ﴿ الْكُتُبَ ﴾ کتیبی ته وراتیان گرت هدهست و بوو به سهرچاوه بو یان به ههواو ناره زووی خو یان مامه له یان له گه لدا ده کرد پاره ی زوریان بی ددرا که فتوای نارهواو ناهق بدن تا بهرتیل و رهشوه له ناویاندا به شیوه یه کی بهرچاو بلاو بوویهوه ﴿ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَىٰ ﴾ دانیان بهوه دا دنا که نهوه تاوان و ستمه ﴿ سَيُغْفَرُ لَنَا ﴾ نهوه و ته یه که له راستیهوه دووره، بیگومان له راستیدا نهوه داوای لیبورردن و لیخوشبوون نیه نه گهر بهو شیوه بووایه پهشیمان ده بوونهوه له سهر نهو کردهوهی که کردوویانه، وه دلنیا ده بوون که جاریکی تر ناگه رینهوه بو سهری، به لام نه گهر دیسان کالایه کی وه ک نهوه یان دهست که وتبا وه ک هاوشیوهی بهرتیل نهوه وه ریان ده گرت، نایهت و نیشانه کانی خویان فرؤشت به که مترین پاره، وه نهوهی خراپو بی سووده گورپانهوه بهوهی که چاک و پر له خیره ﴿ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَن لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ ﴾ هیج کیسه یه کیان نیه نه گهر قسه ی ناهق بکن و شوینی ههواو ناره زوویان بکهون؟ ﴿ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ ﴾ هیج

گومان و نالۆزیه‌کیان تیدا نه‌بوو، به‌لکو به‌نه‌نقه‌ست نه‌و کارانه‌یان نه‌نجام ده‌دا، وه‌ نه‌وان له‌ کاره‌کانی خوینادا دلنیا‌بوونو که‌مترین گومانیان نه‌بوو، به‌راستی نه‌مه‌ گه‌وره‌ترین تاوانه‌و توندترین سه‌رزه‌نشته، که‌ له‌ که‌م عقلی و لاوازی بیرو بو‌چوونیا‌نه‌وه‌یه، که‌ فەزل و چاکه‌ی دونیا ده‌ده‌ن به‌سه‌ر دوارپۆژدا بۆیه‌ ده‌فهرموئ: ﴿وَالدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ﴾ نه‌وه‌ی که‌ خوا ﷻ چه‌رامی کرده‌ له‌سه‌ریان له‌و خوارده‌نی که‌ له‌ رینگای به‌رتیله‌وه‌ ده‌یخۆن به‌ هو‌ی دادوه‌ری کردنیان به‌ پیچه‌وانه‌ی نه‌و حوکمه‌ی که‌ خوا ﷻ دایگرتووه، وه‌ هاوشیوه‌ی نه‌وانه‌ له‌ جوړه‌ها قه‌ده‌غه‌ کراوی تر، ﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ واته: ئایا عه‌قلتان نه‌بوو هاوسه‌نگی بکه‌ن له‌ نیوان نه‌وه‌ی که‌ پیوسته‌ خو‌نه‌ویستی بو‌ بکری، وه‌ نه‌وه‌ی خو‌نه‌ویستی له‌سه‌ر بکری، وه‌ کامه‌ له‌ پیشتره‌ بو‌ کۆشش کردن و کامه‌ش بخه‌رتیه‌ پاش نه‌و، تایه‌تمه‌ندی عه‌قل بریتیه‌ له‌ ته‌ماشاکردنی سه‌ره‌نجام، به‌لام نه‌وه‌ی ته‌ماشای نزیکیکی کاتی براوه‌ بکات، نه‌وه‌ نیعمه‌تیکی گه‌وره‌ی بو‌ ماهه‌یی له‌ ده‌ست ده‌دات، کامه‌یه‌ عه‌قل و بیرو بو‌چوونی راست؟!

یئگومان عاقله‌کان نه‌و که‌سانه‌ن که‌ خوا ﷻ وه‌سفی کردوون، ده‌فهرموئ: ﴿وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكَذِبِ﴾ واته: نه‌وانه‌ی به‌ توندی ده‌ست به‌ ته‌ورا‌ته‌وه‌ ده‌گرن، به‌ زانسته‌و کرده‌وه، وه‌ لیه‌وه‌ قیری فه‌رمان و بریاره‌کانی ناوی ده‌بن که‌ قیروونی باشتین زانسته‌و وه‌ کار به‌ فه‌رمانه‌کانی ده‌که‌ن که‌ بیلیله‌ی چاوه‌و دل‌خۆش ده‌کات و رووح و ده‌روون ئاسوده‌ ده‌کات، وه‌ ده‌بیته‌ مایه‌ی خو‌شبه‌ختی دنیاو دوارپۆژ. له‌ گه‌وره‌ترین نه‌وانه‌ی که‌ پیوسته‌ ده‌ستی پیوه‌ بگری به‌ جهینانی نو‌یژه‌کانه، به‌ ئاشکراو نه‌ینی، خوا ﷻ ته‌نها له‌به‌ر گه‌وره‌یی پله‌و پایه‌و فەزل و چاکه‌ی باسی کرده‌وه، له‌به‌ر نه‌وه‌ ته‌رازووی بروایه، وه‌ به‌جی هینانی ده‌بیته‌ مایه‌ی نه‌جامدانی سه‌رجه‌م په‌رسته‌ه‌کان. کاتی‌ک که‌ کرده‌وه‌کانیان هه‌مووی چاکه‌ ده‌فهرموئ: ﴿إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ﴾ له‌ گوفتار و کردار و نه‌یه‌ته‌کانیا‌ندا، چاکه‌ خوازن بو‌ خو‌یان و بیجگه‌ له‌ خو‌یان. نه‌م ده‌قه‌و نه‌وه‌ی له‌وه‌ ده‌چی به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر نه‌وه‌ی خوا ﷻ پیغه‌مبه‌رانی ناردوه‌ بو‌ چاکسازی نه‌ک خه‌راپه‌کاری، وه‌ به‌ قازانج نه‌ک زیان، نه‌وان نیردراون بو‌ خو‌شبه‌ختی هه‌ردوو دنیا، هه‌ر که‌سی تا چاکتر بی‌ نزیکتره‌ له‌ شو‌نکه‌وتنیا‌نه‌وه‌.

(۱۷۱): ﴿وَإِذْ نُنَقِّنَا الْجِبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظِلَّةٌ وَظَنُوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۷۱﴾
 پاشان خوا ﷻ ده فرموی: ﴿وَإِذْ نُنَقِّنَا الْجِبَلَ فَوْقَهُمْ﴾ کاتیک بهر گریان کرد له وهر گرتنی ناوه پروکی ته وپرات، خوا ﷻ پابهندی کردن به کرده وهوه، کیوه که می به سه ریانه وه بهرز کرده وه ﷻ کانه، ظله ﷻ وَظَنُوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ ﷻ پشان وترا: ﴿خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ﴾ واته: به توندی دهستی پیوه بگرن ﷻ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ ﷻ خویندنه وهو توژیینه وه، وه ناموژگاری لیوه ربگرنو کاری پیکه ﷻ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﷻ نه گهر نه وه تان کرد (به لکو بینه که ساتیکی خو پارین).

وَإِذْ نُنَقِّنَا الْجِبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظِلَّةٌ وَظَنُوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۷۱﴾
 وَاذْخُرُوا مِنْ دُونِ آلِهِمْ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتَ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا إِنَّا سَأَلْنَا آلَ آدَمَ إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَنِيهِمْ فَغَوَّيْتُمْ عَنْهُمُ الذِّكْرَ وَتَجَمَّلُوا بِالْغَيْبِ ﴿۱۷۲﴾
 وَمَا أَصْلَ الْمُبْتَلُونَ ﴿۱۷۳﴾ وَكَذَلِكَ نَقُصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۱۷۴﴾
 وَأَقْرَبَ عَنُقُهُمْ رَبُّ الْأَعْيُنِ وَأَنزَلْنَا سُلَاطِنًا مِنْهَا فَأَنصَبَهُمْ شِسْعًا مِنَ الْعَارِ وَمَنِ اتَّبَعْنَا يُضْلِلْنَا لَمْ نُصَلِّهِمْ إِلَّا لِلْعَالَمِينَ ﴿۱۷۵﴾
 وَأَنزَلْنَا إِلَهُكُمْ فِي الْأَرْضِ وَمَنَعَ مِنْهُ فَتَنَّاكَ تَعْتَلُ الْمَسْجِدَ لِأَنَّ تَحْمِيلَ عَلَيْهِ يَهْتِمُ أَتَرْتَضِيهِ بِمَثَلِ ذَلِكَ مَثَلِ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْضِ مِنْ أَصْحَابِ الْمَثَلِ إِنَّا نَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَأَنصَبْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَثَلًا لِقَوْمٍ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنصَبْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَثَلًا لِقَوْمٍ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَنْ يَضِلْ فَلْيَضِلَّ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۱۷۶﴾

(۱۷۲-۱۷۴): ﴿وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿۱۷۲﴾ أَوْ نَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْتَلُونَ ﴿۱۷۳﴾ وَكَذَلِكَ نَقُصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۱۷۴﴾
 خوا ﷻ ده فرموی: ﴿وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ﴾ واته: له پستی نه وه کانی نادم وه چه نه وهی ده رهینا، وه لیگه پراوه تا زاوژی بکن، وه وه چه بخه نه وه جیل له دواي جیل ﷻ و ﷻ وه کاتیک که ده رهینان له سکی دایکو و پستی باوکیان ﷻ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ﷻ واته: په یمانی لیوهر گرتن به چه سپاندنی پهروه رد گارتی، به وهی که نهو دانپیدانان هی له بوونیاندا به دپهیناوه، که دروستکراوو پهروه رد گارو خاوه نیانه ﷻ قَالُوا بَلَىٰ ﷻ یگومان دانمان به وه دانا، خوا ﷻ بهنده کانی به دپهیناوه له سره ناینی پاکو یگهر دو ته واو، هموو که سیک له سر نهو پاکیه دروستکراوه، به لکو نهو پاکیه ده گورپی، به وهی که به سه ریدا دیت له بیرو باوه پی

خرابو پووج، بۆیه ده فەرموی: ﴿قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَن تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ﴾ واتە: تا قی کردنە وە تان تەنھا بۆ ئەو یە، تا دانی پێدا بێن کە پێشتر دانتان پێدا نابوو، بەو هی کە خوا ﷻ پەرەرد گارتانە، لەبەر ئەو نەوێ ک لە رۆژی دوایدا نکۆلی لێ بکەن کە پێشتر دانتان پێدا نەناو، وە وا گومان بێن کە خوا ﷻ بەلگە ی خۆی لەسەر تان پێویست نە کردو، وە ئێو ئاگاتان لێ نەبوو، بەلگە ئێو دەربارە ی پێناگابوون و نە تانزانی. ئەمرۆ بیانوو تان براو کۆتایی پێهات، وە بەلگە ی خوا ﷻ لەسەر تان پێویست بو.

یان بە شیوە یە کی تر بیانوو دەهیننە وە دەلین: ﴿إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّن بَعْدِهِمْ﴾ شوین پێی ئەوانمان هەلگرت و دوای شتە بێمانا کانی ئەوان کە وتین ﴿أَفَنهَلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ﴾ بێگومان خوا ﷻ لە دروستکردن تاندا ئەو ی پێنیشانداون کە باوک و باپیر تان لەسەر هەلەو پووجن، هەق و راستی ئەو یە کە پێغەمبەر ان هیناوانە، ئەمە بەرپەرچی ئەو دەداتە وە کە باوک و باپیر تان لەسەری دەرۆشتن و بە گەرەیان دەزانی.

بەلێ هەندێ جار و تە ی باو باپیرە گومراکانیان و مەزھە بە خرابو بێ بنە میان، پووبەرو ی مرۆف دەبێتە وە، وا دەزانی کە هەقە، ئەو تەنھا بە هۆی ئەو یە کە پشتی کردو لە بەلگە کانی خوا ﷻ و نیشانە و نایە تە روونە کانی، پشت کردنی لەو و پووتیکردنی لەو ی کە خرابە کاران دەلین دەبگە یە نیت بەو حالە تە کە فەزل و چاکە ی پووج و بێ بنە مادات بەسەر هەق و راستیە وە، ئەمە بۆچوونی تەواوو پەسنە لە شیکردنە و ی ئەم دەقاندە.

وتراو: بە راستی ئەم رۆژە، رۆژیکە کە خوا ﷻ بەلێنی وەرگرتو لەسەر ئەو کانی ئادەم کاتیک کە لە پشتی دەری هینان و کردنی بە شایەت لەسەر خویان، ئەوانیش شایەتیان دا، ئەو دە کاتە بەلگە بە سەریانە وە کە لەو کاتە دا دانیان پێدا ناو لەسەر ستم کردنیان لە بێروایدو یاخی بوونیان لە دنیا و دوارۆژدا، بەلام ئەم دەقە بەلگە نیە لەسەر ئەمە، وە بەو بۆنە ی شە وە دانەبەزیو وە حیکمە تی خوا ﷻ دوورە لەو، بێگومان واقعیش شایەتی بۆ ئەمە ئەدات. بێگومان ئەم بەلین و پەیمانە کە باسی دە کەن، کاتیک کە خوا ﷻ ئەو کانی ئادەمی لە پشتی دەرهینا، کاتی کە لە جیهاندا وە ک گەردیلە بوو، کەس باسی نە کردو، وە بە بای خە یالی کە سدا نە دەهات، خوا ﷻ چون دە ی کات بە

به لگه کاتیک که هه والیان ده رباره ی نه زانیوه، وه نه بینراوه وه نه شوینه واری هه بووه؟! وه له بهر شهوهی که شه کاره پروون و ناشکرایه، خوا عَلَّمَهُمْ ده فهرموئی: ﴿ وَكَذَلِكَ نَفْصِلُ الْآيَاتِ ﴾ واته: پروونی ده کهینه وه و ناشکرای ده که یسن ﴿ وَعَلَّمَهُمْ بَرَجْعُونَ ﴾ به وهی که خوا عَلَّمَهُمْ له بوون و فیره تیاندا دایناوه، وه به وهی که خوا عَلَّمَهُمْ به لینی پیداه له سه ری، دوور ده که ونه وه له خراپه کاری.

(۱۷۵-۱۷۶): ﴿ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي ءَاتَيْنَاهُ ءَايَاتِنَا فَاسْلَخَ مِنْهَا فَأَتَبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴾ (۱۷۵) ﴿ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَنُكِنِّهُٓ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوْنَهُ فَشَاطِرٌ مِّثْلُ الْكَالِبِ إِنْ تَحْمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَتْرُكُهُ يَلْهَثُ ذَلِكَ مِثْلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴾ (۱۷۶):

خوا عَلَّمَهُمْ به پیغه مبه ره که ی ده فهرموئی: ﴿ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي ءَاتَيْنَاهُ ءَايَاتِنَا ﴾ واته: زانستی کتیبمان قیر کرد، تا بوو به زانیه کی گه وه ﴿ فَاسْلَخَ مِنْهَا فَأَتَبَعَهُ الشَّيْطَانُ ﴾ واته: به ته واهوتی زانستی راسته قینه ی به نیشانه کانی خوا عَلَّمَهُمْ له خو ی دارنی، چونکه زانست به په یامی خوا عَلَّمَهُمْ خاوه نه که ی ده کات به که سیکی ره وشته به رزو خاوه ن کرده وه، وه به رزی ده کاته وه بو به رزترین پله و پایه، شه پیاوه کتیبی خوی خسته پشتیه وه، وه وازی له و ره وشته هینا که کتیب فهرمانی پیکرد بوو، له خو ی دارنی وه ک چون جل و به رگ له خو ی داده رنی. کاتیک که له خو ی دارنی شه یتان شوینی که وت، واته: زال بوو به سه ریدا، کاتی که ده رچوو له قه لای به رزو به هیز، وه دابه زی بو نزمترین پله له خواری خواره وه، به چاکی هانیدا بو سه ریچی ﴿ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴾ پاش شه وهی له خوارترین بوو، چونکه خوا عَلَّمَهُمْ سه رشوری کردو، کردی به کویله ی نه فس و ناره زوی خو ی، بو یه ده فهرموئی: ﴿ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا ﴾ (شه گه ر و یستبامان به رزمان ده کرده وه به هو ی زانیاریه که ی) سه ره که وتووی بکه ین بو کارو کرده وه ی چاک، پله و پایه ی به رز بیته وه له دنیا و دوارپوژدا، وه ک قه لغانی خو ی له دوژمه کانی پی یی بیاراستایه، ﴿ وَلَنُكِنِّهُٓ ﴾ کرده وه یه ک بیته مایه ی سه رشوری، خو ی بنوسی نی به زه ویه وه، واته: شوینی هه واه ناره زوی خراپ و نامانجی دنیا بکه و ی، ﴿ وَاتَّبَعَ هَوْنَهُ ﴾ وه واز له گو پرایه لی په روه ردگاری به ینی ﴿ فَشَاطِرٌ ﴾ له تووندی ده ستگرتنی به دنیا وه، وه دابرا نی دلی له دوارپوژ ﴿ كَمِثْلِ الْكَالِبِ إِنْ تَحْمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَتْرُكُهُ يَلْهَثُ ﴾ واته: به رده واه مو ره ده کات له هه موو کاتیکدا،

ئەمیش بەر دەوام سوورە لەسەر دنیاو دلی بۆی یە کلا بوو تەو، ئاواتە کانی بە هیچ تەواو نابێ **﴿ ذَٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا ﴾** پاش ئەو هی خوا **﴿﴾** نیشانی دان، بە لام ئەوان ملکەج نەبوون، بە لکو بە درۆیان خستەو و ره تیان کردەو، بە هۆی ئەو هی شوینی هەواو ئارەزوویان کەوتبوون بە بی پینمایی، **﴿ فَأَقْصَصَ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴾** لە هینانەو هی نمونە، وە لە پەندو ئامۆژگاری و نیشانە کان، ئەگەر بیر بکەنەو دەزانن، وە ئەگەر بزانتن کاری پێدە کەن.

(۱۷۷): **﴿ سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسُهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴾** **﴿﴾** ۱۷۷

واتە: چەند خراب و ناشرینە نمونە هی ئەوانە هی نیشانە کانی تێمە بە درۆ دەخەنەو و ستم لە نفس و دەروونی خۆیان دە کەن بە جۆرەها سەرپێچی و تاوان، ییگومان نمونە هی ئەوانە نمونە هی خرابە، ئەو هی کە نیشانە و ئایاتە کانی خوی **﴿﴾** پێدراو، دە گونجی مەبەست پێی تەنها کە سیک بی، کە خوا **﴿﴾** باسی کردبێ، خوا **﴿﴾** چیرۆکە کە ی باس کردبێ تا مەزقە کان ئاگادار و وشیار بینەو، وە دە کریت هەموو ئەوانە بگرتەو کە خوا **﴿﴾** نیشانە یە ک لە نیشانە کانی پێخشی بی، پاشان ئەو لە خۆی داپرنی بیت.

ئەم دەقانە هاندەرن بۆ کارکردن بە زانست، ییگومان خاوەنە کە ی بەرز دە کاتەو و پارێزراو دەبی لە شەیتان، وە ترساندنیشی تێدایە لەو هی کە کردەو هی پێی نە کات، دادەبەزی بۆ خواری خوارەو و شەیتان زال دەبی بە سەریدا، وە بە لگە یە لەسەر ئەو هی کە شوینکەوتنی هەواو ئارەزوو رووتیکردنی هۆ کارنکە بۆ سەرشۆری و زەلیلی.

(۱۷۸): **﴿ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴾** **﴿﴾** ۱۷۸

پاشان خوا **﴿﴾** روونی دە کاتەو کە ئەو تاکو تەنهایە هەر ئەو هیدایە تەدرە، دە فەرموی: **﴿ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ ﴾** بەو شیو هی کە سەرکەوتوو ی بکات بۆ خێرو چاکە و ییاریزی لە خرابە کاری وە قیسری ئەو هی بکات کە پێشتر نە یزانیو **﴿ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ﴾** واتە: بە راستی هەر ئەو پینمایی کراو، چونکە ئەو شوینەواری هیدایە تی خوا **﴿﴾** و **﴿ وَمَنْ يُضِلِّ ﴾** گومراو سەرشۆری بکاو سەرکەوتوو ی نە کات بۆ خێرو چاکە **﴿ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴾** بۆ خۆتان و خیزانیان تا پۆزی دوا یی بە راستی ئەو زیان لیکەوتوو ی کە روون و ناشکرایە.

(۱۷۹): ﴿وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿۱۷۹﴾

خوا ^{﴿۱۷۹﴾} روونی ده کاته وه زوربه ی نهوانی که گو مړابوون و شوینی نیلیسی نفرین لیکراو که وتن ده فرموی: ﴿وَلَقَدْ ذَرَأْنَا﴾ واته: به دیمان هیناوه و پیشانمان داوه، ﴿لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ﴾ واته: نازل باشتر بوو له نهوان ﴿لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا﴾ واته: تیگه یشتن و ههقی پی ناگات وه زانستیسی پی ناگات تنها بو نهوه نه بی به لگهی له سر پیویست بی ﴿وَلَهُمْ

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿۱۷۹﴾

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿۱۷۹﴾

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿۱۷۹﴾

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿۱۷۹﴾

أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا﴾ واته: نهوهی که سوودی هه بی بویان، به لکو سوودو قازانجی بینیان له دهست داوه ﴿وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا﴾ بیستینیک که بگاته دله کانیان ﴿أُولَئِكَ﴾ نهوانی که بهم شیوه ناشرینه وه سف کراون ﴿كَالْأَنْعَامِ﴾ واته: نهو نازه لانهی که عهقلیان نیه، نهوانه گرنگیان دا بهوهی که فزلو چاکهی دنیا یان دا به سر دواروژدا، بویه تایه تمهندی عهقلیان لیدارینرا ﴿بَلْ هُمْ أَضَلُّ﴾ واته: (به لکو نهوانه گو مړاترن) له نازه له کان، چونکه نازه له کان به کارهینراون بو نهوهی که دروست کراون، وه نهونده عهقلیان هه به زیان له خو یان دوور بخه نهوه، بویه حالیان لهوان باشتره ﴿أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ﴾ واته: نهوانی که بیثاگا بوون له شته به سووده کان، بیثاگا بوون له برواهینان به خوا ^{﴿۱۷۹﴾} گو پرایه لی کردنو یاد کرد نهوهی.

دل و گوئی و چاویان بو دروست کراوه تا بیته مایه ی هاو کاری و یارمه تیدانیان بو به جهینانی فرمانه کانی خوا ^{﴿۱۷۹﴾} و مافه کانی، به لام نهوان به پیچه وانه ی نهو مه به بست و نامانجه جولانه وه. بیگومان نهوانه شایسته ی نهون که خوا ^{﴿۱۷۹﴾} دوزه خیان پی خوش بکاو بو نهوه دروستیان بکات، چونکه به کردهوهی نههلی دوزه خ کاریان ده کرد، به لام نهو که سهی نه نامه کانی بو

خوابه رستی به کاربهنی، وه دلی پر بکات به برپراهینان به خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ و خوشه ویستی خواو لئی
 بیئاگا نه بیئت، بیگومان نه وانه نه هلی به ههشتن، وه به کرده وهی نه هلی به ههشت کار ده کن.
 (۱۸۰): وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

ئنجاده فهرموی: وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ ئه مه پروونکرده وهیه که بو گوره یی و شکومه ندی
 خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ به رفراوانی وه سفه کانی که بیگومان خواونی ناوه جوانه کانه، واته: خواونی هه موو
 ناویکی جوان و چاکه، به شیوهیه ک که هه موو ناویک دیلالهت بکاته سر سیفه تیکی ته و اوو
 گوره بهو شیوه ده بیئه ناویکی چاک و جوان، نه گه دیلالهت بکات له سر جگه له سیفه تیکی
 به لکو دیلالهت بکاته سر ناویکی ته و او، نه وه پی ناوتری چاک و جوان، وه به هه مان شیوه
 نه گه دیلالهت بکاته سر سیفه تیکی، وه سیفه تی ته و او له خونه گریت، به لکو: یان سیفاتی
 نات و او یان سیفاتی دابهش بووی بو لای چاکه و خراپه، نه وهش پی ناوتری چاک و جوان،
 هه موو ناویک له ناوه کانی خوای گوره دیلالهت ده کاته سر هه موو نه و سیفه تانه ی که لئی
 وه رگیراوه، هه موو مانا کانی له خۆده گری.

بو وینه: (العلیم) به لگه یه له سر نه وهی که خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ خواون زانستی که ده وری هه موو شته کانی
 داوه، ته نانهت به قه د گه ردیله یه ک له نه رزو ئاسمانه کان له ده ره وهی زانستی نه و نیه. وه
 (الرحیم) به لگه یه له سر نه وهی که خواون میهره بانیه کی گوره یه ده وری هه موو میهره بانیه کانی
 داوه، هه ره وها (القدیر) به لگه یه له سر نه وهی خواون ده سه لاتی ره هایه هیچ شتیک لئی گیر
 ناییت، وه هاوشیوهی نه وانه، وه له ته و او ی بوونی به (حسنی) چاک و جوان ته نها ده بی به وه
 داوای لیبری، بویه ده فهرموی: فَادْعُوهُ بِهَا ئه مه گشتگیره بو پارانه وهی خوابه رستی و
 پارانه وهی داوا کردن، بو هه ر شتیک له جیگای خویدا داوا ده کات، بو نمونه ده پارپته وه و
 ده لی: خودایه لیم خوشبه و ره حمم پیکی به راستی تو (غفور رحیم) ی، واته: لیخوشبوو به
 میهره بان، وه ته وبه م لی وه ربگره به راستی تو (تواب) یت واته: زور ته وبه وه رده گریت، وه
 رزق و رزیم بده نه ی خواون رزق و رزوی (یا رزاق)، وه نه رمو نیانیه له گه لم بیگومان تو
 (لطیف) ی واته: زور به سوزو نه رمو نیانی، وه هاوشیوهی نه مانه وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ واته: سزاو توله یه کی به ئیش بو نه و که سانه ی که
 ناوه کانی خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ده گورنو لاده دهن، وه (إلحاد) لادان له وهی که بوی دانراوه، یان ناویکی
 بو دابنری که شایسته ی نه بی وه ک بته رسته کان چون ناویان بو بته کانیان داده نا، یان نه رینی

کردني ماناو گورپيني، وه مانايه كيان بو داده نا له دهره وهی ویستی خوا ﷺ و پیغمه مبره كه می ﷺ
یان ده یانچوواند به شتیکی تره وه. پیویسته خوی بیاریزی له گوران و لادان له ناوه جوانه كاندا،
به راستی له فهرموده ی صه حیدها هاتووه له پیغمه مبری خواوه ﷺ: {إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ إِسْمًا
مِائَةً إِلَّا وَاحِدًا، مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ، إِنَّهُ وَتَرَّ يُحِبُّ الْوِتْرَ} (أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ برقم: (۲۵۸۵)،
وَمُسْلِمٌ برقم: (۶۹۸۶)، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ).

واته: بیگومان خوی بهرز نه وه دو نو (۹۹) ناوی هه ن، سه د جگه له یه کیك، هه ر كه سیك
بیانز میری ده چیت به هه شت، بیگومان نهو تاكه و تاکی خوش ده وی.

(۱۸۱): ﴿وَمَنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ﴾:

خوا ﷺ ده فهرموی: ﴿وَمَنْ خَلَقْنَا﴾ واته: له کوی نه وهی كه دروستمان کردوه توممه ت و
گه لیکی چاك كه له ناخی خویاندا ته واوان و ته واو کاری له خه لکانی تر دا ده كه ن، پینمای
خویان و جگه له خویان ده كه ن به هه قو، هه ق ده ناسن و کاری پیده كه ن، وه خه لکیش قیر
ده كه ن و بانگیان ده كه ن بو کار پیکردنی ﴿وَبِهِ يَعْدِلُونَ﴾ له نیوانی خه لکیدا له دادوه ری
کردنیاندا، نه گه ر دادوه ری بکه ن له مال و خوین و مافه كان و هاوشیوهی نه وان، به راستی
نه وانه پیشه وای پینمای کارانن، وه سه ردارای سه ر پینگای راستن، نا نه وانن كه خوا ﷺ
نیعمه تی خوی رشتوه به سه ریاندا، به برواهینان و کرده وهی چاك و ناموژ گاری به هه ق و
راستی و ناموژ گاری به نارامگرتن، بیگومان نه وانه له و راستگویانه ن كه پله یان له دوا ی پله ی
پیغمه مبرایه تی دیت، كه نه وانیش له ناو یه كتر دا هه ر كه سه و به پیی حالی خوی پله و پایه ی
جیاوازه، پاکی بو نهو خویایه ی كه هه ر كه سیکی بوی ره حمه ت و میهره بانی خوی داده بارینی
به سه ریدا.

(۱۸۲-۱۸۳): ﴿وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۸۲﴾ وَأُمَلِّ
لَهُمْ آيَاتٍ كِيدَىٰ مَتِينٍ ﴿۱۸۳﴾﴾:

ده فهرموی: ﴿وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا﴾ واته: نه وانه ی بروایان به ئایه ت و نیشانه کانی ئیمه نیه
به درویان ده خه نه وه كه به لگه ن له سه ر راستی و دروستی نه وهی كه موحه مه د هیناویه تی له
هیدایه ت، ره تیان کردوته وه و هه ریان نه گرتوه ﴿سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ﴾ به
شیوه یه ك كه رزق و روزیان لی دانابری ﴿وَأُمَلِّ لَهُمْ﴾ واته: مو له تیان پیده دا، بو خویان
گوناه بکه ن، تا وا گومان ده بن خوا ﷺ توله یان لیناسه نیت، نه وانیش چه واشه ده بن و زیاتر
روده چن له تاوان و خراپه و سه ریچی، ئیتر له ناكاودا كتوپر خوا ﷺ خه شم و قینیان لی

هه لده گريته و سزيان به چند قات بو زياد ده كات، به شيويه ك كه هه ر هستيشي پيناكهن، بويه ده فهرموي: ﴿إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ﴾ واته: زور به هيزو ورده.

(۱۸۴-۱۸۶): ﴿أَوْلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِنْ حِنَّةٍ إِنَّ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿۱۸۴﴾ أَوْلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجْلُهُمْ فَيَأْتِي حُدُوثَ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿۱۸۵﴾ مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿۱۸۶﴾﴾

ده فهرموي: ﴿أَوْلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ﴾ موحه مهده ﴿مِنْ حِنَّةٍ﴾ واته: نايا فير نه بوون و بيريان نه كردوه ته وه، وه ته ماشاي حالي هاو ريكه يان ناكهن، كه باش ده يناسن و هيچ شتيكي نه وه له لايان نالوز نيه، نايا نه وه شيته؟ ده ي با ته ماشاي ره وشت و رينمايي و سيفه ته كاني بكن، وه با ته ماشاي نه وه بهرنامه بكن كه بانگه وازي بو ده كات، كه تنها سيفه تي ته ووي تيذا به دي ده كهن، وه با ته ماشاي ره وشتي بكن له بهر زترين و ته ووترين ره وشته كانه، وه با ته ماشاي عه قلى بكن بزنان له هه موويان داناتر نيه، بيگومان نه وه تنها بانگه واز بو هه موو چا كه يه ك ده كات و ريگري له هه موو خراپه يه ك ده كات، نه ي خاوه ن عه قله كان له مه دا شيتي به دي ده كري؟! يان نه وه پيشه واي گه وره و ناموز گاري كه ريكي ناشكراو روونه، وه ميهره بانو به سوزه؟! بويه ده فهرموي: ﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ واته: بانگي خه لك ده كات بو نه وه ي رزگاريان بكات له سزاو پاداشتيان ده ست بكه ویت ﴿أَوْلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ نه وان نه گهر ته ماشاي بكن، ده بينن به لگهي روون و ناشكراي تيذايه بو يه كتاپه رستي، وه به هه مان شيوه له سر سيفه تي ته ووا، ﴿وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ﴾ بيگومان هه موو نه وانه ي كه له جيهانندان به لگه يه كي گه وره ن له سر زانستي خوا ﴿وَهُمْ هِيْزُوا﴾ و دانايي و چا كه و بهر فراواني ده سه لاتي خوا ﴿وَهُمْ﴾ وه جگه له وانه ش سيفه ته گه وره كان كه به لگهن له سر تاكو ته نهايي خوا له دروست كردن و ريكنه ستنني، كه وا پيويست ده كات به تاكو ته نها پهرستري و سوپاسگوزاري بكرت.

خوا ﴿وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجْلُهُمْ﴾ واته: با ته ماشاي حاليان بكن و ته ماشاي ده روونيان بكن، پيش نه وه ي نه جه لايان نزيك بيته وه وه له ناكاودا بمرن، له كاتيكا نه وان له پيشاگاييه كي قوولدا بن، نه وه كات نه توانن به هيچ شيويه ك خو يان رزگار بكن ﴿فَيَأْتِي حُدُوثَ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ﴾ واته: نه گهر بروا به م كتيبه پيروزه نه هينن، جا به ج و ته يه ك بروا ده هينن؟! نايا به كتيبي دروزنو و گومراكان بروا ده هينن؟ يان به دروي نه وه ده جالانه ي

که درو هه لده به ستن؟ به لام نه وهی که گو مراهی ههچ شتیک نایته مایه ی هیدایه تی، بویه ده فهرموی: ﴿مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَسَاءَ هَادِيَ لَهُ، وَيَذُرُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ﴾ واته: له گو مراهی و دوو دلیدا بخولینه وهو لی دهرنه چن، وه هیدایه ت وهرنه گرن بو ری هه ق.

(۱۸۷-۱۸۸): ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسِنُهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لَوْفَهَا إِلَّا هُوَ نُفِثَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْثَةٌ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۸۷﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۱۸۸﴾

خوا ﴿۱۸۷﴾ به پیغه مبه ره که ی موحه ممه د ﴿۱۸۸﴾ ده فهرموی: ﴿يَسْأَلُونَكَ﴾ واته: درو زنو یا خبیوه کان (پرسیارت لیده کنن) ﴿عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسِنُهَا﴾ واته: (ده باره ی دنیا تیکچوون) که ی کاتی دی، وه که ی رووده دات؟ ﴿قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي﴾ واته: نه وه تایبه ته به خوا ﴿يَجَلِّيهَا لَوْفَهَا إِلَّا هُوَ﴾ واته: کاته که ی دهرنا که وی و کس نایزانی جگه له خوا نه بی ﴿نُفِثَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: نه و زانسته شاراو به له لای هه موو نه وانه ی که له ناسمان و زه ویدا ده ژین، نه وان ده باره ی روژی قیامت ده ترسن، ﴿لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْثَةٌ﴾ واته: له ناکاو له کاتی کدا که ناگایان له خو یان نیه، وه خو یان بوی ناماده نه کردوه ﴿يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا﴾ واته: سوورن له سره پرسیار کردن له تو ده باره ی روژی دوا یی، وه ک نه وه ی که تو شتیک ی لی بزانی، به لام نازانن که تو به ته وای زانست له پهروه ردگار ته وه، وه نه و پرسیاره ی که ههچ که لکیکی نیه- بی باکن له و پرسیارانه ی که ده یکه ن و سوورنن له سه ری ده ی بو په ره ویت ناکه ن، وه واز له و پرسیاره به تاله ناهینن که ههچ به رژه وه ندی که نه وانی تیدانیه، چونکه بیگومان ههچ پیغه مبه ریک و فریشته به کی نزیک زانیاری ده باره ی نیه، که بریتیه له و کارو فرمانانه ی که خوا ﴿لَوْ هِيَ خَلْقًا مِمَّا يَخْلُقُ﴾ له خه لکی په نهان کردوه به هوی حکمه تی ته وای و زانستی به رفراوانی، نجا ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ واته: به و شیوه به سوور بوون له سه ره نه و پرسیارانه ی که پیویست ناکات سوورنن له سه ری، به تایبه ت نه وانه ی که وازیان له پرسیار ی زور گرن گ هینا، وه وازیان له وه هینا که پیویسته بیزانن، پاشان روویان کرده نه و شته ی که ههچ که س نایزانی و په ی بی نابات، له کاتی کدا نه وان به پرسیار نه بوون له وه ی که بیزانن.

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا﴾
 واته: من هه ژارو فه‌رمان به‌سه‌ردا
 کراوم، خیرو چاکه‌م ته‌ناله لایه‌ن
 خواوه ﴿قُلْ﴾ بؤ دیت، وه ته‌نانه‌و
 ده‌توانی شه‌رو خراپه‌م لی به‌ دوور
 بخات، من هیچ زانستیکم نیه ته‌نانه‌و
 شه‌و نه‌بی که خوا ﴿قُلْ﴾ قیری کردووم
 ﴿وَلَوْ كُنْتَ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْرْتُ﴾
 ﴿مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ﴾ واته: شه‌و
 هوکارانهم به‌ ده‌ست ده‌هینا که
 ده‌مزانی سوودو به‌رژه‌وه‌ندی تیدیبه
 بؤم، وه خؤم ده‌پاراست له‌ هه‌موو
 نه‌وانی که ده‌بنه‌مایه‌ی زیان و
 ناخؤشی، به‌ زانستم به‌و شتانه‌ی پیش

پروودانیان، وه به‌ سه‌ره‌نجامه‌کانیان، به‌ لام به‌ هو‌ی نه‌زانیمه‌وه تووشی ناخؤشی و
 ناره‌حه‌تی ده‌بم، وه هه‌ندی جار به‌رژه‌وه‌ندی دنیا‌بیم له‌ ده‌ست ده‌چی، نه‌مه‌ش
 باشته‌ترین به‌لگه‌یه که من زانستم نیه ده‌رباره‌ی غه‌یب و په‌نهان ﴿إِن أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ﴾
 ترسیته‌ری سزاکانی دنیاو دوارپؤژم، وه شه‌و کرده‌وانه‌ پروون ده‌که‌مه‌وه که ده‌بنه
 مایه‌ی شه‌وه‌و ناگادارتان ده‌که‌مه‌وه ﴿وَكَيْفٌ﴾ به‌ پاداشتی ئیستاو داهاتسوو، به
 پروون کرده‌وه‌ی شه‌و کرده‌وانه‌ی که ده‌یگه‌یه‌نی به‌و ئامانجه‌و هانی ده‌دا، به‌ لام
 هه‌موو که‌سیک شایسته‌ی شه‌م مژده‌یه نیه، ته‌نانه‌وانه‌ سوودی لیوه‌رده‌گرن
 که بروادارن، شه‌م ده‌قه‌ پیرؤزانه‌ نه‌فامی شه‌و که‌سانه‌ پروون ده‌که‌نه‌وه که
 مه‌به‌ستیان پیغه‌مبه‌ری خوا‌به‌و هاواری پی ده‌کات بؤ به‌ده‌سته‌نیانی سوودی‌ک،
 بیان دوورخسته‌وه‌ی زیانی‌ک، بیگومان شه‌و له‌و کاروباره‌دا هیچی به‌ ده‌ست
 نیه، وه سوود وه‌رناگری شه‌و گه‌ر خوا ﴿قُلْ﴾ سوودی پینه‌گه‌یه‌نی، وه که‌س زیانی
 لی به‌ دوور نابی که خوا ﴿قُلْ﴾ زیانی لی دوور نه‌خاته‌وه، وه هیچ زانستیکی
 نیه جگه‌ له‌وه‌ی که خوا قیری کرده‌و، ته‌نانه‌وه‌ سوود وه‌رده‌گری

که خوا ﴿۱۱۲﴾ له پړی په یما بیره که یه وه دایه زانده، له مژده دان و ترساندن، وه کاریان پی بکات، نه مه سوودی پیغه بیره ﴿۱۱۳﴾ که ده بیته مایه ی خو شبه ختی بو هموو نه وانه ی که شوینی که وتوون، به وه ی که هانی بنده کانی داوه له سر هر هموو خیرو چاکه یه ک، وه ناگاداری کردوونه ته وه له هموو خراپه یه ک، وه به جواترین و چاکترین شیوه روونی کردوه ته وه.

(۱۸۹-۱۹۳): ﴿۱۱۲﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ آتَيْتَنَا صَالِحًا لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١١٢﴾ فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا فَفَعَلَى اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١١٣﴾ أَشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١١٤﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١١٥﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١١٦﴾

﴿۱۱۲﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ واته: نه ی شو پیاوو نافرته تانه ی که له سر زه ویدا بلاو بوونه ته وه به هموو تانه وه ﴿۱۱۳﴾ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ویش ناده مه باوکی مرؤف ﴿۱۱۴﴾ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا واته: له ناده م ژنه که ی دروست کرده که ناوی حه ووا یه بو نه وه ی له لای بجه سیته وه و نارام بگری، چونکه نه گهر له خو ی بی پیکه وه ده گونجین، به شیوه یه ک یه کیکیان به وی تریان ده حه سیته وه، هر یه ک له و دوانه ملکه چی نه وی تر ده بی به جله وی حه زو ناره زووی ﴿۱۱۵﴾ فَلَمَّا تَغَشَّهَا واته: کاتی پیاوه که له گه ل هاوسره که ی جووت بوو، خوا ﴿۱۱۶﴾ وَیَسْتی وایوو له و ناره زووه و شو جووت بوونه، وه چه و نه وه دروست بکات ﴿۱۱۷﴾ حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا ویش له سره تای سک پر بوون که مینه ههستی پیناکات و قورس نیه به سر یه وه ﴿۱۱۸﴾ فَلَمَّا به رده وام بیست به و سک پر یه وه ﴿۱۱۹﴾ أَثْقَلَتْ کاتی که گه وره و قورس ده بی، نه و کاته سوزیان بو کور یه له که ده جول ی، به ده رچوونی به شیوه یه کی ساغو ته و او دور له هموو ناته ووا یه ک، نجا ده پارینه وه و داوا ده که ن له ﴿۱۲۰﴾ اللَّهُ خَوَا رَبَّهُمَا لَئِنْ آتَيْتَنَا (په روه ردگار مان نه گهر پیمان بیه خشی) مند الیکسی ﴿۱۲۱﴾ صَالِحًا چاک، واته: ته و او به بی که م و کوری ﴿۱۲۲﴾ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ، نه وه له سو پاسکراوان ده یین، ﴿۱۲۳﴾ فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا به پی شیوه ی که داوایان کرد، به و هوی وه نیعمت ته و او بوو به سر یانه وه ﴿۱۲۴﴾ جَعَلَا

لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا ۚ وَاتِهِ: چەند هاوبەشیکیان بو خوا ﷻ دانایە پێدانی ئەو مندالەدا، کە خوا ﷻ بە تاکو تەنهایی بەدیهیناوه، وە دلی باوک و دایکی پێخۆش کردووە، بەلام ئەوان دەیکەن بە بەندە ی غەیری خوا ﷻ، یان ناوی دەنێن بە بەندە ی جگە لە خوا ﷻ وە ک (عبد الحارث) وە (عبد العزی) وە (عبد الکعبة)، وە هاوشیووی ئەو ناوانە، یان لە پەرستندا هاوولی بو دادەنێن، پاش ئەووی کە خوا ﷻ منەتی کردووە بەسەریاندا بەو نەعمەتانە ی کە لە ئەژمار نایەن، ئەمە گواستنەووە یە کە لە جوۆرەووە بوۆرە گەز، ییگومان سەرەتای و تەکان دەربارە ی ئادەم و حەوا بوو، پاشان و تەکانی گواستەووە بوۆرە گەز، گومان ی تێدا نیە ئەمە لە نەووە کانیدا بوونی زۆرە، بوۆیە خوا ﷻ بریاری بو داو ن لەسەر بەتال بوونەووی هاوڵدانان، وە ئەوان لەووە دا ستمەکارن بە ئەو پەری ستم کردن، جا یە کسانە ئەگەر هاوڵدانان بە زمان بی یان بە کردەووە، بە راستی خوا دروستکەریانە لە یە ک نەفس دروستی کردوون، ئەو خواییە ی کە لە ئادەم حەووی دروست کرد، وە لە ناویکی تر دا زۆری کردن، پاشان سۆزو بەزەیی لە ئیوانیاندا داناووە کە هەندیکیان بەوی تر ئارام دەگری و هوگری دەبی و چیژی لیوێردە گری، پاشان هیدایەتی داو ن لەسەرەنجامی ئەو خۆشی و چیژ وەرگرتنە کە مندال و وەچە بیتە دنیاووە.

پاشان مندالی لە سکی دایکیدا داناووە، کاتیکی دیاریکراو، دەروونیان تەماشای دە کات و دە پارێنەووە کە مندالیکی تەواو بی کەم و کورتییان پێبەخشیت، خوا ﷻ نەعمەتی خۆی تەواو دە کات بەسەریانداو داواکاریە کە یان جیبه جیبه کات. ئایا شایستە ی ئەووە نیە بیپەرستن و هاوولی بوۆرە دانەنێن لە بەندایەتی کردنداو دلسۆزی بوۆرە نێن؟ بەلام کارە کە پێچەوانە بوووە، کە سیکیان کردە هاوول بو خوا ﷻ کە ناتوانی ﴿يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ﴾ ۱۱۱ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ ۚ وَاتِهِ: ئەوانە ی کە دەپەرستن ﴿نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ﴾ ۱۱۲ ئەگەر نەتوانی هیچ دروست بکات و تەننەت بە قەدەر دیلە بە کیش بی، ییگومان ئەووە دروستکراوە و ناتوانیت ناخۆشی لەسەر ئەو کە سەلابیات کە دەپەرستی، دە ی چۆن ئەووە دە کریت بە پەرستراو؟ بە راستی ئەووە تەنھا ستمیکی گەورە یەو گەمزەیی و گیلیە. ئەگەر ئیووە ئە ی بپەرستە کان پارێنەووە لەو بتانە ی کە دە یان پەرستن جگە لە خوا ﷻ

﴿إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَاحِتُونَ﴾ ﴿مرؤف زور لهو بتانه به تواناتره، چونکه نه ده بیستن و نه ده بینن، وه نه ریتمایی ده کهن و نه ریتمایی ده کرین، هه موو نه وانه نه گهر که سئیکی عاقل و ژیر ته ماشا بکات، بوی درده که ویت نه وه چه نده بیینه ماو به تال و پووجه.

(۱۹۴-۱۹۶): ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَأَدْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۹۴﴾ أَلَمْ أَنْزَلْ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يَبْصُرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلِ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنظَرُونَ ﴿۱۹۵﴾ إِنَّ وَلِيَّ اللَّهِ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿۱۹۶﴾:

نه مه جوریکه له به ره نگار بوونه وه وه به گزراچونوی بته رسته کان، خوا ﴿ده فهر موی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ﴾ واته: ههچ جیاوازیه ک له نیوان ئیوه وه واندا نیه، هه مووتان به ندهی بی ده سالات و بی توانان، نه گهر ئیوه راست ده کهن، له وهی که شایستهی جوریک له به ندایه تیه ﴿فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ﴾ نه گهر وه لامتانیان دایه وه وه داواکاریه که تان به ده ست هینا، نه گهر وانه بی نه وه بیگومان ئیوه درؤ ده کهن له و بانگه شه دا، درؤ به دم خواوه ده کهن، که گه وره ترین درؤیه. به راستی نه مه پیویست به روونکر دنه وه ناکات، ئیوه نه گهر ته ماشای وینه که ی بکن ده بینن وینه که ی به لگه یه له سر نه وهی که نه وه ههچ قازانجیکی به ده ست نیه، نه وان قاچیان نیه به ریگادا پی برؤن، وه ده ستیان نیه هه لمه تی پیبهن بو گیانی دوژمنه کانیان، وه چاوشیان نیه پی بینن، وه گوئیان نیه پی بیسن، نه وه ههچ شتیکی نیه خوی پی پاریزی، به پیچه وانهی مرؤفه که هه موو نه وانهی هه یه. نه گهر وه لامتان ناده نه وه کاتی داویان لیده کهن، نه وه نه وانیش وه ک ئیوه به ندهن، به لکو ئیوه ته واوترن له وان، وه به هیز ترن له زوریک له شته کان، دهی که واته بوچی ده یانپه رستن ﴿قُلِ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنظَرُونَ﴾ واته: ئیوه وه هاوبه شه کانتان هه مووتان کو بینه وه که زیان به من بگه یه نن به بی نه وهی مؤله تم بدهن و به بی نه وهی چاوه روانی بکن، بیگومان ناتوانن که مترین زیانم پیبگه یه نن،

به راستی پشتیوان و دوستی من تهنها خوايه ﷺ سوودو زیان تهنها به دهستی نهوه
 ﴿الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ﴾ که هیدایهت و شیفای تیدایه، که بنده کان به چاکترین
 شیوه پهروه رده ده کات ﷺ وَهُوَ تَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﷺ نهوانه ی نیهت و کرده وه و ته کانیان
 چاک بووه، وه ک چوَن ده فرموی: ﷺ اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى
 النُّورِ ﷺ البقرة.

بروادارانی راسته قینه - کاتی که پشتیوانی خوا ﷺ ده کهن به پروهینان و خو پاریزی،
 پشتیوانی له کهسی تر ناکه ن، له وهی که سوودو زیانی نیه - خوا ﷺ پشتوانیان
 ده کات و نه رم و نیان ده بی له گه لیاندا، وه پشتیوانیان ده کات له وهی که خیرو چاکوه
 بهرزه وهندی تیدایه بویان، له دین و دنیا یاندا، وه هموو خراپه یه کیان به هوی
 ثیمان که یانه وه لی به دوور ده خات، وه ک چوَن خوا ﷺ ده فرموی: ﷺ إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ
 عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا ۗ الْحَجَّ.

(۱۹۷-۱۹۸): ﷺ وَالَّذِينَ نَدْعُونَ مِن دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ نَصَرَكَمَّ وَلَا أَنفُسَهُمْ يَصُرُونَ
 ۚ وَإِن نَدَعُوهُمْ إِلَىٰ الْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يُنظَرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ۗ ﷺ

نهمهش به هه مان شیوه له باسکردنی نهم بتانه ی که ده په رستن له غه یری خوا ﷺ
 شایسته ی نه وه نین له هچ شتی کدا په رسترن، چونکه هچ تواناو ده سه لاتیکیان نیه
 له سرخستی خو یاندا، وه سرخستی نهوانهش که ده یان په رستن، وه هیزی عه قلو
 وه رگرتیان نیه، نه گه ر بانگیان بکه ی بو پرنمای ی وه ری ناگرن، نهوانه تهنها وینه یه کن
 ژیانان تیدا نیه، ده بی نی ته ماشات ده کهن به لام نهوان له راستیدا نایینن، چونکه
 وینایان کیشابوون له سر وینه ی ناژه له کان، وه له نهوه کانی نادهم و هاوشیوه کانیان، وه
 چاوو جهسته یان بو دروستکردبوون، نه گه ر بتینایه، ده توت: نهمه ماره، به لام نه گه ر
 لی ی وردببویتسه وه ده تزانی نهوانه بی گیانن و هچ جوله یه کیان نیه و ژیانان تیدا نیه،
 بته رستان به چی بو چونیک نه مانه یان کرد به په رستراو له گه ل خوادا ﷺ؟ وه به
 چی بهرزه وهندیه ک کزول ده بوون بوی و به جوړه ها شیوه به نده یان بو ده کرد؟
 نه گه ر نهمه بزانی، ده زانی بته رستان و نهوانه ی که ده په رستن، نه گه ر هموویان کو
 بی نه وه مه به ست نهوه بی زیان به کهسی بگه یه نن، که خوا ﷺ پشتیوانی لی بکات،
 نهوه ناتوانن به قه د گه ردیله یه ک زیانی پیگه یه نن، به هوی ناته واوی بی توانایان و
 بی توانایی نهوه ی که ده په رستن، له به رانه ر ته واوی هیزو توانای خوا ﷺ، وه توانای

ئەو كەسەي كە تەنھا پشت بە خوا ﷻ
دە بەستى.

وتراوه: كە دە فەرموى: **﴿ وَتَرَبَّهُمْ
يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴾** ئەو
(ضمين) راناو دە گەریتەو بە
بپەرستو ئەوانەي كە پێغه مەبر ﷺ
بە درۆ دە خەنەو، دە يانينى تە ماشاي
تۆ دە كەن ئەي پێغه مەبرى خوا ﷻ
بە تە ماشا كەرد نىكى پەند وەر گرتن،
بەو تە ماشا كەردنە راستگۆو درۆزن
لە يە كتر جيا دە بێتەو، بە لام ئەوان
تە ماشاي راستى تۆيان نە دە كەردو بە
وردى بيريان نە دە كەردەو لە جوانى و
تە واوى و راستگۆيى.

إِنَّ وَلِيِّ اللَّهِ الَّذِي نَزَّلَ السُّورَةَ وَهُوَ قَوْلُ الصَّالِحِينَ
﴿ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْمَعُونَ نَصْرَكُمْ
وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَصُدُّونَ ﴾ إِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْمَعَادِ لَا يَنْصُرُوا
وَتَرَبَّهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿ خُذِ الْعَفْوَ
وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿ وَأَمَّا يَنْزِعُكَ
مِنَ السَّبْطَيْنِ فَنَزَعُ فَأَنْسُذَ بِاللَّهِ إِنَّهُ رُسِّيْعٌ عَلَيْهِ ﴿ إِنَّ
الَّذِينَ اتَّخَذُوا إِذَا مَسَّهُمْ ضَرْبٌ مِنَ الْبَلَاءِ بَدَلًا فَكَّرُوا
فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿ وَأَخْرَجْنَا مِنْهُمْ قُلُوبَهُمْ فِي الْغَيْبِ
لَا يُبْصِرُونَ ﴿ وَإِذَا كُنَّا أَهْلَ بَيْتِهِ فَإِنَّا لَوَلَّا أَجْتَنِبُهَا
قُلُوبَنَا أَلَيْسَ مَا لَوْحًا إِنْ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرٌ لِيُنْذِرَكُمْ
وَعَذَى وَيَخَذَمَهُ لَقَوْلُهُمْ مُؤْتُونَ ﴿ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ
فَأَسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿ وَأَذْكُرُ لَكَ
فِي نَفْسِكَ نَصْرَ عَائِشَةَ وَذَوْنَ آلِهَا مِنَ الْقَوْلِ بِالْعُدُوِّ
وَالْأَحْسَابِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿ وَإِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ
لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَهُمْ يَخْشَوْنَهُ وَلَهُ السُّعْدَانُ ﴿

(۱۹۹): **﴿ خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴾**

﴿ خُذِ الْعَفْوَ ﴾ ئەم دە قە گشتگیرە دەربارەى رەوشت بەرزى لە گەل خەلکیدا، وە ئەوەي
پێویستە لە مامەلە كەردن لە گەل یاندا، ئەوەي كە پێویستە كە مامەلەى پێ بکەرى لە ناو
خەلکیدا، لیبوردهی و لیبو شبوونه، واتە: لە ناخەو دەروون پاک بکەرتەو، وە چى ئاسانە
بۆیان لە كەردەو و رەوشتى بەرز، ئەر كێك نە خاتە سەرشانیان كە لە گەل سەروشتیاندا
نە گونجى، بەلكو هەموو كەسێك بە پێى ئاستى خۆى، لە وتەو كەردەو وەي جوان، وە لە
كەم و كورتیان بیورى، وە چاو لە ئاستى ناتەواو یە كانیاندا دابخات، وە خۆى بە گەورە
نەزانیت بەسەر ئەو كەسەو كە لە خۆى بچو كترە، یان بە هۆى ئەوەي كە عەقلى
تەواو نیە، یان بە هۆى ئەوەي كە هەژارە، بەلكو بە نەرم و نیانى و دلفراوانیەو مامەلە
لە گەل هەموویاندا بكات **﴿ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ ﴾** واتە: بە هەموو كەردارو گونفاریكى جوانو
شیرین، وە رەوشتیكى بەرزو تەواو لە گەل هەموواندا نزیك بێ یان دوور، هەو لبدات
كە دە چى بۆ لای خەلکى بە شێو یەك لە شێو كەن سوودیان پێنگە یە نیت، یان قیر
كەردنى زانست، یان هاندان بۆ خێرو چاكە، لە پەيوەندى خزمایەتى، یان چاكە بەرانبەر

به دایک و باوک، یان چاک کردنی نیوان خه لکی، یان ناموژ گاریه کی به که لک، یان بوچوونیکسی پیکراو ته اوو، یان هاو کاری له سهر چاکه و خواناسی، یان قه دهغه کردنی خراپه کاری، یان رینمای بیو به دهست هینانی بهرزه وهندیه کی ثانی یان دنیایی. کاتیک که هیچ ریگایه ک نیه بو دریا ز بوون له نازاری نه فامه کان، خوا ﷻ فه رمانی کردوه، پروبه روی نه فامه کان بیته وه به پشتیکردنی، وه پروبه پرووی نه فامی نه وه نیته وه، هر که سی به وته یه ک نازاری دای، یان به کرده وه به نه وه تو نازاری نه وه مه ده، وه نه وه بیبه شی کردی بیبه شی مه که، وه هر که سی په یوه ندی پچراند تو په یوه ندی له گه لدا دروست بکه، وه هر که سی سته می لیکردی تو دادپهروه به له گه لدا. به لام نه وهی که پیویسته بهنده مامه لهی پی بکات له گه ل شه ی تانه کانی مروؤف و جنو که دا، خوا ﷻ ده فرموی:

(۲۰۰-۲۰۶): ﴿وَأِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۰۰﴾
 إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ ﴿۲۰۱﴾
 وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُفْصِرُونَ ﴿۲۰۲﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرٌ مِّنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۲۰۳﴾
 وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۲۰۴﴾ وَأَذْكُرْ تِلْكَ فِي نَفْسِكَ نَضْرَعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْعَافِينَ ﴿۲۰۵﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ، وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿۲۰۶﴾﴾

خوا ﷻ ده فرموی: ﴿وَأِمَّا﴾ واته: له هر کاتیکدا بی و هر چوونیک بیت ﴿يَنْزَغَنَّكَ﴾ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ واته: ههست به ختوره ده که بیت، له خاوبوونه وه له کاری چاکه، یان هاندان له سهر خراپه و ناماژه بو کردنی ﴿فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ﴾ واته: په نا بگروه و پشت به خوا ﷻ بیهسته، بیگومان نه و ﴿سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ به وهی که ده یلیت به نیهت و لاوازیست، وه هیزی په نا بردنت بو لای، ده تپاریزی له فیتنه و وه سوه سه و ختوره ی (شه ی تانه کان)، وه ک چون ده فرموی: ﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾ ﴿الناس﴾.

کاتیک که بهنده هر ده بی تووشی بیناگای بی و شه ی تانیش زه فره ی بیبات که به رده وام له سه نگره دایه بو ی و چاوه پروانی غافل بوون و بیناگابوونیتی، یاد کردنه وهی خوا ﷻ نیشانه ی خو پاریزانه له گومرا که ران، پیای له خوا ترس نه گهر ههستی کرد به تاوانیک له لایه شه ی تانه وه، گوناهیکی کرد که قه دهغه کراوه یان وازی له

پىويستىك هينا، يىر دە كاتەوۋە بزىنانن لە چى دەر گايە كەوۋە ھاتوۋە، يىر لەوۋە دە كاتەوۋە خوا ﷻ چى پىويست كىردوۋە لەسەرى، تەماشاشا دە كات و داواى لىخوش بوون لە خوا ﷻ دە كات، وە كارى چاكەى زۆر دە كات، تاشە يتان بە سەرشۆرى دە گەرىئىتەوۋە كە ئەو بوو بە مايەى ئەوۋەى تووشى گوناھ يىت.

بە لام ئەوانەى كە براو دۆستى شە يتانە كانن، ئەوانە ئە گەر تاوانى ئەنجام بەدن، بەردەوام دەبن لەسەرى گوناھ لە داواى گوناھ، شە يتانە كانىش كە متەرخەمىيان لە گەلدا ناكەن بە ياخشى بوون، لەبەر ئەوۋەى تەماحى تىكرد بوون كاتىك كە بينيانى كە متەرخەمى ناكەن لە كارى خراپەدا.

﴿وَإِذْ لَمْ تَأْتِهِم بِآيَةٍ﴾ واتە: بەردەوام ئەو درۆزنانە لە ياخىيون و كەللە رەقيدان لە بەرانبەرت ئە گەر چى ئەو نايە تانەيان بۆ دابىەزى كە ئامازە بە ھىدايەت و رىنمايى دە كەن، ئە گەر نىشانە يە كيان بۆ بەيئىتەوۋە كە ئامازە بەراستگۆيى تۆ دە كات ئەوۋە گويۇرپايەل نەدە بوون ﴿وَإِذْ لَمْ تَأْتِهِم بِآيَةٍ﴾ واتە: لەو نايە تانە نى كە خويان ھەليان بۆاردبوو داوايان دە كرد ﴿قَالُوا لَوْلَا أُنزِلَتْ عَلَيْنَا آيَةٌ مِنْ رَبِّكَ﴾ واتە: ئەى باشە خۆت بۆ رىكى ناخەى، تا بلىن ئەوۋە نايە تى فلان كەسە يان موغجيزەى فلان كەسە، وە ك ئەوۋە وايە خۆت نايە تە كان دابگىرى، كارووبارى ھەموو دروستكاراۋە كان بەرپىوۋە بىەى، بە لام ئەوان نەيان زانى تۆ لەو كارەدا ھىچ دەسەلاتىكت نىە.

﴿قُلْ إِنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا مِنْ رَبِّي كِتَابٌ مَكْتُومٌ﴾ (پىيان بلى:) يىگومان من بەندە يە كى شوينكە و تووم تەنھا فەرمان جىيە جى دە كەم، وە خوا ﷻ خۆى نايە تە كان بە پىيى ھىكەت و دانايى خۆى دادە بەزىنى، ئە گەر ئە تانەوۋى كاتە كانتان پەرش و بىلاۋ نەيى و بە خۆرپايى بەسەرى نەبن، وە ئە گەر بەلگە يە كسان دەوۋى كە بۆ ھەموو كاتىك بىشى و بە تال نەيئەوۋە ئەوۋە قورئانى پىرۆزە، ﴿بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ﴾ واتە: مەشخەلىكە بۆ ھەموو داواكار يە كانى پەروەردگارو چاكە كارى موقايە تى ھەر كەسنىك بىرى لىيكاتەوۋە تيارابىمىنى دە زانى كە ئەو قورئانە لە لاين پەروەردگارنىكى قسە لە جى و ھەمىشە سوپاسكاراۋو تىردراۋە وە دابەزىوۋە، بە تال رووى تىناكات نەلە تىستاۋ نەلە دوارپۆزدا نەبە كەم كىردن و نەبە زىاد كىردن، وە بەوۋەش بەلگە پىويست دەبى بەسەر ھەر كەسى كە ئەو پەيامەى پىنگە بىشتى، بەلكو زۆر بەى خەلكى بىروا ناھىنن، وە ھەر كەسنىك بىروا بىھىنى ئەوۋە دەبىتە مايەى ﴿وَهْدَى﴾ ھىدايەت بۆى لە گومرايى ﴿وَرَحْمَةً﴾ (وہ بەزەيى خوا بۆى) لە

سه‌ر گه‌ردانی، بر‌وادار هیدایه‌ت دراوه به قورئان شوینی ده‌که‌وی له دنیاو دوارپوژداو به‌خته‌وه‌ره، به‌لام نه‌وه‌ی که بر‌واناهینی بیگومان له دنیاو دوارپوژدا گومرایه ﴿وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَمِعُوا لَهُ، وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾. ئەمه فه‌رمانیکی گشتیه بو هه‌موو نه‌وانه‌ی گوینیان له کینی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ ده‌ی که ده‌خوینیری فه‌رمانیان پیکراوه گوینی بو بگری و ییده‌گیش بی، وه جیاوازی له نیوان (الإستماع والانصات) گوینگرتن و ییده‌نگ بوون، (الانصات) ییده‌نگ بوون به‌روو که‌ش ده‌بی به‌وه‌ی که واز له قسه‌کردن بهینی، یان سه‌رقال بی به‌شیکه‌وه له گوینگرتنی، به‌لام (الإستماع) گوینگرتن نه‌وه‌یه که گوینی بداتی و به‌دل بیری لیکاته‌وه بیگومان هه‌ر که‌سیک به‌م دوو کاره هه‌ستی کاتیک که قورئان ده‌خوینیری نه‌وه‌ خیر و پاداشتیکی زور و زانستیکی به‌فرراوانی ده‌ست ده‌که‌وی، وه ئیمانی به‌رده‌وام و تازه ده‌بیشه‌وه و رینمایی زیاتر و‌رده‌گری و به‌رچاو روون ده‌بی له ناینه‌که‌یدا، بویه خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌قه ده‌بیشه‌ به‌لگه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که هه‌ر که‌سیک قورئانی به‌سه‌ردا بخوینیری گوینی بو نه‌گری و ییده‌نگ نه‌بی نه‌وه له میهره‌بانی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌ست ده‌دات. نه‌وه‌ی که جه‌ختی له‌سه‌ر کراوه‌ته‌وه فه‌رمانی پی بکات بیسه‌ری قورئان که گوینی بو بگری و ییده‌نگ بیست له نویژی ناشکرادا، کاتیک که ئیمام ده‌خوینی پیویسته له‌سه‌ری ییده‌نگ بیست، ته‌نانه‌ت زوریه‌ی زانایان ده‌فه‌رموون: ییده‌نگ بوون و گوینگرتن له قورئان له پشته‌ره له خویندنی سووره‌تی فاتیحو هاوشیوه کانی.

﴿وَأَذْكُرَنَّكَ فِي نَفْسِكَ﴾ یاد کردنه‌وه‌ی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ به‌دل و به‌زمان و به‌هه‌ردوو کیان ده‌بیست نه‌وه ته‌واوترین جوړه کانی زیکرو یاد کردنه‌وه‌یه، خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ فه‌رمانی کردوه به‌پننه‌مه‌ره‌که‌ی موحه‌مه‌د ﴿وَهُوَ شَوِيحٌ وَتَوَّانِي﴾ که به‌دلسوزیه‌وه یادی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌قه ده‌بیشه‌ به‌لگه له دنیاو دوارپوژداو به‌خته‌وه‌ره، به‌لام نه‌وه‌ی که بر‌واناهینی بیگومان له دنیاو دوارپوژدا گومرایه ﴿وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَمِعُوا لَهُ، وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾. ئەمه فه‌رمانیکی گشتیه بو هه‌موو نه‌وانه‌ی گوینیان له کینی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ ده‌ی که ده‌خوینیری فه‌رمانیان پیکراوه گوینی بو بگری و ییده‌گیش بی، وه جیاوازی له نیوان (الإستماع والانصات) گوینگرتن و ییده‌نگ بوون، (الانصات) ییده‌نگ بوون به‌روو که‌ش ده‌بی به‌وه‌ی که واز له قسه‌کردن بهینی، یان سه‌رقال بی به‌شیکه‌وه له گوینگرتنی، به‌لام (الإستماع) گوینگرتن نه‌وه‌یه که گوینی بداتی و به‌دل بیری لیکاته‌وه بیگومان هه‌ر که‌سیک به‌م دوو کاره هه‌ستی کاتیک که قورئان ده‌خوینیری نه‌وه‌ خیر و پاداشتیکی زور و زانستیکی به‌فرراوانی ده‌ست ده‌که‌وی، وه ئیمانی به‌رده‌وام و تازه ده‌بیشه‌وه و رینمایی زیاتر و‌رده‌گری و به‌رچاو روون ده‌بی له ناینه‌که‌یدا، بویه خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌قه ده‌بیشه‌ به‌لگه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که هه‌ر که‌سیک قورئانی به‌سه‌ردا بخوینیری گوینی بو نه‌گری و ییده‌نگ نه‌بی نه‌وه له میهره‌بانی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌ست ده‌دات. نه‌وه‌ی که جه‌ختی له‌سه‌ر کراوه‌ته‌وه فه‌رمانی پی بکات بیسه‌ری قورئان که گوینی بو بگری و ییده‌نگ بیست له نویژی ناشکرادا، کاتیک که ئیمام ده‌خوینی پیویسته له‌سه‌ری ییده‌نگ بیست، ته‌نانه‌ت زوریه‌ی زانایان ده‌فه‌رموون: ییده‌نگ بوون و گوینگرتن له قورئان له پشته‌ره له خویندنی سووره‌تی فاتیحو هاوشیوه کانی.

﴿وَأَذْكُرَنَّكَ فِي نَفْسِكَ﴾ یاد کردنه‌وه‌ی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ به‌دل و به‌زمان و به‌هه‌ردوو کیان ده‌بیست نه‌وه ته‌واوترین جوړه کانی زیکرو یاد کردنه‌وه‌یه، خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ فه‌رمانی کردوه به‌پننه‌مه‌ره‌که‌ی موحه‌مه‌د ﴿وَهُوَ شَوِيحٌ وَتَوَّانِي﴾ که به‌دلسوزیه‌وه یادی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌قه ده‌بیشه‌ به‌لگه له دنیاو دوارپوژداو به‌خته‌وه‌ره، به‌لام نه‌وه‌ی که بر‌واناهینی بیگومان له دنیاو دوارپوژدا گومرایه ﴿وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَمِعُوا لَهُ، وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾. ئەمه فه‌رمانیکی گشتیه بو هه‌موو نه‌وانه‌ی گوینیان له کینی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ ده‌ی که ده‌خوینیری فه‌رمانیان پیکراوه گوینی بو بگری و ییده‌گیش بی، وه جیاوازی له نیوان (الإستماع والانصات) گوینگرتن و ییده‌نگ بوون، (الانصات) ییده‌نگ بوون به‌روو که‌ش ده‌بی به‌وه‌ی که واز له قسه‌کردن بهینی، یان سه‌رقال بی به‌شیکه‌وه له گوینگرتنی، به‌لام (الإستماع) گوینگرتن نه‌وه‌یه که گوینی بداتی و به‌دل بیری لیکاته‌وه بیگومان هه‌ر که‌سیک به‌م دوو کاره هه‌ستی کاتیک که قورئان ده‌خوینیری نه‌وه‌ خیر و پاداشتیکی زور و زانستیکی به‌فرراوانی ده‌ست ده‌که‌وی، وه ئیمانی به‌رده‌وام و تازه ده‌بیشه‌وه و رینمایی زیاتر و‌رده‌گری و به‌رچاو روون ده‌بی له ناینه‌که‌یدا، بویه خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌قه ده‌بیشه‌ به‌لگه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که هه‌ر که‌سیک قورئانی به‌سه‌ردا بخوینیری گوینی بو نه‌گری و ییده‌نگ نه‌بی نه‌وه له میهره‌بانی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَكَلَّمُوا بِغَيْرِ مَعْنَىٰ مُنْجِلِينَ لِلشَّرِّ لِمَنْ يَنْصِتُ ۚ سَمِيعٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾. ئەمه ده‌ست ده‌دات. نه‌وه‌ی که جه‌ختی له‌سه‌ر کراوه‌ته‌وه فه‌رمانی پی بکات بیسه‌ری قورئان که گوینی بو بگری و ییده‌نگ بیست له نویژی ناشکرادا، کاتیک که ئیمام ده‌خوینی پیویسته له‌سه‌ری ییده‌نگ بیست، ته‌نانه‌ت زوریه‌ی زانایان ده‌فه‌رموون: ییده‌نگ بوون و گوینگرتن له قورئان له پشته‌ره له خویندنی سووره‌تی فاتیحو هاوشیوه کانی.

یاد کردنه وهی خوا ﷻ فه زیله و چا که به کی تایه تی تیدایه ﴿وَلَا تَكُن مِّنَ الْغَافِلِينَ﴾
 نهوانه ی که خویان له بیر چووه خواش ﷻ نهوانی له بیر کردوه، ینگومان نهوان
 بیبه شن له خیره ویری دنیاو دوارپوژدا، وه پشتیان کردوه له هه موو خوشبهختی و
 سه رکه و تینک له یاد کردنه وه و به ندایه تیدا، وه روویان کردو ته هه موو کاریکی خراپ و
 پیسو سه رقالم بوون پیبه وه.

نهمهش به کیکه له و ئاداب و ره و شتانه ی که پیویسته له سه ر بهنده به جوانترین شیوه
 له بهر چاوی بگریت، نهویش زور یاد کردنه وه ی خوایه ﷻ به دریزایی شهوو رپوژ به
 تایهت سه ر له تیواره و سه ر له بهیانی به دلسو زیه وه به دل و دهروونیککی پاک و خو
 به کهم زاینه وه، دل و زمانی پیکه وه وه ک یه ک بی به شهده بو کزولیه وه و رووبکاته
 پارانه وه و یاد کردنه وه، وه بیئاگا نه بی لئی، چونکه خوا ﷻ دو عاو پارانه وه یه ک
 وه رناگریت که له دلکی بیئاگاوه سه رچاوه ی گرتیبت.

پاشان خوا ﷻ باسی کومه له بهنده یه کی کردوه که بهرده وام یادی ده کهن نهوانیش
 فریشته کانی، تا بزانی خوا ﷻ نایه وی زور به ندایه تی بکهن له کاتیکی که مدا به لکو
 دهیه وی بهرده وام بن نه گه رچی که میش بی، ته نها سوودو قازانجی ئیوه ی دهوی که
 به چندین قات پاداشت وه ربگرن، ده فهرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ﴾ له فریشته
 نزیکه کان و هه لگرنای عه رشی خوا ﷻ ﴿لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ﴾ به لکو ملکه چی
 فهرمانه کانی پهروه رد گاریان ده بن ﴿وَيَسْخَرُونَ﴾ شهوو رپوژ ماندوو نابن و سارد نابنه وه
 ﴿وَلَهُ﴾ تاک و ته نه یه و هاوه لی نیه ﴿يَسْجُدُونَ﴾ با ئینسانه کان پهیره وی فریشته
 بهرپزه کان بکهن وه بهرده وام بن له سه ر به ندایه تی خوا ﷻ تاک و ته نها.

سووره تی (الأعراف) ته واو بوو

تہ فسیری سورہتی (الأنفال)

مہدہ نبیہ (۷۵) نایہ تہ

بہ ناوی خوای بہ بہ زہیبی بہ خشنده

(۸-۱): ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۗ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَرَأَتْهُمُ عَلَيْنَهُمْ وَإِذَا تَلِيَتْ عَلَيْهِمْ ءَايَتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ۗ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ ۗ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ ۗ﴾

وَرَزَقٌ كَرِيمٌ ﴿۱﴾

تہ نفال: بریتہ لہو دہستکوتانہی کہ خوا ﴿۱﴾ دہیہ خشیت بہم تومہ تہ، لہ مالو سامانی بیروایان، تہم نایہ تانہ لہم سورہ تہدا دہربارہی جہنگی (بدر) دابہ زیون، تہمہ یہ کہم دہستکوتی گہورہ بوو کہ مسولمانان دہستیان کہوت لہ بتہرستان، لہ نیوانی مسولماناندا ہہندیک مشتو مر روویدا، پرسیاریان کرد لہ پیغمبر ﴿۱﴾، پاشان تہم نایہ تہ ہاتہ خوار: ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ﴾ (واتہ: پرسارت لیدہ کہن دہربارہی تہم دہستکوتہی جہنگ؟) چوَن دابہش دہ کری و بہ سہر کی دابہش دہ کری؟

﴿قُلِ﴾ پشان بلی: دہستکوتہ کان بو خواو پیغمبرہ کہ بہ تی ﴿۱﴾، چونی بیہ ویت دہیہ خشیت، نابی بہرہرچی حو کم و فرمانی خواو پیغمبرہ کہی بدہنہوہ، بہ لکو پیوستہ لہ سہرتان رازی بن بہ فرمانو بریاری خواو پیغمبرہ کہی ﴿۱﴾، تہوہش دہ چیتہ چوار چسوی تہو نایہ تہوہ کہ خوا ﴿۱﴾ دہ فرموی: ﴿فَأَتَقُوا اللَّهَ﴾ بہ جیبہ جی کردنی فرمانہ کانی و دوور کہوتنہوہ لہ قہدغہ کراوہ کانی۔

﴿وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ﴾ (واتہ: نیوانی خوَتان چاک بکہن لہ کیشہ و دابران و

دووبه ركى و له يه كتر دوور كه وتنه وه، له جيگاي نه وانه براهه تى و په يوه ندى و خوشه ويستى بچينن، بهو شيويه يه كدهنگ ده بن و هموو نه وانه له ناو ده چن كه ده بنه مايه ي دووبه ره كى و ناكو كى نيوانتان، وه چاك كردنى نيوانتان جوان كردنى ره وشستان له گه لىانو لىوردن له خراپه كاره كان ده خوازى، نا به مه زور له و رق و كينه ي له دلّه كان هه يه لاده چن، وه هموو نه وانه ي باسكرا له م پرستدا كو ده بنه وه: ﴿وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾
 ﴿إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ بيگومان نيمان ده بيته مايه ي گوپرايه لى خوا ﴿وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ يغه مبه ره كه ي
 وه ك چؤن هه ره كه سيك گوپرايه لى خوا و يغه مبه ره كه ي نه كات نيماندار نيه، هه ره كه سيك گوپرايه لى بو خوا ﴿وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ يغه مبه ره كه ي ناته و او بى و كه مو كورتى تيدا بى، نه وه بيگومان نيمانى ناته و او وه.

كاتيك كه نيمان ده كر يت به دوو به شه وه: نيمانى كى ته و او كه شايستى وه سفو پياهلدانه خاونه كه ي به ته و او ي سه ره كه وتوه، وه نيمانى ك له خوارى نه وه وه، نمونه بو نيمانى ته و او ده فهرموى: ﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ﴾ (أل) له وشه ي (المؤمنون) گشتگيره بو هموو بنه ماو لق و پوكانى نيمان.

كه ده فهرموى: ﴿الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ﴾ دل يان ده ترسى، له ترسى خوا ﴿وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾
 بو يه دوور ده كه ونه وه له قه ده غه كراوه كان، بيگومان ترسان له خوا ﴿وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ گه و ره ترين نيشانه يه كه ريگري له خاونه كه ي ده كات كه تووشى گونا ه بيت.
 ﴿وَإِذَا تَلَّيْتُمْ عَلَيْهِمْ آيَاتَهُ﴾ مه به ست ليره دا نه وه يه نه وان گو يى بو ده گرن و به قولى بيرى ليده كه نه وه له و كاته دا نيمان يان زياد ده كات، چونكه قول بير كردنه وه له كرده وه كانى دلّه، وه له بهر نه وه ي پيوسته مانا ي نه وانه يان بو روون بكاته وه كه نايزانن، يان بير يان بخاته وه له وانه ي كه له بير يان چۆته وه، يان ويستى ك له دل يدا دروست بكات بو خير و چاكه، وه هانى بدات بو لاي گه و ره يى په روه رد گارى، يان بترسى له سزا كان و دوور بكه ويته وه له سه ري چى كردنى، هموو نه مانه نيمانى پى زياد ده يى.

﴿وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ﴾ به تاكو تنه ا به ي ها وه ل بو دانان ﴿يَتَوَكَّلُونَ﴾ واته: له دل يانه وه پشت به په روه رد گارى ان ده به ستن له به ده سه تهنانى به رژه وه نديه كان و دوور خسته وه ي زيانه كانى دنيا و دواپوژيان، وه پروا يان و ايه كه خوا ﴿وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ نه وه ده كات. وه پشت به ستن پالنه رى هموو نه وه كرده وانه يه، نه وه كرده وانه دروست و ته و او نابن

تهنہا به پشت بهستن نہيٰ به خواي پەروہ ردگار ﴿الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ﴾
 واتہ: لہ فہ رزو سونته تہ کان، وہ کردہ وہ ناشکراو نہيٰ تہ کان وہ ک نامادہ بوونی دل لہ
 کاتي نہ جامدانيدا کہ تہوہ بہ رُوحي نوِيْزُ دہ ژميردرِيْتِ ﴿وَمَمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ﴾
 تہو بہ خشيانهي کہ پيويستہ وہ ک: زہ کاتو کہ فارہتو بڑيوِي ژنو کہ سہ نزیکہ کان،
 وہ تہوانہي کہ کزيلن، وہ تہو بڑيوِيانہي کہ سونته تن، وہ ک: بہ خشين بہ ہموو
 جوړہ کانيہ وہ.

﴿أُولَٰئِكَ﴾ تہوانہي کہ وہ سف کراون بہو سيفہ تانہ ﴿هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا﴾ لہ بہر
 تہوہي کويان کردہ وہ لہ نيوان ئيسلامو ئيماندا، وہ لہ نيوان کردہ وہي ناشکراو نہيٰ تہا،
 وہ لہ نيوان زانستو کارپيکردني، وہ لہ نيوان جيہ جيٰ کردني مافہ کاني خواو ﴿﴾
 مافي بہندہ کاندا.

وہ خوا ﴿﴾ کردہ وہي دلي پيشخستہ، چونکہ تہصلو بنہ مايہ بو کردہ وہ بہ
 تہندامہ کاني جہستہ، وہ لہوان باشترہ، وہ ہروہا دہييت بہ بہ لگہ کہ ئيمان
 زيادو کہم دہ کات، بہ کاری چاکہ زياد دہ کاو بہ کاری خراپہ کہم دہ کات،
 پيويستہ لہ سہر بہندہ برواو ئيمانی تا بکريٰ بہ هيتر بکاتو پتہ وتري بکات،
 وہ گرنگترين شتيک کہ دہييتہ مايہي تہوہ بير کردنہ وہيہ لہ کيبي خوا ﴿﴾
 تي رامانہ لہ بنہ ماکانيدا، پاشان باسي پاداشتي برواداراني کردہ، فہرموويہ تي:
 ﴿هُمَّ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾ واتہ: (پلہيان) بہ رزہ بہ پيٰ بہ رزي کردہ وہ کانيان
 ﴿وَمَغْفِرَةٌ﴾ (ليٰ خوشبوون ہيہ) بو تاوانہ کانيان ﴿وَرِزْقٌ كَرِيمٌ﴾ خوا ﴿﴾
 بوٰي نامادہ کردوون لہ شويني بہ رزو بہ ريزدا کہ چاو نہ بيبيوہو گوٰي
 نہييستہ، وہ بہ ختورہش بہ دلي هيچ کہ سدا نہا تہوہ.

تہمہ بہ لگہيہ لہ سہر تہوہي ہر کہ سيٰ نہ گات بہ پلہ کاني تہوان لہ ئيماندا تہ گہر
 بجيتہ بہ ہشتيشہوہ۔ ناگاتہ تہو پلہي کہ تہوان پيٰ گہيشتوون.

(۸-۵): ﴿كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَرِهُونَ ﴿٥﴾
 يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا بَيَّنَّ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ
 اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ
 اللَّهُ أَن يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾ لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ
 الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾﴾

خو ﷺ له سه ره تاي ثم جهنگه دا هندی سيفه تي به رزی پیش خسته که پیوسته برواداران پابند بن پیوه یان، چونکه هر که سیک پابند بی بهو سیفه تانه وه نهو حالی جیگیر ده بی و کرده وه کانی چاکتره دهن، له گوره ترینی نهو کرده وانه جهاد کردنه له پیناوی خوادا ﷺ، وه ک چون برواهینان برواهینانیکي راسته قینه به به همان شیوه پاداشت دانه وه شیان هه قه که خوا ﷺ په یمانی پیداون، به همان شیوه خوا ﷺ پیغمبره که ی له مالی خوی کرده در بو رووبه رووبونه وه ی بته رسته کان له (بدر) به هق، که خوا ﷺ پی خۆشه وه له قه زاو قه دردا بریاری له سهر داوه.

له کاتیکدا برواداران هیچ به خه یالیندا نه ده هات در بچن و رووبه رووبونه وه ی کوشتاری دوژمنه کانیان بینه وه. کاتیک که بویان روون بویه وه که نه وه هه قه، کومه لی له برواداران ده مه قالی و مشت و مریان له و باره وه ده کرد له گه پیغمبره ی خوادا ﷺ، نه وه ننده به لایانه وه سخت بو وه ک نه وه ی که به توندی به ره و مردن په لکیش بکرین و به چاوی خویان مردن بینن.

هق و ابو له و باره یه وه ده مه قالی نه که ن به تایهت پاش نه وه ی که بویان در کهوت در چونه که یان هه قه و خوا فرمانی پی کرده وه پی رازیه، به راستی نه مه شوینی مشت و مریه و به هیچ شیوه یه ک نابی مشت و مری لیه بکریت، چونکه ده مه ده مه له شتیکدا ده کری که جوړیک له دوو دلی و گومانی تیدایی، به لام کاتیک که روون و ناشکرا بوو پیوسته گوپراه لی بکه ن و فرمانه کان به جی بهینن.

ینگومان زوریک له برواداران تووشی ثم مشت و مریه نه بوون و رووبه رووبونه وه ی دوژمنه کانیان پی ناخۆش نه بوو، وه به همان شیوه نه وانه ی که خوا ﷺ سه رزه نشتی کردن به چاکترین شیوه ملکه چی جهاد کردن بوون و خوا پابه ندی کردن و چهن دین هۆکاری کرده مایه ی نه وه ی که دلیان جیگیر بیت، وه ک چۆن دواتر باس ده کات.

خوی له نه سلدا در چونه که یان بو نه وه بوو ری له کاروانه که ی نه بو سو فیانی کوری هرب بگرن که قافله یه کی گوره ی قوره یش بوو بو بازار گانی به ره و شام در پشت، کاتیک که گه رانه وه یانی بیست پیغمبر ﷺ خه لکی هانداو سی سه دو نه و ننده که سی له گه لدا در چوون، وه هفتا حوشتریان له گه لدا بوو بو بار کردنی که لوپه لو پیوسته کانیان، بته رستانی قوره یش ثم هه و اله یان پنگه یشت بویه به هیژیکي زور و

کەلو پەلو ئەسپو پێویستیه کانی جهنگ که نزیک دەبوون له ههزار کهس
دەرچوون بۆ فریاکهوتنی کاروانه که یان.

خوایێ (ع) پهیمانی دا به برواداران به یه کێک له دوو دهستهیه، یان ئهوهیه کاروانیه که یان
دهست ده کهوی، یان دەرچوونه بۆ جهنگ، به لام ئهوان هه زیان له کاروانه که کرد،
چونکه مسولمانان باری ئابووریان باش نهبوو، وه له پووێ پێژهیشهوه زۆر کهم بوون،
وه له بهر ئهوهی ئهوه دهستکهوته بی چه که، به لکو خوا (ع) شتیکی تری پی خوش بوو
بۆ ئهوان که زۆر لهوه باشتر بوو که ئهوان هه زیان لی ده کرد.

خوایێ (ع) ویستی له سه ر بوو که سه ر یان بخت به وه دەرچوونهی که گه وه پیاوانی
قوره یش دەرچوون بۆ پوو به پوو بونه وهی برواداران ﴿وَيُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ
بِكَلِمَاتِهِ﴾ برواداران سه ربخت ﴿وَيَقْطَعُ دَابِرَ الْكَافِرِينَ﴾ واته: له ره گو ریشه
ببیروایان دهرهیننی، وه هه ق و راستی پیشانی بهنده کانی بدات که به خه یالیاندا نه ده هات
﴿لِيُحِقَّ الْحَقَّ﴾ بۆ ئه وهی که هه ق دهریکه وی ﴿وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ﴾ به وهی که به جی
بهیننی له وه به لگه ئاشکرایانهی له سه ر پووچی و ناهه قیه ﴿وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ﴾ خوا (ع)

پشت گوئیانی خستوه.

(۹-۱۶): ﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِنْ الْمَلَكَةِ مُرَدِّفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذْ يُغَشِّكُمُ النَّعَاسَ أَمَنَةً مِنْهُ وَيُنزِلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً يُطَهِّرُكُمْ بِهِ وَيُذْهِبُ عَنْكُمْ رِجْسَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّتُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا سَأَلِيَ فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ فَأَصْرَبُوا فَوقَ الْأَعْنَاقِ وَاصْرَبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَلِكَ يَأْتِيهِمْ سَأْفًا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّا لَنُؤْتِيهِ الْعِقَابَ شَدِيدًا اللَّهُ يَذَرُ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قَامُوا إِلَيْهِ فَيَكْفُرُونَ بِوَجْهِهِمْ وَيَخْتَلُونَ بَيْنَ يَدَيْهِمْ وَأَنْتَ تَكْفُرِينَ ﴿١٣﴾ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾ تَأْتِيهِمُ النَّارُ إِذَا قَامُوا إِلَيْهِمْ فَيَكْفُرُونَ بِوَجْهِهِمْ وَيَخْتَلُونَ بَيْنَ يَدَيْهِمْ وَأَنْتَ تَكْفُرِينَ ﴿١٥﴾ وَبِهِمْ أَقْدَامٌ وَأَنْتَ تَكْفُرِينَ ﴿١٦﴾﴾

﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِنْ الْمَلَكَةِ مُرَدِّفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذْ يُغَشِّكُمُ النَّعَاسَ أَمَنَةً مِنْهُ وَيُنزِلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً يُطَهِّرُكُمْ بِهِ وَيُذْهِبُ عَنْكُمْ رِجْسَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّتُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا سَأَلِيَ فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ فَأَصْرَبُوا فَوقَ الْأَعْنَاقِ وَاصْرَبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَلِكَ يَأْتِيهِمْ سَأْفًا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّا لَنُؤْتِيهِ الْعِقَابَ شَدِيدًا اللَّهُ يَذَرُ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قَامُوا إِلَيْهِ فَيَكْفُرُونَ بِوَجْهِهِمْ وَيَخْتَلُونَ بَيْنَ يَدَيْهِمْ وَأَنْتَ تَكْفُرِينَ ﴿١٣﴾ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾ تَأْتِيهِمُ النَّارُ إِذَا قَامُوا إِلَيْهِمْ فَيَكْفُرُونَ بِوَجْهِهِمْ وَيَخْتَلُونَ بَيْنَ يَدَيْهِمْ وَأَنْتَ تَكْفُرِينَ ﴿١٥﴾ وَبِهِمْ أَقْدَامٌ وَأَنْتَ تَكْفُرِينَ ﴿١٦﴾﴾

يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّا لَنُؤْتِيهِ الْعِقَابَ شَدِيدًا ﴿١٣﴾ ذَلِكَ لَكُمْ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾

خوا ^{۱۱} ده فمرسوي: ﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ﴾ واته: بير لهو نيعمه تانهي خوا ^{۱۲} بكنهه و كاتني كه له روويه روو بوونه وهي دوژمنه كاتنان نزيك بوويه وه، هانانان بو خوا ^{۱۳} برد، وه داواي نهو هتان كرد كه پشتيوانيتان بكات و سه رتان بخات ﴿فَاسْتَجَابَ لَكُمْ﴾ به چه ندين شت هات به ده متانه وه:

لهوانه: خوا ^{۱۴} يارمه تيدان به ﴿بِالْفِ مِنْ الْمَلَكَةِ مُرَدِّفِينَ﴾ واته: هه نديكيان به دواي هه نديكي تريان ده هاتنه خواره وه ﴿وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ﴾ واته: دابه زاندي فرشته كان ﴿إِلَّا بُشْرَى﴾ واته: بو نه وهي كه مژده تان بييدا ﴿وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ﴾ سه ره كه و تنيش تنها له لاي خواويه، به زوري ژماره و خو ناماده كردن نيه ﴿إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ﴾ هيچ كه س ناتوانيت زال بيت به سه ريدا، به لكو نه و زاله به سه رياندا با له ژماره و رپنكخستيشدا زياتر بن سه ره نجام تيكيان ده شكيني ﴿حَكِيمٌ﴾ له كاتيكداه هموو شته كاني نه اندازه گيري كرده به هو كاره كانه وه، وه هموو شتيك له جيگاي خويدا داده ني.

له سه رختن و وه لامدانه وهی داوا کاریه کانتان نه وه یه ﴿يُعْشِيَكُمْ﴾ ترس و بیمی له دله کانتان دهر کردو لابرده، وه بووه هوی ﴿أَمَنَةً﴾ دلنیا یی بوتان، وه نیشانه یه ک بوو بو سه رکه وتن:

له وانه: له ناسمانه وه بارانی بو باراندن بو نه وهی پاکتان بکاته وه له بی دهستو بیژی و پسی، وه پاکتان بکاته وه له ختوره و دوودلی شه یتان ﴿وَلِيَرِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ﴾ واته: به هیزو پته وی بکات، بیگومان پته و کردنی دل بنه ماو نه سلی پته و کردنی جهسته یه ﴿وَبَيَّنَّتْ بِهٖ الْأَقْدَامَ﴾ بیگومان زه وی ناسان و چاک، کاتی که بارانی به سه ردا ده باری خوی ده گری و پیه کان جیگیر ده کات.

وه له وانه: خوا ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ نیگای بو فریشته کان کردوه ﴿أَنِّي مَعَكُمْ﴾ به پشتیوانی و سه رکه وتن و یارمه تی دان، ﴿فَتَبَتُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ واته: دلان قایم و دامه زراو بکه، وه به هیزیان بکه به رانه ر به دوژمه کانیان، وه هانیان بده بو جهاد کردن له پیناوی خوادا ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾.

﴿سَأَلْتِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ واته: که شه وه گه وره ترین سه ربازه له سه ریان بیگومان خوا ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ نه گه ر برپواداران جیگیر بکات و ترس و بیم بخاته دلی بی پروا کانه وه شه وی باوه ران ناتوانن پته وو دامه زراو بن له سه ری ﴿فَأَضْرَبُوا فَوْقَ الْأَعْتَقِ﴾ واته: له سه رووی گه ردن (بدن) ﴿وَأَضْرَبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ﴾ واته: سه ر په نجه کان، نه م وتاره، یان بو شه و فریشته انه یه که خوا ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ وه حی بو کردوون برپواداران جیگیر و دامه زراو بکه ن، شه و ه ده بیته به لگه که نه وان راسته و خو له جهنگی به در به شداریان کردوه، یان بو برپواداران که خوا ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ هانی داوون و قیری کردن که چون کوشتر له گه ل بته رستاندا بکه ن به شیوه یه ک که هیچ ره حمیان پی نه کن، له به ر نه وهی ﴿سَأَلْتِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ واته: به ناشکرا دزایه تیان ده کردن و جهنگیان له گه لدا به ربا ده کردن ﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّا لَللَّهِ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾ وه له سزا کانی خوا ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ ده سه لاتی دوسته کانی ده دا به سه ر دوژمه کانی داو ده یان کوژیت.

﴿ذَلِكُمْ﴾ نه و سزایه ی که باسکرا ﴿فَذَوْقُوهُ﴾ نه ی نه و که سانه ی که دزایه تی خواو ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ یغه مبه ره که ی ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ ده که ن بیچیژن سزایه کی به په له له دنیا به دا، ﴿وَأَنَّا لِلْكَافِرِينَ عَذَابَ النَّارِ﴾ (واته: بیگومان بو کافران سزای ناگر هه یه).

وه له م چیرو که دا نیشانه گه وره کانی خوا ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ به ده رده که وی که به لگه ن له سه ر نه وهی که موحه مه د ﴿لَنْ نَبْغِيكَ﴾ هیناویه تی جهق و راسته

لهوانه: خوا ﷺ په يمانكي پيدان په يمانه كهي به جيهنا.

لهوانه: كه خوا ﷺ ده فهرموي: ﴿ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَى كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَى الْعَيْنِ ﴿۱۳﴾ آل عمران. (به راستي له دوو كومه لدا كه به رهننگاري به كدي بوونه وه نيشانه به كي گوره بو ئيوه هه يه، كومه ليكيان له ربي خوادا ده جهنگي و به كيشيان بيروا بوو، كه به ديتني چاو دوو هيندهي خو يانيان ده يانينين).

وه لهوانه: خوا ﷺ وه لامي پرواداراني دا به وه كاتيک كه داواي يارمه تيان كرد به هه موو شه وه كارانهي كه باسي كرده، وه گرنگيدانيكي زور به حالي بنده پرواداره كانو كه برواو ئيمانيان دامه زاو كرده پيه كانيان جيجير كرده ناره حه تي و ناخوشي و ختوره ي شه يتاني له سهر لابردين.

وه لهوانه: هه كه سيك كه خوا ﷺ ميره باني خوي به سهردا بريزي به ندايه تي و خوا به رستي بو ئاسان ده كات، به سه رجهم هوكاره ناوه كي و دهره كيه كانه وه.

(۱۵-۱۶): ﴿ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُولُوهُمُ الْاَدْبَارَ ﴿۱۵﴾ وَمَنْ يُؤَلِّمِهِمْ يُؤَمِّدْ دُبْرَهُ؛ اِلَّا مَتَحَرِّفًا لِقِنَالٍ اَوْ مَتَحَرِّرًا اِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنْ اَللّٰهِ وَمَا وْنَهُ جَهَنَّمَ وِ بئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿۱۶﴾

خوا ﷺ فهران ده كات به بنده پرواداره كاني به بو يري و تواناي ئيماني، وه هه ول دان بو به ده ست هيناني سه رجهم شه وه كارانهي كه دل و جهسته ي پي به هيژ ده بي، وه قده غهي كرده ليسان كاتيک كه رو به رووي بيروايان ده بنه وه پشتيان تينه كهن و رانه كهن، ده فهرموي: ﴿ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا ﴾ واته: له وه سفي شه ر كردنا كاتيک كه رو به رووي به كتر ده بنه وه له به كتر نزيك ده بنه وه ﴿ فَلَا تُولُوهُمُ الْاَدْبَارَ ﴾ واته: به لكو دامه زراو بن له كوشتار كردنيان و نارام بگرن، بيگومان شه وه ده بيته مايه ي سهر كه وتني ديني خوا ﷺ، وه به هيژ بووني دل و دهر ووني برواداران و ترساندني بيروايان ﴿ وَمَنْ يُؤَلِّمِهِمْ يُؤَمِّدْ دُبْرَهُ؛ اِلَّا مَتَحَرِّفًا لِقِنَالٍ اَوْ مَتَحَرِّرًا اِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ ﴾ واته: گه رايه وه ﴿ بِغَضَبٍ مِّنْ اَللّٰهِ ﴾ واته: شوين و جيجاي ﴿ جَهَنَّمَ وِ بئْسَ الْمَصِيْرُ ﴾.

ئمه به لگه يه له سهر شه وه هه له اتن له جهنگ به بي بيانو له گوره تريني تاوانه كانه، وه ك چون فهرمووده ي راست و دروست له و باره يه وه هاتوه، وه وه ك چون ليره دا

هەر پەشەی توووند پووبەپووی ئەو کەسانە دە کاتەو. تینگە یشتن لە ئایەتە کە ئەو دە گە یەنئ ئەو هی کە دە گەر پیتەو لە شەر لە شوینیکەو دە چیت بو شوینیکی تر، تا چاکتر بتوانئ کوشتار بکات و زیانی زیاتر بە دوژمن بگە یەنئ ئەو ئەسایەو هیچی تیدا نیە، چونکە ئەو پشستی هەلنە کردو و رابکات، بە لکو بو ئەو پشستی هەلکردو تا سەر کەوئ بە سەر دوژمندا تا لە جینگایە کی ترهوه زیانیان پی بگە یەنئ، یان بە جوړئ هەلیان بخە لە تینئ، یان هەر شیوە یە کی تر لە هاوشیوە کانی جەنگ و کوشتار، ئەو کەسە دە چئ بۆلای دەستە یە کی تر هاو کاریان دە کات لە سەر کوشتاری بیروا کان ئەو دەروستە ئەمەیش روون و ناشکرایە. وە ئە گەر دەستە یە ک جگە لە شوینئ جەنگە کە وە ک تیکشکانئ مسوڵمانان لە بەر دەستی بیروا کاند، وە پەنابردنیان بو شارێک لە شارە کانی مسوڵمانان یان مۆلگە یە کی تر لە مۆلگە یە مسوڵمانان، لە سەردەمی هاو ئەلاند شتی لەو جوړە بەدی کراو کە بە لگە یە لە سەر ئەو هی ئەمە دروستە. وە دە گونجئ ئەمە ئەو بە سستی وەو قەیدی بکات ئە گەر مسوڵمانان گومانیان وابوو تیکشکان باشتترین سەرەنجامە، بە لام ئە گەر گومانیان برد زال دەبن بە سەر بیروا کاند ئەو لەم حالە تەدا ریگە نە دراو بە بکەن و هە لپین.

(۱۷-۱۹): ﴿ فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۷﴾ ﴿ ذَلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَيْدَ الْكَافِرِينَ ﴿۱۸﴾ إِنْ تَسْتَفْهِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْهَوْا فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَعُدُّوْا نَعْدَ وَلَنْ نَعْفِيَ عَنْكُمْ فِئَتَكُمْ شَيْتَانًا وَلَوْ كُفِّرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۹﴾

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ
وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا
إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۷﴾ ذَلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَيْدُ
الْكَافِرِينَ ﴿۱۸﴾ إِنْ تَسْتَفْهِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِنْ
تَنْهَوْا فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَعُدُّوْا نَعْدَ وَلَنْ نَعْفِيَ عَنْكُمْ
فِئَتَكُمْ شَيْتَانًا وَلَوْ كُفِّرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۹﴾
بَيِّنَاتُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عُنْفَ
وَأَنفُسَكُمْ تَسْمَعُونَ ﴿۲۰﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ
لَا يَسْمَعُونَ ﴿۲۱﴾ إِنْ شَرَّ اللَّهُ وَابِعْدَ اللَّهُ الصُّلْحَ الْكُفْرُ
الَّذِينَ لَا يَقُولُونَ ﴿۲۲﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ
وَلَوْ أَنَّهُمْ لَقَوْلُوا وَهُمْ مَقْرَضُونَ ﴿۲۳﴾ بَيِّنَاتُ الَّذِينَ
ءَامَنُوا اتَّبَعُوا حَيْثُ سَلَّمَ وَلَا تَمُوتُوا إِذَا دَعَا كَوْمًا يَخْتَصِمُونَ
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحْمِلُ بَيْنَ السَّمْعِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَهُ
مُخْتَصِرُونَ ﴿۲۴﴾ وَإِن تَوَلَّوْا فَنَنصُرَنَّ لَكُمْ أَلْيَسَ لَكُمْ
مِنَّا مَنصُرًا ﴿۲۵﴾ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۲۶﴾

خوا ۱۷: ده فهرموی - کاتیک که بتپرستان
له جهنگی (بدر) دا تیشکان و مسولمانه کان
کوشتاریان کردن: ﴿ فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ ﴾
به هیزو توانای خوتان ﴿ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ ﴾ کاتی که پشتیوانی کردن، وه ک

چون له پیشر باسکرا ﴿ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى ﴾ بهو شیوه پیغمبر ﷺ
کاتی جهنگه که چووه ناو که پره که وه له خوا ۱۷: ده پارایه وه داوای سهر که وتنی لی
ده کرد، پاشان ده رجووه ده روهه مشتیک خولی هه لگرت به ره و روخساری بتپرسته کان
هه لیدا، خوا ۱۸: که یاندی به روخساریان، ثنجا هه ریه ک له وانه هه ندی زیخو خولی
بهر که وت، له ترساندا شوینه کانی خوئیانیان چول کردو پشتیان هه لکردو تیکشکان.
خوا ۱۹: به پیغمبره که هی ده فهرموی: به هیزو بازووی تو نه بوو - کاتی که خولت هه لدا -
بو ناو چاویان، به لکو تیمه که یاندمان پیسان، به هیزو توانای خومان ﴿ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ
مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا ﴾ واته: خوا ۲۰: به توانایه له سهرخستی برواداران به سهر بی برواداران،
به بی جهنگو کوشتار، به لام خوا ۲۱: ده هیویت برواداران تاقی بکاته وه، وه به هوی جهاد
کردن وه بیانگه به نیت به بهرترین پله و پایه، وه پاداشتی چاکو بی پایانیان بداته وه.
﴿ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴾ خوا ۲۲: به وه ده زانی که بهنده ده یشارینه وه نه وه یشی که
ناشکرای ده کات، وه نه وه تانه هی که چاکو خراپن له نیو دلیدا ده یزانی، خوا ۲۳:
نه ندازه که بو بهنده کانی داده نی که ده گونجیت له گه ل زانست و حکمت و بهرزه وه ندی

بهنده کاندا، وه پاداشتی همموویان ده داته وه به پیسی نیهت و کرده وه کانیاں.
 ﴿ذَلِكُمْ﴾ (ثا ئهم) سه ره کوه تنه له لایه ن خواوه ﴿تَلَّحَّ بِؤُتَيْوَه﴾ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَيْدِ
 الْكٰفِرِيْنَ ﴿واته: همموو فرت و قیلَه کانیاں لاوازو بیساکام ده کات که به رانبر به نیسلام و
 نه هلی نیسلام به کاری ده هینن، وه قیلَه کانیاں ده بیته مایه ی تیاچوونی سه ری خو یان ﴿إِنْ
 تَسْتَفِيحُوا﴾ ئه ی به ترسته کان، واته: داوا له خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ ده که ن سته مکاران و زالمه کان سزا
 بدات ﴿فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ﴾ کاتیک که خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ تووشی سزای خو ی کردن، وه
 کردنی به په ندو ناموژ گاریه ک بو له خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ ترسان ﴿وَإِنْ تَنْهَوْا﴾ له داوای هاو کاری
 ﴿فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ﴾ له بهر ئه وه ی ده رفه تیکی پیدان و سزای بو پیش نه خستن ﴿وَإِنْ
 نَعُدُّوْا﴾ واته: بو سه ره کوه تن و جهنگان له گه ل حزبی خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ که برواداران ﴿نَعُدُّ﴾
 ئه وه ئیمه پیش ده گه ری نه وه بو سه رختیاں به سه رتاندا

﴿وَلَنْ نُّعْفِيَ عَنْكُمْ فِئْتَكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كُفِّرَتْ﴾ واته: دوژمنان و پشتیوانان تن نه وانهی که
 له گه لیاندا کوشتر ده که ن و پشتیاں پی ده به ستن به جو ری له جو ره کان ﴿وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ
 الْمُؤْمِنِينَ﴾ هه ره که سیک خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ له گه لدا بی ییگومان ئه وه سه رخواوه، نه گه رچی
 لاوازو بی توانا بی و له رووی ژماره وه که میش بی، ئهم له گه لدا بوونه ی که خوا ﴿تَلَّحَّ﴾
 هه والی پیداوه پشتیوانی برواداران بکات، به پیسی ئه وه یه که تا چند کرده وه بو یوستیه کانی
 بروهینان به جی ده هینن، نه گه رچی هه ندی جار دوژمنان سه ربکه ون به سه ر برواداراندا
 ئهمه تنها به هو ی که مته رخمه می برواداران وه یه، وه به جینه هینانی ئه وه بو یوستیا نه یه که
 ئیمان هینانیاں بو یوستی کرده له سه ریان، نه گه ر فرمانه کانی خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ جیه جی بکه ن له
 همموو رووه کانه وه، ئه وه هه رگیز ئالایان دانابه زی، وه دوژمنیش به یه کجاری سه رنا که وی
 به سه ریاندا.

(۲۰-۲۱): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اطِيعُوْا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُۥٓ وَلَا تَوَلَّوْا عَنۡهُ وَاَسْرَ تَسْمَعُوْنَ ﴿۲۰﴾
 وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ قَالُوْا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُوْنَ ﴿۲۱﴾﴾

کاتی که خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ هه والیدا نه وه له گه ل برواداراندا یه، فرمانی پیکردوون ئه وه ی که
 ده بیته هو ی مانه وه یان له بو یوستیه کانی بروهینان به جی بهینن، ده فرمانی: ﴿يٰۤاَيُّهَا
 الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اطِيعُوْا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُۥٓ﴾ به جیه جی کردنی فرمانه کانیاں و دوور کوه تنه وه له
 قه ده غه کراوه کانیاں.

﴿وَلَا تَوَلَّوْا عَنۡهُ﴾ واته: له م فرمانه دا که بریتیه له گو پرا به لی خواو گو پرا به لی

پیغمبره کهی ﷺ ﴿وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ﴾ له کئی خوا ﷺ که ده خوئیری به سهر تاندا، وه فرمان و وه سیهت و ناموز گاریه کانی، پشت تیکردنتان لهم حاله ته دا له بیزاروترین و ناشیرترینی حاله ته کانه ﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ﴾ واته: نه وهنده بهس نیه تهنها به زاره کی بیلین به بی شهوهی کردهوهی بیبکن، بیگومان خواو پیغمبره کهی ﷺ بهو باروودوخه رازی نین، بروا هیئان به ثاوات خواستن نیه، به لکو شهویه که له دلدا جیگیر ده بی و به کردهوهش کاری پی ده کری.

(۲۲-۲۳): ﴿إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الضَّمُّ الضَّمُّ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۲۲﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۲۳﴾﴾

خوا ﷺ ده فهرموئ: ﴿إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ﴾ نیشانه و ترس و ناگادار کردنه وه هیچ سوودیکیان پی ناگه یه نیت، نه وان ﴿الضَّمُّ﴾ (که پن) له بیستی هه قدا ﴿الْبُكْمُ﴾ (لان) له قسه کردنی هه قدا، ﴿الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ﴾ واته: ناقل ناب و بیر ناکه نه وه له وهی که سوودی هه یه بویان، وه گرنگی دهن به وهی که زیانی هه یه بویان، نه وان هه خراپترینی دروستکراوه کانی خوان ﷺ، چونکه خوی گه وهه بیستن و بینین و دل پیدان بو شهویه له گوپراهلی خوا ﷺ به کاری بهینن، که چی نه وان بو سه ریچی به کاریان هیئا، وه بهو هویه وه خیره چاکه یه کی زوریان له دهست چوو، نه وان له ناستی شه وه دا بوون بین به باشتترینی دروستکراوه کانی خوا ﷺ، به لام شهو ریگایه یان هه له بزاردو ویستیان وابوو بین به خراپترینی دروستکراوو گیانداره کانی خوا ﷺ.

شه بیستنه ی که خوا لیان نه فی ده کات بیستنی دل، به لام بیستنی به جیهینانی به لگه شه وه بیگومان به لگه ی خویان له سهر پیویست بووه، بهو نایهت و نیشانانه ی که بیستوویانه، شه یوچی بیستنی به که لک سوودی به شه وان نه گه باندا؟ له بهر شه وهی نه زانراوه خیره چاکه له واندا هه یه تا سوود له بیستنی نایهت و نیشانه کانی خوا وه ربگرن.

﴿وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ﴾ له سهر شه وهی که پیویسته و ا دابنری ﴿لَتَوَلَّوْا﴾ له گوپراهلی کردن ﴿وَهُمْ مُعْرِضُونَ﴾ واته: لانا که نه وه بو هه ق به هیچ شیوه یه ک! شه مش به لگه یه له سهر شه وهی که خوا ﷺ ریگری بروا هیئان و چاکه ناکات، تهنها بو که سیک نه بی که خیری تیدا نه بی، که سیک که خوی پاک ناکاته وه هه یه به ره میکی نایست، سوپاس و ستایش بو شه خویایه ی که له هه موو شتیکدا جیکهت و دانایی داناه. (۲۴-۲۵): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا﴾

أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَأَتَقُوا فِتْنَةَ لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾
 خوا ده فرموی: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ﴾ خوا ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ فَلْيَسِّرْهُ وَلَا تُصِيبْهُ مَشَقَّةٌ وَلَا ضَعْفٌ﴾ خوا ده فرماید که کانی به وهی که پیوسته له پرواهینان جیه جیی بکن نهویش وه لامدانه وهی خواو پیغه مبه ره که به تی ﴿وَإِذَا دَعَاكُمْ لِمَا حَيْبُكُمْ﴾ نه مه وه سفیکه بو هم موو نه وانه ی که خواو پیغه مبه ره که ی ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ﴾ بانگی بو ده کهن، وه ناشکرا کردنی سوودو حیکمه تیتی، بیگومان ژینانی دل و پرووح به پرستشی خوا ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ﴾ وه ده ستگرتن به فرمانی خواو فرمانی پیغه مبه ره که به وه ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ﴾ به رده و امی.

پاشان ناگاداری کردونه ته وه له به دمه وه نه هاتنی خواو پیغه مبه ره ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ﴾ فرمانی خواو پیغه مبه ره ته تی: ﴿وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ﴾ ناگاداربن نه کهن فرمانی خواو ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ﴾ له یه کم ساتدا رت بکنه وه، چونکه به ربه ست له نیوانی تی وه وه رگرتنی نیشانه کان دروست ده بی، وه دلتان ده گزری، به راستی خوا ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ﴾ به ربه ستیک دروست ده کات له نیوان ناده می و دلیدا، به هر شیوه به ک یه وی دلّه کان هه لده گیریتسه وه، بو به پیوسته به نده ی خوا ﴿فَمَا كَانَ مِنْكُمْ مِنْ عَمَلٍ سَعَىٰ﴾ به رده و ام نه م زیکره بکات ﴿إِنَّمَا مَقَلَّبَ الْقُلُوبَ ثَبَّتْ قَلْبِي عَلَىٰ دِينِكَ وَيَا مُصْرَفَ الْقُلُوبِ إِصْرَفِ قَلْبِي عَلَىٰ طَاعَتِكَ﴾ واته: نه ی وه رگیره ی دلّه کان، دلّم جیگیر بکه له سر ناینه کت، نه ی بگوری دلّه کان دلّم وه رچه رخینه بو لای به ندایه تی خوت.

﴿وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾ واته: کزده کرینه وه له پرؤژیکدا که هیچ گومانیکسی تیدا نیه، چاکه کار به چاکه کانی پاداشت ده دریتسه وه، وه خراپه کاریش به خراپه کانی ﴿وَأَتَقُوا فِتْنَةَ لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً﴾ به لکو ستمکارو غهیری ستمکاریش تووشی ده بیست، له کاتی کدا ستم و تاوان به ناشکرا بکریت و به ربه رچ نه دریتسه وه، نه وه بیگومان سزاو توله بکه رو بیجگه له بکه ریش ده گریته وه، وه خو باریزی له م فیتنه یه بو شیوه ده بی که ریگری بکات له خراپه کاری و نه هلی شهرو خراپه کاری بیده نگ بکریت به شیوه یه ک که نه توانن سه ریچی و ستم بکن.

﴿وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾ بو که سیک که سه ریچی بکات و فرمانه کانی خوا جیه جیی نه کات.

(۲۶): ﴿وَادْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَخَطَفَكُمْ الْإِنْسَانُ فَأَوَّكِكُمْ وَيَصْرِبَهُ رِزْقِكُمْ مِنْ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾

خوایند که ده فخرموی: به منته کردن به سر بهنده کانیدا لهوی که سهری خستن پاش نهوهی زلیل بوون، وه زوری کردن پاش نهوهی که کم بوون، وه دهوله مندی کردن پاش نهوهی هزار بوون ده فخرموی: ﴿إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ﴾ واته: بیده سولات بوون له ژیر فرمانی غهیری خوټان بوون ﴿تَخَافُونَ أَنْ يَخَطَفَكُمْ الْإِنْسَانُ﴾ واته:

بتانفرینسن و تیرورتان بکن.

﴿فَأَوَّكِكُمْ وَأَيَّدِكُمْ بِبَصْرِهِ وَرِزْقِكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ﴾ ولاتیکی بو دانان که لهویدا به سینه وهو نارام بگرن، وه له سر دهستی تیوه دوژمنانانی تیکشکاند، وه مال و سهروهت و سامانه کانیان که وه ژیر دهستان بهو هویه وه دهوله مند بوون. ﴿لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ واته: بو نهوهی سوپاسی خوا بکن له سر نهو منته و چاکه گه وهی که پشتوویه تی به سر تاندا، بهوهی که به ندایه تی ده که ن و هاوه لی بو پیدا ناکن.

(۲۷-۲۸): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْزَنُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَحْزَنُوا أَمْنَتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (۲۷) ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ وَأَوْلَادَكُمْ فَتَنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ﴾ (۲۸):

خوایند که فرمان به بنده پرواداره کانی ده کات که نهو پاسپاردانهی خوا به سه ریانه وه به جیه جیی بکن له فرمان و قدهغه کراوه کان، چونکه نه مانته و سپارده کان خوا بکن نیشانی ناسمانه کان و زهوی و چیا کانی داوه، به لام هیچیان پازی نه بوون که هه لیگرن و ترسان لهو نه مانته، که چی مرؤف نهو سپارده بهی هه لگرت به راستی نهو زور سته مکارو

وَادْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَخَطَفَكُمْ الْإِنْسَانُ فَأَوَّكِكُمْ وَيَصْرِبَهُ رِزْقِكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْزَنُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَحْزَنُوا أَمْنَتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ وَأَوْلَادَكُمْ فَتَنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَادْكُرُوا الْيَوْمَ الَّذِي كَفَرُوا بِالْبَيْتِ الَّذِي أَوْقَفُوا أَنْ يُخْرَجُوا مِنْكُمْ وَهُمْ لَا يَسْكُرُونَ ﴿٣٠﴾ وَتَمَكَّرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِهِينَ ﴿٣١﴾ إِذْ أَنْشَأَ نِجْرَانَ عَلَيْنَا إِنَّا نُنشِئُهَا وَأَنْتُمْ سَمِعْتُمْ أَوَّانَةً لَقْنَا بِشَلْ هَذَا إِنَّا هَذَا إِلَّا لَأَسْطُرَ الْأَرْيَافِ ﴿٣٢﴾ إِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِن كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ أَوْ آفِتْنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٣﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَيَسْتَفْرِغُونَ ﴿٣٤﴾

نه زانه، هر كه سيك راسپارده به جي بهيني نه وه شايسته ي پاداشتي بي پايانه، وه هر كه سيك به جي نه هيني، به لكو خيانه تي ليكات نه وه شايسته ي سزايه و ناپاكي كرده به رانه به خواو پيغه مبر ﷺ راسپارده كي، وه دهر ووني خو ي خستو ته گيژاوي ناشريترين وه سفه وه كه نويش خيانه ته، به و هويه وه گوره ترين و تهاوترين سيفه تي له دست داوه كه نه مانه ت و ده ستپا كيه.

له كاتيكد ا كه به نده تاقي ده كرته وه به مال و مندالي، ههندي جار خوشويستني نه وه واي ليده كات نه فس و دهر ووني پيش بخت به سهر به جي هيناني راسپارده و نه مانه ته كه يدا، بويه خوا ﷺ هه واليداه كه مال و مندال هوي تاكيكر دنه وه، خوا ﷺ به نده كاني خو ي يتاقي ده كاته وه، وه نه و مندالانه قهرزو سه له مهن، ده بي بدرته وه به و كه سه ي كه پي به خشيوه ﴿وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ﴾ نه گهر نيوه عه قل و بوچووتان بي، فزل و چاكي گوره ي خوا ﷺ ناگورنه وه به چيژيكي كه م كو تايي پيهاتوو، مروفي عاقل نيوانه له نيوان شته كاندا ده كات، نه وه ي له پيشتره پيشي ده خات.

(۲۹): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾

جي به جي كردني فرمانه كاني په روه رديگار بو پاريزكاري كردني په روه رديگار ناو نيشاني خوشبه ختي و نيشانه ي سر كه وتنه، خوا ﷺ له خو پاريزي و له خواترساندا خير و پاداشتيكي بي نه ندازه ي ديارى كرده له دنيا و دوا روظدا، ليره دا باسي كرده هر كه سيك له خوا ﷺ بترسي چوار شتي ده ست ده كه وي هر به كه يان له ويتر باشتره: يه كم: (الفرقان) جيا كرده وه ي هق له ناهق، نويش برتبه له زانست و هدايه ت، كه خاونه كي واليده كات هدايه ت و گومرايي و هق و ناهق و حه لال و حه رام له يه كتر جيا بكاته وه، وه به هه مان شيوه خوشبه ختان له به دبه ختان جيا ده كاته وه.

دووه مو سييم: (تكفير السيئات) واته: سرينه وه ي تاوانه كان، وه (مغفرة الذنوب) واته: ليخوشبونى گونا هه كان، هر يه ك له و دووانه له ناو نه ويتر دايه به شيوه يه كي گشتي، به لام له كاتي كو كرده وه دا (تكفير السيئات) به ماناي سرينه وه ي گونا هه بچوو كه كان دي ت، وه (مغفرة الذنوب) به ماناي ليخوشبون له تاوانه گوره كان دي ت.

چوارهم: پاداشتي گوره و بي پايان بو كه سيك كه لسي بترسي، وه ره زامه ندي خوا ﷺ پيش بخت به سهر ره زامه ندي نه فس و دهر وونيدا ﴿وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾

(۳۰): ﴿وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُبْسِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرٌ الْمَكْرِينَ ﴿۳۰﴾﴾

﴿وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ واته: يير بکه ره وه نهی پیغه مبهر ﷺ له و فزلو چا کانهی خوا ﷺ به سهر ته وه، کاتیک که بته رستان له (دار الندوة) واته: پلانیان گیرا له دژت تا کؤت و به نددت بکه ن، یان بتکوژن به گومانسی خویان رز گاریان بی له شه رو خراپه کاری تو. یه ک دهنگ بوون له سهر بؤچوونی خراپترین که سیان نه بو جهل نه فرینی خوای لیبی که له هموو تیره و هؤزیک گهنجیک دیاری بکه ن شمشیریکی تیژی بدهن به دهسته وه تا به کؤمه ل بیکوژن و له نیوان هؤزه کاندان و ن بی، نه و کات به ناچاری هؤزی به نی هاشم رازی دهن به خوین بایه که ی، چونکه دهسه لاتیان نابی له رووبه روو بوونه وهی هموو بته رستانی قوره یشدا، بویه پلانیان بؤ پیغه مبهر ﷺ دانا، له شه ویک له شه وه کاندان کاتیک له سهر جینگاکه ی هله ده سی پله ماری بدهن، وه حی و نیگای له ناسمانه وه بؤ هات نه ویش به روویاندا ده رچوو مشتت خولی رووبه روویان فریدا خوا ﷺ چاوه کانی کویر کردن، تا خاو بوونه وه، که سیک هات بؤ لایان وتی: ده ک خوا بی ئومیدتان بکات پیغه مبهر ﷺ ده رچوو خولی هاویشته به سهر تاندا، ههر یه ک له وانه توی له سهر سهری خوی لاده برد، خوی گه وره پیغه مبهر که ی ﷺ پاراست لیان، وه فرمانی پیکردن به کوچکردن خوی و هاوه لانی بؤ مه دینه، خوا ﷺ پشتیوانی لیکرد به کوچکه ران و پشتیوانان، وه به رده وام پیغه مبهر ﷺ سه ربه رز بوو تا به زهبری هیژ روشته ناو شاری مه ککه، وه زال بوو به سهر خه لکه که بیداو هموویانی خسته ژیر رکیف و فرمانی خویه وه، پاش نه وهی که له وی ده رچوو ده ترسا له نفسی خوی، پاکسی بؤ نه و خویایه ی که چنده نهرم و نیانه به رانه ر به به نده که ی، که هیچ که س له م دنیا به دا سه رنا که وی به سهریدا.

(۳۱-۳۴): ﴿وَإِذَا تَنَلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِنَّا هَذَا إِلَّا أَسْطِيرَ الْأُولِينَ ﴿۳۱﴾ وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِن كَانَتْ هَذِهِ حَقًّا مِّنْ عِنْدِكَ فَامْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابًا مِّنَ السَّمَاءِ أَوْ اقْتِنَا بِعَذَابِ الْعِسرِ ﴿۳۲﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿۳۳﴾ وَمَا لَهُمْ إِلَّا يَعْذِبُهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ ۗ إِنَّا أَوْلِيَاءُ اللَّهِ ۗ إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۴﴾﴾

خوایم که پروون کردنه وهی سهر کیشی و که لله ره قی نهوانی که پیغمبر ﷺ به درو ده زانن، ده فرموی: ﴿وَإِذَا نُنزِلُ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا﴾ که به لگه یه له سهر راستی په یامی پیغمبر ﷺ ﴿فَالْوَأَقْدَ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأُولِينَ﴾ نه مه یه کیکه له یاخی بوون و ستمه کانیا، نه گهرنا خوا ﷺ ته حدادی کردوون که سووره تیک له سووره ته کانی قورشان بهینن، وه بانگی ههر که سیک ده که ن بو شه و مه به سته جگه له خوا (بانگیان بکه ن) بیگومان نه یانتوانی شه وه بکه ن، بویه بی توانایان دهر که وت، نه م و ته یه که نه م که سه ده یلی ته نها بانگه شه یه واقع و راستی به دروی ده خاتمه وه، به دلناییه وه زانراوه موحه مه د ﷺ نه خوینده واره نه نه زانی بخوینی و نه نه زانی بنوسی، وه گه شتی نه کرده بو نه وهی شاره زای هه والی نه ته وه کانی پیشین یست، نه م کینه پیروزی هیناوه که به تالی پرووی تیناکات نه له نیستاو نه له دواروژدا، چونکه له لایه ن خوا ﷺ کاردرستی ستایش کراوه وه نیردراوه ته خواره وه ﴿وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ﴾ که موحه مه د ﷺ بانگه شه ی بو ده کات ﴿فَأَمْطَرَ عَلَيْنَا حِجَابًا مِنْ السَّمَاءِ وَأَنزَلْنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾ نه م و ته یان له سهر شه کرد که زور یه کلا بوون له سهر پوچی و بی بنه مایی، وه شه ونده نه قام بوون نه یانده زانی چی ده لین، نه گهر نه وان بیان و یستبایه شه و گومانه ی که هه یانه بو یان پروون بیته وه وای بیست بوو له به رانبر شه که سه ی که بانگه شه بو هق ده کاو ده لی هق له لای منه بیان و تبا: نه گهر شه وه راسته له لایه ن شه وه شه تیمان بگه یه نه و ریتمایمان بکه شه باشتر بوو بو یان. به لام کاتیک و تیان: ﴿اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ﴾ ته نها به وتی نه م قسه یه یان دهر که وت که نه وان گه مژه و نه قام و ستمکارن، نه گهر خوا راسته و خو سزای بدابوونایه شه وه که سیان نه ده مان، به لام به هوی بوونی پیغمبره وه ﷺ له نیوانندا سزای به په له ی له سهر هه لگرتن، وه ک ده فرموی: ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ﴾ بوونی پیغمبر ﷺ له ناویاندا هوی کاری شه وه بوو که سزا نه درین، به لام شه وان له گهل شه و ته دا که به ناشکراوی بی باکانه ده یانوت ده یانزانی چه نده خرابه، ده ترسان خوا ﷺ به و هوی وه سزایان بدات، نجا داوای لیوردنیان ده کرد بویه خوا ﷺ ده فرموی: ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾ نه مه ریگریه که ریگریان لیده کات که تووشی سزا نه بن پاش شه ی که هوی کاره کانی به جی دیت،

وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أُولَآئِكَ إِلَّا الضَّالُّونَ وَلَٰكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا كَانَ صَلَاةُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُوفُونَ أَوْلِيَاءَهُمْ لِيُضِلُّوهُمُ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُفَوِّهُمُ تَمَكُّنٌ كَوْنٌ عَلَيْهِمْ حَسْرَةٌ ثُمَّ يَصُدُّونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُخْسِرُونَ ﴿٣٧﴾ لِيُحْزِنَهُ اللَّهُ لِحَيْثُ مِنْ أَلَيْبٍ مِنْهُ وَيَضِلَّ الْحَيْثُ يَشَاءُ عَلَىٰ بَعْضِ فِرْعَوْنِمْ جِيبًا بِأَيْ جِهَةً فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَشَاءُ يُغْفَرْ لَهُمْ مَرَّةً أُخْرَىٰ سَلَفَ مَا كَانَ مُبْرَأًا فَعَدَّ مَضَّتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾ وَقَدْ نَلُوهُمُ حَتَّىٰ لَأَتَّكُونَ رِئْتَهُ وَيَكُونَ الَّذِينَ كَفَرُوا قُلُوبًا أَنْتُمْ أَقْرَبُ إِلَيْهِ بِمَا تَكْفُرُونَ بِصِرِّهِمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا نَبِيًّا ﴿٤٠﴾

پاشان ده فهرموی: ﴿ وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ ﴾ واته: چ شتيك ريگريان ليده كات له سزاي خوا ﴿ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً ﴾ له كاتيكدانه وان ريگري خلكي ده كهن له مزگه وتي حهرام به تايبت كاتيک كه ريگريان كرد له پيغمبر ﴿ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ﴾ واهو هاوه لاني له كاتيكدانه مان له پيشر بوون له نه وان، بويه ده فهرموی: ﴿ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أُولَآئِكَ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴾ واته: بته رسته كان ﴿ أَوْلِيَاءَهُ ﴾ ده گونجي راناوه كه بگه رپته وه بو خوا ﴿ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً ﴾ واته: دوستان و پشتيواناني خوا ﴿ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً ﴾ ده گونجي بگه رپته وه بو مزگه وتي حهرام، واته: نه وان له پيشر نين له كه ساني تر ﴿ إِنْ أَوْلِيَاءَهُمْ إِلَّا الْمُنَافِقُونَ ﴾ نه وانهي كه

برويان هيناوه به خواو پيغمبره كه ي ﴿ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً ﴾ خوا به تاكو تنها ده په رستن و به ندايه تي بو ده كه نو دل سوزي بو ده نوئين ﴿ وَلَٰكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ بويه بانگه شه ي شتيكيان ده كرد كه غهيري وان له پيشر بوو بوي (٣٥): ﴿ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴾ ﴿ ٣٥ ﴾

واته: خوا ﴿ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً ﴾ مالي حهرامي پيروزي بو نه وه داناوه كه نايته كه ي تيدا جيبه جي بكري، وه به دل سوزي په رستشي تيدا بكري، تنها برواداران بهم كار هه لسان، به لام بته رستان نه وانهي كه ريگريان ده كرد، نو يژه كانيان كه گوره ترين جوړه كاني په رستن بوو برتي بوو له ﴿ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً ﴾ واته: فيكه و چه پله ليدانيان نه انجام ده دا، نه وه كاري نه وه نه فامانه بوو كه ترس و هه بيه تي خوا ﴿ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً ﴾ له دلياندا نه بوو، وه ريزيان له و شوينه پيروزه نه ده گرت، نه گه نه مه نو يژه كانيان بيت تاييدا، كه گوره ترين په رسته، ده بي په رسته كاني تريان چو ن بي؟! كني له برواداران له پيشر بوو بهم ماله پيروزه؟ كه خوا ده رباره يان فهرمويه تي: ﴿ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خٰشِعُونَ ﴾ ﴿ ٣٦ ﴾ وَالَّذِينَ هُمْ

عَنِ اللّٰغُوِّ مُعْرِضُونَ ﴿۲﴾ الْمُؤْمِنُونَ. واته: تا کۆتایی ئهو وه سفه جوانانهی که خوا   کردوونی.

بیگومان خوا   مالی پیروزی چهرامی کردوه به میرانگری ئهوانو دهسه لاتی پیدان، وه -پاش ئهوهی دهسه لاتی پیدان تیایدا- بیان دهفرموی: ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا﴾ ﴿۲۸﴾ التوبة. (ئهی ئهوانهی برواتان هیناوه! به دنیایهوه هاوبهش بو خوادانهره کان پیسن، بویه با پاش ئهم سال «سالی نۆیه می کۆچی» توخنی مزگهوتی چهرام نه کهون..). وه لیردا دهفرموی: ﴿فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ (ده سزا بیچیزن به هۆی ئهوهی بیبروا بوون).

(۳۷-۳۶): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُفْقَرُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ﴾ ﴿۳۱﴾ لِيَمِزَ اللَّهُ الَّذِينَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الَّذِينَ الْخَبِيثِ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمُهُمْ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿۳۷﴾

لهم دهقهدا خوا   دژایهتی و فرت و قیلی بتهپرستان روون ده کاتهوه، وه پهرا کردنی جهنگ له دژی خواو پیغمبهره کهی  ، وه ههولدانیان بو کورژاندنهوهی نووری خواو   و سرینهوهی، دهره نجامی قیله که بیان ده گه پیتسه وه بو خویان، قیل و پلانی خراب تنها زیان به خاوه نه کهی ده گه به نیت، خوا   دهفرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ واته: بو ئهوهی ههق پووج و به تال بکه نه وه و پووج و به تالیش سه ریخن، وه به کتا په رستی خوی میهره بان پووج بکه نه وه و تاینی بی بنه مای بته رستی له جیی دابنن.

﴿فَسَيُفْقَرُونَهَا﴾ واته: له مه و دوا مال و سامانیا ن ده به خشن، تا بیانگه به نیت به پووج و به تال، به هۆی ئهوهی زور رق نه ستورن به رانه به ههق و راستی، پاشان له داهاتوودا ئه و مال و سامانه ده بیت به   عَلَيْهِمْ حَسْرَةً   واته: داخ و په ژاره و ریسوایی و زه لیلی، پاشان   يُغْلَبُونَ   مال و سامانه کانیا ن ده روا ت، وه له رۆژی دوا ییدا به توندترین شیوه سزا ده درین، بویه ده فرموی: ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ﴾ واته: کۆ ده کرینه وه بو ئهوهی سزا کهی بیچیزن، چونکه ئهوی شوینی پیس و پیسه کانه.

خوا   ده به ویت پیس له پاک جیا بکاته وه، وه پیس و نا پاکه کان له سه ره یه ک

هه لجنیت، له کرده وه و مال و سامان و که سه کان ﴿فَیْرَکُمُهٗ جَمِیْعًا فِیْجَعَلُهٗ فِیْ جَهَنَّمَ اَوْلٰیئَکَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ﴾ بیگومان زهره رهنندان که سائیکن که خویمان و که سو کاریان له روژی دوایدا له ده ست داوه.

(۴۰-۳۸): ﴿قُلْ لِلَّذِیْنَ کَفَرُوْا اِنْ یَنْتَهُوْا یُغْفَرْ لَهُمْ مَّا قَدْ سَلَفَ وَاِنْ یَعُوْدُوْا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْاَوَّلِیْنَ ﴿۳۸﴾ وَقَلِیْلُوْهُمْ حَتّٰی لَا تَکُوْنُ فِتْنَةً وَّیَکُوْنُ الَّذِیْنَ کَفَرُوْا لِلّٰهِ فَاِیْنَ اَنْتَهُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ بِمَا یَعْمَلُوْنَ بَصِیْرٌ ﴿۳۹﴾ وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاَعْلَمُوْا اَنَّ اللّٰهَ مَوْلٰیْکُمْ نَعَمَ الْمَوْلٰی وَنَعَمَ النَّصِیْرُ ﴿۴۰﴾﴾:

ئهمهش له میهره بانسی و بهزه یسی خویاه بو بنده کانی، نه بیروایی و نه بهرده وام بوونیان له سه ریخسی بوون، ریگری لی ناکات له وهی که هانیان بدات بو ریئمایسی و هیدایهت، وه قهده غه بیان لی بکات له هوکاره کانی گومرابوون، ده فهرموئی: ﴿قُلْ لِلَّذِیْنَ کَفَرُوْا اِنْ یَنْتَهُوْا﴾ له بیرواییان، وه مسولمان بن بو خوی تاک و تنها که هیچ هاوهل و شه ریکیکی نیه ﴿یُغْفَرْ لَهُمْ مَّا قَدْ سَلَفَ﴾ چاوپوشی ده کری له وه سته مانه سی که کردوویانه ﴿وَاِنْ یَعُوْدُوْا﴾ بو بیرواییسی و یاخی بوون ﴿فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْاَوَّلِیْنَ﴾ به له ناو بردنی ئه و گه لانه سی که به دروی ده خه نه وه، با ته ماشا بکه ن بزانشن که الله ره قو و یاخی بووه کان چیان به سه ر هات، له مه ودوا هه والی ئه وانه بیان بو دیت که گالته بیان پیده کرد، ئهمه قسه کردنه له گهل ئه وانه سی که به دروی داده نیئن. به لام قسه کردن له گهل برواداراندا کاتی فهرمانی پیگردوون به مامه له کردن له گهل بیروا کاندا، ده فهرموئی: ﴿وَقَلِیْلُوْهُمْ حَتّٰی لَا تَکُوْنُ فِتْنَةً﴾ واته: شیرک و بتپه رستی، وه ریگر کردنی ناینی خوا ﴿اللّٰهُ﴾ وه ملکه چکر دنیان به فهرمانه کانی ئیسلام ﴿وَّیَکُوْنُ الَّذِیْنَ کَفَرُوْا لِلّٰهِ﴾ نامانج له کوشتارو جهاد کردن ئه وه به شهرو خراپه بیان له ناین دوور بخریته وه، وه ئه وهش له سه ر ناین لا بدریت که هه موو دروستکراوه کان له پیناویدا دروستکراون، تا تنها ناینسی خوا ﴿اللّٰهُ﴾ شه کاوه و بهرز بی به سه ر سه رجه م ناینه کانه وه ﴿فَاِیْنَ اَنْتَهُوْا﴾ له وه سته مه سی که له سه ری ده روئن ﴿فَاِنَّ اللّٰهَ بِمَا یَعْمَلُوْنَ بَصِیْرٌ﴾ هیچ شتیکی لی ناشارد ریته وه ﴿وَاِنْ تَوَلَّوْا﴾ له گویریابه لیسی و خویمان ویل کرد ﴿فَاَعْلَمُوْا اَنَّ اللّٰهَ مَوْلٰیْکُمْ نَعَمَ الْمَوْلٰی﴾ که پشتیوانی له بنده برواداره کانی ده کات، وه چی بهرزه وهندی تی دایه بو دنیاو دواروژیان ناسانی ده کات ﴿وَنَعَمَ النَّصِیْرُ﴾ ئه وه خویاه سی که سه ریان ده خات و قیلی خراپه کاریان لی دوور ده خاته وه.

(٤١-٤٣): ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ، وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّلَاقِ أَلَجَمْعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لِاخْتِلَافْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَكَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنِ بَيْنَتِهِ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنِ بَيْنَتِهِ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذْ يُرِيكَهُمُ اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَأَيْتَهُمْ كَثِيرًا قَلِيلًا وَاللَّهُ يَبْصِيرٌ لَيَقْضَى اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنِ بَيْنَتِهِ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنِ بَيْنَتِهِ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٣﴾ إِذْ يُرِيكَهُمُ اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَأَيْتَهُمْ كَثِيرًا قَلِيلًا وَاللَّهُ يَبْصِيرٌ لَيَقْضَى اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَيْسَ جُوهَدٌ فَاتَّبِعُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ كَعِبَادِ اللَّهِ تَمَلُّحًا ﴿٤٥﴾

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ، وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّلَاقِ أَلَجَمْعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لِاخْتِلَافْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَكَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنِ بَيْنَتِهِ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنِ بَيْنَتِهِ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذْ يُرِيكَهُمُ اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَأَيْتَهُمْ كَثِيرًا قَلِيلًا وَاللَّهُ يَبْصِيرٌ لَيَقْضَى اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَيْسَ جُوهَدٌ فَاتَّبِعُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ كَعِبَادِ اللَّهِ تَمَلُّحًا ﴿٤٥﴾

اللَّهُ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾

خواب ده فرمودی: ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ﴾ واته: له مالی بیبرواکان ده ست کهوت به زهبرو زوره، زور بی یان کهم ﴿فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ﴾ واته: نه وهی ده مینتیه وه بو تیویه، له بهر نه وهی ده ستکه وتی داوه ته پالیان و پینج یه کی لی دهر کردوه، به لگه یه له سر نه مه نه وهی که ده مینتیه وه بو نه وانه، دابه شی ده کهن وه ک چون پیغمبر ﷺ دابه شی کردوه، نه و جهنگاوه ره ی به پیسی (پساده) جهنگ ده کات یه ک به شی بهر ده کهوی، وه نه وه شی به نه سپ جهنگ ده کات دوو به شی بهر ده کهویت، به شیک بو خوی و به شیک بو نه سپه کی، به لام نه م پینج یه که، ده کریت به پینج به شه وه، به شیک بو خواو پیغمبره کهی ﷺ، له بهرزه وهندی گشتی مسولماناندا خه رج ده کری، به بی دیاری کردنی بهرزه وهندی تایبته، چونکه خواو پیغمبره کهی ﷺ ده ولمه ندن پیوستیان به وه نیه، که واته زانرا نه وه بو بنده کانی خوایه، نه گهر خوا ﷺ دیاری نه کردبی بوچ شتیک خه رج بکریت، که واته به لگه یه بو بهرزه وهندی گشتی خه رج بکریت.

پينج يه کي دووهم، بو خزم و که سه کاني پيغه مبره ﷺ له نه وه کاني هاشم و نه وه کاني موته لیب، وه خوا ﷺ داويه تي پال خزمایه تي، نه مه به لگه يه له سه ر نه وه ي هو کاره که تنها خزمایه تيه، ده وله مهندو هه ژارو نير و مي وه ک يه ک به ريان ده که وي.

پينج يه کي سييم: بو هه تيوه کانه، نه وانان که باو کيان له ده ست داوه و هيشتا مندال، خوا ﷺ پينج يه کي بو ديار ي کردوون، وه ک سوزنک بويان، له کاتيکدا نه وان ناتوانن به رژه وه ندي خويان به رپوه بيهن، نه وه ي به رژه وه نديان به رپوه ده بات کوچي کردوه و نه ماوه.

وه پينج يه کي چوارهم: بو هه ژاره کانه، نه وانان ي که داهاتيان پيوستيه کانيان پرنا کاته وه، له مندال و گه و ره و نير و مي.

پينج يه کي پينجه م: بو رپيواره، نه وه که سه يه که دووره له که سو کاري و له شاريکي تره، هه ندي له تويزه ره و اني قورئان ده لين: پينج يه کي ده ست که وت له يه کيک له م کومه لانه ده رناچي، وه پيوست نيه بو هه موويان وه ک يه کتر بي، به لکو به پيي به رژه وه ندي بيان ده دري، نه م بوچوونه له پيشتره.

خوا ﷺ پيداني پينج يه کي کردوه ته مه رج که ده بي بروادار بي، ده فه رموي: **إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ**

نه ويش جهنگي (بدر) بو، خوا ﷺ له و رژه دا هه ق و ناهه ق ي له يه کتر جيا کرده وه، هه ق ي ده رخت و ناهه قيشي ريسواو سه رشور کرد **يَوْمَ النَّفْيِ الْجَمْعَانِ** کومه لي مسولمانان و کومه لي بييروايان، واته: نه گه ر ئيوه پرواتان به خوا ﷺ هه يه، وه به وه ي دايه زانده بو سه ر پيغه مبره که ي ﷺ له رژه ي فورقاند، که نه و نيشانه و به لگانه ي تيدا به جي هات، نه وه به لگه ن له سه ر نه وه ي نه و په يامه ي که هيناويه تي هه ق و راسته **وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ** هه ر که سيک بيه وي زال بي به سه ريده شکست ده خوات **إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا** واته: کاتي که ئيوه لاي خواروي شيوه که ي لاي مه دينه بوون، نه وانيش له لاي سه رووي شيوه که ي دوورتر له مه دينه دا بوون، خوا ﷺ به ويستي خو ي له يه ک شيودا کوي کردنه وه **وَالرَّكْبُ** نه وه ي که ده رچوو بو به ده ست هيناني، وه خوا ﷺ شيکي تري ويست **أَسْفَلَ مِنْكُمْ** له خوار ئيوه نزیک ده ريا **وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ** ئيوه نه وان له سه ر نه و وه سفه و به و حاله **لَاخْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ** واته: پيش و پاش ده که وتن، يان شوينه کانتان به جياواز

هه لده بژاردو لیتان ده گورپا، یان بیجگه له وه نه ده گه یشتن به یه کتر له کاتی به لینه که تاندا ﴿وَلٰكِنْ﴾ واته: به لکو خوا بهو شیوه کوی کردنه وه ﴿لِيَقْضِيَ اللَّهُ اَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا﴾ واته: له نه زه لدا به دیهاتوه وه ده بی بییت ﴿لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيْنِنَا﴾ واته: تا بیته به لگه بو شه وه که سهی که سه رسته ختی ده کات، به ویستی خووی و به بهرچاو پروونی کوفر هه لبریریت، وه هیچ بیانویه کی نه مینیت ﴿وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيْنِنَا﴾ واته: پروادار زیاتر دلنیاوی و حقیقه تی بو ده ربکه وی، به وهی که خوا ﴿ثُمَّ نُوَدُّوهُمُ﴾ دوو ده سه ته یه ی پی پیشان ده دات، که نه وه به لگه و نامازه یه بو نه وانیه بهرچاو پروون ﴿وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ بیسه ره به هه موو ده نگه کان، به جیاوازی زمانه کان و چونه تی پارانه وه یان، زانایه به ناشکراو نهینی.

(۴۴-۴۳): ﴿إِذْ يُرِيكُمُ اللَّهُ فِي مَنَايِكٍ قَلِيلًا وَّلَوْ اَرْتَكُمُ كَثِيْرًا لَّفَسَلْتُمْ وَّلَن نَّرَعْتُمْ فِي الْاَمْرِ وَّلٰكِنَّ اَللّٰهَ سَلَّمَ اِنَّهٗ عَلِيْمٌ بِذٰتِ الضُّوْرِ ﴿۴۳﴾ وَاِذْ يُرِيكُمُوْهُمْ اِذْ تَقِيْتُمْ فِيْ اَعْيُنِكُمْ قَلِيْلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِيْ اَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللّٰهُ اَمْرًا كَانَ مَفْعُوْلًا وَاِلٰى اللّٰهِ رٰجِعُ الْاُمُوْر ﴿۴۴﴾

خوا ﴿ثُمَّ نُوَدُّوهُمُ﴾ له خودا به پرستانه پيشانی پیغه مبهردا ﴿ثُمَّ نُوَدُّوهُمُ﴾ ژماره یان که م بوو، نه ویش مژده ی دا به هاوه له کانی، نه وانیش دلیان چه سپاو و نارام بوونه وه، ﴿وَلَوْ اَرْتَكُمُ كَثِيْرًا﴾ واته: خو نه گهر خوا ﴿ثُمَّ نُوَدُّوهُمُ﴾ ده رباره ی ژماره ی نه وان هه والی بدابووايه هاوه له کانت ﴿لَفَسَلْتُمْ وَّلَن نَّرَعْتُمْ فِي الْاَمْرِ﴾ هه ندیکتان پيشناری شه ری ده کرد، وه هه ندیکتان پيشناری شه وهی نه ده کرد، جیاوازی و دووبه ره کی ده که وته نیوانتانه وه، تا ده بووه مایه ی شکست و تیاچووتان ﴿وَلٰكِنَّ اَللّٰهَ سَلَّمَ﴾ سوژداری نواند به رانبه رتان ﴿اِنَّهٗ عَلِيْمٌ بِذٰتِ الضُّوْرِ﴾ واته: له وهی که تیا پدایه له جیگیر بوون و پیچه وانه که ی، وه راستی و درو، خوا ﴿ثُمَّ نُوَدُّوهُمُ﴾ به دل کانتانی زانی، به نه رم و نیانی و چاکه ی خووی له گه لتاندا جولایه وه، خوا راستی فرموو لهو و خه وهی که پيشانی پیغه مبهره که یدا، به هه مان شیوه پيشانی پروادارانیدا و دوژمنانی له بهر چاویان که م کرده وه، وه شه ی پرواداران! خوا تیوه شی له بهر چاوی نه وان به که م پيشاندا، هر یه ک لهو دوو ده سه ته یه ده سه ته که ی تری به که م ده هاته پيش چاو، بو شه وهی هه ریبه که یان ده سه پیسخه ری بکات بو کوشتاری شه وی تر، ﴿لِيَقْضِيَ اللَّهُ اَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا﴾ له سه ره که وتی پرواداران و تیکشکانی بیرواکان، وه کوشتی سه روک و ده سه لاتنداره گو مرپا کانیان، هیچ که سیک له وانه

ناويکيان نه بوو که باس بکړيت، دوايي ناسان بوو نه گهر بانگه واز بکړين بو ئيسلام و ملکه چ بن بوی، به هه مان شيوه نه رم و نيانيه ک بوو به رانه بهر نه وانه ي تر که خوا ﷻ به ئيسلام منته ي خو ی کرد به سه رياندا ﴿وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ﴾ واته: هه مسوو کاروباري دروستکراوه کان ده گهرينه وه بو لای خوا ﷻ، پاشان پاک و پيس له به کتر جيا ده کاته وه، وه دادوه ري له نيوان دروستکراوه کاندا ده کات به حو کميکي دادوه رانه که هيچ سته ميکي تيدا نيه.

(۴۵-۴۹): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ ﴿٤٥﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَسْرَعُوا فَنفِشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحَكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٤٦﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِثَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٤٧﴾ وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَأَتِ الْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلَى عَقَبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤٨﴾ إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَوَاهُ دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٩﴾

خوا ﷻ ده فهر موی: ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً﴾ واته: ده سته به ک له بيروا کان ده جهنگن به رانه رتان ﴿فَاثْبُتُوا﴾ له جهنگ و کوشتار کردندا، له سه ر خو بن و جله وي ده رووني خو تان بکن له کاتي نه و عبياده ته گه وره به دا که سه ره نجامه که ي سه ره رزي و سه ر که و تنه، وه يادي خوا ﷻ زور بکن ﴿لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ واته: نه وه ي چاوه پرواني ده که ن له سه ر که و تن به ده ستي دينن، نارام گرتن و پابه ند بوون و زور ياد کردنه وه ي خوا ﷻ له گه وره ترين هو کاره کاني سه ر که و تنه.

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَسْزِعُوا أَنْفُسَكُمْ وَتَذَهَبَ
بِعُكُفْرِكُمْ وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۵۲﴾ وَلَا تَكُونُوا
كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِطَرَاوِرِ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿۵۳﴾ وَإِذْ نُنَزَّلُ
لَهُمُ الشَّيْطَانَ أَصْحَابَ لَهُمْ وَقَالَ لَأَغْلِبَنَّ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ
النَّاسِ قَالِي جَارَ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَاءَتِ الْفِئَتَانِ نَكَصَ
عَلَى عَقْبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي مُتَوَكِّفٌ تَائِبٌ لَكُمْ أَيُّدِي مَا لَأ
تَرَوْتِنِي إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۵۴﴾ إِذْ يَقُولُ
الْمُتَّقُونَ وَاللَّيْلِ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَذِهِ لَآءُ دِينِهِمْ
وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَاتَّكِفْ اللَّهُ غَيْرُ حَكِيمٍ ﴿۵۵﴾ وَلَوْ
تَرَكْنَا إِذْ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَمَّا كَفَرْنَا لَنَضْحَكُنَّ
وَجُوهَهُمْ وَأَظْهَرُهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿۵۶﴾ ذَلِكَ
بِمَا قَدَّمْتُمْ أَبَدِيكُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلِيمٍ لِلتَّائِبِينَ ﴿۵۷﴾
كَذَابَ الَّذِينَ يَفْرَعُونَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۵۸﴾

﴿ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ﴾ له به جی هینانی
 شهوی فرمانی پیکراوه، وه هنگاونان
 به شوینی شهودا له هموو کاته کاند
 ﴿ وَلَا تَسْزِعُوا ﴾ جیاوازیه ک بیته
 مایه ی دووبه ره کی و بهش بهش بوون
 ﴿ فَلَفْسَلُوا ﴾ واته: بترسن ﴿ وَتَذَهَبَ ﴾
 ریحگر ﴿ واته: تواناتان نه مینسی و هیزتان
 لهت و پت بگری و سست و لاواز بن، بهو
 هویه وه سر که و تتان له سر هه لگیری و
 بهرز بگری شهوه ﴿ وَأَصْبِرُوا ﴾ دهرووتتان
 (خوراگر بی) له سر گوپرایه لی خوا ﴿
 ﴿ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴾ به پشتیوانی و
 سر که و تن و هاو کاری و ترسان له خوا ﴿

له پهروه ردگارتان بترسن و بوی ملکه ج
 بن ﴿ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِطَرَاوِرِ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ ﴾ واته: نه مه نامانجی ده رجوونیه، نه مه بوو به هوی شهوهی ده ریجن، به مه بهستی
 ریایی و خوبه زل زانیه له سر زه ویدا، له بهر شهوهی خه لکی ته ماشایان بکات شانازی
 پیوه بکه ن، مه بهستی گه وروه راسته قینه یان شهوه بوو بؤ دژایه تی و ریگری له بلاو
 بوونه وهی ناینی خوا ﴿

﴿ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴾ بهو شیوه هوالی مه بهسته کانی شهوانی پیدان، وه ناگاداری
 کردنه وه که خویان به وان نه شو بهینن، بیگومان له سر شهو کرداره به خراپترین شیوه
 سزایان ده دات، با له ده رجووتاندا تنها مه بهستان بو خوا ﴿ بی، وه بهرز کردنه وهی
 ناینی نیسلام، وه ریگری کردن له وهی که ده بیته مایه ی تووره یی و سزا، وه خه لکی
 رابکیشن بولای ناینی به هیزو پته وی خوا ﴿ که ده یانگه یه نیت به به هه شت.

﴿ وَإِذْ نُنَزَّلُ لَهُمُ الشَّيْطَانَ أَصْحَابَ لَهُمْ ﴾ جوانی کرد له دل کانیاندا رازانده وه و فیلی
 لیکردن ﴿ وَقَالَ لَأَغْلِبَنَّ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ ﴾ واته: بیگومان نیوه شهرو له خو
 ناماده کردن و ژماره دا له وان به هیز ترن، موحه مه د ﴿ و هاوه لانی ناتوانن رووبه پرووتان

بينه وه ﴿وَإِن جَارٌ لَّكُمْ﴾ له وهی که که سیک رو به پرووتان بیته وه له وانهی که لیان ده ترسن، چونکه ثیلیس خوی له سر شیوهی سوراقهی کوری مالکی کوری جوعشومی مه دلجی پیشان دا، وه بته رستانی قوره بش ده ترسان له هوزی بهنی مه دلج، چونکه کیشه و ناژاوه یان هه بوو له گه لیاندا، شه یان بی و تن: منیش بو خوم پشتیوان و هاو کارتانم، بویه ده روونیان نارام بوو، وه دلنیا بوون، هاتن وایان ده زانی که ده توان بی به شیان بکه نو سهر که ون به سه ریاندا ﴿تَرَأَتْ الْفُتَّانِ﴾ بر واداران و بیروایان له و کاته دا شه یان جبریلی بینی که فریشته داده به زینتی ترسیکی زور پرووی تیکرد، وه ﴿نَكَصَ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ﴾ واته: پشتی تیکردن و هه لهات ﴿وَقَالَ﴾ و تیه: نه وانهی که قلی لیکردن و هانی دان: ﴿إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ﴾ واته: له وه ده ترسم که له دنیا دا سزام بو پیش بخری ﴿وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾.

وه ده گونجی شه یان ختورهی خستیته ناو دلپانه وه و فریوی دابن، که نه مرو هج که سیک نیه له ناو خه لکدا بتوانی به سهر نه واندا زال بی، وه نه ویش هاو کارو یارمه تی ده ریانه، به لام کاتیک که هه ردوو کومه له که گه یشته شوینی مه به ست شه یان پاشه و پاش دزه ی بو کردو هه لهات، وه خوی لیبه ری کردن، وه ک خوا ﴿ده فهرموی﴾: ﴿كَمْ لِمَنِ السَّيْطَانُ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ﴾ ﴿۱۶﴾ فکان عَقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَلِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿الحشر﴾.

﴿إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ﴾ واته: نه وانهی که گومان و دوو دلپان هه یه، له وانهی که ئیمانیاں لاواز بوو له بر واداران، کاتیک که مسولمانان به ریژه یه کی که مه وه رو به پرووی بته رستان بوونه وه که ریژه یه ئوان زور بوو وتیان: ﴿عَرَّ هَوْلًا دِينُهُمْ﴾ واته: نه وانه به ئاینه که یان هه له خه له تاون و چه واشه بوون، بویه خویان تووشی نه م جهنگه کرده، به شیوهی به کم زانینه وه نه م قسانه یان ده کردو گالته یان به عقیان ده کرد، به لام نه وانه خویان کم عه قل و گه مژهن له لای خوا ﴿ده فهرموی﴾: ییگومان ئیمان و له خاوه نه که ی ده کات رو به پرووی هه موو ترسناکیه ک بیته وه که هیچ هیژیک ناتوانی رو به پرووی بیته وه، بر واداری پشت به ستوو به خوا ﴿ده زانی﴾ هیچ هه ولو تواناو هیژیک لای که س نیه تنها لای خوا ﴿نه بی﴾، نه گه ره موو دروستکراوه کان کو بینه وه که به قه د گه ردیله یه ک سوود به که سیک بگه یه نن، ییگومان سوودی پینا گه یه نن، وه نه گه ره کو بینه وه له سر نه وهی زیانکی پیگه یه نن

ئەووە ناتوانن مەگەر بە شتیک کە خوا ﷻ لەسەری نوسیبتی، وە دەزانی ئەو لەسەر هەقە، ییگومان خوا ﷻ داناو میهره بانە لە هەموو قەزاو قەدەرێکدا، وە بپرۆدار بە خەیاڵدا نایەت دوژمن چەندە زۆرو بەهێزە، متمانە تەواوی بە پرۆهردگاری هەیه، لە دڵەووە زۆر ئارامو دڵنیاو کە یف خۆشە، شلە ژاوو ترسنۆک نیە، بۆیە دەفەرموی:

﴿ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ﴿۵۱﴾ هِج هِزیک سەرناکەوی بەسەر هیزی تر، حَکِیمٌ ﴿۵۲﴾ (خوا کاربەجێه) لەو هی کە بریاری لەسەری داو.

(۵۲-۵۰): ﴿ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَ هُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿۵۰﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلْمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿۵۱﴾ كَذَّابٍ ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۵۲﴾

خوا ﷻ دەفەرموی: لە سەرەمەرگدا ییبروایان دەبینی ئەوانە هی کە نایه ته کانی خویان ﷻ بە درۆ داناو، کاتیک کە فریشتە کان گیانیان دەکیشن لەو کاتەدا شتیک سەر سوور هینەر دەبینی، کە تووشی دوودلی و نارەحەتی دەبن بە لایانەووە زۆر قورس دەیی ﴿ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَ هُمْ ﴾ (فریشتە کان لە پێشو و پاش لێیان دەدەن) بیان دەلین: پرووح بەدن بە دەستەووە، لەو کاتەدا نەفس و رووحیان بەرگری لە خویان دە کەن کە دەربچنە دەرەووە، چونکە دەزانی سزایە کی بە ئیش چاوەرێیان دە کات، بۆیە دەفەرموی: ﴿ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴾ واتە: بیچێژن سزایە کی تووندو بە ئیش.

ئەو سزایە بۆیان پێویست بوو بەی هیج زولم و ستمیک لە لایەن پرۆهردگارتانەووە، بە هۆی سەرکێشی و تاوانی خۆتانەووە، ئەمەش دەستووری خوایه لە پێشین و ئەوانەشی کە دوا ی ئەوان دین، ییگومان داب و نەریتی درۆزنە کانە، واتە: پێشەیان ئەووە، وە ئەو سزایەشی کە لە سەریان پێویست بوو بە هۆی تاوانە کانیانەووە بوو ﴿ كَذَّابٍ ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ﴾ لە ئۆمەتە بە درۆخەرەووە کان ﴿ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ ﴾ بە سزادانیان ﴿ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾ هیج کەسی لێگیر نایی ئەگەر بیهوی سزای بدات ﴿ مَا مِن دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا ﴿۵۱﴾ هود. (واتە: هیج ژیانداریک نیە مەگەر خوا بگری پێشە سەریه تی).

(۵۳-۵۴): ﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ ۗ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۵۳﴾ كَذَّابٌ ءَالِ فِرْعَوْنَ ۗ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا ءَالَ فِرْعَوْنَ ۗ وَكُلٌّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿۵۴﴾﴾

﴿ذَلِكَ﴾ واته: خوا ﴿ظالمین﴾ سزای نهو نوممه تانه یدا که نایه ته کانیان به دروخسته وه، وه سه رجهم نیعمه ته کانی لیدارننن به هوی تاوانه کانیانه وه، به هوی نه وهی خویمان له خویمان گوری، بیگومان ﴿بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ﴾ واته: له نازو نیعمه ته کانی دین و دنیا به لکو خوا ﴿ظالمین﴾ بویمان ده هیلیته وه و بویمان زیاد ده کات نه گهر

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ ۗ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۵۳﴾ كَذَّابٌ ءَالِ فِرْعَوْنَ ۗ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا ءَالَ فِرْعَوْنَ ۗ وَكُلٌّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿۵۴﴾

إِنَّ سِرَّ اللَّهِ وَإِبْرَارَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۵۴﴾ الَّذِينَ عَاهَدتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ تَقَفُوا مِنْ عَهْدِكُمْ وَقَالُوا لَا يَنْصُرُنَا اللَّهُ ۗ إِنَّ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ فِي أَعْقَابِنَا ۚ وَلَا يَحْصُرُنَا اللَّهُ شَيْئًا ۚ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۵۵﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۵۶﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۵۷﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۵۸﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۵۹﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۰﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۱﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۲﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۳﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۴﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۵﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۶﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۷﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۸﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۶۹﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۰﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۱﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۲﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۳﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۴﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۵﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۶﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۷﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۸﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۷۹﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۰﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۱﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۲﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۳﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۴﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۵﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۶﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۷﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۸﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۸۹﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۰﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۱﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۲﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۳﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۴﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۵﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۶﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۷﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۸﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۹۹﴾ وَمَا أَتَانَا مِنْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرَاهُمْ يَنْسَبُونَ ﴿۱۰۰﴾

سوپاس گوزاری بکن ﴿حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ﴾ له گویرایه لیه وه بو سه ریچی کردن پاشان کوفر کردن به نیعمه ته کانی خوا، له به رانه ردا خوا ﴿ظالمین﴾ قاری لیگرتون نازو نیعمه ته کانی لیوه رگرتنه وه و بوی گورین، وه ک چون نه وان نه فس و دهروونی خوینیان گوری، خوا ﴿ظالمین﴾ له مه دا حکمه ت و دادپهروهی و چاکه ی به دیهیناوه به رانه ر به بنده کانی، به هوی نه وه سزای نه داون ته نها به ستمی خویمان نه ییت، وه ک چون دلی دوستانی بو لای خوئی راکیشاوه، که به بنده کان سزا ده دات نه گهر پیچه وانه ی فرمانه کانی بجولینه وه ﴿وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ گوئی له هه موو نهو قسانه یه که خه لکی ده یکات، نه وه ی که ناشکرای ده که ن و نه وه ی که له ناخیندا ده یشارنه وه، وه ده زائیت چی له ناخیندایه و چیان په نهان داوه، بو یه به ویست و توانا دانایی و زانستی خوئی نه وه ی بیهوی به سه ر به بنده کانی بیهنی، ده بیهنی.

﴿كَذَّابٌ ءَالِ فِرْعَوْنَ﴾ واته: فیرعهون و گله که ی ﴿وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا رَبِّهِمْ﴾ کاتیک که نیشانه کانیان بو هات ﴿فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ﴾ هه ر که سه و به یئی تاوانی خوئی ﴿وَأَغْرَقْنَا ءَالَ فِرْعَوْنَ وَكُلٌّ﴾ له وانه ی که له ناوچوون و سزا دران ﴿كَانُوا ظَالِمِينَ﴾ به رانه ر به دهروونی خویمان، هه ولی له ناوبردنیان ددها، خوا ﴿ظالمین﴾ ستمی

لى نه كردن، وه به بى هو نه يگرتن، دهى با نه وانهى كه نايه ته كان له گه ليان ده دوين با خويان به نه وان نه شوبهينن له زولمو ستمدا، چونكه خوا ﷺ سزايان له سر حه لال ده كات، وه ك چون پيش نه وانى بهو هو به وه له ناوبرد.

(۵۵-۵۷): ﴿إِنْ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۵۵﴾ الَّذِينَ عَاهَدتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرْوَةٍ وَهُمْ لَا يُتَّقُونَ ﴿۵۶﴾ فَمَا تَتَّقَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ فَنُزِرْدْ بِهِمْ مِمَّنْ حَلَفْتُمْ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۵۷﴾﴾

نه وانهى كه هم سى سيفه تهيان له خوياندا كو كرده وه: بيروايى، ثيمان نه هينان، خيانه تكار، به شيويه ك كه پابند نابن له سر به لينه كانيان وه له سر وته يه ك كه وتيبتيان، نه وان خراپترين و به دترين گيانله بهرى خوان ﷺ، نه وان خراپترو بى نرخترن له كه رو سه گ و هاوشيوه كاني، چونكه خيرو چا كه يان تيدانيه و چاوه پروانى شهرو خراپه يان ليده كرئت، له ناوبردنى نه وانه شتيكى دياريكراوو پيوسته، بو نه وهى دهر دو نه خوشيه كه يان تووشى كه سيكى تر نه نيئت بويه ده فهرموى: ﴿فَمَا تَتَّقَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ﴾ واته: له كاتى جهنگدا ده يانيني هيچ په يمان و به لينيكيان نيه ﴿فَنُزِرْدْ بِهِمْ مِمَّنْ حَلَفْتُمْ﴾ واته: وه سزايه كيان بده كه بو پاش خويان بيته پند ﴿لَعَلَّهُمْ﴾ واته: به لكو نه وانهى له پشتيانه وهن ﴿يَذَّكَّرُونَ﴾ بير له سره نجاميان بكنه وه، تا نه وهى نه وان تووشيان بوو نه مان تووشيان نه بى، نه مهش سوودى سزاو ياساو ريساكانه كه رينكخراوه له سر سرپيچى كردن، ده بى بيته وانه يه ك بو نه و كه سهى كه سرپيچى ناكات، وه نه و كه سهيشى كردوويه تى دووباره تى ناكاته وه. هم ده قه به لگه يه له سر نه وهى نه گهرچى له جهنگدا بهو جوړه سزاي بى باوه ر ده درى، وه نه گهر چى خيانه تكاريش بى نه گهر په يمانى پيدرا به هيچ شيويه ك نايى نه خيانه تى ليبرى و نه سزا بدرى.

(۵۸): ﴿وَأِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿۵۸﴾﴾ واته: نه گهر له نيوانى تيوه و نه واندان په يمان و به لينيكي هه بوو له سر واز هينان له جهنگ و كوشتار، نه گهر ترسان له وهى دوژمنانتان خيانه تان ليكه ن به هوى بينينى چند نامازه يه ك كه وا دهر يده خست نه وان ده يانه وى ناپاكيان ليكه ن، ﴿فَأَنْبِذْ إِلَيْهِمْ﴾ واته: په يمانه كه يان فريبد ره وه بو يان به شيويه كى جوان، وه پيان رابگه يه نه كه له نيوانى تيوه و نه واندان هيچ په يمانيك نه ماوه ﴿عَلَى سَوَاءٍ﴾ تا هه ردوولاتان وه ك يه ك زانياريتان هه بى و ناگادار بن، دروست نيه بو تيوه قتل و خيانه تيان ليكه ن وه ك نه وهى شتيك بكن كه بيته مايه ي پيشيل كردنى په يمانه كه تا ناگاداريان ده كه نه وه.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَائِزِينَ﴾ به لکو رقی لیان ده بیته وه بهو په پری رق لیبونه وه، پیوسته شتیک هه بی که تیوه بهری بکات له خیانهت و ناپاکی.

ثم ده قه به لگه یه له سره نه وهی که نه گهر به شیوه یه کی روون و ناشکرا خیانهت له دوژمن بینرا نه وه پیوست ناکات ناگادار بکرینه وه به هه لوه شاننده وهی په یمانه که، چونکه لیان نه ترساوه، به لکو زانراوه، له بهر نه وه ناگادار کردنه وه هیچ سوودیکی نیه، بویه خوا ﷺ ده فهرموی: ﴿عَلَىٰ سَوَاءٍ﴾ وه لیله دا فیله که یان بو هه مووان ناشکرا بووه، وه به هه مان شیوه تیگه یشتن له ده قه که نه گهر لیان نه ترسان خیانهت و ناپاکی بکه ن به شیوه یه ک که هیچیان لی نه بینرا که ناماژه بی بو ناپاکی، نه وه دروست نیه داوای هه لوه شاننده وهی په یمانه که بکه ن، به لکو پیوسته وه فا به په یمانه که یان بکه ن تا کاته که ی ته واو ده بی.

(۵۹): ﴿وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا إِنَّهُمْ لَا يُعْزِرُونَ﴾

واته: با نه و بیبروایانه ی که نیشانه کانی به درو ده خه نه وه وا گومان نه بن که نه وان پیش که وتوون و روشتوون، چونکه خوا ﷺ دهسته وه ستان نیهو له دهستی ده رناچن، خوا ﷺ حکمه تیکی گه وهی له وه دا داناوه که سزایان بو پیش ناخات، که له و چوارچیوه به دا پرواداران تووشی به لا ده کاو تا قیان ده کاته وه، پاشان لیان رازی ده بی و پله ی به رزو بی پایانیان پی ده به خشی، وه سفیان ده کات به سیفه تیک که به رزو بلنده بویه به بنده کانی ده فهرموی:

(۶۰): ﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَءَاخِرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تظَلُمُونَ﴾

که ده فهرموی: ﴿وَأَعِدُّوا﴾ واته: به رانبر به دوژمنه کانتان نه وانیه که هه ولی له ناو بردن و به تال کردنه وهی ناینه که تان ده دن ﴿مِنْ قُوَّةٍ﴾ واته: نه وهی له توانا تاندا یه له توانای عه قلی و جهسته یی، وه جوړه ها چه ک و هاوشیوهی نه وه، که بیته مایه ی یارمه تیدانتان بو جهنگ و کوشتار له گهل دوژمناندا، وه خو ناماده کردن به جوړه ها پیشه سازی که کار بکات بو نه وهی چه ندین جوړی چه ک و ته قه مهنی و زریپوش و چه کی بچووک و گه وروه فرؤکه و هاوشیوهی نه وان له ده شتایی و وشکانیدا، وه جوړه ها خنده ق و چالی گه وره بو خو ناماده کردن و بهرگری کردن، وه بوچوونی جوان و سیاستی حه کیمانه که بیته مایه ی پیشخستنی مسولمانان و دوورخسته وهی شهرو پلانی دوژمنان، وه دروستکردنی فیرگه ی سه ربازی بو فیر کردن و مهشق کردنی هه موو تا کیک له جوړه کانی چه ک و پلانی

جهنگی، (ئەو فەرمايشتهی پینغەمبەری خوا بە شتیک له هیز، یان کاریگەرترین جوړی هیز له جهنگدا بۆ ئیمه پیشان دەدات، وا پیناسە هیزمان بۆ بکات، که نایه ته که مه بهستی بووه: دهقی فەرمووده که ناوایه: {عَنْ عُقَبَةَ بْنِ عَامِرٍ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ وَهُوَ عَلَى الْمَنِيرِ يَقُولُ: «وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ: أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِيَّ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِيَّ أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِيَّ»} (أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْم: (۱۷۴۶۸)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْم: (۱۹۱۷)، وَأَبُو دَاوُدَ بِرَقْم: (۲۵۱۴)، وَأَبْنُ مَاجَةَ بِرَقْم: (۲۸۱۳)، وَالتِّرْمِذِيُّ بِرَقْم: (۳۰۸۳)، واته: عوقبهی کوړی عامیر خوا لئی رازی یی دهلی: گویم له پینغەمبەری خوا بوو، له سەر مینبەر ده یفه رموو: ﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ﴾ ناگادارین! هیز هاویشته، ناگادارین! هیز هاویشته، ناگادارین! هیز هاویشته.

وه له وانهش خو ئاماده کردن به ئامیری گواستنه وه که له کاتی جهنگدا پیویسته، بۆیه ده فەرمووی: ﴿وَمِن رِّبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ بِهِ، عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾ وه ئهم هوکاره له و رۆژگاردا هه بووه بۆ ترساندنی دوژمن، چونکه حوکم به ده وری هوکارو عیله تدا ده سوپرته وه، ئه گەر شتیکی تر له ئارادا بوو که زیاتر دوژمنی یی ده ترسینرا، وه ک سه یاره و هاوشیوه کانی که ئاماده ده کری بۆ جهنگ، ده بیته مایه ئه وهی زانی زیاتر به دوژمن بگه یه نی ئه وه فەرمان به ئاماده کردنی کراوه ده یی هه ولی به ده ست هیئانی بدری، ته نانهت ئه گەر ده ست نه که وت به رینگای زانستی پیشه سازه وه نه یی ئه وه ئه و زانسته واجب و پیویست ده یی، چونکه (مَا لَا يَتِمُّ الْوَاجِبُ إِلَّا بِهِ فَهُوَ وَاجِبٌ) واته: هه ر شتیک فەرزیکی په کی له سەری بکه وی، ئه ویش فەرزی ده یی.

خوا ﷺ که ده فەرمووی: ﴿تُرْهَبُونَ بِهِ، عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾ له وهی که ده یزانن که ئه وان دوژمنی تیوه ﴿وَأَخْرَيْنَ مِنْ دُونِهِمْ لَا نَعْلَمُونَهُمْ﴾ له وانهی که جهنگتان له گه ل ده که ن پاش ماوه یه کی تر، که خوا ﷺ له و باره یه وه له گه لتاندا ده ووی ﴿اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ﴾ بۆیه فەرمانی پشان کردوه به خو ئاماده کردن بۆیان.

له گه وهره ترین شتیک که جهنگیان له گه لدا بکه ن له خه رج کردنی مالیانه بۆ جیهاد کردنی بیپرواکان، بۆیه هانی برواداران ده داو ده فەرمووی: ﴿وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ که م یی، یان زۆر ﴿يُوفَّ إِلَيْكُمْ﴾ له رۆژی دوا یی دا پاداشتی به چه ندین قات به سه ر به که وه یه، ته نانهت به خشین له پیناوی خوا ﷺ چه ن قات ده بیته وه بۆ حه ود سه د قات یان زیاتر ﴿وَأَنْتُمْ لَا تَنْظُمُونَ﴾ واته: ئه جرو پاداشتان به هیچ شیوه یه ک که م ناکات.

(۶۱-۶۶): ﴿وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلَامِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾ وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي آتَاكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَالْفَ بَيْتَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾﴾:

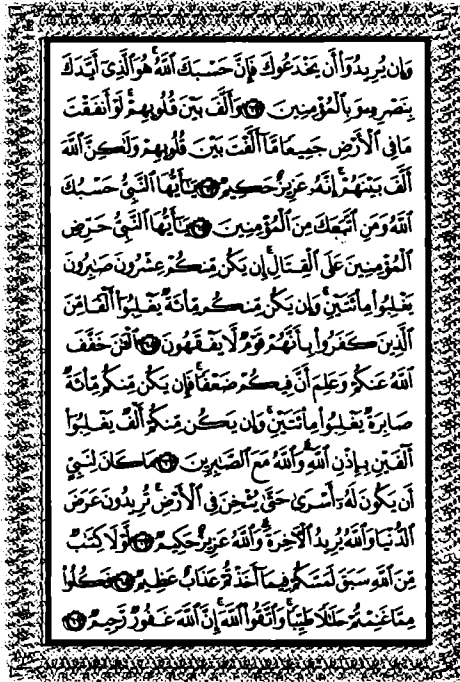
خوایندگاران ده فهرموی: ﴿وَإِنْ جَنَحُوا﴾ واته: نه و بیبروایانهی که جه ننگان له گه لدا ده که ن ته گه ر مه یلیان هه بوو ﴿لِلسَّلَامِ﴾ واته: بو ناشتی و وازهینان له شهر ﴿فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾ واته: وه لایمان بدهروه وه له سر نه وهی که داوایان کردوه به پشتیوانی خوا ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ﴾، چونکه له وه دا سوودو قازانجیکی زور هه یه:

له وانه: داواکردنی ناشتی له هه موو کاتیکیدا پیویسته، نه گه ر نه وان ده سته شخه ر بوون له وه دا نه وه له پیشته وه لام بده نه وه.

له وانه: نه وه ده بیته مایه ی به هیز بوونتان، وه خو ناماده کردنتان بو جه ننگ له کاتیکی تر دا، نه گه ر پیویستی کرد.

وه له وانه: نه گه ر تیوه ناشته واییتان کرد هه ندیکتان له هه ندیکی تر تان نه مین ده بن، هه ر یه که تان بانگه واز بو خو ی ده کات، بیگومان نیسلام به رزه و هیچ شتیکی سه رناکه وی به سه ریدا، هه ر که سیک خاوه ن عه قل و بینایی بی و ویزدانی هه بی نه وه بیگومان فه زلی ده دا به سه ر گشت ناین و ریپازه کانی تر دا، له بهر نه وهی چاک و جوانه له فه رمان و قه ده غه کراوه کانیدا، وه مامه له کردنی له گه ل خه لکیدا، وه دادپهروه ری له نیوانیادا، ههروه ها له هیچ روونیکه وه زولم و سته می تیدانیه، بو یه خه لکی هه زیان بو ده جولوی و شوینی ده که ون، نه م ناشتیه ش ده بیته مایه ی پشتیوانیه ک بو برواداران به سه ر بیبرواکاندا، ترس له ناشتیدا نیه ته نها به شیوه یه ک نه بی، نه ویش نه وه یه بیبرواکان مه به ستیان قیل کردن بی له مسولمانانو به دوا ی هه ل و فرسه تیکدا بگه رین، خوا ﴿لَهُو بَارَهُوهُ هُوَالِي دَاوَهُ﴾، ته نها خوا ﴿بِهِسَه پَشْتَو پَه نَايَانِ بِي لَه قَلِي دُوژْمَان﴾، وه نه وه ده بیته مایه ی زیان بو خو یان، وه خوا ده فه رموی ﴿وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ﴾ واته: نه وه خوات به سه پشت و په نات بی له و نازارانه ی پیت ده گه یه نن، به رزه وه نديه کانت له بهر چاو ده گری، وه ک پیشته چون پشتیوانی کردوویت و سه ری خستروی و نارامی به دلته به خشیوه.

﴿هُوَ الَّذِي آتَاكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ﴾ واته: خوا نه و زاته یه پشتیوانی کردیت له ناسمانه وه، نه ویش نه و سه ر که وته یه که هیچ شتیکی ناتوانی ریگری لی بکات .

﴿ وَالْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ ﴾ له ناو یه کتردا کۆک و یه کدهنگ بوون، بهو هویهوه خوا ﴿ تَنْصُرِيَهُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴾ و آلف بِن قُلُوبِهِمْ تَوَافَقَتْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا آتَىٰ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَالْحَسْبُ اللَّهُ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضًا وَاللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿ مَا تَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضٍ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿ أَفَنْ حَمَفَ اللَّهُ عَسَاوًا وَعَلِمَ أَنْ فِيكُمْ صِدْقًا إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُثْخِرَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿ وَلَا تَكُنُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّخَذُوا لِقَاءِ آلِ عَدُوِّهِمْ أَكْفَالًا مِمَّا عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنْ اللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿﴾

ئهوه یه دله کانیانی کۆ کردهوه پاش لت بوون، وه ک خوا ﴿ ده فموی: ﴿ وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا ﴾ ﴿آل عمران، واته: وه یادی چاکه ی خوا بکهن بهسهر خوتانهوه، بیهینهوه یاد کاتی که پیکهوه دوزمن بوون، که چی خوا دلتانی پیکهوه بهست و له سایه ی چاکه ی ئهوهوه پیکهوه بوونه برا، وه لهسهر قهراغی چالیکی ناگر بوون، به لام خوا ده ربازی کردن لئی).

پاشان خوا ﴿ ده فموی: ﴿ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضًا وَاللَّهُ وَالْحَسْبُ اللَّهُ ﴾ واته: خوات بهسه ﴿ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ واته: ههروه ها ئهوانهش که بروادارن، ئه مه په یمانیکه له لایهن خواوه بۆ بهنده برواداره کانی، ئهوانه ی شوینی پیغه مبه ره که ی که وتوون، بهس بوون، وه سهر که وتن بهسهر دوزمندا، ئه گه ره کاره کانیان به دهست هینا که بریتیه له برواهرینان و شوینکه وتن، ئه وه بۆ دنیاو دواروژیان بهسه، بیگومان خوا به بهس زاینن دواده که ویت به دواکه وتنی مهرجه کانی (که له شوینکه وتنی خواو پیغه مبه ره ﴿ بهرجهسته ده بی).

(۶۶-۶۷): ﴿ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضٍ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴾

قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۶۵﴾ أَلَمْ تَرَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفِينَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۶۶﴾

خوابه پیغمبره کی ﷺ ده فہرموی: ﴿۶۵﴾ بِتَأْيُهَا النَّبِيُّ حَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ ﴿۶۶﴾ واتہ: ہانی برواداران بدہ لہسر جہنگ کردن لہ دژ ییرواکان، بیانترستینہ بہ بیچہوانہ کی، وہ باسی فزلو چاکو زیرہ کی و خوراگریان بو بکہ، وہ ٹہوہیشی لہسر ٹہوہ دادہ مزیت لہ چاکہ کی دنیاو دواروژ، وہ باسی زیانہ کانی ترسنوکیان بو بکہ کہ بیگومان ٹہوہ خورہوشتیکی ناشینہ و نشانہی ناتہواویہ لہ دین و پیاوہ تیدا، بیگومان زیرہ کی و بہ توانایی لہ برواداراندا لہ پیشترہ لہ ہموو کہ سیکی تر، وہ ک دہ فہرموی: ﴿۶۶﴾ إِنْ تَكُونُوا تَأْمِنُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْتُمُونَ كَمَا تَأْمِنُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ﴿۶۷﴾ النساء (واتہ: چونکہ ٹہوہ گہر ٹیوہ ٹیشتان پیدہ گات، ٹہوہ بیگومان ٹہوانیش وہ ک ٹیوہ ٹیشیان پیدہ گات، وہ ٹیوہش ٹومیدیکتان بہ خوا ہہیہ (وہ چاوہ روانیہ کتان ہہیہ) کہ ٹہوان ٹہو ٹومیدہ یان نیہ).

﴿۶۶﴾ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ﴿۶۷﴾ یہ ک کہس لہ ٹیوہ بہ رانبرہ بہ دہ کہس لہوانہ، بہ ہوی ٹہوہ ییرواکان ﴿۶۵﴾ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۶۶﴾ واتہ: نہ فامن و نازانن کہ خوا ﷺ جی ٹامادہ کردوہ بو ٹہو کہ سانہی جیہاد لہ پیناویدا دہ کہن، ٹہوان شہرو کوشتار دہ کہن لہ پیناو ٹہوہی لہسر زہویدا بہرز بینہوہو ناشووب و خراپہ کاری تیدا بکہن، ٹیوہ تیدہ گہن لہ ٹامانچ و مہبستی شہرو کوشتار، وہ دہ زانن تہنہا لہ پیناو بہرز کردنہوہی ناوی خوا ﷺ و ناشکرا کردنی ٹاینہ کہیہ تی، وہ لابردنی خراپہ کاریہ لہسر کتیبی خوا ﷺ، وہ بہدہست ہینانی سہر کہوتنی گہورہیہ لہ دنیاو دواروژدا، ٹہمانہ ہموویان ہوکاریکن بو زیرہ کی و خوراگری و خوٹامادہ کردن بو جہنگ و کوشتار.

پاشان خوا ﷺ ٹہم حوکمی سووک کردوہ بہ رانبرہ بہ بہندہ کانی، دہ فہرموی: ﴿۶۵﴾ أَلَمْ تَرَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا ﴿۶۶﴾ واتہ: بویہ میہرہ بانوی و حیکمہ تی خوا ﷺ وای پیویست کرد کہ ٹاسانی بکات، ﴿۶۶﴾ فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفِينَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۶۷﴾ ٹہم دہقہ پیروزانہ وینای ہموال دہدہن دہربارہی برواداران بہو شیوہی کہ ٹہوہ گہیشتن بہو ٹہندازہ دیاریکراوہ ٹہوہ سہردہ کہون بہسہر ٹہو ٹہندازہ دیاریکراوہدا لہ رووبہرووبونہوہی ییروایاندا، خوا ﷺ فزلو

منه تي خوڻي ده كات به سهر ياندا له وهی كه پياني به خشيوه له به توانايي و زيره كي ئيماني، به لام ماناو حقيقه ته كه ي فرمانه، خوا ﷺ فرماني كردوه به پرواداران له سهره تادا كه دروست نيه بو يه ك كهس له به رانبر ده كه سدا كه شويني خوڻان به جي بهيلين و رابكهن، وه ده كهس به رانبر به سده كهس، وه سده كهس به رانبر به هه زار كهس، پاشان خوا ﷺ نه و فرمانه ي سووك كردوه به سهر پرواداراندا به شيويه كه كه دروست نيه مسولمانان سهنگر به جي بهيلين و رابكهن كه بيرواكان له پرووي ژماره وه له هه مان نه ندازه ي نه واندا بن، نه گهر بيرواكان زياتر بوون نه وه را كردن دروسته، به لام ليره دا دوو خال ديته پيش:

يه كه م: ده قه كه به شيويه هه وال هاتوه، وه نه سليش له هه والدا ده بي له سهر شيويه خوڻي بي، مه به ست له مه دا سو پاس كردن و هه والدا نه به راستي.

دووه م: به ستنه وه ي نه و ژماره به وه ده بي كه نارامگرو خوڻاگر بن، به شيويه كه كه راهيترابن له سهر خوڻاگري، تيگه يشتن له مه دا نه وه ده گه يني كه نه گهر خوڻاگر نه بوو نه وه دروسته بوڻان سهنگر به جي بهيلين و رابكهن، نه گهر چي دوژمن له خوڻان كه متر بي، نه گهر زانيان به دنيا ييه وه تووش ي زيان ده بن، كه بيگومان نه مه ش حيكه مه تي خويي ده يخوازي.

وه لامي يه كه م ده دري ته وه به وه خوا ده فرموي: ﴿الَّذِينَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ﴾ تا كو تاي، به لگه يه له سهر نه وه ي كه نه مه فرماني كه و پيوسته وه ده بي بي، پاشان خوا ﷺ ناساني كردوه بو نه و ژماره يه، نه مه ش وا ده رده خات كه نه وه فرمانه نه گهر چي له سهر شيويه هه وال هاتوه. وه ده كرى بوتري هيناني نه م ده قه به شيويه هه وال خاليكي جوانه و به دي هيناني تيايه، نه گهر به شيويه فرمان بهاتيايه نه و خاله جوانه ي له خونه ده گرت، كه بريته له به هيز كردني دلي پرواداران و مزده پيدانان كه نه وان له داها توويه كي نزيكدا سهرده كه ون به سهر بيروا ياندا.

وه لامي دووه ميش ده دري ته وه، مه به ست له به ستنه وه ي ده قه كه به نارامگري بو هاندانه له سهر خوڻاگري، به و شيويه ي پيوسته له سهرتان هه موو نه و هو كارانه به جي هين بو نه و نامانجه، نه گهر به جيان هينا نه وه هو كاره ئيماني و ماديه كان مزده ده دن به ده سته كه وتني نه وه ي كه خوا ﷺ هه والي پيداوه له سهر كه وتن به و ژماره كه مه وه.

(٦٧-٦٩): ﴿مَا كَانَتْ لِيَّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُشْحَبَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَصَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كُنْتُ مِنَ اللَّهِ سَقَى لِمَسْكُم فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾ فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

ئەمە سەرزه‌نشت کردنی خویایه ﷺ بۆ پیغه‌مبەرە که‌ی ﷺ و برواداران له‌ جه‌نگی به‌دردا، کاتیک که‌ بته‌رستانیان به‌ دیل گرت و ه‌یشتیانته‌وه تاکو بارمه‌تو فدیەیان له‌ جیاتی وه‌ربگیڕی، بۆچوونی ئەمیری ئیمانداران عومەری کوری خه‌تتاب ئەوه بوو که‌ بکوژرین و له‌ناو بیرین، خوا فەرمووی: ﴿ مَا كَانَتْ لِنَبِيِّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أُسْرَىٰ حَتَّىٰ يَشْرِكَ فِي الْأَرْضِ ﴾ واته: ناییت و ناكریت بۆ ه‌یچ پیغه‌مبەریك که‌ ئەگەر كوشتاری بیرواكانی کرد ئەوانه‌ی که‌ ده‌یانەوی نووری خوا ﷺ بکوژیننەوه، وه‌ ه‌یچ کەس له‌سەر زه‌ویدا به‌ندایه‌تی خوا نه‌کات، په‌له‌ بکه‌ن به‌ نازاد کردنی ئەو دیلاته‌ به‌ فدیە، بیگومان به‌رژه‌وه‌ندی له‌وه‌دایه‌ که‌ بکوژرین و له‌ناو بیرین، وه‌ ئەگەر ه‌یزو ده‌سه‌لاتیان به‌ده‌ست ه‌ینا له‌سەر زه‌ویداو بیرواكان لاوازو په‌رته‌وازه‌ بوون، ئەو کات ئاسایه‌ به‌دیلیان بگرن و لای خویان بیان ه‌یلنه‌وه، خوا ﷺ ده‌فەرمووی: ﴿ تَرِيدُونَ ﴾ به‌ فدیە وه‌رگرتن و ه‌یشتنه‌وه‌یان ﴿ عَرَضَ الدُّنْيَا ﴾ واته: نه‌ک بۆ به‌رژه‌وه‌ندیه‌ک که‌ بگه‌رپه‌ته‌وه‌ بۆ ناینه‌که‌تان، به‌ سەرکه‌وتنی ناینه‌که‌ی و سەرخستنی دۆسته‌کانی، وه‌ وشه‌و ئالاتان شه‌کاوه‌ بێ به‌سەر غه‌یری خۆتاندا، فەرمانتان پێ ده‌کات به‌و ئامانجه‌ گه‌وره‌ بگه‌ن، ﴿ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴾ واته: خاوه‌نی عیزه‌ت و شکزی ته‌واوه‌ ئەگەر بیه‌وی سەرتان ده‌خات به‌ی جه‌نگ و کوشتار، به‌لام داناو زانایه‌ ه‌ه‌ندیکتان به‌ ه‌ه‌ندیکی دیکه‌تان تاقی ده‌کاته‌وه‌.

﴿ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ ﴾ به‌ قه‌زاو قه‌ده‌ر، بیگومان خوا غه‌نیمه‌و ده‌سته‌که‌وتی بۆ حه‌لال کردوون، وه‌ خوا ﷺ سزای له‌سەر ه‌ه‌لگرتوون ﴿ لِمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴾ له‌ فەرمووده‌دا هاتوه‌: ﴿ لَوْ نَزَلَ عَذَابٌ يَوْمَ بَدْرٍ، مَا نَجَّاهُ إِلَّا عَمْرٌ ﴾ واته: ئەگەر سزا له‌ رۆژی جه‌نگی به‌در هاتایه‌ خوار، جگه‌ له‌ عومەر که‌س رزگاری نه‌ده‌بوو.

﴿ فَكُلُوا مِمَّا عَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا ﴾ ئەمەش له‌ نەرم و نیانی خویایه‌ به‌رانبەر به‌م ئۆمه‌ته‌، که‌ خوا ﷺ ده‌سته‌که‌وتی بۆ حه‌لال کردوون، بۆ ه‌یچ ئۆمه‌تیک پێش ئەوان حه‌لالی نه‌کردوه‌ ﴿ وَأَتَقُوا اللَّهَ ﴾ (پاریز له‌ خوا بکه‌ن) له‌ ه‌ه‌موو کاروباره‌ کانتاندا، وه‌ سوپاسگوزاری خوا ﷺ بکه‌ن له‌سەر ئەو ه‌ه‌موو نازو نایمه‌تانه‌ی که‌ رشتووێه‌تی به‌سەرتاندا ﴿ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ ﴾ خوا له‌ ه‌ه‌موو تاوانه‌کانی ئەوانه‌ خۆش ده‌بی که‌ داوای لیخۆشبوون ده‌که‌ن، وه‌ له‌ تاوانی ئەو که‌سه‌ خۆش ده‌بی که‌ هاوه‌لی بۆ بریار نه‌داوه‌ ﴿ رَجِيمٌ ﴾ (به‌خشنده‌یه‌) بۆ تێوه‌، به‌ هوێ ئەوه‌ی ده‌سته‌که‌وتی حه‌لال کردوه‌ بۆتان.

(۷۱-۷۰): ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلُوبًا لِمَن فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ ۚ إِنَّ يَعْلَمُ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَعْفُورُ لَكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٠﴾ وَإِن يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾﴾

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلُوبًا لِمَن فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ ۚ إِنَّ يَعْلَمُ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَعْفُورُ لَكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٠﴾ وَإِن يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾

نهم ده‌قه ده‌رباره‌ی دیله کانی به‌در دابه‌زی، له چوار چیه‌وی نه‌وانه‌دا عه‌بیاسی مامی پیغه‌مبه‌ر تیدا بوو، کاتسی که داوای فیدی‌هی لسی کرد، وتی: من مسولمان بووم پیش نه‌وه، به‌لام فیدی‌یان له‌سه‌ری هه‌له‌گرت، خوا نه‌وه ده‌قه‌ی دابه‌زاند که

دلی بداته‌وه، وه نه‌وه‌شی هاوشی‌وه‌ی

نه‌وه: ﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلُوبًا لِمَن فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ ۚ إِنَّ يَعْلَمُ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَعْفُورُ لَكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ واته: له مال و سامان، به‌وه‌ی که بوی ناسان کردن له‌فه‌زل و چاکه‌ی خوی، خیر و پاداشتیکی زیاتر له‌وه‌ی که لی‌تان وه‌رگیرا ﴿وَيَعْفُورُ لَكُمْ﴾ (وه له) تاوانه کاتان (خوش ده‌بی)، ده‌تانخاته به‌هسته‌وه ﴿وَاللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ بیگومان خوا (لی‌بوردی به‌به‌زیه) په‌یمان‌که‌ی خوی بو عه‌بیاس و هاوشی‌وه‌ کانی به‌جیه‌ینا، له‌پاش نه‌وه مال و ساماتیکی زوری به‌ده‌ست هینا، تا جاریک مال و ساماتیکی زوریان هینا به‌خزمت پیغه‌مبه‌ر، فه‌رمانی کرد جله‌که‌ی رابخات چنده ده‌گری‌ت و ده‌توانی هه‌لی بگری‌ بو خوی بیات، نه‌وه‌نده‌ی برد که له‌توانادا نه‌بوو هه‌لبگیریت، ﴿وَإِن يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ﴾ (وه نه‌گر) له‌هه‌ولدان بو‌شه‌ر کردن و دژایه‌تی کردند ﴿فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ﴾ با ناگادار بن له‌خیانه‌ت لی‌کردنت، چونکه بیگومان خوا ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ واته: زانایه به‌هه‌موو شتیکی، به‌دانانی شته‌کان له‌جیگای خویاندا، وه له

زانستو دانايي خوئی نهويه كه نهو ياساو ريسا جوانانهی بۆتان داناوه، وه دوخی ديله كانو خيانه تيانی بۆ روون كردونه ته وه.

(۷۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّى يُهَاجِرُوا وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾

ئه مه گريه ستي دوستايه تي و خوشه ويسته، كه خوا ﷺ گريداوه له نيوان نهو كوچكهرانهی كه بروايان هيناوه له پيناو خوادا كوچيان كردهو و لاتى خويان جيھيشتهو بۆ جهاد كردن له پيناو خوادا، وه له نيوانی نهوانهی كه دالدهی پيغه مبه ر ﷺ و هاوه لانيان داوه، وه له لاتى خوياندا پشتويانان ليكردوون به سهروه ت و سامانو نه فسيان، نا ئه مانه هه نديكيان دوستي هه نديكي تريانن، چونكه ئيمانيان به خوا ﷺ و به پوړی دوایي ته واوهو په يوه ندي چاكيان له نيوان به كتردا هه به ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّى يُهَاجِرُوا﴾ بيگو مان نه وان به هوئی دابرايانه وه دوستايه تي خويان له ئيوه پچراند له كاتيكدان كه زور پيوستان به پياو هه بوو، كاتيكدان كه كوچيان نه كرد نه وه هيج جوړه دوستايه تيه كيان نه ما له گهل پرواداراندا، به لكو ﴿وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ﴾ واته: له پيناو شهر كردن له دزی نهوانهی كه شهر يان له گهلدا ده كه ن له پيناو ئايه كه ياندا ﴿فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ﴾ وه شهر كردن له گهل ياندا، به لام نه گهر كوشتاريان كرد له پيناو هه ر مه به ستيكي تر بيچگه له وه، نهو كات پيوست نيه له سه ر ئيوه پشتويانان لي بكه ن.

كه ده فهرموي: ﴿إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ﴾ واته: په يمانو گريه ستيك به واز هينان له شهر، نه گهر نهو پروادارانهی كه كوچيان نه كردهو ويستان شهر له گهل بيبروياندا بكه ن، نه وه پشتويانان ليمه كه ن، له بهر نه وهی له نيوانی ئيوه وه بيبروياندها په يمانو گريه ستيك هه به ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ واته: له بارودوخی ئيوه ده زانئ، بويه ياساو ريسايه كتان بۆ داده نيئ كه له گهل تاندا بگونجئ.

(۷۳): ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُن فِتْنَةً فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ﴾

واته: کاتیک که گریهستی پشتیوانی له نیوان برواداراندا بهست، هه والیدا که بیرواکان هه ندیکیان دۆست و پشتیوانی هه ندیکسی تریانن نابیی کهس پشتیوانیان بکات بیجگه له بیروایه ک که وه کو خویان بی.

که ده فهرموی: ﴿إِلَّا تَفْعَلُوهُ﴾ واته: (نه گهر) دۆستایه تی و پشتیوانی برواداران و دژایه تی بیرواکان (نه کهن)، به شیوه یه ک که به ته واوه تی دۆستایه تیان بکهن، یان به ته واوه تی دژایه تیان بکهن، یان دۆستایه تی و پشتیوانی بیرواکان بکهن و یان دژایه تی برواداران بکهن ﴿تَكُن فِتْنَةً فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ﴾ بیگومان بهو شیوه یه شهرو خراپه یه کی زور به دهست دیت، له تیکه له کردنی هه قو ناهه قو بروادارو بیروادا، وه له دهستدانی زوریک له عیباده ته گه وره کان وه ک جیهادو کوچکردن، وه جگه له وانهش له مه بهست و یاساو ریساکانی ئیسلام، که له ناو ده چن نه گهر برواداران ته نها خویان نه کهن به دۆست و پشتیوانی یه کتر.

(۷۴-۷۵): ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَّهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَّهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَئِكَ مِنْكُمْ وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾﴾

ده قه کانی پيشوو ده دوین له په یوه نندی برابته تی و دۆستایه تی له نیوان کوچکه رانو نه نصاردا، نه م ده قانهش باس له وه سفو پاداشتیان ده کات، خوا ده فهرموی: ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَّهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ﴾ واته: له بروادارانسی کوچکه رانو پشتیوانان ﴿هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا﴾ له بهر نه وه ی له پراهیناندا راستیان کرد له به جیهانی هیجرت و سه رخستن و دۆستایه تی هه ندیکیان بو هه ندیکسی تریان، وه جیهاد کردنی دوژمنه کانیان له بیرواو دوو پرووه کان ﴿هُم مَغْفِرَةٌ﴾ له لایه ن خوا ﴿﴾ که تاوانه کانیان پی ده سپرته وه وه هه له کانیان په رش و بلاو ده کات ﴿وَرِزْقٌ كَرِيمٌ﴾ واته: خیریکی زور له لایه ن په روه رد گاره وه له به هه شتی پر له نازو نیعمه ت، وه هه ندی جار پاداشتیان بو پیش دیت که چاویان پی تیر ده بی و دلیان پی ئارام ده بی، به هه مان

شیوه شهوهی که له دواى کۆچکه ران و دانیشتوانه وه دیت له وهی که شوینیان ده که ویت به چاکه، پاشان بر وادهینی و کۆچ ده کات له پیناوی خوادا ﷺ. فَأُولَئِكَ مِنْكُمْ ﷻ شهوهی بو شهوان بیت بو ئیوهیشه، وه شهوهی له سه ره تاي ئیسلامه وه له سه بو- رولیکسی کاریگه ری بینى، ته نانه ت پیغه مبه ر ﷻ برایه تی له نیوان کۆچکه ران و پشتیوانان دروست کرد، برایه تیه کی تاییه ت و راسته قینه، جگه له برایه تی گشتگیری بر واداران، ته نانه ت میراتیان له یه کتر ده برد، پاشان خوا ﷻ شه م نایه ته ی دابه زانند ﷻ وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ ﷻ که س میرات نابات ته نها خزم و که س و کار و خاوه ن به شه کان نه بیت، نه گه ر نه وانیش نه بوون شه وه نزیکترین که س له خزمه کان، وه ک چۆن ده قه پیروزه که به شیوه یه کی گشتی نامازه ی پیده کات.

که ده فه رموی: ﷻ فِي كِتَابِ اللَّهِ ﷻ واته: له حوکم و یاسا و رپسای خوادا ﷻ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﷻ له وانه شه وه یه که شاره زایه ده رباره ی بارود وختان که به و شیوه یه یاسا ئاینیه کانتان به سه ردا ده سه پینی که له گه لتاندا بگونجی.

سووپره تی (الأنفال) ته واو بوو.

تفسیری سوورهتی (التوبه)

مهده نپیه (۱۲۸) نایه ته

(۲-۱): ﴿بَرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ ۱ ﴿فَيَسْجُودُ فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةً أَشْهُرًا وَعَلِمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُحْزِي الْكٰفِرِينَ﴾ ۲ ﴿

نمه بهری بوونی خواو پیغه بهری خویسه له سه رجهم نهو بت په رستانه ی که په یمانیان به ستبوو، تا چوار مانگ بو یان هدیسه له سر زه ویدا بگه ریښ به ویستی خو یان، پاش چوار مانگه که نه په یمان

ده مینس و نه گریه ست، هه مووی هه لده وه شیتتوه، نهمه بو نه وانه به که په یمانیان به ستوه به بی دیاری کردنی کاته که ی، یان کاته که ی دیاری کراوه به چوار مانگ که متر، به لام نه وانه که په یمانیان به ستوه به زیاتر له چوار مانگ نه وه ده بی په یمانته که یان ته واو بکن، نه گه ر مه ترسی خیانه تیان لینه کری، یان ده ستیشخه ری نه که ن به شکاندنی په یمان.

پاشان نه وانه ی ترساند که په یمانیان به ستوه، نه وان نه گه چی له نهم و ناسایشدان، ینگومان له ده ستی خوا ﴿﴾ ده رناچن، هه ر که سیکیان به رده وام بیت له بتپه رستی نه وه ینگومان خوا ﴿﴾ ریسوای ده کات، نهمه بووه مایه ی نه وه ی یننه ناو نیسلامه وه جگه له وانه ی سه رسه سختو که لله ره ق بوون، وه بیباک بوون له په یمان و به لینی خوا ﴿﴾.

(۳): ﴿وَأَذِّنْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ، فَإِنْ بُئْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾ ۳ ﴿

نهمه په یمانی خویسه ﴿﴾ به برواداران له سه رختنی ناینه که ی و له به رز کردنه وه ی وشه ی

لا إله إلا الله) و پيسوا كردنو سهرشو پركردني دوژمنه كاني له و بتهپرستانه ي كه پيغه مبهرو هاوه لانيان له مه ككه وه ده رنا، له مالي خوا (مزگه وتي) حه پام، شه وه ي له توانا ياندا بوو له شه رزي حيجازدا بهرانبه ريان به كار يان هينا.

خوا پيغه مبهره كه ي ﷺ برواداراني سهرخست تا نازاد كردني شاري مه ككه، وه بتهپرستاني پيسوا كردو ده سه لاتي برواداراني به شيويه كه گشتي زال كرد له و ناوچه يده دا، پيغه مبهر ﷺ فه رمانی به بانگ بيژه كه ي كرد كه له رپوژي حه جي گه ورده دا، كه برتيه له رپوژي جه ژني قوربان له كاتي كو بوونه وه ي خه لكدا له مسولمان و بيپروايان له هم موو دوور گه ي عه ره بييدا پاي بگه يه نيت كه ينگومان خواو پيغه مبهره كه ي ﷺ به رين له بتهپرستان، نيتر هيج نيعت يار يك به په يمان و گريه ست ناكريت، له هدر شو نينيك بينران بكور زين، وه پيسان و ترا: نزكي مزگه وتي حه پام نه كه ونه وه له پاش نم سال، شه وه ش له سالي نوي كو چيدا بوو. شه بو به كرى صديق (په زاي خواي لي بي) حه جي به خه لكی كرد له رپوژي قوربانيدا، عه لي كور ي شه بي تاليب ناموزاي پيغه مبهر ﷺ (په زاي خواي لي بي)، به ريبوونه كه ي را گه ياند.

پاشان خوا ﷺ هاني بتهپرستاني داوه به داواي ليخوشبونو و ترساندووني به به رده وام بوون له شيركو و بتهپرستي، پيسان ده فه رموي: ﴿فَإِنْ تَبُتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ عَيْرٌ مُّعْجِزِي اللَّهِ﴾ و اته: له ده ستي خوا ﷺ ده رباز نابن، چونكه خوا ده تواني به نده برواداره كاني زال بكات به سه رتاندا ﴿وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾ و اته: به نيشه له دنيا دا به كوشتن و به دليل گرتن و ده ربه ده ر كردن، وه له رپوژي دواييدا به ناگرو ناخوشترين جينگاو مه نوا.

(۴): ﴿إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْئًا وَلَمْ يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ﴾
 شه مه به ري بوونيك ي ته واوه له هم موو بتهپرستان ﴿إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ وه به رده وام بوون له سه ر په يمانه كه يان، هيج كه مو كور په كيان له په يمانه كه يان نه كرده، وه پشتيواني كه سيان نه كرده له دژتان، په يمان له گه ل شه واندها به نه سه ر، تا ماوه ي ديار ي كراو، زور بي يان كه م، چونكه ئيسلام فه رمان به خيانه ت ناكات، به لكو فه رمان به وه فابوون ده كات ﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ﴾ شه وانه ي كه فه رمانيان پي كراوه جي به جي ي ده كه ن، وه خويان ده پاريزن له شيركو و خيانه ت و سه ري چي كردن.

(۵): ﴿ فَإِذَا أَسْلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخَذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ
وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۵﴾

خوا ﴿۵﴾ ده فەرموى: ﴿ فَإِذَا أَسْلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ ﴾ واتە: که خوا ﴿۵﴾ کوشتارى
بتهرستانى خاوهن په يمانى تيدا قەدهغه کردوه، برتیه له و چوار مانگه (ذو القعدة، ذو
الحجة، محرم، رجب)، وه تهواو بوونى کاتى گریه بهسته که بو که سیکه که ماوه که ی
زیاتر بى له وه، نه وه تا گریه بهسته که ی تهواو ده بى گەردنى ئازاده ﴿ فَاَقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ
حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ ﴾ واتە: له هەر کات و شوینیکدا بىت ﴿ وَخَذُوهُمْ ﴾ به دىلى بیانگرن
﴿ وَاحْصُرُوهُمْ ﴾ واتە: تهنگیان پى هه لچنن، ده رفه تیان مه ده نى به سەر زهوى خودا
به رفراوان بىن، که دایناوه بو نه وه ی به ندايه تى تيدا بکرى، نه وانه شایسته ی نه وه نین
بینه دانیشتوانى سەر زهوى ته نانهت شایسته ی بستیکى نه و زهویه نین، چونکه زهوى
خوايه و، نه وانیش دوژمنى خواو پیغه مبه ره که یسن ﴿ هَرَجَى ﴾، هەر چى توانایه ده یخه نه کار بو
نه وه ی سەر زهوى خالى بکه ن له ئاینه که ی، خواش نه یه وى هەر ئەم نوورو پۆشنایى
ئاینى خویه هه بى و به پایانى بگه یه نیت و سهرى بخات، نه گەر چى بپيروایانىش بیان
ناخوش بىت ﴿ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ ﴾ واتە: له هه موو نه و شوینانه ی که تپه ر
ده بن بۆیان دابنیشن، هەر چى تواناتان هه یه بیخه نه کارو به رده وام بن له سەر ئەم فەرمانه
تا ته و به و داواى لیخوشبوون ده که ن له شیرکو هاوه ل دانان، بۆیه ده فەرموى: ﴿ فَإِن
تَابُوا ﴾ له شیرکو بته رستى ﴿ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ﴾ واتە: به ریکو پیکى نه نجاماندا
﴿ وَآتَوُا الزَّكَاةَ ﴾ به و که سانه ی که شایسته ن ﴿ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ ﴾ واتە: وازیان لى
به نین باوه کو ئیوه و ابن، نه وه ی بو نه وانه بو ئیوه شه، وه نه وه شى له سەر نه وانه له سەر
ئیه شه ﴿ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾ بیگومان خوا له شیرکو بته رستى و سه ریچی خوش
ده بى بو نه وانه ی که داواى لیخوشبوون ده که ن، وه میهره بانى خوى ده ریژى به سه ریاندا
تا سه رکه و توو بن له ته و به کردندا، پاشان لیسان وه رده گریت.

ئەم نایه ته به لگه یه له سه ر نه وه ی هەر که سیک ریگری بکات له به جیه نانی نوێژ، یان
زه کات نه وه کوشتارى له دژ ده کریت، تا جیه جیى ده کات، وه ک چۆن نه بو به کرى
صیددیق (په زای خواى لیى) نه وه ی کرد به به لگه .

(٦): ﴿وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ ابْنِغْهُ مَأْمَنَهُ. ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ﴾

له هموو حالئکدا، وه له هموو که سئیک له بته رسته کان، خوا ﷺ باسی کردوه نه گهر بهرزه وه نندی له نزیک کردنه وهی هه ندیکاندا هه بوو دروسته، به لکو پیوسته، ده فهرموی: ﴿وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ﴾ واته: داوای لئکردی په ناو دالدهی بدهیت، وه ریگری بکهیت له وهی که زیانی پینه گات، له بهر شه وهی گوئی له فهرمايشتی خوا ﷺ بی، وه ته ماشای ثابنی ئیسلام بکات ﴿فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ﴾ پاشان نه گهر مسولمان بوو شه وه چاکه، وه نه گهر مسولمان نه بوو بیگهینه به جیگایه ک که هیمن و ئاسووده بی و له هیج نه ترسی، ﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ﴾ به هوی شه وهی که سی بیپروا هیج نازانی، له وانه به هه نندی جار بیپروایان به هوی نه فامیه وه بی، نه گهر نه فامیه که یان لا بچیت ئیسلام هه لده بژیرن، بویه خوا ﷺ فهرمانی کرده به پیغه مبهره که ی، به هه مان شیوهی ئومه ته که یشی شوین پی شه وه لبگرن، نه گهر داوایان لئکرا په نا بدهن تا فهرمايشتی خوا ﷺ ده بیستن.

وه له مه دا به لگه یه کی روون و ئاشکرا به دی ده کریت بۆ مه زه بی نه هلی سونه و جه ماعه، که ده لئین: قورئان فهرمايشتی خوایه و دروستکراو نیه، چونکه خوا ﷺ قسه ی پی ده کات، داویه تیه پال نه فسی خوئی به دانه پالیکی سیفه بۆ مه و سووفه که ی، وه شه مه به تالی و پووچی مه زه بی موعته زیله ده گه نی، که وتوو یانه: قورئان دروستکراوه، وه به لگه ی زۆر هه ن ئامازه به به تالی شه بۆ چوونه ده که ن، ئیره شوینی باسکردنیان نیه.

(۷): ﴿ كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِينَ قَاتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَرْغَبُونَ فِي الْمُنَافِقَةِ إِنَّ اللَّهَ يَسْتَقِيمُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ بَحِيبُ الْمُتَّقِينَ ﴿۷﴾

نه مه حيكه تي نه وه روونده كاته وه كه خواو پينغه مبه ر به رين له بت په رستان، ده فهر موي: ﴿ كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ ﴾ نايا ههستان به پيوستي بروا هينا؟ يان وازيان له پينغه مبه ر برواداران هينا له نازارو نه شكه نجه دا بن؟ نايا دزايه تي هه قيان نه كردو به تاليان سر نه خست؟ نايا له سر زويدا فسادو خراپه كار يان بلاو

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقْتُمُوا لِمَنْ قَاتَلْتُمُوهُمْ أَنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿۷﴾ كَيْفَ كَانَ يَظْهَرُ عَلَيْكُمْ لَا يَرْغَبُونَ فِي الْمُنَافِقَةِ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً يُرْضُونَ بِكُمْ بِالْفُورِهِمْ وَأَنْ يَكُونَ لَكُمْ فِي الدِّينِ أَشْرًا وَإِيَّاكُمْ اللَّهُ تَعَالَى فَاصْدُقُوا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۸﴾ لَا يَرْغَبُونَ فِي مَوْنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿۹﴾ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۰﴾ وَنُفِصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۱۱﴾ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا تَرْحَمُوا لَهُمْ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا قَاتَلْتُمُوهُمْ إِذَا لَمْ يَمْسَسُوا وَجْهَكُمْ فَإِذَا تَابُوا فَاصْبِرُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ بَحِيبٌ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۲﴾

نه كرده وه؟ ده ي هه ق ي خو به تي خوا ل ليان به ري بي، وه هيج به نايه كيان نه بي له لاي خوا و پينغه مبه ره كه ي، ﴿ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ ﴾ (جگه له وانه ي پهيما تان له گه ليان هه به) له بت په رستان ﴿ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ﴾، به راستي نه وانه ي پهيما تان به سبتوو به تايهت له م شونه پيروزه دا كه پيوسته له به رچاو بگيريت ﴿ فَمَا اسْتَقْتُمُوا لِمَنْ قَاتَلْتُمُوهُمْ إِنَّ اللَّهَ بَحِيبُ الْمُتَّقِينَ ﴾، بويه ده فهر موي:

(۸-۱۱): ﴿ كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْغَبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَأَنْ يَكُونَ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿۸﴾ أَشْرًا وَإِيَّاكُمْ اللَّهُ تَعَالَى فَاصْدُقُوا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹﴾ لَا يَرْغَبُونَ فِي مَوْنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿۱۰﴾ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۱﴾ وَنُفِصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۱۲﴾

﴿ كَيْفَ ﴾ چو ن بت په رستان پهيما ن ده به نه سر ﴿ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ ﴾ به هيزو ده سه لات، و ره حمتان پينا كه ن ﴿ لَا يَرْغَبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً ﴾ واته: هيج خزمه به تي و پهيما تيك په چاو ناكه ن، وه له خوا ناترسن ده رباره ي تيوه، به لكو به

توندرين شيوه سزاتان ده‌دهن، ئه‌مه حالي ئيوه به نه‌گه‌ر زال بن به‌سه‌رتاندا، ئه‌وه فريوتان نه‌دات كه له كاتي ترسدا چوَن مامه له تان له گه‌لدا ده‌كه‌ن، بِيگومان ئه‌وان ﴿يَرْضُونَكَم بِأَقْوَاهِهِمْ وَتَأَيُّ قُلُوبُهُمْ﴾ خوشه‌ويستي و دلسوزيتان بو ده‌رده‌برن، به لام ئه‌وان دوژمني راسته‌قينه‌ي ئيوه‌ن و رقيان ليتانه ﴿وَكَثُرُهُمْ فَنَسِقُونَ﴾ له سنور ده‌رچوون و هيچ نايين و پياوه تيه كيان تيدا نيه ﴿أَشْرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا﴾ واته: دنيايان هه‌لبوارد به‌سه‌ر ئيمان هينان به‌خواو پيغه‌مبه‌ره كه‌ي ﴿وَهُوَ مَلَكٌ جَبَلٌ وَمِنْ خِزْيَانِ اللَّهِ﴾ وه ملكه‌ج بوون به نايه ته كاني خوا ﴿فَصَدَّوْا﴾ به نفسى خويان و ريگري خه‌لكيشيان ده‌کرد ﴿عَنْ سَبِيلِهِ إِتْمَهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ لا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَاذِمَّةً ﴿له‌به‌ر دژايه‌تى كردنى ئيسلام و شوينكه‌وتوواني، هوكارى ئه‌وه‌ي كه واي ليكر دوون دژايه‌تيسان بكه‌ن و رقتان لي هه‌لبگرن تنه‌ها بپروا هينانه، به‌رگري له ئايي خوتان بكه‌ن و سه‌رى بخه‌ن، ئه‌وه‌ي دژايه‌تى ده‌كات بيكه‌ن به دوژمني خوتان، وه ئه‌وه‌شى سه‌رى ده‌خات بيكه‌ن به دوست و پشتيوانتان، وه حوكم و بريار له ده‌ورى ئه‌و بسورپيئنه‌وه به بوون و نه‌بوون، دوستايه‌تى و دوژمنايه‌تى مه‌كه‌نه شتيكى سروشتى، به ويستي هه‌زو ئاره‌زووتان، وه شويني ده‌روونى فرمان به خراپه نه‌كه‌ون له‌وانه‌دا، بويه ده‌فهرموئى: ﴿فَإِنْ تَابُوا﴾ له شيركو بته‌رسته‌يه وه گه‌رانه‌وه بو پرواهينان ﴿وَاقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ﴾ وه وازيان له‌و دوژمنايه‌تبه هينا كه له سه‌رده‌مى بته‌رستيدا ده‌يانكرد، تا بين به به‌نده‌ي دلسوزى خوا ﴿بِهِمْ﴾ به‌م شيوه به‌نده ده‌بيته به‌نده‌يه كى راسته‌قينه، كاتيگ كه فرمانه گه‌وره كاني روون كرده‌وه، له بريار و حيكه‌ت و په‌ندو ناموزگاريه كان، ده‌فهرموئى: ﴿وَنَقَضَ الْأَيْمَانَ﴾ واته: روونى ده‌كه‌ينه‌وه و جياى ده‌كه‌ينه‌وه ﴿لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ وته كان بو ئه‌وان هاتوه، وه به‌وان نايه‌ت و فرمانه كان ده‌ناسريت، وه به‌وان دينى ئيسلام ده‌ناسرى. خوايه بمانگيره له‌و كه‌سانه‌ي كه ده‌زائن، وه كرده‌وه به زانسته كه‌يان ده‌كه‌ن به ميه‌ره‌باني و به‌خشنده‌يت ئه‌ي په‌روه‌ردگارى هه‌موو جيهان.

(۱۲-۱۵): ﴿وَإِنْ تَكْفُرُوا أَتَمْنَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعْنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَلِيلًا أَيْمَةً الْكُفْرُ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ﴾ ﴿۱۲﴾ أَلَا تَقْتُلُونَ قَوْمًا نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَّوْكُمْ أَوْلَكِ مَرْءَةٌ مَأْخُوشَةٌ فَأَلَّ اللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۳﴾ قَتَلُوهُمْ يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْرِجُهُمْ مِنْكُمْ وَيُنْصِرُكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَسْفِئُ صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۴﴾ وَيُذْهِبُ غَيْظَ

قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾

پاش نه‌وی خوا ﷻ باسی شهو بته‌رستانه‌ی کرد که پابند بوون به په‌یمان که یانه‌وه،
 ئیوش پابند بن به په‌یمان که تانه‌وهو به وه‌فا بن، ده‌فرموی: ﴿وَإِنْ تَكْثُرُوا أَيَّمَنَهُمْ
 مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ﴾ واته: په‌یمان که یان هه‌لوه‌شانده‌وهو و شکاندیان جه‌نگیان به‌رپا کرد
 له دژ تاندا، یان پشتیوانیان له دوژمنه کانتان کرد ﴿وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ﴾ واته: تانه‌و
 ته‌شهریان له ناینه که ت داو گالته‌یان پیده کرد.

هه‌موو جوړه کانی تانه‌دان له ناینی ئیسلام یان قورئانی پیروز ده‌چینه شه‌م چوارچیوه‌یه‌وه:
 ﴿فَقَبِلُوا أَيَّمَةَ الْكُفْرِ﴾ واته: ده‌سه‌لاتدارو پیاهه گوره کانیان تانه له دینی خوا ﷻ
 ده‌دن، وه دینی شه‌یتان سه‌رده‌خه‌ن له‌به‌ر شه‌وی به تاییه باسی کردوون، چونکه
 پله‌و پایه‌یان دیارو گه‌وره‌یه، هه‌روه‌ها خه‌لکی گوئیان بو ده‌گرن و شوئیان ده‌که‌ون،
 وه ده‌بیته به‌لگه بو شه‌وی که هه‌ر که‌سیک تانه له ناینی ئیسلام بدات و ریگری
 لییکات، شه‌وه به پیشه‌وای بیرویان هه‌ژمار ده‌کریت ﴿إِنَّهُمْ لَا أَيْمَنَ لَهُمْ﴾ واته:
 هیچ په‌یمان و به‌ئییکیان نه که وه‌فادار بن له‌سه‌ری، به‌لکو به‌رده‌وام خائین و ناپاک و
 په‌یمان شکن، هیچ متمانه‌یان پینا کریت ﴿لَعَلَّهُمْ﴾ له جه‌نگ به‌رپا کردنیان له
 دژ تاندا ﴿يَنْتَهُونَ﴾ (واز دینن) له تانه‌و ته‌شهر له ناینه که تان، وه دینه ناویه‌وه.

پاشان هانی داون له‌سه‌ر جه‌نگ کردن، شه‌و وه‌سفانه‌ی باسکردوه که ده‌بیته مایه‌ی
 هه‌لگریسانی جه‌نگ له دژیان، ده‌فرموی: ﴿أَلَا تَقْدِرُونَ﴾ فوما تکه‌شوا ایمنه‌هم
 وه‌کمو ایخراج الرسول ﴿که پیوست بوو ریزی لیگرنو به گوره ته‌ماشای
 بکه‌ن؟ به‌لام شه‌وان نیازیان شه‌وه بوو له خاک و ولاتی ده‌ربه‌ده‌ری بکه‌ن، هه‌رچی له
 توانایاندا بوو دریغیان نه کرد بو شه‌وه مه‌به‌سته ﴿وَهُمْ بَكْدَاءُ وَكُمُّ أُولَٰئِكَ مَرْءٌ﴾
 کاتیک که په‌یمانان شکاندو هاوکاری دوژمنیان کرد له‌سه‌رتان، قوره‌یش پشتیوانی
 به‌نی به‌کری کرد بو جه‌نگ به‌رانبه‌ر به خوزاعه که هاوپه‌یمان بوون له‌گه‌ل پغه‌مبه‌ر ﷻ
 که کوشتاریان له دژ کردن، وه ک چون له کتییی ژیانامه‌دا ناماژه‌ی پیکراوه.

﴿أَخْشَوْهُمْ﴾ له واز هیان له کوشتار کردنیان ﴿فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ
 مُؤْمِنِينَ﴾ بیگومان شه‌وه فرمانی پیکردوون به کوشتار کردنیان، وه جه‌ختی
 کردوه‌ته‌وه به شه‌وپه‌ری جه‌ختکردنه‌وه، شه‌گر ئیوه‌ی پروادارن فرمانی خوا ﷻ جیه‌جی
 بکه‌ن، لیسان مه‌ترسن به‌وه شه‌ویه‌وه واز له فرمانی خوا ﷻ به‌ین،

پاشان فرمانی کرده به جهنگ کردن له
 دژیان، وه باسی سوودو گرنگی نهوی
 کرده، هه موو نه مانه هاندانی برواداران
 له سر کوشتیان، ده فهرموی: ﴿ قَاتِلُوهُمْ
 يُبَدِّلُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ ﴿
 (بجهنگن له دژیان خوا به دهستی تیره
 سزایان ده دات) به کوشتن ﴿ وَيُخْرِجِهِمْ ﴿
 (وه ریسوایان ده کات) که خوا ﴿
 سه ری خستون به سه ریاندا، به راستی نه وان
 دوژمنن پیوسته ریسوا بکرین ﴿ وَيَضْرِبْكُمْ
 عَلَيْهِمُ ﴿ نه مه په ایمانیکه له لایدن خواوه، وه
 مژده به که به جی هیناوه ﴿ وَيُضِفْ صُدُورَ
 قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَيُدْهَبْ غَيْظَ
 قُلُوبِهِمُ ﴿ له دله کانیاندا جورئ له رِقو کینه ی

تیدایه، که جهنگ کردنیان و کوشتیان شیفا به بو دلی برواداران، کاتی که ده بین دوژمنانی خوا
 پیغه مبره کی ﴿ هَوْلٌ دهن بو خاموش کردنی نووری خوا ﴿ وه نه مانی نهو رقی له دلیاندا هه به،
 نه مه به لگه به له سر نهوی که خوا ﴿ برواداران خوز دهوی و گرنگی به بارو دوخیان ده دات، ته نانه ت
 شیفا دله کانیان و نه مانی رِقو کینه کانیانی خستوه ته چوار چیوهی مه به سه شه رعیه کانه وه، پاشان
 ده فهرموی: ﴿ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ ﴿ له وانهی که دژیایه تی ده که ن، به وهی سر که وتویان
 ده کات بو هاتنه ناو نیسلامه وه، وه له دله کانیاندا ده پرازی نیته وه، وه کوفرو خرابه کاریان له پیش
 چاو ناشرین ده کات ﴿ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿ شته کان له جیگای خویدا داده نیست، وه ده زانی کئی
 شایسته ی برواهینانه هیدایه تی ده دات، وه کیش شایسته نیه له گو مرایی و سه ریشوایدا ده به نیته وه.
 (۱۶): ﴿ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ
 اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿ ۱۱ ﴾
 -پاش نهوی فرمانی جیهادی پیکردن- خوا ﴿ به بنده برواداره کانی ده فهرموی: ﴿ أَمْ حَسِبْتُمْ
 أَنْ تُتْرَكُوا ﴿ به بی تاقیکردنه وه به لاو ناخوشی، وه به وه فرمانی کرده راستگوو دروژن ده ریکه وی
 ﴿ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ ﴿ واته: زانستی که کاریگری له ده ره وه دروست بکات،

بؤ نهوی پاداشت و سزای له سر ریگ بخریت، تا ناشکرا بی نهوانی که له پیناو بهرز راگرتنی وشهی خوادا ﷻ جهاد ده کن ﷻ **وَلَمْ يَسْخَرُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ** واته: دوست و پشتیوانی کردن له بیبرواکان.

خوا ﷻ جهادی پیوست کرده تا مهستی گهوهی پی بهدی بی، نهویش جیا کردهوهی راستگوزانه که لا ناکهوهه تنها بؤ دینی خوا ﷻ نه بی، له دروزنه کان که گومانی نهوه ده بن بروادار بن، له کاتیکدا غهیری خواو پیغه مبره که ی ﷻ برواداران ده کن به دوست ﷻ **وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ** واته: ده زانی چی له خه یالتاندایه و چی درده خه، تاقیتان ده کاتهوه تا حقیقهت و راستیتان بؤ دره بکهوی، وه پاداشتتان ده داتهوه له سر کردهوه کانتان باش و خراب.

(۱۷-۱۸): **مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسْجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَٰئِكَ حِطَّتْ أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ** ^(۱۷) **إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَحْشَ إِلَّا لِلَّهِ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ** ^(۱۸)

خوا ﷻ ده فرموی: **مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسْجِدَ اللَّهِ** به پرستش و نوژو هه موو جو ره کانی تری گوژپرایه لی، له کاتیکدا نهوان دان به بیبروایی خو یاندا ده نین، به شایه تی حال و سروشتیان و زوربه شیان ده زانن له سر به تالو بی بنه مان، جا نه گهر نهوان **شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ** وه هه بوونی نیمان که مهرجه بؤ وه رگرتنی کردهوه کان، دهی چون ده لین: نیمه مزگهوتی خوا ﷻ ناوه دان ده که ینه وه، له کاتیکدا که بنه رت و بنه ما له واندا بوونی نیه و کردهوه کانیان پوچ و به تاله!؟

بویه ده فرموی: **أُولَٰئِكَ حِطَّتْ أَعْمَالُهُمْ** واته: پوچ بووه وه و نبوو **وَفِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ** پاشان باس له وه ده کات که کنی ناوه دانکه ره وهی مزگهوتی خوایه، ده فرموی: **إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ** نهوهی که واجبه و نهوهی که سونه ته، به ناشکراو به نهینی به جی بهینی **وَءَاتَى الزَّكَاةَ** بهوهی که شایسته یه **وَلَمْ يَحْشَ إِلَّا لِلَّهِ** واته: تنها له خوا ﷻ ده ترسی، ده ست هه لده گری لهوهی که خوا ﷻ قه ده غه ی کردهوه، که مته رخه می ناکات لهوانه ی که پیوستن له سر ی، خوا وه سفیان ده کات به سوودی نیمانی، وه به جی هینانی کردهوه چا که کان که دایکی هه موویان نوژو زه کاته، وه به ترسان له خوا که سه رچاوهی هه موو خیر و چا که یه که، له راستیدا نهوانه ناوه دانکه ره وهی مزگهوتی کانن، وه شایسته ی نهوهن **فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ** وه (عسی)

به مانای بیگومان دیت، به لام نهوهی پروای به خواو پروژی دواپی نیه، وه له خوا ﷻ ناترسی، نهوه ناوه دانکره وهی مزگهوتی خوا ﷻ نیه، وه له وه دهسته و کومه له نیه که مزگهوت ناوه دان ده که نهوه، نه گهر چی بانگه شهی نهوهش بکات.

(۱۹-۲۲): ﴿أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۹﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿۲۰﴾ يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿۲۱﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنْ لَمْ يَكُنْ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿۲۲﴾﴾

کاتیک که هندی له مسولمانان، یان هندی له بتپرستان جیاوازیان هه بوو له فزلو چاکه ی ناوه دانکره وهی مزگهوتی حرپام و بونیاد نانی و نویژ کردن و خواپه رستی تیایداو ناودانی حاجیان له سه بر و هینان به خواو جهاد کردن له پیناویدا، خوا ﷻ هه وایدا به جیاوازی نیوانیان، ده فهرموی: ﴿أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَ واته: ناودان له ناوی زه مزهم، وه ک چون زانراوه نه گهر (ناودانی حاجیان) باس بکری مه به ست پی ناوی زه مزهمه، ﴿وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾، جهاد و پروا بوون به خوا ﷻ چاکتره له ناودانی حاجیان و ناوه دان کره وهی مزگهوتی حرپام به چهن دین پله و پایه، چونکه پروا بوون بنه مای ناینه، به وه کرده وه وهرده گیری و پله و پایه به رز ده بیته وه، به لام جهاد له پیناوی خوادا نه وه چله پو پهی ناینه به وه ناینی نیسلام ده پاریزی و به رفراوان ده پی، وه هه ق و راستی سه رده که وی و به تال و پووچیش ریسوا ده پی. به لام ناوه دانکره وهی مزگهوتی حرپام و ناودانی حاجیان نه گهر چی کرده وه یه کی باشه، به لام له سه ر نیمان و پروا بوون به خوا وه ستاوه، وه نه وه منده به رزه وه هندی له جهاد و پروا بووندا هه یه له نه ودا نیه، بویه ده فهرموی: ﴿لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ واته: نه وانه ی که به سته مکار وه سف کراون و هیچ خیر و چاکه یه ک وهر ناگرن، به لکو هیچ شتیک شایسته یان نیه تنها شهرو خرابه نه بیست.

پاشان به روونی باسی فزلو چاکه ده کات ده فهرموی: ﴿الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ﴾ واته: به به خشین بو جهاد کردن و ناماده کردنی نه وانه ی له پیناوی خوادا غهزا ده کهن ﴿وَأَنْفُسِهِمْ﴾ به گیان و نفسی خویمان ده رده چن ﴿أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ﴾ واته: نه وهی ده یه وی به دهستی ناهینی، وه رزگاری نایی له ترسو بییم، تنها نه و که سه نه پی که هه مان سیفته تی نه وانی هه پی و خوورپه وشتی نه وانی وهرگر تپی

يُبَيِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِهِمْ بِه به خشنده بی
 خوی و ریزو چاکه ی ثهوان، وه
 گرنگی پیدان و خوشیستی بویان
 بِرَحْمَةٍ مِنْهُ شَهْرُو خراپه ی
 لهسر لابردن و هموو خیرو
 چاکه به کی پیگه یانندن ﴿وَرِضْوَانٍ﴾
 واته: وه ره زامه ندی خوا ﴿فَلَمَّا﴾ که
 گوره ترین و بهرترین نیعمه ته کانی
 به هه شته، هه رگیز لیان تووره نابیی،
 له هموو ثهوانه ی که نفس و
 دهروون حهزی لیده کات و چاو چیژی
 لیوه رده گری، که هیچ کهس ناتوانی
 وه سفی بکات ته نها خوا نه بی، که
 له لایه ن خویره وه سه د پله ی دیاری

يُبَيِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَتِهِ وَرِضْوَانٍ وَحَسَنَاتٍ لَّهُمْ فِيهَا
 نَبِيْرٌ مُّبِيْرٌ ﴿٢٤﴾ خَلْدِيْنَ فِيْهَا اَبَدًا اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ اَجْرٌ
 عَظِيْمٌ ﴿٢٥﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا ءَابَاءَكُمْ
 فَاغْرَبَةً وَّ اَوْلِيَاءَ اِنْ اَسْتَحَبُّوْا الْكُفْرَ عَلَ الْاِيْمٰنِ
 وَمَنْ يَتَّخِمْ مِنْكُمْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٢٦﴾ قُلْ اِنْ
 كَانَتْ ءَابَاؤُكُمْ وَاَبْنَاؤُكُمْ وَاِخْوَانُكُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ
 وَعَشِيْرَتُكُمْ وَاَمْوَالٌ اَقْرَبَتْكُمْ وَاَنْفُسُكُمْ
 كَسَادَهَا وَّمَسٰكِيْنٌ تَرْضَوْنَهَا اَحَبَّ اِلَيْكُمْ مِنَ اللّٰهِ
 وَرِسُوْلِهِ وَجِهَادِ فِيْ سَبِيْلِهِ فَتَوَلَّوْا حَتّٰى يَأْتِيَ اللّٰهَ
 بِاَمْرٍ وَّ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿٢٧﴾ لَقَدْ نَصَرَكُمُ
 اللّٰهُ فِيْ مَرٰثِنِكُمْ كَيْفَ تَرَوْنَ اَقْرَبَتْكُمْ اِذَا عَجَبْتُمْ
 كَتْرِكُمْ فَاَنْتُمْ عَنْكُمْ مَشٰكِرٌ وَّ نَصَافَةٌ عَلَيْكُمْ
 الْاَرْضُ بِمَا رَحِمْتُمْ ثُمَّ وَاٰتَيْنَا مُدْيِيْنَ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ اَنْزَلْنَا
 اللّٰهَ عَلٰى رَسُوْلِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَاَنْزَلَ الْجُوْنَا
 لَتُرْمَتَهَا وَعَذَبَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَاُولٰٓئِكَ جزاء الْكٰفِرِيْنَ ﴿٢٩﴾

کردوه بز ثهوانه ی جهاد ده کهن و تیده کوشن له پیناویدا، له نیوانی دوو پله دا
 وه ک نیوان زهوی و ناسمان وایه، نه گهر هموو خه لکی له یه ک پله دا دابنیشن
 به فراوانی جیان ده بیته وه ﴿خَلْدِيْنَ فِيْهَا اَبَدًا﴾ ناگوازرینه وه لیبی و هه رگیز
 بیزار نابن و داوای جیی گور کی ناکه ن، وه هه رگیز حه ز ناکه ن لیبی ده ریچن
 ﴿اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ اَجْرٌ عَظِيْمٌ﴾ زوری نهو کرده وانه ناگاته فهزل و چاکه ی خوا،
 وه هیچ شتیک نه وه ندی نه وه سه سووره یته ره نیه که به شتیک بلیسی به
 ده سته جی بیسی.

(۲۴-۲۳): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا ءَابَاءَكُمْ وَاِخْوَانَكُمْ اَوْلِيَاءَ اِنْ اَسْتَحَبُّوْا
 الْكُفْرَ عَلٰى الْاِيْمٰنِ وَمَنْ يَتَّخِمْ مِنْكُمْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٢٦﴾ قُلْ اِنْ
 كَانَتْ ءَابَاؤُكُمْ وَاَبْنَاؤُكُمْ وَاِخْوَانُكُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيْرَتُكُمْ وَاَمْوَالٌ اَقْرَبَتْكُمْ
 وَاَنْفُسُكُمْ كَسَادَهَا وَّمَسٰكِيْنٌ تَرْضَوْنَهَا اَحَبَّ اِلَيْكُمْ مِنَ اللّٰهِ وَرِسُوْلِهِ وَجِهَادِ فِيْ
 سَبِيْلِهِ فَتَوَلَّوْا حَتّٰى يَأْتِيَ اللّٰهَ بِاَمْرٍ وَّ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿٢٧﴾﴾

خوا ده فه رموی: ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوا﴾ کار به پیوستیه کانی ثیمان بکه ن

به شيوه يه ك دوستايه تي نه وانه بكن كه فرمانه كاني خوا به جي ده هينن، وه دژايه تي نه وانهش بكن كه به جيان ناهينن ﴿لَا تَتَّخِذُواْ ءِاَبَاءَكُمْ وَاِخْوَانَكُمْ﴾
 واته: نه وانه ي كه نزيكترين كه سن ليتانه وه، وه بيچگه له وان له پيشتره، وه مه يانكن به ﴿اَوْلِيَاءَ اِنْ اَسْتَحَبُّوْاْ﴾ واته: به هزو ناره زووي خوتان هه ليان مه بژيرنو مه يانكن به خوشه ويست ﴿الْكُفْرَ عَلٰى الْاَيْمَنِ﴾ (ثا به م كاره تان خوشه ويستي كوفر به سر خوشه ويستي ثيمان زال ده كهن).

﴿وَمَنْ يَّوْلَهُمْ مِنْكُمْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ چونكه بوپريان كرد له سر سه ريچي كردني خوا، وه دوژمناني خويان كرد به دوست و پشتيوانو، وه بنه ماي (ولايه): به واتاي خوشويستن و سرخستن ديت، به و جوړه به دوست كردنيان وا پيوست ده كات گوپرايه لي كردنيان پيش بخن به سر گوپرايه لي خوادا ﴿﴾ وه خوشويستيان به سر خوشويستي خواو پيغه مبره كه يدا ﴿﴾

وه له بهر نه مه هو كاري پيوست بووني نه وه ي باسكردوه كه برتبه له خوشويستي خواو پيغه مبره كه ي ﴿﴾ ده بي پيش بخري به سر هه موو خوشه ويسته كه وه، وه هه موو شته كان شويني نه وان بخات، ده فهرموي: ﴿قُلْ اِنْ كَانَ ءِاَبَاؤُكُمْ﴾ وه هاوشيوه ي نه وان دايكانيش ﴿وَاَبْنَاؤُكُمْ وَاِخْوَانُكُمْ﴾ له ره چه له كدا ﴿وَاَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ﴾ واته: خيزانو هه موو كه سو كارتان به گشتي ﴿وَاَمْوَالٌ اَقْرَبْتُمُوْهَا﴾ واته: په يدا تان كردوه و ماندوو بوون له به دست هينانيدا، بويه به تايهت باسي كردوه چونكه له لاي خاونه كه ي خوشه ويسته، زور سووره له سوري، به پيچه وانه ي نه و كه سه ي كه سه روه ت و ساماني ده ست ده كه وي به بي ماندوو بوون ﴿وَبِحَجْرَةٍ تَحْتُنَّ كَسَادَهَا﴾ واته: ره واجي نه مينئي و كم بكات، نه مه گشتگيره بو هه موو جوړه بازر گانيه كانو نه وانه ي كه له ده ست ديتن له خستنه روو به رو بوومو قاپ و قاچاخ و چه كو ته قه مهنئي و خوارده مهنيه كانو دانه ويله و نازه له كانو هاوشيوه ي نه وانه ﴿وَمَسْكِنٌ تَرْضَوْنَهَا﴾ له جواني و بازوه يي كه له گه له هه واو ناره زووتاندا ده گونجي، نه گه ر نه م شتانه ﴿اَحَبَّ اِلَيْكُمْ مِنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيْلِهِ﴾ نه وه نيوه فاسق و ستمكارن ﴿فَتَرَبَّصُوْاْ﴾ واته: چاوه رواني سزا بن ﴿حَتّٰى يَأْتِيَ اللّٰهُ بِاَمْرٍ﴾ كه هيج گه رانه وه به كي نيه ﴿وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ﴾

واته: ئەوانەیی که له فرمانی خوا ﷺ دەرده چن، ئەوانەیی که یه کیک لهو شتانهی باس کرا خو شه و یستره له لایان له خوای پهروه ردگار. ئەم دهقه پهروژه گهوره ترین به لگه یه له سهه پووست بوونی خو شو یستی خواو پیغه مبهه کهی ﷺ وه پیش خستیان به سهه هه موو شتی که وه، وه به هه مان شیوه هه ره شه یه کی توونده له سهه نهو که سهی شتی که له وانەیی که باس کرا خو شه و یستر بیت له لای له خواو پیغه مبهه کهی و جیهاد کردن له پینا ویدا. نیشانەیی نهو خو شو یستنه نه وه یه: نه گهه دوو شتی بو هاته پیش دانه یه کیان خواو پیغه مبهه کهی خو شیان دهوی، به لام بو نه فس و ئاره زووی هیچ سوو دیکتی تیدا نیه، وه نهو یتریان نه فس و ئاره زووی چه زی پیده کات، به لام خو شه و یستی خوا ﷺ له دهست ده دات یان لاوازو که می ده کات، نه گهه نه وهی پیش خست که نه فس و هه واو ئاره زووی خو ی چه زی پیده کات نه وه به لگه یه له سهه نه وهی که سیکتی سهه مکاره، وه وازی له وه هیناوه که پووسته له سهه ری.

(۲۷-۲۵): ﴿لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَافَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ ﴿۲۵﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ، وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿۲۶﴾ ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۲۷﴾﴾

خوا ﷺ منهت ده کات به سهه به نه ده بر واداره کانی دا به سهه خستیان له چه ندین شویندا ته نانهت له ره ژوی حونه نیشدا له نهو په ری ناره چه تیدا بوون، زه لیلی و پا کردنیان به چاوی خو یان بینی، زه ویش بهو فراوانیه وه له پیش چاوی نه وان ته نگ بوو، کاتیک که پیغه مبهه ﷺ شاری مه ککه یه رزگار کرد بیستی که هه وازن خو یان ناماده کردوه بو بهر پا کردنی جهنگ نه ویش پرووی تیکردن له گهه له وه هاوه لانه دا که فه تحی مه ککه یان کرد وه نه وانە یشی که مسولمان بوون پاش نازاد کردنی مه ککه له خه لکی مه ککه، ره ژه یان ده گه یشته دوازده هه زار کهس، وه بهه رستانیش چوار هه زار کهس بوون، هه ندی له مسولمانان سهریان سوورما به زوریان و تیان: نه مرۆ به هۆی کهم بوونمانه وه ناشکیین، کاتیک که رهو به پروی هه وه زان بوونه وه هیرشیان برده سهه مسولمانان،

مسولمانان تیکشکان و کس ئاوړی له وپتر نه ده دایه وه، ته نها سهد پیاو له گه له پیغه مبر ﷺ مایه وه و ده جنگان له دژی بتهرستان، وه پیغه مبر ﷺ به سر چوار پیکه یه وه هیرشی ده برد روبرووی بتهرستان و ده یه فرموو: {أَنَا النَّبِيُّ لَا كَذِبَ أَنَا ابْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ} (أخرجه أحمد برقم: (۱۸۴۹۱)، والبخاري برقم: (۲۷۰۹)، ومسلم برقم: (۱۷۷۶)).

واته: من پیغه مبرم درو ناکم من کوړی عه بدول موله لیم، کاتیک که رسولمانانی بینی به و شیوه یه فرمانی کرد به عیاسی کوړی عه بدول موله لیب که له ناو پشتیوانان و نه و رسولمانانای که ماونه ته وه به ده نگیکی به رز هاوار بکات و بلیت نهی هاوه لانی (السمرة)! نهی هاوه لانی سووره تی به قهره! کاتیک که گوئیان له ده نگی بوو سوزیان بوی جولا پرویان کرده بتهرستان و هیرشیان بو بردن، خوا ﷺ بتهرستانی به خرابترین شیوه تیکشکاند، وه ده ستیان گرت به سر سه رباز گهو ژن و منداله کانیاندا، وه ک خوا ده فرموی: ﴿لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ﴾ حونه یین: نه و شوینه یه که ده که وپته نیوان مه ککه و طایفه وه ﴿إِذْ أَعْجَبْتَكُمْ كَثْرَتَكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا﴾ واته: که می و زوریان هیچ سوودیکی نه بوو بوتان ﴿وَصَافَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ﴾ به وهی که تووستان بوو له خه م و خه فته کاتیک که تیکشکان ﴿بِمَارْحَبٍ﴾ واته: به گوشادی و به رفراوانیه وه ﴿ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْرِبَ﴾ واته: تیکشکان ﴿ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ﴾ وه (سکینه) نارامی و ثوقره یی، خوا ده پتیری بوو سر دله کان له کاتیکدا که تووشی نارحه تی و ناخوشی ده بن تا بیته مایه ی نه وهی چه سپاو بن و بیکات به نارامیه ک بوو دله کانیاان، وه بریتیه له نیعمه تیکی خوا به سر بنده کانیه وه ﴿وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا﴾ بریتی بوون له فریشته کان، خوا دایگرتن بوو پشتیوانی کردنی برواداران له جه نگی حونه ییندا بوو ته وهی جیگریان بکه ن و مژده ی سر که وتیان پی بدنه ﴿وَعَذَابَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ به تیکشکان و کوشتن و ده ستگرتنی رسولمانان به سر ژن و مال و مندالیاندا ﴿وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ﴾ (نه وه سزای کافرانه) له دنیا دا خوا ﷺ سزایان ده دات، پاشان له روژی دوایدا سزایه کی سه خت و به ئیشی بوو ناماده کردوون

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ
 عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ
 نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عِلْمِهِمْ هَذَا
 وَإِنْ جَفْتُمْ عَلَيْهِ فَطَرَفَ بِغَيْرِكُمْ ۗ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ
 إِن شَاءَ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٩﴾ قَاتِلُوا الَّذِينَ
 لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ ءَآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ
 مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ
 الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ
 وَهُمْ مُسَبِّحُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ إِنَّ اللَّهَ
 وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ
 بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ
 قَتَلْنَا اللَّهَ أَنَّى يُفَكَّرُ ﴿٣١﴾ انْتَفَعُوا خَلْقَهُمْ
 وَرَهْبَتُهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحُ ابْنُ
 مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا
 لَأِلَٰهَ إِلَّا هُوَ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣٢﴾

﴿ ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾ ﴿٢٨﴾ خواله زوریک له وانه خوشبوو که له جهنگه که دا تیکشکان، وه هاتن بولای پیغمبر ﷺ مسولمان بوون و داوای لیخوشبوونیان کرد، پیغمبر ﷺ ژنو و منداله کانسی پیدانه وه ﴿ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾ ﴿٢٩﴾ واته: خاوهن لی خوشبوونیکى بهر فراوانه، له تاوانه هه ره گه وره کان خوش ده بی، وه به میهره بانى خوی سر که وتوویان ده کات له ته وبه کردن و گوپرایه لی کردند، دهی با هیج کهس بی هیوا نه بی له لیخوشبوون و میهره بانى خوا ﷺ نه گهر هه رچهنده تاوان و گوناه و سه ریچی کرد بی.

(۲۸): ﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عِلْمِهِمْ هَذَا وَإِنْ جَفْتُمْ عَلَيْهِ فَطَرَفَ بِغَيْرِكُمْ ۗ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴾ ﴿٢٩﴾

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عِلْمِهِمْ هَذَا وَإِنْ جَفْتُمْ عَلَيْهِ فَطَرَفَ بِغَيْرِكُمْ ۗ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴾ ﴿٢٩﴾ ده فرموی: ﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عِلْمِهِمْ هَذَا ﴾ ﴿٢٨﴾ خواله زوریک له وانه ی که جگه له خوا ده په رستن ﴿ نَجَسٌ ﴾ واته: بیرو بر او کرده وه یان پیسه، چی له وه پیستره له گه ل خوادا شتیکی تر به رستری که هیج سوودو زیانیکی نه بی؟! وه کرده وه کانیان له نیوان دژایه تی خوا ﷺ او به ربه ستی ریگای خواو سرخستی به تالو پووج و ره تکرده وه ی هق دایه، وه فسادو خرابه کاری له سر زه ویدا ده نینه وه، پیویسته له سه رتان پیروزترین مال به پاک رابگرنو لیان پاک بکه نه وه ﴿ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عِلْمِهِمْ هَذَا ﴾ ﴿٢٨﴾ نه ویش له سالی نوی کوچیدا بوو، کاتی که نه بو به کری راستگو حه جی مالی خوا ی به خه لکی کرد، پیغمبر ﷺ علی ناموزای نارد که به ری بوون رابگه به نیت له بته رستان له رژی حه جی گه وره دا، نه ویش بانگی کرد: پاش

ثم سال، هیچ بتپہرستیک بوی نیہ حج بکات، وہ بہ پرووتیش تہ واف نہ کات بہ دەوری مالی حہرامدا.

مہبست لیرہدا پیسی جہستہ نیہ، بیروایش وہ ک کہسیکی تر جہستہ ی پاکہ، بہ بہ لگہی تہوہی خوا ﷺ جیماعی لہ گہل تہہلی کتیددا حہلال کردوہ، وہ فرمانی نہ کردوہ تہو شوینہی بہر جہستہ ی دہ کہوی بشوردی.

وہ مسولمانان بہر دەوام بہریہ ک دہ کہوتن لہ گہل بیروا کانددا، نہ زانراوہ لیانہوہ کہ قیزیان لیکہنہوہ، وہ ک چوں قیز لہ پیسی دہ کہنہوہ، بہ لکو مہبست پیسی مہعنہویہ بہ شیرک و ہاوہل دانان، وہ ک چوں یہ کتابہرستی بروا پاک و ینگہردہ، بہ ہمان شیوہ شیرک و بتپہرستی پیسہ. وہ دہ فہرموی: ﴿وَإِنْ خِفْتُمْ﴾ تہی مسولمانان ﴿عِيْلَةً﴾ واتہ: ہہ ژاریی و نہداریی، لہ ریگری کردنی بتپہرستان لہ مزگوتی حہرام، بہوہی ہوکارہ کان لہ نیوان تیوہو تہواندا دہ پچریت لہ کارو بارہ دنیاہ کانددا ﴿فَسَوْفَ يُعْطِيكُمْ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾ ﴿﴾ رزق و رۆزی تہنہا یہ ک سہرچاوہی نیہ، بہ لکو ہہر دہر گایہ ک دابخری چہندین دہر گای تر دہ کریتہوہ، فہزل و چاکہی خوا زۆرہو لہ بن نایہت، بہ تاییہت کہسیک لہ بہر خوا واز لہ شتیک بہینئی، بیگومان خوا بہخشندهی بہخشنده کانہ، خوا ﷺ بہ لیکہ کہی خوئی بہدی ہینا، بہ فہزل و چاکہی خوئی مسولمانانی دہولہ مہند کرد، تہوہندہ رزق و رۆزی بہ سہریان داباراند تا بوون بہ گورہترین دہولہ مہندو دہسہ لاتدار.

وہ کہ دہ فہرموی: ﴿إِنْ شَاءَ﴾ دہولہ مہندی ہہ لواسیوہ بہ ویستہوہ، چونکہ دہولہ مہندی لہ دنیادا لہ پیوستی ٹیمان نیہ، وہ بہ لگہ نیہ لہ سہر خووشہ ویستی خوا، بویہ خوا ﷺ پہیوہستی کردوہ بہ ویستہوہ، بیگومان خوا ﷺ دونیا دہدات بہوہی خووشی دہوی و تہوہشی خووشی ناوی، وہ ٹیمان نابہخشی بہو کہسہ نہبی کہ خووشی دہوی، ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ واتہ: زانستی بہرفراوانہ، دہ زانی کی شایستہی دہولہ مہندیہ، وہ کی شایستہ نیہ، وہ شتہ کان لہ جینگای خویدا دادہنی، بہ پیسی پلہو پایہیان، دہقہ پیروزہ کہ دہ بیتہ بہ لگہ، تہویش تہم فہرمایشتہیہ: ﴿فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا﴾ دوی تہوہ بتپہرستان خواوہن دہسہ لات بوون لہ مالی حہرامدا، پاش نازاد کردنی

دەسەلات کەوتە دەست پیغەمبەر ﷺ و برپواداران، لە گەڵ مانەووە یاندا لە ناو
مالی حەرپام و مە ککەیی ریزلیگیروا، پاشان ئەم دەقە دابەزێه خواریووە. لە پاش
مردنی پیغەمبەر ﷺ فەرمان کرا حیجاز چۆل بکریت، دوو ئاینی تیا دا نەمیسی،
هەموو ئەمانە بە هۆی دوورخستنهووی بیرواگان بوو لە مزگوتی حەرپام،
کە ئەم ئایەتە دە یگریتهووە: ﴿فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا﴾
(واتە: لەم سالی بە دواووە نابی بپەرستان تووخنسی مزگوتی حەرپام بکەون).
(۲۹): ﴿قَالُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ
وَرَسُولُهُ، وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ
عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ﴾

دە فەرموئی: ﴿قَالُوا﴾ ئەم ئایەتە فەرمان بە جەنگ کردن دە کات لە دژی
جوولە کەو گاورە کان، ﴿الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ کە
بروایە کی راستەقینە لە کردەووە کانیاندا دەربکەوئی، ﴿وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ
وَرَسُولُهُ﴾ شوینی شەرعو ئاینە کە ی ناکەون لە قەدەغە کردنی قەدەغە کراووە کاند
﴿وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ﴾ واتە: پەیرەووی ئاینی هەق نابن، ئە گەر چی و
گومان بیەن کە ئەوان لە سەر هەقن، بیگومان ئەوان لە سەر ئاینیکی ناپاستن،
چونکە لە نیوان ئاینیکی دەستکاری کراودان کە خوا ﷻ نە یکردووە بە یاساو
رێسا بۆیان، وە یان ئاینیکی نەسخ کراوو هەلوە شینراووە کە خوا شەرعی
کردووە، پاشان گۆرپویتی بە شەریعەتی موحمەد ﷺ، ئەو کات لە پاش نەسخ
پابەند بوون پیهوە دروست نیە، فەرمانی کردووە بە کوشتنی ئەوانە، وە هانی
لە سەر داو، چونکە بانگەشە بوو ئەو دە کەن کە لە سەری دەپوون، زیانیکی زۆر
بە خۆیان و خەلکی دە گە یەنن، بە هۆی ئەو هی ئەوان شوینکە و تووی کتیبین.
وە ئەو کوشتارە ی دیاری کردووە ﴿حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ﴾ واتە: ئەو ماله ی کە
لە بری واز هیئانی مسولمانان لە کوشتار کردنیان، وە پاراستی ئەمن و ئاسایشی
نەفس و مال و سامانیان لە ناو مسولماناندا، هەموو سالی لیان وەر دە گیریت، هەر
کەسەو بە پیی باروودوخی، لە هەژارو دەو لە مەندو ناوهند، وە ک چون پیشەوای
برپواداران عومەری کوپی خەتتاب و غەیری وی لە پیشەواکانی برپواداران ئەو
کارە یان ئەجامداووە.

که ده فهرموي: ﴿عَنْ يَدٍ﴾ واته: به ده ستي خوږيان ده يدهن، نابي خزمه تکار، يان بيجگه لهو که سيکی تر بنيرن، به لکو ليان وه رناگيري به ده ستي خوږيان نه بي ﴿وَهُمْ صَعُرُونَ﴾ نه گهر باروودوخ بهم شيويه بوو داوايان کرد له مسولمانان دان بنين به سهرانه دا، وه ئه وان له ژير ده ستي مسولماناندا بوون، ترسيان نه ما له شهرو پلانيان، وه رازي بوون بهو مهرجانه ي به سهراناندا ده سه پين، که سهر به رزي و لووت به رزيان نه مينی، وه زه لیلی به کم تماشا کردنيان پيوست بي، پيوسته له سهر پيشه واه، يان جیگره که ي گريه ستیان بو بکات، نه گهر به جيان نه هينا، وه سهرانه يان نه دا به سهر شوړي و ريسواي، نه وه دروست نيه دان به باجو سهرانه دا بنريت، به لکو شهريان له گله دا ده کري تا مسولمان ده بن.

زور به ي زانايان هم ده قه يان کرده ته به لگه که ده لين: باجو سهرانه ته نها له خاوهن کتيب وه رده گيري، چونکه خوا ﴿يَا﴾ باسي وه رگرتني باجو سهرانه ي نه کرده ته نها له وان نه بي، به لام بيجگه له وان هيچ باس نه کراوه ته نها کوشتيان نه بي تا مسولمان ده بن، وه مه جووس و ناگر په رست هه لواسراوه به خاوهن کتيب وه له وه رگرتني باجو سهرانه، وه بوونيان له ولاتي مسولماناندا، پيغه مبه ر ﴿يَا﴾ باجو سهرانه ي له ناگر په رستي (هه جهر) وه رگرت، پاشان پيشه واه ي برواداران عومر له فارسه کاني وه رگرت.

وه و تراوه: سهرانه له هه موو بيروايه ک وه رده گيري له خاوهن کتيب و غه يري نه وان، چونکه هم ده قه پاش ليونونه وه له کوشتاري عه ربه به بته رسته کان دابه زي، وه دروستي جهنگ کردن له دژ خاوهن کتيب و هاوشيوه کانيان، هم به ستنه و به ده بيته هه وال بو واقيع و ئستا نه ک به تيگه يشتن لي.

نه مه به لگه يه له سهر نه وه ي که ناگر په رسته کان باجو سهرانه يان ليوه رگيراوه، له کاتيکدا خاوهن کتيب نه بوون، وه له بهر نه وه ي به رپنگاي (تواتر) له مسولمانانوه له هاوه لان، وه پاش نه وان بانگي نه وان يان ده کرد که له دژياندا ده جهنگن بو سي شت: يان ئيسلام، يان باجو سهرانه، يان شمشير، به بي جياوازي له نيوان خاوهن کتيب و غه يري وان.

(۳۰-۳۳): ﴿ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصْرَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَسَدًا لَّهُمْ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْفْوَاهِهِمْ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾ يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَآنَ يُنَمِّهُ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ ۞

كاتيك كه خوا ۞ فرمان به جهنگو كوشتار ده كات له دژى خاوهن كتيه كان، باس له وته ناشرينه كانيان ده كات كه مسولمان هاندهدات، نهوانهى كه غيره تيان ده جولئى له بهر خوا بو كوشتيان، وه ههولدانو خه رج كردنى توانا كانيان لهو بوارهدا، ده فهرموئى: ﴿ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ ۞ ﴾ ثمه وتهيه نه گهر چى وتهى هه موويان نيه، دهسته به كيان نه ميان وتووه، نه مه بهلگه به له سر نهوه كه له ناو جووله كه دا نه وهنده خراپه و تاوان هه بووه بو به كه ياندوونى بهو قوناغه، تا نهو قسه يان وتووه كه بو پريان تواندوه به سر خوادا ۞، وه گه وره بهى و شكوى نهويان به كه م تماشا كردوه.

وتراوه: هو كارى نه وهى كه وتويانه: عوزه ير كورپى خوايه، كاتى كه خوا ده سه لاتى پاشا كاني زال كردوه به سر نهوه كاني نيسرايلدا، وه به خراپترين شيوه سزاو نه شكه نجه يان داون، وه هه لگرائى ته و پراتيان كوشت، پاش نهوه عوزه ير يان بينى كه ته و پراتى له بهره يان به شيكى زورى، به له بهر بوى خويندنه وهو نهوانيش له بهريان گرته وهو كو بيان كرد، نهو بانگه شه ناشرينه يانه داوه پالى.

﴿ وَقَالَتِ النَّصْرَى الْمَسِيحُ ۞ عيساي كورپى مه ربه م ﴿ ابْنُ اللَّهِ ۞ ﴾ (كورپى خوايه)، خوا ۞ فهرموئى: ﴿ ذَلِكَ ۞ ﴾ نهو قسهى كه كرديان ﴿ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ ۞ ﴾ هيچ بهلگه به كيان نه بوو بو نهو مه بهسته، وه ههر كه سنيك به خه ياليدا نيه چى ده لئى و چى به ده ميدا ديت، هه رچى بلئى سه رسور هينهر نيه، بينگومان نهوه نه نايينو نه عه قلئى نيه رينگري لئى بكات له قسه كردن، بو به ده فهرموئى: ﴿ يُضَاهِئُونَ ﴾ واته: خويان ده شو بهين له م وته ياندا ﴿ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ ۞ ﴾ واته: وتهى نهو به پرستانهى كه ده يانوت: فريشته كان

كچى خوان، وته كانيان له يه كتر ده چوو له به تالى و بى ماناييدا ﴿فَنَلَّهُمُ
 اللَّهُ أَنْ يُؤَفِّكُونَ﴾ واته: چوڼ پشت له هق و راستى و ناشكراده كهن،
 وه پروو ده كنه وتهى به تالو بى مانا؟!

ئمه جى سهرسورپمانه كه ئومه تيكي زورو گهوره له سهر وته يه ك يه كدهنگ
 بن - كه مترين بير كرده وه و لاواز ترين عهقل ده زانى كه ئه وه ناههقه، ئه وه ش
 دياره هو كارىكى هه بسوه، ئه وان ﴿أَتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ﴾ واته: زانا كانيان
 ﴿وَرُهْبَكَنَّهُمْ﴾ واته: ئه وان هى خويان يه كلا كرده ته وه بو به ندايه تى كردن،
 كردوون به ﴿أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ﴾ (چهند په روه رد گاريك له غه يرى
 خوا) واته: بويان هه لال ده كردن ئه وان هى كه خوا هرامى كرده، وه بويان
 هه رام ده كردن ئه وان هى كه خوا ﴿حَالًا﴾ هه لالى كرده، وه ياساو شه رعيان بو
 داده نان، وه تهى پيچه وان هه به دىنو و نايى پيغه مبه ران، ئه وان يش شو ينيان
 ده كه وتن، به هه مان شيوه روده چوون له پياو چاك و خواناسه كانيانداو به
 گه رهيان راده گرتن، وه گوږه كانيان ده كردنه په رستگاو ده يان په رستن، قوربانيان
 بو سه رده برين و ليان ده پاران هه وه هاواريان پى ده كردن ﴿وَالْمَسِيحَ ابْنَ
 مَرْيَمَ﴾ واته: كرديان به په رستراو بيچگه له خوا، ئه وان له مه دا پيچه وان هى
 فرمانى خوا ﴿لَا تَجْعَلُوا دِينَكُمْ دِينًا مِّمَّنْ دُونِ اللَّهِ﴾ به هيج شيوه يه ك
 فرمانيان پى نه كرابوو ﴿أَمْ رَأَىٰ أَن لَّا يُعْبَدُوا إِلَّا إِلَهُ الْإِلَهِ إِلَّا هُوَ﴾
 مه گه ر به دل سو زيه وه بيپه رستن و لى يپارينه وه وه خوشيان بوى، فرمانى خوايان
 پشتگوئى خستو هاوه ليان بو خوا ﴿دَانَا لَه شَتَانِيكِدَا كَه خَوَا﴾ هيج
 به لگه ي له سهرى نه نار دوه ته وه خوار، ﴿سُبْحٰنَهُ﴾ به رزى بو تو ئه ي خوايه
 ﴿عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ واته: پاكى و بيگه ردى، وه به رزى بو تو له هاوبه ش
 دانان و درو به دم كرده نيانه وه، بيگومان ئه وان له وه دا سيفه تى خوا به ناته واو
 له قه لم ده دن، به شيوه يه ك وه سفى ده كهن له گه ل گه وره يى ئه ودا ناگونجى،
 خوا به رزو بلنده له وه سفو كرده كانيان له هه موو ئه وان هى ده دري ته پالى كه
 له گه ل كه مالى پيرو زى ئه ودا ناگونجى، كاتييك كه پروون بوويه وه كه ئه وان
 به لگه يان به ده سته وه نيه له وه ي كه وتو يانه، وه هيج بنه مايه كيان نيه له سهرى
 برؤن، تنها وته يه كه وتو يانه و درويه كه هه ليان به سته، هه والى داوه ئه وان

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ
يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ
رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينٍ الْحَقِّ لِيُظَاهِرَهُ عَلَى الَّذِينَ
كَفَرُوا وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ
عَاسُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَخْيَارِ وَالَّذِينَ يَأْكُلُونَ
أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْإِطْلَاقِ وَالْمُضْدُونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ
يَسْكُرُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَسْفِقُونَ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ فَبِمَنْ هُمْ يَدَّابِ الْأَيْمِ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ نَحْمِي عَلَيْهَا
فِي تَارِيحٍ مَبْعُوثَةٍ فَمَا تُسْكِنُهَا إِلَّا أَهْلُهَا وَجُحُودُهُمْ
وَأَطْمَاسُهُمْ هَذَا مَا كُنْتُمْ لَا تُسْكِنُكُمْ فَادْفَعُوا مَا كُنْتُمْ
تَكْسِبُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ
شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا
أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الْذِكْرُ الْقَدِيمُ فَلَا تَطْلُمُوا فِيهَا مِنْهُنَّ
أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ نَاظِرُونَ كَمَا كُنْتُمْ
يُفْتِنُوكُمْ كَافَّةً وَأَعْلَمُ مَنْ أَنْتُمْ اللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٦﴾

﴿يُرِيدُونَ﴾ بهمه (ده يانه وى) ﴿أَنْ﴾
﴿يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ﴾

نورى خوا: ثاينه كه يه تى كه پيغه مبه رانى
پى ناردوه و كنيه كانى پى دابه زانده،
خوا ﴿يُطْفِئُوا﴾ ناوى ناوه به نوور له بهر
شهوه رپوناكى بيده به خشى له تاريكى
نه فاميسى ثاينه پووجه كان، به راستى
شهوه زانستى راستو كرده وهى راسته،
غهبرى شهوه پيچه وانه كه يه تى، جوله كه و
گاوره كانو شه وانه ي له وان ده چن له
بتپه رستان، ده يانه وى نوورو رپوناكى
خوا بكوژيننه وه تنها به وته كانيان، كه
به هيچ شيوه به ك به لگه به كى له سهر
نيه ﴿وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ﴾

چونكه نوورو رپوناكيه كسى ناشكراو رپونه نه گهر هموو خه لكى كو بينه وه ناتوانن
بيكوژيننه وه، وه شه وهى كه دايه زانده ناوچاوانى هموو بنده كانى به ده سته، خوى
به لينى به پاراستنى داوه له ههر كه سيك كه يه وهى زيانى پيگه به ننى، بويه ده فهرموى:
﴿وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾ وه نه گهر هولىش بدهن
ههر چى له توانا ياندا هه به بويه تال كرده وهى، شه وه هولو ماندوبونه كه يان پى
نه نجام ده پى.

پاشان خوا ﴿يَوْمَ نَحْمِي عَلَيْهَا﴾ هم نووره ي رپون كرده شه وه كه به لينى داوه ته واوى بكات و بپاري زى،
ده فهرموى: ﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ﴾ كه برتبه له زانستى به سوود
﴿وَدِينِ الْحَقِّ﴾ كه كرده وهى چاكه، خواى گه وه پيغه مبه رانى ناردوه له سهر
رپون كرده وهى هه قو راستى له به تال و پووج له ناوو سيفهت و كرده وه كانى خوا ﴿يُطْفِئُوا﴾
وه له سهر جهم فرمان و هه واله كانيدا، وه فرمان كردن به هموو به رژه وه نديه ك كه سوود و
قازانجى هه ييت بو دل و رپووج و جهسته به دلسوزى نواندن، بو خواى تاكو تنها و
به نديه تى كردنى، وه فرمان به رهوشتى به رزو جوان و كرده وهى چاك، وه قده وه

کردنی هر شتيک که پنجه و انهي نه وه بيست و هليوه شينته وه له په وشتو کرده وهی ناشرين، که زياني همي بو دلو و روح و جهسته له دنيا و دواړو ژدا، خوا پرينمايي کرده به ثاني هق.

﴿لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ. وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ﴾ واته: بو نه وهی به سر گشت نايه کاني تر دا زال بي به به لگي روون و ناشکرا، نه گه چي موشريکو و بته رستانيش پيسان ناخوش بي و پينگري له به ردهم دا دروست بکنو و هم مو و قيله کانيان به کار بهينن، دياره قيلي خراب تنها خاوه نه که ي زهره مند ده کات، خوا ﴿﴾ په يمانی داوه که په يامه که ي ناشکرا بکات.

(۳۵-۳۴): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَاْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَطْلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْذِبُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارٍ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنْزْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كَنْتُمْ تَكْذِبُونَ ﴿٣٥﴾﴾

نمه ناگادار کرده وه په که له لايه ن خوا ﴿﴾ بو بنده پرواداره کاني له زورنيک له نه جبارو ووهانه کان واته: زاناو خواناس و گوشه گيره کان، نه وانه ي که مالي خه لکی به به تالو هاوه تته ده خون، وه پني خويان لي ده گرن، نه وانه نه گه موجه يه ک وه ربگرن له مالو ساماني خه لکی نه وه تنها به هوي زانست و گوشه گيري و خوا په رستنيان وه په، له بهر نه وه په پينگاي راستيان بي نشان بدن، به لام نه وان ماله کانيان ده بردنو و پينگري خه لکيان ده کرد له ثاني خوا ﴿﴾، وه رگرتني مالو سامان بهم شيوه په زولم و سته ميکي گه وره په، چونکه خه لکی مالو سامانيان پيدان بو نه وه پرينمايان بکن بو پينگاي راست.

وه بردنيان له مالي خه لک به ناهق بو نه وه بوو ماليان پيدان که فتويان بو بدن، يان پرياريکيان بو بدن له شتيکدا که خوا ﴿﴾ داي نه به زاندي، نه و زاناو خوا په رستانه يان ده بي له دوو حالت خويان لي پاري زري، وه رگرتني مالي خه لک به ناهق، وه پينگري کردنيان له پينگاي خوا ﴿﴾ وَالَّذِينَ يَكْذِبُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ واته: ده رستيان پيه ده گرن ﴿﴾ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ واته: له پينگاي چا که دا که ده بگه يه ني به خوا ﴿﴾، نه مهش کو کرده وه وه لگرتنيکي حه رامه، که بيگريته وه

لهو به خشینیهی که پیوسته، وه ک نه وهی زه کاتی ماله کی ده رنه کات، یان هه قو مافی ژنه کانی نه دات، یان خزمو که سه کانی، یان به خشین له پیناوی خوادا بو جهاد کردن نه گهر پیوستی کرد، ﴿فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾ پاشان شیکردو ته وه به نایه تی: ﴿يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا﴾ واته: له سر مالو سامانه کانیان ﴿فِي نَارٍ جَهَنَّمَ﴾ هه موو دینارو دره میکیان بو سوور ده گریته وه ﴿فَتَكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ﴾ له رژی دوا پیدا هه که سارد بوویه وه جار یکی تر گهرم ده بیته وه، له رژی کدا که نه ندازهی پنجا هه زار ساله، وه به سه رزه نشتو لومه وه پیمان ده وتری: ﴿هَذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ﴾ خوا ﴿سَتَمَىٰ لِيَنه كَرْدُوون به لکو ئیوه سته متان له نفس و دهروونی خوتان کردوه، وه سزاتان دراوه به هوی هه لگرتنی شم مالو سامانه وه.

لهم دوو نایه ته پیروزه دا باسی لادانی مروقی کردوه به دوو شیوه:

یه کهم: یان نه وه یه مالو سامانه کی له شتیکی بی نر خدا خه رج ده کات و هیچ قازانجیکی نیه، به لکو ته نها زبانی هه یه، بو نمونه: وه ک خه رج کردنی مال له سه ریچی و هه او ناره زوودا که یارمه تیده ر نیه بو گویرایه لی خوا ﴿﴾، یان خه رج کردن بو ریگری کردنی خه لکی له ریگای خوا ﴿﴾.

دووه: یان نه وه یه ماله کی ده گریته وه له وانیهی که پیوسته له سه ری بیه خشی، وه قه دهغه کردن له شتیکی که فرمان کراوه به پیچه وانه کی.

(۳۶): ﴿إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكَ الْدِينُ الْقَائِمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ وَقَتْلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يَقْتُلُونَكُمْ كَافَّةً وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾

خوا ﴿ده فهرموی: ﴿إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: له قه زاو قه ده ری خوادا ﴿﴾ اثنا عشر شهراً بریتیه لهو مانگانهی که ناشکرایه ﴿فِي كِتَابِ اللَّهِ﴾ واته: له حوکمی قه ده ری خوادا ﴿يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ شهوو رژی بویان داناوه، وه کاته کانی دابهش کردوه به سه ر نه و دوا زده مانگه دا ﴿فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ﴾ ده گونجی راناوه که بگه ریته وه بو دوا زده مانگ، وه خوا روونی کردو ته وه که کردوو یه تی

به نه ندازه بو به نده کانی تا به گوپرايه لي خوا ﷻ ناوه دانسی بکه نه وه و سوپاسگوزاری فه زلو چاکه کانی بکن، وه له بهرزه وه ندی به نده کاند به کاریهین، وه خوتان بیاریزن له وهی که زولم و ستمی تیدانه کن.

وه ده گونجی راناوه که بگه پیته وه بو ئه و چوار مانگه حه رام کراوه، ئه مه قه دهغه کردنی زولم و ستمه له و مانگانهدا به تایبته، له گه ل ئه وهی که له هه موو کاتیکیدا زولم و ستم قه دهغه کراوه، وه ستم له و مانگانهدا زیاتر قه دهغه کراوه، له چاو مانگه کانی تر دا.

له وانه قه دهغه کردنی جهنگ تیا یاندا، له سه ر بو چوونی ئه وهی که ده لیت: قه دهغه کردنی جهنگ له مانگی حه رامدا نه سخ نه کراوه ته وه کار به ده قه گشتیه کان ده کن له قه دهغه کردنی کوشتار تیا یدا.

هه ندیکی تر ده لین: قه دهغه کردنی جهنگ نه سخ کراوه ته وه، کار به گشتی ده کن، وه ک خوا ﷻ ده فه رموی: ﴿ وَقَنِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقْنِلُونَكُمْ كَافَّةً ﴾ واته: هه موو ئه و بته رستانه بکوژن که کوفر به خوا ده کن، جهنگ له دژی هه موویان به رپا بکن، که سیان لی جیا مه که نه وه هه موویان به یه ک شیوه ته ماشا بکن، هه موویان دوژمتنانن ئه گه ر ده رفته و هه لیان بو بره خسی له ناوتان ده بن. وه ده گونجی ﴿ کَافَّةً ﴾ حال یی بو (الواو) مانا که ی به م شیوه ده بی: واته: هه مووتان له دژی بته رستان بجه نگن، ئه مه ئه وه ده گه یه نی که به گشتی هه موو بر واداران ده بی بجه نگن، ئه گه ر به م شیوه یی ئه م ده قه نه سخ ده بیته وه که ده فه رموی: ﴿ وَمَا كَانِ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً ۚ ﴾ التوبه، تا کو تایی ده قه که.

﴿ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴾ به پشتیوانی و سه رخستنی، ده ی سوور بن له سه ر خو پاریزی و له خوا ترسان به ناشکرا و نهین، به تایبته له کاتی جهنگ کردن له دژی بیروایاندا، بیگومان له م حاله ته دا هه ندی جار بر وادار واز له کار کردن به خو پاریزی و له خوا ترسان ده هیننی له مامه له کردنی له گه ل ئه و بیروایانه ی که ده جه نگن.

(۳۷): إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحْلُونَهُ عَامًا وَيُحْكِمُونَهُ عَامًا لِيُوَاطِئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحْلُوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ رَبَّنَا لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحْلُونَهُ عَامًا وَيُحْكِمُونَهُ عَامًا لِيُوَاطِئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحْلُوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ رَبَّنَا لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾
 إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَنَا قَدْ نَزَّلْتُ إِلَى الْأَرْضِ أَنْبِيَاءَهُ بِالْحَيَاةِ وَالْمَوْتِ وَالْآخِرَةِ فَمَا تَتَّبِعُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾
 عِدَّتَانِ أَلَيْسَ لِكُلِّ شَيْءٍ عِدَّتَانِ وَأَلَيْسَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِدَّتَانِ إِلَّا نَسِيءُ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَإِذَا نَسِئْتُمْ فَلَكُمْ فِيهَا مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَإِذَا حَضَرَ عِدَّتُهُمْ عَلَيْهِمْ فَيَتَّقُوا اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٣٧﴾
 لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجْتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ الْأَرْضِ لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ إِذْ تَمَرَّدْتُمُ عَلَى اللَّهِ لَقَدْ أَخْرَجَكُمْ لِيُصْحَبَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ آيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾
 لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ إِذْ تَمَرَّدْتُمُ عَلَى اللَّهِ لَقَدْ أَخْرَجَكُمْ لِيُصْحَبَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ آيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

(النسيء): بریتیه له وه که نه فامه کانی نهو سه رده مه به کاریان ده هینا له مانگه کانی چه رامدا، له چوار چیه هی نهو داهینان و بیدعه بی بنه مایانه یاندا، نه وان نه گهر بیان و یستبایه جهنگ بکن له ناو هندی له مانگه کانی چه رامدا، به یوچوونه خراپه کانیان پاریزگاری لهو چهنده مانگه چه رام کراوه بکن، هندی لهو

مانگانه بیان دو ده خست، بیان پشیمان ده خستن، وه هندی جار نهو چوار مانگه قدهغه کراوه بیان ده گوری بو نهو مانگهی که جهنگی تیدا قدهغه نه بوو، تا شهره که بیان چه لال بکن، نه گهر بیان خستبایه ته جیگای، جهنگو کوشتاریان چه لال ده کرد، وه مانگی چه لالیشان ده کرد به چه رام، نه مه وه ک چون خوا ﴿٣٧﴾ هه وال ده باره بیان ده دات نه وه پروونه له بیروایی و گو مراییدا، چونکه شتی ترسناک له خو ده گریت:

۱- نه وان له خو یانه وه نه وه بیان داهینا، وه به پلهی شرعو ناین مامه له بیان له گه لدا ده کرد، خواو پیغه مبه ره که ی ﴿٣٧﴾ لینی به رین.

۲- نه وان نایه که بیان هه لگیر ایسه وه، چه لالیان گوری به چه رامو، چه رامیشان کرد به چه لال.

۳- نه وان به رو کهش خویان ده به رست، وه قیلیان به کار ده هینا له به رانبر بهنده کانی خوا ﴿٣٧﴾.

۴- نهو نهریتانهی که پیچه وانهی شرعو دینن به رده وام بوون له سه ریان، ناشرینیه که بیان نامینسی له سه ر نفس و ده روون، وه هندی جار وا تماشا ده کری نهو نهریتانه چاکن، تا نهو هه لهو گو مرایانه رووده ده ن که روویاندا!

بؤيه ده فهرموي: ﴿يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحِلُّونَهُ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِيُوَاطِّئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ﴾ واته: تاريك بكهوي له ژماره ي شهو چوار مانگه دا، حه لآلي بكنه شهوي كه خوا ﴿فَلَمَّا قَدَّعْتَهُمُ قَدَّعْتَهُمُ كَرْدُوهُ﴾ ﴿زَيْنٌ لَهُمْ سَوْءُ أَعْمَالِهِمْ﴾ واته: شه يتان كرده وه خرابه كانيان لا جوان بكات، به هوي شهو بيرو باوه ره ي له دلياندا جوان كراوه ﴿وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾ واته: شهوانه ي بيروايي و درؤ له دلياندا چه سپيوه، تنانهت شه گهر هه موو نايه ته كاني ژيمه يان به سه ردا بخوي نري ههر بپروانه ي ن.

(۳۸-۳۹): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ﴾ ﴿۳۸﴾ ﴿إِلَّا نَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلَ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ﴿۳۹﴾

بزانه زوره ي شهو شه سووره ته پيروزه ده رباره ي غه زاي ته بووك دابه زيه ته خواره وه، كاتي كه يغه مبه ر ﴿فَلَمَّا﴾ هاني مسولمانانيدا بو غه زاي ته بووك، شهوكات زور گهرم بوو، وه توي شووش كه م بوو، وه ژيانيش ناره حهت بوو، ههندي له بپرواداران ته نبه ليان نواند كه بووه هوي شهوي خوا ﴿فَلَمَّا﴾ سه رزه نشتيان بكا له سه ري و هانيان بدات، وه ك ده فهرموي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ نايابو كارناكهن به ناوه روكي ژيمان و پيوسته كاني دنيا بوون، له ده ستي شخه ري كردن له جي به جي كردي فه رمانه كاني خوا ﴿فَلَمَّا﴾، وه كي بركي بو ره زامهندي خوا ناكهن، وه جي هادي دوژمنه كاني و سه رختني ثاينه كه ي ناكهن؟! ﴿مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ﴾ واته: ته مبه ليتان كرد، وه هه زتان له وه كرد له سه ر زه وي دا بمينه وه وه تي دا جي گير بن ﴿أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ﴾ واته: دوخي ثيوه له دوخي شهوانه ده چني كه به دونيا رازي بوون و كوششيان بوي ده كرد، وه دواروژ به خه يالاندا نه ده هات وه ك بليي بپرواي پي نه هنيابي ﴿فَمَا مَتَّعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ كه واي لي كر دوون پيشي بخهن به سه ر دواروژ دا ﴿إِلَّا قَلِيلٌ﴾ نايابو خوا ﴿فَلَمَّا﴾ عه قلي پينه داون كه كارو باره كاني پي بيون كه كاميان له پيشتره هه ولو كوششي بو بكري؟ نايابو دنيا له سه ره تاوه تا كو تايي له چاو دواروژ دا هيچ به هايه كي هه يه؟ ته مهنسي مرؤف چهنده تا ييكاته نامانج بو مه به سه ته كاني، هه موو كوشش و ماندو و بونه كاني ته نها بو شهو بي كه پره له ناخوشي و نه هاهه تي و ترس، به ج بوچوونيك فه زلو چاكه ي دنيا تاندا به سه ر دواروژ كه پره له

ہم مو نازو نیعمہ تیک، تہوہی نفس و دہروون حمزی پیدہ کات تیایدا ہہیہ، وہ تہوہی چاو تیر دہ کات، تیوہ بؤ ہتا ہتایی تئیدا دہ مینہوہ؟! سویند بہ خوا ﷺ کہ سیک کہ ئیمان لہ دلیدا جیگیر بووی فزل و چاکہی دنیا نادات بہ سہر دواروژدا، وہ کہ سیک خواہن بؤچوون و عہقل بیت ہر گیز تہمہ ناکات.

پاشان ہرہ شہیان لیدہ کات لہ سہر دہرنہ چوون بؤ جیہاد کردن دہ فہرموی: ﴿إِلَّا نَنْفِرُوا يُعَذِّبَكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا﴾ (تہ گہر نہ چن بؤ جہنگ خوا سزاتان دہ دات) لہ دنیاو دواروژدا، بیگومان بہ دہمہوہ نہ چوون لہ حالہ تی داوا کردن و پیوستیدا لہ تاوانہ گہورہ کانہو خواہنہ کہی رووبہ روی سزایہ کی سہخت دہ بیٹہوہ، چونکہ تہوہ زبانی گہورہ بہ دوا ی خویدا دہ ہئی. تہو کہ سہی کہ دوا دہ کوئی تہوہ سہر پیچی خوا ﷺ کردوہ و ہاو کار نہ بووہ بؤ سہر خستنی دینی خوا ﷺ، وہ خراپہی لہ شہرعو یاسای خوا ﷺ دوورنہ خستوتہوہ، وہ ہاو کاری برا مسولمانہ کانی نہ کردوہ لہ دژی دوژمنہ کانی کہ دہ پانہوئی لہ بنہرہت دہریان بہینن و ٹاینہ کہ بیان بکوژیننہوہ، تہنانت ہندی جار بوون بہ مایہی تہوہی درزو کہ لین بخنہ نیو تہوانہی کہ جیہاد لہ پیناو خوا دہ کەن، ہقی خوہ تی خوا ہرہ شہ لہم کہ سانہ بکات کہ تہمہ حالیانہ دہ فہرموی: ﴿إِلَّا نَنْفِرُوا يُعَذِّبَكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ﴾ پاشان تہوان وہ کو تیوہ نابن ﴿وَلَا تَضُرُّهُ شَيْئًا﴾ بیگومان خوا ﷺ گرہنتی داوہ بہ سہر کہوتنی ٹاینہ کہی و بہرز کردنہوہی ناوی، جا یہ کسانہ تیوہ فہرمانی خوا ﷺ جیہ جی بکن، بیان پشتگوئی بخن.

(۴۰): ﴿إِلَّا تَضُرُّهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْفَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ (۴۰) دہ فہرموی: ﴿إِلَّا تَضُرُّهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ﴾ تہ گہر تیوہ یارمہ تی پیغہ مہر ﷺ نہ دہن و سہری نہ خن، تہوہ خوا ﷺ پیوستی بہ تیوہ نیو زبانی پی ناگہ بنن، بیگومان سہریخت لہ کہ مترین ماوہ دا، وہ کافرانی زہلیل کرد ﴿إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ لہ مہ ککہ کاتیک کہ ویستیان بکوژن و ہولی لہ ناوبر دنیا دنا، سوربوون لہ سہری، تا ناچاریان کرد دہر چن و تہو شوینہ بہ جیہیلن ﴿ثَانِيَ اثْنَيْنِ﴾ تہو تہبو بہ کری

صید ديق خواى لى پازى بى، ﴿ اِذْ هُمَا فِي الْغَارِ ﴾ واته: کاتیک که پايانکرد له مه ککو په نايان برده بهر نه شکه وتى (ثور) له خوارووى مه ککه له وى مانه وه تا قوره یش سارد پيشه وه له گه پان به دواياندا، له کاتیکدا نه وان له و حاله ته ناخوش و ناهه مواردها بوون، که دوژمنانى خوا ﴿ اِذْ هُمَا فِي الْغَارِ ﴾ له هه موو نه و شوینانه دا بلاوه يان پیکرابوو به گه پان به دواياندا تا بيانکوژن، خوا ﴿ اِذْ هُمَا فِي الْغَارِ ﴾ سر که وتنى بو دابه زاندى که به خه يالى که سدا نده هات ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ کاتیک پيغه مبر ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ و تیه: ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ (هاوه له که ی) نه بو به کر که خه مبارو پیتاقه ت بوو ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ لا تحزن ان الله معنا ﴿ به پشتيوانى و سر که وتنى و يارمه تى ﴿ فَاَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ ﴾ واته: نارامى و هيمنى و ثوره يى که دل داده مزرينى، کاتیک که هاوړپکه ی خه مبار ده بى دلى ده داته وه و ده فهرموى: ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ لا تحزن ان الله معنا ﴿ (خه مبار مبه، به دنيايى خواله گه لمانه). ﴿ وَاَيْتَدُهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا ﴾ نه ویش فریشته به ریزه کانه که خوا ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ کردوونى به پاسه وانى ﴿ كَلِمَةً الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى ﴾ واته: ريسواو سه رشورى کرد، بيگومان پيروايان وا گومانيان ده برد که ده توانن بى به شيان بکن، له کوشتى موحه مه د ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ بردنى، هه موو توانا کانيان له و بواره دا به کاره ينا، خوا ريسواى کردن و نه گه يشتن به مبه سته کانيان به لکو هيچيان ده ست نه که وت.

خواى گه وره پيغه مبرى خوى ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ سرخست به دوورخسته وه ی بته پرستان لى، نه مه ش نه و سر که وتنه يه که باس کرا له م شویننه دا، چونکه:

سه رکه وتن دوو جوړه:

یه که م: سه رکه وتنى پرواداران نه گه ر ته ماحيان له دوژمنه کانيان هه بى به وى که خوا ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ داوا کارى و نامانجه کانيان به ده ست دينيت، که ده ستیان گرت به سه ر دوژمنه کانيان و سه رکه وتن به سه رياندا.

دووه م: سه رخستى لاوازه کان که دوژمنه کانيان به هيژو ده سه لاته وه چاويان تير پيوو، سه رکه وتنى خوا ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ بو نه وان نه ویه که دوژمنيان لى دووربخاته وه و بهر گريان ليکات، وه ده کرى نه م سه رکه وتنه باشتين بيت، خوا ﴿ اِذْ يَقُولُ ﴾ پيغه مبره که ی سه رخست کاتیک که بى پرواکان ده ريانکرد له مه ککه یه کیک بوو له و دوو که سه، نه و سه رکه وتنه ش له م جوړه يه.

خوای ص که ده فەرموی: وَكَلِمَةَ اللَّهِ هِيَ الْعَلْيَا واتە: وشە قە دەری و
 وشە ئایینه کان، بەرزو بڵندو شکۆدارە بەسەر غەیری خۆیدا، وە ک خوای دە فەرموی: وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرَ الْمُؤْمِنِينَ ۱۷ وَالرُّومِ ۱۸ هَرُوهَا دَه فەرموی: إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا
 وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ۱۹ غَافِر. ۲۰ وە دە فەرموی: وَإِنْ جُنَدًا
 لَهُمُ الْعَلْيُونَ ۱۷۳ الصافات.

واتە: ئاینی خوای ص بەرزو بڵندە بەسەر هەموو ئاینە کانهو بە بەلگە ی پوون و ئاشکرا
 کە هیچ گومانێکی تێدا نیە وَاللَّهُ عَزِيزٌ ۱۷ هیچ کەس سەرناکەوی بەسەریدا، وە
 هیچ کەسێکیش لە دەستی دەرنەچێ حَكِيمٌ ۱۸ شتە کان لە جیگای خۆیدا دادەنێ،
 هەندێ جار سەر کەوتنی حیزبە کە ی دوادەخات ئەو هەش حیکمە تێکی گەورە ی تێدا یە.
 ئەم ئایە تە پێرۆزە بەلگە یە لەسەر فەزێلەت و تاییە تمەندی ئەبو بە کەری صیددیق کە بۆ
 هیچ کەسێکی تر نیە لەم ئۆممە تەدا، ئەو سەر کەوتنیکی گەورە یە بۆ ئەو هاو لە له گەل
 پێغەمبەری خوادا، مەسولمانان یە کە دەنگن لەسەر ئەو ی مەبەست لەم ئایە تەدا تەنها ئەو
 هاو لە بەرپێزە یە، هەروەها دایانساو هەر کەسی نکوولی ئەو بەکات کە لەو هێجرە تەدا
 کە ئەبو بە کەری هاو پێی پێغەمبەر ص ئەبوو ئەو کافرو بی پروایە، چونکە نکوولی دەقی
 قورئانی کردووە کە بە ئاشکرا ئامازە ی پێداو.

هەروەها بەلگە یە لەسەر فەزێلەت و چاکە ی ئارامی و ئۆقرە یی، وە ئەو لە گەورە ترینی
 نێعمە تە کانی خوایە ص بەسەر بەندە کە یەو لە کاتی ناخۆشی و ترسدا، ئەو هەش بە
 پێی ئیمان و متمانە ی بەندە یە بە بەلێنی راستە قینە ی پەرور دگاری، وە بە پێی ئیمان و
 ئازایە تە تە ی، هەروەها: خەمباری و بێتاقە تە ی هەندێ جار تووشی بەندە راستگۆ و
 راستە قینە کانی خوای دە بی، لە گەل ئەو هەدا باشتر وایە ئە گەر بەندە تووشی خەمباری و
 بێتاقە تە ی بوو هەول بەدات لە خۆی دووری بخاتە وەو بپەرە و بێتە وە، چونکە ئیمانی پێ
 لاواز دە بی، وە دلنیا ییش تووشی لاوازی و سستی دە کات.

(٤١-٤٢): ﴿ أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا
 وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
 ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا
 لَاتَّبَعُوكَ وَلَكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ
 وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا
 مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ
 لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾

خوایند که به بنده بروداره کانی ده فهرموی:-
 هانیان ده دات بو ده رچوون له پیناویدا:-
 ﴿ أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا ﴾ واته: له
 قورسی و ئاسانیدا، له خوشی و ناخوشیدا،
 وه له گه رماو سه رمادا، وه له هه موو
 کاته کاندا ﴿ وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ

﴿ أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
 ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ
 وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾ عَمَّا اللَّهُ عَنكَ لِرَأَيْتَ لَهُمْ
 حَقِّي يَتَّبِعُونَكَ الَّذِينَ يَدْعُونَكَ لِيُكْفِرُوا بِأَمْوَالِهِمْ
 ﴿٤١﴾ لَا يَسْتَنْدِئُكَ الَّذِينَ يَدْعُونَكَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
 لِيُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَالِمِينَ ﴿٤٢﴾
 إِنَّمَا يَسْتَنْدِئُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
 وَأَتَى تَابَتْ مُلُوكُهُمْ فِي رِيحٍ عَارِئٍ رَمَدٍ ﴿٤٢﴾ وَتَوَلَّوْا
 أَرْضَ الْفُرُوجِ لَأَعَذَّبُ اللَّهُ عَذَابًا وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ لِيُنَافِقَهُ
 قَوْمٌ فَظَلَمُوا وَيَقُولُ الْفُجُورُ ﴿٤٢﴾ لَوْ خَرَجُوا مِنْكُمْ
 مَازَادُكُمْ إِلَّا لِيُفْسِدُوا عَلَيْكُمْ يُعَلِّمُونَ
 الْآيَةَ وَيُكْفِرُونَ بِهَا وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٢﴾

﴿ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ واته: توانا کانی خوتان بخه نه کار له و بواره دا له مال و
 گیانتان، نه مه به لگه به له سه ره وهی وه ک چوون جهاد پیویسته له نه فس و گیاندا به
 هه مان شیوه له مال و سامانیدا پیویسته، پاشان ده فهرموی: ﴿ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ﴾ واته: جهاد و تیکوشان به نه فس و مال و سامان چاکتره له دانیشتن و
 که نارگیری، چونکه له وه دا ره زامه ندی خوایند که پلهی به رزو گوره به ده ست ده هین و
 دینی خوا سه رده خه ن، وه ده چنه چوارچیوهی نه وانهی که سه ربازو حیزبی خوایند که لَوِ
 كَانْ ﴿ ده رچوون بو به ده ست هینانی شتیکی نزیک له سوود و قازانجی دنیا که به
 ئاسانی ده ست بکه ویت، ﴿ وَسَفَرًا قَاصِدًا ﴾ گه شتیکی نزیک و ئاسان ﴿ لَاتَّبَعُوكَ ﴾
 چونکه زور ماندوو نابن ﴿ وَلَكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ ﴾ واته: رینگاکه دوورو دژوارو
 نارحمت و گران بوو به سه ریا نه وه، بویه ته نه لیان تیدا کرد، نه مه نیشانهی به ندایه تی نیه،
 به لگو به ندایه تی راسته قینه نه وه به که له هه موو بواره کاندا فرمانه کانی په روه ردگاری
 جیه جی بکات ئاسان بیت یان گران، به مه دهوتری بندهی خوایند که ﴿ وَسَيَحْلِفُونَ
 بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ ﴾ واته: سویندتان بو ده خوون که نه وان بیانویان

هه بووه و نه يان توانيوه ده ربجن بؤ جيهاد كردن ﴿يُهَلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ﴾ به دانىشتن و درؤ كردن و هه والى ناراست ﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ﴾ ثم سه رزه نشته ته نها بؤ نه و دوو پروانه بوو كه له غه زاي ته بوو كدا دوا كه وتن و بيانووى درؤيان هينا يه وه، پيغه مبه ر ﴿ته نها به هينا نه وهى بيانوه كه يان ليسان خوش بوو، به بئى نه وهى تاقيان بكا ته وه تا راستگوى درؤزنى بؤ ده كه وئى، له بهر په له كردنى له بيانو و هينا نه وه يان خوا ﴿سه رزه نشتى كرد، وه ك ده فهرموى:

(٤٣-٤٥): ﴿عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنْتَ لَهُمْ حَتَّىٰ يَتَّبِعَنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعَلَّمَ الْكَاذِبِينَ ﴿٤٣﴾ لَا يَسْتَعِذُّنَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسْتَعِذُّنَكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَزَّابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾﴾

خوا به پيغه مبه ره كه ي ﴿ده فهرموى: ﴿عَفَا اللَّهُ عَنْكَ﴾ خوا لئى خوش بئى ﴿لِمَ أَذِنْتَ لَهُمْ﴾ (بؤ مؤله تت دان) له دوا كه وتن ﴿حَتَّىٰ يَتَّبِعَنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعَلَّمَ الْكَاذِبِينَ﴾ تا تاقيت ده كردنه وه و بؤت ده رده كه وت كئى راستگويه و كئى درؤزنه و دووروه، نجا مؤله تت ده دا به وهى كه شايستهى مؤله ته، نه ك نه وهى كه شايسته نيه.

پاشان هه و ال ده دات نه وانى كه پروايان به خوا و رؤزى دوايى هه يه، نايه ن بؤ لات داواى مؤله تت لئى بكه ن بؤ دانىشتن و نه چوون بؤ جيهاد به مال و سامانيان، چونكه نه و پروايه ي كه هه يانه هانيان ده دات بؤ جيهاد به بئى نه وهى هانده ريك هانيان بدات، نه وان به بئى بيانو و داواى دانىشتن ناكه ن ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ﴾ پاداشتيان ده داته وه له وهى كه پئى هه ستاون، وه له زانباريى ده رباره ي پاريز كاران، خوا هه والى داوه، له نيشانه كانى نه وان نه وه يه كه داواى دانىشتن ناكه ن و واز بينن له جيهاد كردن.

﴿إِنَّمَا يَسْتَعِذُّنَكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَزَّابَتْ قُلُوبُهُمْ﴾ واته: پروايه كسى ته واوو دئليايه كسى راسته قينه يان نيه، بؤيه به كه مى حه ز له چاكه ده كه ن و له جهنگ ده ترسن، پئويستيان به وه يه كه داواى دانىشتن بكه ن له جيهاد كردن ﴿فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ﴾ واته: به رده وام له گومان و دوو دليدان.

(٤٦-٤٨): ﴿وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِن كَرِهَ اللَّهُ أُنْعَانَهُمْ فَبَطَلَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾ لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا وُضِعُوا لِلدِّينِ حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾﴾

لَقَدْ ابْتَغُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّىٰ جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَرِهُونَ ﴿٤٨﴾

خوایا ڏهه فرموی: دوو ڀوڙو کان ٿو وانهی ڪه دوا ڪه وتن ڀوڙوئی ده کاته وه مه به ستیان ٿو وه نه ٿو و جيهاد بڪن، وه ٿو بيان وانهی هيٺيان وه هه مووی به تال و ڀو وچ و بي بنه مايه، بيگومان پاساو و بيانو و خوی له خویدا ڀيگره، ٿه گهر بنده هه موو توانا کانی به ڪار بهیئي و هه ول بدات بو به ده سهيٺانی هو ڪاره کانی ده رچون، پاشان به ربه ستيکی شهرعی بيٺه ڀيگره، ٿه مه پي ده تري بيانو، ﴿وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً﴾ واته: خویان ٿاماده ده ڪرد، وه هه موو هو ڪاره کانیان ده گرت بهر، به لام کاتی هو ڪاره کانیان نه گرت بهر و خویان ٿاماده نه ڪرد، ده ر ڪوت مه به ستیان ده رچون نيه ﴿وَلٰكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ﴾ ده رچون له گه ٿاندا بو غه زا ڪردن ﴿فَشَبَّطَهُمْ﴾ به قه زا و قه ده ر، ٿه گهر چي فرماني پي ڪردن هانيدان بو ده رچون، وای لي ڪردن توانای ده رچونيان هه بي، وه به حيكه تي خوی نه يو يست هاو ڪاريان بڪات، به لكو ريسواو سه رشوري ڪردن ﴿وَقِيلَ أَقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ﴾ (وه پييان و ترا دانيشن) له گه ل ژن و مندال و په ڪه و توه کاندا.

پاشان حيكه تي ٿه مه باس ده کات و ده فرموی: ﴿لَوْ خَرَجُوا فِڪْرُ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا﴾ واته: ٿاهه وای (يان ده خسته نيواتان) ﴿وَلَا وُضِعُوا خِلَافَكُمْ﴾ واته: هه ولي فیتنه و شهر ده دن له نيواتاندا، وه بهش به شتان ده ڪن ﴿يَبْعَثُكُمْ الْفِتْنَةَ﴾ واته: ٿه وان سوورن له سر ٿه وهی تووشی فیتنه تان بڪن و ڪيشه و دوو بهر ڪي بخه نه نيواتانه وه ﴿وَفِڪْرُ﴾ ڪه سائيکی عه قل نزم و لاواز ﴿سَمَّعُونَ لَهُمْ﴾ واته: گوئیان بو ده گرن و سه رسامن پييان، ٿه گهر ٿه وان سوورين له سر ٿه وهی سه رشورتان بڪن و ڪيشه و دوو بهر ڪي بخه نه نيواتان، وه سستان بڪن به رانبر به دوژمنتان، له ناو ٿيوه شدا ڪه سائيک هه ن گوئیان بو ده گرن، دهی گو مانی چي ده بن ٿه گهر ٿه وانه له گه ل ٿيوه دا ده رچن به وه هه موو ٿاهه وای وهه؟ حيكه تي ته وای بو خوا ﴿﴾ ڪه دوايخستن و ڀيگري لي ڪردن له گه ل ڀرواداراندا ده رچن، دياره ٿه مهش سوزو ميه ره بانيه به رانبر به ڀرواداران، ڪه تووشی شتيک بن هيچ سوو ديکی بویان نه بي، به لكو زيانی بویان هه بي ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ﴾ به نده کانی فير ده کات چون خویان ڀاريزن، وه هه موو ٿه و زهره و زيانه يان بو ڀوون ده کاته وه له تيکه لای ڪردنيان دايه.

لَقَدْ آتَيْنَا الْفِتْنَةَ مِن قَبْلُ وَقَلَّبْنَا لَكِ الْأُمُورَ حَتَّى
جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ وَمِنْهُمْ
مَنْ يَقُولُ أُنزِلَنِي إِلَى الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِن جَهَنَّمَ
لَمَحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ وَإِنْ تُصِيبَكَ
حَسَنَةٌ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ يُصِيبُكَ مُصِيبَةٌ يَأْتِيهَا
أَخَذْنَا أُمَّتَكَ مِن قَبْلُ فَفَتَّرْنَا وَرَدُّنَاهَا إِلَى الْأُمَّةِ
أَلَّا نُصِيبَ آلَ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُم لَكَاذِبُونَ وَلَقَدْ عَلَّمْنَا
اللَّهُ لِقَاءَكَ فِي الْأُمُورِ أَنَّ هَذَا هُوَ الْوَعْدُ الَّذِي
إِخْتَرْنَا لِقَاءَ الْفِتْنَةِ وَنَحْنُ بِتَوَكُّلِكَ إِذَا
يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَوْ يَرْحَمُ مَن يَشَاءُ إِنَّ
مُنْتَهَى أَمْرِ اللَّهِ لَئِن تَوَكَّلْتُمْ عَلَى اللَّهِ فَسَوْفَ يَنصُرْكُمْ
وَيُخْرِجَكُم مِّنْهُم مِّنْهُم مَّن تَقْتُلُونَ وَإِن تَقَرَّبُوا
إِلَى الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِن جَهَنَّمَ لَمَحِيطَةٌ
بِالْكَافِرِينَ

پاشان باسى نهوه ده كات كه شهوان
پيشينيان هه بووه له شهرو خراپه دا
﴿ لَقَدْ آتَيْنَا الْفِتْنَةَ مِن قَبْلُ ﴾ واته:
كاتيك كه كوچتان كرد بو مهدينه،
شهوان هه موو توانا كانيان خسته كار
﴿ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ ﴾ واته:
كاروباريان لى هه لكبيرابنه وه هه موو
توانا كانيان خسته كار بو به تال كرده وهى
بانگه وازه كه تان و زه لیلی نايه كه تان،
كه مته رخمه میان له وه دا نه كرده وه
﴿ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ
كَارِهُونَ ﴾ خوا فيله كانيانى به تال
كرده وه وه بوچوون و هزره كانيانى پهرشو
بسلاو كرد، هه قى خو به تى برپواداران له

جو ره كه سانه ناگدار بكرينه وه، وه خه نه خون بو شه وهى له جهنگ و جهاد دوابكه ون.

(٤٩): ﴿ وَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ أُنزِلَنِي إِلَى الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِن جَهَنَّمَ
لَمَحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴾

﴿ وَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ ﴾ واته: له ناو شه دوو رووانه كه سايتك هه بوون داواى دانىشتن و
نه چوون بو جهادى ده كرد، وه عوزرو بيانويه كى سه رسوورهيته ترى هيتايه وه،
ده لى: ﴿ أُنزِلَنِي إِلَى ﴾ (موله تم بده) له دواكه وتن ﴿ وَلَا نَفْتِيَنَّ ﴾ (تووشى به لام مه كه)
له ده رچووندا، بيگومان من شه گه ده رچم بو جهاد كردن نافره تانى (بنى الأضر) بينم
خوم ناگرم له به رياندا، شه وهى جه ددى كورى قهيس بوو، مه به ستي له وه دا خوا
روو ره شى بكات- رپايى و دوو روويى بوو، وه ده يوت: مه به ستي من مه به ستيكى چا كه،
بيگومان له ده رچووندا تووشى فيتنه و گونا هه بم، وه له ده رنه چووندا سه لامه تم و
دوورم له فيتنه شه ر، خوا ﴿ هُوَ ﴾ درويه روون ده كاته وه ده فه رموى: ﴿ إِلَّا فِي الْفِتْنَةِ
سَقَطُوا ﴾ بيگومان شه گه ر وا دابنرى شه كه سه پاستى كرده له مه به سته كه يدا،
شه وه له دانىشتن و دواكه وتندا تيكدان و خراپه ي گه وه ره تووش ده بى، كه بريته

له سه ریچی خواو پیغه مبه ره که ی ﷺ، وه بویری کردن له سه ر تاوانی گه وره، به لام ده رچوون بو جهاد کردن تی کدان و خراپه ی که متره له دانیشن، له گه ل شه وه دائم بیژره تنها مه بهستی دوا که وتن و دانیشن بو وه هیچی تر نیه، بویه خوا ﷺ هه ره شه ی لیان کرده به و فرمایسته ی: ﴿وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ﴾ به هیچ شیوه یه ک ده ر باز بو نیان نیه و رز گاریان نایت.

(۵۱-۵۰): ﴿إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ فَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ فَيَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرًا مِنْ قَبْلٍ وَيَتَوَلَّوْهُمْ فَرِحُوا﴾ ﴿۵۱﴾ قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۵۲﴾

خوا ﷺ روونی ده کاته وه دوخی شه و دوو رووانه ی که به راستی ناحه زو دوژمنن، نه وانه ی که به ته و او ی رقیان له تاینه ده فرموی: ﴿إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ﴾ وه ک سه ر که وتن و تی کشکاندن دوزمن ﴿سُؤْهُمْ﴾ واته: بیان ناخوشه و خه مبار ده بن ﴿وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ﴾ واته: به لایه کت له لایه ن دوزمنه وه تووش بی ﴿يَقُولُوا﴾ به شانازه وه خو یان ده رده خه ن: ﴿قَدْ أَخَذْنَا أَمْرًا مِنْ قَبْلٍ﴾ واته: تیمه پیش شه وه ی تووشی شه و به لاه موسیه ته بین نیحتیاتی خو مانمان وه رگرت ﴿وَيَتَوَلَّوْهُمْ فَرِحُوا﴾ دلیان خوشه به و موسیه ته ی که تووشتان دیت وه به وه ی که به شدار نه بوون له گه لتاندا، خوا ﷺ له وه لامیاندا ده فرموی: ﴿قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا﴾ واته: بلی: هه رگیز شتی کمان به سه ر نایه ت که له (الوح المحفوظ) دا نه نوسرای ﴿هُوَ مَوْلَانَا﴾ واته: به ریوه به ری کارووباری ناینی و دنیا مانه، بویه ده بی رازی بین به هه موو قه زاو قه ده ره کانی، وه هیچ شتی ک له دهستی تیمه دا نیه ﴿وَعَلَى اللَّهِ﴾ به تاک و تنها ﴿فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾ واته: پشتی پی بیهستن له به رژه وه مندیه کاندا، وه دوور خسته وه ی زیانه کان و متمانه ی پی بکه ن له به ده سه ته نانی نامانجه کاندا، زیانبار نابیی که سیک که پشت به خوا بیهستی، به لام هه ر که سیک پشت به غه یری خوا بیهستی به راستی شه وه پشت گوی خراوه و ناگا به هیچ نامانجیکی.

(۵۲): ﴿قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِنْ عِنْدِهِ أَوْ بَأْيَدِنَا فَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ﴾ ﴿۵۲﴾ واته: به و دوو رووانه بلی: که چاوه پروانی شه وه ده که ن دوزمن به سه ر تاندا زال بی:

چاوه پروانى چى له ئيمه ده كەن، ئيوه چاوه پروانى شتيك ده كەن كه ئهوپه پرى قازانچى ئيمه ي تيدايه، ئه وىش به ده سته ينانى يه كيك له و دوو چا كه يه، يان سه رده كه وين به سه ر دوژ منداو تيكيان ده شكينين، يان شه هيد ده بين كه به رز ترين پله و پا يه يه له لايه ن خوا ﷻ به لام چاوه پروانى ئيمه بو ئيوه ئه ي دوو پروه كان: ئه وه يه كه خوا له لايه ن خو يه وه سزايه كتان بو بنيرى، ئيمه هو كارى ئه وه نه بين، يان به ده ستي ئيمه ده سه لاتمان بدا به سه ر تانداو بتانكوژى و له ناوتان به رى، ﴿فَرَبِّصُوا﴾ (چاوه پرى) خير بن له ئيمه ﴿إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ﴾ (ئيمه چاوه پرى) شه رو خراپه ين له ئيوه.

(۵۴-۵۳): ﴿قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُقْبَلَ مِنْكُمْ إِنْ كُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ﴾ ﴿۵۳﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَرِهُونَ ﴿۵۴﴾

خوا به تالى و پوو چى به خشينى دوو پروه كان روون ده كاته وه و باسى هو كاره كه يشى ده كات و ده فه رموى: ﴿قُلْ﴾ پيسان بلى: ﴿أَنْفِقُوا طَوْعًا﴾ (به خشن) له ناخى خو تاندا ﴿أَوْ كَرْهًا﴾ يان به بى وىستى خو تان ﴿لَنْ يُقْبَلَ مِنْكُمْ﴾ واته: شتيك له كرده وه كاتان (لى قبول ناكرى) ﴿إِنْ كُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ﴾ ده رچوون له گو يرايه لى خوا ﷻ پاشان سيفه تى له سنوور ده رچوون و كرده وه كانيان روون ده كاته وه و ده فه رموى: ﴿وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ كرده وه كان به گشتى مه رجى وه رگرتيان بروا هينانه، ئه وانيش بروا يان نه هينا وه كرده وه ي چاكيان نيه، ته نانه ت نويز كه چا كترين كرده وه كانى جه سته يه، نه گه ر پى هه ستن به ته نه لى و ته وه زه ليه وه به جيى ده هينن، ده فه رموى: ﴿وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ﴾ واته: زور گرانه له سه ر شانيان، هه ر نويز نيكيش بكه ن به قورسيه وه نه نجامى ده دن ﴿وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَرِهُونَ﴾ به بى دلفراوانى و حه زو ئاره زه وه، ئه مه ئه وپه پرى سه رزه نشت كردنه بو ئه و كه سه ي وه ك ئه وان هه لسو كه وت ده كات، بيگومان پيوسته له سه ر به نده به چا كترين شيه وه به چالاكى دل و ده روون و جه سته نويزه كانى به جيى به ينى، وه نه به خشى ته نها به دل فراوانيه وه نه بى، ته نها له به ر خوا و بو خوا بى، چاوه پروانى پاداشتى بى پايان بى له لاي خوا ي تاك و ته نها، وه خو ي نه چو ينى به دوو پروه كان.

(۵۵-۵۷): ﴿فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا

أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ
كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مِنْهُمْ
لِمَنْكُمْ وَمَا هُمْ بِمَنْكُورٍ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ
يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَخْتَدُونَ مَلْجَأًا أَوْ
مَعْرَبًا أَوْ مُدْخَلًا لَوْلَا إِلَهِهِ وَهُمْ يَحْمَحُونَ

﴿٥٧﴾

خواهید ده فهرموی: ﴿فَلَا تُعْجِبْكَ
أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ﴾ سهرسام مه به به
مالو سامانو مندالی دوپووه کان، نه وه
شایسته ی ناوات بو خواستن نیه، به ره که ت
له وه دایه که له پیناو خوادا ﴿٥٥﴾ به کاری

بهینن، به لام له پیناویدا سه ریچی خویان

کرد ﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ مه به ست له سزا لیره دا، نه وه به که
به نارچه تی به دهستی دین و زور ماندو ده بن له به ده ست هینانیدا، دلیان تووشی خهم ده بی و
جهسته شیان ماندوو ده بی، نه گهر به راورد بگریت به ماندو بوونه کانیان، نه وه زور که مه و له و
ناسته دا نیه، کاتی که سه رقالی کردن له یادی خواه، نه و کات بوو به به لایه ک بویان، ته نانه ت
له دنیا شد، له به لا گوره و ترسنا که کانی، دلّه کانیان وا به ست بووه پییه وه، وه ویست و
حه زیان له وه ده رناچی، نه وه ده بیته خهو و خوراکیان و هممو ناوات و نامانجه کانیان، وه
له دلایندا به شیک نامینی بو دواروژ، وا پیویست ده کات له دنیا بگوازرینه وه ﴿وَتَزْهَقَ
أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ﴾ واته: ج سزایه ک له م سزا سه خستره که نارچه تی و ناخوشی له سه ر
پیویست کردوون ﴿وَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مِنْهُمْ لِمَنْكُمْ وَمَا هُمْ بِمَنْكُورٍ﴾ نه وان مه به ستیان
له م سویند خواردنه دا ﴿وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرُقُونَ﴾ واته: له کوشتن ده ترسن، له دلایندا
نازایه تیه ک نیه تا بتوانن حالی خویانتان بو ناشکرا بکن، له خوده رختستان ده ترسن، له
همان کاتدا له وه ده ترسن خویان به ری بکن لیان، دوژمن تیروریان بکات له هممو
لایه که وه، به لام حالی نه وه ی که نیمانیکی پته و له دلیدا هیه، نه وه ده توانی حالی خوی

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ
بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ
﴿٥٥﴾ وَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مِنْكُمْ وَمَا هُمْ بِمَنْكُورٍ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ
يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَخْتَدُونَ مَلْجَأًا أَوْ
مَعْرَبًا أَوْ مُدْخَلًا لَوْلَا إِلَهِهِ وَهُمْ يَحْمَحُونَ
﴿٥٧﴾ إِنَّمَا اللَّهُ يَجُودُ ﴿٥٨﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالسَّكِينِ
وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهِمُ وَالْمَوْلَىٰ فَلَوْلَهُمْ وَفِي الرِّقَابِ
وَالْفُرُوقِ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَبِالنَّسِيلِ قَرِيبَةً
مِنْ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلَيْهِ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤَدُّونَ
الَّذِينَ رَفَعُوا لَكُمْ قُلُوبًا قُلْ أَذُنٌ حَرِيرٌ لَكُمْ تَقْوِي
بِاللَّهِ وَالَّذِينَ يُؤَدُّونَ لِلَّذِينَ رَفَعُوا لَكُمْ قُلُوبًا
مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤَدُّونَ رَسُولَ اللَّهِ إِنَّهُمْ عِنْدَ اللَّهِ

پروون بکاته وه باش بى يان خراب، به لام دوو پرووه کان بهر گى ترسنو کيان له بهر کردوه به درو رازاندو ويانه ته وه.

پاشان باس له ترسنو کيان ده کات و ده فهرموى: ﴿لَوْ يَجِدُونَ مَلَجًا﴾ کاتیک که ناره حه تيان به سهر دا دیت په نای بو بيهن ﴿أَوْ مَغْرَبًا﴾ بجه ناويه وه وه جيگير بن تيدا ﴿أَوْ مُدْخَلًا﴾ واته: يان شوينیک، يان ژير زمينیک خو يانى تيدا په نا بدن ﴿لَوْلَا إِلَيْهِ وَهَمَّ يَجْمَحُونَ﴾ واته: به په له په نای بو ده بهن و خو يان بزر ده کن، نه وان هيچ توانايه کيان نيه له سهر جيگير بوون.

(۵۹-۵۸): ﴿وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَاهُمْ يَسْخَطُونَ﴾ ﴿٥٨﴾ ﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ﴾ ﴿٥٩﴾

ده فهرموى: ﴿وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ﴾ واته: له ناو دوو پرووه کاندا که سانيک هه ن له که دارت ده که ن و ره خنت لیده گرن له دابه شکردنى به خشيته کاندا، له مه دا مه به ست و بو چوونيان راست و ره وانیه، تنها مه به ستیان نه وه يه به شيان بدریت ﴿فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَاهُمْ يَسْخَطُونَ﴾ نهمه حاله تیکه ناگونجی و دروست نيه بو به نده ره زامه ندی و تووره یی شوینی هه واو ناره زووی دنیایی بکه ویت، به لکو پیویسته هه واو ناره زووی شوینی ره زامه ندی خوا بکه وى، وه ک چون پیغه مبه ر ﴿ده فهرموى: ﴿لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يَكُونَ هُوَآ تَبَعًا لِمَا جِئْتُ بِهِ﴾ (ذکره الحکيم (۱۶۴/۴)، وأخرجه الخطيب (۳۶۸/۴))، واته: هيچ کس له تيوه ئيمانى ته واو نایی تا هه واو ناره زووی شوینی نه وه په يامه نه که وى که هيناومه، وه لیره دا ده فهرموى: ﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ﴾ واته: نه وهی که پشان ده به خشيته له زورو کم ﴿وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ﴾ واته: خو امان به سه و رازی ده بين بهو به شهی که پیمان دراوه، وه نه گهر ئومیديان به فزل و چاکه ی خوا ﴿لَوْلَا يَبُوءَا بِهِو وَيَا بِيَان وَتَبَا يه﴾ ﴿سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ﴾ واته: ملکه چ ده بووین له به ده ست هينانی قازانجو دوور خسته وه ی زيانه کان، نه وه رز گاريان ده بوو له دوو پرووی، وه هيدايهت ده دران بو لای ئيمان و بروا هينان، پاشان چویتی دابه ش کردنى زه کات پروون ده کاته وه وه ده فهرموى:

(۶۰): ﴿إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبِهِمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغُرْمِمْ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ ﴿٦٠﴾

خوایند ده فەرموی: ﴿إِنَّمَا الصَّدَقَتُ﴾ واتە: زه کاتی پێویست، به بەلگهی ئەو هی به خشی نی دروست بۆ هەموو کەسێکە تاییەت نیه به کەسێک و کەسێکی تر لێ ییەش بی، واتە: زه کات تەنها بۆ ئەو کەسانە یه کە باسکراون جگه له وانه به کە سیر ره وانیه کە بریتین له ههشت دهسته، یه کهم و دووهم: - ههژارو بی نه واکان، ئەمانەش لەم شوینەدا دوو کۆمەڵی جیاوازن: ههژار زیاتر پێویستی وه ک له بی نوایان، چونکه خوا بێ به وان دهستی پیکردوه، وه دهست پیناکات تەنها به گرنگترینان نهی، باسی ههژاری کردوه به وهی که ههچی نه، یان ههندی شتی ههیه پێویستیه کانی پرناکاته وه. وه بی نوایان: ئەوانه ن که نیوهی بژیوی یان زیاتریان ههیه، به لام به تهواوی بهشیان ناکات، بۆیه زه کاتیان پێ دهدریت تا نه داریان نه مینی.

سیهم: ئەوانه ن که زه کات کۆده که نه وه، هه موو ئەو کەسانه ی که کاری تیدا ده که ن و سه رقالن ییه وه له پارێزه رو له وهی که کۆی ده کاته وه، یان ده بنوسی ت یان هه لی ده گریت، یان هاوشیوه ی ئەوانه، له بری ماندوو بونیان زه کاتیان پیده دریت.

چاره م: ئەوانه ی که ئومیدی ئەوه یان لیده کری دلیان به ئیسلامه وه هۆگر بی که بریتیه له گه وهی هۆزیک، که هۆزه که ی گوپرایه لی بکه ن له وهی که ئومید بکری ت له ئیسلام بوونی، یان له شه ری بترسی، یان به پیدانی بر او ئیمانی زیاد بکات یان مسولمان بوونی هاوشیوه کانی، هه موو ئەمانه بۆ به رژه وه ندیبه کی ئیمانی و گشتی زه کاتیان پێ ده دریت.

پینجه م: کۆیله کان: ئەوانه ی نووسراویان له گه ل گه وه کانی خویناندا کردوه که خوینان بکرنه وه، هه ول ئەده ن بۆ ئەوه ی خوینان رزگار بکه ن له کۆیلا یه تی، ئەوانه له زه کات هاو کاری ده کری ن تا رزگاریان بی، وه ئازاد کردنی کۆیله یه کی مسولمان که له ژیر دهستی بیبرواکاندا بی، بیگومان ئەمه یان له پێشتره. وه ده چیه تهم چوار چیه وه که دروسته کۆیله به پاره ی زه کات ئازاد بکری ت به شیوه یه کی گشتی، چونکه خوا ده فەرموی: ﴿وَفِي الرِّقَابِ﴾.

شه شم: قه رزاره کان ئەوانه ش دوو به شن: یه که م: ئەوانه ی به هۆی نیوه ندگیریه وه قه رزار بوون، که له نیوانی دوو کۆمه له خه لکیدا شه رو ئازاوه هه بی، که سیک بچیه تیه نیوانیه وه به مال و سه رو ته ی خو ی، بۆ کۆمه لکیان خه رج بکات یان بۆ هه موویان، ئەوه له زه کاتدا به شیکی بۆ دیاری ده کری تا زیاتر بتوانی له و کاره ی به رده وام بی، زه کاتی پێ ده در ی ئە گه رچی ده وله مه ندیش بی.

دووه: که سیک که قهرز بو خوئی بکات، پاشان نه توانی بیداته وه، شه وه زه کاتی پیده دری تا قهرزه که ی پی بداته وه.

حهوتم: شه که سهی که غزا ده کات له پیناوی خوادا ﷺ، شه وانهی که خوبه خشن و ناویان نیه له سیستمی موجه خوړانی سه ربازیدا، زه کاتیان پیده دریت تا بتوانن به رده وام بن له سهر جیهاد کردن، شه نرخی چه ک یان ناژهل یان به خشین به سهر مال و مناله که یدا تا بتوانن به خشن به سهر مال و مناله که یدا تا بتوانی به رده وام بی له سهر جیهاد کردن و دلنایی.

زوری که له شاره زایانی فیه ده لین: شه گهر که سیک یه کلا بیته وه بو فیربوونی زانست شه وه له زه کات به شی ده دری، چونکه زانست له چوارچیوهی جیهاد کردنایه له پیناوی خوادا ﷺ. وه ههروه ها وتویانه: دروسته هه ژار شه ونده ی پی بدریت که به شی شه وه بکات بتوانی حه جی پی بکات (شه مه قسه ی له سهر).

هه شتم: ریپوار شه که سه یه که داپراوه له شاره که ی خوئی زه کاتی پی ده دری تا ده گاته وه شوینی خوئی، به تنها شه هه شت ده سه یه زه کاتیان به ر ده که وی.

﴿فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ﴾ خوا به زانست و دانایی خوئی فه رزی کردوه ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ بزانه شه هه شت ده سه یه ده گه رپته وه بو دوو شت، یه که م: که سیک پی ده دری بو شه وی پیوستیه کانی دابین بکات وه ک هه ژارو بی شه. دووه م: که سیک پی ده دری پیوستی پیته تی نیسلام سوودی لیوه رده گری، خوا ﷺ شه به شه ی پیوست کردوه له مالی ده وله مهنده کاندا بو پر کردنه وه ی پیوستی سه رجه م نیسلام و مسولمانان به گشتی. شه گهر ده وله مهنده کان زه کاتی ماله کانیان به شیوه یه کی شه ری ده ربکه ن، شه وه هه ژار له ناو مسولماناندا نامینی، ته نانه ت ده توانن سنوره کانی پی قایم بکه ن و جیهادی بیروایانی پی بکه ن، وه سه رجه م به رژه وه ندیبه ثابینه کانی پی به جی بهینن.

(۶۱-۶۳): ﴿وَمِنَهُمُ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أذُنٌ قُلٍّ أذُنٌ خَيْرٌ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَتُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِرِضْوَانِكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِن كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَن يُحَادِدُ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾﴾

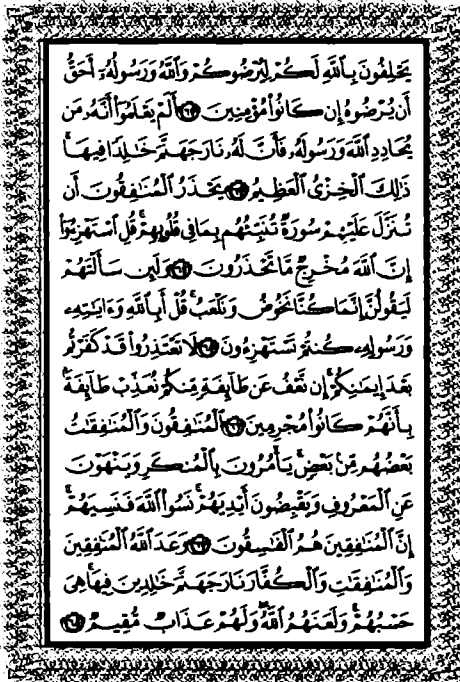
خوا ده فه رموی: ﴿وَمِنَهُمْ﴾ واته: له و دوور و وانه هه یه ﴿الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ﴾ به وته ی ناشرین و تانه و ته شه له خوئی و نایه که ی (نازاری پیغه مبه ر ﷺ ده دن) ﴿وَيَقُولُونَ هُوَ

أُذُنٌ ﴿۱﴾ واتہ: به بای خہ یالیندا نہ دہات چی به پیغمبر ﷺ بَلِّغْ و چون نازاری بدن، دہ یانوت: نه گہر هه والیان پیندا دہ چین داوای لیوردنی لیدہ کہین، لیمان قبول دہ کات، چونکہ نهو گوی بو هه موو قسه یه ک دہ گری، راستی و درو له یه ک ناکاتہوہ، مہبستیان نهوہ بوو پروورہش بن- له نیوانی خو یاندا زور گرنگی پینادہن نه گہر پی نه گات، وه نه گہر پی گہشت تہنہا به داوای لیوردن بروای پیدہ کن.

بی ریزیان کرد نهو پری بی ریزی له چہند پرویکہوہ، گہورہ ترینیان نازاردانی نهو پیغمبرہ سوو کہ ہاتبوو بو رینمایان، دہریان بہینی له گومرایسی و لہناوچوون بو ہیدایہت و بہختہوہری.

لہوانہ: گرنگی نہدانیان به خوئی و پہ یامہ کہی نهوہش جو ریکہ له نازاردان. وه لہوانہ: تانہدانیان له عہ قلی پیغمبر ﷺ کہ گویہ راستگوو دروزن له یه کتر جیانا کاتہوہ، بیگومان پیغمبر تہواوترینی دروستکراوہ کانہ له رووی عہ قلو تیگہ یشتن و هہست پیکردنہوہ، بویہ خوا ﷺ دہ فرموی: ﴿قُلْ أُذُنُ خَيْرٍ لَّكُمْ﴾ واتہ: تہنہا گوی له قسہی خیر و چاکہ دہ گری، بہ لام پشت تینہ کردن و تہوند نہ بوونی له گہل نهو دوورپرووانہی کہ بیانوی درویان دہ ہینایہوہ، لہبہر پہوشت بہ رزی و گرنگی پینہدانیان سووہ، وه جیہ جی کردنی فرمانی خوا ﷺ کہ دہ فرموی: ﴿سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَا وَنَهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ التوبہ.

بہ لام نهوہی کہ له ناخ و دلیدایہ، دہربارہی دہ فرموی: ﴿يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ﴾ نهوانہی کہ راستگوونو بہ راستی دہزانن، راستگوو دروزن له یه کتر جیادہ کاتہوہ، وه نه گہر چی زور جار دہ یخاتہ رووی نهوانہی کہ دہزانی درو دہ کن و راست ناکہن ﴿وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ﴾ چونکہ نهوان رینمای لہو و ہر دہ گرنو بہ پہوشتی نهو دہ جو لینہوہ، بہ لام نهوانہی کہ بروادار نہ بوون نهو پہحمہ تہیان و ہرنہ گرت، بہ لکو پہ تیان کردہوہ، بویہ دنیاو دواروژیان له دہست چوو ﴿وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ﴾ بہ کردار یان بہ گوفتار ﴿لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ له دنیاو دواروژدا، وه له سزای بہ تیش بہ کوشتی نهوانہی نازاری دہدہنو تانہو تہشہری لی دہدہن.

يَحْلِفُونَ بِاللّٰهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ ۗ
 خويان بهرى ده كهن لهو تانهو ته شهري
 كه داويانه، نامانجيان نهويه ليسان رازي
 بين ﴿ وَاللّٰهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ
 إِنْ كُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴾ چونكه برودار
 هيچ شتيك پيش ناخات به سر ره زامهندي
 خواو پيغمبره كهي ﴿ ثُمَّ بَدَلْتَهُ لِمَن
 نَّهَبُونِي إِيمَانِيان، كاتيک ره زامهندي غه يري
 خواو پيغمبري خويان پيش خست به سر
 ره زامهندي خواو پيغمبره كهي ﴿
 له راستيدا نهمه ململاني و دژايه تي كرده
 له گهل خوا ﴿ وَهِيَ الْيَهُودُ وَالنَّسَارَى
 كرده لهو كه سهي كه دژايه تي ده كات به
 وتهي: ﴿ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَن يُحَادِدُ اللَّهَ

وَرَسُولُهُ ۗ واته: نهوي له گهل خواو پيغمبره كه يدا دژايه تي و كه لله په تي بكات، به جورنيك
 كه مته رخمه له فرمانه كاني خوادا بكات، وه بو يري نيشان بدات له سر قه ده غه كراوه كاني
 ﴿ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ۗ واته: كه هيچ پرسواي و
 سه شوربه ك لهوه ناشرينترو بيزراوتر نيه، كاتيک كه نازو نيمه تي هه تا هه تاي له ده دست ده دن،
 سزاي تووندو به پيش بو خويان جه لال ده كهن، په نا به خوا له باروودوخيان.

(٦٦-٦٢): ﴿ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنزَلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَخِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَّا تَحْذَرُونَ ۗ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخَوُّهُمُ وَنَجْتَنِبُهُمْ وَيُكْفَرُونَ وَلَقَدْ كَفَرْنَا بِهِ قَدِ كَفَرْنَا بِمَا كُنَّا نَمُحُّونَ وَإِنَّا لَمُنَافِقُونَ ۗ وَالْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ يَتَّبِعُنَّ مَن يَمُرُّنَّ بِالنَّفْكَرِ وَيَسْتَهْتِرُونَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْمُنْفِقُونَ ۗ وَعَدَّ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتُ وَالْكُفَّارَاتِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا هُنَّ حَتْمٌ مِّنْ أَعْيُنِ اللَّهِ وَلَئِنَّ أَفْعَالَهَا لَأَشَدُّ حَرًّا ۗ

نهم سورته پيروزه ناو ربه نابرووهر، چونكه نهيني دوو پرووه كاني پروونكرده وه، برده وام خوا ﴿
 ده يفرموو: وه له وان، وه له وان، باسي سيفه ته كانياني ده كرد، به لام ناوي هيچ كه سيكياني نه هينا
 له بهر دوو هوكار:

يه كه م: خوا نهيني پو شه، بويه نهيني به نده كاني ده پو شي.

ثم سيفته تى كه وه سفى نهو دوو پرووانه تى پيكراره، وه سفه بو هه موو دوو پرووه كاني تر تا پرووى
 دواى، وه سفه كه نه وه نده گشتگير بوو تا دوو پرووه كان كه وتنه باروودوخيكى پر مه ترسيه وه،
 خواد هه فرموى: ﴿لَيْنَ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ
 لَنْغُرِيَنكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُحَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ٦١﴾ مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا تُفِئُوا أُخَذُوا
 وَقُتِلُوا تَفْتِيلًا ﴿٦٢﴾ الأَحْزَاب.

وه لي ره دا هه فرموى: ﴿يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ﴾
 واته: هه واليان بيده دات و ريسوايان ده كات و هه موو نه ينيه كانيان ناشكرا ده كات تا له بهر چاوى
 بهنده كاني پروون و ناشكرا بى، وه ببنه په ند بو نه وانه تى كه په ند وه رده گرن ﴿قُلْ أَسْتَهْزِئُوا﴾ واته:
 به رده وام بن له سر نه وه تى كه له سهرى ده رۆن له گالته پيكرنو و قه شمهرى كردن، ﴿إِنَّ اللَّهَ
 مُخْرِجٌ مَا يُحْذَرُونَ﴾ ﴿خَوَّا﴾ به ليته كه تى خوى هينا به جى، ثم سوو په ته پيروزه تى داگرت
 كه نه ينيه كانيانى ده رخت و نابروويانى برد، ﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ﴾ له و تانه وه شه رانه تى كه له
 مسولمانان و ثابنه كه يان داويانه، ده سته به كيان له غه زاي ته بوو كدا و تيان: ﴿مَا رَأَيْنَا مِثْلَ قُرْآنِنَا هَؤُلَاءِ
 يَعْنُونَ النَّبِيَّ﴾ وَأَصْحَابَهُ - أَرْغَبُوا بِطُونًا وَأَكْذَبَ السَّنَا وَأَجْبَنَ عِنْدَ اللَّقَاءِ واته: نه مانبيويه وه ك ثم
 قورثان خو ينانه (مه به ستيان بى يئغه مبه ر ﴿وَوَاوَهْلَهُ كَانِي بُوو﴾ زگه رۆو زمان لووس و درۆزن
 بن، وه ترسنوك بن له كاتى پرووه پروونه وه دا.

كاتيك كه هه واليان پيگه يشت كه يئغه مبه ر ﴿بِهَ حَالِيَانِي زَانِيُوهُ، هَاتِن بُو لَآي و داواى ليبورديان
 ليده كروو ده يانوت: ﴿إِنَّمَا كُنَّا نَحْوُضٍ وَنَلْعَبُ﴾ واته: قسه به ك ده كه بن هيج مه به ستمان
 بى نيه، وه مه به ستمان تانه دان نيه، خوا ﴿تَدْرُوو﴾ بيانوه كانيان پروون ده كاته وه وه فرموى:
 ﴿قُلْ﴾ پييان بلى: ﴿أَبِاللَّهِ وَءَايَاتِهِ، وَرَسُولِهِ، كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ﴾ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ
 كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ﴾ گالته كردن به خواو يئغه مبه ر ﴿كُوفَرُوا بِي﴾ باوه ريه خاوه نه كه تى له دين
 ده رده چى، چونكه بنه ماى دين له سر به گه وره راگرتنى خواو يئغه مبه ر ﴿وَدِينَهُ كَيْ وَهَسْتَاوَهُ،
 گالته كردن به شتى له وانه ده رچوونه له و بنه مايه، وه پيچه وانه به تى به نه و په رى پيچه وانه، بو يه
 كاتى هاتنه خزمه تى يئغه مبه ر ﴿بِهَ شِيُوِيَه دَاوَاي لِيُبُورْدِيَان دِه كِرْد، وَه يئغه مبه رى خَوَاش﴾
 هيجى نده هه رموو تنها وته تى: ﴿أَبِاللَّهِ وَءَايَاتِهِ، وَرَسُولِهِ، كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ﴾ ﴿٦٥﴾ لَا
 تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ﴾.

ده فرموى: ﴿إِنْ تَقَفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِّنْكُمْ﴾ له بهر نه وه تى داواى ليبورديان كروه و په شيان
 بوونه ته وه له تاوانه كه يان ﴿تَعَدَّتْ طَائِفَةٌ﴾ له ثيوه ﴿بِأَيْتَهُمْ﴾ به هو تى نه وه تى نه وان

﴿كَانُوا مُجْرِمِينَ﴾ بہرہ وہام بوون لہسہر بیبروایی و دوو پروویان، وہ نمہ دہقانہ دہبنہ بہلگہ بوئوہی ہہر کہسیک نہینیہک بشاریتہوہ بہ تاییہت شو نہینیہی کہ قیلی تیدیہ بوئو تاینہ کہی، وہ گالتہ بہ خواو پیغہمبہرہ کہی ﴿كَذَلِكَ﴾ دہ کات، شوہ بیگومان خوا ﴿كَذَلِكَ﴾ ناشکرای دہ کات و خواوہنہ کہی ریسوا دہ کاو بہ تووندترین شیوہ سزای دہدات.

وہ ہہر کہسیک گالتہ بہ شتیگ لہ کتیبی خوا بکات، یان سونہتی پیغہمبہرہ کہی ﴿كَذَلِكَ﴾ یان لئی کہم بکات، یان گالتہ بہ پیغہمبہرہ کہی ﴿كَذَلِكَ﴾ بکات شوہ کافرہ بہ خوا ﴿كَذَلِكَ﴾ بیگومان تہوبہو داوای لیخوشبوونیش و ہرہ گیری لہ ہہموو تاوانیک نہ گہرچی گہورہش بی.

(۶۷-۶۸): ﴿الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ هُمُ الْفٰسِقُونَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ وَالْكٰفِرَ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدٍ فِيْهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾﴾

خوا ﴿كَذَلِكَ﴾ دہفہرموی: ﴿الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ﴾ چونکہ بہشدارن لہ دووروویدا، بوہ ہہندیکیان پشتیوانی لہ ہہندیکی تریان دہ کەن، شوہ بہلگہ بہ لہسہر شوہی کہ بہ ہچ شیوہ بہ ک نایت بروداران بیانکہن بہ دؤست، پاشان بہ گشتی و ہسفی دوورووہ کان دہ کات کہ بچوک و گہورہ یان لئی دہرناچی، دہفہرموی: ﴿يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ﴾ شویش بیبروایی و لہ سنور دہرچوون و سہریچی کردنہ ﴿وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ﴾ بریتہ لہ نیمان و رہوشتی بہرزو کردہوہی جوان ﴿وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ﴾ لہ خیرو چاکہو رینگاکانی چاکہخوازی، لیرہدا بہ رہزیل و ہسفی کردوون ﴿نَسُوا اللَّهَ﴾ یادی خوا ﴿كَذَلِكَ﴾ ناکن زور بہ کہمی نہیبت ﴿فَنَسِيَهُمْ﴾ لہ میہرہبانی خوئی، سہرکہوتوویان ناکات بو خیرو نایان خاتہ بہہہشتہوہ، بہلکو لہ خواری خواریوہی ناگردا وازیان لیدہہینی بوہمیشہ بی بمینتہوہ ﴿إِنَّ الْمُنْفِقِينَ هُمُ الْفٰسِقُونَ﴾ فاسق بوونی لہواندا کو کردوہتہوہ، تاوانی شوان گہورہترہ لہ تاوانی غہیری خوئیان، بہ بہلگہی شوہی سزای شوان سہخترہ لہ سزای غہیری خوئیان، وہ بروداران بہوان تاقی دہ کرانہوہ لہ کاتیکدا لہ نیواناندا بوون، خو پاراستن لیان زور سہخت بوو۔
 نجا دہفہرموی: ﴿وَعَدَّ اللَّهُ الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ وَالْكٰفِرَ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدٍ فِيْهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ﴾ کافرو دوورووہ کانی لہ ناو دوزہخدا پیکہوہ کو کردوہتہوہ، لہبہر شوہی لہ دنیاا شوان کوک بوون لہسہر بیبروایی و دزایہتی خواو پیغہمبہرہ کہی و کوفر کردن بہ نایبہ کانی.

(٦٩-٧٠): ﴿كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حِطَّةُ آعْمَالِهِمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَنَّهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾﴾

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حِطَّةُ آعْمَالِهِمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَنَّهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَنَّهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾

خوا دوو رووه كان ناگادار ده كاته وه

له وهی که تووشیان بیست، وه ک چؤن نه ته وه به درؤخه وه کانی پیش نه وانیش تووشی بیون، ده فهرموی: ﴿قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ﴾ واته: شارو گلی (لوط) هه موویان ﴿أَنَّهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ﴾ واته: به به لگی روون و ناشکرا، وه نه وان به درؤیان خسته وه نه وهی که خوا بؤمان ده گیریته وه به سه ریاندا هات، بیوه کرده وه کانتان له کرده وهی نه وان ده چیست، راتان بواردو شادمان بیون به به شهی له دنیا دا بؤتان دیاری کرابوو، به شیوه یه ک به کارتان هیئا تنها بؤ ناره زوو مه رانه کانی خوتان بیوو، وه به کارتان هیئا بؤ سه ریچی کردنی خوا، بیست و نامانجی بیوه تنها له وه دا کؤ بیوه وه، وه ک چؤن پیشینی بیوه به وه شیوه یه ﴿وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا﴾ رؤچوون له به تالی و پوچیدا وه ک چؤن نه وان رؤچوون، بؤ نه وهی هق و راستی پی له ناو به رن، نه مه کرده وه زانستیانه، چیژ وه رگرتن له به شدارو رؤچوون له به تالیدا، بؤیه شایسته ی سزا بیون له لایه نی خواوه ﴿﴾، وه ک چؤن پیشینی نه وانیش به هه مان شیوه شایسته ی نه وه بیون، نه وانیهی که کرده وهی نه وانیان کرد.

به لام برپواداران شهوان نه گهر چی رایان بواردو شادمان بوون به بهشی خویمان، وه له دنیا دا دهست کراوه بوون، بیگومان پشتیان پیی بهست بو گویراپه لی خوا ﴿۷۲﴾ به لام زانسته که یان بریتی بوو له زانستی پیغه مبهران، نه ویش گه یشتن بوو به دنلیایی له هه موو داوا کراوه کاند، وه مشتو مر له سر هه قو راستی بو له ناو بردنی بوو چی و ناهه قی .

که ده فهرموی: ﴿فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ﴾ کاتی تووشی سزا ده بنه وه ﴿وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ به شیوه یه ک بویریان کرد له تاوانکردندا، وه سه ریچی پیغه مبه رانیان کرد، وه شوینی کاری لووت به رزو خو به زلزنانان که وتن.

(۷۲-۷۱): ﴿وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ ﴿۷۱﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسْكَنٌ طَيِّبَةٌ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرَ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۷۲﴾

کاتی که باسی نه وهی کرد دوو پرووه کان هه ندیکیان دوستی نه وی ترن، باسی نه وهشی کرد که به هه مان شیوه بروادارانیس هه ندیکیان دوستی هه ندیکی تریانن، وه سفی کردوون به پیچه وانهی وه سفی دوو پرووه کان، ده فهرموی: ﴿وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ﴾ واته: نیرو میان ﴿بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ﴾ له خو شه ویستی و دوستانه تی و سه رختندا ﴿يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ﴾ نه وه ناویکی گشتگیره بو شتیک که چاک بی له بیرو برپوای چاک و کرده وهی جوانو ره وشتی به رز، یه کم که سییک که ده چینه نه و چوار چیوه وه بروادارن خو یانن ﴿وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ﴾ بریتیه له هه موو نه وانهی که پیچه وانهی چاکه بی و هه لی بوه شینته وه، له بیرو برپوای بووچ و کرده وهی ناشرین و ره وشتی نامو ﴿وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ﴾ واته: نویره کانیان به جی ده هینن ﴿وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ﴾ واته: زه کاتی مالیان ده دن ﴿وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ واته: به رده وامن له گویراپه لی خوا ﴿وَأُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ﴾ واته: ده یانخاته چوار چیوهی ره حمهت و میهره بانی خو یه وه و فه زل و چاکه ی خو ی به سه ریاندا ده ریژیست ﴿إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ واته: به هیزو به توانایه، له گه ل هیزو توانایدا هه کیم و دانایه، هه موو شتی له جیگای شایسته به خو ی داده نیت، نه وهی که سو پاس و

ستايش ده کړې له سهر نه وهی که دروستی کړدوه و فرمانی پیکردوه. پاشان باسی شه و پاداشته ده کات که بوی ناماده کړدوون، ده فهرموی: ﴿وَعَدَّ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ هه موو نازو نیعمه ت و خوښه ک له خوډه گړیت، هیچ خه م و خه فت و ناخوښه کی تیدا نیه، ناوی سازگار به ژیر کوشک و ته لارو دارو دره خته کانیاندا تیده پهری که که س به خیر و بهره که تی نازانی جگه له خوا ﴿وَلَا نَبِيَّ﴾ خَلِيدِينَ فِيهَا هه رگیز هه ز ناکه ن جی گور کینان پیکه ن ﴿وَمَسْكِنٍ طَيِّبَةٍ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ﴾ به جوانترین شیوه رازاوه ته وه بو به بنده بر و اداره خواناسه کان، بینینی دل خوشت ده کات، وه شوینی نیشته جیوونی زور دلرفینه، هه موو تایه تمه ندیه کان له خوډه گړیت که له پاش نه وه ثاوات به هیچی تر ناخاوان، ته نانه ت خوا ﴿وَلَا بُوَيَانِي﴾ ناماده کړدوه چه ندین ژوور له نه و پهری پاکي و جوانیدان، له دهره وه ناوی ده بینری و له ناوه وه ش دهره وهی ده بینری، هه قی خو به تی نم کوشک و ته لاره رازاوانه دل بوی بجولیت و ناره زووی بکات، چونکه به هه شتی هه میسه یه و ناگوازرینه وه ﴿وَرِضْوَانٍ مِّنَ اللَّهِ﴾ حه لالی ده کات له سهر نه هلی به هه شت ﴿اَكْبَرُ﴾ له و نازو نیعمه تانه ی که تیایدان، بیگومان نیعمه ته کانیان ته واو نابی به بینینی په روه ردگارو په زامه ندی شه و نه بی، شه وه تا که نامانجی خواناسانه، په زامه ندی په روه ردگاری ناسمانه کان و زهوی له گه وره ترینی نیعمه ته کانی به هه شته. ﴿ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ کاتیک که هه موو نامانجه کانیان به ده ست هیناو هه موو شه وانه ی لئی ده ترسان لیان دوور خرایه وه، سه رجه م کارو کړدوه کانیان که و ته سه ر رپره وهی خو ی به شیوه یه کی جوان و چاک، داوا له خوی په روه ردگار ده که ین به به خشنده یی خو ی بمان گړیت له یه کیک له وان.

يَتَّيْبُهَا النَّبِيُّ جِهَادَ الْكُفْرِ وَالْمُنَافِقِينَ وَأَغْلَظَ عَلَيْهِمْ
 وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَيَسَّ الْمَصِيرُ ﴿٧٣﴾ يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا
 وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بِعَدِيسٍ لَّهُمْ وَهُمُ
 يُرْسَلُونَ إِلَى مَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
 مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكْ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَتُوبُوا لَمْ يَكُنْ لَهُمْ
 اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٧٤﴾ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ
 مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٥﴾ وَمَنْ هُنَّ مِنْ عَهْدِ اللَّهِ لَنْ نَأْتِيَنَّ
 مِنْ فَضْلِهِ لَنْ نَقْدَقَ وَلَا نَكْفُرَ مِنَ الصَّالِحِينَ
 ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا أَتَاهُمْ مِنْ فَضْلِهِ تَبَخَّرُوا بِهٖ وَتَوَلَّوْا وَهُمُ
 مُفْرَضُونَ ﴿٧٧﴾ فَأَعْتَبْتُمْ يٰقَوْمِ قَالِي قَوْلِي بِهٖ يَوْمَ يَلْقَوْتُمْ
 بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٨﴾
 الَّذِينَ يَلْمِزُونَ آلَ اللَّهِ بِعَدْوِيَّتِهِمْ وَتَوَجَّهْتُمْ وَآلَ اللَّهِ
 عَلَيْهِمُ الْغُيُوبُ ﴿٧٩﴾ الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ
 الْمُؤْمِنِينَ فِي الْقُدُوبِ وَالَّذِينَ لَا يُجِدُونَ لِالْجِهَادِ
 قَيْسَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٨٠﴾

(۷۳-۷۶): ﴿يَتَّيْبُهَا النَّبِيُّ جِهَادِ
 الْكُفْرِ وَالْمُنَافِقِينَ وَأَغْلَظَ عَلَيْهِمْ
 وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَيَسَّ الْمَصِيرُ ﴿٧٣﴾
 يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ
 الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بِعَدِيسٍ لَّهُمْ وَهُمُ
 يُرْسَلُونَ إِلَى مَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمْ
 اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكْ خَيْرًا
 لَهُمْ وَإِنْ يَتُوبُوا لَمْ يَكُنْ لَهُمْ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ
 وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾﴾

خوا ۱۱۱ ده فمرموی: ﴿يَتَّيْبُهَا النَّبِيُّ جِهَادِ
 الْكُفْرِ وَالْمُنَافِقِينَ﴾ واته: جيهاد
 بکه له دژيان و توندوتیژ به له گه لیان،

نم جيهاد کردنه ده چیتسه چوارچیوه به وه:
 جيهاد کردن به ده ست و جيهاد کردن به به لگه و زمان، هر که سیک له جهنگدا
 روو به روویان بوویه وه، با به ده ست و بازو و زمان و شمشیر و روونکردنه وه جيهاد بکات.
 وه هر که سیک له ژیر ده ستی ئیسلامدا بوو وه ک نه وانهی به لین و به ایمانیان له گه لدا
 به ستراوه، نه وه جيهادی له دژ ده کریت به به لگه ی ناشکرا، وه جوانی ئیسلامی بو
 روون ده کریتسه وه، وه خرابی و قیزه ونی بته رستی و شیرک و کوفری بو باس ده کریت،
 نه مه له دنیا دا، به لام له روژی دوا پیدا ﴿وَمَا وَدَّعْتُمْ جَهَنَّمَ﴾ واته: شوین و جیگه یانه
 رزگاریان نابی لسی ﴿وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾ (وه خرابترین شوین و سه ره نجامه).
 که ده فمرموی: ﴿يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ﴾ واته: و ته به کیان
 وت وه ک و ته ی هندی کیان (که کوفر بوو)، وه ک له شوینی دی ده فمرموی:
 ﴿لِيُخْرِجَ الْأَعْرَضَ الْأَذَلَّ﴾ (المنافقون، نه و تانه ی که به ک به دوا ی به کدا
 ده یان کرد له گالته کردن به ناین و پیغمبر ﷺ، هر کاتیک پیان بوترا به که پیغمبر ﷺ
 به تانه و ته شه ره کانیانی زانیوه، ده هاتنه خزمه تی و سویندیان به خوا ﷺ بو ده خوارد که
 شتی و ایان نه وتوه، خوا ﷺ به درویان ده خاتسه وه و پیان ده فمرموی: ﴿وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ

الْكَفْرَ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ ﴿٧٣﴾

مسولمان بوونيان له پيشتتر نه گهرچي دهري هينان له چوارچيويه كوفرو بي ثيماني، به لام وته كاني هم دوايه يان ئيسلامه تيانى هه لوه شانده وهو كه وته وه نيو كوفرو بي ثيماني، ﴿وَهُمْ أَيْمَانًا يَمِينًا﴾ كاتيك كه ويستيان پيغه مبهري ﴿لَهُ غَزْوَةٌ تَهْبُوكُ﴾ شهيد بكن، خوا ﴿لَا يَلَانَهُ﴾ پلانه كه ياني ناشكرا كرد فرماني كرد ريگري له ئامانجه پيسو بوگه نه كه يان بكرت ﴿وَمَا نَقَمُوا﴾ هيچ ره خه نه به كيان له پيغه مبهري ﴿لَهُمْ نَبْوٌ﴾ إِلَّا أَنْ أَعْنَهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ ﴿﴾ پاش نه وهي كه هه ژار بوون، نه مه به كيكه له سه رسوره هينه رتري شته كان، كه دزايه تي و گالته به كه سينك بكن هوكار بي بو ده ره نانيان له تاريخه وه بو روشنايي، وه ده وه مه نديان بكات پاش نه وهي كه هه ژار بوون.

ئايا هه قى نه وه نيه به گه و ره ته ماشاي بكن و به گه و ره ي دابنين و برواي پي بهين؟! ييگومان لهم كه سه دا بانگه واز كاري خاوهن خو ره وشتي به رزي مروفايه تي كو بوويه وه، پاشان ته وبه داواي ليخوشبووني بو پيشنيار كردوون و ده فرموي: ﴿فَإِنْ يَتُوبُوا بِكَ خَيْرًا لَّهُمْ﴾ چونكه داواي ليخوشبوون به مايه بو خوشبهختي دنيا و دواروژ ﴿وَإِنْ يَتُوبُوا﴾ له داواي ليخوشبوون و ملكه چ بوون ﴿يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ﴾ له دنيا دا كه خه م و خه فه تي ات تووش ده كات به هوي نه وهي كه خوا ﴿لَا يَنْبَغِي﴾ سه رده خات و پيغه مبهري كه ي سه ربه رز ده كات، وه نه وان ناگه ن به ئاواته كاني خويان و له دواروژ دا سزايه كي سهخت و ناخوش چاوه ريان ده كات ﴿وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ﴾ كاره كانيان به رپوه بيات و ئاواته كانيان به دي بهينت ﴿وَلَا نَصِيرَ﴾ ناره حه تيه كانيان له سه ر لاييات نه گه ر خوا ﴿لَا يَسْتِيغِيثُ﴾ پشتيواني لي نه كردن، به راستي نه مانه كو مه ل و تا قمي خراپه كارو ره نج به خه سارو ريسوا و بيه شن.

(۷۸-۷۵): ﴿وَمَنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللَّهَ لَئِنْ آتَيْنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا آتَيْنَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧٦﴾ فَأَعَقَبَهُمُ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّمَهُ الْغَيْبِ ﴿٧٨﴾

واته: له و دوو پروانه كه ساتيك هه بوون به ئينيان دا به خوا ﴿لَئِنْ آتَيْنَا مِنْ فَضْلِهِ﴾ له دنيا دا نازو نيعه تمان به سه ردا بريزي ﴿لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ

الصَّالِحِينَ ﴿۱﴾ په یوه نندی خزمایه تسی به جی ده هیښین و پریز له میوان ده گرین و کاری چاک نه نجام ده دین، ﴿فَلَمَّا آتَاهُم مِّن فَضْلِهِ﴾ به وه فا نه بیون به رانبر شه و په یمانه ی که دابوویان، به لکو ﴿يَجْلُوا بِهِۦ وَيَتَوَلَّوْا۟﴾ له گو پرایه لی و ملکه چی ﴿وَهُمْ مُّعْرِضُونَ﴾ واته: پروویان نه کرده کاری خیر و چاکه، کاتی که به وه فا نه بیون به رانبر به و په یمانه ی که دابوویان به خوا ﴿فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ﴾ به رده و ام ﴿إِلَىٰ يَوْمٍ لَّيْقُونَهُۥ، يَمَّا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ﴾
 یا مسولمان خوی لم و هسفه ناشرینه پیاریزی، په یمان بدات به خوا ﴿﴾، نه گهر فلان که س فلان شتی بو بوو، شه وه شه و او واده کات، دوایش په یمانه که ی به جینه هیښی، ینگومان شه و خوا سزای ددات به دوو پرووی وه ک چون سزای شه وانی داوه، پیغه مبر ﴿﴾ له فهرمودی راستدا ده فهرموی: ﴿آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا أُؤْتِيَ خَانٌ﴾ (أخرجه البخاري برقم: ۳۳)، و مسلم برقم: (۱۰۹) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ).

واته: دوو پرووی سی (شتن): نه گهر قسه ی کرد دروی کرد، نه گهر به لینی دا سه ریچی کرد، نه گهر پاسپارده ی لادانرا ناپاکی تیدا کرد.

شم دوو پرووی که په یمان و به لینی داوه به خوا، نه گهر خوا ﴿﴾ له فه زل و چاکه ی خوی پی بیه خشی، شه وه خیر و چاکه ده کات و ده بیته یه کیک له چاکه کاران، قسه ی کردو دروی کرد، په یمانی داو نه بیرده سر، شه سپارده ی لادانرا و خیانته تی کرد، بویه هره شه ی کردو له هر که سیک شم کاره بکات وه ک ده فهرموی: ﴿الرَّيَعُومَاتُ﴾
 اللَّهُ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿﴾ له داهاتوویه کی نزدیکدا پاداشتیان ده داته وه له سر شه و کرده وانه ی که کردوویانه، شم ده قانه ده رباره ی پیایک له دوو پروو کان دابه زیه خواره وه که پیی ده و ترا: (تعلة) هاته خزمهت پیغه مبر ﴿﴾ داوای لیکر که له خوا ﴿﴾ پیاریته وه و له فه زل و چاکه ی خوی بیه شه ی نه کات، وه نه گهر پیی به خشی شه وه کاری خیر و چاکه ی پیده کاو په یوه نندی خزمایه تسی به جیده هیښی و هاو کاری بی نوایان ده کات، پیغه مبر ریش دعای بو کردو بوی پارایه وه، شم پیاهو بوو به خاوه ن مهر و مالآت به رده و ام له زیاد بووندا بوو، تا شاری مه دینه ی به جیه شت، تا وای لیها ت تنها له هندی له نویزه کان ناماده ده بوو، پاشان دوورتر که و ته وه تنها له نویزی هه بنیدا ناماده ده بوو، پاشان مهر و مالآت که ی زیاتر بوو

تا وای لیهات نامادهی جوموعه و جهاماعت نه ده بوو، پیغه مبهری خوا ﷺ بو ماوه به که نه بیینی پرسیاری له دؤخی کرد، نیردراوی نارد بو کۆ کردنه وهی زه کات کاتیک که تیپه رین به لای (ثعلبة) دا داوای زه کاتی ماله که یان لیکرد، نه ویش له وه لامدا وتی: نه مه ته نها باج و سه رانه یه، واته: نه مه باج نیه، به لام برای باج و سه رانه یه، زه کاتی پیسه دان، گه رانه وه بو خزمه تی پیغه مبهر ﷺ هه والی نه وه یان پیدا فرموی: (یا ویح ثعلبة یا ویح ثعلبة) واته: ده ک به لات لیدا (ثعلبة)، ده ک به لات لیدا (ثعلبة). کاتیک که نه م نایه ته دابه زی بو شه وو هاوشیوه کانی، هه ندی له که سو و کاره که ی رۆشتن بو لای و نه م هه واله یان به (ثعلبة) گه یاند، نه ویش هات و زه کاتی ماله که ی خوی دابه پیغه مبهر ﷺ به لام نه و لسی وهر نه گرت، پاش وه فاتی پیغه مبهر ﷺ هینای بو نه بو به کر، نه ویش لسی وهر نه گرت، پاش وه فاتی نه ویش هینای بو عومهر نه ویش لسی وهر نه گرت، و تراوه: نه و له سه رده می ئیامی عوسماندا وه فاتی کردوه^(۱).

(۷۹-۸۰): ﴿الَّذِينَ يَلْمُزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۷۹﴾ أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ. وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۸۰﴾﴾

نه مه ش به هه مان شیوه له ریسوا کردنی دوو پوه کانه خوا پروویان رهش بکات- بو هه ر شتی بانگ بکرین ره خنه ی خویانی لیده گرن و تانه ی لیده ده ن، کاتیک خوا و پیغه مبهره که ی ﷺ هاناندا له سه ر چاکه و به خشین، مسولمانان به ده میه وه هاتن نه وه ی له توانایاندا بوو هه ر که سه و به پیی توانای خوی دریقی نه کرد، تیااندا بوو زوری ده به خشی، وه تیااندا بوو که می ده به خشی، دوو پوه کان تانه و ته شه ریان له وانه ده دات که

(۶) چیرۆکی (ثعلبة) زۆریک له موفه سیرین باسیان کردوه، وه زۆریکیش له زانا گه وره کانی فه رموده ناسی شه رزه له بواری فه رموده دا به لاواز دایاناره، له وانه: (إبن حزم، البیهقی، القرطبی، الهیثمی، العراقی، إبن حجر، السیوطی، المناوی)، وه بیجگه له نه وانیش ره حه تی خویان لیبی، روونیان کردۆته وه که له سه نه دی فه رموده که دا (علی کوری یزید) هاتوه، وه شه و لاوازه وه ک چۆن له ریوایه ته که دا هاتوه: مه عانی کوری روفاعه و قاسمی کوری عه بدوره حمان نه مانیش هه ردوو کیان لاوازن، وه (إبن حزم) له چه ند روویه کی ته روه فه رموده که ی به لاواز باسکرده. بروانه: (۲۰۸۱۱)، والأصابة: ترجمه ثعلبة، ومجمع الزوائد (۳۲۷)، والجامع لاحکام القرآن (۲۱۰۸)، وفیض القدییر (۲۵۷۸)، وفتح الباری (۸۳)، ولباب النقول للسیوطی (۱۲۱) وتخریج الإحیاء للعراقی (۳۳۸۳).

مالئکی زوربان به خشيوه، ده يانوت نهم به خشينه تنها بو رپاو ناوبانگه، وه به نه وانه يشی که که میان به خشيوه له هه ژاره کان ده يانوت: بئگومان خوا ده وله مهندهو پئويستی بهم به خشينه که مه نيه، خوا ﷻ نهم نايه ته ی ناره خوار: ﴿الَّذِينَ يَلْمِزُونَ﴾ واته: ره خنهو تانهو تشهر ﴿الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ﴾ ده يانوت: مه به ستیان پئی رپا کردنو شانازی کردنه ﴿وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ﴾ نه وانه ی که که میان هه یه و به پئی توانای خویمان ده يانه خشی، دوورپوه کان ده يانوت: خوا ده وله مهندهو پئويستی به و چا کانه نيه ﴿فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ﴾ خوا ﷻ وه لامی دانوه به وه ی ﴿سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ نه وان وته کانیان له م خاله ترسنا کانه دا کو کرده وه:

له وانه: شوئکه وتیان به دواي مسولماناندا، وه سورر بوون له سر نه وه ی وته یه ک بدوزنه وه و بیکه نه سر باسی خویمان، خوا ﷻ ده فهر موی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ (۱۹) النور. وه له وانه: تانه دانیان له برواداران به هو ی ئیمانته که يانه وه، بئبروایه به خواو رق لیبونه وه یه به دین، که بئگومان تانه دان حه پرامو قه ده غه یه، ته نانهت یه کیکه له تاوانه گوره کان له دنیا دا، به لام تانه دان له کارووباری ناینیدا ناشریترو گوره تره.

وه له وانه: برپاردانیان له سر نه وه ی که هر که سی مالئکی زور بیه خشی نه وه بو رپایه، هه له یه کی کوشندهو ناشرینه، وه قسه کردنه له غه یبو په نهانیدا، وه تانه دانه به گومان، ده ی چی خراپه یه ک له مه خراپتره؟!

وه له وانه: قسه کانیان ده رباره ی نه و که سه ی که مالئکی که م ده به خشیت: (خوا ده وله مهندهو پئويستی به نه و نيه) وته یه که مه به ستیکی پووچو به تالی تیدایه، بئگومان خوا پئويستی به خیرو چاکه ی که م و زوریش نيه، ته نانهت پئويستی به ده وله مهندهو ترینی هه موو ئاسمانه کانو زه ویش نيه، به لکو خوا فرمانی به بنده کانی کرده که نه وان پئويستیان به وه یه، خوا ﷻ نه گهر چی ده وله مهنده بنده کانشی هه ژارنو پئويستیان به نه وه ﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ﴾ (۷) الزلزلة. له قسه ی دوو روه کاندا خاوبونه وه یه ک به دی ده کریت له خیرو چاکه دا بو یه پاداشتیان نه وه یه خوا ﷻ کالته یان پئی بکات و سزای سه ختو به ئیشیان بو دیاری بکات.

﴿ اَسْتَغْفِرْ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ اِنْ
 تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً ﴾ (داواى لى
 خوشبويان بؤ بكى يان نه كى، تنانته
 نه گهر حفتا جاريش داواى ليبورديان بؤ
 بكى) نه مه بؤ موبالعه يه ﴿ فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ
 لَهُمْ ﴾ (هه رگيز خوا ليان خوشباين) وه ك
 چون له ده قىكى ترده هه رموى: ﴿ سَوَاءٌ
 عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ
 لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ اِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْفَاسِقِينَ ﴾ (۶) ﴿ المنافقون.

پاشان هو كارى نه وه يان بؤ باس ده كات كه
 ليان خوش نايت، ده هه رموى: ﴿ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
 كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ﴾ بى باوه ر
 داواى ليوردن هيج سوويكى پيناگه به ني

اَسْتَغْفِرْ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ اِنَّ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً
 فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
 وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۶﴾ فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ
 خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا
 لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿۷﴾ فَلَيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلَيَبْكَوا كَثِيرًا
 وَكَانَ أَكْبَرَ أَجْرَاءَ ﴿۸﴾ إِنْ رَجَعْتَ إِلَىٰ طَائِفَةٍ مِنْهُمْ
 فَاسْتَدْتُكَ لِلْخُرُوجِ قُلْ لَنْ أَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقْبَلُوا مَعِيَ
 عَدُوًّا إِنْ كُمْرَ رَضِيْتُمْ بِالْقُعُودِ
 مَعَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۹﴾ وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ إِلَى الْإِسْلَامِ
 قُلْ هُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَمْرًا يُهْتَمُّونَ
 بِهِ فِي الدُّنْيَا وَرَبِّهِمْ أَنَسَبُهُمْ وَأَوْلَاهُمْ لَئِنْ كُنْتُمْ
 تُؤْمِنُونَ ﴿۱۰﴾ أَنْزَلْنَا سُورَةَ أَنْعَامُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
 أَسْتَدْتُكَ
 أَوْلُوا الْقَوْلِ لِيَهْتَمُّوا بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿۱۱﴾

به هه مان شيوهش كارى چا كه ﴿ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴾ نه وانه ي كه فاسق بوون
 بووه ته وه سفيك بويان، به شيوه يه ك كه جگه له وه هيجى تر هه لنا بئيرن و نايشى گورن، هه قو
 راستيان بؤ ديت، به لام نه وان ره تي ده كه نه وه، بويه خوا ﴿﴾ سزايان ده دادو سه كه وتوويان ناكات.
 (۸۱-۸۳): ﴿ فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
 وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿۷﴾
 فَلَيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلَيَبْكَوا كَثِيرًا وَكَانَ أَكْبَرَ أَجْرَاءَ ﴿۸﴾ إِنْ رَجَعْتَ إِلَىٰ طَائِفَةٍ مِنْهُمْ
 فَاسْتَدْتُكَ لِلْخُرُوجِ قُلْ لَنْ أَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقْبَلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنْ كُمْرَ رَضِيْتُمْ بِالْقُعُودِ
 أَوْلَمَرَّةً فَاقْعُدُوا مَعَ الْخٰفِلِيْنَ ﴿۹﴾

خوا ﴿﴾ رپووني ده كاته وه كه دوو رپوه كان شانازيان ده كرد به دواكه وتنيان و نه چوونيان بؤ
 جهنگ، وه به باى خه ياليندا نه ده هات، كه نه وه به لگه يه له سه نه بووني ثيمانو، هه لئاردني
 كوفر به سه ر ثيمانه وه، ده هه رموى: ﴿ فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ ﴾ نه مه
 نه ندازه يه كى زياتره له سه ر دواكه وتن، چونكه نه مه دواكه وتنيكى قه ده غه كراوه، وه شانازي
 كردن و رازيپوونه به و تاوانه ﴿ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ نه مه به

پيچه وانهی برودارانه، نه وانهی کاتیک که دواده کهون، نه گهر به هوی بیانویه کیشه وه بیت
 خه مبار ده بن و بی تاقه تیه کی زور پرویان تیده کات، وه پر به دل بیان خوشه به مالو سه روه ت و
 سامانو نه فسیان له پیناوی خوادا ﷺ جهاد بکن، چونکه له دله کانیاندا ایمان چه سپیوه، وه
 چاوه روانی فزلو چاکه و پاداشتی خواده بن، وَقَالُوا ﷻ واته: دوپروه کان وتیان: ﷻ لَانْفِرُوا فِي
 الْحَرِّ ﷻ واته: ده رچون لهم گهر مایه دا زور قورسه، فزلو چاکه ی پشویه کی کاتی ته و او بوویان
 دا به سر پشویه کی همیشه ی ته و او دا، خویمان له گهر مایه ک پاراست که له سیبردا خوئی لی
 ده پاریزی، وه له به یانیاو نیواراندا نامینی، به سر نهو گهر مایه دا که کهس ناتوانی نندازه ی
 بکات که نهویش ناگری به تینی دوزه خه، بویه ده فهرموی: ﷻ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا
 يَفْقَهُونَ ﷻ کاتیک که گرنگیاندا به وهی که نامینی به سر نهوهی که همیشه ییه، وه کاتیک که
 خویمان دزیه وه له ناره حه تیه کی که مو ته و او بوو، بو ناره حه تی و ناخوشیه کی به رده و او م دانه بر او
 ﷻ فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكِوْا كَثِيرًا ﷻ واته: با لهم دنیا یه دا که سه رهنجام ته و او ده بی و کوتای بی
 دی، رابویرنو دلیان خوش بی و له زه تی لیوه ریگرن، دنیا بن له داهاتوویه کی نزدیکدا له سزای
 سه خندا ده بن، ﷻ جَزَاءُ يَمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﷻ له بیبروایی و دوپرووی، وه گوینه دان به فرمانی
 په روه رد گاریان، ﷻ فَإِنْ رَجَعْتَ اللَّهُ إِلَىٰ طَائِفَةٍ مِّنْهُمْ ﷻ نه وانهن که به بی بیانوو دوا که وتن، وه
 خه مبار نه بوون به دوا که تیان له جهاد کردن ﷻ فَاسْتَدْنُوكَ لِلْخُرُوجِ ﷻ بو غه زایه کی تری
 غهیری هم غه زایه، نه گهر بینان ناسانه ﷻ فَقُلْ ﷻ وه ک سزایه ک بیان بلئی: ﷻ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ
 أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا ﷻ خوا ﷻ بنبیازه له تیوه ﷻ إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا
 مَعَ الْخَالِفِينَ ﷻ نه مهش وه ک چون خوا ﷻ ده فهرموی: ﷻ وَتَقَلِّبْ آفِئِدَتَهُمْ وَأَبْصُرُهُمْ كَمَا لَمْ
 يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١٠﴾ ﷻ الأنعام.

ینگومان نهوهی قورسی و تنبه لی کردوه و دوا که وتوه له جهاد کردن که فرمانی پیکراوه، له
 کاتیکدا هلی بو ره خساوه، دوی نهوه سر که توو نابی و درز ده که ویته نیوان ته وو جهاد کردنه وه.
 وه هروه ها به هانه یان ده بری، چونکه مسولمانان نه گهر بزائن نهوان قده غه یان لیکراوه بچن بو
 جهاد به هوی سرینچی کردنیانه وه، نهوه ده بیته سه رهنست و سر کونه کردنیان، وه ده بیته په ندو
 وانه یه ک بو نهوهی هیچ کهس نهو کارهی نهوان نه انجام نهدات.

(۸۴): ﷻ وَلَا تَصَلِّ عَلَىٰ أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَىٰ قَبْرِهِ ۗ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ وَمَاتُوا
 وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٤﴾ ﷻ

خوا ﷻ (به پیغمبر ﷺ) ده فهرموی: ﷻ وَلَا تَصَلِّ عَلَىٰ أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا ﷻ پاش به خاک

سپاردن دوغاي بۇ بکات، يىگومان نوپۇز وەستان لەسەر گۆرە کانيان تڪاو شەفاعەتى ئەوہ بۇيان، وە ئەوان تڪاو شەفاعەت سووديان پى ناگە يەنيت ﴿إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَسِقُونَ﴾ ھەر كەسيك يىپروايى و لەسەر ئەوہ بمرى، تڪاي ھىچ كەس سوودى پى ناگە يەنيت، ئەوہش دەيىتە پەندو عيبرەت بۇ غەيرى وانيش، وە ترساندن و سەر كۆنە كردن بۇ كەسانى تر، بەو شيوہ ھەر كەسى كوفرو دوورويى لى دەربكەوى ئەوہ نوپۇزى لەسەر ناكرى.

ئەم دەقە بەلگە يە لەسەر رېنگە پىداني نوپۇز لەسەر برواداران، وە وەستان لەسەر گۆرە كانيان بۇ ئەوہى دوغايان بۇ بكرى، وە ك چۆن پىغەمبەر ﷺ ئەوہى دە كرد بۇ برواداران، يىگومان تەنگ كرنەوہى قەدەغە كردن لە دووروە كان، بەلگە يە لەسەر رېنگە پىدان بۇ برواداران.

(۸۵): ﴿وَلَا تَعْبِجْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ﴾

(ئىنجا خوا ﷻ بە پىغەمبەر ﷺ دەفەرموى): ﴿وَلَا تَعْبِجْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ﴾ واتە: سەرت سورنەمىنى بەو كەسانەى كە خوا مال و سامان و مندالى پىداون، ئەمە بە ھۆى ئەوہوہ نىہ كە رىزى لىگرتون، بەلكو ئەوہ بۇ سوو كايەتى و سەر كۆنە كرنىانە ﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا﴾ ماندوو دەبن لە بەدەستەئىنانىدا، وە دەترسن لە لەدەستدانى، وە پىرۇزبايشيان لىنا كرى، بەلكو بەردەوام بە ھۆيەوہ تووشى ناخوشى و نارەحەتى دەبن، وە لە خوا ﷻ پىرۇزى دواى دوريان دەخاتەوہ، تا لە دونيا دەردەچن ﴿وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ﴾ خۇشەويستى دونيا بىيەشى كروون لە ھەموو شتى، بەردەوام دلان پەيوەستە بىيەوہو بىريان لە لا يەتى.

(۸۶-۸۷): ﴿وَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ أُولُوا الطَّلُوفِ مِنْهُمْ وَقَالُوا دَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ﴾ ﴿رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ﴾

خوا ﷻ بەردەوامى دوورووہ كان لەسەر تەنبەلى و تەوہزەلى لە بەندايەتى كرندا پروون دە كاتەوہ، وە ئەوانە دابەزاندنى سوورەت و نايەتە كان ھىچ كاريگەر يە كيان لەسەر دروست ناكات، دەفەرموى: ﴿وَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ﴾ فەرمانيان پىدە كرى بە برۋاھىتان بە خواو جىھاد كردن لە پىناويدا ﴿اسْتَأْذَنَكَ أُولُوا الطَّلُوفِ مِنْهُمْ﴾ واتە: ئەوانەى كە دەو لەمەندن و ھىچ بيانوويە كيان نىہ، كە يىگومان خوا ﷻ مال و مندال و سامانى پىبەخشيون، ئەى بۇ سوپاس و ستايشى خوا ناكەن، وە فەرمانە كانى بەجىناھىنن، بەلام ئەوان تەنھا تەنبەلى و داوا كرنى دانىشتىيان لە جىھاد كردن ويستوہ ﴿وَقَالُوا دَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ﴾.

خوا ده فهرموى: ﴿رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ
الْخَوَالِفِ﴾ چون رازى بوون به وهى
كه له گه ل ژنو په ككه وتوه كاندا دابنشن
له جهاد كردن، نايان نه وانه هيچ عه قلو
تيگه يشتيكيان هه بوو نهو رينگه يان پييان
نیشاندا؟ يان خوا موری داوه به سهر
دله كانياندا كه ههست به خيرو چا كه
ناكهن، وه ويستى نه وه يان تيدا نيه بزنان كه
كامه خيرو چا كه ي تيدا به بويان؟ نه وان له
به رزه وه نديه كاني خويان تيناگهن، نه گهر
به راستى تيبگهن نه وه رازى نابن پله و پايه يان
له پله ي پياوه تى بيته خواره وه.

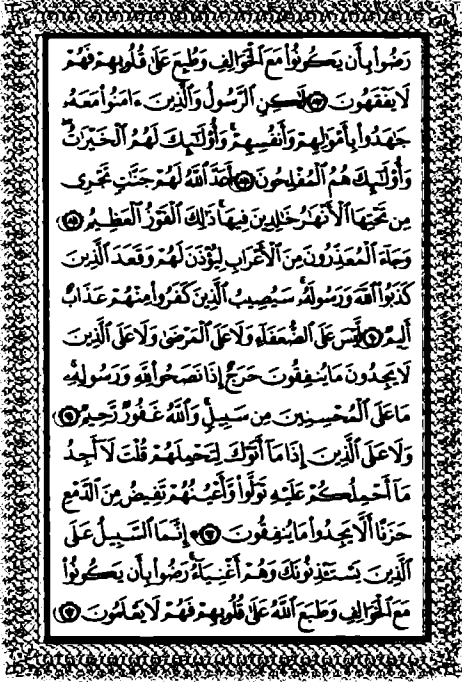
(۸۸-۸۹): ﴿لَيْكِنَ الرَّسُولَ وَالَّذِينَ

ءَامَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ

وَأَوْلِيَّكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأَوْلِيَّكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۸۸﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۸۹﴾

خوا ده فهرموى: نه گهر نهو دوورپرووانه له جهنگ و جهاد دوابكهون، نه وه خوا ﴿۸۸﴾ بى نيازه ليسان،
وه فزلو چا كه ي خوى رشتوه به سهر كومه له بنده يه كى تايه تى خوى له دروستكراوه كاني
كه بهم كار هه لدهستن، نه وانهش ﴿الرَّسُولُ﴾ كه موحه ممه ده ﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا﴾
معه جاهدوا باموالهم وانفسهم به يى ته نيه لى و لهش گرانيه وه، به لكو به دلى خوش و
مژده دانوه به ره و پيرى ده رون ﴿وَأَوْلِيَّكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ﴾ چا كه يه كى زور له دنياو
دواروژدا ﴿وَأَوْلِيَّكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ هه وانه ي كه گه يشتن به بهرترين ناوات و حزه كانيان
﴿أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ ده ك سه رى
لى بشيوى نهو كه سه ي كه وه ك نه وان حه زى بى ناكات، وه دين و دنياو دواروژى بدورينى،
نه مه هاوتاي فهرمايشتى خوابه ﴿قُلْ ءَامِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا
يَسْئَلْنِ عَلَيْهِمْ يَخِرُونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿۱۰۷﴾ الإسراء

هه روه ها ده فهرموى: ﴿فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَلْنَا بِهَا قَوْمًا لَيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ

﴿ ۸۱ ﴾ الأنعام (واته: نجا نه گهر نهوانه (كافره كاني رپوژگاری تپوه) بروايان پينه كنه، نهوه كومه ليكمان لي راسپاردوون كه بيان بيبروانين).

(۹۰-۹۳): ﴿ وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۹۰﴾ لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَحْدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۹۱﴾ وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا اتَّوَكَّلُوا لِيَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَحَدٌ مَّا أَحْمَلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَحْدُوا مَا يُنْفِقُونَ ﴿۹۲﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْيَاءٌ رَضُوا بَأَن يُكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۹۳﴾ ﴾

خوایه ده فهرموی: ﴿ وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ ﴾ واته: نهوانی که کهمترخه م بوون له درچوون بو جهاد کردن هاتنه خزمهت پیغمبر ﷺ تا مؤله تیان پیدات واز له جهاد بهینن، به خه یا لیاندا نه ده هات داوای لیبوردن بکهن، به هوی لاوازی بروایانه وه، به لام نهوانی خواو پیغمبره که یان به درودادنه، به به کجاری دانیشن و وازیان له بیانو هینانه وه هینا، وه ده گونجی مانای وشه: ﴿ الْمُعَذِّرُونَ ﴾ واته: نهوانی که عوزرو بیانوویان هه به، هاتنه خزمهت پیغمبر ﷺ تا بیانوویان قبول بکات، وه نهویش سروشتی وابوو عوزری لهو که سه قبول ده کرد، که عوزری هه به ﴿ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ﴾ له بانگه شه کردنیان بو برواهینان، که پیوستی ده کرد ده ریجن، وه کاریان پینه کرد، پاشان هه ره شه یان لیده کات به وه: ﴿ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴾ له دنیاو دوارپوژدا، کاتیک که باسی نهوانی کرد که عوزرو بیانوویان هینا به وه، نهوانیش دوو بهش بوون: به شیکیان بیانوویان هه بوو له شهرعدا، وه به شیکي تریان بیانوویان نه بوو، به فهرمايشتی خوی باسی کردوه، وه ک ده فهرموی: ﴿ لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ ﴾ له بینین و جهسته یاندا، نهوانی که هیچ هیزو توانا به کیان نه تا ده رچن بو جهنگ و جهاد ﴿ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى ﴾ نه مه گشتگیره بو هه موو جوړه نه خو شیه کانه، که خاوه نه که ی ناتوانی به هوی به وه ده ریچی و جهاد بکات، له شه لی، کویری، په تایی تا، وه که سینک ئیفلیچ و گوج بیت، وه هاوشیوهی نهوانه.

﴿ وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَحْدُونَ مَا يُنْفِقُونَ ﴾ واته: هیچ تویشوویه کیان نه، وه که رهسته ی گواسته وه یان نه له گه شته که یاندا به کاری بهینن، نا نهوانه گونا هیان ناگات، به مهرجیک دلسوزین بو خواو پیغمبره که ی ﷺ به شیوه به ک که له ناخیاندا به کلابووبینه وه، نهوان نه گهر

توانایان ههیی که مترخه می ناکه ن بۆ جیهاد کردن، وه هه موو توانا کانیان بخه نه کار له سر هاندان بۆ جیهاد، ﴿مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ﴾ واته: له هو کار نیک که خراپه به دوا ی خۆیدا نه هینی، ینگومان نه وان به چاکه کانیان نهو ئه ر که ی که له سر یانه له مافی خواو بهنده کانی به جیان هیناوه به پی توانا- بۆیه لۆمهو سه رزه نشتیان له سر نیه، وه نه گه ر که سینک چاکه له شتیکدا بکات که توانای به سه ریدا هه یه، نهو له سه ری لاده چی لهو شته ی که توانای نیه، ئه م تایه ته ده کر ئته به لگه بۆ بنه مایه ک ئه ویش: هه ر که سینک چاکه بکات له گه ل که سینکی تر دا له نفس، یان له مالیدا به مر جیک چاکه له گه ل کراو، چاکه خوازی، پاشان مال له که م و کورتی تیکهوت، یان به یه کجاری له ناو چوو، نهو له سه ری پیوست نیه بیژیری، له بهر نهو هی چاکه خوازه، وه هه چ رینگایه ک نیه بۆ تاوانبار کردنی چاکه خوازان، وه ک چۆن به لگه یه له سه ر نهو هی نه گه ر که سینک چاکه خواز نهیی و خراپه کاری، نهو پیوسته بیژیری ﴿وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ له لیبوره یی و میهره بانی، له وانه خو ش دهیی که ییتوانان، وه به پی نیه تیان پاداشتیان ده داته وه ﴿وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ﴾ که تو هه چت ده ست نه ده کهوت، بۆیان دابین بکه ی ﴿قُلْتَ﴾ بیانوو ت بۆ هینانه وه و پست وتن: ﴿لَا أَحَدًا أَحْمَلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَرْنًا أَلَّا يُحَدِّثُوا مَا يَفْقَهُونَ﴾ نه وان بی توانا بوون، هه موو توانا کانیان خسته کار، بۆیه تووشی خه مباری و ناره حه تیه کی قورس بوون، که خوا ﴿وَلَا تَدْرِيانَ﴾ ده رباره یان باسی کردوه، نه وان هه چ تاوانیکیان له سه ر نیه، وه نه گه ر ناره حه تیان له سه ر هه لگیرا، نهو کار ده گه ر ته وه بۆ نه صل و بنه ما، که ئه ویش بریتیه له نیه تی خیر و چاکه، وه به پی نیه تی هه ولو کوشش ده کات، به لام نه گه ر نه یوانی نهو وه کو ئه و که سه وایه که کاره که ی کردیی ﴿إِنَّمَا السَّبِيلُ﴾ ته نها نه وان هی که تومه تبار ده کرین داوای مؤله ت ده که ن له ده رچوون، له کاتیکدا ده وله مهندنو هه چ بیانوو یه کیان نیه، نه وانه ﴿رَضُوا﴾ (رازی بوون له گه ل به جیماوه کان بن و له گه ل تیوه نه بن) بۆ نفس و ناینه که یان ﴿بِأَن يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ﴾ وه ک ژنو مندال و هاوشیوه کانی ﴿وَلَهَبَرِ﴾ له بهر نهو رازی بوون بهو حاله، چونکه خوا ﴿وَلَا تَدْرِيانَ﴾ موری نابوو به سه ر دلپانداو خیر و چاکه ی وه رنه ده گرت، وه هه ستیان به بهر ژه وه مندیه ناینی و دنیا یه کان نه ده کرد ﴿فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ وه کو سزایه ک بۆ نهو سه ر پیجه ی که کردیان.

(۹۶-۹۷): ﴿يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهَ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ يُؤْتِيكُمُ الْغَيْبَ وَالشَّهَادَةَ فَمَنْ كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۹۶﴾ سَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِنِعْرَضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَآوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۹۷﴾ يَخْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿۹۸﴾﴾

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهَ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ يُؤْتِيكُمُ الْغَيْبَ وَالشَّهَادَةَ فَمَنْ كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۹۶﴾ سَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِنِعْرَضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَآوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۹۷﴾ يَخْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿۹۸﴾

کاتیک که باسی دوپروه دهوله مهنده کانی کرد که هیچ

بیانویه کیان نه بسو، هه والیدا که نه وان ﴿يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ﴾ له غه زاو جهنگه کاتاندا ﴿قُلْ﴾ به نه وان ﴿لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ﴾ برپروا به بیانووه درۆینه که تان ناکه یسن ﴿قَدْ نَبَأْنَا اللَّهَ مِنْ أَخْبَارِكُمْ﴾ ینگومان نه و راستی فهرمووه له وته کانیدا، بیانوو هیچ سوودیکي نیه، چونکه نه وان بیانوو دههیننه وه به پیچه وانهی نه وهی که خوا ﴿لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ﴾ هه والی پنداوه، دهی مه حاله نه وان راست بکن له کاتیکدا هه واله که بیان پیچه وانهی هه والی خوابه که له راستیدا بهرزرترین پله و پایه ی هه یه ﴿وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ﴾ له دنیا دا، چونکه کرده وه ته رازووی راستگوویی و درۆیه، به لام تنها وته و قسه کردن هیچ ماناو به لگه یه کی تیدا نیه، ﴿ثُمَّ تَرُدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ﴾ نه و خوابه ی که هیچ شتیکی لی ناشاردریته وه، له خیر و شهر و خرابه، وه پادا شتان ده داته وه به دادپه روه ری یان به چاکه ی خوئی، به بیی نه وهی به قه د گردیله یه ک سته متان لی بکات.

بزانه: تاوانبارو گوناهار سنی حاله تی هه یه: یه که م: یان نه وه یه وته و بیانووی

وہرہہ گیری بہ ناشکراو نہینئی، وہ چاوپوشی لیدہ کری بہ جورئی وہ ک نہوہی تاوانسی نہ کردبی.

دووم: یان ئەوہیہ تۆلہ یان لیدہ کریتہوہ بہ سزادان و سہرزہ نشت کردنی راستہ قینہ لہسہر تاوانہ کانیان. سیہم: یان پروویان لی و ہرہہ گیرن، وہ پرویہ پروی سزاو تۆلہ ناکرینہوہ لہسہر ئەو کردہوہی کہ کردوویانہ، ئەم حالہ تہی سیہمہ خوا ﷻ فرمانی پیکردہوہ لہ ماملہ کردن لہ گہل دوورہہ کاندہ، بۆیہ دہفرموی: ﴿سَيَجْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لَتُعَرِّضُوا عَنْهُمْ﴾ واتہ: سہرزہ نشتیان مہ کەن، وہ داری حەدیان لی مەدەن و مەیانکوژن ﴿إِنَّهُمْ رِجْسٌ﴾ واتہ: ئەوانہ پیسو و بۆگەنن، شایستہی ئەوہ نین گرنگیان پیدری و بہ بای خە یالدا یین، وہ سہرزہ نشت و سزا سوودو کہ لکی نیہ بۆیان، سزای دۆزخ بەسہ بۆ ئەوان ﴿جَزَاءُ يَمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ (ئەو سزایەش بە هۆی ئەوہیہ کہ بۆ خۆیان بہ دەستیان ہیناوە).

وہ کہ دہفرموی: ﴿يَجْلِفُونَ لَكُمْ لِرَضَا عَنْهُمْ﴾ واتہ: بہ ہەمان شیوہ ئەم مەبەستہی تریشیان لہ ئیوہ دہوی جگہ لہ پشت تیکردن، بەلکو حەز دە کەن لییان رازی بن، وہ ک ئەوہی ہەر ہیچیان نہ کردییت ﴿فَإِنْ تَرَضُوا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ﴾ واتہ: دروست نیہ بۆ ئیوہ ئەی برواداران لہ کەسی رازی بن، کہ خوا ﷻ لی رازی نہبووہ، بەلکو پیوستہ لہسەرتان شوینی پەرورەدگارتان بکەون لہ رازیوونی و توورہ ییدا، وہ سەرنج بدەن چۆن دہفرموی: ﴿فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ﴾ نہیفەرمووہ: ﴿فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنْهُمْ﴾ واتہ: خوا لییان رازی نابئی، ئەمەش لہبەر ئەوہیہ بیئہ بەلگہ کہ دەرگای تەوبەو لیخۆشبون کراوہیہ، وہ ئەوان ہەرکات داوای لیخۆشبون بکەن، ئەوہ خوا تەوبەیان لیوہرہہ گری و لییان خۆش دەبییت، بہ لام چونکہ فاسقن خوا لییان رازی ناییت، چونکہ بەر بەست ہەیہ لہ رازیوونی خوادا، کہ ئەویش دەرچوونیانہ لہ فرمانی خوا ﷻ و پەنا بردنیانہ بۆ ئەو شتہی کہ خوا حەزی پیی نیہ لہ ہاوبەش دانان و دوو پرووی و سەرپیچی کردن، وہ پوختہی ئەوہی کہ خوا ﷻ باسی کردوہ، دەربارہی ئەو دوو روانہی کہ لہ جەنگ و جیہاد دواوە کەون بەبی ییانو، ئەگەر عوزرو بیانویان بۆ برواداران ہیناوە، وہ وا گومانیان برد کہ

له وانه: ده شته كيه كان زياتر حه زيان له سه روه ت و سامانه و په زيلترن، هه نديكيان ﴿مَنْ يَتَّخِذْ مَا يُنْفِقُ﴾ له زه كات و به خشين له پيناوى خوا ﴿﴾ وه هاوشيوه ي شه وه ﴿مَعْرَمًا﴾ واته: به زيان و ناته واويه كى گه و ره ته ماشاي ده كات، مه به ستي په زامه ندى خوا ﴿﴾ نيه، وه زه كات نادات به زور نه بى ﴿وَيَرْبِضُ بِكُمْ الدَّوَابُّ﴾ واته: له دژايه تى و رق ليوونه وه يان له بر واداران، شه وان به دريژايى سال چاوه پروان ده كهن به سه رها تى خراب به سه ر بر واداراندا بيست، شه مه پيچه وانه ده بيته وه، به لا و تيكشكان تووشى خو يان ده بيست. به لام بر واداران به سه رها تى خراب به سه ر دوژ مناندا ده هينن، وه داهاتووش ته نها بو شه وانه ﴿وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ به نيه تى به نده كاني ده زانيت، وه هر كرده وه يه ك كه ده يكه ن به دل سو زى بيست يان به پيچه وانه كى.

(۹۹): ﴿وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ أَلَّا إِتِنَا قُرْبَةً لَهُمْ سَيَدْخُلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنْ اللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

﴿ ۹۹ ﴾

له راستيدا هه موو ده شته كيه كان سه رزه نشت كراو نين، به لكو تيا ياندا هه يه ﴿مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ به هوى بروه ينانه وه رزگارى ده بيست له كوفرو دوو پرووى و كرده وه يه ك پيچه وانه ي پيوستى بروه ينان بى ﴿وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: له به خشينى ماله كه يدا ته نها مه به ستي نزيك بوونه وه يه له خوا، وه ﴿و﴾ ده يكات هه كار يه ك بو ﴿وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ﴾ واته: پاران هه ي بو يان، خوا ﴿﴾ ده رباره ي سوودى پاران هه ي پيغه مبه ر ﴿﴾ ده فهر موى: ﴿أَلَّا إِتِنَا قُرْبَةً لَهُمْ﴾ له خوا نزيك ده بنه وه، وه مال و سامان يان زياد ده كات و به ره كه تى تيده كه وى ﴿سَيَدْخُلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ﴾ له كومه له ي به نده چا كه كاني، بيگومان شه ﴿عَفُورٌ رَحِيمٌ﴾، له تاوانه گه و ره كان خو ش ده بى له شه كه سه ي داواى ليخوشبون بكات، وه به مبه ره بانى خو ي به نده كاني داده پوشى، وه به نده بر واداره كاني تا بيه ت ده كات به په حه تى خو ي و سه ر كه و توويان ده كات بو كارى چا كه، وه ده يان پار ي زى له سه ر پيچه كان، وه به جو ره ها شي ره پاداش تيان ده داته وه. شه ده قه پيرو زه ده بيته به لگه كه خه لكى ده شته كى وه ك خه لكى شار وايه، تيا ياندا هه يه مه دح كراوه، وه له ناوياندا هه يه سه رزه نشت كراوه، خوا ﴿﴾

سه رزه نشتی نه کردوون ته نها له بهر شهوهی عه رهبو ده شته کین، به لکو له سر شهوه زهمی کردوون که وازیان له فرمان به چاکه و قه ده غه کردنی خراپه هیناوه، شهوان له جیی شهو گومانه دا بوون.

وه له وانه: بیروایی و دوورویی کم ده کاو زیادیش ده کات، وه شهستور رهق ده بی و سوو کیش ده بی به پیی حاله ته کان.

وه له وانه: فهزل و چاکه ی زانست، شهوهی له دهستی ده دات نزیکتره له شهرو خراپه، چونکه خوا خو لومه و سه رکونه ی ده شته کیه کانی کرد، وه هه والیدا شهوان بیروایی و دووروییان به هیتره، وه هوکاری پیوستی بو شهو مه بهسته باسکرده، شهوان شایسته ترن که شاره زانه بن به سنوره کانی خوا که ناردوویه تیه خواره وه. وه له وانه: ییگومان چاکترین و به سوودترین زانست، ناسینی سنوره کانی خویه له بنه ماکانی ناین و لق و پوکانی، وه ک ناسینی سنوری بروهینان و نیسلام و چاکه و خو پاریزی و سه رکه وتن و گویرایه لی و په یوهندی خزمایه تی و کوفرو دوورویی و خراپه کاری و سه ریچی و زیناو خواردنه وهی مهی و ریباو هاوشیوهی شهمانه، مسولمان له شاره زابوونیدا ده توانی جیبه جیی بکات، شهگر فرمان پیکراو بوو، یان وازی لیبهنی شهگر قه ده غه کراو بوو.

وه له وانه: پیوسته له سه بروادار شهوهی له سه شانیه تی جیبه جیی بکات به دلکی فراوانه وه، وه سوور بی له سه شهوهی به ده سته کوهت ته ماشای بکات، نه ک به باجو سه رانه ی دابنیت.

(۱۰۰): ﴿وَالسَّافِقُونَ الْأُولُونَ
 مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ
 بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ
 وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ
 الْعَظِيمُ ﴿۱۰۰﴾

پيشكه وتوو به كه مه كان نه وانه كه پيش
 نه م ثومه ته كه وتوون، وه ده سپيشخه ريان
 كردوه، به بروا هينان و هيجره ت و جيهاد
 كردن، وه به جيهت نانى دينى خوا ﴿۱۰۰﴾ من
 الْمُهَاجِرِينَ ﴿۱۰۰﴾، وه له كوچكردووان،
 الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ
 يَنْتَعُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿۱۰۰﴾ الحشر.

وَالسَّافِقُونَ الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
 اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ
 لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
 ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۰۰﴾ وَمَنْ حَوْلَ كَعْبِ بْنِ الْأَعْرَابِ
 الْمُتَفِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا يَسْلَمُونَ
 عَنْ تَلَمُّهُمْ سَمِعْنَا بُرَيْدَ بْنَ مَرْثَدَانَ إِذْ قَالَ لِرَسُولِ اللَّهِ
 عَزِيمٍ ﴿۱۰۰﴾ وَآخَرُونَ أَعْرَابٌ يُدْرِكُهُمْ يَخْلَطُونَ بِهَا فَيَكَلِّمُونَ
 وَآخَرُونَ سَيِّئَاتِ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنْ اللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ
 ﴿۱۰۰﴾ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ
 إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۰۰﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا
 اللَّهُ هُوَ قَبْلُ التَّوْبَةِ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ
 اللَّهُ هُوَ التَّوْبَةُ الرَّحِيمِ ﴿۱۰۰﴾ وَقُلْ أَتَمَنَّا بِأَنْ يَكْفُرَ اللَّهُ عَمَّا
 وَرَسُولِهِ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَيُرَدُّونَ إِلَى عَذَابِ النَّارِ وَاللَّهِ
 وَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۰۰﴾ وَآخَرُونَ مُرْجُونَ لِقَاءَ اللَّهِ
 إِنَّمَا وَدَّعْتُم مُّبَدَّلًا يُنَبِّئُكُمْ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۱۰۰﴾

﴿۱۰۰﴾ له ﴿۱۰۰﴾ وَالْأَنْصَارِ ﴿۱۰۰﴾، وَالَّذِينَ تَوَّعُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ
 إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْتِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ
 خِصَاصَةٌ ﴿۱۰۰﴾ الحشر.

كه ده فهرموى: ﴿۱۰۰﴾ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ ﴿۱۰۰﴾ به بيرو و باوه پرو و ته و كرده وه كان، نه مانه
 نه و كه سانه كه پاريزراون له سه رزه نشت كردن، وه سفو پيايه لدانيان به ده ست هيناوه،
 وه گوره ترين ريزرو شكو له لاين خوا ﴿۱۰۰﴾ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ ﴿۱۰۰﴾ ره زامه ندى خوا
 گوره تره له هه مو نازو نيمه ته كانى به هه شت ﴿۱۰۰﴾ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
 تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ ﴿۱۰۰﴾ كه تيده به رى به ژير باخ و باخاته كانى به هه شتدا ﴿۱۰۰﴾ خَالِدِينَ فِيهَا ﴿۱۰۰﴾
 داواى گواسته وه و جيگور كى ناكه ن له به هه شتدا، چونكه هر ناوا تيك ده خوازن ديه
 دى، وه هر چيان بوى ده ستيان ده كه وى ﴿۱۰۰﴾ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۰۰﴾ هر شتيك نه فسرو
 ثاره زوو هه زى پيده كا تيدا به ده ست دى، وه رووح چيژى ليوره ده گرى، وه دل پيى
 نارام ده بى، هه روه ها جهسته پيى تير ده بى، وه هه مو مه ترسيه كيان لى به دوور ده بيت.
 (۱۰۱): ﴿وَمَنْ حَوْلَ كَعْبِ بْنِ الْأَعْرَابِ مُنْفِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا

تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنَعَذِبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يَرُدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١١١﴾
 خوا ۱۱۱ ده فهرموی: ﴿ وَمَنْ حَوْلَكَ مِنْ الْأَعْرَابِ مُتَفَقِّهُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ ﴾
 به هه مان شیوه دوو پروون ﴿ مَرَدُّوْا عَلَىٰ الْفِتَاقِ ﴾ واته: لیبراون له سه ری راهینانان
 له سه ری کردوهو بهردهوامن، وه سات به سات زیاتر پروده چن تیایدا ﴿ لَا تَعْلَمُهُمْ ﴾ به
 خودی خویمان تا سزایان بدهی، یان مامه له یان له گه لدا بکه می به پیی دوو رویان، دیاره
 له مه شدا حکمه تیکی گه وره ی تیدایه ﴿ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنَعَذِبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ﴾ ده گونجی
 ناوهینانی به دوو له سه ر شیوه ی خو ی بی، ده کری له دنیا دا سزایه ک بچیژن، وه له
 دوا پروژیشدا، ده کری له دنیا دا خه مو خه فت و نار هه تیان تووش بیی به هو ی نه و
 سه ر که و تنانه ی مسولمانان به ده سستی دینن، وه له قیامه تیشدا به تووندترین شیوه سزا
 بچیژن، وه ده گونجی مه به ست نه وه بیی که له داها توویه کی نزیکدا سزایان ده ده یین و
 چهن د باره ی ده که ی نه وه بو یان.

(۱۰۲-۱۰۳): ﴿ وَعَاخِرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنْ أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنْ صَلَّوْتُكَ سَكَنَ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾ ﴾

خوا ۱۱۱ ده فهرموی: ﴿ وَعَاخِرُونَ ﴾ نه وانه ی که له شاری مه دینه و ده ورو به رین له
 و لات ه نیسلامیه کان ﴿ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ ﴾ واته: دانیان پیدانوا په شیمان بوونه وه، وه
 هه ولیاندا خویمان پاک بکه نه وه ﴿ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا ﴾ کرده وه دانامه زری و
 جیگیر نابیی به یه کتا په رستی خوا نه بی، که ده ریبه نیی له کوفر و هاوبه ش دانان،
 بیگومان نه وه مه رجه بو هه موو کرده وه یه کی چاک، نه وانه کرده وه ی چاک و خراپیان
 تیکه ل کردبوو، که به چا و قایمی ده ستیان بو هه ندی له تاوانه گه وره کان ده برد، وه
 که مته ر خه میان له هه ندی له نه ر ک و پیویستیه کانداه کرد، له گه ل نه وه شدا دانیان به وه
 داده نا، وه به هیوا بوون خوا لیان خو ش بی، نا نه وانه ﴿ عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ﴾ وه
 لیخوشبوونی خوی به به زه یی له به نده که ی دوو جو ره:
 یه که م: سه ر که و تن بو داوا ی لیخوشبوون، دوو هم: وه رگرتنی پاش نه وه ی که نه نجامی
 ده دن.

﴿ إِنْ أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾ پیا هه لدانی به لیسورده و میهره بانی، نه و دوانه ن که دروستکرا و
 لیی بیه ش نابیی، به لکو ژایانی سه ر زه وی و ناسمان بوونی نیه به بیی نه و دوانه نه بی،

نه گهر خه لکی به هوی ستمه کانیانه وه توله یان لی بکرایه توه، شه وه له سر زویدا
 یه ک گیاندار نه ده ما، وه ک خوا ده فرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ يُمَسِّكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا
 وَلَئِنْ زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا﴾ ۴۱ فاطر، وه له لیخوشبونوی
 خوا ۴۱ نه وانهی که زیده پروییان کردوه له نفس و دهر و ونی خوئیانه وه، نه وانهی که
 تهمنیان له گونا هو تاواندا تهاو کردوه، نه گهر داوای لیخوشبونوی لی بکه نو بگه پرنه وه
 پیش شه وهی بمرن با به که مترین ماوه یش بی، شه وه بیگومان لیان ده بووری، وه له
 تاوانه کانیان خوش ده بی، وه نه گهر که سیک چاکه و خراپهی تیکه ل کرد بی و دانی به
 تاوانه که یدا نابی و په شیمان بی، وه ته و بهی راسته قینهی نه کرد بی، شه وه له نیوان ترس و
 نومید دایه، نه وه له سه لاهمه تیه وه نزیکه.

به لام شه وهی تیکه لی کردوه دانپیدا نه ناوه و په شیمان نه بووه شه وه له وهی پیشوو
 که کردوو یه تی، به لکو به رده و امه له سر تاوان، شه وه مه ترسی له سره، خوا ۴۱ به
 پیغه مبره که ی ۴۱ وه شه وهی له جیگای شه وه فرمانی پیکردوه بر و اداران پاک بکاته وه و
 بروییان ته او بکات، ده فرموی: ﴿حُذِّمْنَ أَمْوَالَهُمْ صَدَقَةً﴾ بریتیه له زه کاتی فپر ز
 کراوه ﴿تَطَهَّرَهُمْ وَزَكَّاهُمْ﴾ واته: له تاوان و سه ریچی و ره و شتی ناموو ناشرین
 پاکیان بکاته وه ﴿وَزَكَّاهُمْ﴾ واته: زیاد ی ده کات، وه ره و شتی جوان و کرده وهی
 چاکیان په ره پیده دات، وه پاداشتی دنیا و دوا پروژیان بو زیاد ده کات، وه به ره که ت
 ده خاته سه روه ت و سامانیانه وه ﴿وَصَلَّ عَلَيْهِمْ﴾ واته: دوعا و نزا بو بر و اداران بکه به
 گشتی، وه به تایه ت کاتی که زه کاتی ماله کانیان دهر ده که نو ده بهینن بوت ﴿إِنَّ
 صَلَوَاتِكَ سَكَنٌ لَهُمْ﴾ واته: نارامی و دنیایی ده دات به دل کانیان، وه مزده یان پیده دات
 ﴿وَاللَّهُ سَمِيعٌ﴾ بو پاران وه کانت، بیستیکی وه رگرتن ﴿عَلَيْمٌ﴾ به حالی به نده کان،
 پاداشتی هموو که سی به پیی کرده وه که ی ده داته وه و به گویره ی نیه تی، پیغه مبر ۴۱
 فرمانی خوی ۴۱ جیه جی ده کرد، وه فرمانی پیده کردن به دهر کردنی زه کات، وه
 نوینه ره کانی ده نارد بو کو کردنه وهی، نه گهر که سی زه کاتی ماله که ی بر دایه بو ی،
 شه وه نزا ی بو ده کرد و داوای به ره که تی بو ی ده کرد.

شم ده قه به لگه یه له سر پیوستبونوی دهر کردنی زه کات له هموو مالیکدا، شه مه نه گهر
 بو بازار گانی بی، بیگومان شه وه مالیکه زیاد ده کات و که سابه تی پیده کری، هق وایه
 به شی هه زاری لیبدری، به وهی که خوا ۴۱ پیوستی کردوه له زه کات، وه بیجگه له

مالی بازار گانی، نه گهر ماله که زیادو گه شهی کرد، وه ک دانه ویلهو بهروبومو ناژه لی به خیو کردن بو سوودو قازانج، وه زیرو زیوو گه وههر، شهوه زه کاتی تیدا پیویست ده بی، وه نه گهر بهوشیوه نه بوو پیویست نابی تیایدا، له بهر شهوه نه گهر بو ماله وه بوو، شهوه به پیی نهریت لهو مالو سامانانه نیه که مروف پهره ی پیده دات.

نمه شهوه شی لیوه رده گیری: که بیگومان بهنده ناتوانی خو ی پاک رابگری دل و دهرونی خاوین بکاته وه، تا زه کاتی ماله که ی نه دات، وه هیچ شتیک نایته که فاره تی تنها دهر کردنی نه بی، چونکه پاک و خاوینی دل و دهر وون له سهر دهر کردنی زه کات راوه ستاون.

وه شهوه ده گه به نی: رهوا بوونی پارانه وهوه دو عای پی شهوا یان جیگره که ی، بو شهوه که سه ی که زه کاتی ماله که ی ده هی نی و دهریده کات، وه شهوه ده بی به ناشکرا بی، تا شهوه که سه ی پیی ده به خشری ناسووده بی.

وه له و اتا که ی وه ره ده گیری، پیویسته خوشی به خه یته دلی بر واداره وه به و ته ی نهرمو نیان، وه هاوشیوه ی شهوه که دلی پیی خوش و ناسوده ده بی، وه به هه مان شیوه پیویسته هانی شهوه که سه بدریت که خیر و چاکه ده کات و ده ستخوشی لی بگری، وه دو عای خیریشی بو بگری.

(۱۰۴): ﴿الَّذِينَ يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾

﴿الَّذِينَ يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ﴾ واته: شه ی بو به رفراوانی ره حمه تی خواو شهوه هه موو به خشنده بیان نه یانزانیوه، شهوه بیگومان ﴿يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ﴾ واته: له هه موو ته وه به یه ک خوش ده بی، به لکو شهوه نده ی پی خوشه بهنده که ی داوای لی خوشبوونی لی بکات، که له شهنده دا نیه ﴿وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ﴾ له وان، وه به ده سستی راستی وه ری ده گری، له لای خو ی بو شهوه ی زیاد ده کات، وه ک چون که سیک له شهوه مالو سامان زیاد ده کات، تا خورمایه ک شهوه نده ی کیویک گه وه ره زیاد ده کات. ﴿وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ﴾ واته: زور لیورده یه به رانه ره بهنده کانی، هه ره که سیک داوای ته وه به لی خوشبوونی لی بکات، وه نه گهر چه ندین جاریش دووباره ی کردیته وه، شهوه لی وه رده گری، بیزار نابی له داوای لی خوشبوون، تا شهوان خویان بیزار ده بن و یاخیوون هه لده بژیرن، وه دوستایه تی دوژمنه که یان ده کن ﴿الَّذِينَ﴾ شهوه یه که به میهره بانیه که ی هه موو شتیکی

داپوشیوه، وه نووسیویه تی بۆ ئه و که سانهی له خوا ﷻ ده ترسن و زه کاتی ماله کانیان ده دن، بروایان به نایاته کانی هه یه و شوینی پیغه مبه ره که ی ده که ون.

(۱۰۵): ﴿ وَقُلْ أَعْمَلُوا فَسِرِّيَ اللَّهِ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ، وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَرْدُوتٌ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيَنْتَشِرُ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴾ (۱۰۵)

خوا ﷻ ده فهرموی: ﴿ وَقُلْ ﴾ به دووروه کان: ﴿ أَعْمَلُوا ﴾ له وه ی که ده یکه ن، وه به رده وام بن له سه ر پووچ و به تالیان، و مه زانن ئه وه ده شاردریته وه که س پی نازانی ﴿ فَسِرِّيَ اللَّهِ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ، وَالْمُؤْمِنُونَ ﴾ واته: پیوسته کرده وه کانتان روون بیته وه و ناشکرابی ﴿ وَسَرْدُوتٌ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيَنْتَشِرُ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴾ له خیر و خراپه، ئه مه هه ره شه به کی تووند و ره قه بۆ ئه و که سه ی که به رده وام ده بی له سه ر خراپه کاری و سه ریچی، وه ده گونجی مانا که ی به و شیوه بی: ئیوه ئه گه ر کاریکی خیر و چاکه، یان شه رو خراپه تان کرد، ئه وه خوا ﷻ ناگای لی تانه، وه له کاتیکی نزیکدا پیغه مبه ره که ی و بنده پرواداره کانی ناگادار ده کاته وه له کرده وه کانتان، ئه گه ر چی له ناختانی شدا بی ت.

(۱۰۶): ﴿ وَءَاخِرُونَ مُرْجُونَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴾ (۱۰۶)

ده فهرموی: ﴿ وَءَاخِرُونَ ﴾ واته: ئه وانسه ی که دانیشن و دوا که وتوون ﴿ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ ﴾ له م ده قه دا ترساندنکی تووند به دی ده کری بۆ ئه وانسه ی که دوا که وتوون، وه هانیان ده دات له سه ر ته وبه و داوای لی خوشبوون و په شیمانی ﴿ وَاللَّهُ عَلِيمٌ ﴾ به دۆخی بنده کان و نه ته کانیان ﴿ حَكِيمٌ ﴾ هه موو شتی له جیگای خۆیدا داده نیت، به پی نپله و پایه ی خۆی، جا ئه گه ر حیکمه تی و پیوست بکات لی خوش بی، ئه وه به میهره بانسی خۆی لی خوش ده بی، وه ئه گه ر حیکمه تی و بخوازی که ریسوایان بکات و سه ر که وتوویان نه کات بۆ خیر و چاکه، ئه وه به و شیوه ده کات.

(۱۰۷-۱۱۰): ﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾ لَا نَقُومُ فِيهِ أَبَدًا لِمَسْجِدٍ أُتِيَ عَلَىٰ التَّقْوَىٰ مِنْ أَوْلَىٰ يَوْمٍ آخِرٍ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَّخِذُوا اللَّهَ وَآلَهُ حِجْبًا الْمُظْهِرِينَ ﴿١٠٨﴾ أَقَمْنَا مَسْجِدًا بِبَيْتِنَا عَلَىٰ تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٍ أَمْ مَنْ أَسَسَ بَيْتِنَا عَلَىٰ شَفَا جُرْفٍ هَارٍ فَأْتَاهَا بِيهٍ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾ لَا يَزَالُ بُدِئُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾﴾

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ فَإِذَا لَمِنَ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾ لَا نَقُومُ فِيهِ أَبَدًا لِمَسْجِدٍ أُتِيَ عَلَىٰ التَّقْوَىٰ مِنْ أَوْلَىٰ يَوْمٍ آخِرٍ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَّخِذُوا اللَّهَ وَآلَهُ حِجْبًا الْمُظْهِرِينَ ﴿١٠٨﴾ أَقَمْنَا مَسْجِدًا بِبَيْتِنَا عَلَىٰ تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٍ أَمْ مَنْ أَسَسَ بَيْتِنَا عَلَىٰ شَفَا جُرْفٍ هَارٍ فَأْتَاهَا بِيهٍ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾ لَا يَزَالُ بُدِئُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾

خه لکاتیك هه بوبون له دووپروه كان له خه لکی (قبا) مزگه و تیکیان له نزیك مزگه وتی پیغه مبهر ﷺ دروست کرد، مه بهستیان نه وه بوو زیان به مسولمانان بگه یه نن، بو پته و کردنی ریزه کانی خو یان تا بیته په ناگه یه ک بو کاتی پیویستی، خوا ﷺ نه پنی هه لمالین و ریسوای کردن، ده فهرموئ: ﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا﴾ واته: زبانی هه یه بو برواداران و بو مزگه وته که یان که تیایدا کۆده بنه وه ﴿وَكُفْرًا﴾ واته: مه بهستیان پنی بیپروایی بوو، به لام بیجگه له نه وان مه بهستیان نیمان بوو ﴿وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ واته: بو نه وه ی پهرته وازه و بهش بهشیان بکه ن ﴿وَإِرْصَادًا﴾ واته: شوینی په ناگه و خو ناماده کردن ﴿لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ﴾ واته: پشتیوانی نه وان هی که دژایه تی خواو پیغه مبهر ﷺ ده که ن و هه موو توانا کانیان خسته ته کار بو نه و مه بهسته، نمونه وه ک: نه بو عامیری راهیب، که له خه لکی مه دینه بوو، کاتیك پیغه مبهر ﷺ کۆچی کرد بو مه دینه و له وی نیشه جی بوو، بروای پنی نه هینا، وه له سه رده می نه فامیدا خوا په رستی ده کرد، رویشت بو لای بته رستان داوای کومه کی لیکردن بو نه وه ی جهنگ بهر یا بکات له دژی پیغه مبهر ﷺ، کاتی که لای نه وان نه گه یشت به ویست و نامانجه که ی، په نای برده لای قه یصر، به گومانی خو ی سه ری بخت،

به لَامِ نُوو نه فرين ليكراوه له ريځگا تياچوو، وه له گه ل دووړوه كاندا په يمانيان به په كتر دابوو، له چوار چيوه نُوو په يمانه دا مزگه وتيكيان دروست كرد بو زيان گه ياندن به مسولمانان، وه حى و نيگا له وباره يه وه دابه زى، پيغه مبر ﷺ برياريدا به رووخاندن و سوتاندنى، پاشان دوايى بوو به مذبزه له و سر كه وان، پاش نُووهى خوا ﷺ مه به سته بوگه نه كانيان ناشكرا ده كات ده رباره ي دروست كردنى مزگه وته كه ده فرموى: ﴿وَلِيَحْلِفْنَ إِنَّ أَرْضَنَا﴾ له و مزگه وتهى كه دروستمان كردوه ﴿إِلَّا الْحُسَيْنِ﴾ واته: يارمه تى و چا كه خوازي له گه ل لاوازو بيتواناو كوړوو په ككه وته ﴿وَاللَّهُ شَهِدٌ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ﴾ پيگومان شايه تى خوا ﷺ راستره له سوينده كاني نُووان. ﴿لَا نَقَمُ فِيهِ أَبَدًا﴾ واته: هه رگيز نوږو له و مزگه وته دا مه كه كه بو زيان دروستكراوه خوا له وه بى نيازت ده كات، وه تو ناچار نيت به و كار ه ﴿لَمَسْجِدٍ أُسَسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ﴾ نيسلامى تيدا ناشكرا بووه له (قبا) نُوو ش مزگه وتى (قبا) ه له سر بنه ماي دلسو زى بو خوا ﷺ بونيد نراوه، بو به جى هينانى يادى خواو دروشمه كاني، ثم مزگه وته پيروزه ﴿أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ﴾ وه به ندايه تى تيدا بكه ي و يادى خواى تيدا بكه يته وه، نُوو مزگه وته پيروزه، وه خه لكه كه يشى به ريزه، بو به خوا ﷺ وه سفيان ده كات به وتهى: ﴿فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَّخِروا﴾ له تاوان و سه ريچى، وه خوږيان پاك بكه نه وه له پيسى و بوگه نى و بى ده ستنوږى و له شگرانى.

له راستيدا نه گه ر كه سيك هه زى له شتيك هه بى پويسته هه ول و كووشى بو بكات، جا نه گه ر نُووان سوور بوون له سر پاك و خاوينى له تاوان و گوناوه پيس و پوخلى، ده بوو نُووان زووتر مسولمان بونايه، وه به رده وام بوونايه له نوږو كردن و جهاديان بكردايه ت له گه ل پيغه مبردا ﷺ، وه تاينسى خوايان جيبه جى بكردايه، وه خوږيان بپاراستايه ت له سه ريچى خواو پيغه مبره كه ي ﷺ. پيغه مبر ﷺ پر سيارى ليكردن پاش دابه زينى ثم ده قه كه وه سفيان ده كات به پاك و خاوينى، نُووان وتيان: نيمه به دواى به ردا تاو به كار ده هينين بو خو پاك كردنه وه، نُوو ش ده ستخوشى ليكردن له و كار ه يان ﴿وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ﴾ خو پاك راگرتنى واتاى (المعنوي)، وه ك خو پاراستن له هاوبه ش دانانو رهوشتى ناشرين، وه خو پاك كردنه وهى هه ست پيكردن (الحسية) وه ك لبردنى پيس و پوخلى و له ش گرانى و بى ده ستنوږى.

پاشان باس له فزل و چا كه ي نيوان مزگه وته كان ده كات به پيى نيه تى خاوه نه كانيان، وه ريځ بوون له گه ل ره زامه ندى خوادا ﷺ، ده فرموى: ﴿أَفَمَنْ أُسَسَ بُنْيَانُهُ عَلَى تَقْوَى مِنْ

اللَّهِ ۞ واته: له سەر نیه تیکی چاک و به دلسوزیه وه ۞ وَرِضْوَانٍ ۞ به پی فرمانه کانی خوا ۞ بئی، ئەو کات دلسوزی و شوینکه وتنی پیکه وه کۆ کردوه ته وه ۞ خَيْرَ أُمَّمٍ مِّنْ أَسَسَ بَيْنَكُنَّ. عَلَى شَفَا ۞ واته: له سەر لیواری ۞ جُرْفٍ هَكَرٍ ۞ واته: ناودری که نده لانیکی فسهل که به ره و رووخان ده روات ۞ فَأَنْهَارٍ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۞ ئەوهی که به رژه وهندی دنیاو دوا روژی تیدایه.

لَا يَزَالُ بُنِينَهُمْ الَّذِي بَنُوا رِبَةً فِي قُلُوبِهِمْ ۞ واته: گومان و دوودلی له دله کانیاندا ماوه ته وه ۞ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ ۞ به وهی که به شیمان بینه وه و داوای لیخوشیرون بکهن، وه لئی بترسن به ئەوپه ری لیتسان، بهو شیوه به خوا ۞ لِيَأْنِ لِيَأْنِ خَوْشِ دَهْبِي، ئە گه رنا ئەوه به پی نیهت و نیازه کانیان هیچیان بۆ زیاد ناییت، تهنه گومان نه بی بۆ سەر گومانه کانیان، وه دووروی بۆ سەر دووروییه کانیان ۞ وَاللَّهُ عَلِيمٌ ۞ به هه موو شه کان، ئاشکراو نهی نی، وه شاراهو و دیار، وه به وهی که به نده کان پاراستویانه و ئاشکرایان کردوه ۞ حَكِيمٌ ۞ هه رچی له کارو دروستکردن و فرمان و قه دهغه کردنی هه یه، تهنه به پی حیکمهت و داناییه تی، سوپاس بۆ خوا ۞.

ئهم نایه تانه سوودیکی زوریان لیوه رده گیریت:

یه کهم: دروستکردنی مزگهوت له نزیک یه ک بۆ زیان گه یانندن به مزگهوتیکی تر حه رام و قه دهغه کراوه، وه پیویسته مزگهوتی زیانبه خهش بر وخینری له سەر نیه تی خه راپسی خاوه نه کانی.

دووهم: کرده وه ئە گه ر چی چاکیش بی، ئەوه هه لده گه ریته وه وه ده بیته قه دهغه کراوه، وه ک چۆن خاوه نه کانی مزگهوتی زیان به خهش نیه ته کانیان هه لگه راپه وه له دروستکردنی ئەوه مزگهوته دا.

سێههم: هه ر شتی که بیته مایه ی دووبه ره کی نیوان مسولمانان، ئەوه سه ریچیه، پیویسته وازی لی بهینری و لایبری، وه ک چۆن هه ر شتی که بیته مایه ی کۆ کردنه وه وه برایه تی مسولمانان پیویسته شوینی بکه وی و کاری پیکری، وه هانی له سەر بدری، چونکه خوا ۞ هۆکاری دروستکردنیان بۆ مزگهوتی زیانبه خهش، گریداوه به م مه بهسته وه که پیویسته قه دهغه ی لی بکری، وه ک چۆن ئەوه بیروایی و دژایه تی خوا و پیغه مبه ره که ی ۞ پیویست ده کات.

چوارهم: قه دهغه کردنی نوێژ له و شوینانه ی که سه ریچی تیدا ده کری، وه دوور که وتنه وه لی، وه نزیک نه بوونه وه لی.

پنجم: سه ريڭچي كاريگهري له شوين و جيگا ده كات، وه ك چؤن سه ريڭچي دوورووه كان كاريگهري هه بوو له سه ر مزگه وتي زيان به خش، وه قه دغه كردني نويز تايادا، وه به هه مان شيوه گويزپرايه لي كاريگهري له سه ر شوين و جيگا كان ده كات وه ك چؤن كاريگهري له سه ر مزگه وتي (قبا) كرد، تا خوا ده رياره ي ده فهرموي: ﴿لَمَسْجِدٍ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ﴾ (مزگه وتي ك كه له به كه م روزه وه له سه ر بناغه ي پاريز كاري بينا كرابي) واته: ﴿أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ﴾ (له پيشتره كه عيباده تي تيدا بكرئ) ئا له به ر ئه مه به مزگه وتي (قبا) فه زليكي هه به، وه ك مزگه وته كاني تر نيه، ته نانه ت پيغه مبه ر ﴿هه موو روزه اتنيكي شه مه سه رداني مزگه وتي (قبا) ي ده كردو نويزي تايادا ئه نجام ده دا، وه هاني ده دان نويزي تايادا بكه ن.

شه م: بيگومان سوودي ئه م هؤ كارانه ي كه باس كرا له ده قه كه دا له چوار به ماي گرنگدا كو ده بيته وه، نه ويش بريته له: هه موو كرده وه به ك زياتي هه بي بو مسولمانان، يان سه ريڭچي خوا ﴿هه موو بيگومان سه ريڭچي كردن له لقه كاني بيبروايه، يان دووبه ره كي خسته ئو مسولمانان، يان هاو كاري كه سيك كه دوژمني خواو پيغه مبه ره كه ي بي، بيگومان ئه وانه قه دغه كراون و به ره له ستيان ليده كرئ، وه به پيچه وانه وه.

حه و ته م: ئه و كرده وانه ي هه ستي پيده كرئ كه له سه ريڭچي خوا وه سه رچاوه ي گرتوه، به رده وام خواونه كه ي له خوا ﴿هه موو دوور ده خاته وه، تا له خوي دايده رني و داواي ليخوشبون ده كات، به شيوه به ك دلي دايري تي و زور په شيمان بي و ناخي بو هه لبيكي شي.

هه شته م: ئه گه ر مزگه وتي (قبا) له سه ر بناغه ي ته قواو له خوا ترسان بونياد نرابي، ئه ي مزگه وتي پيغه مبه ر ﴿هه موو كه له سه ر ده ستي پيروزي ئه و دامه زراوه و كاري تيدا كرده و خوا ﴿هه موو بو ئه و دايناوه له پيشتر و شايسته تره.

نويه م: كرده وه ي بونياد نراو له سه ر دلسوزو شوينكه وتن، بريته له كرده وه ي دامه زراو له سه ر ته قواو خواناسي كه خواونه كه ي ده گه به نيته ئو به هه ستي پر نازو نيمه ته كان، وه كرده وه به ك له سه ر مه به ستي خراب بونياد نرابي، وه له سه ر بيدعو گو مپرايي، بريته له و كرده وه ي كه دامه زراوه له سه ر كه ندرنيكي فسه ل، ده پوختيه ئو ناگري دوزه خه وه، وه خوا رينمايي گه لي سته مكار ناكات.

(۱۱۱): ﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ

يَقْتُلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدَّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبِشِرُوا بِيَعِّكُمْ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١١﴾ :

﴿ اِنْ اَلله ﴾ خوا ﴿﴾ هوال ده دات به هه واليكي راسته قينه، وه په يمان ده دات په يمانتيكي هق به كرپن و فروشتنيكي گه وروه به نرخ، وه له جياتيه كي (بارمه به كي) چاك، نه وپش برپتیه له ﴿ اَسْتَرَى ﴾ به نفسي پيروزي خوي ﴿ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ ﴾ برپتیه له شمك و فروشراو ﴿ بَأْتٍ لَهُمُ الْجَنَّةَ ﴾ كه تيادا هه يه نه وه ي نفسي حه زي ليده كات، وه چاو پني تير ده يي، له جوړه ها له ززه ت و خو شي و حوري جوانو پاكو خاوين، وه كو شك و ته لاري به رزو سه رنجرا كيش. وه سيفه تي گريبه ست و كرپن و فروشتن، بهو شيوه يه كه نفسي و ماليان بو جهاد كردن له دژي دوژمناني خوا ﴿﴾ به كار به ينن، بو به رز راگرتني ناوي خواو ناشكرا كردني ثانيه كه ي ﴿ يَقْتُلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ ﴾ نم گريبه ست و كرپن و فروشته له لايه ن خواوه ﴿﴾ ده رچووه و جهختي له سه ر كراوه ته وه به جوړه ها جهخت له سه ر كرده وه ﴿ وَعَدَّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ ﴾ برپتیه له چاكرپن و به ريز ترين و ته واو ترين كتيب له ناستي جهاندا، وه كه سانيك هيناويانه خاوه ن به رز ترين پله و پايه ن له ناو پيغه مبه راندا، هه موو نه و كتيپانه يه كده نكن له سه ر نم په يمانه راسته قينه ﴿ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبِشِرُوا ﴾ نه ي نه و پروادارانه ي كه پابه ندن بهو په يمانه ي به خواتان داوه، ﴿ بِيَعِّكُمْ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ ﴾ واته: له به ر نه وه ي دلتان پني خوش يي، وه هه نديكتان مژده بدات به هه نديكي ترتان، وه هه نديكتان هاني هه نديكي ترتان بدات ﴿ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴾ هيج سه ر كه وتنيك له وه گه وروه ترو چاكر نيه، چونكه خوشه ختي و جيگاي مانه وه ي هه ميشه يي له خو ده گريي، وه ره زامه ندي خوا كه له هه مووي گه وروه تره.

نه گه ر ده ته وي نه ندازه ي گريبه سته كه ت بزاني ته ماشاي كرپار بكه بزانه كييه؟ نه وه خوايه، وه ته ماشاي له برو له جياتي بكه، برپتیه له گه وروه ترين له جياتي، به هه شتي پر له نازو نيعمه ته، وه ته ماشاي به هاو نرخه كه بكه، برپتیه له نفسي و رووح، وه نه و ماله ي كه خوشه ويسترين شته له لاي مروف، نه و كه سه ي كه نم گريبه سته له سه ر ده ستي ده كروي، برپتیه له به ريز تريني پيغه مبه ران، وه به چي كتيبي ژماره ي بو دپاري كراوه، برپتیه له كتيبه گه وروه كان كه بو به ريز تريني دروست كراوه كان دابه زيوه.

(۱۱۲): ﴿التَّائِبُونَ الْعَمِيدُونَ
الْحَمِيدُونَ السَّاجِدُونَ الرَّاكِعُونَ
الْمُتَضَرِّعُونَ بِالْأَيْدِي
وَالسَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ
وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۱۱۳)

وهک نهوه وایه بوتری: کین نهوه
بروادارانه که مژده یان پیده دری به چوونه
ناو بهه شته وهه به ده ستهینانی پله و پایه ی
به رز؟ ده لی: نه وانه ﴿التَّائِبُونَ﴾
واته: پابهندن به تهویه و داوای لیخوشبون
له هه موو کاته کانداله هه موو تاوانه کان
﴿الْعَمِيدُونَ﴾ واته: وهه سفکراون
به به ندایه تی بو خوا، وه به رده وامن
له سر گوپرایه لی کردنی له به جیهینانی

پیوستیه کان و سوننه ته کان له هه موو کاتیکدا، به و شیویه به بنده ده بیته خواناس و
خواپه رست ﴿الْحَمِيدُونَ﴾ نه وانه ی سوپاسگوزاری خوا ده کهن له خوشی و
ناخوشیه کاند، وه له بوون و نه بووندا، نه وانه ی که دان به وهه ده تین که خوا نازو نیعمه تی
ناشکراو نهینی رشتوه به سه ریاند، وه به دریژیایی شهوو رۆژ یادی خوا ﷺ ده کهن
﴿السَّاجِدُونَ﴾ (السیاحه) گهشت لیکندراوه ته وه به رۆژوو، یان گهشت کردن بو
قیروونی زانست، وه لیکندراوه ته وه به گهشتی دل بو ناسینی خواو خوشه ویستی و
گوپرایه لی کردنی به به رده وامی، وه له راستیدا مه به ست له گهشت کردن: گهشت کردنه
به مه به ستی نزدیک بوونه وه، وه ک: حه ج و عومره و جیهاد کردن، وه گه ران به دوی
زانستدا، وه په یوه ندی خزمایه تی و، هاوشیویه نه وانه ﴿الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ﴾
نه وانه ی که زور نویژ ده کهن، که کرنوش و سوژده له خوده گریت ﴿الْأَمْرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ﴾ هه موو فه رزو سوننه ته کان ده گریته وه ﴿وَالسَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ﴾
هه موو نه وانه یه که خواو ﷺ پیغه مبه ره که ی قه ده غه یان کردوه ﴿وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ
اللَّهِ﴾ به فیر بوونی سنوره کانی خوا ﷺ که دایبه زاندوه بو پیغه مبه ره که ی ﷺ، وه

التَّائِبُونَ الْعَمِيدُونَ السَّاجِدُونَ
الرَّاكِعُونَ الْمُتَضَرِّعُونَ
بِالْأَيْدِي وَالسَّاهُونَ
عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ
لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۳﴾ مَا كَانَ
لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا
أَنْ يَسْتَفِزُوا مِنَ الْمُنْكَرِ
وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُوَّةٍ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَتْ لَهُمْ
أَنْهَذَا مِنْ حَكْمِ اللَّهِ
لَعَلَّكُمْ أَتَّعِبْتُمْ عَنْ
إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَتْ لَهُمْ
أَنْهَذَا مِنْ حَكْمِ اللَّهِ فَمَا
يَكُنْ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ
إِنْ إِنْزِيلُهُ إِلَّا مِنْ
عِنْدِ اللَّهِ فَتَلَاؤُا عَلَيْهِمْ
وَمَا كَانُوا يَلْقَوْنَ اللَّهَ
بِالْحَقِّ لَعَلَّكُمْ يَتَّقُونَ
إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمٌ ﴿۱۱۴﴾ إِنَّ اللَّهَ
لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ يَخْتَارُ
مَنْ يَشَاءُ وَمَا يُخْتَارُ
عِنْدَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا
بِعِلْمٍ ذُو الْعَرْشِ
لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى
النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ
وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ
اتَّبَعُوا فِي سَاعَةِ
الْمُنْتَهَى مِنْ بَعْدِ مَا
كَانَ يَنْزِعُ قُلُوبُ
قَرِيبٍ مِنْهُمْ فَتَابَ
عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِبُوتِرِهِ
وَقَرِيبٍ عَلِيمٌ ﴿۱۱۵﴾

ٺه وهى ده چيٽه چوار چيوه يه وه له فرمان و قده غه ڪراوو پر پاره ڪانه وه، وه ٺه وهى ناچيٽه ٺه و چوار چيوه يه وه، پابه نندن پيٺه وه به جيٽه جي ڪردن و از هيٺان.

﴿وَنَشَرَّ الْمُؤْمِنِينَ﴾ باسي نه ڪردوه مژده يان به چي پيڏري، له بهر ٺه وهى هم مو ٺه وانه بگريٽه وه که له سر بروهيٺان داده م زري له پاداشتي دنيا، وه ٺاين و دواپوڙ، مژده که هم مو برواداريڪ ده گريٽه وه، به لام ٺه نڌازه و وه سفي به پيٺي دؤخ و برواي بروادارانه، به به هيڙي و لاوازي، وه ڪار ڪردن به نيوه رو ڪي.

(۱۱۲-۱۱۴): ﴿مَا كَانِ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمْ أَنَّهَا مَوْعِدَةٌ وَإِنِ اتَّاهُ فَلَمَّا بَيَّنَّ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ﴾

﴿مَا كَانِ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ واته: ناگونجي و چاڪ نيه بو پيغه مبرو ۽ ٺه وانه ي که بروايان پيٺي هيٺاوه ﴿أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ﴾ واته: ٺه وانه ي که بيرواي پيڏه ڪهن و هاوبه شي بو داده نين، ﴿وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمْ أَنَّهَا مَوْعِدَةٌ﴾ داواي ليخوشبون له م حاله ته دا هه له يه که هيچ سووڊيڪي نيه، بو پيغه مبرو برواداران ناگونجي، چونڪه ٺه گهر له سر بته رستي بمرن يان زانرا ٺه وان له سر ٺه وه ده مرن، ٺه وه سزا له سر يان پويست ده بي و بو هه ميه سي له دوزه خدا ده مينه وه، وه تڪاو شفاعه تي تڪا ڪاران نايه ته هانا يانه وه، به هه مان شيوه داواي ليوردني ليوردن ڪارائينش. پويسته پيغه مبرو برواداران قابل بن له گهل خوادا ۽ له رازييون و توره پيدا، وه پشتيواني ٺه وه که سه بڪن که خوا پشتيواني لي ده کات، وه دڙايه تي ٺه وه که سه بڪن که دڙايه تي خوا ۽ ده کات، داواي ليخوشبون يان بو که سي که روون بو ته وه دوزه خيه پيچه وانه ي ٺه وه يه و دڙي ده وسيتي وه.

وه کاتيڪ بينرا خوشه ويستي خوا، پيغه مبر ئيبراهيم ۽ بو باوڪي پارايه وه ﴿عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَّهَا أَيَّاهُ﴾ وه ک ده فرموي: ﴿سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا﴾ ۴۷ مريم. ٺه وه له کاتيڪدا بوو پيش ٺه وه سه ره نجامي باوڪي بزاني، کاتي که بو ئيبراهيم روون بويه وه که باوڪي دوڙمني خواهيه، له سر بيرواي ده مري، وه ٺاموڙگاري يادخسته وه هيچ سووڊيڪي نيه بوي ﴿تَبَرَأَ مِنْهُ﴾ له گهل پهروه ردگاريدا گونجاو ريڪ بوو، وه له ٺاستيدا ٺه ده بي نواندا ﴿إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ﴾ واته: له هم مو

كاروباره كاندا ده گه پايه وه بو لاي خوا، زور يادى خواى ده كردو ده پارايه وه و گو پرايه لى ده كرد ﴿حَلِيمٌ﴾ واته: خاوهن به زه يى بوو به رانبهر به خه لكسى، وه لتيان ده بورا له وهى به رانبهرى نه نجامى ده دن، هه لهى نه فامه كان كارى تينه ده كرد، وه توله ي وه ك خوى له كه سى به رانبهر نه ده كرده وه، باوكى ينى وت: ﴿لَا رَجْمَكَ﴾ ۱۶ ﴿مَرِيَمَ﴾ واته: به رانبارانت ده كه م)، نه ویش ينى فەرموو: ﴿سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي﴾ ۱۷ ﴿مَرِيَمَ﴾ واته: داواى لى خو شجوروت بو ده كه م له په روه رد گارم) پيوسته له سه رتان په يره وهى نه و بكه ن، وه شوئى ميلله تى ئيبراهيم بكه ون له هه موو شتيكدا ﴿الْأَقْوَلِ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ﴾ ۱۸ ﴿الْمُتَحَنِّنَ﴾ وه ك چو ن خوا ناگادارى كردونه ته وه له سه رى، وه له سه ر ينجگه له وه ش، بويه ده فەرموى:

(۱۱۶-۱۱۷): ﴿وَمَا كَانَتْ أَلَلَةٌ لِّصَلِّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَهُمْ حَتَّىٰ بُيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ﴾
 ﴿إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ ۱۱۵ ﴿إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ﴾ ۱۱۶

خوا ﴿﴾ نه گه ر منعت بکات به سه ر گه ليكدا به هيدايت و رينمايى، وه فه رمانيان پى بکات به گرتنه به رى رينگاي راست، ينگومان خوا فه زلو چا كه ي خوى بويان ته واو ده كات، وه هه موو نه وانى نه وان پيوستيان پيه تى روونى ده كاته وه بويان، وه نه وهى گرنگه بو ژيانيان ناگاداريان ده كاته وه به جيان ناهيلى به ونبوون و گو مرايى، كه هيج ده رباره ي نايه كه يان نه زانن، نه مه به لگه يه له سه ر ته واوى ميه ره باني خوا، كه شه ريعه ته كه ي گشتگيره، به هه موو نه وانى به نده كان پيوستيان پيه تى له بنه ماو لقه كاني ثاين.

وه ده گونجى مه به ست له وه دا ﴿وَمَا كَانَتْ أَلَلَةٌ لِّصَلِّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ﴾ ۱۱۵ نه وه بى، واته: نه گه ر بويانى روونكرده نه وهى كه پيوسته خويانى لى پاريزن، له به رانبه ردا نه وان ملكه چ نه بوون، سزايان ده دات به گو مرا كردن، له پاداشتى نه وهى هه قو راستيان په تکرده وه، به لام به كه م له پيشتره ﴿إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ به ته واوى زانستى فيرى كر دوون كه پيشتر نه تانزاسى بوو، وه نه وهى سه رووى هه يه بو تان روونى كرده ته وه.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ﴾ واته: خوا ﴿﴾ خوى خاوهنى نه وه يه، كاروبارى به نده كان رينكه خات له ژياندن و مرانندن و هه موو جو ره كاني رينكخستن، نه گه ر كه م و كورتى له رينكخستن و دروستكراوه كانيدا نه بى، نه ي چو ن رينگه ده دات كه م و كورتى له

نایبته که پیدا ههیی، وه واز له بنده کانی بهینی چیده کهن بو خویمان بیکه، به گومرای و نهفامی بژین، نهوه گهورهترین پشتیوانیه بو بنده کانی، بویه دهفهرموی: ﴿ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴾ واته: پشتیوانیک پشتیوانیتان بکات به پیدانی نهوهی سودی ههیه بو تان، یان ﴿ نَصِيرٍ ﴾ نهوهی خراپه لیتان به دوور بخاته وه.

(۱۱۷-۱۱۸): ﴿ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۱۷﴾ وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَن لَّا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۱۸﴾: ﴿

﴿ لَقَدْ ﴾ خوا ﴿ تَابَ ﴾ هه وال ده دات به نه رم و نیانی و چاکه ی خوی ﴿ تَابَ ﴾ الله علی النَّبِيِّ ﴿ موحه مه د ﴾ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ ﴿ خواله که م و کورتیه کانیان خو شبوو، وه چاکه ی داباراند به سه ریاندا، وه گه یاندنی به به رزترین پله، نه ویش به پی هه ستانیان به کرده وه قورسو گرانه کان بوو، بویه دهفهرموی: ﴿ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ ﴾ واته: ده رچوون له گه لیدا بو کوشتاری دوژمنان له جهنگی ته بوو کدا، له گه رمایه کی زور سه ختدابوون له گه ل نه بوونی خواردن و خواردنه وه وه هو کاره کانی گواسته وه، وه زوری ریژه ی دوژمن، هه موو نه مانه بوونه هو کارو مایه ی دوا که وتن، پشتیان به خوا ﴿ بے ست و به و کاره هه ستان ﴾ ﴿ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ﴾ واته: دلیان هه لده گه رایه وه، وه نار هه زووی پشتووان و دانشتیان ده کرد، به لام خوا جیگیری کردن، وه یارمه تیدان و به ییزی کردن. (وزیغ القلب) واته: لادانی دل، بریتیه له لادان له ریگای راست، نه گه ر لادانه که له به کیک له بنه ما کانی دین بوو، نه وه کوفر و بیرواییه، وه نه گه ر له شه ریعه ته کانی بوو، نه وه به پی نه وه شه ریعه ته به که لینی لایداوه، یان که مته رخمی کرده له نه جامدانیدا، یان نه جامی داوه به شیوه به کی ناشه رعی.

که دهفهرموی: ﴿ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ ﴾ واته: ته وبه ی لیوه رگرتن ﴿ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴾ واته: له به زه یی و میهره بانسی نه وه به که منه تی خوی کرده به سه ریاندا، به داوای لیخو شبوون و ته وبه کردن، وه لینی وه رگرتوون و جیگیری کردون له سه ری.

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا ﴿۱۱۸﴾ وَوَعَىٰ لَهُ دَهْرُ جُورَانِ لَهْ وَغَزَايَهْ دَا،
 نُهْوانِشْ بَرِيتى بُوونْ لَهْ: كَهْ عَسْبى كُورى
 مَالِيكْ وَ دُووْ هَاوِرْپَرِكِهْى، چِرُوْ كَهْ كِهْ يَانْ
 بَهْ رُوونْ وَ نَاشْكَرَايى لَهْ كَتِيبى فَهْرَمُودَهْ
 رَاسْتَهْ كَانْدَا بَاسْكَرَاوَهْ ﴿حَتَّىٰ إِذَا﴾ خَهْمُ وَ
 بِيْتَاقَهْ تِهْ كى گَهْ وِرَهْ رُووى تِيْكَرْدَنْ، وَهْ
 ﴿صَافَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ﴾ وَاتَهْ:
 بَهْ وَ فَرَاوَانِيَهْى كَهْ هَهْ يَهْ تى ﴿وَصَافَتْ
 عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ﴾ وَاتَهْ: نُهْ وَ نَهْ فَهْ سَهْى كَهْ
 خُوشَهْ وَ يَسْتَرِنْ شَهْ لَهْ لَايَانْ، نُهْ وَ بُوْشَايَهْ
 فَرَاوَانَهْ لَهْ لَايَانْ تَهْ سَكْ بُووْ، نُهْ مَهْ شْ
 رُوونَادَاتْ تَهْ نَهَا لَهْ شَتِيكى زُورْ نَاخُوشْدَا
 نَهْ بى، كَهْ بَغَاتَهْ رَادَهْ يَهْ كْ ﴿وَضَنُّوا أَن لَّا

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا صَافَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ
 بِمَا رَحُبَتْ وَصَافَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَن لَّا مَلْجَأَ
 مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِمْ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّؤُوفُ
 الرَّحِيمُ ﴿۱۱۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ
 الصَّادِقِينَ ﴿۱۱۹﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ مِمَّنْ جَاءَهُمُ
 مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَفُّوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَتَعَبُوا
 بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَقِيصِهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ
 وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطَّوِّئُونَ أَهْلًا
 يَبْغِضُونَ وَلَا يَبْغِضُونَ أَهْلًا يَبْغِضُونَ وَلَا يَبْغِضُونَ
 لَهُمْ بِمَهْرٍ مِّمَّنْ آتَى اللَّهُ أَجْرَ الْخَيْرِ لِمَنْ خَشِيَ اللَّهَ
 وَلَا يَبْغِضُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ
 وَادِّئًا الْأَكْبُوتَ لَهُمْ رِجْزٌ مِنْهُمُ اللَّهُ أَحْسَنُ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۰﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنزِرُوا كَلِمَةً
 قُلُوا قَمْرًا مِنْ كُلِّ رَفِيقٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ
 وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿۱۲۱﴾

مَلْجَأً مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ﴾ وَاتَهْ: دَلْنِيَا بُوونْ وَ بَهْ حَالى خُوْيانِيَانْ زَانى كَهْ هِيْجْ كَهْ سْ
 رَزْگارى نَابى لَهْ نَارَهْ حَهْ تِهْ كَانْ وَ پَهْ نَاى بُوْ نَابِرَى جِگَهْ لَهْ خُواى تَاكْ وَ تَهْ نَهَا نَهْ بى،
 پَهْ يُوَهْ نَدِيَانْ دَابِرَا لَهْ خَهْ لَكى، وَهْ پَهْ يُوَهْ نَدِيَانْ لَهْ گَهْ لْ خُوادا بَهْ سَتْ، لَهْ خَهْ لَكى رَايَانْ
 كَرْدْ بُوْ لَاى خُوا، بَهْمْ نَارَهْ حَهْ تِهْ مَانَهْ وَهْ بُوْ مَآوَهْى پَهْ نَجَاشَهْ وَ ﴿شَرَّ تَابَ عَلَيْهِمْ﴾
 وَاتَهْ: رِيْگَهْى پِيْانْدَا دَاوَاى لِيْخُوشْبُوونْ بَكَهْنْ، وَهْ سَهْرْ كَهْ وَ تُووى كَرْدَنْ بُوْ نُهْ وَ مَهْ بَهْ سَهْ
 ﴿لِيَتُوبُوا﴾ وَاتَهْ: بُوْ نُهْ وَهْى تَهْ وَ بَهْ كَهْنْ وَ خُوا تَهْ وَ بَهْ كِهْ يَانْ لِيُوَهْ رِگِرَى ﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ
 النَّوَّابُ﴾ وَاتَهْ: لِيُوَرْدَهْ يى زُورَهْ تَهْ وَ بَهْ وَ هَرْدَهْ گِرَى، وَهْ خُوشْ دَهْ بى لَهْ تَاوَانْ وَ سَهْرِ پِيْچى
 ﴿الرَّحِيمُ﴾ مِيَهْرَهْ بَانى وَ بَهْ خَشْنَدَهْ يى خُوا بَهْرْدَهْ وَامْ دَادَهْ بَهْ زى بُوْ سَهْرْ بَهْ نَدَهْ كَانى خُوا
 لَهْ هَهْ مَوُوْ كَاتِيْكَدَا، وَهْ لَهْ هَهْ مَوُوْ چَرْ كَهْ يَهْ كَدَا، بَهْ هُوْى شَهْ وَهْ وَهْ دَهْ تَوَانَنْ كَارُوْبَارى ثَاينى
 دَنِيَايى بَهْ جى بَهِيْنْ.

نُهْمْ نَايَهْ تَانَهْ بَهْ لَهْ گَهْنْ لَهْ سَهْرْ نُهْ وَهْى لِيْخُوشْبُوونى خُوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ بُوْ بَهْ نَدَهْ كَانى بَهْرَزْتَرِنْ ثَا مانَجَهْ،
 خُوا بَهْ تَايَهْ تَرِنى تَايَهْ تَهْ نَدِيَهْ كَانى بَهْ نَدَهْ دَايْناوَهْ، مَهْ تى خُوْى بَهْ وَ هُوْ يَهْ وَهْ كَرْدَهْ
 بَهْ سَهْرِيَانْدَا، كَاتى نُهْ وَ كَرْدَهْ وَانَهْ دَهْ كَهْنْ كَهْ خُوا پِيْى رَازِيَهْ وَ خُوشى دَهْ وى.

وه له وانه: به زه يي خوا ﷺ به رانه ريان چه سپاندي بيرو بروايانه له کاتي ناخوشي و ناره چه تيدا. وه له وانه: به نديايه تي و خوا به رستي قورسو و گران له سهر نفس و دهر وون، فزل و چاکه ي زورتره و له پيشتره له واني تر، تا ناره چه تي قورسو و گران بي و پاداشتيش گه وره تر ده بيت. وه له وانه: ته وبه و داواي ليوردني خوا ﷺ به رانه ر به نده که ي به پي پشه يمانيه تي، هر که سيک تاوان و سه ريچي به باي خه ياليدا نيه ت، بيتاقت نايي ته گه ر نه نجاميشي بدات، نه وه ته وبه ي وهر نه گيراوه، نه گه ر چي و ابرائيست وهر گيراوه. وه له وانه: نيشانه ي خيرو نه مانسي ناره چه تي نه وه يه نه گه ر دل په يوه ست بوو به خواوه په يوه ست بوونکي ته و او، وه له به نده کان دابرا.

وه له وانه: له نهرمو نياني خوا ﷺ له گه ل نه و سئ هاوه له دا، ناره چه تي و ناخوشي به سهردا هيئان، نه وه ش عه يبه يه ک نيه به سهر يانه وه، ده فهرموي: ﴿خَلْفُوا﴾ نامازه يه له سهر نه وه ي برواداران به جيئان هيستن، وه دواختنيان به و مبه سته نه بوو که حزيان له خير نيه، بويه نه يفهرموي: (تخلفوا) دوا که وتن. وه له وانه: خوا ﷺ منه تي کرد به سهر ياندا به راستگوي، بويه فهرماني کرد په يره وييان بکريت.

(۱۱۹): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ﴾

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ (نه ي نه وانه ي برواتان هيئاوه) به خوا، وه به وه ي که خوا فهرماني پيکر دوه، هه ستن به جيبه جي کردني نه وه ي برواهيئان له سهر تان پيويست ده کات، نه ویش برتيه له پاريز کاري، به وازهيئان له وه ي خوا ﷺ قه ده غه ي کردوه و دوور که وتن وه لسي ﴿وَکُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ﴾ له گوفتارو کردارو بارو دوخياندا، نه وانه ي که وته کانيان راستن، وه تنها کارو کرده وه يان راسته، دوورن له تنه لي و سارد بوونه وه، پاريز راون له مبه ستي خراب، دل سوزو نيه ت پاکن، بيگومان راستگوي ريئمائي ده کات بو چاکه، وه چاکه ش ريئموويي ده کات بو به هه شت، خوا ﷺ ده فهرموي: ﴿قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمٌ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ﴾ المائدة.

(۱۲۰-۱۲۱): ﴿مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْغُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ﴾ وَلَا يَنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً

وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾

خوایان هانی خه لکی مه دینه دهدات له کوچکهران و دانیشتون، لهو کوچکهرانهی که به چاکی مسولمان بوون، ده فهرموی: ﴿ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﴾ واته: دروست نیه بویان و گونجاو نیه ﴿ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ ﴾ مانه وهی نهفس و دهروونیان له پشوودان و دانیشن ﴿ عَنْ نَفْسِهِ ﴾ لهو نهفسه پیروزو پاکه، به لکو پیغمبر له پیشره له برواداران له نهفس و دهروونیان، پیویسته له سر هه موو بروادارنیک خوئی بهخت بکات له پیناو پیغمبردا ﴿ نیشانهی به گهوره راگرتنی پیغمبر ﴾ وه خوشویستن و بروابوونی ته و او پئی نه وه یه که دوانه که ون له کاتی جهنگ و جهاددا.

پاشان باس له پاداشتی ده رچوون ده کات، ده فهرموی: ﴿ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ ﴾ واته: نه وانهی جهاد ده که ن له پیناوی خوادا ﴿ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ ﴾ واته: ماندوو بوون و ناخوشی ﴿ وَلَا مَحْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ واته: برسیتی ﴿ وَلَا يَطْشُونَ مَوْطِئًا يَغِيظَ الْكُفَّارَ ﴾ واته: له ده ستگرتن به سر و لاتیاندا ﴿ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نَيْلًا ﴾ وه کوسه رکه و تن و زیان دان له دوژمن، یان به ده سه تهنانی غنیمت و ده دستکوت ﴿ إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ ﴾ چونکه نه مه شوینه وارنیکه که له کرده وه کانیانه وه سه رچاوهی گرتوه ﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴾ نه وانهی که به چاکه خوازی ده ست پیشخهریان کرد بو فهرمانی خوا ﴿ وَبِهِ جَهَنَّمَانِ ﴾ که له نه ستویان دایه، له مافی نه وو مافی دروستکراوه کانی، نه م کرده وانه شوینه واری رهفتاره کانیان.

پاشان ده فهرموی: ﴿ وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا ﴾ له رویشن بو سه ر دوژمنه کانیان ﴿ إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ وه له وه، نه م کرده وانه نه گهر به دل سو زیه وه بو خوا ﴿ ثُمَّ نَجَّاهُ مِنَ الْغَيْظِ ﴾ ناموژگاری پئی بکری، له م ده قانه دا هاندانیکسی ته و او یان تیدایه بو جهاد کردن له پیناوی خوادا ﴿ وَبِهِ جَهَنَّمَانِ ﴾ وه پاداشت دانه وهی نه وانهی که لهو پیناوه دا ماندوو دهن و تووشی ناخوشی دهن، بیگومان نه وه بو نه وان پله به رزی و مایه ی شانازی، وه نه شوینه وارانیهی که له کرده وهی به بنده ریکه خهرین، پاداشتی گه وره ی تیدایه.

(۱۲۲): ﴿ وَمَا كَانِ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرْنَا مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لَسَفَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

خوایا څو ځله به بنده برواداره كاني ټاگادار ده كاته وه، كه چي پيوسته له سهريان، ده فهرموي: ﴿وَمَا كَانُ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً﴾ واته: به گشتي بو كوشتاري دوژمنه كانيان، چونكه تووشي ناخوشي دهن، وه به وهويه وه چهندين بهرزه وهندي تر له دست دهنده ﴿فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ﴾ واته: له ولات وهزو تيره كان ﴿طَائِفَةٌ﴾ ټه وهنده به دست بهين كه ټامانجه كانيان به دي بي.

پاشان ټاگاداري كردونه ته وه له مانه وهی ټه وه كه سانهی كه ده ميننه وه وه درناچن بو جهاد كردن، بهرزه وهنديه كي گه وره ي ټيدايه، ټه گهر در چوون ټه وه بهرزه وهنديه يان له دست ده چي، ده فهرموي: ﴿لِيَكْفَقَهُنَّ﴾ واته: دانيشتران وه به جيمواوان، ټه وانه ي كه دانيشتون: ﴿فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ﴾ واته: تا فيري زانستي شهري دهن وه له واتا كاني ټيده گن، وه شاره زاي نهينيه كاني دهن، پاشان خه لكی فير ده كه ن وه ټاگاداريان ده كه نه وه، كاتيگ كه له جهاد گه رانه وه بو لايان، له مه دا چا كه وه گه وره يي زانست دهرده كه وي، وه به تا يبه ت تگه يشتن له دين، بيگومان ټه وه له پيشتريني هه موو كاره كانه، وه هه ر كه سيك زانستي فير بي، پيوسته له سهري له ناو بهنده كاندا بلاوي بكاته وه وه ټاموژ گاريان پي بكات، بيگومان بلاو بونه وه ي زانست له لايه ن زاناوه، ټه وه له بهر كه تي ټه وه وه يه، وه پاداشتي دست ده كه وي، به لام ټه گهر زانا زانسته كه ي تنها بو خوي بوو، وه بانگه شه ي پي نه كات له پيناوي خوادا، به حيكه ت وه ټاموژ گاري جوان، وه وازهينان له فير كردني نه فامه كان كه نايزان، ده ي ټه وه چ سوو دينكي گه يانده به مسولمانان؟ وه چي دهر ټه نجاميگ له وه زانسته دا هه بووه؟ له كو ټايدا دهر يټ وه زانست وه بهر هه مه كه يشي له گه ليدا دهرن، به راستي ټه مه ټه وه پري بيه ش بوونه، بو كه سيك كه خوا زانستي پيدايي و تگه يشتني پي به خشبي.

به هه مان شيوه له م ده قه دا به لگه و رينمايي وه هانداني جوان هه يه، بو سوو دينكي گرنگ، ټه ويش ټه وه يه كه پيوسته له سه ر مسولمانان ټاماده ي بكن بو هه ر بهرزه وهنديه ك له بهرزه وهنديه گشتيه كان كه سيك كه پي هه ستي، وه كاته كاني بو ټه وه مه به سته ديار ي بكاو كوشتي ټيدا بكات، پروونه كاته شتيكي تر، تا بهرزه وهنديه كانيان به ده ست بي وه سوو دهر بگرن، وه با ټامانجي هه موويان تنها يه ك ټامانج هه يټ، ټه ويش به جهيناني بهرزه وهندي دين وه دنيايان بي، ټه گهر چي ريگا كانيشيان جيا يټ، كرده وه كان جياوازن وه ټامانجيش يه كه، ټه مه ش له حيكه ته گشتيه كانه له هه موو كاروباره كاندا.

(۱۲۳): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا الَّذِينَ
 يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ لَيْجِدُوا فِيكُمْ
 غُلظَةً وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۲۳﴾
 به هه مان شیوه نه مهش رینمایه کی
 تره، پاش نه وهی ناموزگاری کردن بو
 خوړنکخستن بو جهنگ کردن، رینمای
 کردوون که نه وان دست پنده که ن
 له نزیکترین که سه وه له بیروایان، وه
 ره قو توند بن له گه لیاندا، وه نازاو به
 جهرگ و چه سپوو بن له بهرانه ریاندا
 ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾ واته: با
 بزاسن پشتیوانی و یارمه تی له لایه ن خواوه
 داده به زی به پیی ته قواو خو پاریزی، دهی
 دست بگرن به خو پاریزی وه پشتیوانیتان

ده کاو سه رتان ده خات به سه ر دوژمنه کانتاندا.

نه مه گشتگیره له نایبته تی: ﴿قَالُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ لَيْجِدُوا فِيكُمْ غُلظَةً وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾ نایبته ته به وهی
 نه گه ر به رژه وهندی له ودا بوو جهنگ له گه ل نه وان هدا بگری که نریک نین لیمانه وه،
 وه زور جوړ به رژه وهندی هه ن.

(۱۲۴-۱۲۶): ﴿وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ آيَاتُ هَذِهِ هِيَ آيَاتُ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا الَّذِينَ
 يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ لَيْجِدُوا فِيكُمْ غُلظَةً وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۲۴﴾
 ﴿فَرَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿۱۲۵﴾ أَوْ لَا يَرْوُونَ أَنَّهُمْ بَفْتَنُونَ
 فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذْكُرُونَ ﴿۱۲۶﴾﴾
 خوا ځای دووړوه کانو حالی بپرواداران له کاسی دابه زینی قورنندا روون ده کاته وه،
 وه جیوازی نیوان نه و دوو دهسته یه ده خاته روو، ده فهرمو ی: ﴿وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ﴾
 فرمان به چاکو قه ده غه کردنی خراپه ی تیدا بی، وه هه وال ده باره ی نه فسی پیروزی
 خوی، له و کاروباره په نهانیانه، وه هاندان له سه ر جهاد کردن ﴿فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ
 آيَاتُ هَذِهِ هِيَ آيَاتُ الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ واته: نیشانه ی پرساری داناوو بو نه و که سه ی که پروای

هیناوه له ههردوو دهسته که، خوا ﷺ ده فەرموی - له پروونکردنهوهی ئەو باسهدا-:

﴿فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَرَّادَتْهُمْ إِمْنًا﴾ به زانست و زانیاریهوه پیی، وه تیگه یشتن و بیرووبروای، وه کار پیکردنی، وه خو دوورخستنهوه له کاری خراپه ﴿وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ واته: ههندیکیان مژده به ههندیکی تریان دهدهن، به و منه تهی که خوا کردوویه تی بهسه ریاندا، له دهقه کانی و سه رکه وتووی کردوون بو ئەوهی لیی تیگهن، ئەمەش بهلگه یه له سه رکدنهوه و سنگ فراوانیان بو نایه ته کانی خوا و دلنایی دل کانیان، وه گوێرایه لیان بو فەرمانه کانی خوا ﷺ.

﴿وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ﴾ واته: گومان و دوو دلی ﴿فَرَّادَتْهُمْ رَجْسًا إِلَىٰ رَجْسِهِمْ﴾ واته: نهخۆشیه کی برد بو لای نهخۆشیه کانیان، وه گومانیککی تر بو لای گومانه کانیان، له و پوهی که ئەوان بیروایان کرد، وه سه سهختی و بهر په چیان دایهوه، ئەمەش بوو به هوی ئەوهی نهخۆشیه کانیان زیاتر بی و بهره و لهناوچوون بیان بات ﴿وَمَا تَأْتُواوَهُمْ كَفْرُونَ﴾ واته: مۆر له سه ر دلیان درا تا به کافری مردن، ئەمە سزایه که بو ئەوان، چونکه بی بروایان کرد به رانه به نایه ته کانی خوا ﷺ، وه سه ریچی پیغه مبه ره که یان ﷺ کرد، ئنجا خواش سه ره نجامی ئەوانی گیرا له دوو پرووی له دلیاندا، تا ئەو رۆژهی ده گهن به دیداری.

خوا ﷺ سه رزه نشیان ده کات، له سه ره بهردهوام بوونیان له بیروایی و دوو پرووی، ده فەرموی: ﴿أُولَٰئِكَ رَوَّانَهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَآمٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ﴾ به و به لاو موصیبهت و نهخۆشیانهی که تووشیان ده بیست، وه بهوهی که تاقی ده کرینهوه له لایه ن خوای پهروه ردگاره وه ﴿ثُمَّ لَا يَسْتَوُونَ﴾ له و خراپه ی که له سه ری ده رۆن و بهردهوامن ﴿وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ﴾ واته: ئەوهی سوودی هه بی بۆیان، ئەنجامی دهدهن، وه ئەوه یشی زینای هه بی وازی لیده هینن.

خوا ﷺ تاقیان ده کاته وه که چون سه ره جم گه له کانی تاقیکردۆته وه، به خۆشی و ناخۆشی، به فرمان به رداری و قه دهغه کردن، تا بگه ری نه وه بو لای، به لام ئەوان نه ده گه ری نه وه نه په ند وه رده گرن، ئەم دهقانه بهلگهن له سه ره ئەوهی که ئیمان زیاده کم ده کات، پیوسته له سه ر بپروادار بهردهوام بپروا ئیمانی تازه بکاته وه و زیادی بکات، تا به بهردهوامی به ره و پیشه وه به ره و سه رکه وتن ههنگاو به او پێژی.

(۱۲۷): ﴿وَإِذَا مَا أَنْزَلْتُ سُورَةً نَظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ هَلْ يَرَيْنَكُم مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ أَنْصَرَفُوا صَرْفَ اللَّهِ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ﴾ (۱۲۷)

ده فهرموى: ﴿وَإِذَا مَا أَنْزَلْتُ سُورَةً﴾ واته: نهو دوو پروانهى كه ده ترسان له وهى كه سووره تيكيان به سر دا دابه زى و ناخو دليان ناشكرا بكات، نه گهر سووره تيك دابه زيايه بو نه وهى بر وراى پيكيه نو كار به نيوه پروكى بكن ﴿نَظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ﴾ سوورن له سر نه وهى كه كارى پينه كهن، به دواى هه ليكدا ده گهر ين خويان له پيش چاوى مسولمانان ون بكن، وه ده يانوت: ﴿هَلْ يَرَيْنَكُم مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ أَنْصَرَفُوا﴾ خويان ده دزيه وهو پشتيان تيان ده كرد، خواش ﴿يَنْظُرُونَ﴾ پاداشتى دانه وه به سزايه ك به پنى كرده وه كانيان، وه ك چون پشتيان كرد له كار كردن ﴿صَرْفَ اللَّهِ قُلُوبَهُمْ﴾ واته: خوا دليانى وهر گيرا له هق و راستى و سرشورى كردن ﴿بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ﴾ تيگه يشتنيك كه سوودى هه ييت، نه گهر نه وان تيگه يشتبايه نه وه بر ورايان ده هينا به سووره تهى كه داده به زى، وه ملكه چى فرمانه كانيش ده بوون.

مه به ست له م پروون كرده وه دا تووندى دوور كه وتنه وهو را كرده يانه له جهادو هاوشيوه كانى، وه ك چون خوا ﴿يَنْظُرُونَ﴾ ده باره يان ده فهرموى: ﴿فَإِذَا أَنْزَلْتُ سُورَةً تُحْكِمُ الْآيَاتُ وَذَكَرَ فِيهَا الْقِتَالَ رَأَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ يُنظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنْ الْمَوْتِ﴾ (۱۲۸) محمد .

(۱۲۸-۱۲۹): ﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ (۱۲۸) ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ﴾ (۱۲۹)

خوا ﴿يَنْظُرُونَ﴾ منهت ده كات به سر به نده بر واداره كانيدا، به وهى كه پيغه به ريكي نه خوئينده وارى له نه فسى خويان بو ناردوون، باش ده يناسنو حالى ده زانن، وه ده توانن راسته خو لى وهر بگرن، بيزار نابن له گوپرايه لى كردنيدا، نهو ﴿يَنْظُرُونَ﴾ له لوتكهى ناموز گارى كردنيدايه، هه موو توانا كانى ده خاته كار بو بهرزه وهنديان ﴿عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ﴾ واته: به لايه وه قورسه نه وهى كه ده يته مايه ي بار گرانى و ناره حه تى بو نيوه ﴿حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ﴾ حه زى به چاكه ي نيوه يه، هه موو توانا كانى ده خاته كار، تا پيشان بگه يه نى، سووره له سر هيدا به ت و رينمونويتان بو بر واهينان، وه پنى ناخوشه تووشى شهرو نه هامة تى بين، وه هه موو توانا كانى ده خاته كار بو نه وهى ليتان به دوور بخات ﴿بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ﴾

رءُ وُفَّ رَجِيمٌ ﴿۱۲۳﴾ واته: زۆر دلسۆزو میهره بانه، به په حمتره له دایک و باو کیان، له بهر
 نه مه یه مافی پیش خراوه به سهر مافی هموو دروستکراوه کاند، وه پیویسته له سهر هموو
 خه لکی بروای پی بهینن و به گه وره ته ماشای بکه ن و ریزی لیگرن ﴿۱۲۴﴾ فَاِنْ بِرَوَّايَانَ
 هَيْنَا، تَهْ وِه به شو سهر که وتیانه، وه نه گهر ﴿۱۲۵﴾ تَوَلَّوْا ﴿۱۲۶﴾ (وه نه گهر پشتیان هه لکرد) له
 برواهینان و کرده وهی چاک، نه وه تو به رینگای خوتدا برۆ، و بهرده وام بانگیان بکه، وه
 بلی: ﴿۱۲۷﴾ حَسْبِيَ اللَّهُ ﴿۱۲۸﴾ واته: خوام به سه له هموو کارو کرده وه کاند ﴿۱۲۹﴾ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ﴿۱۳۰﴾
 واته: هیچ په رستراویک نیه ته نها نه وه نه بی ﴿۱۳۱﴾ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ﴿۱۳۲﴾ واته: ته نها پشت
 به و ده به ستم، له به ده ستهینانی هموو قازانجه کان و دوورخسته وهی زیانه کان ﴿۱۳۳﴾ وَهُوَ
 رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿۱۳۴﴾ که نه ویش گه وره ترینی دروستکراوه کانه، نه گهر په ووه ردگاری
 عه رشی گه وره که ده وری هموو دروستکراوه کانی داوه، بیگومان نه وه په ووه ردگاره بو
 نه وانه ی که له خواری نه وه وهن.

تهفسیری سووپه تی (التوبة) ته و او بوو

ته فسیرى سوره تى (یونس)

مه ككیه (۱۰۹) نایه ته

به ناوی خواى به به زویى به خشنده

(۱-۲): ﴿الرَّ تَلَكَّ ءَا يَنَّتِ الْكَلْبِ الْحَكِيمِ
 ۱) أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ
 مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنَّ
 لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَالَ الْكٰفِرُونَ
 إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ۲)﴾

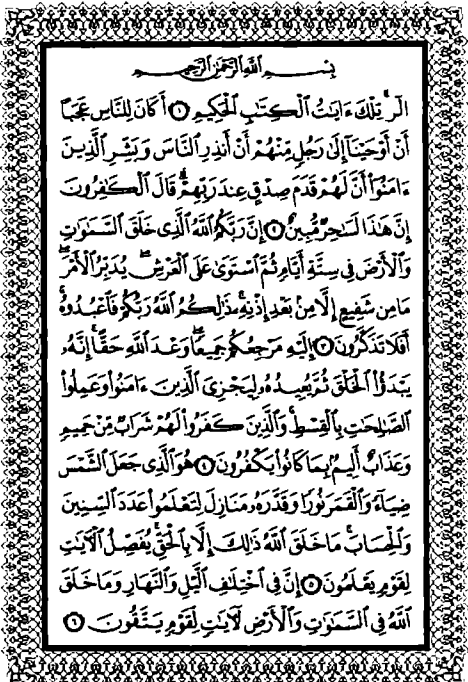
خوا ۱ ده فهرموى: ﴿الرَّ تَلَكَّ ءَا يَنَّتِ
 الْكَلْبِ الْحَكِيمِ﴾ ۲ نه ویش نه م قورثانه به،
 كه حيكه ت و بر باره كاني (شهریعت)
 ی له خو گرتووه كه به لگن له سر

حقیقه ته ئیمانیه كان، وه فرمان و قه ده غه كراوه شهریه كان، كه پیوسته له سر ئوممه ت
 وه ری بگرن به ره زامه ندیه وه بو ملكه ج بن.

له گه ل نه مه دا زوری به خه لكی پشتیان تى كرده، چونكه نایزانن، (بویه) سه ریان سورما و
 سه ریان هات ﴿أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ﴾ (واته: كه ئیمه نیگامان
 كرده، بو پیاویك له خویان، كه خه لكی وریا بكاته وه) له سزاو توله ی خوا، وه
 نیشانه و نایه ته كانی خویان بیر بیئته وه.

﴿وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ (مژده بده به وانه ی) بروایه كی راسته قینه یان هیناوه، ﴿أَنْ
 لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾ واته: پاداشتیكى زورو فراوانیان بو هه به، وه پاداشت و
 زه خیره به كی زوریان بو هه لگیراوه له لای په روه ردگار، به هو ی نه و كرده وه چاكانه ی
 پیشیان خسته.

جا بیروایان سه رسام بوون به م پایوه مه زنه، سه رسام بوونیک كه بووه هو ی نه وه ی
 تووشی كوفرو بیروایى بوون، ﴿قَالَ الْكٰفِرُونَ﴾ (به لام بیروایان) ده براره ی
 پیغه مبه ر ﴿وَتِيَان﴾: ﴿إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ واته: (بیگومان نه م پایوه) جادوو گه ریكى

ناشكرايه و شاراوه نيه به لاي هيچ كه سه وه جه بوجووني نهوان- نه مهش له گه مژه يي و عينا ديانه وه بوو، به راستي نهوان سهريان سوپرما له شتيك كه شايسته ي نه وه نه بوو مروث سهري پي سوور بميني، به لكو سه رسورماني راسته قينه له نه فامي و نه زاني و گه جعي نهوانه به بهر ژه وه نديه كانيان، چون پروايان بهم پيغه مبه ره به خشنده به ﴿﴾ نه هينا كه خوا ﴿﴾ له خويان بوي نارد بوون، زور باش ده يانناسي، كه چي بانگه وازه كه يان ره تکرده وه، وه سوور بوون له سه ر پوچ كردنه وه ي ثاينه كه ي، خوا ﴿﴾ به رده وامي ده دا به نووو ثاينه كه ي نه گه ر چي بيروا يانيش بيان ناخوش بيت.

(۳-۴): ﴿﴾ **إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مَا مِنْ شَيْعٍ إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۳﴾**
إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ مَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿۴﴾

خوا ﴿﴾ بو نه وه ي په روه رد گاريتي و په رستراويتي و مه زني خوي روون بكاته وه- ده فه رموي: ﴿﴾ **إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ﴿۳﴾** (واته: به راستي په روه رد گاري تيوه نه و زاته يه كه ناسمانه كان و زهوي دروستكرده له شش روژاندا) له گه ل نه وه دا خوا ﴿﴾ ده تواني به سه رنج دانيك و چاوتروو كانيك دروستي بكات. به لكو له وه دا حيكه ت و دانايي په رستراويتي هه يه، وه له بهر نه وه ي نه رم و نيانه له كرده وه كانيدا.

جا له تيكراي حيكه ته كاني له دروستكردي ناسمان و زهوي، دروستي كردوون به هه ق و بو هه ق، تا بناسري به ناوه جوانه كاني و سيفاته به رزه كاني، وه به تنها په رستري. ﴿﴾ **﴿۳﴾** دواي دروستكردي ناسمانه كان و زهوي ﴿﴾ **﴿۳﴾** **﴿۳﴾** **﴿۳﴾** **﴿۳﴾** به رز بوونه وه يه ك شايسته بي به مه زني خوا، ﴿﴾ **﴿۳﴾** **﴿۳﴾** (كاروباره كان به ريوه ده بات) له جيهاني سه روه وه و خواره وه، له مراندن و زيندوو كردنه وه و دابه زاندي رزق و روژي، وه ده ستاو ده ستردي روژگار له نيوان خه لكيدا، وه لا بردي زيان له وانه ي زيانان ليكه و توه، وه وه لامدانه وه ي پرسيارو داواي داواكه ران.

به راستي به ريوه برده كان تنها له لايه ن نه وه وه داده به زي و بو لاي نه و به رز ده بيته وه، وه سه رجه م به ديپنراوه كان ملكه چي تواناي نه ون، ته سليمي مه زني ده سه لات و شكوي نه ون.

﴿ مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ﴾ (واته: هیچ تکا کاریک نیه مه گهر دوا ی ریگه دانسی
 نه و بیّت) هیچ که سیکیان پیش ناکه وی بؤ شه فاعهت و تکا کردن، نه گهر چی باشترینی
 به دیهینراوه کانیش بیّت، هه تا خوا ﴿﴾ مؤله تی پینه دا، خوایش مؤله ت نادات ته نها بؤ نه و
 که سه نه بی که لی پازیه، پازیش نابی ته نها له وانه نه بی که به دل سوژی و به کتا پهرستی
 عیاده تی بؤ ده کن.

﴿ ذَلِكُمْ ﴾ نه و زاته ی که نه مه پله و پایه که ی بی، ﴿ اللَّهُ رَبُّكُمْ ﴾ واته: نه و
 خوایه خاوه ن وه سفی پهرستراویه که ناوی پیروژی (الله) هه موو سیفا ته کانی ته واوی
 له خویدا کؤ کردوه ته وه، وه وه سفی پهروه ردگار یتیش که کؤ که ره وه ی هه موو سیفه ته
 کرداریه کانی تی.

﴿ فَأَعْبُدُوهُ ﴾ واته: به تاک و ته نها بیه رستن به هه موو نه وه ی له توانا تاندا یه له
 جو ره کانی به ندایه تی کردن، ﴿ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴾ (واته: ناخو په ندوو نامؤز گاری
 وه رنا گرن) نه و به لگانه ی که ناماژن له سر نه وه ی خوا به ته نها پهرستراوی ستایش
 کراوه.

کاتی باسی حو کمی قه ده ری خوی کرد که بری تیه له: به ریوه بردنی گشتی، وه حو کمی
 ثابنی: نه ویش شه ریعه ته که یه تی، که ناوه رؤک و مه بهستی نه وه یه به تاک و ته نهایی
 خوا ﴿﴾ به رستری و هاوه لو و هاوبه شی بؤ دانه نری، نجا باسی حو کمی جه زائی کرد،
 نه ویش پاداشت دانه وه یه تی دوا ی مردن، جا فه رموویه تی: ﴿ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا ﴾
 واته: کؤتان ده کاته وه دوا ی مردنتان بؤ کات و رؤزیکسی دیاریکراوه، نه ویش رؤزی
 دوا یه.

﴿ إِنَّهُ بَدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ﴾ (واته: بیگومان خوا له سه ره تا دروستکراوه کان دروست
 ده کات، پاشان دوا ی مردنیان دووباره دروستیان ده کاته وه) جا نه و که سه ی توانای هه بی
 له سه ر دروستکردنی خه لکی له سه ره تادا، به توانا تره له دووباره دروستکردنه وه ی،
 نه وه یشی بی نی که خوا چؤن سه ره تا خه لکی به دیهینراوه، پاشان نکو ولی دووباره
 دروستکردنه وه ی بکات، به راستی نه وه گیل و که م عه قله، نکو ولی له یه کیک له و
 دوو له یه ک چووه ده کات، له گه ل نه وه دا له پیشترینیانی چه سپاندووه، نه وه به لگه یه کی
 عه قلی روون و ناشکرایه له سه ر دووباره دروستکردنه وه.

پاشان باسی به لگه ی نه قلی کرده، فه رموویه تی: ﴿ وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا ﴾ واته: په یمانی

راسته، هر ده بی به جی بی بهی نی، ﴿لِجَزَى الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ (واته: بو شه وی پاداشتی بر واداران بداته وه) نهوانه ی بروایان هی تاوه به دله کانیان، به وه ی خوا فرمانی پی کرده به بروهینان پی ﴿وَعَمَلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ به نه نامه کانیان، له نر که کانو سونه ته کان. ﴿بِالْقِسْطِ﴾ (به داد گه رانه) واته: به ایمانو کرده وه کانیان، پاداشتی که بیگومان پرونی کرده ته وه بو بنده کانی، وه هه وایداوه هیچ که س نازانی چی شاروه ته وه بویان له به هه شتدا که هوی گه شیوونی چاوانن.

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: نهوانه ی کوفر ده که ن به) نایه ته کانی خواو، نیردراوانی خوا به درو داده نین ﴿لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ﴾ (واته: ناوی گه رم)، پوخساره کان ده برژی نی، وه ریخوله کان ده بری، ﴿وَعَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ (واته: سزایه کی به ئیش) له هه موو جوره کانی سزا ﴿بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾ واته: به هوی کوفرو سته مکردیان، خوا سته می لی نه کردوون، به لکو خویمان سته م له خویمان ده که ن.

(۱-۶): ﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۵﴾ إِنَّ فِي آخِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿۶﴾﴾
 ﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ﴾ کاتی که خوا ﴿تَعْلَمُونَ﴾ بریاری پهروه ردگاریتی و په رسترای خوئی داو جیگیری کرد، باسی به لگه گه ردوونیه کانی کرد که ناماژن له سه ر شه وه، له سه ر ته واوی له ناوو سیفه ته جوانه کانیدا له خورو مانگ و ناسمانه کانو زه وی، وه هه موو نهوانی دروستی کردوون له ناویاندا، له هه موو جوره دروستکراوه کان، وه هه وایداوه نهوانه به لگه و نیشانه به کن: ﴿لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ (بو گه لیک به ده سه لاتی شه و بزانی)، وه ﴿لِقَوْمٍ يَتَّقُونَ﴾ (بو کومه لیک پاریز له خوا بکه ن).

بیگومان زانست ری پیشانده ره بو ناسینی به لگه کان تپایاندا، وه چونه تی ده رهینانی به لگه له نزدیکترین پروه وه، ته قواو له خوا ترسان له دلدا هاندانیک دروست ده کات بو خیر و ترسانیک دروست ده کات له نه جامدانی شه، که شه دووانه له به لگه و سه لمانده کانه وه سه رچاوه یان گرتروه، وه له زانست و دنیا بی.

پوخته ی شه ته نها دروستکردنی شه به دیهینراوانه به م شیوه به به لگه به له سه ر ته واوی

قودرهت و دهسه لاتی خوای مه زن، وه لهسه زانست و ژیان و پراگری ئه و. ئه وانه یشی تیایدیه له پته و کردن و ورده کاری و داهینان و جوانی، ئاماژهن لهسه ته و او ی حکمه تی خوا ﷻ و جوانی به دیهینانی و فراوانی زانستی، ههروه ها ئه وه یشی تیایدیه له جوړه ها سوود و بهرژه وه نندی وه ک خووری کردوه ته مایه ی تیشک و پرووناکی و مانگی شی کردوه مایه ی روشتنایی، به هو یانه وه سوود و قازانجی پیویست به دهست ده هینن، وه جگه له وانه ش به دهست دین، هه موو ئه وانه به لگهن لهسه میهره بان ی و گرنگی پیدانی خوا ﷻ به بهنده کانی، وه لهسه بهر فراوانی چا که کانی.

ههروه ها ئه وه یشی تیایدیه له و تایه تمه ندیانه ی به لگهن لهسه و یستی خوا و ئیراده ی جیه جیکراوی، ئه وانه ش به لگهن لهسه ئه وه ی خوا ﷻ تاک و ته نایه له په رستندا، خو شه ویست و ستایشکراوه خاوه ن شکوو ریزو سه رجه م وه سفه مه زنه کانه، که نایی هیچ سه زوو ئاره زوو ترسیک هه بی ته نها بو ئه و نه بی، وه پارانه وه ی پالفته و پاکیش ته نها بو ئه و بی، که بو هیچ یه کیک له به دیهینراوه کانی نایی ئه وانه ی پیویستیان به خوا ﷻ هیه له کاروباره کاندا.

له م نایه تانه دا هاندان و پیداکری تیایدیه لهسه بیر کردنه وه له به دیهینراوه کانی خوا ﷻ، وه ته ماشا کردنیان به هه ند وه ربگری، به راستی به وه چاوو دل کراوه ده بی، ئیمان و عه قلیش زیاد ده که ن، خوا په رستی له ناخی ئینسان زیاد ده کات، وه له پشتگویی خستی ئه وانه دا ته نبه لی و ته وه زلی به دی دی له جیه جی کردنی فرمانه کانی خوادا، وه ده رگای زیاد کردنی ئیمان داده خری می شک و بیر کردنه وه ده وه سستی و ته قوای خوای تیدا نامینی.

﴿أُولَئِكَ﴾ نهوانه‌ی نه‌مه حالينه ﴿مَأْوَهُمُ النَّارُ﴾ واته: دوزه‌خ شوین و جیگایانه که لئی کوج ناکه‌ن ﴿بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾ (واته: له‌بهر شه و کرده‌وانه‌ی له دنیا‌ده یانکرد) له کوفرو شیرک و جوره‌ها سه‌ریچی و گونا، کاتی باسی سزا دانیانی کرد باسی پاداشتی گویرایه لانیسی کرد، فرموی:

(۹-۱۰): ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِإِيمَانِهِمْ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿١﴾ دَعَوْتُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَنَحْمُكَ فِيهَا سَلَامٌ ۖ وَءَاخِرُ دَعْوَتُهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾﴾

خوا ﴿﴾ ده فرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ واته: نهوانه‌ی ایمان و نه‌جامدانی کرده‌وه چا که کانیان پیکه‌وه کو کرده‌وه، که کرده‌وه کانی دل و نه‌ندامه کان ده‌گریته‌وه، له‌رووی دل‌سوزی و شوینکه‌وته‌وه ﴿يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِإِيمَانِهِمْ﴾ واته: به‌هوی باوهره‌راسته کانیانه‌وه خوا ﴿﴾ مه‌زترین پاداشتیان ده‌داته‌وه، نه‌ویش هیدایه‌ت و پرینمایه، نه‌وه‌ی سوودی هه‌یه بویان قیریان ده‌کات، وه‌منه‌ت ده‌کات به‌سه‌ریاندا به‌و کرده‌وانه‌ی که له هیدایه‌ته‌وه سه‌راچاوه ده‌گرن، وه هیدایه‌تیان ده‌دات بو‌رامان له نیشانه‌کانی، له ژبانی دنیا‌دا پرینمایان ده‌کات بو‌سه‌ر‌پرنگای راست که ده‌یانگه‌یه‌نیته به‌هسته‌پر له نازوو نعه‌مه‌ته‌کانی، له‌بهر نه‌مه فرمویته‌تی: ﴿تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ﴾ به‌برده‌وام ری ده‌کات ﴿فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ﴾ خوا داویه‌تیه پال نازو نعه‌مه‌ت، چونکه هه‌موو نازو نعه‌مه‌ته‌کان ده‌گریته‌وه.

نعه‌مه‌تی دل به‌خوشی و به‌هره‌مندی و ناسوده‌یی، وه بینینی خواو بیستنی قسه‌کانی، وه سه‌رسام بوون به‌ره‌زامه‌ندی نه‌وو نزیک بوونه‌وه لئی، وه گه‌یشتن به‌خوشه‌ویستان و براو دۆستان، وه چیژوهر گرتن به‌کو‌بوونه‌وه له‌گه‌لیان و تماشاکردنی نه‌و دیمه‌نه جوان و سه‌رنج پراکیشانه.

وه نازو نعه‌مه‌ته‌کانی جه‌سته له‌جوره‌ها خواردن و خواردنه‌وه و ژن و ژنخوازی و وینه‌ی نه‌وانه، که نه‌فسی مروف په‌ی پی نابه‌ن و نایزانن، وه به‌ختوره‌ش به‌دلی هه‌چ که‌سدا نه‌هاتووه، وه هه‌چ وه‌سفاکاریک نه‌یتوانیوه وه‌سفی بکات.

(۱۰): ﴿دَعَوْتُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَنَحْمُكَ فِيهَا سَلَامٌ ۖ وَءَاخِرُ دَعْوَتُهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾﴾

﴿دَعَوْتُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ﴾ واته: به‌ندایه‌تی کردنیان تیایدا بو‌خوایه، سه‌ره‌تای

ته سبيح و پاک و ینگه رديه بو خوا ﷻ له هه موو ناته و اويه ک، وه دوايين دو عايشيان ستايشکردني خوايه، نه ر که کان له سه ر شانيان هه لگير اوه له و ر ژه دا، به لام نه وه ي بويان ماوه ته وه ته و اوتريني له زه ته کانه، که له خواردن و خوار دنه وه خو شترو به تامتره، نه ویش يادي خواي گه وره يه که دلّه کاني پي ناسووده ده بي و روو حه کاني پي شاد و خو ش ده بي.

جا شه و ياد کردنه بو شه وان وه کو هه ناسه دان و ايه به بي هيچ ماندوو بوو نيک، ﷻ (واته: سلّو کردنيان له نيوان يه کتر دا کاتي به يه ک ده گنه و سه رداني کردني يه کتر ده کن تنها سه لامه، واته: قسه يه کي ساغ دوور بي له هه موو گالته و گه پ و گونا هيک، وه سه فکراوه به وه ي ﷻ سَلِّمْ ﷻ وه و تراوه له ته فسيري و ته ي خوادا: ﷻ دَعْوَتُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ ﷻ تا کو تايي نايه ته که، نه وه يه خه لکي ناو به هه شت نه گه ر پيويستيه کان به خواردن و خوار دنه وه و يسه ي نه وانه ش هه بي، ده لين: پاکي و ینگه ردي بو تو شه ي په روه ر دگار مان! راسته و خو خوار دنه که يان بو ناماده ده بي، نه گه ر ليبوونه وه ده لين: ﷻ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﷻ (واته: سو پاس و ستايش بو په روه ر دگاري جيهانيان).

(۱۱): ﷻ وَلَوْ يُعَجِّلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتَعَجَلَهُمْ بِالْخَيْرِ لَفُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجْلُهُمْ فَنَدَّرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﷻ ۱۱ ﷻ ده فهر موي: ﷻ وَلَوْ يُعَجِّلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتَعَجَلَهُمْ بِالْخَيْرِ ﷻ نه مه ش له سو زو به زه بي و چا که کاني خوايه بو به نده کاني، که نه گه ر په له ي بکر دايه له وه ر گرتني دو عاي شه رو خرا په له سه ر خه لکي کاتي به هو کاره کانياني هه ستان، وه سزاياني بدايه له سه ر په له کردنيان له دو عاي شه روو خرا په دا، هه روه کو چو ن خيرو چا که يان بو پيش ده خات نه گه ر به هو کاره کاني هه ستان ﷻ لَفُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجْلُهُمْ ﷻ واته: به سزا له ناوي ده بردن، به لام خوا ﷻ مؤله تيان پي ده داو فه راموشيان ناکات، وه له زوري له مافه کاني خو ش ده بي، جا نه گه ر خواي مه زن خه لکي سزا بدايه به هو ي ستم کردنيانه وه، نه وه هيچ گيان له به ر نيک له سه ر زه وي دا نه ده ما.

نه مه نه وه ده گري شه وه نه گه ر به نده تو وره بيست له مندا له کاني، يان خيزانه که ي، يان ماله که ي، ره نگه دو عايه کيان لي بکات، نه گه ر خوا وه ري بگري، نه وه تو وشي خرا پترين زيان ده بي، به لام خواي مه زن له سه ر خو و کار له جي شه، خوا ﷻ فه رمويه تي: ﷻ فَنَدَّرُ

الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا ﴿۱۲﴾ واته: پروايان به دوارپوژ نيه و كار ناكه ن بوشه وهى رزگاربان
 بى له سزاي خوا، ﴿فِي طَعْنِهِمْ﴾ واته: له پووياندا، كه سنوريان تپه پاندا،
 ﴿يَعْمَهُونَ﴾ واته: له گومان و دوو دليدا سه رسام ده بن، هيدايت نادرين بو ريگاي
 راست، نه ويش سزايه كه بوشه وان به هوى سته م كردن و بيبروايان به نايه ته كاني خوا.
 (۱۲): ﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنبِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ
 كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَى ضُرِّ مَسَّهُ كَذَلِكَ زَيْنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳﴾
 ده فهرموى: ﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنبِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا﴾ (واته: كاتى
 ناده مى زيانيكى لى بكه وي به راکشان، يان به دانيشتن، يا خود به پيشه ليمان
 ده پارپته وه)، نه مه هه والدانه له حه حقيقت و سروشتى ناده ميزاد هه وه كو خوى ريكاو
 ريک، نه گهر تووشى ناخوشيه ك بى، له نه خوشى يان به لاو موسيهت، زور ده پارپته وه
 دوعا ده كات، وه داوا له خوا ده كات له هه موو بارودوخه كانيدا به پيشه بى، يان به
 دانيشتن و بالدانه وه، وه زور پيدا گرى ده كات له نزاو پارانه وه دا، بوشه وهى خوا ﴿۱۳﴾
 زيانه كه ي له سه ر لايبات.

﴿فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَى ضُرِّ مَسَّهُ﴾ (واته: نجا كاتى زهره رو
 زيانه كه مان له سه ر لابر دو نه مان هيشت، ده روات وه ك دوعاى نه كرد بى ليمان
 بو لابر دنى زيانيك كه دوو چارى بو وه)، واته: به رده وام ده بى له بى ناگايى
 خوى، پشت هه لده كات له په روه رد گارى، وه كو شه وهى تووشى زيانه نه هات بى،
 جا چ سته ميک له م سته مه زنتره؟! داوا له خوا ده كات شه وهى مه به ستي بوى
 جيه جى بكات، جا نه گهر به ده ستي هينا، ته ماشاى مافى په روه رد گارى ناكات،
 وه كو شه وهى مافى په روه رد گارى به سه ر وه نه بى، نه مه ش رازاننده وه و جوانكار به
 له لايه ن شه يتانه وه، بوى جوان و رازاوه كرده شه وهى پيس و بوگنه له عه قل و
 سروشتدا.

﴿كَذَلِكَ زَيْنَ لِلْمُسْرِفِينَ﴾ واته: (به و جوړه رازينراوه ته وه بو) نه وان هى سنوريان
 به زانده وه ﴿مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (واته: شه و كرده وان هى كه كرد و يانه).
 (۱۳-۱۶): ﴿وَلَقَدْ أَهَلَكْنَا الْقُرُونَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا
 كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿۱۳﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلْقًا فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ
 لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿۱۴﴾

﴿ وَلَقَدْ أَهَلَكْنَا الْقُرُونَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴾ ﴿ خوا ۱۱۱﴾ هه وال ده دات كه به راستى گه له كانى پيشووى له ناو بردووه به هوى ستهم و كوفريانه وه، پاش شه وهى به لگه ي روون و ناشكرايان بو دابه زى له سهر ده ستي پيغه مبه ران، وه هه ق و راستيش دهر كه وت، به لام شه وان ملكه چى نهبوون و پروايان پينه هينا، بو به خوا ۱۱۲﴾ سزاي خووى له سهر حه لال كردن، كه شه و سزايه بو هه موو تاوانباريكي چاوقايمه به بيياكى و گووى پينه دان سنووره كانى خوا ۱۱۳﴾ ده به زينى.

﴿ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ ﴿ (واته: پاشان ئيوه مان كرد) ئه ي شه وانه ي قسه تان بو ئاراسته ده كريت ﴿ خَلْتُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴾ ﴿ (واته: به جيگرو جى نشين له زهويدا له پاش شه وان، بو شه وهى سه رنج بده ين ئيوه چوون ره فتار ده كه ن) جا شه گهر ئيوه په ندو ناموژ گاريتان وه رگرتووه له پيشنى خو تان و شوينى ئايه ت و نيشانه كانى خوا كه توون، وه پيغه مبه رانتان به راست زانيوه، شه وه له دنياو دوا رپوژدا رزگارتان بووه، به لام شه گهر وه كو سته مكارانى پيش خو تان هه لسو كه وتتان كرد، چوون شه وانى سزا دا به هه مان شيوه ئيوه شه سزا ده دات، وه ههر كه سيك ئاگادار بكاته وه شه وه پاساوى هه به.

(۱۷-۱۵): ﴿وَإِذَا تَنَلَّ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيْنَتْ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَنْتَ بِفُتْرَانٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَلَهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تَلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أُنْتَبِعُ إِلَّا مَا يُوحَى إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾﴾

وَإِذَا تَنَلَّ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيْنَتْ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَنْتَ بِفُتْرَانٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَلَهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تَلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أُنْتَبِعُ إِلَّا مَا يُوحَى إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَذِهِ آيَاتُ اللَّهِ وَآيَاتُ النَّاسِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٨﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٩﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٠﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٥﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٦﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٧﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٨﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢٩﴾ وَتَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

﴿وَإِذَا تَنَلَّ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيْنَتْ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا﴾ (واته: كاتئ)

نايه ته روونه كاني ئيمه بخوئيريه ته وه به سه رياندا نه وانه به ته ماي ديداري ئيمه نين له رپوؤي داويدا) خوا ﷻ باس له ئينكاري و كه لله ره قي به درودانه راني بيغه مبره موحه مه مد ﷻ ده كات، نه وان كاتئ ده قه قورثا نيه كاني خوا ﷻ بخوئيريه ته وه به سه رياندا كه پرن له هق و راستي خويان لي ده پاراستو پشتيان تيده كرد، وه به چه ندين جور عينادي و سته ميان ده كردو ده يانوت: ﴿أَنْتَ بِفُتْرَانٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَلَهُ﴾ (واته: قورثا ئيكي تر جگه له م قورثا نه بينه يان بيگوره) ده ك خوا رپويان رهش بكا بو خويان و نهو قسه يان كه چه نده بوپرو سته مكارن به رانبر به خواو ره تكر دنه وه ي نايه ته كاني، جا نه گه ره نهو بيغه مبره مه زنه خوا ﷻ فرماني بيكر دبي، پشان بلي: ﴿قُلْ مَا يَكُونُ لِي﴾ (واته: بو من ناي و شايسته ي من نيه) ﴿أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تَلْقَائِي نَفْسِي﴾ (واته: كه له لا يه ن خو مه وه بيگورم) به راستي من بيغه مبره ي خوا م هيچ شتيكم له و كارو و باره دا نيه، ﴿إِنْ أُنْتَبِعُ إِلَّا مَا يُوحَى إِلَيَّ﴾ (واته: من جگه له وه هيچي ترم نيه، من تنها به نده يه كي فرمان بيكر اوم، ﴿إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ (واته: به راستي من ده ترسم نه گه ره سه رپيچي په روه ردگارم بكم له سزاي رپوؤي دوايي) نه مه وته ي باشريني دروستكراوه كانه، وه نه ده بي قسه كردني ئي له گه ل فرمانه كاني په روه ردگاريدا، چ جاي

له گه ل ٺه و گه مژه و گومراپانه ي که کويان کردو ته وه له نيوان نه قامي و گومراپي، وه ستم و که لله رهيان ده کرد به رانبر په روه رد گاري جيهانيان، نايان ٺه وانه له سزاي پوژي زور مه زن ناترسن؟! ٺه گهر گومانيان برد مه به ستيان ٺه وه به هق و راستيان بو روون بيته وه به و نايه ت و نيشانانه ي داوايان ده کرد، ٺه وه ٺه وان له و گومانه ياندا درويان کرد، چونکه ييگومان خوا ﷻ نايه ت و نيشانه کاني و ا روونکردو ته وه که هاوشيوه ي ٺه وان وه کو مروڤه کان لي تيگن، وه ههر ٺه و به ريوه ي ده بات چون بيه وي به پي حيكمه ت و به زه يي خوي بو بنده کاني، ﴿قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُمْهُ عَلَيْكُمْ وَلَا آذَنْتُكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا﴾ (واته: پييان بلي: ٺه گهر خوا بيويستايه ٺم قورٺانه م نه ده خوئينده وه بوٺان، وه له وه ٺا گادارم نه ده کردن، چونکه ييگومان من مامه وه له ناوتاندا) بو ماوه په کي زور ﴿مَنْ قَبْلِهِ﴾ (واته: پيش هاتني ٺم قورٺانه، پيش ٺه وه ي بيناسن، مينش به خه يالمدان ههاتوه، نه که وتوت ٺه نفس و دل و ده روونم، ﴿أَفَلَا نَعْقِلُونَ﴾ (واته: نايان ٺيوه نافامن) من له ماوه ي ته مه نمدا شتي له و جوړم هه لنه واسيوه، وه شتي کيش له منته وه ده رنه چوه که به لگه يي له سر ٺه وه، جا چون دواي ٺه وه شتي له و جوړه هه لده به ستم، ييگومان من مامه وه له نيوانتاندان، ماوه ته مه نيکي دووو دريژ پيش هاتني ٺم قورٺانه، وه حه قيغه تي حالي من ده زانن، که من نه خوئينده وارم و نه ده زانم بنوسم، وه نه ده زانم بخوينم، ده رس و وانم لاي هيچ که سيک نه خوئيندوه؟!

جا کتيبيکي مه زنم بو هيناون که زمان پاراوو ره و انبيوان له به رده ستيدا سرسام بوون، نايه له گه ل ٺه مه دا ده گونجي من له لايه ن خومه وه هيناييتم، يان به لگه په کي روون و په کلا که ره وه په که ٺه و قورٺانه دابه زيرناوه له لايه ن کار له جي ستايش کراوه وه؟

جا ٺه گهر عه قل و بيرو هوشتان بخه نه کارو سرنج بدن له ژياني من و حالي ٺم کتيبه پيروزه، ٺه وه دانتان به وده دا دنا که ٺم قورٺانه که مترين گوماني تيډا نيه، وه ٺه وه هقه په که له دواي ٺه و هيچي ديکه نايه جگه له گومراپي نه بي، به لام ٺيوه پشتان تيکردو و ته نها به درودانان و که لله رهيان هه ليزارد، ٺه وه به راستي هيچ گومان يکي تيډا نيه ٺيوه ستمکارن.

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ﴾ (واته: کي ستمکار تره له و که سه ي درو به دهم خواوه هه لبه ستي، يان نايه ته کاني قورٺان به درو دابني)؟!

جا ٺه گهر من قسه هه لبه ستم و درو به دهم خواوه بکه م، ٺه وه ده بمه ستمکار تريني ناو خه لکي، وه سه رفرازي و سه رکه وتن له ده ست ده دهم، حالي من لاي ٺيوه شتيکي شراوه نيه، به لکو من به نيشانه و نايه ته کاني خوا ﷻ هاتووم بو ناوتان، ٺيوه ش به درومتان دانا، ٺه و کات ٺيوه بوون

به ستمکارترین کس، هر دهی کاروباره کانتان پهرشو و بلاو بیتهوه، هرگیز سرکه و تنو سرفرازی به دهست ناهینن تا بهو شیوه به بن.

وتهی خوا دهیته به لگه: ﴿قَالَ الَّذِي لَّا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا﴾ به راستی نهوهی وای لیکردن بهردهوام عینادی و ینکاری بکن، تنها پروانه بوونیان بوو به دیداری خوا ﴿وَهُ يَوْمَ يُدْعَىٰ هَيَّا بُوون لِي﴾ چونکه هر که سیک پروای به دیداری خوا ﴿هَيَّا هَيَّا﴾ نهوه پیویسته لهسری ملکه چ بی بوئم کتیبه و پروایشی پی هی.

(۱۸): ﴿وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَٰؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُشْرِكُونَ اللَّهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحٰنَهُ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

خوا ﴿وَيَعْبُدُونَ﴾ واته: نهوه بتپرستانهی کهوا درویان بهدم پیغه مبری خواوه ده کرد، ﴿مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ﴾ واته: تهنانت به قهه مسقاله زهره به ک سوودیان پیناگه بهن، وه زینانشیان لی دوور ناخه نهوه، ﴿وَيَقُولُونَ﴾ قسه به کی پوچو به تال ده کن بهی سلهماندن و ده لین: ﴿هَٰؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ﴾ (واته: نهوه بتانه تکا کارمانن له لای خوا) واته، ده یانپرستن تا له خوا ﴿نَزِيكِيَان بکه نهوه، وه شفاعه تیان بو بکن لای خوا﴾، نا نه مش قسه به ک بوو له خویانه وه و تبوویان، له بهر نه مه به خوا ﴿بُو به تال کردنه وهی نم بوچونه فرمویه تی: ﴿قُلْ أَتُشْرِكُونَ اللَّهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ﴾ (واته: خویا بهرز زانایه و به زانستی خوی ده وری هه موو ناسمانه کان و زهوی داوه، بیگومان هه والی پیداون نه هیچ شهریک و هاوبه شیکی هه به، وه نه پرستراویکی دیکهش له گه لیدا، نا نیوه نهی موشریک و بتپرسته کان پیتان وایه که سیک له ناسمانه کان و زهویدا شریکی خوا ﴿بِيَّت؟ نایا نیوه هه والی ده ده نی به شتیک که لای نهو شاراو بهی و لای نیوهش زانراو؟ نایا نیوه زانترن یان خوا﴾؟ نایا قسه به ک لهم قسه پوچتر هه به؟ نهوه له خو ده گری که نهو گو مروا نه فامو بتپرستانه له خویا پهروه ردگاری جیهانیان زانترن؟! نهوه نده به سه بو که سیکی عاقل بیر لهم قسه به بکاته وه، به راستی پوچی و به تالی نم قسه به ده چه سپینی: ﴿سُبْحٰنَهُ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ واته: پاک و بیگه ردی و بلندی له وهی که ده بیکه نه شریک و هاوبهش بو خوا ﴿بُو﴾، به لکو خوا ﴿تَاک و تهنه او بی نیازه، هیچ پرستراویک له ناسمانه کان و زهویدا نیه جگه لهو نهی، وه هه موو پرستراویک له جیهانی سه روو خواره وه جگه لهو پوچو به تاله، به پی عه قل و شرعو سروشت ﴿ذٰلِكَ يٰۤاٰتِی اللّٰهُ هُوَ الْحَقُّ وَاٰتِی

مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنْتَ اللَّهُ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٠﴾ (واته: نهوه
 نهوه يه و له بهر نهوه يه که خوا ههر خوئی راسته و نهوه ی هاوارو بانگی ده کن، جگه له خوا
 ناهه قه و بیگومان خوا ههر خوئی زور بهرزو گه وره یه).

(۲۰-۱۹): ﴿ وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ
 مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيه يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا آيَةً
 مِنْ رَبِّنَا فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾ ﴾

﴿ وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا ﴾ (واته: خه لکی له رابردودا هه ریه ک
 ئوممهت بوون) یه ک دهنگ بوون له سه ر ئایینی راست، ئنجا جیاوازی که وته نیوانیان، خوا
 پیغه مبه رانی نارد وه ک مژده دهر و ترسینه ر، وه کتیبی له گه ل دابه زانندن بو نهوه ی حوکم و دادوهری
 له نیوانی خه لکیدا بکن لهوه ی که تیایدا ناکوک بوون، ﴿ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ
 رَبِّكَ ﴾ (واته: نه گه ر بریاری پیشر نه درایه له لایه ن پهروه رد گارته وه) به مؤله ت دانی
 سه ریچیکاران وه پیش نه خستنی سزا بویان ﴿ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ﴾ (واته: نهوه بریار ده درا له
 نیوانیاندا) بهوه ی بروادارانمان رزگار ده کردو کافرو به درؤدانه رانمان له ناو ده برد، نه مهش ده بووه
 جیاکاریه ک له نیوانیاندا ﴿ فِيمَا فِيه يَخْتَلِفُونَ ﴾ (واته: لهوه ی که تیایدا جیاوازن) به لکو
 خوا ویستی و ابوو تاقیان بکاته وه، هه ندیکیان به هه ندیکی دیکه یان، بو نهوه ی راستگو له
 درؤزن ده ربکه وئی، ﴿ وَيَقُولُونَ ﴾ (واته: به درؤدانه ران و که لله ره قان ده یانوت: ﴿ لَوْلَا
 أَنْزَلَ عَلَيْنَا آيَةً مِنْ رَبِّنَا ﴾ (واته: مه به ستیان پی ئایه ت و نیشانه کانی پیشنیار کردن بوو،
 وه کو ده یانوت: ﴿ لَوْلَا أَنْزَلَ إِلَيْنَا مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ، نَذِيرًا ﴿٧﴾ ﴾ الفرقان. (واته: بوچی
 فریشته یه ک نه ئیردراوته خواره وه بو لای بو نهوه ی له گه لیدا ترسینه ر بی) وه وه ک ده یانوت:
 ﴿ وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿١٠﴾ ﴾ (واته: نهوان وتیان پروات
 بی ناهینین تاوه کو کانیاو یکمان بو نه ته قینیت له زه ویه وه).

﴿ فَقُلْ ﴾ پشان بلی: نه گه ر پیشنیاری ئایه تیکیان کرد ﴿ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ ﴾ (واته: ته نها نهینی و
 په نهان تابه ته به خوا ﴿﴾ نهو به زانست دهوری به نده کانی داوه، کاروباریان ریکنده خات بهوه ی
 که زانست و حکمه تی خوئی ده یخوازی، بو هیچ که سیکیش نیه لیکنده وه و بوچوونی خوئی
 به کار به ئیت نه له حوکم و نه له به لگه و نه له ئامانچ و نه له هو کار. ﴿ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ
 مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾ ﴾ (واته: هه موو که س با چاره پی هاوه له که ی بکات که شایسته یه به
 نهو، ته ماشا بکن بزائن سه ره نجامی باش بو کییه؟

(۲۱): ﴿وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِن بَعْدِ
ضَرَاءٍ مَسْتَهْمِمْ إِذَا لَهُمْ مَكْرٌ فِي آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ
أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿۱۱﴾

خواهید دید که بعد از آنکه مردم را از سختی نجات دهیم و رحمتی را بر ایشان نازل کنیم، آنوقت آن‌ها در آیات ما مکر می‌کنند. بگو خداوند سریع‌تر در مکر است. ما فرمودیم: ﴿وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِن بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسْتَهْمِمْ﴾ (واته: کاتبی) نیمه ده بچیژین چاکه و به هر هیه که به خه لکی له پاش زیانو ناخوشیه ک تووشیان بووه) وه ک لهش ساغی دواى نه خوشی، وه دهوله منه ندی دواى هه ژاری، وه ناسایش دواى ترس، نهو ناخوشیانه یان بیر ده چئی که تووشیان بوون، سوپاسگوزاری خوا ناکه ن لهسر خوشگوزهرانی و ره حمه تی

خواهید دید، بلکه او به رده و ام ده بن لهسر گو مریسی و فروو قیلان، بویه خوا فرموده تی: ﴿إِذَا لَهُمْ مَكْرٌ فِي آيَاتِنَا﴾ (واته: هه ول و کوشش ده که ن بؤ به تال و پووج، بؤ نه وهی هه ق پووج بکه نه وه.

﴿قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا﴾ (واته: بیان بلئی: خوا خیراتره له پیلان هه لوه شاننده وه تان) به راستی پیلانی خراب تنها ملی خاوه نه که ی ده گری، مه به سه کانیان به پیچه وانه ده شکیته وه به سه ریاند، بلکه فریشته کان تو ماری کرده وه کانیان ده که ن، خوایش بویان ده ژمیریت، پاشان پاداشتیان ده داته وه له سه ری به چاکترین پاداشت.

(۲۲-۲۳): ﴿هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّى إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَبَ بِهَمِّ رِيحٍ طَبَّيْرٍ
وَقَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا
اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِن أُجِيبْتَنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿۲۲﴾ فَلَمَّا أَجَبْتَهُمْ إِذَا
هُمْ يَبْعُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَعَيْكُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۲۳﴾

کاتبی خوا بوسی یاسای گشتی کرد ده باره ی دوخی خه لکی، کاتبی ره حمه تی

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِن بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسْتَهْمِمْ إِذَا لَهُمْ مَكْرٌ
فِي آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَمْكُرُونَ
﴿۱۱﴾ هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّى إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ
وَقَرِحْتُمْ بِهَمِّ رِيحٍ طَبَّيْرٍ وَقَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ
وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ
دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِن أُجِيبْتَنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ
مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿۲۲﴾ فَلَمَّا أَجَبْتَهُمْ إِذَا هُمْ يَبْعُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَعَيْكُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَاعَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۲۳﴾
إِنَّمَا تَسْتَأْذِنُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا سَعَةً أُولَئِكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ فَتَنَّاكُمُ
فِي الْأَرْضِ وَمَتَاعِهَا إِذَا
أَخَذْتُمُ الْأَرْضَ حَرْشًا لَأُبْدِلَنَّهَا لَكُمْ قُرْبَىٰ وَلَئِن أُجِيبْتُمْ
عَلَيْهَا لَأَتِيَنَّكُمْ أُمَّرَةٌ أَكْبَرًا فَجَعَلْنَاهَا حَسْبًا لَكُمْ لَأَتِيَنَّكُمْ
بِالْأَمْرِ كَذَلِكَ نُنْزِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۲۴﴾ وَاللَّهُ يَدْعُو
إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۲۵﴾

خوی به سه ریاندا داده بارینی دوی هه موو ناخوشی و نه خوشیه کان، وه هه رزانی دوی گرانی، باسی حاله تیکسی دیکه ده کات و پشتیوانی له و حاله ته ده کات، نه ویش حالینه له ناو ده ریادا له کاتی ناره حه تی و ناخوشیدا، وه ترسان له ده رنجامه کانی، جا فه رموویه تی: ﴿هُوَ الَّذِي يُسِرُّكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ﴾ (واته: خوا ځوا زاتیکه هاتوو چوتان پیده کات له وشکانی و له ده ریادا) به وهی بوتانی ئاسان کردوه له وه کارانهی ئاسانکراون بوتان تیایدا، وه هیدایه تی دان بولای ﴿حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ﴾ (واته: که شتی ده ریایی ﴿وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ﴾ (واته: که شتی کان ده یانگیریت به هوی بایه کی چاک و خوشه وه) به پی حه زو ناره زووی خویان، به بی بیزار بوون و ماندوو بوون ﴿وَفَرِحُوا بِهَا﴾ (واته: خوش حال ده بن) و پی نارام ده گرن، له کاتیکدا نه وان به و شیون، له پر ﴿جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ﴾ (واته: بایه کی زور توند (له و که شتی یان هه لده کات) ﴿وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ﴾ (واته: شه بولیان بویت له هه موو لایه که وه) ئیر و گومان ده بن له ناو ده چن، نه و جا بویان روون ده بیته وه که په یوه نندیان پچراوه به دروستکراوه کانه وه، وه بویان ده رده که وهی که س رزگاریان ناکات تنها خوی تاک و تنها نه بی، زور به دلسوزیه وه لئی ده پارینه وه په یمان به خویان ده دن به شیویه کی ته واوو ده لین: ﴿دَعَا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِن أَنجَيْتَنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ﴾ ﴿۲۲﴾ ﴿فَلَمَّا أَنجَاهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ﴾ (واته: نه وه موو تنگانوه ناره حه تیانهی بیر چوویه وه، نه ویش نه و نزاو پارانه وه بوو که کردبوویان، وه نه وه شی که نه فسی خویانیان په یوه ست کردبوو پیته وه، شیرک و هاوه لیان بو خوا داناو ده یانزانی نه و په رستراوانه ناتوانن له ناره حه تی رزگاریان بکه ن، هیچ ناخوشیه کیان له سه ر لایه ن، جا بوچی له کاتی له خوشیدا بوون به دلسوزی خویان نه ده په رست، وه ک چون له ناخوشیدا زور به دلسوزی ده یانپه رست؟! به لکو ده رنجامی نه م گومرایی و خراپه یان زیانه کی ده گه ریته وه بو سه ر خویان، له بهر نه مه فه رموویه تی: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغَيْكُمُ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾ (واته: نه و په ری نه وهی نومیدی پیده که ن له سته م و ناحه قیه کانتان، وه لادانتان له دلسوزی بو خوا، تنها بو نه وه یه شتیکی که م له ژیان و له زه تی بی نرخی دنیا ده سته ر بکه ن، که بیگومان له داهاتوویه کی

نزیکدا نامینی و هه مووی دهروات، پاشان لیبی ده گوازیښه وه ﴿ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ﴾ (واته: پاشان گه رانه وه تان هه ر بولای خوایه) له پوژی دوایبدا ﴿فَنَنْتِجْكُمْ بِمَا كُنْتُمْ نَعْمَلُونَ﴾ (واته: ئنجا هه وائتان پی ده ده یښ به وهی که له دونیادا ده تان کرد، له مه دا نه وپه پری ناگدار کردنه وه به دی ده کری له به رده وهام بیون له سه ر کرده وه کانیان.

(۲۴): ﴿إِنَّمَا مِثْلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرًا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنَبْ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾

ئهم نموونه یه له چا کترینی نموونه کانه، گونجاوه له گه ل دؤخی دونیادا، به راستی له زهت و خویشی و ئاره زوو پله و پایه ی و هاوشیوهی ئه وان هه، ده گه ریته وه بول خواونه که ی ئه گه ر چی ماوه یه کی که مه، ئه گه ر ته واو بوو په رش و بلاوده بیته وه، وه له خواونه که ی ده بریته وه، یاخود خواونه که ی له و جیا ده بیته وه، له داهاتوودا ده ست به تال ده رده چیت و هیچی به ده سه ته وه نامینی له و سه روه ت و سامانه، دلای پر ده بی له خه فه ت و سه سه رت و بیتا فه تی.

له بهر ئه وه فرموویه تی: ﴿كَمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ﴾ (واته: سه وز ده بی له سه ر زه ویدا له هه موو جوژه پرووه کیکو هه موو جوو تیکی پرشنگدار ﴿مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ﴾ (له وهی خه لکی لیبی ده خوا) وه کو دانه وئله و به رو بوومه کان، ﴿وَالْأَنْعَامُ﴾ له وان هی که (ناژه له کان) ده یخون له جوژه ها گرو گیاو ده غل و دان ﴿حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ﴾ (واته: زه وی په ونه قی خوی وه رده گری و خوی ده رازیښته وه، تا ده بیته مایه ی دلخویشی و سه رنج راکیښی بول بینهران، وه سه یرانیک بول گه شتیاران و به لگه یه ک بول ژیرو عاقله کان، جا تو سروه شتیکی جوان و سه رسوره ینه ر ده بیښی له ئیوان سه وزی و زه ردایی و سپیا ه تی و جگه له وان هیش.

﴿وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا﴾ (واته: ئه وان وایان زانی ئه وه به رده وهام ده بی و تواناو ده سه لاتیان هیه به سه ریدا، له بهر راوه ستانی توانا کانیان له و ئاسته دا، وه کو تایی داواکاریه کانیان له وی دایه.

جا له‌وکاته‌ی شه‌وان له‌م حاله‌ته‌ دان ﴿ اَتَتْهَا اَمْرًا لَيْلًا اَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَهَا حَصِيْدًا
 كَان لَمْ تَعْنِ بِالْاَمْسِ ﴾ واته: وه‌ك شه‌وی هه‌ر نه‌بوو بی، شه‌مه‌ حاله‌تی دونیا‌یه،
 یه‌ك به‌ یه‌ك (لای نه‌داوه)، ﴿ كَذَلِكَ نَفْصَلُ الْاٰیٰتِ ﴾ واته: رپوونی ده‌كه‌ینه‌وه‌و
 ناشکرای ده‌كه‌ین، به‌ نزیک کردنه‌وه‌ی مانا‌کان بۆ لای ییرو هۆشه‌کان، ﴿ لِقَوْمٍ
 يَنْفَكُرُوْنَ ﴾ واته: ییرو هۆشیان له‌وه‌دا به‌ کار ده‌هینن كه‌ سوودی هه‌یه‌ بۆیان،
 به‌لام شه‌و كه‌سه‌ی غافل و بی‌ئاگایه‌و پشتگویی ده‌خات، شه‌وه‌ بیگومان تابه‌ت و
 نیشانه‌کان سوودیان بۆی نیه‌، هه‌یج رپوونکردنه‌وه‌یه‌ کیش گومان و دوو دلیان
 لانا‌بات، کاتی خوا ﴿﴾ باسی حاله‌تی دونیاو خۆشه‌کانی کرد، تیشکی خسته
 سه‌ر مالی مانه‌وه‌ كه‌ به‌هه‌شته‌و، فه‌رمووی:

(۲۶-۲۵): ﴿ وَاللّٰهُ يَدْعُوْا اِلَى دَارِ السَّلٰمِ وَيَهْدِيْ مَن يَّشَاءُ اِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿۲۵﴾ الَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا
 الْحَسَنَى وَزِيَادَةً وَلَا يَرْهَقُوْهُمُ قَتْرٌ وَلَا ذِلَّةٌ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿۲۶﴾ :
 خوا ﴿﴾ به‌ گشتی بانگی به‌نده‌کانی ده‌کات و هانیان ده‌دات بۆ مالی ناشتی كه‌
 به‌هه‌شته‌، وه‌ تابه‌تی کردوه‌ به‌ هیدایه‌ت و رینمایی بۆ هه‌ر كه‌سی خۆی ییه‌وی
 پاک و پالته‌ی بکاته‌وه‌و هه‌لیبژیری، شه‌مه‌ فه‌زل و چا‌که‌ی خوایه‌، خواش ره‌حه‌ته‌ی
 خۆی تابه‌ت ده‌کات بۆ هه‌ر كه‌سی كه‌ ییه‌وی، شه‌ویش به‌ دادپه‌روه‌ری و
 حیكه‌مه‌ت و دانایی خۆی ده‌بی، هه‌یج كه‌سی به‌لگه‌ی له‌سه‌ر خوا ﴿﴾ نیه‌، له‌ پاش
 ناشکرا کردن و هاتنی پیغه‌مه‌ران. وه‌ خوا ﴿﴾ ناوی به‌هه‌شته‌ی ناوه‌ به‌ مالی ناشتی
 (دار السلام) چونکه‌ سه‌لامه‌ته‌ له‌ هه‌موو ئافه‌ت و ناته‌واویه‌ك، شه‌ویش به‌ هۆی
 ته‌واوی نازو نیعه‌ته‌ کانیه‌وه‌و مانه‌وه‌ی بۆ هه‌تا هه‌تایی، وه‌ چاکی له‌ هه‌موو
 رپوویه‌كه‌وه‌.

• الَّذِينَ أَحْسَبُوا الْحُسْنَىٰ زِيَادَةً وَلَا يَرْهَقُوا وُجُوهُهُم قَتْرًا
 وَلَا ذَلَّةً أَوْ لَيْلًا أَصْحَابُ الْحِمَىٰ عَمُّهُمَا خَالِدُونَ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ
 كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَوَدَّ هُمْ ذَلَّةً مَّا لَهُمْ
 مِنَ الْاٰمْرِ عَاجِزًا كَمَا أَغْوَيْتَ وُجُوهُهُمْ ظِلْمَاتٍ اَلْبِلَّ
 مُظْلِمَاتٌ اَلْوَيْلُ لِمَن كَانَ رَمُومَ فِجَارِ الْاٰمْرِ ﴿٢٧﴾ وَتَوَدَّ نَحْسُهُمْ
 جِئْمًا يُرْمَلُ لِّلَّذِينَ اَلْتَمَزُوا اَمَّا نَكَرًا اَنْتُمْ وَشُرَكَاءُ كُوْنْتُمْ اَلَّذِيْنَ
 بَيْنَهُمْ وَرَاقِلٌ لِّمَن كَانُوْهُمْ تَاكِيْفًا اَلَّذِيْنَ اَلْتَمَزُوْا ﴿٢٨﴾ لٰكِنُّ بِاللّٰهِ
 شٰهِدًا اَبِيْنًا رَّبِّيْنَا اَنْ يُّكُوْنَنَّ كَمَا نَحْنُ اَعْيُنًا ﴿٢٩﴾ هٰذَا الَّذِيْ
 تَبْلُوْا اَعْمَلُ فَعِيْرٌ مَّا اَسْلَمْتُمْ وَرُدُّوْا اِلَآ اللّٰهِ مَرْاٰبُتُهُمْ
 اَلْحَقُّ وَرَضَلْ عَنَّهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ ﴿٣٠﴾ كُلُّ مَن يَّرْتَفَعْ فِرْعَنَ
 اَلْتَمَلِّ وَالْاَرْضِ اَمَّنْ يَمَّاكَ اَلتَّعْتَعُ وَالْاَنْصُرُوْا مَن يَخْرُجُ
 اَلْحَقُّ مِّنَ النَّبِيِّ وَخَرُجِ اَلْحَقُّ مِّنَ الْعَقْرِ وَمَن يُدْبِرْ اَلْاَمْرَ
 فَسُوْرُوْنَ اَللّٰهُ فَعَلَّ اَقْلَابَهُمْ ﴿٣١﴾ فَاذْكُرْ اَللّٰهُ رَبَّكَ
 اَلْحَقُّ فَمَا تَاْمُرُ اَلْحَقُّ اِلَّا اَلْحَقُّ اَلَّذِيْنَ اَنْصُرُوْنَ ﴿٣٢﴾ كَذٰلِكَ
 حَقَّتْ لِكَلِمٰتِكَ عَلٰى الَّذِيْنَ فَتَقُوْا اَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٣٣﴾

کاتی خوا **زِيَادَةً** بانگ ده کات بو مالی
 ناشتی، وه کو شهوه وایه نفس و
 دهروونه کان حهزوو نارهزوویان بو شهوه
 کرده وانه بجولیت که دهنه مایه می شهوه می
 بیانگه یه نیت بهو مالّه، خوا ههوالی داوه
 ده باره می فرموویه تی: **لِّلَّذِيْنَ اَحْسَبُوْا
 الْحُسْنَىٰ زِيَادَةً** واته: شهوانه می چاکه یان
 کرده له به ندایه تی کردنی پهروه رد گاردا،
 بهوه می به ندایه تی بو بکنه و وا ههست
 بکنه چاودیره به سه ریانه وه، وه ههستن
 بهوه می که له توانایاندا ههیه، چاکه خواز
 بن بو بنده کانی خوا **ظِلْمًا** به پیسی توانایان
 له چاکه می گوفتاری می و کرداری می، وه له
 چاکه کردن به به خشین می مالو دارای می، وه

چاکه به شه نامه کانی جهسته و فرمان کردن به چاکه و ریگری کردن له خراپه و قیر کردنی
 نه فامه کان و ناموژ گاری پشت هه لکه ران، غه بری شهوانیش له شیوه کانی چاکه خوازی.
 شهوانه می چاکه خواز بوون، بو یان ههیه **لِّلْحُسْنَىٰ** شهویش به ههشته که له جوانیدا زور
 کامل و تهواوه **زِيَادَةً** شهویش ته ماشا کردنی پهرووخساری خوایه **ظِلْمًا**، وه گوینگرتن
 له قسه کانی و سهر که وتنه به په زامه ندی می و پهرووناکی و دلخوشیه به نزدیک بوون لیبه وه،
 شه به مه بو یان دهسته بهر ده بی بهر زترینی شه و شتانه می که شهوانی بو ده خوازن شهوانی
 پیده خوازن و په سیار کارانش په سیاری ده کهن.

پاشان باسی دوور خسته شهوه می شه و شتانه می کرد که هه په شه یان له سه ره، فرمووی: **وَلَا
 يَرْهَقُ وُجُوهُهُم قَتْرًا وَلَا ذَلَّةً** واته: ههچ په شی و ته پ و توزیک می په سوا می ده م و چاویان
 دانا گری) تهوشی ههچ ناخوشیه ک نابن به جور می له جوره کان، چونکه ناخوشی شه گه
 پهو بکاته مرؤف له پهرومه تیدا ده رده که وه می و پهرووخساری ده گوری.

به لام شهوانه وه ک خوا ده باره یان فرموویه تی: **تَعْرِفُ فِي وُجُوْهِهِمْ نَصْرَةَ اَلْتَّعِيْمِ
 الْمَلْفِيْنَ** واته: له پهرووخساریاندا جوانی و گه شاهه می و خوشگوزرانی ده بنیت).

﴿أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ﴾ که به هم همیشه بی تئیدان و بییه وه په یوه ستن ﴿هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ نه ده گوازیښه وه و نه له ناویش ده چن و نه ده گورین.

(۲۷): ﴿وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَّا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (۲۷):

﴿وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ﴾ خوا ﴿كَاتِبِي﴾ کاتی باسی خه لکی ناو به هه شتی کرد، باسی خه لکی ناو دوزه خیشی کرد، باسی نه وهی کرد نه و ده سته کو تانهی له دنیادا به ده ستیان هیناوه بریته له و کرده وه خراپانهی که مایه ی تووره یی خوا بوون، له جوړه ها کوفرو به درودانان و جوړه ها سه ریچی کردن، ﴿جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا﴾، (واته: سزای هر خراپه به ک، خراپه به کسی وه ک خو به تی)، واته: سزایه کی زیانه خشیان بو هیه به پیسی نه و کرده وه خراپه یان نه نجامیان داوه، هر که س به پی بارودوخی خو ی ﴿وَتَرْهَقُهُمْ﴾، واته: دایان ده پووشی ﴿ذِلَّةٌ﴾ ریسوایی له دله کانیان و ترسان له سزای خوا ﴿كَاتِبِي﴾، هیچ که س ناتوانی ریگری له و سزایه بکات، وه هیچ پاریزه ریکیان نیه بیانپاریزی، نه و ریسوایی و زه لیلیه ی له ناخیاندا به کاریگری ده کاته سر پرووخسار و جهسته یان به ناشکرا تا پرومه تیان پرهش ده بیته وه.

﴿كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (واته: به راده به ک پرویان پرهش بووه ده لسی دمووچاویان داپوشراوه به شه وه زهنگ، نه وانه هاورپی دوزه خن، تیایدا ده مینه وه به هم همیشه یی) چند جیاوازی هیه له نیوان نه و دوو کومه له دا، نای چنده دووره نیوانی نه و دوو کومه له!؟

خوای گه وړه ده فهرموئ: ﴿إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ﴾ (۲۳) ﴿وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ بِآيَةٍ﴾ (۲۴) ﴿تَنْظُرُونَ أَن يُفْعَلَٰ بِهَا فَا فِرَةٌ﴾ (۲۵) ﴿الْقِيَامَةِ﴾، (واته: زور پرووخسار له و پوژدها گه شاون * ته ماشای په وړه ردگاریان ده کهن * زور پرووخساریش له و پوژدها گرژوو تالن * ده زنان که سزای پشت شکین ده درین)، (وه ده فهرموئ): ﴿وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ مُّسْفَرَةٌ﴾ (۳۸) ﴿صَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ﴾ (۳۹) ﴿وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ﴾ (۴۰) ﴿تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ﴾ (۴۱) ﴿أُولَئِكَ هُمُ الْكٰفِرَةُ الْفَجْرَةُ﴾ (۴۲) ﴿عَبَسَ﴾ (واته: زور پرووخسار له و پوژدها گه ش و جوانن * دم به پیکه نین و شادمانن * وه زور پرووخساریش له و پوژدها ته پ و توزیان به سه ره وه یه * له دامویدا پرهش داگیرساون * نه وانه ن که بیرو او گوناهاکارو تاوانبارن).

(۲۸-۳۰): ﴿وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَاءُكُمْ فَزَلَّلْنَا بَيْنَهُمْ﴾

وَقَالَ شُرَكَائُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِلَّا نَا نَاعِبُدُونَ ﴿٣٨﴾ فَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ
لَغَافِلِينَ ﴿٣٩﴾ هُنَالِكَ تَبْلَوْنَ كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَّا
كَانُوا يَفْعُرُونَ ﴿٤٠﴾

خوایان ده فرموی: ﴿ وَیَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ﴾ (واته: هه موو دروستکراوه کان کؤده کرینه وه
بو کات و سات و پروژیکسی دیاری کراو)، وه بته رستانیش ناماده ده کهین، وه نه وانه شی
په رستوویانه له غهیری خوا ﴿ ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائِكُمْ ﴾ (واته:
ئجنا به وانه ده لئین که هاوبه شیان بو خوا ﴿ بَرِیَارِ دَاوَهٗ ﴾ پابه ند بن به شوینی خو تانه وه
هه تا دادوهری له نیواناندا بکری، ﴿ فَرِیْلَنَابِنْتَهُمْ ﴾ (واته: له یه کدیان جیاده که ینه وه به
دوور خسته وهی جهسته و دل، دژمنایه تیه کی توند له نیوانیاندا به رپا ده بی، پاش نه وهی
له دنیا دا دل سوژی و خو شه ویستی و دوستایه تیان بو یه کتر ده برپیه، جائه وه هه مرو
خو شه ویستی و پشتیوانیه هه لده گه ریته وه وه ده بیته رقو کینه و دوژمنایه تی، وه په رستراوه کانیا
خو یان به ری ده که ن لیان و ده لئین: ﴿ مَا كُنْتُمْ إِلَّا نَاعِبُدُونَ ﴾ تیمه خوا به پاک و بیگه رد
داده نیین، دوور له هه موو شه ریک یان بییک ﴿ فَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا عَنْ
عِبَادَتِكُمْ لَغَافِلِينَ ﴾ (واته: خوا ﴿ به سه به شایه ت له نیوانی تیمه و نیوه دا، بیگومان
تیمه بیئاگا بووین له به ندایه تی کردنتان بو تیمه)، تیمه فرمانمان به نیوه نه کردوه، وه
بانگیشمان نه کردوون، به لکو نیوه به ندایه تی نه وه که سه تان کرد که بانگی کردن بو لای،
نه ویش شه یان بوو، ههروه ک خوا ﴿ فَرَمُووِیهِ تِی: ﴿ اَلَمْ اَعْهَدْ اِلَيْكُمْ بِبَنِي اٰدَمَ اَنْ لَا
تَعْبُدُوْا الشَّیْطٰنَ اِنَّهُ لَكُمۡ عَدُوٌّ مُّبِیْنٌ ﴾ (واته: نایا من په یمانم لی وهر نه گرتن نه ی
نه وه کانی نادهم! که واه یان نه په رستن بیگومان نه بو نیوه دوژمنیکی دیارو ناشکرایه).
ههروه ها فرمویه تی: ﴿ وَیَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ یَقُوْلُ لِلْمَلٰئِكَةِ اَهْلُوْا اِلَیَّ اِنْ اَکْرَهُمْ اَوْ یَعْبُدُوْنَ
﴿٤٠﴾ قَالُوْا سُبْحٰنَكَ اَنْتَ وِلٰسْنَا مِنْ دُوْنِهِمْ بَلْ کَانُوْا یَعْبُدُوْنَ الْجِنَّ اَکْثَرُهُمْ مِنْ مُّؤْمِنُوْنَ
﴿٤١﴾ (واته: وه پروژی خوا ﴿ هه موویان کؤده کاته وه پاشان به فریشته کان ده فرموی:
نایا نه وانه له دنیا نیوه یان ده په رست * فریشته کان ده لئین پاک و بیگه ردی بو تو تنها
تو گه وهی تیمه ی نه ک نه وان، به لکو نه وان جنو که یان ده په رست زوره یان بروایان به
جنو که هه بوو)، بیگومان فریشته به ریزه کان و پیغه مبه ران و دوست و نه ولیاو هاوشیوه کانیا،
له پروژی قیامه تدا خو یان به ری ده که ن له وانه ی که په رستوویانن، خو یان حاشا له وه ده که ن
که نه وان داویان لی کردبوویت بیان په رستن، وه نه وان راستگون له وه ته کانیا دا.

له و کاتدا موشریکه کان تووشی په شیمانی و حه سره ټیک ده بن که واکریت و هسفو باس بکریت، هه روه ها ده زانن چیان پیشخستوه له کرده و خراب و ناشرینه کان، نه و روزه بویان دهرده که ووی که نه وان دروزنن، به لکو نه وان درویان به دم خواوه هه لبه ستوه، هه موو نه و عیاده ته ی که کردیان ویل و ون بوون، په رستراوه کانیشیان په رش و بلاو بوو، وه سرجه م هوکارو نامرازه کانیان له ت و پت بوون.

له بهر نه مه فهرموویه تی: ﴿هُنَالِكَ﴾ واته: له و روزه دا ﴿تَبَلَّوْا كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ﴾ (واته: هه موو که سینک چی پیش خستی بوی دهرده که ووی) واته: به دوی نه و کرده ووه ده سته و تانه ده گه ری که له ده سته چوووه لی و بووه، به پی نه وانه ش پاداشت وهرده گری، جا نه گه ر چاکه بی نه ووه چاکه، وه نه گه ر خراپه ش بی خراپه، ﴿وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ﴾ (واته: نه و په رستراوانه ی بو خویان هه لیان به ستووه لیان ون ده بی)، له قسه کانیان که ده یانوت: نه وان له سهر هه قن، وه نه ووه یسی ده په رستن له غه بری خوا ﴿﴾ سوودی هه یه بویان و ریگریان لیده کات له سزا.

(۳۱-۳۳): ﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدْبِرُ الْأُمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿۳۱﴾ فَذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ ﴿۳۲﴾ كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَاتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۳۳﴾﴾

﴿قُلْ﴾ واته: به وانه بلی: که ها و هل بو خوا ﴿﴾ داده نین، شتانیک که خوا به لگه ی له سهر نه نار دوونه خوار بو نه ووه ی بیکه ن به حوججه به سه ریانه ووه، وه به دانپیدانانیا ن به یه کتا په رستی په روه ردگار تی و نکولیکردنیا ن له یه کتا په رستی په رستراویتی: ﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ﴾، به دابه زینی رزق و روزه کان له ناسمانه ووه، وه دهرهینانی هه موو جوړه کانی له ناو زه ویه ووه، به ناسان کردنی هوکاره کانی تیا یدا؟ ﴿قُلْ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ﴾، واته: نه و که سه ی دروستی کرده تهنه نه وخواه نیتی؟ به تابه تی باسی له و دووانه کرده، وه به تابه تی باسی گووی و چاوی کرده، له بهر ناگادار کردنه ووه ی فه زلی خوا ﴿﴾ به سه ر مرؤفه کانه ووه، وه له بهر شه ره فو ریزو سوودی نه و دووانه، ﴿قُلْ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ﴾، وه ک دهرهینانی جوړه ها دارو دره خت له توو، وه بر وادار له بیروا، وه بالنده له هیلکه، وه نمونه ی نه وانه، ﴿قُلْ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ﴾ پیچه وانه ی نه وانه ی باسکرا، ﴿قُلْ وَمَنْ يُدْبِرُ الْأُمْرَ﴾ (واته: کی کاره کان هه لده سوورینی) له

جیهانی سهروو خواروو، نهمه هموو جوړه كانی بهرپوه بردنی په رستراویتی ده گریته وه، به راستی تو نه گهر پر سیاریان لی بکسی دهر باره یی نه وهی کی په روه ردگار تانه، ﴿فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ﴾ (یه کسه ده لئین: خوا) چونکه نه وان دان به هموو نه وانه دا ده نین، که بیگومان خوا شه ریکو هاوه لی نیه له هیچ شتیک له وانه دا، ﴿فَقُلْ﴾ واته: پیمان بلی و به لگه یان له سر پیویست بکه، ﴿أَفَلَا نُنْفِونَ﴾ (نایا پاریز ناکه ن) بو نه وهی به دل سوژی به ندایه تی خوا بکه نو هاوه لی بو دانه نین، وه خو تان داپرنن له هموو نه و بتو شه ریکانه یی که په رستوتانن، ﴿فَذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمُ﴾ هه ر نه و خوا به یی وه سفی خو ی کردوه، نه و په رستراوی ستایش کراوه، په روه رده کهری هموو به دپه نراوه کانه به هموو نازو نیمه ته کان، وه هه ر نه و: ﴿الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ﴾ (واته: راسته، دهی له پاش راستی جگه له گومرایی هیچی دیکه هه یه)!

بیگومان خوا ﴿تَاكُو﴾ تاكو و تنه یه له دروست کردن و هه لسوورانی هموو شته کاند، هه ر نازو نیمه تیک له لای بنده کان هه بیی تنه ها له لایه ن خواوه (پیمان دراوه)، وه که س ناتوانی چاکه به نینی جگه له و، وه که سیش ناتوانی ریگری له خراپه بکات تنه ها نه و نه بی، خواوه نی ناوه جوان و سیفاته به رزه کانه.

﴿فَأَنى تُصْرَفُونَ﴾ (واته: دهی چو ن له ریگه یی راست لاده درین)، له به ندایه تی کردنی نه و خوا به یی نهمه وه سفیتی، بو لای به ندایه تی کردنی که سی جگه له بوونی خو ی هیچی تر نیه، وه ده سه لاتی به سر نه فس و دهر وونی خویدا نیه نه به چاکه و نه به زیان و نه به مردن و زیان و زیندوو کردنه وه، تنه نات به قه د مسقاله زهره کیش مولکو ده سه لاتی نیه، هاوه ل و هاوه بشی نیه له هیچ پروویک له روه کانه وه، که س شه فاعه ت ناکات له لای خوا تنه ها به مؤله تی نه و نه بی.

تو وره یی و شه رمه زاری بو نه و که سه یی هاوه لی بو داده نی، قور به سر نه و که سه یی کوفری پیده کات، به راستی عه قلیان له ده ستدا پاش نه وهی دینه کانیشیان له ده ستدا، به لکو دنیا و دواروژیشیان له ده ست چوو، بویه خوا ﴿دَهْرِبَارَهْ یَانْ فَهْرَمُوْیَهْ تِی﴾: ﴿كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (واته: به و جوړه چه سپاوه بریاری په روه ردگار ت له سر نه وانه یی له سنور لایانداوه که بیگومان نه وانه برپوا ناهینن)، دوا ی نه وهی خوا ﴿تَاكُو﴾ نایه تی روون و به لگه ناشکرا کانیان نشان ده دات، که په ندی تیدایه بو نه وانه یی که خواهن ژیری و عه قل و هو شن، وه ناموژ گاریشه بو نه وانه یی له خوا ده ترسن، وه ری نمایه بو جیهانیان.

(۳۶-۳۴): ﴿قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَدْعُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُمْ قُلْ اللَّهُ بِسَبْدِ وَالْخَلْقِ ثُمَّ يُعِيدُهُمْ فَأَنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۳۴﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلْ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُنَبِّعَ أَمَنْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿۳۵﴾ وَمَا يُنَبِّعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿۳۶﴾﴾

خوادا: ﴿قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَدْعُوا

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَدْعُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُمْ قُلْ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُنَبِّعَ أَمَنْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿۳۴﴾ وَمَا يُنَبِّعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿۳۵﴾ وَمَا يُنَبِّعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿۳۶﴾﴾

الْخَلْقَ ﴿ واته: بئی بناغه دروستی بکات و

به دیهینی ﴿ثُمَّ يُعِيدُهُ﴾ (واته: پاشان دوی تیاچوونی وه کو خوئی لی بکاته وه).
 نه مهش شیوازی پرسیاره (استفهام) به مانای (النفي والتقرير) دیت، واته: هیچ به کیک
 نیه له و پرستراوانه له نه بوونه وه شت دروست بکات به دی بهینی و، پاشان دوی
 تیاچوونی وه کو خوئی دروستی بکاته وه، به راستی نه وانه زور له و لاوازترو بیواناترن.
 ﴿قُلْ اللَّهُ يَدْعُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ﴾ بئی هاوه لو هاوبه ش و یاریده ده ریک بو نه و مه به سته،
 ﴿فَأَنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ (ده سا چون له خوا پرستی به ریوه ده برین لا ده درین له پرستشی
 خوی تاک تنها که له سه ره تاوه به دیهینا و دو باره ش دروستان ده کاته وه، بو
 لای پرستنی نه وهی هیچ شتیکی دروست نه کرده و خوئی دروستکراوه، ﴿قُلْ هَلْ
 مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ﴾ (واته: بلی: نایا له ناو پرستراوه کانتاندا که سی هیه
 ریتمایی بکات)، به روونکرده وه و رییشاندانی، یا خود به خورپهی دل و سرخستی.
 ﴿قُلْ اللَّهُ﴾ (بلی:) به تنها خوا، ﴿يَهْدِي لِلْحَقِّ﴾ (هدایهت ده دات بو هق) به دلیل و
 به لگه کان و به خورپهی دل و سرخستن، وه یارمه تیدان بو گرته به ری چاکترین ریگا.
 ﴿أَفَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُنَبِّعَ﴾ (واته: جا نایا که سی که ریتمایی ده کات بو راسته

رې شایه نتره به وهی په پرهو بکړی، ﴿أَمْ لَا يَهْدِي﴾ واته: (یان که سې پربازی راست شاره زانه یی) پریگای راست نادوزیته وه، ﴿إِلَّا أَنْ يَهْدِي﴾ واته: مه گهر رې پېنیشان بدری) به هوی نه بوونی زانستو به هوی گومراییه وه، نه مانهش موشریک و هاوه له کانیانن، که وا نه هیدایه ت نه دنه و نه هیدایه تیش وهرده گرن، مه گهر شاره زانه بکړی.

﴿فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ﴾ واته: چ شتیک وای لی کردن هم حوکم و بریاره ناپه سنده بدن، پاش دهر که وتنی به لگه و حوججه و سه لماندن، ییگومان نه و بتانه شایسته ی پرستش نین، تنه خوی تاکو تنه نه یی؟! جا نه گهر روون بوویه وه و دهر که وتی نه و پرستراوانی نه وان هیچ و هسفیکی پرستراوی له خو ناگرن، نه له رووی مه عته و ییه وه و نه له رووی کرداریشه وه، شایسته ی نه وه بن پهرسترین له گهل خوادا، به لکو و هسفرکراون به ناته و اوی، که به تالی و پوچی پرستراویان پیویست ده کات، جا له بهر چی له گهل خوادا کراون به پرستراو؟

وه لام: به راستی نه مه له جوانکاریه کانی شه ی تانه بو مرؤف و خرابترین بوختان و گومراترینی گومراییه کانه، هه تا وای لیکردوه نالووده بووه پییه وه و واگومانی بردووه نه وه هه قو راسته و له گهل نه وه شدا هیچ نیه، بویه فهرموویته تی:

﴿وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ﴾ ۱۱ یونس. واته: په پره و یان نه کردوه نه وانه ی جگه له خوا ده پرستن هاو به شانئ بو خوا) نه وه ی شوینی که وتوون له راستیدا هاوه له دانانه بو خوا، به راستی خوا شریکی نیه، نه به عه قلو، نه به نه نقل، به لکو نه وان شوینی گومان که وتوون، وه ﴿إِنَّ الظَّنَّ لَا يَغْنَى مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا﴾ واته: به راستی گومانیش له ناستی هه قدا هیچ سوودیک به خاوه نه که ی ناگه یه نی، جا ناویان لیسان به پرستراو له گهل خوادا ده یان پرستن.

(له شوینی دیکه دا) خوا ده فهرموئی: ﴿إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ﴾ ۱۲ النجم. واته: هم بتانه هه ناوانیکی رووتن که نیوه و باوک و باپیرانتان لیسان ناون، خوا هیچ به لگه یی که له سر پرستراویتی نه وان نه ناروده ته خواره وه.) ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ﴾ واته: خوا زانایه به و کرده وانه ی که ده یکن) وه پاداشتیان ده داته وه له سر نه و بپهرستی و هاوه له دانانه یان به سزایه کی توندوو به نیس.

(۴۱-۳۷): ﴿وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ۳۷ ﴿أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ﴾

وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِطُوا بِعَلَمِهِ، وَلَمَّا يَا إِلَهُمُ
 تَأْوِيلُهُ، كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٣٩﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ
 يُؤْمِنُ بِهِ، وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ، وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلِي
 وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيءُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾

خوا ﴿٣٨﴾ ده فرموي: ﴿ وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَى مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ واته: ناگونجی و نایی،
 نهم قورئانه هه لبه سترایی له لایه ن که سیکه وه له غه یری خوا، چونکه کتیبی کی مه زنه
 که: ﴿ لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴾ ﴿٤١﴾ فصلت. (واته:
 به تال پرووی لی ناکات نه له ئیستاو نه له دوارپوژدا، چونکه ئیردراوه ته خواروه وه له
 لایه ن خوی کاردروستی ستایش کراوه وه).

قورئان نه و کتیبه یه که هه موو ئاده میزادو جنو که کان کوپینه وه بو نه وهی وینه ی بینن
 ناتوانن وینه ی نه و بینن، نه گهر چی هه ندیکیان پشتیوانی یه کتریش بن.

نه وه کتیبی خوی که قسه ی خوی پیکردوه، چون یه کییک له به دیه پیراوه کان ده توانی وینه ی نه و
 قسه بکات، یان هه ر نزیکیشی بکاته وه، قسه کردن شوینی مه زنی و وه سفی قسه که ره ده که وی.

جا نه گهر هه ر که سیک له خوا بچیت له مه زنی و وه سفو ته واو پیتیدا، ده گونجی
 هاوشیوه ی نهم قورئانه به ئیتته وه، نه گهر گریمان به که یز و وایدانین که سی له خودی

خوی وه هه لیه سستی له سه ر خوا، نه وه بیگومان سزای بو پیش ده خات و توله ی لیده کاته وه
 ﴿ وَلَكِنْ ﴾ به لکو خوا نهم کتیبی دابه زانده وه وه کو به زیه ک بو جیهانیان و به لگو و

حوججه یه ک له سه ر بنده کانی به گشتی، دابه زانده وه، ﴿ تَصَدِّقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ ﴾ (به
 راست دانهری) کتیبه ئاسمانیه کانه، به وهی ریکی نه و کتیبانه یه و شایه تیان بو ده دات، وه

مژده ده دات به دابه زینی، چون هه والی داوه هه ر به و جوره ده بی.
 ﴿ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ ﴾ (واته: پروونکرده وهی هه موو کتیبه ئاسمانیه کانه) بو حه لال و

حه رام، وه بریارو نه حکامی دینی و قه ده ری و هه واله راست و دروسته کان، ﴿ لَا رَبَّ
 فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ هیچ گومان و دوو دلیه کی تیدانیه له هیچ پروویکه وه، به لکو نه و

قورئانه هه قه و سه لمیتراره: له لایه ن پهروه دگاری جیهانیانه وه دابه زیتراره که به نازو
 نیعمه ته کانی هه موو دروست کراوه کانی پهروه رده کردوه.

له مه زترینی جوره کانی پهروه رده کردنی نه وه یه که نهم کتیبه مه زنه ی دابه زانده وه و
 به رژه وه ندی دین و دونیایانی تیدایه، هه موو په وشته به رزو کرده وه چاکه کان له خو ده گری.

﴿أَمْ يَقُولُونَ﴾ واته: به درؤ دانهران به هوئی عینادی و گومرپایانه وه ده لئین: ﴿أَفْتَرَنَّهُ﴾ موحه ممد ﴿هَلْ يَلْبَسُهُ﴾ هه لیه ستروه له سر خوا، وه خوئی دروستی کردوه، ﴿قُلْ﴾ بیسان بلی: - په یوه ستیان بکه به شتیکه وه نه گهر نه وان توانایان بوو له سهری، نه وه ده کری بانگه شهی نه وه ش بکن، نه گهرنا قسه که یان پوچ و به تاله: ﴿فَأَنزَلْنَا سُورَةَ مِثْلِهِ﴾ وَأَدْعُوا مِمَّنْ أَسْطَظَعْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۴﴾ (واته: سووره تیک بهینن، وه کو نه و قورئانه ههر که سیک که ده توانن بانگی بکن، جگه له خوا نه گهر ئیوه راست ده کهن)، یارمه تیتان بدات بو هینانی سووره تیک، نه مهش مه حاله، نه گهر بیووا به نه وه توانا کانیان له سر هینانی ده خسته کارو وینهی نه و قورئانه یان ده هینا.

به لام کاتی بیتوانایی خو یان بو دهر کهوت، روون بوویه وه نه وهی که ده یلئین باتله و ههر قسه یه، هیچ به لگه یه کی له سر نیه، نه وه یشی وای لیکردن قورئان به درؤ دابئین که هه ق و راستی له خو گرتووه و هیچ هه قیک نیه له سه رووی نه وه وه بی، بیگومان نه وان زانیاریان نه بووه دهر باره ی قورئان و لئی تی نه گه یشتون، نه گهر زانست و زانیاریان هه بووا به دهر باره ی و به جوانی لئی تیگه یشتابن، ملکه چی ده بوون و به راستیان داده نا. به هه مان شیوه تا ئیستا نه نجامی هه ره شه کانی قورئانیان بو نه هاتووه که به لئینی پیداون سزایان بو حه لال بکات، نه م به درؤ دانانه ی که له لایه ن نه وان وه ده رجووه، له هه مان جوړی به درؤ دانانی پیشینی خو یان بووه، له بهر نه مه فرموویه تی: ﴿كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ﴾ نه ویش نه و له ناوچوونه بوو که هیچ که سیکیان لی به جی نه ما.

جا با ناگدار بن نه وان هی به رده وامن له سر به درؤ دانانه کانیان، خوا سزایان بدات، وه کو چون سزای گه له کانی پیش وانی داوه، وه نه و سه دانه شی که له ناوچوون. نه م ده قهش به لگه یه له سر جیگیر بوون له کارو کرده وه کاند، که به راستی نابی مرؤف شتیک و هر پگری، یان ره تی بکاته وه پیش نه وهی زانیاری دهر باره ی هه بی، ﴿وَمِنْهُمْ مَّنْ يُؤْمِنُ بِهِ﴾ واته: (له و خه لکه دا هی واهه یه) برپوا به قورئان دئینی، ﴿وَمِنْهُمْ مَّنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿۳۵﴾ واته: (هه یشیانه برپوا ی پناهی و له سر کوفری خوئی سوور ده بی، وه په روه ردگارت له هه موو که س باشر حالی خراپه کاران ده زانیت)، خراپه کاران نه و که سانن که برپوا به قورئان ناهینن، به شیوه ی عینادی و سته م و خراپه کاری، خوای گه ورهش سزایان ده دا له سر نه و خراپه کاریه یان

به تووندترين شيوه، ﴿وَإِنْ كَذَّبُوكَ﴾ (واته: نه گهر بروايان پښه كړدى) تُو بهرده واما به له سر بانگه وازه كهت، حساب و لپرسينه وهى شهوان له سر تُو نيه، به هه مان شيوه حساب و لپرسينه وهى توش له سر شهوان نيه، هه ربه كهو به پښي كرده وهى خوى. ﴿فَقُلْ لِي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلِكُمْ أَنْتُمْ بَرِيحُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ﴾ (واته: نه وه پښان بلى: پاداشتي كرده وهى خوم بو خوم، وه پاداشتي كرده وهى خوتان بو خوتان، ټپوه به رين له وهى من ده يكم، منيش به ريم له وهى ټپوه ده يكم). وه ك چون خوا ﴿فَهَرْمُوِيه تِي: ﴿مَنْ عَمِلْ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ﴾ (۶۱) (واته: هه كه سنيك كردارى چا كه بكات شه وه بو خويه تى و هه كه سنيك خراپه بكات شه وه له سر خويه تى).

(۴۲-۴۴): ﴿وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الضُّمَمَ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ﴾ (۴۲) ﴿وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعَمَىٰ وَلَوْ كَانُوا لَا يَبْصُرُونَ﴾ (۴۳) ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَٰكِنَّ النَّاسَ أَنفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ (۴۴):

خوای به رزو مه زن هه وال ده دات ده رباره هه ندى له به درودانه رانى پښه مبهه كاتى په يامى پيروزي بو دابه زى، ﴿وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ﴾ (واته: هه نديكيان گوينان) بو پښه مبهه ده گرت له كاتى خوښندنى قورئاندا، نه ك بو ناموز گارى وه رگرتن، به لكو بو شه وهى به دروى دابنين و هه له وه په لاهى بده نه پال، شه گوى گرتنيكى بى سووده، خاوه نه كه شى خيږى لى نايښى، به راستى شه مانه ده رگاي سهر كه وتنيان به سهر دا داخراره وه، بى بهش بوون له سوودى گويگرتن، بويه فهرموويه تى: ﴿أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الضُّمَمَ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ﴾ شهم پرسيا ره (استفهام) به ماناي نه بوونى بريار له سر دراوه (النفى المتقرر) واته: تُو ناتوانى خه لكى كه ر بيستينى، شه گهر چى پر به دم هاوار بكه يت، به تايهت شه گهر بى عه قل بوون.

جا شه گهر شه ستم بى كه رو لال بيستينيت، شه وه شه بو به درودانه رانيش هه وه كو شه وان، ويستنيك نايستن سوودى هه بى بويان.

به لام بيستنى بيانو برين و پويست كردنى به لگه و حوجه له سهريان، شه وه بيگومان بيستنيان و بيانو ويان براو به لگه و حوجه ي خويان له سهر پويست بوو، شه ره پښه گايه كى مه زنه له پښه گايانى زانست، به حيقهت له سهريان داخره، شه وه يش پښه گايانى بيسته په يوه ندى به هه والى خاوه هه يه.

وَمَنْ مِّنْهُمْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي السَّمْعَ وَأَبْصَارًا لَا يَجْعَلُونَ
 ۵۳ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنفُسُهُمْ
 يَظْلِمُونَ ۵۴ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْسُوا إِلَّا سَاعَةً مِنَ النَّهَارِ
 يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا
 مُهْتَدِينَ ۵۵ وَإِنَّمَا رَبُّكَ بِعَظْمِ الَّذِي يَدْعُهُمْ أَوْ تَوَقَّعَكَ
 وَإِنَّمَا تَرَجُّعُهُمْ إِلَى اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ۵۶ وَلِكُلِّ
 أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رُسُلُهُمْ فَبَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ
 لَا يُظْلَمُونَ ۵۷ وَيَقُولُونَ سَخَىٰ هَذَا الرَّجُلُ أَن كَفَرَ بِصِدْقَاتِ
 ۵۸ قُلْ لَا أَمْرَ لِي بِعَيْشِ صَرَّاءٍ لَّا تَقْعَمُ إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ
 أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَجِيرُونَ ۵۹ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ۶۰
 قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُمْ عِدَائِي أُوَّيَّةَا أَفَاءًا لِّمَا دَارَ يَسْتَعْمِلُنِي بَيْنَهُ
 ۶۱ الْمُجْرِمُونَ ۶۲ أَمْ لِي إِذَا مَا وَقَعَ عَامِسْهُمُ يَوْمَ الْقُرْآنِ يُدْعَىٰ بِهِ
 تَسْتَعْمِلُونَ ۶۳ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ
 ۶۴ هَلْ يُحْزَنُونَ إِلَّا بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ۶۵ وَتَسْتَفْتُونَكَ
 ۶۶ لَوْ لِي رِزْقٌ مِّن رَّبِّي لَأَرْزُقَنَّكُمْ وَمَا أَنتم بِمُعْجِزِينَ ۶۷

به لام رینگای دووهم ئه ویش رینگای
 بیننه، جا فهرموویه تی: ﴿ وَمِنْهُمْ مَّن
 يَنْظُرُ إِلَيْكَ ﴾ (واته: تیااندا ههیه تنها
 تهماشای تۆ ده کات)، تهماشا کردنی
 هیچ سوودیکی نیه بۆی، وه له حالت
 رانامینی و بیر ناکاته وه، جا ههر وه کو
 چون تۆ ناتوانی رینمایسی کویره کان
 بکهیت، نه گهر نایناش بن، به ههمان
 شیوه ناتوانی هیدایه تی ئه وانیش بدهیت.
 جا نه گهر عهقل و بیستن و بیننیان تیک
 چوو، که ئه وه رینگایه که بۆ گه یاندنی
 زانست و زانیسی حه قیقه ته کان، جا نیر
 چ رینگایه ک ده مینسی بیانگه یه نیتسه هه ق و
 راستی؟

وه وتهی خوا ﴿ وَمِنْهُمْ مَّن يَنْظُرُ إِلَيْكَ ﴾ به تهماشا کردنی حالی ییغه مبهر ﴿ وَمِنْهُمْ مَّن يَنْظُرُ إِلَيْكَ ﴾
 رینمایسی و ره وشت و کرده وه کانی، وه ئه وه یشی بانگه شهی بۆ ده کات له مهزترینی
 به لگه کانه له سه ر راستگویی خوئی و راستی ئه وه په یامه ی هیناویه تی، مروقی ژيرو عاقل
 ئه وه ندهی به سه و پیوستی به به لگه ی دیکه نیه.

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا ﴾ خوا ﴿ تَاوانه کانیان بۆ زیاد ناکات، چاکه کانیشیان
 بۆ که م ناکاته وه، ﴿ وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴾ (واته: به لکو خه لکی خویمان ستم
 له خویمان ده که ن)، هه ق و راستیان بۆ دیت وه رینا گرن، خوا ﴿ سزایان ده دات به وه ی
 مؤر ده دات به سه ر دل و گوئی و چاوه کانیا ندا.

(۴۵): ﴿ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْسُوا إِلَّا سَاعَةً مِنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا
 بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴾ ﴿ ۴۵ ﴾

خوا ﴿ هه وال ده دات ده رباره ی خیرا به سه ر چوونی ژیا نی دنیا، کاتی خه لکی کۆ
 ده کاته وه له رۆزی دوا ییدا که هیچ گومانیکی تیدا نیه، وه کو ئه وه وایه تنها ساتیکی
 که م له ژیا نی دنیا دا ماینته وه، ههر ئه لی خو شی و ناخو شیان به سه ر دا تینه په ریوه، له ناو

یه کتردا یه ک ده ناسنه وه وه کو چوَن له دنیا دا یه کتریان ناسیوه.
 ئا لهم رۆژهدا پاریز کاران سهر فراز ده بن، ئه وان یی پروایان نه هی ناوه به زیندوو بوونه وه
 دیداری خوا زه ره رهنه مند ده بن، وه رینماییشیان وه رنه گرتوو به بۆ رینگای راست و ئاینی
 به هیز، کاتی نازو نیه مه ته کانیان له ده ستداو شایسته ی چوونه ناو ئاگر بوون.
 (۴۶): ﴿وَأَمَّا نُرَّتِكَ بَعْضَ الَّذِي نَعُدُّهُمْ أَوْ تَنُوقِنَا فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ﴾

واته: خه مبارو دلگران مه به ئه ی پیغه مبه ر ﷺ له سه ر ئه و به درۆدانه رانه، وه په له یان لی
 مه که، ئه وان هه ر ده بی تووشیان بی له و سزایه ی که به لیئمان پیداون.
 جا یان له دنیا دا به چاوی خوَت ده بی نیته و دلت پی نی ئوقره ده گری و ئا سووده ده بی،
 یان له دوا رۆژدا پاش کوچ کردنت، بیگومان گه رانه وه یان ته نها بۆ لای خوا یه، هه والیان
 ده داتی له و کرده وان یی کردوو یانه، خوا نوو سیویه تی و ژماردوو یه تی ئه وان بیریان
 چوو، خوا ییش شایه ته به سه ر هه موو شتی کدا، ئه م ده قه هه ره شه ی تیدایه بۆ ئه وان، وه
 دلدانه وه یشی تیدایه بۆ پیغه مبه ر ﷺ که گه له که ی به درۆیان داناو که له ره قیان کرد
 (به رانه بری).

(۴۷-۴۹): ﴿وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾
 ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ﴿٤٨﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا
 شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَجْرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾

خوا ﷺ ده ره فرموی: ﴿وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ﴾ له ئومه ته و گه له کانی پیشوو، ﴿رَسُولٌ﴾
 (پیغه مبه ریک هه بووه) بانگه وازی کردوو بۆ یه کتا په رستی خواو ئاینه که ی، ﴿فَإِذَا
 جَاءَ رَسُولُهُمْ﴾ (واته: جا ئه گه ر پیغه مبه ریکیان بۆ به اتایه) به ئایه ته و به لگه کان،
 هه ندیکیان به راستیان ده زانی و هه ندیکیشیان به درۆی ده زانی، خوا ﷺ دادوه ری له
 نیوانیاندا ده کرد به رزگار کردنی برواداران و له ناو بردنی به درۆدانه ران، ﴿وَهُمْ لَا
 يُظْلَمُونَ﴾ (واته: ئه وان سه میان لی نه ده کرا) به وه ی سزا بدرین پیش ناردنی پیغه مبه ر ﷺ
 و روونکردنه وه ی به لگه و حوججه، یان سزا بدرین به هوی گونا هه و تاوانی غه بری
 خو یان، جا با ئاگادار بن ئه وان یی به درۆت داده تین له وه ی خو یان بشو به یین به و گه لانه ی
 له ناو چوون، چونکه تووشیان ده بی وه کو چوَن تووشی ئه وان بوو.

با سزاو تۆله ی خوا ﷺ به دۆرو نه زانن و بلیسن: ﴿مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾

(واته: باشه نه گهر ئیوه پراست نه کهن قیامت دیت، ثم به یئنی هه پره شه یه که ی جیه جی ده بی) به راستی ثمه زولم و ستمه له لایه ن نه وانسه وه، به وه ی داوای شتیکیان له پیغه مبه ر ﷻ کرد، نه و هیچی له و کاروباره دا نیه، به لکو تنها گه یاندنی ناشکراو پروونی له سه ره بو خه لکی.

به لام حساب و لپرسینه وه یان و دابه زاندنی سزا بو سه ریان، نه وه له لایه ن خواوه یه، سزایان بو داده به زینی نه گهر نه جه ل و ئاکامیان هات، وه نه و کاته ی ده ستیشانی کرده بو یان، که گونجاوه له گه ل حکمه تی په رستراویتی خویدا.

جا که نه جه ل و ئاکامیان هات ئیتر ناتوانن تنها ساتیک دوا بکه ون، وه پیشیش ناکه ون له و ماوه یه ی بو یان دیاری کراوه، بیگومان نه وان په له ده که ن له سزای خوا، که نه گهر دابه زئی، بو سه ر تاوانباران که س نیه بتوانی بیگیر پته وه، له به ر ثمه فه رموویه تی:

(۵۲-۵۰): ﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَذَابُهُ، بَيِّنَاتًا أَوْ نَهَارًا مَادَّا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿۵۰﴾ أَتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ أَمْنٌمُ بِهِ ءَأَلْتَنَ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿۵۱﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿۵۲﴾

خوا ﷻ ده فه رموی: ﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَذَابُهُ، بَيِّنَاتًا ﴾ (واته: تو بلی (به وانسه) یم بلین: نه گهر سزای خواتان بو هات) (بیانا) کاتی خه وتتان له شه ودا ﴿ أَوْ نَهَارًا ﴾ (له رۆژدا) له کاتی بیئاگایی و غافل بووتتان ﴿ مَادَّا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴾ (واته: ئایا تاوانباران بو چ مژده به که په له ده که ن، وه بو چ سزایه ک ده ستیشخه ری ده که ن؟! ﴿ أَتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ أَمْنٌمُ بِهِ ﴾ (واته: ئایا پاش شه وه ی پرووی داوه ئیوه به ر وای پیده هینن) به راستی به رواهینان سوودی نابی کاتی داده به زئی، له و کاتی که وایانزانیوه به ر وایان هیناوه به سه رزه نشته وه بیان ده وتری: ﴿ ءَأَلْتَنَ ﴾ (ئیستا) به رواده هینن له حاله تی ته نگانه و له ناو چووندا؟ ﴿ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴾.

چونکه نه ریت و یاسای خوا ﷻ به و جوړه به گله یی به نده کانی قبول ده کات، نه گهر پیش دابه زینی سزا گله یی لیکه ن، به لام نه گهر سزا دابه زئی به رواهینان سوودی نابی بو خواوه نه که ی، وه کو چوون خوا ﷻ فه رموویه تی ده رباره ی فیرعه ون کاتی تووشی خنکان بوو: ﴿ وَجُوزُنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَلْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْعَرْقُ قَالَ أَمَنْتُ أَنَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ، بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۱۰﴾

(واته: ئنجا نه وه ی ئیسرائیلمان له ده ریاکه (نیل) په رانده وه، دوایی

فیرعه ونو له شکره که ی شوینیان که وتن بۆ ستمو ده ستریز یی کردن هه تا نه و کاته ی خه ریک بوو فیرعه ون بخنکی نه وسا وتی بپروام هیئا که په رستراویک نیه جگه له وه ی که بروایان پئی هیئاوه نه وه ی ئیسرا ئیل، وه منیش له مسولمانانم، ئنجا پئی ده وتری:

﴿ اَلَا اِنَّكَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلَ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۸۱﴾ ﴾ (واته: ئیستا بپروا دینیت که بیگومان له وه و پئش سه ریچیت کرد، وه تو له خراپه کاران و تیکده ران بوویت).

﴿ خَوَاتِمًا فَمَرَمُوهُ تَسِي: ﴿ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ اِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَاَوْا بَاسًا سُنَّتَ اللّٰهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكٰفِرُوْنَ ﴿۸۵﴾ ﴾ (واته: جا بپروا هیئانه که یان هیچ سوودی نه بوو بویان له کاتیکدا سزای ئیمه یان دی سوننه تی خوا هه روا بووه پیشترا له گه ل بهنده کانیدا).

﴿ وَه لیسره دا فه رموویه تی: ﴿ اَتَمَّرَ اِذَا مَا وَقَعَ اٰمَنُتُمْ بِهٖ ﴾ (واته: ئایا پاش نه وه ی روویداو به دیهات ئیوه بپروای پیدینن)، که بانگه شه ی بپروا هیئان ده کهن، ﴿ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهٖ تَسْتَعْجِلُوْنَ ﴾! نه مه به ره می کرده وه کانی خوتانه، وه نه مه نه وه یه که په له تان تیدا ده کرد.

﴿ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ﴿ کاتسی پاداشتی کرده وه کانیان پئی ده در یی له پوژی دوا پیدا، ﴿ ذُوْقُوْا عَذَابَ الْخُلْدِ ﴾ واته: نه و سزایه ی بۆ هه می شه یی تیدا ده میننه وه، بۆ ساتیکیش له سه رتان هه لنا گیری، ﴿ هَلْ تُجْرَوْنَ اِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ ﴾ به بیپروایسی و به درودانان و سه ریچی کردن.

وَأَن لِّكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَآفَتَتْ بِهِ وَأَسْرَأَ
 النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَى الْعَذَابَ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ
 لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْإِنَّ
 وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ
 وَاللَّهُ شَرِيفٌ ﴿٥٦﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَ نَعْمٌ فَخِمْتُمْ
 فِيهَا وَنَكَرْتُمْ لَهَا فِي الضُّلُومِ وَرَهْدَى وَرَحْمَةً لِلْمُؤْمِنِينَ
 ﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ قَبِذْ ذَلِكَ فَتَقْرَأُوا لَهُ حَمْدًا مِمَّا
 يُحْمَلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَنَّهُ يَقُولُ مَا تَأْمُرُ اللَّهُ أَكْثَرُ مِنْ زَيْفٍ
 فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالَ قُلْ اللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ أَن تَعْلَمَ
 اللَّهُ تَقْوَى الَّذِينَ بَقَرْتُمْ عَلَى اللَّهِ الْكُذُوبَ
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ
 لَا يَشْكُرُونَ ﴿٥٩﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ
 وَلَا تَحْمِلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنْتُمْ عَلَيْهِمْ كُوفِرًا إِذْ تَقُولُونَ
 فِيهِ وَمَا يَكُونُ مِنْ ذِكْرٍ مِنْ مَقَالٍ ذَرْوًا فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي
 السَّمَاءِ وَلَا أَصْفَرٌ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرُ مَا لِي كَيْفَ يُعَذِّبُ

(۵۴-۵۶): ﴿٥٤﴾ وَيَسْتَسْتَشِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلْ
 إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٥﴾
 وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ
 لَآفَتَتْ بِهِ ۖ وَأَسْرَأَ النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَى
 الْعَذَابَ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا
 يُظْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ الْإِنَّ وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ
 لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ
 تُرْجَعُونَ ﴿٥٨﴾

خوا ﴿﴾ به پیغمبره که می ده فرموی:
 ﴿٥٤﴾ وَيَسْتَسْتَشِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ ﴿﴾ واته: به
 درودانه ان لیت ده پرسن به شیوهی
 نکولی و عینادی کردن، نه که به و
 جورهی بیانوهی ناموزگاری لیوه ربگرن و

ریشان پی نشان بدات ﴿﴾ أَحَقُّ هُوَ ﴿﴾ واته: نایا راسته چه شرو کو کردنه وهی بنده کان، وه
 زیندو کردنه وه یان دواى مردنیان، وه پاداشت دانه وهی بنده کان به گویرهی کرده وه کانیان،
 نه گهر خیریی به خیر، وه نه گهر شهریی به شهر.

﴿٥٥﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ قَبِذْ ذَلِكَ ﴿﴾ بیان بلی به شیوهی سویند خواردن له سهر نه و راستی کو کردنه وهی بنده کان
 له رژی دوایدا، پشبهست به به لگی روون و ناشکرا: ﴿٥٥﴾ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ ﴿﴾ (واته:
 به لی سویند به به روه ردگارم بیگومان نه وه راسته هیچ گومان و دوودلیه کی تیدانیه)
 ﴿٥٦﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿﴾ (واته: نیوه ناتوانن خوتان) له خوا رزگار بکن که وا
 زیندووتان بکاته وه، ههروه کو چون سهرتا به دیهینانو هیچ نه بوون، به هه مان شیوه
 جاریکی تر دروستان ده کاته وه بو شه وهی پاداشتی کرده وه کانتان بداته وه.

﴿٥٧﴾ وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَآفَتَتْ بِهِ ۖ وَأَسْرَأَ النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَى الْعَذَابَ
 ﴿٥٨﴾ (واته: له رژی دوایدا نه گهر هی هه که سیک بیت که
 سته می کرده له دنیا) به کوفرو سه ریچی و هه موو ﴿٥٨﴾ مَا فِي الْأَرْضِ لَآفَتَتْ بِهِ ۖ
 هه موو نه وانهی له ناو زه ویدایه له زیرو زیوو جگه له وانهش، له بری رزگار بوونی
 خوی بیبه خشی له سزای خوا ﴿﴾ هیچ سوودیکی بوی ناییت، به لکو سوودو زیانو

پاداشت و سزادانان له سهر کرده وه چاک و خراپه کانه، ﴿وَأَسْرُوا﴾ واته: نه وانه ی سته مکارن ﴿التَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ﴾ په شیمان بوونه وه له وهی پیشیان خستبوو، نجا هاواریان کرد له حالیکدا کاتی رزگار بوون نه مابوو ﴿وَفُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ﴾ واته: دادپه روه ریه کی ته واو و راسته قینه که هیچ سته میکی تیدا نیه به جوړی له جوړه کان ﴿أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ دادوه ریان له نیواندا ده کات به دادپه روه ریه کی ناینی و قه ده ری، وه له داهاتوویه کی نزدیکدا دادوه ریان له نیواندا ده کا به دادوه ری پاداشت دانه وه، له برته مه فهرموویه تی: ﴿أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ ههر به هوئی نه فامیانه وه خویمان ناماده ناکن بو لقاو دیداری خوا ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مِنْهُمُ الْقِسْمَةَ لِآلِهِمْ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾ به لکو هه ندی جار بر وایشی پیناهینن، بیگومان له سهر نه مه به لگه گه لیکي یه ک له دوا ی یه کی یه کلا که ره وه ی زور هاتوو به نه قلی و به نه قلی. ﴿هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ﴾ واته: خوا کار به ریو به ره به زیاندن و مراندن، به هه موو جوړه کانی به ریو به ردن، هیچ شه ریکو هاوه لی نیه له وه دا ﴿وَالِيَهُ تُرْجَعُونَ﴾ (واته: بولای شه وه گه ری نه وه) له روژی دوا ییدا، پاداشتان ده داته وه به پیی کرده وه کاتان چاکه بی یان خراپه.

(۵۸-۵۷): ﴿يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾ ﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾: خوا ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مِنْهُمُ الْقِسْمَةَ لِآلِهِمْ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾ هه ندی پیروزه به باسکردنی وه سفه جوانو گرنه گه کانی بو بهنده کان ده فهرموئی: ﴿يَأَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ﴾ واته: ناموژ گاریتان ده کات و ده تانترسینی له و کرده وانه ی که تووره یی خوا پیویست ده کاو ده بیته مایه ی سزاو توله ی بو تان، وه ناگادارتان ده کاته وه لی به روونکر دنه وه ی شوینه وارو خراپه کانی. ﴿وَشِفَاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ﴾ نه ویش نه و قورنانه یه، شیفای دله کان له نه خو شیه کانی ناره زوو بازی که ریگرن له ملکه چی بو شه ریه ت، وه نه خو شیه کانی شوبه وه دوو دلی که زانست و دنیایی له که دار ده کهن، به راستی نه و قورنانه گه لی ناموژ گاری تیدایه، بیگومان نه و قورنانه نه وهنده ناموژ گاری و هاندان و ترساندن و په یمان و هه ره شه کردنی تیدایه، که بیته مایه ی نه وه ی بهنده ناره زوو ترس به ده ست بهینی، جا نه گه ر هاتوو ناره زوو ی خیری تیدا هه بوو، وه ترسی له شه روو خراپه هه بوو، به هوئی دوو باره بوونه وه ی له قورنانه ناره زوو ترس گه شه ده کات، تاوای لی دی داوا کاریه کانی خوا ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مِنْهُمُ الْقِسْمَةَ لِآلِهِمْ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾ تاوای لی دی نه وه ی خوا ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مِنْهُمُ الْقِسْمَةَ لِآلِهِمْ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾ پی خوشه و پی رازیه خوشه ویستر ده بی له لای له ناره زوو شه هوه تی نه فسی.

وه به هه مان شیوه ئه وهی تیایدایه له به لگه و سه لماندنه کان که خوا ﷻ پروونی ده کاته وه بۆ بهنده کانی به چاکترین شیوه که ده بیته هوی لابرندی هه موو ئه و گومانه خراپانهی که لادهرن له هه ق و راستی، وه دل پی ده گات به بهرترترین پلهی یه قین و دلنایی.

ئه گه چاک بوویه وه له نه خوشبه که ی، وه جوړه ها جل و بهرگی سه لامه تی پووشی، شه وه هه موو ئه ندامانی جهسته شوینی ده که ون، چونکه بیگومان چاک بوونی جهسته به چاک بوونی ده، وه خراپ بوونیشی به خراپیه تی، ﴿وَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾ چونکه ﴿وَهْدَىٰ﴾ بریتیه: له زانستی راسته قینه و کرده وه پیکردنی.

﴿وَرَحْمَةً﴾ بریتیه: له به ده سه هینانی خیر و چاکه و پاداشتی به پله وه له داهاتوودا، بۆئه که سه ی که شوینی هیدایه ده که وی، جا (الهدی) گه و ره ترین ئامراز و وه که ره سه به، وه (رحمة) ته و او ترینی مه به سه ت و حهزه کانه، به لام هیدایه تی پی وه رناگری وه ناییت به ره حه مه ته نه ها بۆ بهر و ادار نه بی.

جا ئه گه هیدایه ته به ده سه ت هاتو و ره حه مه تیش له شه وه وه دروست بو و شه وه خوشبه ختی و سه رفرازی و خوشی و سه ر که وتن به ده سه ت دیت، له بهر شه مه یه خوا فه رمانی کردوه دلخوش بن به وه، وه که فه رموویه تی: ﴿قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ﴾ که قورئانی پیرۆزه، که مه زترین و نیعمه ت و منه ته، وه فه زلو چاکه یه که خوا ﷻ داویه تی به سه ر بهنده کانیدا ﴿وَرَحْمَتِهِ﴾ ئه ویش نایینی نیسلام و ئیمان، وه په رستشی خوا و خوشی سه تیتی ﴿فَإِنَّكَ﴾ فلیفرحوا هو خیر مآ یجمعون ﴿له که له و پهلای دویا و له زه ته کانی.

جا نیعمه تی ئاین که په یه سه ته به خوشبه ختی دنیا و دواپۆژ، هیچ به راورد کردنیکی له نیوانیاندا نه، چونکه هه موو ئه وانیه له دنیا دایه له ماوه یه کی که م و کورتدا ده روا و نامینی.

بۆیه خوا ﷻ فه رمانی کردوه به دلخوشبوون به فه زلو و مېهره بانی خوی، چونکه شه وه واده کات نه فس و ده روون فراوان و چالاک بن و سوپاس و ستایشی خوی بهر ز بکه ن و به هیز بن، وه بیته مایه ی هاندان به دوا ی زانسته و ئیماندا، شه دلخوشیه ستایشکراوه، به پیچه وانیه ی دلخوشبوون به سه زوو ئاره زوو کانی دنیا، یان به شتی پووج و بی بنه ما، بیگومان شه سه ر کۆنه کراوه، هه ر وه که خوا ﷻ فه رموویه تی ده رباره ی گه لی قارون که به قارونیان ووت: ﴿لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ﴾ ﴿٧٦﴾ ﴿الْقُلُوبُ﴾، (واته: دلخوش مه به به و مال و سامانه بیگومان خوا شه که سه انه ی خوش ناوی دلخوشن)، وه هه ر وه که خوی بهر ز فه رموویه تی ده رباره ی ئه وانیه دلیان خوش بو و به وه ی که له لایانه

له به تالو پووج که پیچه وانه ی نه وه به پیغه مبه ران هیئا و یانه: ﴿ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴾ (۵۴) غافر، (واته: جا کاتی پیغه مبه رانیان به به لگه روونه کانه وه هاتنه لایان دلخوش بوون به و زانیسه ی هه یانبوو).

(۶۰-۵۹): ﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ اللَّهُ أَدْرِكُ لَكُمْ أَمْرًا عَلَى اللَّهِ تَقْتَرُونَ ﴾ (۵۹) وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنْ اللَّهُ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَئِنْ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿۶۰﴾:

خوا ﴿﴾ به رهه لستی نه و بته رستانه ده کات که به ئاره زووی خو یان چه لال حرام ده که نه و حرام چه لال ده که نه، وه ک ده فه رموی: ﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ ﴾، (واته، جو ره ها گیان داری چه لال کراو که خوا ﴿﴾ کردوونی به رزق و رۆزی و ره همه تیک بو یان ﴿﴾ فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا ﴿﴾.

پیان بلی - وه ک سه رزه نشتیک بو نه و قسه بی بنه مایه یان: ﴿ اللَّهُ أَدْرِكُ لَكُمْ أَمْرًا عَلَى اللَّهِ تَقْتَرُونَ ﴾؟ نه وه ی زانراوه خوا ﴿﴾ موله تی پیان نه داوه، بیگومان نه وان درو ده که نه و قسه هه لده به ستن.

﴿ وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ﴾ که خوا چونیان به سه ر بیانی له سزاو توله کردنه وه دا ﴿﴾ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُسْوَدَةٌ ﴿﴾ (واته: رۆزی قیامت ده یانی نیت نه وانه ی درو یان به ده م خواوه ده کرد ده م و چاوه کانیان رهش هه لگه راوه ته وه).

﴿ إِنْ اللَّهُ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ ﴾ (واته: بیگومان خوا ﴿﴾ خواوه نه زلو چاکه به به سه ر مروه کانه وه) فه زلو چاکه به کی زورو بی پایان، به لام زوری خه لکی سو پاسگوزاری نابن و پی نازانن، یان نه وه به شو کرانه بژی ری ناکه ن، یان نه وه به نازو نیعمه ته کانی خوا ﴿﴾ له کاری خراپدا به کارده هیئن، وه ره تی نه و فه زلو نیعمه ته ی خوا ﴿﴾ ده که نه وه که خوا ﴿﴾ دایاراندووه به سه ریاندا، خه لکی کی کم له نه وان شو کرانه بژی ره و دان به نازو نیعمه ته کانی دا ده نی و وه سفو ستایشی خوا ی پیده کاو بو کاری چاکه به کاریان ده هیئی.

نه م ده قه ده کری به به لگه که نه صل و بنه ما له هه موو خوا رده مه نیه کاندانه وه به که چه لاله، جگه له وانه ی که شه ریعت حرامی کرده، چونکه خوا ﴿﴾ سه رزه نشتی

ټهوانه ی کرده که بزقو رۆزی ټه و حه رام ده که ن له سه ر بنده کانی.
 (۶۱): ﴿وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦١﴾

خوا ﷻ هه وال ده دات که چاودیره به سه ر هه موو شته کانه وه، وه ناگاداره به دؤخی هه موو بنده کان له وه ستان و جمو و جولیاندا، وه له نیو ټه مه دا که و بانگه وازیان ده کات بو ټه وه ی چاودیره ی خویان به به ردوامی له بیر بیست بو به فه رموویه تی: ﴿وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ﴾ واته: تو (ټه ی موحه مه ده ﷻ) له ه یچ دؤخی له دؤخه کانی ناینی و دنیایدا نابی، ﴿وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ﴾ واته: وه ه یچ شتی له قورټانیان به سه ردا ناخوئیته وه که خوا بو ی دابه زاندووی ﴿وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ﴾ (واته: ټیوه ش ټه ی مرؤف ه یچ کاریک ټه نجام ناده ن) بچوک بی یان گه و ره ﴿إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ﴾ (واته: بیگومان ټیبه به سه رتانه وه شایه ت و ناگادارین) کاتی ده ست به و کاره ده که ن و به رده وام ده بن له سه ری.

ټه وه بزانی که خوا ﷻ چاودیره به سه ر کرده وه کانتانه وه، به چاکترین شیوه کرده وه کانتان ټه نجام بدن، ده خپله کاری نه که ن خوا ﷻ پیی ناخوش بی، چونکه خوا ﷻ ناگاداره به سه رتانه وه، زانیه به ناشکرا و په نهانه کانتان، ﴿وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ﴾ (واته: ه یچ شتیک شاراوه نه له زانست و بیستن و بینینی په روه ردگارت) ﴿مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ﴾ (واته: به ټه ندازه ی گه ردیله به ک نه له زه وی و نه له ټاسمانه کاندا وه نه بچو کتر له و گه ردیله به وه نه گه و ره تر له و مه گه ر ټه و ته له ناو کتییی ناشکرا دا) بیگومان زانستی خوا ﷻ دهوری هه موو ټه وانه ی داوه، وه به پیئوسه که ی نوسیویه تی.

ټه م دوو پله و پایه له پله و پایه کانی قه زاو قه ده رن، زور جار خوا ﷻ پیکه وه گریان ده دات، وه ټو دوانه ش: زانستی خوا ﷻ به هه موو شته کان، وه نوینی هه موو رووداوه کان، هه روه کو خوی فه رموویه تی: ﴿الَّذِي عَلَّمَ ابْنَ آدَمَ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾﴾ (واته: ټایا نازانی به راستی خوا ده زانیت به هه موو ټه و شتانه ی له ټاسمان و زه ویدایه بیگومان ټه وه ی باسکرا له کتییی (لوح المحفوظ) دایه).

(٦٢-٦٤): ﴿الْآيَاتِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا نَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾﴾

خوا تسبیح هه وال ده دات ده رباره ی دوستو نه ولباو خو شه ویستانی، وه باس له کرده وه وه وسف و پاداشتیانی کرده وه فرمویه تی: ﴿الْآيَاتِ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ﴾ له وانهی رووبه پروویان ده بیته وه له وه ترسی و ناخوشیانه تسبیح وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ تسبیح (واته: دل زویرو خه هه تباریش نابن) له سه ره وه ی له دونیا

الْآيَاتِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا نَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَخْزِيكَ قَوْلُنَا إِنَّهُ لَكَلِمَةٌ ﴿٦٥﴾ اللَّهُ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٦﴾ الْآيَاتِ لِلَّهِ مِنَ السَّمَوَاتِ وَمِنَ الْأَرْضِ وَمَا يَشِيعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنَّ يَتَّخِذُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَأَنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُجُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لَتَسْكُنُوا فِيهَا وَالنَّهَارَ مُبْشِرًا لَكُمُ الْيَوْمِ أَنْ تَبْسُطُوا قِطْمَانَكُمْ ﴿٦٨﴾ وَاللَّهُ يَتَذَكَّرُ أُولَٰئِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَ كُنْهٍ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَذَا أَتَوْا اللَّهَ عَلَىٰ أَنَّهُ مَالًا كَافِرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَدْعُونَ عَلَىٰ اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يَقْلِبُونَهُ ﴿٧١﴾ وَمَنْ فِي الدُّنْيَا مِمَّنِ آتَا مَتْرَفُهُمْ نُزُقُهُمْ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

پیشکەشیان کرده وه، چونکه هیچ شتیکیان پیشکەش نه کرده وه تهنها کرده وه ی چاک نه بییت، جا نه گه نه ترسیان له سه ربی و نه خه مباریش بین، نه وه ناسایش و خوشه ختی و خیریکی زوریان بو ده سه بهر ده بی، که که س نایزانی جگه له خوا تسبیح نه بی.

پاشان باسی وه سفه کانیان ده کات، فرمویه تی: ﴿الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ نه وانهی بروویان هیناوه به خوا و فریشته کان و به کتیبه کان و پیغه مبه ران و روژی دوایی و به قه زاو قه در به خیر و شه پرپه وه، وه راستی نیمانه که بیان سه لماندووه به ته قوای خوا و خو پاریزی به جیه جیکردنی فرمانه کان و دوور که وتنه وه له خراپه کاریه کان.

جا هه ره که سیک برواداریکی به ته قواو له خواترس بی نه وه وه لی و دوستی خوا به، ﴿لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ﴾. (واته: هه ره بو نه وانه مزگیکی هه به له ژبانی دنیاو له ژبانی دوا روژی شه دا).

به لام موژده له دنیا دا بریته له وه سفی چاک و خوشویستی برواداران له ناو دلدا، وه خه ونی چاک و خوش، وه نه وه ی که بهنده ده بیینی له نه رم و نیانی خوا تسبیح به رانه ری به ناسانکردنی کاره چاکه کان و خوره وشته به رزه کان، وه دوور خسته وه ی

له ناکاره پیسو و بۆگه نه کان. به لام موژده له دواپوژدا: یه کم موژده له کاتی رووح کیشانیاندايه، ههروه کو چۆن خوا ﷻ فهروویه تی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿۲۰﴾ (واته: ینگومان ئهوانه ی وتیان: پهروه ردگارمان خوايه و پاشان ئیستیقامه و بهره وامیان هه بوو له سه ره ئه وه ئه و له سه ریان داده به زیت فریشته کان به پۆل پۆل که وانه ترسن له وه ی له پشستانه و دل تنگ مه بن له رابردوو موژده بیست بۆتان ئه و به هه شته ی که به لیتنان پیسی درابوو).

وه له ناو گوژدا: مژده ی ره زامه ندی خوا و نازو و نعیمه تی بهره وامی پیده درئ، وه له پوژی دوايشدا مژده که ی بۆ ته و او ده کرئ به چوونه ناو به هه شت و رزگار بوون له سزای به ئیش. ﴿لَا يَدْبِلُ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ﴾ به لکو ئه وه ی خوا په یمانی پیداوه هه ق و راسته، گوژان و جیگوژ کیی به سه ردا نایه، چونکه خوا ﷻ راستگو یه له قسه کانیدا، هه چ که س ناتوانی پیچه وانه ی قه زاو قه ده ری ئه و بجوولیته وه، ﴿ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ چونکه رزگار بوون ده گریته وه له هه موو ترس و ناخوشیه ک، وه به ده سه ئه یانی هه موو داوا کاریه کی خوشویستراو، سه ر که وتنی کورته له ئیناوه تیایدا، چونکه سه ر که وتن بۆ هه چ که س نیه جگه له خوا وه نی ئیمان و ته قوا نه بی.

وه پوخته ی ئه مه به راستی موژده گشتگیره بۆ هه موو خیر و پاداشتی که خوا ﷻ له دنیا و دواپوژدا ریکی خستوه به یی ئیمان و ته قوا و خو پاریزی، له به ره ئه مه یه به ره هایه هینایه تی و نه یه سه ئه وه.

(۶۵): ﴿وَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۶۵﴾ (واته: ئه ی موحه مه د ﷻ) با قسه ی به درۆدانه ران خه مبارت نه کا ئه وه ی ده رباره ی تۆ ده یلین و ده یانه وی له که دارت بکه ن و ئایه که ت ناشرین بکه ن و بیشیوینن، ینگومان قه کانیا ن عیزه ت و سه ره رزیان پی نابه خشی و زیانیش به تۆ ناگه یه نی. ﴿إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا﴾ (واته: به راستی عیزه ت هه مووی له لای خوا یه) بۆ هه ر که سی یه وی ده یه خشی ت، بۆ هه ر که سی کیش یه وی رینگری ده کات.

خوا ﷻ فهروویه تی: ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدِ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا﴾ (واته: هه ر که سی عیزه ت و سه ره رزی ده وی) با به گوژرایه لی کردنی داوا له خوا بکات، به به لگه ی وتی خوا ﷻ که دوا ی ئه وه فهروویه تی: ﴿إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ

يَرْفَعُهُ ﴿١٠﴾ فاطر. (واته: وتهي پاڪو چاڪ تنها بڙلاي خوا سهرده كهوي).
 بيگومان نهوهي زانراوه تُو لهسهه گوڙپايه لئو و فرماني خواي، عيزهت و سهه به رزي
 تنها بُو تُوو شوينكه وتوانته ﴿وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ﴾ ﴿٨﴾ المنافقون.
 (عيزهت تنها بُو خواو پيغه بهرو پروادارانه).

وه وتهي خوا: ﴿هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ واته: بيستي خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ اتَّقَاةِ لَهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ دهوري هه موو دهنگه كاني
 داوه، هيچ شتيك له نهوانه لهو شاراوه نيه.

وه زانستي دهوري هه موو ئاشڪراو په نهانه كاني داوه، ته نانهت به قهد مسقاله زهه ربه كه
 نهوهي له ئاسمانه كانو زهويدان لئو ون نابي و شاراوه نيه، وه نه بچوو كتر له وانو نه
 گه وره تريش. خواي به رزو مه زن قسهي تُوو دوژمناني تُو ده بيستي، كه چي ده لئو
 ده بيارهت، وه به ووردو درشتي هه موو نهوانه ده زانئيت، توش تنها زانستي خواو ﴿يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ اتَّقَاةِ لَهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ پاراستي نهوت به سهه، جا هه كه سي له خوا بترسي و خوي پباريزي نهوه خواي به سهه.
 (٦٦-٦٧): ﴿أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ
 يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ
 ﴿١١﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ آيَاتٍ لِّتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنْ فِي ذَلِكَ
 لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ﴾ ﴿٦٧﴾:

خوا هه وال ده دات كه بيگومان هه رچي له ئاسمانه كانو زهويدايه هه بُو خوايهو نهو
 دروستي كردهو و خاوه نيشتي، چُو بيهوي هه ليده سوورپيئي، وه به ويستي خوي پباري
 له سهه ده دات، هه مووان كويلهي ژيردهستي خوان له ژير باري نهودان، شايبتهي هيچ
 جوڙي له به ندايه تيكردن نين، وه شهريك و هاوبه شي خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ اتَّقَاةِ لَهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ نين به هيچ جوڙي له
 جوڙه كان، له بهر نه مه به فرموويه تي: ﴿وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ﴾ (واته: نهوانه ي بيگه له خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ اتَّقَاةِ لَهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ ده په رستن
 له حقيقيه تدا په پروهوي هيچ په رستراويكي ديكه يان نه كردهو نهوانه شويني گومان
 كه وتوون) كه هيچ له هق ده وله مه نندو بينياز ناكات ﴿وَأِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ﴾
 واته: نهوانه درُوو بوختانو قسه هه لده بهستن.

جا نه گه ر نهوان راست ده كه ن لهوهي نهو په رستراوانه هاوبه شي خوان، با نهو وه سفانه يان
 ده ربخنه كه شايبه نني په رستنه نه گه ر چي به قهد مسقاله زهه ربه كيش بي، بيگومان ناتوانن.
 نايبا به كييك له نهوان ده تواني شتيك دروست بكا يان رزقو رُوزي بدات، يان

دهسه لاتیکی ههیی بهسه دروستکراوه کاندا، یان توانای بهرپوه بردنی شهوو پرۆزی ههیی که ژیانسی خه لکی لهسه وه ستاوه؟

﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ آيَاتٍ لَتَسْكُنُوا فِيهِ﴾ له خه و حه وانه وه دا، بههوی شهو تاریکیه ی بال ده کیشی بهسه زه ویدا، جا نه گهر پرۆشانی بهرده وام بووایه ئوقره یان نه ده گرت و پشوویان نه ده داو ئارامیان نه ده بوو.

﴿وَالنَّهَارُ مُبْصِرًا﴾ واته: خوا پرۆزی رووناک و روشن کردوه ته وه تا خه لکی بیی بینن و بتوانن کارووباره کان و بهرژه وه ندیه کانی دین و دنیا یان بی هه بسورپینن ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ﴾ (واته: بهراستی نه وانه نیشانه یه کن بوگه لیک بیستن) له خواوه، به بیستنیکی تیگه یشتن و وه رگرتن و رپنیشاندان، نه ک بیستنیکی ئینکاری و که لله په قی، بهراستی نه وانه کومه له ئایه ت و نیشانه یه کن بوگه لیکه بیستی، بیکن به به لگه بو تاک و تنهایی خوا، که نه و په رستراوی هه ق و راسته قینه یه، جگه له شه و پووچ و به تاله، بیگومان خوا ﴿﴾ به بهزه بی و میهره بان و زاناو دانا یه.

(۷۰-۶۸): ﴿قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ هُوَ الْغَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَذَا أْتَقُولُونَ﴾ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلْ إِنْ الَّذِينَ يَقْتُرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ لَا يَقْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَّعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نَذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ ﴿﴾

خوا ﴿﴾ ده فرمووی بو شه وه ی هه واهل بدا ده رباره ی بوختانی موشریک و بتپه رستان بو په روه ردگاری جیهانیان: ﴿قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا﴾ خوا ی گه و ره خوی به پاک و خاوین راگرتوه، له م بوختانه ناشرینه ی که داویانه ته پالی، وه ک فه رموویه تی: ﴿سُبْحَانَهُ﴾ واته: خوا پاک و خاوینه له وه ی که سه مکاران ده یلین، وه له و ناته و اویانه ی ده یده نه پالی، به رزی و مه زنی بو شه و.

پاشان پاک و بیگردی خوی سه لماندوه به کومه له به لگه یه کی دیارو ناشکرا: یه که مینیان: خوا ﴿﴾ فه رموویه تی: ﴿هُوَ الْغَنِيُّ﴾ (واته: شه و بی نیازه) ده و له مه ندی و بی نیازی ته نها له شه و دا کۆکراوه ته وه، وه هه موو جو ره کانی ده و له مه ندی هه ر بو شه و، شه و ده و له مه ندو بی نیازه ده و له مه ندیه کی ته و او به هه موو مانای ده و له مه ندی له هه موو رووه کانه وه، جا نه گهر ده و له مه ندو بی نیاز بوو له هه موو رووه کانه وه ئیتر بوچی مندال بوخوی داده نا؟ ئایا بیوستی به منداله، شه م ش پیچه وانه ی بی نیازی و ده و له مه ندیه تی، هه یچ

که سیک مندال بۆ خوی دانانی، مه گهر ناته و او یه ک هه بی له دهوله مهندی و بینا زیدا. سه لماندنی دووهم: خوا فرموویه تی: ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ (هرچی له ئاسمانه کانو زه ویدا هه یه مولکی ئه ون) ئه م وشه یه کۆ که ره وه و گشتگیره هه یه به دهبینراویک له ئاسمانه کانو زه ویدا له ده ره وه ی مولکی خوا نیه، هه موویان دروستکراوو کۆ یله ی ژیر دهستی خوان.

بینگومان زانراوه ئه وه سفه گشتگیره، ره تی ده کاته وه که مندالی له ئه وان هه بی، چونکه مندال له ره گزی باو کیتی، نه ده بی دروستکراوی و نه ده بی کۆ یله بی، خوا ونداریتی خوا ﴿﴾ بۆ هه موو ئه وان هه ی له ئاسمانه کانو زه ویدا هه یه به گشتی، هه بوونی مندال ره ت ده کاته وه.

سه لماندنی سییه م: خوا ﴿﴾ فرموویه تی: ﴿إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَذَا﴾ واته: نایه ئیوه به لگه و سه لماندنیکتان هه یه که خوا ﴿﴾ مندالی هه بی؟ جا ئه گهر به لگه یان هه بووایه ده ریاند هه خست، کاتی که ته حه داو به ره به کانی کردن له هه تانه وه ی به لگه دا، ده رکه وت قسه کانیا ن به تال و پووچه، وه له نه فامی و نه زانیه وه سه رچا وه ی گرتو وه، له به ره ئه مه یه فرموویه تی: ﴿أَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ به راستی ئه مه له مه زنترینی قه ده غه کرا وه کانه.

﴿قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ﴾ (واته: ئه وه که سانه ی که درۆ بۆ خوا ﴿﴾ هه لده به ستن ئه لێن مندالی هه یه قه ت رزگار و به ختیار نابن)، ناگه ن به ئامانجه کانیا ن و مه به سته کانیا ن به ده ست ناهینن، به لکو له دنیا دا بۆ ما وه یه کی که م چیژ له کوفرو به درۆ دانایان وه رده گرن، پاشان ده گوازی نه وه بۆ لای خوا ﴿﴾ سزای به ئیشیا ن پی ده چیژی، به هوی ئه و بیروایه ی که کردوویانه: ﴿وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ (۱۱۷) آل عمران. (واته: خوا سته می لینه کردوون به لکو خویان سته میان له خویان کردوه).

• وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَتَّبِعُونَ إِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بِعَايَتِ اللَّهِ هَلْ أَرَبٌ إِلَّا اللَّهُ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَ كُمْ تُوَلُّوا يُكِنُّ أَمْرَكُمْ عَلَيْكُمْ عُقْبَةُ نُوحٍ أَخْتَصَمُوا إِلَيْنِ وَلَا نُظْطَرُّونَ ۝ إِنْ أَنْجَيْنَا إِيَّاكَ مِنْ السُّيُوفِ ۝ فَكَذَّبُوهَ فَجَعَلْنَاهُمْ وَمَنْ مَعَهُمْ قُلُوبَ الْفَالِكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عُقْبَةُ الْمُنذَرِينَ ۝ ثُمَّ بَدَّلْنَا نَوحًا دُونَهُ وَمَا دَلَّ عَلَى قَوْمِهِ مِنْ جِهَةٍ وَأَخَذْنَا مِنَ الْمُتَعَذِّبِينَ ۝ ثُمَّ بَدَّلْنَا رِجْسًا يَوْمَئِذٍ الْإِنْسَانَ الْفَاسِقِينَ ۝ وَمَلَأْنَاهُمْ بَيْنَاتِنَا فَاثْتَكَبُوا رُءُوسَهُمْ فَأَنصَرِفُوا ۝ فَتَجَاوَزَهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ عِدَّةً مَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشِعْرٌ مُرْسِلٌ ۝ قَالَ مُوسَى أَتَعْلَمُونَ لِلَّهِ الْحَقُّ لِمَا جَاءَهُمْ هَذَا وَلَا يُلَاقِي السَّحَابُونَ ۝ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِآيَاتِنَا عَمَّا وَعَدْنَا عَلَيْهِ آيَاتِنَا وَتَكُونُ لَكُمُ الْآكِرَةَ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمُ بِمُؤْمِنِينَ

(۷۱-۷۲): ﴿ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَتَّبِعُونَ إِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بِعَايَتِ اللَّهِ هَلْ أَرَبٌ إِلَّا اللَّهُ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَ كُمْ تُوَلُّوا يُكِنُّ أَمْرَكُمْ عَلَيْكُمْ عُقْبَةُ نُوحٍ أَخْتَصَمُوا إِلَيْنِ وَلَا نُظْطَرُّونَ ۝ إِنْ أَنْجَيْنَا إِيَّاكَ مِنْ السُّيُوفِ ۝ فَكَذَّبُوهَ فَجَعَلْنَاهُمْ وَمَنْ مَعَهُمْ قُلُوبَ الْفَالِكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عُقْبَةُ الْمُنذَرِينَ ۝ ﴾

خوایا به پیغمبره که یی ده فرموی: ﴿ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ ﴾ هه والو به سه رهاتی نوح بو گه کهت باس

بکه له بانگه واز کردنی گه له که ییدا، نهو بو ماوه به کی زور بانگه وازی گه له که ی خوئی کردو له ناویاندا مایه وه، هه زار سال جگه له په نجا سال، بانگه واز کردنه که هیچی لی زیاد نه کردن جگه له خو به گه وره زانین و سه ره که شی نه بی، لسی بیزار بوون و ته و او پر بوون، له گه له نه وه شدا نوح علیّه کولی نه داو هر بانگه وازی ده کرد، پیسی فرمویون: ﴿ يَقَوْمِ إِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بِعَايَتِ اللَّهِ ۝ وَاتِه: نهی هوزه کم نه گهر مانه وه له ناو تانداو ناموژ گاریه کانی من ته نها بو سوودی تیوه به ﴿ بِعَايَتِ اللَّهِ ۝ وَاتِه: به به لگهی روون و ناشکرا، نه گهر ناموژ گاریه کانم قورس و گرانه له سه رتان، وه ده تانه وی زیانم پیسگه به نن، یان هه قو راستی په ت بکه نه وه ﴿ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ ۝ وَاتِه: من ته نها پشت به خوا ده به ستم، له دوور خسته نه وی هه موو خراپه به ک که پرو به پروم ده بیته وه، وه به وه یشی که بانگه وازی بو ده کم، نه مه سه ر بازوو خو ناماده کردنی منه. وه تیوه یش هه رچیتان له توانا تاندا هه به خو تان ناماده بکه ن له پرووی ژماره و خو ناماده کردنه وه ﴿ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ ۝ وَاتِه: تیوه ش کاروو باروو بریاری خو تان کو بکه نه وه، به شیوه به ک هیچ کهستان لی دوا نه که ویست، وه هیچ له هیزو هیمه تان مه شارنه وه

﴿وَشُرَّكَاءَ كُفْرًا﴾ وه هاوبه شه کانتانیش ناماده بکن، نه وانه ی که ده یانپه رستن و پشتیان پی ده بهستن له غه یری خوا ﴿﴾.

﴿ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً﴾ (واته: پاشان با کارو بریارتان) با ناروون و شاراهه نه بی به لکو ناشکرای بی ﴿ثُمَّ أَقْضُوا إِلَيَّ﴾ (واته: هه مووتان په لامارم بدهن شه وه ی له توانا تاندایه ﴿وَلَا تُنظِرُونَ﴾ (واته: بو ساتیکیش له رۆژ مؤله تم پی مه ده ن).

به راستی نه مه سه لماندنیکى یه کلا کهره وه و نیشانه یه کی مه زنه له سه ر راستی پیغه مبرایه تیه که ی و راستی شه و په یامه ی هیناویه تی، چونکه شه و تنها بو نه هوزیکى هه بو و پشتیوانی لی بکا، وه نه سه ربازیسی هه بو و بیپاریزی.

به راستی نوح عليه السلام ده سپی شخه ر بو و له به کم زانین و به گه مژه دانانی گه له که ی و خراپی ثابته که یان و ناته و او ی په رستراوه کانیان، نه وانیش له به رانبه ردا شه وننده ر قو کینه یان لیه لگرت و دژایه تیان ده کرد که مه زتر بو و له کیوه دا کو تراوه کان، نه وان خه لکانیکى خاوه ن هیزو توانا بوون، نه ویش پیانی ده ووت: ئیوه و په رستراوه کانتان کوینه وه، وه شه ویشی له توانا تاندایه له پیلان و فرو قیل دریفی مه کن، چیتان له ده ست دی به رانبه ری من بیکن، بیگومان نه وان هیچیان له توانا دا نه بو و به رانبه ری.

بو یه ده رکوت شه و راستگوریه و نه وانیش درؤزنن له و بانگه شه یه ی که ده یکن، له به ر نه مه یه فه رموویه تی: ﴿فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ﴾ (نه گه ر پشت هه لیکه ن) له بانگه وازو نامؤز گاریه کانم، که پیوست نا کا پشتی تیکه ن، چونکه روون بووه شه وه ئیوه ده زانن شوینی باتل و پوچ که و توون، له به ر شه وه ی ئیوه لا ده دن بو هقی که پشت شه ستوره به به لگه، بو ناهه قیک که پشت شه ستوره به به تال و پوچ و بی بنه ما، له گه ل نه مه دا ﴿فَمَا سَأَلْتُمْ مِنْ آجْرٍ﴾ (من داوای پاداشتم له ئیوه نه کرده) له سه ر بانگه وازه که م وه له سه ر وه لامدانه وه تان، تا کو نه لین: نه مه هاتوه مال و مولکه کانمان لی وه ربگری، له به ر شه وه رینگریم لی بکه ن ﴿إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ﴾ (واته: چاکه و پاداشتم ناوی ته نه اله خاوه نه بی) ﴿وَأَمْرَتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ (من یه کم که سم بیجه ناو ئیسلامه وه، وه یه کم که سیشم کاری پیده که م و فرماتان پی بکم).

﴿فَكَذَّبُوهُ﴾ جا به درؤیان دانا دوا ی شه وه ی بانگه وازی کردن به درؤیایی شه وو رۆژوو به ناشکراو نهینی، بانگه وازه که ی هیچی بو زیاد نه کردن، تنها شه وه نه بی پشتیان تیکردوو لی هه له اتن، ﴿فَنَجَّيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِّ﴾ شه و که شتی هی فرمانمان

پیکردبوو له پیش چاوی ئیمه دروستی بکات، وه پیمان فرموو: دواى شه‌وهی ناگر له تنوره‌کانه‌وه هه‌لقولا ﴿أَحْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ آمَنَ﴾ (واته: له هه‌ردوو جووت دووانی سوار بکه، له هه‌ر گیانداریک ئیرو مییه‌ک هه‌روه‌ها ژنو منداله‌کانیشت جگه‌له‌وهی پیشتر قسه‌ی له باره‌وه‌کراوه که نابیی ده‌ربازی بی، هه‌روه‌ها هه‌ر که‌سیک که بر‌وای هی‌ناوه وه جگه‌له که‌میکیش بر‌ویان له‌گه‌لی نه‌هینا) ئه‌ویش ئه‌و کاره‌ی ئه‌نجام دا.

پاشان خوا ﴿يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ﴾ فرمانی کرد به ئاسمان که ئاو‌یکی به‌خوور بیاریئیی، وه‌کانیاوه‌کانی له‌زه‌ویدا هه‌لقولاند، جا ئاوی ئاسمان و ئاوی زه‌وی به‌یه‌گه‌یشتن به‌و ئه‌ندازه‌ی بریاری له‌سه‌ر درابوو، ﴿وَحَمَلْنَاهُ عَلَىٰ ذَاتِ الْأَوْجِ وَدُسِّرَ﴾ ﴿١٣﴾ ﴿الْقَمَرِ﴾. (واته: نوو‌حمان له‌گه‌ل شوینکه‌وتووانی هه‌لگرد له‌سه‌ر که‌شیه‌ک به‌چهند پارچه‌تخته‌و بزمار دروست کرابوو) به‌پیش چاوو چاودیری ئیمه‌ده‌پویشت، ﴿وَجَعَلْنَاهُمْ حَلَائِفَ﴾ (واته: کردمانن به‌جینشین) له‌سه‌ر زه‌ویدا پاش له‌ناو‌بردنی به‌در‌ودانه‌ران.

پاشان خوا ﴿يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ﴾ فه‌رو به‌ره‌که‌تی خسته‌نه‌وه‌وه‌چه‌کانیه‌وه، له‌سه‌ر زه‌ویدا بلاوی کردنه‌وه‌و جی‌گیری کردن ﴿وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا﴾ (واته: ئه‌وانه‌ی در‌ویان به‌نایه‌ته‌کانی ئیمه‌کرد ژیر ئاومان خستن) دواى ئه‌و روون کردنه‌وه‌و بیانوو برینه، ده‌فه‌رموئ: ﴿فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ﴾ ئه‌ویش له‌ناو‌چوونیکسی ئابروو به‌رانه‌یه، وه نه‌فرینیکسی به‌دوایه‌ک داهاتوو، سه‌ده له‌دواى سه‌ده هیچ ده‌رباره‌یان نایستی تنها لومه‌و سه‌ر‌کونه‌کردن نه‌بی، وه هیچ نایینی له‌ئه‌وان تنها خراپه‌کاری و زه‌م‌کردن نه‌بی، جابا به‌در‌ودانه‌ران ئاگادار بن له‌وه‌ی تووشی سزا نه‌بن وه‌کو ئه‌و گه‌لانه‌ی پیش ئه‌وان که به‌هوی به‌در‌ودانه‌وه‌سه‌زاداران و ریسواکران و له‌ناو‌چوون.

(۷۴): ﴿ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ﴾ ﴿٧١﴾

﴿ثُمَّ بَعَثْنَا﴾ واته: پاشان له‌دواى نوح عليه السلام ناردمان ﴿رَسُولًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ﴾ (په‌مه‌برائیک بۆ‌لای گه‌له‌کانیان) که به‌در‌ویان داده‌نان، بانگیان ده‌کردن بۆ‌لای هیدایه‌ت، وه ئاگاداریان ده‌کردنه‌وه‌له‌هۆ‌کاره‌کانی له‌ناو‌چوون. ﴿فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ﴾ واته: هه‌موو په‌مه‌بریک پالپشتی په‌یامه‌که‌ی کردوه به‌و نایه‌ت و نیشانانه‌ی به‌لگه‌ن له‌سه‌ر راستی ئه‌و په‌یامه‌ی هی‌ناویه‌تی ﴿فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ﴾ مانای

ئهوه به: خوا ﷺ سزای دان کاتئ پیغه مبه رانیان بۆ هات، ئه وانیش ده ستیشخه ریان کرد له به درۆدانانیدا، له به رانه ردا خوا مۆری دا به سه ر دلّه کانیاندا، نیوان ئه وان و ئیمانی له یه کتر جیا کرده وه، دوائ ئه وه ی توانایان هه بوو ئیمان بهینن، ههروه کو چون خوا ﷺ فه رموویه تی: واته: ﴿وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَرَ لَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوْلَٰ مَرَّةٍ ۗ﴾ (۱۱۰) ﴿الْأَنْعَام﴾ (واته: دلّ و چاویان و هه رده گیرین و لاده ده یین له باوه رهینان) ههروه ک له سه ره تاوه به روائان به قورئان نه هینا، له به رئه مه لیره دا فه رموویه تی: ﴿كَذَٰلِكَ نَطْعُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ﴾ واته: مۆر ده ده یین به سه ر دلّه کانیاندا، خیره و چا که ناچیته ناویانه وه، خوا ﷺ سته می لی نه کردوون، به لکو ئه وان سته میان له نه فسی خویان کردوه، به ره تکرده وه ی هه ق که بۆیان هاتووه و، وه به درۆدانانی یه که م جاریان.

(۷۵): ﴿ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ﴾ (۷۵)

﴿ثُمَّ بَعَثْنَا﴾ له دوائ ئه وه پیغه مبه رانه ی که خوا ناردنی بۆ لای ئه وه گه له به درۆدانه ره له ناوچاوانه، ﴿مُوسَىٰ﴾ کورپی عیمران یه کیکه له پیغه مبه رانی خاوه ن عه زم، وه یه کیکه له وه پیغه مبه ره گه ورانه ی په یه ره و کراون، که شه ریه ته ی مه زن و فراوانیان بۆ دابه زیوه ﴿وَهَارُونَ﴾ هاروونمان کرد به وه زیه ر، هه ردوو کیانمان نارد ﴿إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ﴾ واته: بۆ لای گه وره وه ده سه لاتدارانی ده وه له ته که ی فیره وه ن، چونکه خه لکی به گشتی شوینکه وتووی ده سه لاتدارانیان ﴿بِآيَاتِنَا﴾ به و نایه تانه ی به لگه ن له سه ر راستی ئه وه په یامه ی بۆی هاتوه، له یه کتاناسی خوا وه قه ده غه کردنی به ندایه تی بۆ غه ییری ئه وه، ﴿فَاسْتَكْبَرُوا﴾ (لووت به رزیان نواندا به رانه ره ی) به هۆی ئه وه ی سته مکار بوون خویان به گه وره ده زانی، پاش ئه وه ی دلنیا بوون ئه وه له لایه ن خوا وه یه ﴿وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ﴾ واته: خوا ﷺ وه سفی کردوون به خراپه کارو به درۆدانه ر.

(۷۶): ﴿فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ (۷۶) ﴿خَوَّاهُمْ﴾ ده فه رموی: ﴿فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا﴾ که ئه وه گه وره ترین جو ره کانی هه ق و مه زنتریبانه، ئه وه له لایه ن خوا وه یه که هه موو گه رده کانه بۆ گه وره یی و مه زنی ئه وه ملک ه چ بوون، ئه وه په ره ردگاری جیهانیانه، په ره وه رده که ری هه موو به دیهینراوه کانه به نازوونیه مه ته کانی. کاتئ که هه قیان بۆ دابه زی له لایه ن خوا وه له سه ر ده سته موسا ﷺ ره تیان کرده وه و هه ریان نه گرت، وه ﴿قَالُوا إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ به پشت تیکردن و ره تکرده وه ی

نوههستان، ههتا خراپترینی پووچه کانیان داوه پالی، ئهویش سىجرو جادووه، كه
حه قیقه ته كهی شارندنه وهی راستیه كانه، بهلكو كردیان به جادوویه كى روونو ناشكرا له
كاتیکدا نه وهه قیكى ناشكرا كه ر بوو.

(۷۷): ﴿ قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴾ ﴿۷۷﴾

له بهر ئه مهیه فهرموویه تی: ﴿ قَالَ مُوسَىٰ ﴾: مووسا ﷺ پیی فهرموون: به لومه
سه رزه نشت كردنه وه له ره تكدنه وهی هه قو راستی، كه تنهاسه مكارترینی خه لك
ره تی ده كاته وه: ﴿ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ ﴾ واته: ئایسا ئیوه ده لین: ئه وه سحرینكى
روونه؟ ﴿ أَسِحْرٌ هَذَا ﴾ واته: ته ماشای وه سه فه كهی بكه نو ئه وه یشی له خوئی گرتوو،
ته نهاسه وه بو تان دهرده كه وئى كه ئه وه هه قه ﴿ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴾ (جادوو گهران
سه ركه وتوو نابن) نه له دنیاو نه له دوارپوژدا، بویه ته ماشا بكه ن سه رنه نجام بو كیه و كئى
سه رده كه وئى، بیگومان دواى ئه وه زانیانو بو هه موو كه س دهر كه وت كه مووسا ﷺ
سه ركه وتوو سه رفرازه له دنیاو دوارپوژدا.

(۷۸): ﴿ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمُ الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ
لَكُم بِمُؤْمِنِينَ ﴾ ﴿۷۸﴾

﴿ قَالُوا ﴾ به مووسایان ووت: قسه کانیان رهت كرده وه به وهی كه رهت ناكریته وه:
﴿ أَجِئْتَنَا لِنَلْفِنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا ﴾ واته: هاتوویت رینگریمان لیده كهی له و ئاینه ی
باوو بایریمان له سه ری بوون، له شیركو و هاوه لدانان و به ندایه تیکردنی غه یری خوا ﷺ،
وه فرمانمان پیده كهی به ندایه تی خواى تاكو و تنهاسه بكه یین؟ و ته ی باوو باپیره
گو مریانه یان كرده به لگه بو خویمان، ئه وه هه قه یان پی ره تده كرده وه كه مووسا ﷺ
بوئى هینابوون، وه قسه کانیان: ﴿ وَتَكُونَ لَكُمُ الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ ﴾ واته: ئیوه بویه هاتوون
تا بینه سه رووك و ده سه لاتدار به سه رمانه وه له ولاتی خوومان به ده رمان بكه ن؟ نه مهش
فیلیکه له لایه ن ئه وانه وه ده یكه ن، ئه مه ساخته كردن و شارندنه وهی راستیه كان بوو له لای
خه لكه نه فامه کانیان، بو دژایه تیکردنی مووساو پروا پی نه هینانی.

ئه مه ناكرئى به به لگه بو كه سئى كه راستیه كان بناسئى و شته كان له یه كتر جیابكاته وه،
چونكه به لگه رهت ناكریته وه به پاساو به لگه ی (به هیزتر) نه پی.

به لام ئه وه كه سه ی به هه قو راستی هاتوو قسه كانی رهت ده كرىنه وه به هاوشیوه ی
ئهمانه، ئه وه به لگه یه له سه ر بیئوانایی و ئه وه كه سانه ی رهت ده كه نه وه، چونكه ئه وانه

نه‌گه‌ر به‌لگه‌یان هه‌بووایه، په‌نایان نه‌ده‌برد بو‌ئه‌وه‌ی که بلین مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه، یا مه‌به‌ستت ئه‌مه‌یه، جا یه‌کسانه‌ ئه‌گه‌ر راست بکا له‌ قسه‌و هه‌واله‌ که‌یدا ده‌رباره‌ی مه‌به‌ستی دژه‌که‌ی یان درۆ، له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا مووسا عليه السلام هه‌ر که‌سیک له‌ حالێ بزانیایه، وه‌ ئه‌و په‌یامه‌یشی هیناویه‌تی ده‌بزانی مه‌به‌ستی ئه‌وه‌ نیه‌ له‌سه‌ر زه‌ویدا خۆی به‌گه‌وره‌ بزانی و بیی به‌ ده‌سه‌لاتدار، به‌لکو مه‌به‌ستی هه‌مان مه‌به‌ستی برا پیغه‌مبه‌ره‌کانی بوو: له‌ هیدایه‌تدانی خه‌لکی و رینیشاندانیان بو‌ ئه‌و شته‌ی سوودی هه‌یه‌ بو‌یان.

به‌لام حه‌قیقه‌تی بابته‌که‌ هه‌روه‌کو بو‌ خۆیان دانیان پیداناو درکاندیان به‌وه‌ وتیان: ﴿وَمَا نَحْنُ لَكُمْ بِمُؤْمِنِينَ﴾ واته‌: (ئیمان ناهینین) به‌ هۆی که‌لله‌ره‌قی و عینادی و خۆ به‌ گه‌وره‌ زانین، نه‌ک له‌به‌ر به‌تالی پوچی ئه‌وه‌ی که‌ مووسا و هاروون هیناویانه، یان هه‌بوونی گومان تیدا، یان له‌به‌ر هۆکاریکی دیکه‌، ئنجا به‌ مه‌به‌ستی سته‌مو دژایه‌تی و ده‌ستدریژی، هه‌روه‌ها به‌ مه‌به‌ستی ئه‌وه‌ش که‌ مووسا و هاروونیان پێ تۆمه‌تبار ده‌کرد که‌ بریتی بوو له‌ به‌رزوی و بلندی و حه‌ز کردن له‌ لووت به‌رزوی.

(۷۹): ﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿۷۹﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلقُونَ ﴿۸۰﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۸۱﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ﴿۸۱﴾ وَمَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۸۱﴾ ﴾

﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ﴾ فيرعهون رووبه پرووى ههقو راستى وه ستايه وه كه موسا الطيلاء هيناويه تى، وه ههروه ها بو ئه وهى سه ريكه ويى به سه ر موسا و گهله كه يشى چه واشه بكات: ﴿ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴾ واته: هه موو جادوو گه ريكي زور شاهه زاو ليزانم بو بهينن، ئنجا نيردراوى خوى نارد بو ده ورو به رى ميسر كه هه موو جادو گه ره به تواناو بليمه ته كان كو

﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿۷۹﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلقُونَ ﴿۸۰﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۸۱﴾ وَمَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۸۱﴾ ﴾

بكات هه به هه موو ره گه زو پله و پايه كانياه وه.

﴿ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ ﴾ بو ئه وهى كيپر كيى سه ر كه وتن بكن له گه ل موسا دا ﴿ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلقُونَ ﴾ واته: چيتان ده ويى من هيچتان بو ده ستنيشان ناكم، چونكه موسا الطيلاء ده يزاني سه رده كه ويى، بويه زور بيياك بوو ليان، وه به وه يشى كه هينا و يانه.

﴿ فَلَمَّا أَلْقَوْا ﴾ (كاتيک) پهت و داره كانيان (فريدا) كه له شيوهى مار ده چوونو ده رو يشتن، بويه ﴿ قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ ﴾ (موسا وتى): ئهم جادوو په كى چه قيقى مه زنه، به لام له گه ل مه زنيدا ﴿ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴾ (خوا به زوويى به تالى ده كاته وه) ئه وان ده يانه ويى به و كاره پووچ و به تال سه ريخه ن به سه ر هه قدا، جا چى خراپه و له سنوور ده ر چوونيك له مه مه زنتر هه يه!؟

به هه مان شيوه هه ر خراپه كارى كرده وه يه ك بكات فرو فيلى تي دا به كار به ينيى، ييگومان كرده وه كه ي به زووي به تال و پووچ ده يته وه، ئه گه ر چى ره و اجى يي بدرى له كاتى له كاته كاندا، ييگومان سه ره نجامى په رش و بلاوى و له ناوچوونه.

به لآم چاکه خوازان که مه به ستیان به کرده وه کانیان له بهر خوا بوونه، نه ویش کرده وه و نامرزی به سوودو فرمان پیکراوه، بیگومان خوا عَلَيْهِمُ السَّلَاطَةُ کرده وه کانیان چاک ده کات و به رزی ده کاته وه، به برده و امیش بویان زیاد ده کات، جا موسا عَلَيْهِمُ السَّلَاطَةُ گو چانه که ی هه لدا، هه موو نه وانه ی جادوو گه ره کان هه لیا ندا بوو قوتی دا، سیحرو جادوو کانیان به تال بوو به وه.

(۸۲-۸۳): ﴿ وَيُحَقِّقُ اللَّهُ الْحَقَّ يَكَلِّمُنِيهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴾

جادوو گه ره کان یه کسر سوژده یان برد، کاتی حه قیقه تیان بو ناشکرا بوو، فیرعه ونیش هه ره شه ی لیان کرد به هه لواسین و ده ست و بی برینیان، نه وانیش بیاک بوون له وه داو چه سپاو بوون له سهر نیمان و پرواهینانان.

به لآم فیرعه ونو و داروو ده سته که ی و شوینکه و توانی هیچ یه کیکیان پروایان نه هینا، به لکو به رده وام بوون له سهر کیشی و له سنور دهرچوونیان، له بهر نه مه فیرموو به تی:

(۸۳): ﴿ فَمَا آمَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ ﴾ واته: (کهس پروای به موسا عَلَيْهِمُ السَّلَاطَةُ نه هینا ته نها) گه نجانیک نه بی له نه وه کانی ئیسرائیل، نارامیان گرت له سهر ترساندن، کاتی که نیمان جیگیر بوو له دل هه کانیاندا ﴿ عَلٰی خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَأْنِيَهُمْ أَن يَقْتِيلُهُمْ ﴾ (واته: به هوی ترسیان له فیرعه ونو و پیاو ماقولانو و گه و ره کانیان نه وه ک بیانگیر ته وه بو بی دینی) له سهر دینه که یان ﴿ وَإِن فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴾ واته: (فیرعه ونو له و ولاته دا) پیاویکی خو به زل زانو و ده سه لاتدار بوو، هه قی خو یانه له سته مو ده ست دریزی بترسن. ﴿ وَإِنَّهُ ﴾ و ابوو ﴿ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴾ واته: له وانه بوو که سنورریان به زاندوو له گو مریبی و دوژمنکاریدا.

حیکمه تیش له مه دا خوا زاناته ره - له وه ی که پروایان نه هینا به موسا عَلَيْهِمُ السَّلَاطَةُ ته نها گه نجانیک نه بی له گه له که ی، بیگومان نه وه ی گه نج زووتر به ره و پیری هه ق دین و پیشوازی لیده کن، وه خیراتر ملکه چ ده بن، به پیچه وانه ی پیاوی به ته من و به سالآچوو وینه ی نه وانیش، له وانه له سهر کوفرو بی پروایی به روه رده بوون، نه وان به هوی نه وه ی عه قیده و بیرو باوه ری پسو بو گهن هیلاته ی کردبوو له ناو دل هه کانیاندا، دوورترن له وه رگرتنی هه ق و راستی.

(۸۴): ﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ يَا قَوْمِ إِن كُنتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنتُمْ مُسْلِمِينَ ﴾

﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ ﴾ موسا عَلَيْهِمُ السَّلَاطَةُ وه سیهت و ناموژگاری گه له که ی کرد که نارام بگرنو

خۇراگرىن، وه يادى ده هينانه وه كه ده بى پشت و پنا به خوا به ستن له سهر شه وه، بۇيه
 فەرمووى: ﴿يَقَوْمِ اِنْ كُنْتُمْ اٰمَنُمْ بِاللّٰهِ﴾ (واته: نه گەر ئىسوه برواتان به خوا هيناوه) هه ستن
 به جيبه جيكردى ئەر كه كانى برواهينان ﴿فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا اِنْ كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ﴾ (واته: پشت به
 شه و به ستن و پهناتان ههر شه بى و داواى سهر كه وتن ههر له شه و بكن.

(۸۵): ﴿فَقَالُوا عَلَىٰ اللّٰهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِينَ﴾ (۸۵)

﴿فَقَالُوا﴾ (ئىنه وانىش به وه پەرى گوپرايه ليه وه بوى وتيان: ﴿عَلَىٰ اللّٰهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا
 فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِينَ﴾ (واته: (تهنها پشت به خوا ده به ستن)، خوايه زاليان نه كه ي
 به سهرمانداو تووشى فيتته و به لامان بكن، وه بلىن: نه گەر له سهر هه ق بوايهن نه
 شه دۇران.

(۸۶): ﴿وَمِحْنًا اِرْحَمَكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكٰفِرِينَ﴾ (۸۶)

(واته: به ره حمه تى خوت رزگارمان بكه له گەلى بى بروايان)، بۇ شه وه ي پاريزراو بين
 له شه رو خراپه كاريان، وه به رده و اميش بين له سهر ئاينه كه مان به جورى بتوانين به ره به
 ئاين و شه ربه ته كه مان به دين، وه ئاشكرائىشى بكه ين به بى دزايه تى كردن له لايه ن
 هيج كه سىكه وه.

(۸۷): ﴿وَاَوْحَيْنَا اِلَىٰ مُوسٰى وَاٰخِيهِ اَنْ تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بَنِي اِسْرٰءِيْلَ وَاجْعَلُوْا بُيُوْتَكُمْ قِبْلَةً

وَأَقِمُّوا الصَّلٰوةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۸۷)

﴿وَاَوْحَيْنَا اِلَىٰ مُوسٰى وَاٰخِيهِ﴾ (واته: سروشمان نارد بۇ مووسا و هاروون) كاتىك
 فشارىكى زور خراپه سهر گه له كه يان له لايه ن فيرعه ون و دارووده سته كه يه وه، وه
 سووربوون له سهر شه وه ي له ئاينه كه يان دوريان بخه نه وه و تووشى فيتته و به لايان بكن.
 ﴿اَنْ تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بَنِي اِسْرٰءِيْلَ﴾ (واته: فه رمانيان پىبكه ن مال و خانوو بۇ خويان دروست
 بكن، بۇ شه وه ي بتوانن خويان بشارنه وه ﴿وَاجْعَلُوْا بُيُوْتَكُمْ قِبْلَةً﴾ (واته:
 ماله كاتان بكنه جيگەى نويز كردن، كاتى كه رىنگرىتان لیده كرى له به جيھينانى
 نويز له كه نيه و په رستگا گشته كاندا.

﴿وَأَقِمُّوا الصَّلٰوةَ﴾ (نويزه كاتان به جيھينن) چونكه به راستى يارمه تيدره بۇ هه موو
 كارووباره كاتان ﴿وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ به سهر كه وتن و پشتيوانى كردنى ئاينه كه يان،
 بىگومان دواى هه موو ناخوشيه ك خوشى دى، كاتى باروودوخه كه يان له سهر تووندكرا،
 خوا ده رووى خىرى لىكردنه وه، جا كاتى كه مووسا ﴿ذٰلِ رَهْقَىٰ﴾ پشت تىكردنى

فیرعه‌ونو دارووده‌سته که‌ی یینی، دووعای لیکردن، هاروونیش (نامین)ی بو دووعا که‌ی کرد، جا فهرمووی:

(۸۸): ﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَأَشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴾

﴿ رَبَّنَا إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُ زِينَةً ﴾ (واته: نه‌ی په‌روه‌ردگارمان به‌راستی تو به‌خشیوته به‌فیرعه‌ونو کومه‌له‌که‌ی ه‌وکاری پازاندنه‌وه) له‌چوره‌ها زیرو خشل و مالو خانووی جوانو سواری گرانبه‌هاو خزمه‌تکاران ﴿ وَأَمْوَالًا ﴾ مالو سامانیک‌ی مهن ﴿ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِكَ ﴾ (واته: له‌ژیانی دنیا‌دا) نه‌ی په‌روه‌ردگارمان بو شه‌وی خه‌لکی گومرابکه‌نو له‌رینگای تو لایانه‌ن، جا خویان گومرا ده‌بن و خه‌لکیش به‌دوای خویاندا گومرا ده‌کن ﴿ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ ﴾ (واته: نه‌ی په‌روه‌ردگارمان) مالو سه‌روه‌تو سامانان له‌ناو ییه، یان ییکه‌به‌به‌ردیک‌ی بی که‌لک، ﴿ وَأَشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ ﴾ (واته: دل‌ه‌کانیان وشکو په‌ق بکه) ﴿ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴾ (واته: چونکه‌پروانه‌ینن هه‌تا سزای سه‌ختی خوا نه‌ینن) له‌کاتیک‌دا نم‌قسه‌یه‌ی کرد که‌زور لیان تووره‌بوو، چونکه‌شه‌وان بو‌یر بوون له‌سه‌ر قه‌ده‌غه‌کراوه‌کانی خواو به‌نده‌کانی خویان تیک‌داو تووشی خراپه‌کاریان کردن، وه‌رینگریان له‌رینگای خوا ﴿ ﴾ کرد، وه‌له‌به‌ر شه‌وی زانیاری ته‌واوی هه‌بوو به‌په‌روه‌ردگاری که‌به‌زوویسی تو له‌یان لیدم‌سینی له‌سه‌ر شه‌وی کردوویانه، به‌داخستی دهر‌گای پرواهینان به‌سه‌ریاندا.

(۸۹): **قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَعْوَتُكُمْ مَا
فَأَسْتَقِيمَا وَلَا نُنْعَانِ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ** ﴿۸۹﴾

قَالَ خُوا ﴿۸۹﴾ فهرموى: **قَدْ
أُجِيبَت دَعْوَتُكُمْ مَا** ﴿۸۹﴾ نه مه به لنگه يه
له سر نه وهى موسى **الطَّلَاة** پاراوه ته وهى
هاروونيش ثامينى بو کردوه، نه وه که سهى
که ثامين ده کات به شداره له دعواو
پارانه وهى نه وه که سه دا **فَأَسْتَقِيمَا** ﴿۸۹﴾
خورا گربن له سر نه يانه که تان، وه به رده وام
بن له سر بانگه وازه که تان **وَلَا نُنْعَانِ**
سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۸۹﴾ شوين رينگاي
نه زان و گو مريان مه که ون، نه وان هى
لا يانداوه له رينگاي راستو شوين

رينگا كانى دوزه خ که وتون، خوا **الطَّلَاة** فهرمانى به موسى **الطَّلَاة** کرد که له شه ودا شه وره وهى
به نه وه كانى نيسراييل بکات، وه هه واليشى پيدا که نه وان به دنيايى شوينى ده که ون،
فيرعه ونيش خه لکانيکى کو کرده وه ناردى بو شارو دنياهه کان، ده بانوت: **﴿إِنَّ هَؤُلَاءِ﴾**
(واته: موسا و گه له که هى)، **﴿لَشَرِزْمَةً قَلِيلُونَ﴾** ﴿۹۰﴾ **﴿وَلَهُمْ لَنَا لَعَابِطُونَ﴾** ﴿۹۰﴾ **﴿وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ﴾**
﴿۹۰﴾ **﴿الشعراء﴾** (واته: کو مه ليکى که مى بى نرخن * وه به راستى نه وان ه رقى ني مه
هه لده سين * وه بيگومان ني مه کو مه ليکين ناگادارين به پيلانه کانينان).

سه رجه م ساربازه كانى کو کرده وه، هه موويان پيکه وه به که لله ره قى و دوژمنكارى و
خوبه زل زانينه وه شوينى موسا و گه له که هى که وتن، نه مانه سه ميان له سر زه ويدا
ده کردو تاوانه کانينان زور بوو، بويه ده بى چاوه روانى سزا بکن.

(۹۰): **﴿وَجَوْرْنَا بِنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدْوًا حَتَّى إِذَا
أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَأَمِنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَأَمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾**

﴿وَجَوْرْنَا بِنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ﴾ به وه شيويه خوا **الطَّلَاة** وه حى و نيگاي کرد بو موسا

کاتی که له لیواری ده ریا که بوو، فرمانی پیکرد که به دار گوجانه که ی له ناوی ده ریا که بدات، نهویش لییدا، نجا دوازه ریږه وی لی پیدا بوو، که نهوه کانی نیسپرائیل پیدا پیرینه وه، فیرعه ونو سه ربازه کانیشی شوینیان که وتنو به دوا ی نهواندا روشته ناو ده ریا که وه، هه تا نهو کاته ی خه ریک بوو فیرعه ون بخنکی ﴿قَالَ ءَامَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَامَنْتُ بِهِ، بَوًّا إِسْرَءِيلَ﴾ (واته: نهوسا ووتی برپوام هیئا، که هیچ په رستراوینکی راست نیه جگه له نهو خوایه نه بیست که نهوه کانی نیسپرائیل پروایان پی هیئاوه) نهویش خوا ی تاکو ته نهاو په رستراوی هه قو راسته قینه یه، که هیچ که س شایسته ی په رستن نیه ته نها نهو نه بی ﴿وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ (واته: منیش له وانم که ملکه چن بو فرمانی خواو نهوه ی مووسا هیئاویه تی.

(۹۱): ﴿ءَالْتَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلَ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ﴾

خوا ﴿﴾ روونی ده کاته وه که نهو برواهینانه له م حاله ته دا هیچ سوودینکی نیه بوی، وه فیرموویه تی: ﴿ءَالْتَنَ﴾ نیستا پروادینیت و دان ده نین به پیغه مبه ری خوا ﴿﴾ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلَ ﴿﴾ واته: به ناشکرا سه ریچی و کوفرت کردوه و پیغه مبه رانت به دروداناوه ﴿وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ﴾ (واته: تو له خراپه کاران و تیکده ران بوویت)؟! بویه نیمان هیئاو هیچ سوودینکی بو تو نیه، ههروه کو چون عاده ت و نه ریتی خوا ﴿﴾ وایه، بیگومان بیروایان نه گه ر گیشته حاله تی ناچاری نهوه نیمان هیئانیا سوودی نایی بویان، چونکه نهو برواهینانه بووه ته برواهینانکی بینراو، وه کو برواهینانی که سیک وایه که قیامت بینی، نهو نیمانه ی سوودی هه یه، ته نها نهوه یه که برپوا ی هیئایی به پنهانو و شاراوه.

(۹۲): ﴿فَالْيَوْمَ نُنَجِّكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَكَ ءَايَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ ءَايَاتِنَا لَغَافِلُونَ﴾

رافه کارانی قورشان ده لین: بیگومان نهوه کانی نیسپرائیل ترسیکی تیجگار گه وره یان لی نیشتبوو له فیرعه ون، وه کو نهوه ی بلی بروایان نه ده کرد به خنکانی، وه گومانیا ن هه بوو له وه دا، خوا ﴿﴾ فرمانی به ده ریا کرد لاشه که ی رزگار بکات و بیخاته سه ر ناو له شوینیکی به رز، تا بیته په ندو عیبره ت ﴿وَأَنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ ءَايَاتِنَا لَغَافِلُونَ﴾ (واته: به راستی زوری له خه لکی له نیشانه کانی نیمه بیئاگان) بویه به سه ریاندا تیده په ری و دووباره ده بیته وه که چی سوودی لیوه رناگرن، چونکه نایانه وه ی بده میه وه بچن.

به لام نهو که سهی خاوه ن عه قلیکی دامه زراوه، نهو نیشانه و نایه ته کانی خوا ﴿﴾ ده بیئی که گه وره ترین به لگن له سه ر راستی په یامی پیغه مبه ران.

(۹۳): ﴿﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مُوَأْ صِدْقٍ وَرَزَقْنَهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿﴾

(خوا ﴿﴾ ده فرموی) ﴿﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مُوَأْ صِدْقٍ ﴿﴾ واته: خوا ﴿﴾ نه وه کانی له جیگا و شوینی گه له که ی فرعه ون نیسته جی کرد، وه خاک و ولاتیانی کرده میرات بویان ﴿﴾ وَرَزَقْنَهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ﴿﴾ له خواردن و خواردنه وه و جگه له وانه ش ﴿﴾ فَمَا اخْتَلَفُوا ﴿﴾ (واته: رای جیاواز و دووبه ره که یان تیدا نه بوو) له هق ﴿﴾ حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ ﴿﴾ (واته: هه تا زانین و شاره زایی تهوراتیان بو هات) که پیوست بوو له سه ری کو بینه وه و یه کده نگ بن، به لام هه ندیکیان سته میان له هه ندیک ی دیکه یان کرد، هه ر ده سته یه ک مبه ست و نامانجیکی هه بوو پیچه وانه ی ده سته که ی دیکه، بویه جیاوازیه کی زور له نیوانیاندا دروست بوو.

﴿﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿﴾ (بیگومان خوا دادوه ری ده کات له نیوانیاندا له رژی دوایدا) به حو کم و بریاری دادوه رانه ی خوی که له زانستی ته او و هیزو تواناییه وه سه رچاوه ی گرتووه، نه مه ش نهو نه خوشیه یه که خاوه ن نایه راسته قینه کان تووشی ده بن، نه ویش: شه یان نه گه ر بیئو مید بکری له وه ی به گوئی بکه ن له وازه نیان له ناین به گشتی، هه ول ده دات له نیو خو یاندا یه کتر ناشرین بکه ن، وه رق و کینه و دژایه تی ده خاته نیوانیان، جا له و جیاوازیه دا مبه سته که ی شه یان دینه جی، پاشان به گو مپرا کردنی هه ندیکیان بو هه ندیک ی دیکه دروست ده بیئو، له گه ل دژایه تی هه ندیکیان بو هه ندیک ی دیکه، دیاره نه مه ش ده بیته مایه دلخوش بوونی شه یان.

نه گه رنا نه گه ر په روه رد گاریان یه ک بیئو، پیغه مبه ره که یان یه ک بیئو، نایه که یان یه ک بیئو، له سه ر به رژه وه نندی گشتی یه کده نگ بن، شه ی نیر له پینا و چیدا دووبه ره کی دروست ده که ن تا بیته مایه ی له تکر دنی شکویان و په رته وازه بوونی فرمانه کانیان، وه یاسا و ریسیان تیک بچیت، که سه ره نجام به رژه وه ندی ناینی و دنیا یه کانیان بکه ویته مه ترسیه وه له ناو بچیت، وه به و هویه وه نایه که یان له ناو بچیت؟

شه ی په روه رد گار به زه بی و میهره بانیت بیارینه به سه ر به نده پر واداره کانتدا، تا یه کبگرن و ناته وایه کانیان پر بکه نه وه، وه دووره کانیان بگه ریته وه بو لای نزیکه کانیان، شه ی خاوه ن

مه زنی و به خشنده یی.

(۹۴): ﴿فَإِنْ كُنْتَ فِي شكٍ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْئَلِ الَّذِينَ يَقرءُونَ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ﴾

خوایا! به پیغمبره که ی موحه مه د ﷺ ده فرموی: ﴿فَإِنْ كُنْتَ فِي شكٍ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ﴾ (واته: جا نه گهر تو له گوماندا ی له وه ی که نار دو ومانه ته خواره وه بوت) نایا راسته یان راست نیه؟ ﴿فَسْئَلِ الَّذِينَ يَقرءُونَ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ﴾ واته: پرسیار له خاوه ن کتیه کان بکه نه وانه به ویژدانن، وه له زاناو دانا کانیان نه وانه ی پوچوون له زانستد، ییگومان نه وان به راستی دان به وهدا ده نین که هه والت پی پی داوه، وه پریک دیته وه و گونجاوه له گهل نه وه ی تودا.

نه گهر بوتری: زوربه ی خاوه ن کتیه کان له جوله که و گاوره کان، پیغمبره ی خویان به درو داناو دژایه تیشیان ده کرد، وه بانگه وازه که یشیان په تده کرده وه. له کاتیکدا خوایا! ﷺ فرمائی به پیغمبره که ی ﷺ کرد، نه وان بکات به شایه ت و شایه تیشیان بکاته به لگه و سه لماندن له سر راستی نه و په یامه ی هیناویه تی، جا نه وه چو ن ده بی؟

وه لآمی نه مه له چهند روویه که وه یه:

یه که م: شایه تی نه گهر دراوه پال ده سته یه ک، یان مه زه بیک، یان شاریک و وینه ی نه وانه، نه وه تنها مه بست پی پی که سه داد گره کانه له نیوانیاند، به لام جگه له نه وان نه گهر زیاتریش بن له غه یری خویان هیچ په ندیکسی لیوه رنا گیری، چونکه شایه تی دان له سر راستی و داد گهری بونیاد ده نریت، نه مه یش روویدا له کاتی برواهینانی زوریک له خواناسه کانی (جوله که و گاوره کان) وه کو (عبدالله ی کوری (سلام) و هاوه له کانی، وه زوریک له وانه ی که مسولمان بوون له سرده می پیغمبره و ﷺ و جینشینه کانی، وه له دوا ی نه وانیش.

دووه م: شایه تی دانی خاوه ن کتیه کان بو پیغمبره ﷺ له سر ته ورات بونیاد نراوه، که ده درینه پالی، جا نه گهر نه وه ی له ته وراتدا هیه گونجاو بوو له گهل قورئاندا به راستی داده ناو شایه تی راستی بو ده دا، نه وه نه گهر هه موو خاوه ن کتیه کان له سره تا بو کوزایان نکوولی نه وه یان کرد، هیچ زیانیکسی نای بو نه و په یامه ی بو پیغمبره ها توه.

سَیِّم: خِوای به رزو مه زن فرمانی به پیغمبره کھی ۱۰۰ کردوه، خاوهن کتیبه کان بکات به شایب لسه ر راستی ئو په یامه ی هیناویه تی، ئه وه ی ناشکرا کردوه و ده ریخستوه له پیش چاوی هموو خه لکدا.

بِیْگُومَانَ زانراوه زۆربه ی خاوهن کتیبه کان زۆر سووربوون له پوچ کردنه وه ی بانگه شه ی پیغمبر موحه ممد ۱۰۰، ئه گه ر ئه وان شتیکیان له لاهه بویه بو ره تکرده وه ی ئه و په یامه ی خوا ۱۰۰ دایبه زانده وه، بَیْگُومَانَ ناشکرایان ده کردو ده ریان ده خست. کاتی هِیْجَانَ به ده سه توه نه بوو بو ذرایه تی کردنی بیده نگیان هه لبارد له به رانه بری، ئه وه له گه و ره ترینی به لگه کانه له سه ر راستی قورئان.

چوارم: بَیْگُومَانَ زۆربه ی خاوهن کتیبه کان ره تی په یام و بانگه وازی پیغمبریان نه کردوه، به لکو زۆربه یان به ده میه وه هاتن و ملکه چی بوون به ویست و ئاره زوی خو یان، کاتی پیغمبر ۱۰۰ نیردر زۆربه ی دانیشتوانی سه ر زه وی شوینی ئاینی خاوهن کتیبه کان که وتبوون. ئاینه کھی زۆری نه خایاند هه تا زۆربه ی خه لکی شام و میسرو عیراق هاته ناو ئیسلامه وه، وه ئه وه یشی له ده ورووبه ری ئه و ولاتانه بوو که مه لبه ندو باره گای خاوهن کتیبه کان بوو، که س نه مایه وه ته نها ئه و ده سه لاتدارانه نه بی که شوینی دنیا که وتبوون، به شیکی که میش له عه موام و نه فام و گیل و گه مژه کان، ئه وه یشی شوینیان که وتبوو ته نها به ناو بوو نه ک به مانا: وه کو ئه فرهنج که له حه قیقه تدا (ده هری) بوون، لایندابوو له ئاینی هموو پیغمبران، ته نها له بهر ئه وه خو یان دابووه پال ئاینی مه سیحی بو بره ودان به مولکو ده سه لاته که یان و په رده پۆشکردنی ناهه قیه کانیان، وه ک چون شتیکی روون و ناشکرایه بو هه ر که سی شاره زای باروودوخیان بیّت.

وه خوا فه رموو به تی: ﴿لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ﴾ واته: ئه و راستیه ی که ه یچ گومانیکه تیدا نیه به جو ری له جو ره کان، بویه فه رموو به تی: ﴿مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ﴾ وه ک فه رمووده ی خِوای به رز: ﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ﴾ الأعراف (واته: ئه مه کتیبیکه بو تو هاتووه ته خواره وه که واته با سه غله تی له دل و ده روتندا نه بی).

(۹۵): ﴿وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ ۹۵

پوخته ی ئه م ده قه خوا ۱۰۰ دوو شتی قه ده غه کردوه: گومان له م قورئانه دا، وه دوو دلی تیایدا.

له و دووانه تووند ترو خراپتر به درؤ دانانی قورئانه، ينگومان نهوانه كومه له نايه تيكي خواي مهزنن، روون و ناشكران هر گيز درؤ هه لئاگرن، هر كه سي بوجووني به و جوره بي شه و زهره رهنده و هر گيز قازانج ناكات، نه ويش له ده ستداني پاداشته له دنيا و دوارؤژدا، و به ده ست هيناني سزايه له دنيا و دوارؤژدا، جا قه ده غه كردني شتي به لگه به له سر فرمان كردن به پيچه وانه كه سي، شه و ده بيته فرمان كردن به به راستدانا تيكي ته و او به قورئان، و ه نارامي دل بو لاي، و ه روو تيكردني به زانست و به كرده و ه. جا به و شيويه به بنده ده بيته به كييك له و كه سانه ي كه سر كه و توو بوون، نه وانه ي كه گه يشتن به به رزتريني داوا كاريه كان و چا كتريني حهزو ويسته كان و ته و او ترين سر گوزه نشته، و ه هه موو زيانو زهره ريكيان لي به دوور خرايه و ه.

(۹۷-۹۶): ﴿إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ۗ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَاءَهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّىٰ بَرُوا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ۗ ﴿٩٧﴾﴾

خوا دهه فرموي: ﴿إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ ۗ﴾ واته: (به راستي نه وانه ي ده رچووه و چه سپاوه بويان برپاري په روه ردگارت) نه وانه له گومراو سر ليشواوه كاني نه هلي ناگرن، هر ده بي بگن به قه زاو قه ده ري خوا ﴿﴾، برپوا ناهين نه گر هر به لگه و نيشانه به كيان بو ييت، نه وانه نايه ت و نيشانه هيجيان لي زياد ناكات تنها گومرايي و له سنور ده رچوون نه بي، خوا ﴿﴾ زولمي لينه كردوون، به لكو خويان زولميان له نه فسي خويان كرده، به ره تكردنه و ه هه ق كاتي به كه م جار بويان هاتووه، خوا سزاي داون به و ه ي موري هيناوه به سر دل و گوي و بينياندا، برپوا ناهينن هه تا سزاي سه ختي خوا ﴿﴾ به چاوي خويان نه بينن كه په يمانيان پيدراوه.

شه و كات به ته و اوه تي بويان ده رده كه وي و دلنيا ده بن، شه و ه شه وان له سه ري ده روون برتيته له گومرايي ته و او، شه و ه ي شي پيغه مبه ران بو ياني هينا بو هه ق و راست بو، به لام له كاتي كيدا ئيمان و برپوا هيج سوو ديكيان پينا گه به نيت، له و روژه دا سته مكاران هيج برپوو بيانويه كيان ناميني، و ه داوايان لينا كري خوا ﴿﴾ له خويان رازي بكن، به لگه و نيشانه كان تنها بو شه و كه سه سوودي هه به خاوهن دليكي زيندوو ييت، يان گوي بگري بو قورئان و بيريشي له لاي ييت.

(۹۸): ﴿فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةً ءَامَنَتْ فَنفَعَهَا
إِيمَانُهَا إِلَّا قَوْمٌ يُونُسَ لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا
عَنَّهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ
إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾﴾

خوا ^{۹۸} ده فہرموی: ﴿فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةً ﴿﴾
(شاری) لهو شارانهی کہ (پیغہ مبرانیان)
به درو دادہنا ﴿ءَامَنَتْ﴾ (بروایان
بہیناہ) کاتیک سزایان بینی ﴿فَنفَعَهَا
إِيمَانُهَا﴾ واتہ: ہیج بہ کیک لهو گلانہ
ثیمانہ کہ یان سوودی پینہ گہ یاندن کاتی کہ
سزایان بینی، ہر وہ کو خوا ^{۹۸} ده برارہی
فیرعون فہرموی وہ ک پیش ٹیستا باسکرا،
کاتی فیرعون (لہ کاتی خنکانی دا) وتی:
﴿ءَامَنَتْ أَنَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَامَنَتْ بِهِ، بَوًّا

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةً ءَامَنَتْ فَنفَعَهَا إِلَّا قَوْمٌ يُونُسَ
لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَوةِ الدُّنْيَا
وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾ ﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ فِي الْأَرْضِ
كُلَّ مَنٍّ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْفِرُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ
﴿٩٩﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ الْأَبْدَانُ لِلَّهِ بِشَيْءٍ زَجْرًا
عَلَىٰ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلْ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا تُضِي الْأَنْبُوتُ وَالنُّذُرُ عَن قَوْمٍ لَا يَعْلَمُونَ
﴿١٠١﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ لِمَا أُعْزِلَ فِيهِنَّ حَتَّىٰ تَأْتِيَ
سُجُودًا قُلْ فَانظُرُوا إِلَىٰ مَا تُصَلِّونَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ تَنجِبُ
رُءُوسَكُمْ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَتَّىٰ تُنَاجِيَ الْمُنَافِقِينَ ﴿١٠٣﴾
قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِّن دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ
عَبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ وَلَكِن آخِذُوا بِاللَّهِ يَتَوَكَّلُوا عَلَيْهِ
﴿١٠٤﴾ أَن أَسْأَلُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٥﴾ وَأَنْ أَقْرَبُ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا
وَلَا تَكُونَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٦﴾ وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا
يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾

إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٨﴾ يونس.

جا پنی وتر: ﴿ءَأَلْتَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١١﴾﴾ یونس. ہر وہ ک
لہ شوینیکی دیکہ دا فہرموی تی: ﴿فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ، وَكَفَرْنَا بِمَا
كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿١٠٤﴾﴾ فلہر یك ینفَعُهُمْ إِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَّتْ فِي عِبَادِهِ
وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكٰفِرُونَ ﴿١٠٥﴾﴾ غافر. (واتہ: ئنجا کاتی سزای بہ تینی ئیمہ یان بینی ووتیان:
باوہرمان بہ خوای تاک و تنہا ہینا وہ بیباوہرین بہو شتانی کردوومانہ ہاوبہشی خوا* جا
باوہرہینانہ کہ یان ہیج سوودی نہ بوو بویان لہ کاتیکدا سزای ئیمہ یان دی سووننتہ و نہریتی
خوا ہر ووابوہ پشتر لہ گہل بہندہ کانیدا وہ لہویدا بیبروایان زہرہرہ مند بوون).

وہ ہر وہ ہا ده فہرموی: ﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿١١٠﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ
صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِن وَرَائِهِم بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١١١﴾﴾ المؤمنون
(واتہ: ہمتا کاتیک مردن ہات و رووی لہ بہ کیکیان کرد، (ٹہویش) وتی: پہر وہ ردگارم
بمگہر پینہ وہ. بہ لکو کردہ وہ یہ کی چاک ٹہنجام بدہم لہ وہی بہ جیمہیشٹ (خوا پنی ده فہرموی):
نہ خیر).

حیکمهت له مه‌دا پرونو و ناشکرایه، به‌راستی ئیمانی ناچاری بیی ناوتری ئیمان هینان چونکه نه‌گه‌ر سزا که‌ی له‌سەر لابر او نه‌و کاره‌یشی ناچاری کرده بو بروه‌ینان نه‌وه جارینکی تر ده‌گه‌رینه‌وه بو کوفر و بیبروایی، خوا ﷺ فەر موویه‌تی: ﴿إِلَّا قَوْمٌ يُّؤُسُّ لَمَاءَ أَمْنُوا﴾ دوا‌ی نه‌وه‌ی که‌ سزایان بیی ﴿كُشِفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْحَزَنِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ﴾ نه‌وان جیا کراونه‌وه له‌ گشتاندنه‌ که‌ی پشوو، هه‌رده‌بیی نه‌مه‌ حیکمه‌تینکی تیدا بیت که‌ خوا‌ی زانا به‌ په‌نه‌انو و ناشکرا ده‌یزانیت و به‌ ئیمه‌ نه‌گه‌یشتوو، وه‌ بیرو تینگه‌یشتمان ده‌ر کی پیناکا، خوا‌ی به‌رزو مه‌زن فەر موویه‌تی: ﴿وَإِنَّ يُّؤُسُّ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ ﴿۱۳۱﴾ تا ده‌ گاته: ﴿وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ﴾ ﴿۱۳۷﴾ فقامنوا فمتعنهم إلى حين ﴿۱۳۸﴾ الصافات، (واته: وه‌ بیگومان یونس له‌ ره‌وانه‌ کراوان بوو، وه‌ ناردمان بو‌ لای سه‌ده‌زار که‌س به‌ لکو زیاتریش. وه‌ بروایان هینا و ئیمه‌ش تا کاتیکی دیاریکراو، هیشتمانه‌وه).

ده‌ گونجی حیکمه‌ت له‌ مه‌دا نه‌وه‌بی، جگه‌ له‌ گه‌له‌ که‌ی یونس ﷺ، نه‌وانه‌ی له‌ناو چون نه‌گه‌ر بگه‌رینه‌وه‌ بو‌ دنیا، بیگومان دووباره‌ ده‌گه‌رینه‌وه‌ بو‌ نه‌و کارانه‌ی که‌ لیان قه‌ده‌غه‌ کرابوو. به‌لام خوا ﷺ زانی گه‌له‌ که‌ی یونس ﷺ ئیمان و بروه‌ینانه‌ که‌یان به‌رده‌وام ده‌بی، به‌ لکو به‌رده‌وام بوو وه‌ پابه‌ندیش بوون له‌سه‌ری، وه‌ خوا زاناره.

(۹۹-۱۰۰): ﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرَهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾ ﴿۹۹﴾ وَمَا كَانَتْ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَىٰ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۱۰۰﴾

خوا‌ی به‌رزو مه‌زن به‌ پیغه‌مبه‌ری خوی موحه‌مه‌د ﷺ ده‌ فەر موئی: ﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا﴾ (واته: نه‌گه‌ر په‌روه‌رد گارت بیویستایه‌ هه‌موو خه‌لکی سه‌ر نه‌م زه‌مینه‌ بروایان ده‌هینا) به‌وه‌ی ئیمانی بو‌ ئیله‌ام ده‌کردن، وه‌ دل‌یشی جیگیر ده‌کردن به‌ تقواو خو‌پاریزی، توانای خوا ﷺ گونجاوه‌ بو‌نه‌وه، به‌لام حیکمه‌تی خوا ﷺ وای پیویست کرده‌ که‌ هه‌ندیکیان برواداربن و هه‌ندیکی تر بیبروا. ﴿أَفَأَنْتَ تُكْرَهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ﴾ (واته: تو توانات نیه‌ به‌سه‌ر نه‌وه‌ی خه‌لکی ناچار بکه‌ی به‌ زور بروا به‌ینن، وه‌ هه‌یج که‌س نه‌و هه‌یزوو توانایه‌ی نیه‌ نه‌و کاره‌ بکات ﴿وَمَا كَانَتْ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ (واته: بو‌ هه‌یج نه‌فسیک نیه‌ که‌ بروا به‌ینی ئیلا به‌ مؤله‌تی خوا نه‌بی) (واته: به‌ ویست و ئیراده‌و مؤله‌تی قه‌ده‌ری و شه‌رعی خوی نه‌بی، جا هه‌ر که‌سی له‌ به‌دیه‌ینراوه‌ کان شایسته‌ی نه‌و بروه‌ینانه‌ بی، وه‌ لای خوا ﷺ پاک و پالفته‌بی، خوا ﷺ سه‌ر که‌وتوو‌ی ده‌کات بو‌ هه‌یدایه‌ت و رینمای.

﴿وَيَعْمَلُ الْرِجْسَ﴾ واتە: شەڕو گومرایی ﴿عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ﴾ ئەوانەى تێنافكرين و گووى بە فەرمان و قەدەغە كراوه كانى خوا ﷻ نادن، ئامۆژگارىه كانى خويان هەر بە خەيالدا نايە.

(۱۰۱-۱۰۳): ﴿قُلْ أَنْظَرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا تُعْنِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۰۱﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَانظُرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿۱۰۲﴾ ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنَجِّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۰۳﴾﴾

خوا ﷻ بەنده كانى بانگ دەكات كه به ووردی تەماشای ئاسمانەكان و زەوی بکەن، مەبەستیش لەوەدا: ئەو یە تێبفكرين و بیرى لێبکەنەووە لە مەزنیان رابمێنن، لەوێ كە تیايدا یەو بیر کردنەوێ قول لەخۆدەگرێ، بەراستی لەوەدا بەلگەو نیشانه هەیه، بۆ گەلێ كە پروابهینى، وه پەندوو ئامۆژگاریه بۆ گەلێ كە دلتیایان تیدا هەبێ، بەلگەیه لەسەرئەوێ كە خوا پەرستراوی ستایشكراوه، خاوەن گەورەیی و بەخشندهییه، وه خاوەن ناوه بەرزوو مەزنه كانه ﴿وَمَا تُعْنِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ ییگومان ئەوانه سوودوو كەلك له نیشانهو نایەتەكان وەرناگرن، بە هۆی پشت تێکردن و عینادی و كەللەپەقیانەوه ﴿فَهَلْ يَنْظُرُونَ﴾ واتە:

ئەوانەى برۆا ناهینن بە نایەتەکانى خوا دواى پوون بوونەوێشى چاوەرپێى چى دەكەن؟! ﴿إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ﴾ واتە: ییجگە لە پووداویك وه ك پووداوه كانى ئەوانەى كە لەپێشیانەوه رابورد، لە ناوچوون و سزادان، چونكە هەمان كاری گەلە كانى پێش خۆیانان دەکرد، وه سونەت و نەرتی خۆش رپیرهوێ خۆی دەگرێ بۆ گەلە كانى پێشین و دواى ئەوانیش ﴿قُلْ فَانظُرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ﴾ بە زوویی دەزانن سەرەنجامی چاك بۆ كێهه و كێ رزگاری دەبیت له دنیاو دواپوژ، ییگومان كەس رزگاری نایێ جگە لە پێغمەبران و شوینكەوتوانی نەبێ، لەبەرئەمەیه فەرموویەتی: ﴿ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ له ناخۆشی و سەغلهتیه كانى دنیاو دواپوژ رزگاریان دەكەین ﴿كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا﴾ ئابەو شیوێهه پێوستمان كرد لەسەر خۆمان ﴿نُنَجِّ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (ئیمانداران رزگار بکەین) ئەمە لە بەرگری کردنی خویه لە پروداران، ییگومان خوا بەرگری دەكات له پروداران، ئەویش بە پێی ئیمانی بەندەیه رزگار بوونی بۆ دەبیت له ناخۆشی و ناره‌حه‌تیه كان.

(۱۰۴-۱۰۵): ﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَقَّكُمْ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۰۴﴾ وَأَنْ أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۰۵﴾﴾

خو ﷻ به پيغه مبه ره كهى موحه ممد ﷻ كه ورهى پيغه مبه ران و پيشه وای خو اناسان و چا كترينى دنيا بووان ده فرموى: ﴿ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِنْ دِينِي ﴾ واته: (تهى خه لكينه نه گهر ئيوه) له گومان و دوو دليدان، نه وه من له گومان و دوو دليدا نيم له ئاينه كه م، به لكو زانستى دنيا كه ره وه م هه به كه نه وه هه ق و راسته، وه نه وه يشى بانگه شهى بو ده كه ن پوچ و بى مانايه، وه من به لگه ي نيشانه ي روون و ئاشكراو سه لماندنى يه كلا كه ره وه م هه به بو نه و مه به سه ت.

له بهر نه مه فرمويه تى: ﴿ فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ (واته: دنيا بن جگه له خوا نه وانه ي ئيوه ده بيه رستن من نايه رستم) له بت و هاوشيوه كاني، چونكه نه وانه ناتوانن هيج دروست بكه ن و رزق و روژى بدن، وه ناتوانن هيج كارو و بارى كيش به رپوه بيه ن، به لكو نه وانه دروستكراوى ژير بار خراون، هيج شتيكيان تيدا نيه كه وابخوازي به نديا به تيان بو بكرى.

﴿ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَفَّكُم ﴾ واته: نه ويش نه و خوايه يه كه دروستى كردوون وه ههر نه ويشه ده تانم رينى و پاشان زيندووتان ده كاته وه، بو نه وه ي پاداشتى كرده وه كاتنان بداته وه، به راستى تنها نه و شايسته ي نه وه به بيه رستى، وه نوژى بو بكرى، ملكه چى بو بنوژى و سوژده ي بو ببرى. ﴿ وَأَمْرٌ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ (۱۰۴) وَأَنْ أَوْفَىٰ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا واته: كرده وه ئاشكراو په نه انه كانت با تنها بو خوايى، به راسته و ره وانى شه ريعه تى خوا ﷻ به جبينه، واته: رووبكه خواو پشت بكه له جگه له نه و ﴿ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾ (واته: وه به هيج جوژى له هاوبه ش دانهران مه به) نه له حال و بارياندا، وه له گه ليشياندا مه به.

(۱۰۶): ﴿ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴾ (۱۰۶) نه مه وه سفى كه بو گشت دروستكراو نيك، كه هيج سوودو زيانى كى به ده ست نيه، به لكو سوود به خش و زيان به خش تنها خواي بالا ده سه ت. ﴿ فَإِنْ فَعَلْتَ ﴾ واته: داوات كرد له غه برى خوا ﷻ، كه هيج سوودو زيانى كى بو ت نيه ﴿ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴾ (واته: نه وه تو له و كه سانه ي) كه زيانان به نه فسى خويان گه ياندووه به له ناوچوونى، وه نه م زولم و سه ته مه ش برتبه له شيرك و هاوه لدانان، هه روه كو چون خوا ﷻ فرمويه تى: ﴿ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴾ (۱۳) بلقمان، (واته: بيوگومان هاوبه ش دانان سه ميكي مه زنه) جا نه گهر باشترينى به ديه نراوه كان هاوارو و داوا له غه برى خوا ﷻ بكات، نه وه به كي كه له سه تمكاران و بته رستان، ده بى حالى كه سى كى تر چون بى؟!

(۱۰۷): ﴿وَإِن يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِن يُضِِرَّ اللَّهُ فَمَا يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا رَادًّا لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۱۰۷﴾﴾

نمه له مهزترینی ئهو بهلگانه یه که بهراستی خوا ^{﴿۱۰۷﴾} به تا کو و تنها شایسته ی بهرسته، بیگومان ئهو سوود به خش و زیان گه یه نهره، ده به خشیت و ده یگریته وه، هر زیانیک بگه یه نیت وه ک: هه ژاری و نه خویشی وه وینه ی ئه وانه: ﴿فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ﴾ (واته: هیچ لاده ریک نه بو ئهو زیانه جگه له خوا نه بی) چونکه به دیهینراوه کان نه گهر هه موویان کو بیسه وه بو ئه وه ی سوود

بگه یه نن به شتیک، سوودی پی ناگه یه نن، مه گهر به وه نه بی خوا ^{﴿۱۰۷﴾} نووسییتی، وه نه گهر کو بیسه وه بو ئه وه ی زیان به که سی بگه یه نن، ناتوانن زبانی پی بگه یه نن، نه گهر خوا ^{﴿۱۰۷﴾} نیازی نه کرد بی.

له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿وَإِن يُضِِرَّ اللَّهُ فَمَا يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا رَادًّا لِفَضْلِهِ﴾ هیچ به کیک له دروستکراوه کان ناتوانیت ریگری له فزلو و چاکه یه یه ک بکات که خوا ^{﴿۱۰۷﴾} نیازی کرد بی، ههروه کو چون خوا ^{﴿۱۰۷﴾} فهرموویه تی: ﴿مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۰۸﴾﴾ فاطر. (واته: هه کاتی خوا دهروازه ی ره حمهت و به خششی خوئی له خه لکی بکاته وه، نه وه هیچ که سو و هیچ شتیک ناتوانیت به ری بگریت، هه کاتی کیش دهروازه ی ره حمه تی بگریته وه و دای بخات، که س ناتوانیت دوی گرته وه که ی خوا بیجگه له خوئی بیکاته وه، ئهو زاته هه خویشی بالاده ست و دانایه).

﴿يُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ (واته: ره حمه تی خوئی تایهت ده کات بو هه که سی که بیه ویت له دروستکراوه کانی، خوا ^{﴿۱۰۷﴾} خواوهن فزلو مهزیه ^{﴿۱۰۷﴾} وَهُوَ الْغَفُورُ﴾ (خوا

ليبورده يه) بؤ هممو وه له وه هله خليسكانه كان، كهوا بنده ي خوي سهر كه وتوو ده كات و ناراسته ي ده كات بؤ گرته بهري هو كاره كاني لي خوشبون، جا نه گهر نه جامي دا، خوا له گوناوه كاني خوش ده بي به گوره و بچووك.

﴿الرَّحِيمُ﴾ (به به زه يه) كه ره حمت و به زه يي هممو شتيكي گرتوه ته وه، وه به خشنده يشي گه يشتوه به هممو بوونه وه ره كان، به جور ي بينياز نين له چاكه ي خوا ته نانه ت به قهد چاوترو كاني كيش.

جا نه گهر بنده به به لگه ي يه كلا كه روه زاني و بوي دهر كه وت كه خوا تاكو ته نياه به پيداني نازوو نيمه ته كان و به خشي ني چاكه كان و لابر دن و لاداني ناخوشي و تنگانوه به لاو نار هه تيه كان، وه هيچ يه كييك له دروستكراوه كان نه مه ي بده ست نيه، مه گهر خوا له سهر ده ستي شو و به ينيته پيش و رووبدات، يه كلا يته وه كه تنها خوا هه ق و راسته، وه ههر شتي له وانه ي كه هاواري پيده كن هاناي بؤ ده بن پوچ و بي بنه مايه. بويه كاني به لگه ي رووني دهر خست، دواي شه وه فرموي:

(۱۰۸-۱۰۹): ﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أِهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَأَتَّبِعْ مَا يوحىٰ إِلَيْكَ وَأَصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ ۗ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾﴾

﴿قُلْ﴾ واته: نه ي پيغمبر ﷺ كاتيک به لگه و سه لماندن روون بو وه بلي: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ﴾ واته: (نه ي خه لکينه) هه والي راست و دروست كه پشت به سته به به لگه و سه لماندن (بوتان هاتروه له لايه ن پهروه رد گارتانه وه)، كه هيچ گومان يكي تيدا نيه به جور ي له جوړه كان، پتان گه يشتوه له لايه ن پهروه رد گارتانه وه، كه له مه نتريني پهروه ده كاني بوتان دابه زاندي شه فورثانه يه، كه روون كه روه يه بؤ هممو شتي، وه جوړه ها حوكم و بريارو داواكار يه كاني په رستراوي تي و په وشته به رزه كاني تيدايه، له وه دا مه نترين پهروه ده و چاكه ي تيدايه بؤ ئيوه، به راستي له يه ك جيا بوي وه رينمايي و شاره زايي له گومرايي و سه رليشيواوي، وه بؤ هيچ كه س گومان و دوو دلي نه ما. ﴿فَمَنْ أِهْتَدَىٰ﴾ (واته: ههر كه سي رينمايي وه ر بگري) به رينمايي خوا: به وه ي هه قى زانيي و لي تيگه يشتي، وه پيشي خستي به سهر غه يري خويدا، شه وه ﴿لِنَفْسِهِ﴾ (شه وه بؤ قازانجي خويه تي) وه خواي گه و ره بي نيازه له بنده كاني، به ره مه ي كاروو كرده وه كانيان تنها بؤ خويانه ﴿وَمَنْ ضَلَّ﴾ (وه ههر كه سي گومرايي)

له هیدایه ت و رینمایی، به وهی پشت بکات له زانستی راسته قینه یان کرده وهی پی نه کات، ﴿فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهِا﴾ ﴿خَوَّا﴾ هیج زیانی پی ناگات، زیان ناگه یه نی ته نها به نه نفسی خوئی نه بی ﴿وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَڪِیلٍ﴾ (واته: من بهر پرسیاری ئیوه نیم) تا کرده وه کانتان بو توکار بکه مو لیپر سینه وه تان بکه م له سهری، به لکو من بو ئیوه ترسیته ریکی ناشکرام، وه خوا ﴿﴾ به سه رتانه وه وه کیله، دهی ته ماشای نفس و دهروونی خو تان بکه ن مادام ئیوه له ماوهی مؤله ت پیدانان.

﴿وَاتَّبِعْ﴾ ئه ی پیغه مبه ر ﴿﴾ (شوین ئه وه بکه وه) ﴿مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ﴾ (واته: سروشت بو کراوه) به زانست و کرده وه و حال و بانگه واز بو کردنی ﴿وَأَصْبِرْ﴾ (ئارام بگره له سه ر ئه وه) به راستی ئه مه له بهر زترین جوړه کانی ئارام گرته، ییگومان داهاتووی گه شیین و ستایش کراوه، دهی که واته که مته رخمی مه که و ساردمه به ره وه، به لکو به رده وام به له سه ر ئه وه و جیگیر به له سه ری ﴿حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللّٰهُ﴾ (هه تا خوا ﴿﴾ بریار ده دات) له نیوان توو ئه وانه ی به درو تیان داده نا ﴿وَهُوَ خَيْرَ الْحٰكِمِیْنَ﴾ (وه ئه و خوا ﴿﴾ چا کترینی هه موو دادوه رو بریاره رانه) چونکه بریارو دادوه ری خوا ﴿﴾ نه و په ری داد په روه ری تیدایه که له سه ری ستایش کراوه. ییگومان پیغه مبه ر ﴿﴾ فه رمانی په روه رد گاری جیبه جی کردو به رده وام بوو له سه ر پیگای راست، تا خوا ﴿﴾ ئاینه که ی ناشکرا کرد به سه ر هه موو ئاینه کاند، وه سه ریخست به سه ر دوژمنه کانیدا به شمشیرو رم دوا ی ئه وه ی خوا سه ری خست به سه ر یاندا به به لگه و حوججه و سه لماندن، ستایش ته نها بو خوا ﴿﴾، وه وه سفی جوان و چاک بو گوره یی و مه زنی و ته وای و فراوانی چا که کانی.

تهفسیری سووره تی (یونس) ته و او بوو

تفسیری سوره نوحی (هود)

مه کتیه (۱۲۲) نایبه ته

به ناوی خوای به به زهی به خشنده

(۱-۴): الرَّكْبُ أَحْكَمْتُ أَيْنَهُ ثُمَّ فَصَلْتُ
 مِنَ لَدُنْ حَكِيمٍ خَيْرٍ ۝ أَلَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ
 ۚ إِنَّنِي لَكُرْمَةٌ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ۝ وَإِنْ أَسْتَفِرُّوْا
 رَبِّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوا إِلَيْهِ يُعْطِكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَىٰ
 أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِي كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ ۚ وَإِنْ
 تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ۝
 وَإِنِّي لَأَنْذِرُكُمْ إِلَىٰ اللَّهِ مَرْجِعَكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝
 وَإِنِّي لَأَنْذِرُكُمْ إِلَىٰ اللَّهِ مَرْجِعَكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

خوا ده فرموی: نه مه کتیب

کتیبکی مه زنه و پله به کی گه وره ی هه به

﴿ أَحْكَمْتُ أَيْنَهُ ۚ ﴾ واته: نایبه ته کانی پته وو جوان داریژراوه، هه واله کانی راسته، فرمان و
 قده غه کراوه کانی پره له دادپه روه ری، وشه کانی پاراوه و پر ماناو سه نگینه، ﴿ ثُمَّ فَصَلْتُ ﴾
 ﴿ مِنَ لَدُنْ حَكِيمٍ خَيْرٍ ﴾ شته کان له جینگای خو یاندا داده نی، به پی پله و پایه کانیا ن، هیچ
 فرمانیک ناکات و هیچ قده غه به ک ناکات ته نها به پی داخوازی حیکمه تیک نه پی
 ﴿ خَيْرٍ ﴾ زانابه به ناشکراو نه نیه کاندا، جا نه گه ر دارپشتن و روونکردنه وه ی له
 لایه ن خوای کار به جی و زانوا ه بی ت، ثیر له دوا ی نه مه پر سیار له مه زنی و گه وره ی
 (نه م کتیه) مه که، چونکه ته واوی و دانایی و میهره بانسی و به رفراوانسی له خوده گری،
 ﴿ أَلَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ ۚ ﴾ واته: بو شه وه ی ثانیسی خوا ﴿﴾
 به دل سوزیه وه نه نجام بدن، وه هیچ به کیک له دروستکراوه کانی نه کن به ها وه ل و
 هاو به شی ﴿ إِنَّنِي لَكُرْمَةٌ مِنْهُ ﴾ نه ی خه لکینه! ﴿ مِنْهُ ﴾ واته: له لایه ن خوای په روه ر دگار تانه وه
 ﴿ نَذِيرٌ ﴾ (ترسی نه رم) به سزای دنیا و دوا ر و ژ بو شه و که سه ی به بویری و سر که شی وه
 سه ریچی و گونا ه ده کات ﴿ وَبَشِيرٌ ﴾ (وه مژده ده رم) بو شه وانهی که گو یه رایلی خوا ﴿﴾

ده كهن، به پاداشتی دونيوا دوارپوژ، ﴿وَأَنْ أَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ﴾ لهو تاوانانه ی نهجامتان داوه، ﴿ثُمَّ تَوْبُوا إِلَيْهِ﴾ لهوهی كه رووی تیکهن له کاروباره کانتاندا به گه پانهوه بولای، وه ملکه چ بوونی خوا ﴿﴾ لهوهی كه پئی ناخوشه بولای نهوهی كه پئی خوشه.

پاشان بامی نهوه ده کات كه داده مه زری و به ده ست دی له سر داوای لیوردن كردن و تهوبه كردن، فهرموویه تی: ﴿يُمْنَعَكُمْ مَنَعًا حَسَنًا﴾ واته: پیتان ده به خشی له رزق و رژیبه ك پئی به هره مه مند بین و سوودو كه لکی لیوهر بگرن، ﴿إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى﴾ واته: هه تا نهو کاته ی كه ده مرن ﴿وَتُوبَ﴾ به تیهوه ﴿كُلِّ ذِي فَضْلٍ فَضْلُهُ﴾ واته: به چا كه خوازان ده به خشی له فزل و چا كه ی خوی، نهوه پاداشتی چا كه کانیانه له به ده سته نیانی نهوهی پیمان خوشه، وه ریگری كردن لهوهی پیمان ناخوشه ﴿وَإِنْ تَوَلَّوْا﴾ (نه گهر رووی لیوهر گپرن) لهوهی كه بانگم کردون بولای، وه پشتی تیکهن و به دروی بخه نهوه ﴿فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ﴾ نهویش رژی قیامه ته، كه خوا ﴿﴾ یه كه مین و کوتا كه ستان کوده کاته وه، جا پاداشتان ده داته وه به پئی کرده وه کانتان، نه گهر خیبر بی به خیبر، وه نه گهر شهر پئی به شهر.

وه كه ده فهرموی: ﴿وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ وه كه به لگه یه ك وایه له سر زیندوو کردنه وهی مردووه کان، بیگومان نهو به تواناو ده سه لاتداره به سر هه موو شتی کدا، وه له کزی نهو شتانه زیندوو کردنه وهی مردووه کانه، به راستی هه والی به وه داوه له کاتی کدا نهو راستگوترینی بیژهرانه، جا ده بی نهوه روویدات به عه قلو به نه قل.

(۵): ﴿الْأَنَّهُمْ يَتَنَوَّنَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا مِنْهُ أَلَا حِينَ يَسْتَعْشُونَ شِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۵﴾﴾

خوا ﴿﴾ هه وال ده دات ده رباره ی نه فامی بته رسته کان و توندی گومرایان، ده فهرموی: شهوان ﴿يَتَنَوَّنَ صُدُورَهُمْ﴾ واته: لایان ده دا ﴿لِيَسْتَخْفُوا﴾ (بو نهوه خویان بشارنه وه) له خوا ﴿﴾ جا دله کانیان بووه به ربه ست ده رباره ی زانستی خوا به حالیان، وه بینینی به کاروباریان، خوا ﴿﴾ هه له کانیان روون ده کاته وه له م گومانه داو ده فهرموی: ﴿أَلَا حِينَ يَسْتَعْشُونَ شِيَابَهُمْ﴾ واته: خویان به پوشا كه کانیان داده پوشن، خوا لهو کاته دا پیمان ده زانی كه نه پینترین کاته، به لکو ﴿يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ﴾ له قسه و کرده وه کاند، ﴿وَمَا يُعْلِنُونَ﴾ نهوهی ناشکرای ده کهن، به لکو زور له وهش زیاتر، وه خوا (زانایه): ﴿إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ واته: به وهی كه له دله کاندایه له ویست و ختوره نهو هه موو

رازو نيازەي كه به زمانيان دەرى نابەرن، ئەوانەي كه نەينين و ئەوانەي كه ئاشكران، جا ئيتەر چۆن حالى ئيوەي له لا دەشاردرېتهوه، ئەگەر سنگتان بپيچنەوه له كينه و دژايەتى بو ئەوهي له خواي بشارنەوه؟!

وه دەگونجى ماناكەي ليرەدا بەم شيوە بى، خوا ﷻ باسى پشت تىكردنى بە درۆدانەرانى پيغەمبەر ﷺ دەكات، ئەوانەي بيشاگان له بانگەوازه كەي، ئەوانە له توندى خو پاراستياندا ﴿يَنْتَوْنَ صُدُورَهُمْ﴾ خويان دەشاردەوه كاتى پيغەمبەريان دەبينى، بو ئەوهي پيغەمبەري خوا ﷻ نەيانبينى، ئەوانيش بانگەوازه كەي نەبيستن، نەوه ك نامۆزگاريان بكات بەوهي كه سوودى هەيه بويان، ئايا له سەرووي ئەم پشت تىكردنەوه شتىكى ديكە هەيه؟! پاشان خوا ﷻ بەليني پيداون بەوهي كه زانبارى هەيه دەربارەي هەموو باروودوخە كانيان، بيگومان ئەوان له خوا ﷻ ون نابن، وه پاداشتيان دەداتەوه لەسەر ئەوهي كردوويانە.

(6): ﴿ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ ﴾

ده فهرموى: ﴿ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا ﴾ واته: هه موو گيان له بيريك له سر پووى زهوى، له مرؤف، يان نازهلئ ده شته كئ، يان ده ريباىى، خوا گرهنتى داوه به رزقو رپوزى و بزيويان، رزقو رپوزيان له سر خوايه، ﴿ وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا ﴾ واته: ده زانئى به شويئى مانه وهئ شم گياندارانه، نهوئش نهو شوئينه به كه تيايدا ده ميننه وهو ده حه سينه وه، وه شوئيني ده رچوونيان، نهو شوئينه به كه بوى ده چنو ده گوازيئنه وه،

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ لَأَنْبَأَنَّ كَفْرًا كَفْرًا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِلَى آتٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ مَا يَحْبِبُهُمْ أَلَّا يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مَصْرُوفًا وَعَنْهُمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا وَعَنْهُمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا وَمَا كَانُوا يَمْنَعُونَ رِزْقَهُمْ لِيَأْتِيَهُمْ كَفْرًا وَلَئِنْ آذَنَّا الْإِنْسَانَ إِذَا أُخِذَ أَذْنًا لَأَنْبَأَنَّ كَفْرًا كَفْرًا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ آذَنَّاكُمْ مَعَنَا بَعْدَ حَصْرِنَا لَنَقُولَنَّ إِنَّمَا كُنَّا مِنْكُمْ لَمَّاعِينَ ﴿٩﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَيَسْأَلُنَّكَ عَنِ الْغَيْبِ لَنْخُبُرَهُمْ قَوْلًا بَلَاءً مُبِينًا وَمَا كَانُوا يَنْتَظِرُونَ ﴿١٠﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَيَسْأَلُنَّكَ عَنِ الْغَيْبِ لَنْخُبُرَهُمْ قَوْلًا بَلَاءً مُبِينًا وَمَا كَانُوا يَنْتَظِرُونَ ﴿١١﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَيَسْأَلُنَّكَ عَنِ الْغَيْبِ لَنْخُبُرَهُمْ قَوْلًا بَلَاءً مُبِينًا وَمَا كَانُوا يَنْتَظِرُونَ ﴿١٢﴾

وه نهوانه يئشى دئت به سه رياندا ﴿ كُلُّ ﴾ له هه موو باروودوخو حاليكياندا ﴿ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴾ واته: له (لوح المحفوظ)، كه هه موو رووداوه كانئ تئدياه، واته: هه رچئ له ناسمانه كانو زهوى رووده ده ن، هه موو نهوانه زانئتى خوا گرهنتى ده دورى داوهو قه له مى به سه ردا هئناوه، ويئتى جيئه جيئ بووه، وه رزقو رپوزى به رفرراوان كرده، جا با دلئ كان نارام بن له بهس بوونئ نهو خوايهئ كه گرهنتى رزقو رپوزيانئى كرده، وه به زانئتى ده دورى زاتو سيفته ته كانئانى داوه.

(7-8): ﴿ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ لَأَنْبَأَنَّ كَفْرًا كَفْرًا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِلَى آتٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ مَا يَحْبِبُهُمْ أَلَّا يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مَصْرُوفًا وَعَنْهُمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا وَمَا كَانُوا يَمْنَعُونَ رِزْقَهُمْ لِيَأْتِيَهُمْ كَفْرًا وَلَئِنْ آذَنَّا الْإِنْسَانَ إِذَا أُخِذَ أَذْنًا لَأَنْبَأَنَّ كَفْرًا كَفْرًا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٨﴾ ﴾

خوا گرهنتى ده هوال ده دات به راستئى نهو ﴿ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ﴾ (ناسمانه كانو زهوى له شش قوناغ دروست كرده) به كه مينئى رپوزى به ك شه مبه

بوو، کۆتايه که ي رۆژي هه يني بوو، ﴿وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ﴾ کاتيک که زه وي و ئاسماني دروست کرد (عه رشه که ي له سه ر ئاو بوو) له سه رووي ئاسماني حه وته م، جا پاش ئه وه ي ئاسمانه کان و زه وي به ديه يئا، پاشان به رز بووه وه وه له سه ري عه رش قه راري گرت، کارووباره کان هه لده سوپيئي، چۆني بيه وي له فه رمانه قه ده ري و فه رمانه شه رعيه کان.

جا فه رمويه تي: ﴿لِيَلْبُوَكُمْ آيَاتِكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا﴾ واته: بۆ ئه وه ي تاقيتان بکاته وه، کاتي که بۆتاني به ديه يئا وه ئه وه ي له ناو ئاسمانه کان و زه وي دا يه به فه رمان کردني و قه ده غه کردني، تا ته ماشا بکات کامتان کرده وه ي چاکتر ده کن.

(فُضِّلَ) ي کوري (عياض) ده لي: (أَخْلَصَهُ وَأَصْوَبَهُ) به دلسۆزي و ته واويه وه. وترا: ئه ي باو کي عه لي: به دلسۆزي و ته واويه وه چۆنه؟ فه رموي: به راستي کرده وه نه گه ر به دلسۆزيه وه بييت، به لام نه بيکي و ته واو نه بييت، ئه وه وه رنا گيري، وه نه گه ر بيبيکي و ته واو بييت، به لام به دلسۆزيه وه نه بييت، ئه وه وه رنا گيري (واته: هه تا به دلسۆزي و ته واويه وه نه بييت وه رنا گيري).

(الإخلاص): ئه وه يه له بهر خوا ﴿بِئْتِ﴾.

(الصواب) ته واوي و پيکان: ده بييت به پي قورئان و سونه ت بي.

ئهمه ش وه ک خواي به رز فه رمويه تي: ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ (الذاريات). (واته: جنۆ که و ئي نسانم ته نها بۆ ئه وه دروست کرده به ندا يه تيم بکن).

وه خواي به رز فه رمويه تي: ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَنْزِلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِيُعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا﴾ ﴿١٣﴾ الطلاق.

ييگومان خوا به ديه يئا وه کاني دروست کرده بۆ ئه وه ي به ندا يه تي بکن، وه ناوه جوا نه کان و سيفه ته به رزه کاني بنا سته وه، وه فه رمان ي پي کردوون به وه، هه ر که سيک ملکه چ بييت و ئه وه ي پي سپي درا وه جيه جيبي بکات، ئه وه له رز گار بووانه، وه هه ر که سيکيش پشتي تيبکات، ئه وه له خه ساره ته مندانه، هه ر ده بي خوا ﴿بِئْتِ﴾ کۆيان بکاته وه له حا لي کدا پاداشتيان بداته وه تاي دا له سه ر ئه وه ي فه رمان ي پي کردوون و قه ده غه ي لي کردوون.

له بهر ئه مه خوا ﴿بِئْتِ﴾ با سي به درۆداناني بته رستان ده کات به پاداشت، جا فه رمويه تي: ﴿وَلَيْنَ قُلْتُمْ إِنَّا لَمُبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ﴾ واته: ئه گه ر به ئه وانه بليي و هه واليان پي به ديه ت به زين دوو کرده وه پاش

مردن، هر گیز بپروات پیناکه ن به راست دانائین، به لکو به درؤزنت ده زانن به توندترین به درؤ زانین، وه تانه نهدن له وهی هیناوتهو ده لئین: ﴿إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ بیدار بن شه وههق و راستی پروونکراوه به ﴿وَلَيْنَ آخِرْنَا عَنَّهُمُ الْعَذَابُ إِلَىٰ أُمَّةٍ مَّعْدُودَةٍ﴾ واته: بو ماوه به کی دیار بکراوه، له نه فامی گه مژه بی و سته مکاریانه وه ده یانوت: ﴿مَا يَحْسِبُهُ﴾ (چیه و اسزای راگرتوه)؟ بیگومان نه مه به درؤ ده زانن، چونکه شه وان به لگه ده هیننه وه به وهی سزایان بو پیش نه هاتوه به په له له سر به درؤ دانائی پیغمبر که هه والی دابوو تووشی سزا ده بن، جا نه مه له پیشتره به درؤی دابئین!!

﴿الْأَيُّومَ يَا أَيُّهَا﴾ (ناگادار بن نهو روزهی) سزا (یان بو دی) ﴿لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ﴾ جا شه و کات ده توانن ته ماشای کاروباریان بکن ﴿وَحَاقَ بِهِمْ﴾ داده به زی ﴿مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾ له سزاو توله کاتی که گالته یان پیکرد، هه تا به درؤ یان دانا نهو په یامه ی که هیناویه تی.

(۹-۱۱): ﴿وَلَيْنَ أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَكْفُرُ ۙ ﴿۹﴾ وَلَيْنَ أَذَقْنَاهُ نِعْمَاءً بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسْتَه لِيَقُولَنَّ ذَهَبَ السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحَ فَخُورٌ ۙ ﴿۱۰﴾ إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ۙ ﴿۱۱﴾﴾ و لئین آذقنا الانسان منّا رحمة ثم نزعناها منه إنه ليكفر ﴿۹﴾ و لئین آذقناه نعماء بعد ضراء مسته ليقولن ذهاب السيئات عني إنه لفرح فخور ﴿۱۰﴾ إلا الذين صبروا وعملوا الصالحات أولئك لهم مغفرة وأجر كبير ﴿۱۱﴾ و لئین آذقنا الانسان منّا رحمة ثم نزعناها منه إنه ليكفر ﴿۹﴾ و لئین آذقناه نعماء بعد ضراء مسته ليقولن ﴿۱۰﴾ خوا ﴿۱۱﴾ هه وال شه دات ده رباره ی سروشتی سروف، به راستی نه فام و سته مکاره، به وهی خوا ﴿۱۱﴾ نه گه ر له فه زل و میهره بانی خوی خوشی و ناسووده بی به ناده میزاد چه شتبا، وه ک له ش ساغی و رزق و رۆزی و مال و مندال، وه هاو وینه ی نه وهش، پاشان لئی بسینته وه، بیگومان نهو تووشی بی نومیدی و ملکه چی ده بی، هیوای به پاداشتی خوا ﴿۱۱﴾ نامینی، هر گیز به خه یالیدا نایبته که خوا ﴿۱۱﴾ بوی ده گیریته وه هاوشیوه ی شه وهی لئی سه ندوتوه، یان باشتر له وه.

وه شه نه گه ر دوای شه و تنگانه به ی که تووشی بوو، خۆشی و له ش ساغی پیبه خشی، دلّی خۆش ده بی و لووت به رزی ده نویسی، وا ده زانی شه و خیر و خوشیه به رده وام ده بی، ده لی: ﴿ذَهَبَ السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحَ فَخُورٌ﴾ واته: دلخۆش ده بی به وهی پیدراوه که له گه ل هه واو نه فسیدا ده گونجی، خۆبه زل زانه به نیعمه ته کانی خوا ﴿۱۱﴾ له سر بهنده کانی خوا، شه وه تووشی خراپه و لووت به رزی و سه رسام بوون به خوی ده کات، وه فیزو فشه کردن به سه ر خه لکداو به کهم زانینان، چ عه یب و ناته واویه ک له مه ناشرینتره؟!

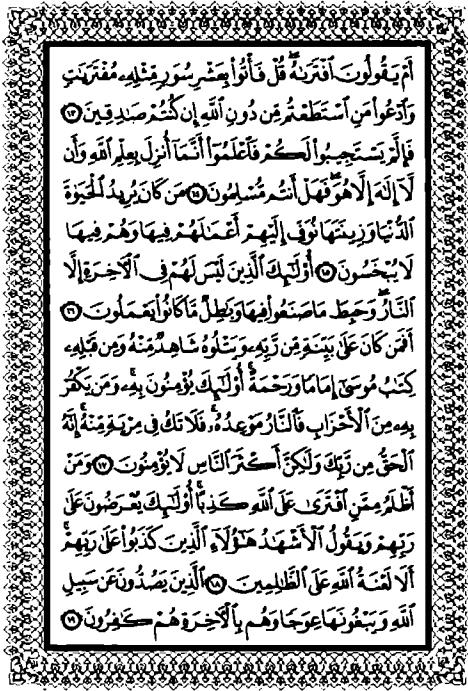
نمه سروشتي مروفته لهو پرووهي که ههيه، جگه لهو کهسه نهبي که خوا ﷻ سرکه وتووي کردبي و لهو ره وشته ناشرينه ده ريھتايي بو پيچه وانه کهي، نهویش نهوانن که نارامگرو خوړاگرن، له کاتي به لاو نارېحه تي تووشي بي ئوميد بوون نابن، وه له کاتي خوښيدا لووت بهرزو خوږه زلزان نابن، کردهوي چاک نه نجام نه دن له پيوست و سونه ته کان ﷻ **أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ** ﷻ (ليخوشبون) له تاوانه کانيان، بهو ليبور دنه هه موو ناخوشيه کيان لي به دوور دهبي ﷻ **وَأَجْرٌ كَبِيرٌ** ﷻ نهویش سرکه وتنه به بهه شته پر له نازو نيعمه ته کان، که تيايدايه نهوي نه نفس نارو زووي ده کات و چاو چيزي ليوه رده گريت.

(۱۲-۱۴): ﷻ **فَلَمَّا تَرَكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَصَاحِبٌ بِدَعْوَتِكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا أَنْزِلَ عَلَيْهِ كِتَابٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ** ﷻ **۱۱** ﷻ **أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَبْنَاهُ قُلُوبَنَا بَعْشَرٍ سُورٍ مِثْلِهِ مُفْتَرَيْنَ وَأَدْعُوا مِن آسَاطِعْتُمْ مَن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ** ﷻ **۱۲** ﷻ **فَقَالُوا يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا أَنْزَلَ يَعْلَمُ اللَّهُ وَأَن لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ** ﷻ **۱۳** ﷻ

خوا ﷻ دلي پيغه مبهره کهي موحه مهه د ﷻ ده داته وه ده باره ي به درو داناني به درو کاران، ده فهرموي: ﷻ **فَلَمَّا تَرَكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَصَاحِبٌ بِدَعْوَتِكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ كِتَابٌ** ﷻ واته: نه مه له تو ناو ه شته وه، که وتي نهوان کاريگريت لي بکات و بهرانبهري نه وه بوه ستته وه که بو ت دابه زيوه، واز له هه ندي نيگا بهني که بو ت دابه زيوه، وه دلته نگ بي بي له بهر نه وي نهوان رکابهري و که لله ره قيت له گه لدا ده کهن به وه که ده لين: ﷻ **لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ كِتَابٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ** ﷻ بيگومان هم قسه به له که سيکه وه ده رده چيت که که لله ره قو عينا دو گومراو نه فام بي، به به لگه هينا نه وه، تو له سر کاري خو ت به رده و امبه، با کاريگريت له سر دروست نه کات هم و ته لاوازو بي به لگانه، که تنها له خه لکي گه مژه و کهم عه قله وه ده رده چيت، وه با دلته به وه تنگ نه يت.

تايان نهوان به لگه به کيان هينا وه ته وه که چاره سري نه بي؟ يان به له که دار کردني نه وه په يامه کاريگريه کيان دروست کردوه که له ريزي کهم بکه نه وه، تا تو دلته بهو هويه وه تنگ بي؟ يان لير سينه وه يان له لاي تويه و داوات لیکراوه به زور برويان پي بهني؟

ﷻ **إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ** ﷻ (تو تنيا تر سينه ري و) نه وه کيله به سه ريانه وه، کرده وه کانيان ده پاريزي و پاداشتيان ده داته وه به ته او ترين شيوه،

﴿ اَمْ يَقُولُونَ اَنْزَلْنَاهُ قُلُوبًا وَاَنْزَلْنَاهُ سُرُورًا مِّثْلَهُ مَقْتَلًا ﴾
 وَاَدْعُوا مَنْ اَسْتَطَعُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۱۳﴾
 ﴿ فَالَّذِيْنَ جِيءَ بِالسُّعْرِ فَاعْلَمُوْا اَنَّمَا اَنْزَلْنَاهُ بِوَيْلٍ اَللّٰهُ وَاَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَهَلْ اُنْتُمْ مُّسْلِمُونَ ﴿۱۴﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْخَيْرَ مِنَ اللّٰهِ وَرَبِّهَا فَاَوْفِ بِاَلَيْهِمْ اَعْمَالَهُمْ فِيْهَا وَهَمَّ فِيْهَا لَا يَخْسِرَنَّ ﴿۱۵﴾ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَيْسَ لَهُمْ فَاِخْرَجُ الْاَلْبَابِ الْاَنْزَارُ وَحِطَّ مَا سَعَوْا فِيْهَا وَرَبُّطَلَّ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۶﴾
 اَمَّنْ كَانَ عَلَىٰ يَتِيْمٍ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ سَاهِيًّا وَاَنْزَلْنَاهُ مِنْ جَلْبِهِ كِتٰبًا مُّوحًّى اِمَّا اَوْرِثْتَهُ اَوْ اَلَيْكَ يُوْرَثُوْنَ بِهٖ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهٖ مِنْ الْاَخْرَابِ فَالَّذِيْنَ تَوَعَّدُوْهُ فَلَا تَكُفُّ مِنْهُ مِثْلَهُ اِلَّا اَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَاَلَيْكَ اَسْرَتُنَا لَيْسَ لَآلِيْنَا حِجَابٌ وَّمَنْ اظْلَمَ مِمَّنْ اَقْرَبَىٰ عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اُولٰٓئِكَ يَشْرِكُوْنَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُوْلُوْنَ اَلَا اَشْهَدُ هٰذِلَآءَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا عَلَىٰ رَبِّهِمْ اَلَا لَقَدْ اَتٰهُمُ اللّٰهُ عَلَى الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۷﴾ الَّذِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَرَبِّهَا عَزَّ وَجَلَّ وَهُمْ بِالْاَخْبَرِ هُمْ كَاذِبُونَ ﴿۱۸﴾

﴿ اَمْ يَقُولُونَ اَنْزَلْنَاهُ قُلُوبًا وَاَنْزَلْنَاهُ سُرُورًا مِّثْلَهُ مَقْتَلًا ﴾ (يان ده لاین):
 موحه مه مد نه و قورثانه ی هه لیه ستوه؟ خوا
 وه لآمی دانه وه به رسته ی: ﴿ قُلْ ﴾ بیان
 بل ی: ﴿ فَانُزَا اَعْشَرَ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيْنَ ﴾
 وَاَدْعُوْا مَنْ اَسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ
 صٰدِقِيْنَ ﴿۱۳﴾ نه و هه لیه ستوه، که واته: هیچ
 جیاوازیه ک له نیوان ئیوه و نه ودا نیه له رووی
 زمان پاراوی و ره وانبیژیوه، ئیوه دوژمنی
 راسته قینه ی نهون، سوورن له سر نه وه ی
 بانگه وازه که ی به تال بکه نه وه به به کارهینانی
 نه وه ی له توانا تاندا یه، جا نه گهر ئیوه راست
 ده که ن ده ی ده سووره تی وه ک نه و قورثانه
 بینن وه هه لیه ستراو بن، ﴿ فَالَّذِيْنَ جِيءَ بِالسُّعْرِ ﴾
 (جا نه گهر وه لآ میان نه دایه وه) له سر شتیک

له وانه: ﴿ فَاعْلَمُوْا اَنَّمَا اَنْزَلْنَاهُ بِوَيْلٍ اَللّٰهُ ﴾ له لایه ن خوا ﴿﴾ بو به لگه هینانه وه، وه نه هیشتی دژوو
 پیچه وانه کان، ﴿ وَاَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ﴾ وه هه روه ها بزانتن هیچ په رستراویک راست نیه غهیری
 خوا، نه و به تاک و تنها شایسته ی به ندایه تی بو کردنه ﴿ فَهَلْ اُنْتُمْ مُّسْلِمُونَ ﴾ ﴿ ملکه چی
 په رستراویتی ده بن و ته سلیمی به ندایه تی کردنیشی.

وه له م نایه تاندا رینمای هه یه که نایی بیانوو هینانه وه ی به هانه کاران و، تاندار کردنی
 تانداران ریگری له بانگخوازی بو لای خوا ﴿﴾ بکات، به تایه ت نه گهر له که دار کردنه که
 هیچ به لگه یه کی به هیزی له پشته وه نه بی، وه کاریگری دروست نه کات له سر نه و بانگه وازه ی
 که ده بکات، بیگومان نه و دلته نگ نایی، به لکو به وه نارام ده بیته وه، به رده وام ده بی له سر
 کارووباره کانی، وه بیگومان پیوست ناکات وه لآمی پیشینازی پیشیناز کاران بداته وه به و
 به لگانه ی که نه وان هه لیده بژیرن، به لکو نه وه نده به سه که به لگه یه کی روون و ناشکاریان بو
 بهینته وه له سر سه رجهم بابه ت و داوا کاریه کان.

به هه مان شیوه تیایه دایه که نه م قورثانه پیروژه موعجزیه به خودی خو ی، هیچ یه کی ک له
 مروّفه کان ناتوانی هاوشیوه ی بهینته وه، ته نانه ت ده سووره تیش وه کو نه و بهینته وه، به لکو ته نها

سووره تیکیش، له بهر نه وهی خوا ﷻ به ره ننگاری دوژمنانی ره وانبیژو زمان پاراوی پیکردوه، نهوان نه یانتوانیوه بهر په رچی بده نه وه، چونکه ده زانن که نهوان توانایان نیه به سه ریه وه.

وه تیدایه نه وهی له زانستدا داوا ده کری بس نیه له سه ر زوری گومان، زانستی قورثان و زانستی یه کتابه رستی، نه وهی له زانستدا داوا ده کات نابی له سه ر گومان دابریژری له زانستی قورثان و زانستی یه کتابه رستی، چونکه خوا ﷻ فرمویه تی: ﴿فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أُنزِلَ بِعِلْمِ اللَّهِ﴾. (واته: بزائن که نه وه به زانیاری خوا نیردراوه ته خوار).

(۱۵-۱۶): ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَلَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحِطَّ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَطُلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾﴾

خوا ﷻ ده فرموی: ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا﴾ واته: هه موو چه زوو ویست و نامانجه کانی کورت کردو ته وه له سه ر ژبانی دنیا، وه له سه ر جوانیه کانی له نافرته تان و مندانان سه روه ت و سامانی زورو که له که کراو له نالتون و زیرو زیو، وه نه سپ و ماینی نیشانه در، هه روه ها نازه لی چوار پی و کشتو کال، هه موو تواناو کوشی خه رج کرده له م شتانه دا، وه هیچ شتیکی ناماده نه کرده بو شوینی مانه وهی، نه مه کافره، چونکه نه گهر برواداری نه وه ده بوو نه و پروایه ی که هه یه تی ریگری لیبکات که هه مو چه زوو ویسته کانی بو دنیا نه بی، به لکو خودی برواهینانی وه نه وهی بوی ناسان کراوه له و کارو کرده وانه، شوینه واریکه له شوینه واره کانی ویست و نیراده کردنی روژی دواپی.

به لکو نه م سه ر لیشوواوه، وه ک نه وه وایه تنه ها بو دنیا دروستکرای پی ﴿نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَلَهُمْ فِيهَا﴾ واته: پیان ده ده بن نه وهی به شکراره بویان له (أم الكتاب) له پاداشتی دنیا ﴿وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ﴾ واته: هیچ که مو کوریه کیان له گه لدا ناکری، له وهی که بویان دیاریکراوه، به لام نه مه کوتا خوشیانه ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ﴾ بو هه میسه بی تیدا ده میننه وه، سزایان له سه ر هه لئاگیری، بیبهش بوون له پاداشتی بی پایان ﴿وَحِطَّ مَا صَنَعُوا فِيهَا﴾ واته: له دنیا دا به تال و په رش و بلاو بوویه وه، له و کارو کرده وه خراپانه ی که نه نجامیاند ا به رانه ر به هه ق و شوینکه و توانی، وه نه و کارو کرده وه چا کانه یشی کردو ویانه هیچ بنه ماو مه رجیکی تیدانیه که بریتیه له برواهینان.

(۱۷): ﴿أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَسَوَّاهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحِمَةً أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ. وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ. مِنَ الْأَحْزَابِ فَآلْتَارُ مَوْعِدُهُ. فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ

مَنْ لَهُ إِتْمَانٌ مِنَ رَبِّكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾

خوایا باسی دؤخی پیغه مبه ره که ی موحه ممد ﷺ ده کات، وه نه وهی هه ستاوه له جیگی نه وه له میرانگره کانی نه وانهی پابهندن به ناینه که یه وه، وه به به لگه کانی دلنیا، بیگومان هیچ کهس وه سف ناکرئی به وان، وه هیچ کهس وه کو نه وان نیه، جا فرموویه تی: ﴿أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيْنَةٍ مِّن رَّبِّهِ﴾ (واته: نایا که سیک به لگه یه کی ناشکرای بیی له لایه ن پهروه دگاریه وه) بهو نیگایه ی که خوا ﷺ نهو بابه ته گرنگانه ی دابه زاننده تیایدا، وه ریئمایه ناشکراکانی، جا نهو به لگانه دلنیا یی ده دن ﴿وَيَتْلُوهُ﴾ (واته: نه م به لگه ناشکرایه بخوینیته وه به لگه یه کی تر ﴿شَاهِدٌ مِّنْهُ﴾ نهویش شایه تی فیطره ت و پاکی خودی مروقه، له گه ل عه قلی ته واودا، کاتی که شایه تی حه قیقه تی نه وهی داوه که خوا نیگای کردوه و دایناوه به شریعت، وه به چاکیتی عه قلی زانیوه، بهو هویه نیمانی پی زیا دی کردوه.

پاشان شایه تی سییم نهویش: ﴿كَتَبْنَا مُوسَىٰ﴾ نهویش ته ورا ته که خوا ﷺ دایناو کردی ﴿إِمَامًا﴾ به پیشه واو بو خه لکی ﴿وَرَحْمَةً﴾ میهره بانیه ک بو یان، شایه تی بو قورئان داوه و به راسته ی داناوه، وه له گه لیدا هاوتایه له وه ق و راسته ی که هیناویه تی.

واته: نایا که سیک نه مه وه سفی بیئ، که به لگه یه کی زور له سر شایه تی دانی نیمانی هاتی، وه به لگه ی یه کلا که ره وهی له لایئ، وه کو نه وه وایه له تاریکی نه فامیدا بزی هیچ ده رچه یه کی نه بیئ بو رزگار بوون؟!

بیگومان له لای خوا ﷺ یه کسان نین، به هه مان شیوه له لای بهنده کانی خواش یه کسان نین، ﴿أُولَٰئِكَ﴾ (واته: نه وانهی سر که وتوو بوون، له به جی هینانی نهو به لگانه ی له لایانه ﴿يُؤْمِنُونَ﴾ به حه قیقه تی قورئان، جا برواهینانان هه موو خیر نیکیان بو به ره م ده هینی له دونیاو دواروژدا ﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ﴾ (واته: قورئان ﴿مِنَ الْأَحْزَابِ﴾ (واته: سه رجه م دارو ده سه ته کانی سه ر زه وی، که یه کیان گر توه بو دژایه تی کردنی هه ق و راستی ﴿فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ﴾ ده بی هه ر به سه ری دا بی ﴿فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ﴾ (واته: هیچ گومان و دوو دلیه کت نه بی (لهو قورئانه) ﴿إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (به راستی نهو قورئانه راسته له لایه ن پهروه دگارتوه، به لام زور به ی خه لکی بروانا هینن)، یان به هوی نه فامی و گومرایان، یان به هوی سته م و عینادی و له سنور ده رچه و نیان، نه گه رنا هه ر که سیک نیه ت و مه به سستی چاک بی و تیگه یشتنی راست و دروست بی، هه ر ده بی بروای پی بهینی، چونکه ده بیی له هه موو روویه که وه بانگه واز ده کات بو برواهینان.

(۱۸-۲۲): ﴿ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَٰئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۱۸﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿۱۹﴾ أُولَٰئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضْعِفُ لَهُمْ الْعَذَابُ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿۲۰﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۲۱﴾ لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْآخْسِرُونَ ﴿۲۲﴾ ﴾

خوا ﴿۱۸﴾ هه وال ده دات به راستی هیچ که سیک نیه له و که سه ﴿۱۹﴾ اظلم مین افترى على الله کذباً ﴿۲۰﴾ وه ده چپته نم چوارچیوه یوه هه موو نه وانه ی درؤ به ناوی خواوه ده که ن، به هاو به شدانان بوی، یان سیفه تیک ده دهنه پالی که شیای گوره یی نه و نیه، یان هه وال ده رباره ی نه و ده دن، له کاتی کدا نه و نه یه رموو، یان بانگه شی پیغه مبه رایه تی ده که ن، یان هاوشیوه ی نه وانه له درؤ هه لبه ستن به دم خواوه، جا نه وانه سته مکارترینی مروقه کانن، ﴿۲۱﴾ اُولَٰئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ ﴿۲۲﴾ تا به هوی سته مه کانیا نه وه پاداشتیان بدریته وه، کاتی که بریار ده درئی به سه ریاندا به سزایه کی زور تووند ﴿۱۸﴾ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ ﴿۱۹﴾ (شایه ته کان له پیغه مبه ران و فریسته کان) نه وانه شایه تیان له سر داون به درؤ هه لبه ستن و به درؤ دانانیان، ﴿۲۰﴾ هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿۲۱﴾ واته: نه فرینیک که نابریته وه، چونکه سته مکردنیان بوو به وه سفیکی په یوه ستو دانه براو لیان.

پاشان وه سفی سته مه کانیا نی کرده، جا فه رموو یه تی: ﴿۱۸﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ ﴿۱۹﴾ جا به نه فی خو یان به ره له ستیان له ریگای خوا ده کرد، نه ویش ریگای پیغه مبه رانه که خه لکیان بانگ کرده بو لای خوا، وه به ره له ستیان له خه لکی تر ده کرد، له برواهنیان، هه تا بوون به سه رمه شقی نه وانه ی بانگی خه لکی ده که ن بو دوزه خ ﴿۲۰﴾ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ﴿۲۱﴾ واته: ده یانه وئی ریگای خوا ﴿۲۲﴾ عِوَجًا ﴿۲۱﴾ واته: هه میسه هه ول ده دن ریگای خوا ﴿۲۰﴾ لَای خه لکی به لاری و چه وتی پیشان بدن، بو نه وه ی له پیش چاو خه لکی به راست دانه نری، جا به تال و پووج چاک پیشان ده دن وه قو و راستیش به ناشرین، ده ک خوا روویان رهش بکات. ﴿۱۹﴾ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿۲۰﴾ (نه وانه به روژی دوا یی بیبروان)

﴿أُولَئِكَ لَوْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضَعِفُ لَهُمْ الْعَذَابَ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ﴾ ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْقَهُونَ﴾ ﴿لَا جَزَاءَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَهُمْ فِي الْأُولَىٰ أَسْمَاءُ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَالْخَيْرُ إِلَّا إِلَيْنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ ﴿مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَصْحَابِ الْأَيْمَنِ وَالْأَسْخَرِ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ﴾ ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِذِي لَكَ نَذِيرٌ مُبِينٌ﴾ ﴿أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنَّ عَلَيْنَا لَكُلِّ عَذَابٍ يُؤْتِيهِ الْبَصِيرُ﴾ ﴿فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا تَرِيدُ إِلَّا لِيُذَكَّرَ بِآيَاتِنَا وَمَا تَرِيدُ إِلَّا لِيُذَكَّرَ بِآيَاتِنَا وَإِنِّي لَأَعْلَمُ عِلْمًا تَابِعِينَ فَضَلَّ بِئِنَّظُكُمُ الْكَاذِبِينَ﴾ ﴿قَالَ يَوْمَ أَرْتَمْتُمْ أَنْ كُنتُمْ عَلَىٰ بَيْتِهِمْ فِي رَبِّي وَآتَيْنِي رَحْمَةً مِنْ عِنْدِي فَصَبَّيْتُ عَلَيْكُمْ الْآلِيمُ كَوْمَهُمَا وَأَشْرَلَهُمَا كَرِهُونَ﴾

﴿أُولَئِكَ لَوْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضَعِفُ لَهُمْ الْعَذَابَ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ﴾ ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْقَهُونَ﴾ ﴿لَا جَزَاءَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَهُمْ فِي الْأُولَىٰ أَسْمَاءُ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَالْخَيْرُ إِلَّا إِلَيْنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ ﴿مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَصْحَابِ الْأَيْمَنِ وَالْأَسْخَرِ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ﴾ ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِذِي لَكَ نَذِيرٌ مُبِينٌ﴾ ﴿أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنَّ عَلَيْنَا لَكُلِّ عَذَابٍ يُؤْتِيهِ الْبَصِيرُ﴾ ﴿فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا تَرِيدُ إِلَّا لِيُذَكَّرَ بِآيَاتِنَا وَمَا تَرِيدُ إِلَّا لِيُذَكَّرَ بِآيَاتِنَا وَإِنِّي لَأَعْلَمُ عِلْمًا تَابِعِينَ فَضَلَّ بِئِنَّظُكُمُ الْكَاذِبِينَ﴾ ﴿قَالَ يَوْمَ أَرْتَمْتُمْ أَنْ كُنتُمْ عَلَىٰ بَيْتِهِمْ فِي رَبِّي وَآتَيْنِي رَحْمَةً مِنْ عِنْدِي فَصَبَّيْتُ عَلَيْكُمْ الْآلِيمُ كَوْمَهُمَا وَأَشْرَلَهُمَا كَرِهُونَ﴾

بیستن، نه‌وانه ناتوانن ثایه‌ت و نیشانه‌ی خوا **﴿﴾** بیستن به بیستنیک سوودی لیوه‌ربگرن، **﴿﴾** فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾ كَانَهُمْ حُمْرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾ المدثر. (واته: نه‌وه چیانه روو وهرده گیرن له ناموز گاری قورئان. نه‌لیسی کهره کیوین سل ده‌کن. له شیر (یان له دست کومه‌لی تیر هاویش) هه‌لاتوون، **﴿﴾** وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ **﴿﴾** واته: ته‌ماشایان نه‌ئه کرد به شیوه‌یه‌ک بیری لی بکه‌نه‌وه و په‌ندی لیوه‌ربگرن له‌وه‌ی که سوودی هه‌یه بویان، به‌لکو نه‌وان وه‌ک که‌روو لال بوون نه‌وانه‌ی که عاقل نابن **﴿﴾** أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ **﴿﴾** کاتی که مه‌زنترین پاداشتیان له ده‌ستدا، وه شایسته‌ی تووندترین سزا بوون **﴿﴾** وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْقَهُونَ **﴿﴾** واته: نه‌وه نایه‌ی بانگه‌شه‌یان بو‌ده‌کردو به چاک پیشانیان هدا‌په‌رشو و بلاوو خاموش بوویه‌وه، وه په‌رستراوه‌کانیان که جگه له خوا په‌رستبوویان هیچ سوودیکیان پی نه‌گه‌یاندبوو، کاتی که فرمانی خوا **﴿﴾** هَات **﴿﴾** لَا جَرَمَ **﴿﴾** به‌راستی و بینگومان **﴿﴾** أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ **﴿﴾** خه‌ساره‌ت و زهره‌رمه‌ندی کورته‌ه‌له‌یناوه له‌واندا، به‌لکو تووندترینی خه‌ساره‌تمه‌ندی بو‌نه‌وان داناوه، نه‌ویش به‌هوی تووندی خه‌سره‌ت و بیبه‌ش بوون و ناخ

هه لکیشانیانه وه، وه شه وهی ده یچیژن له ناخوشی و سزاو نازاری سهخت، په نا ده گرین به خوا ﷻ له بارودوخیان.

کاتی که باسی حالی خراپه کارانی کرد، باسی وه سف و پیاه لدانی خوشبهختانی کرد، وه شه وهی که بیان ده دری له پاداشت، جا فەر موویه تی:

(۲۴-۲۳): ﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۳﴾ ﴿۲۴﴾ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۲۴﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا﴾ (بیگومان نه وانهی برویان هیناوه) له دلپانه وه، واته: به راستیان زانیوه و دانیان پیدا ناوه، کاتی خوا ﷻ فەرمانی کرده به بروا هینان په کیکه له بنه ماکانی ناین ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ واته: که کرده وه کانی دل و جهسته و ته کانی زمان ده گریته وه ﴿وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ﴾ واته: ملکه چی ده بن و سر بو مه زنی داده نوینن و زه لیل ده بن بو ده سه لاتی و ده گه ریته وه بو لای به خوشیستن و ترسان و نومید بوونه وه ﴿أُولَٰئِكَ﴾ نه وانهی که شه و سیفه تانه یان له خودا کو کرده ته وه ﴿أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ چونکه هیچ خیر و چاکه په کیان به چی نه هیلاوه مه گه ر نه نجامیند او، وه هیچ خیری که نه بووه ته نها شه وان پیشی که و توون، ﴿مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ﴾ دهستهی به دبهختان و دهستهی خوشبهختان ﴿كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ﴾ نه وانه به دبهخته کانس ﴿وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ﴾ وه کو خوشبهختان ﴿هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا﴾ شه و دوو دهسته په کسان نین، به لکو شه ونده جیاوازی هیه له نیوانیندا وه سف ناکری، ﴿أَفَلَا تَذَكَّرُونَ﴾ (دهی بو بیر ناکه نه وه) له و کرده وانهی که سوودی هیه بو تان نه نجامی بدهن، وه شه و کرده وانهی که زیانی هیه بو تان وازی لیهینن .

(۲۶-۲۵): ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِتِي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿۲۵﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ

إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ آلِ إِمْرٍ ﴿۲۶﴾

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِتِي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ تا کوتایی چیرو که که، واته: بیگومان پیغه مبه رمان نوح ﷺ به که مینی پیغه مبه ران نارد، ﴿نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ﴾ بانگی کردن بو لای خوا ﷻ، وه شیر کو و هاوبهش دانانی لی قدهغه کردن، جا پی فەر موون: ﴿إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ﴾ واته: روونم کرده وه بو تان له وهی ناگادارتانم کرده وه، به

ئاگادار کردنه‌وه به ک ئالۆزیه‌کانی لایبرد ﴿أَنْ لَا نَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ﴾ واته: به دلسۆزیه‌وه به‌ندایه‌تی بۆ خورای تاکو ته‌نهما بکه‌نو واز له هه‌موو ئه‌وانه به‌یئن که به‌ندایه‌تی بۆ ده‌کرئ له‌غیری خوا، ﴿إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ الْيَمْرِ﴾ ئه‌گه‌ر یه‌کته‌په‌رستی خوا ﴿بَلَّغْ﴾ به‌جئ نه‌هینن و گوێزایه‌لیم نه‌که‌ن.

(۲۷): ﴿فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرْنَكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرْنَكَ أَتْبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادْنَا بِأَدَى الرَّأْيِ وَمَا نَرَى لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَنْظُرُكُمْ كَذِبِينَ﴾

ده‌فه‌رموئ: ﴿فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ﴾ واته: پیاو ماقولان و ده‌سه‌لاتداران بانگه‌وازی نووحيان ﴿الطَّيِّبِينَ﴾ ره‌تکرده‌وه، هه‌روه‌کو هاوشیوه‌کانی خوێان، به‌راستی ئه‌وان یه‌که‌مین گه‌ل بوون که به‌رپه‌رچی بانگه‌وازی پیغه‌مبه‌رائیان دایه‌وه، ﴿مَا نَرْنَكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا﴾ به‌بۆچوونی خوێان ئه‌مه‌به‌ر به‌ست بوو له‌شوینکه‌وتنی، له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا ئه‌وه‌هه‌ق و راستی بوو ده‌بوو شوینی بکه‌وتنایه، چونکه‌ مرۆف ده‌توانئ له‌مرۆفه‌وه‌شت وه‌ربگرئ و له‌هه‌موو کاروباریکدا بگه‌رێته‌وه‌ بۆ لای به‌پنجه‌وانه‌ی فریشته ﴿وَمَا نَرْنَكَ أَتْبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادْنَا﴾ واته: نایینن هیچ که‌س شوینی تۆ بکه‌وئ جگه‌له‌خه‌لکی هه‌ژارو بیده‌ره‌تان نه‌ئ، به‌بۆچوونی خوێان، به‌لام له‌راستیدا ئه‌وانه‌خه‌لکی تیگه‌یشتوو و ژیر بوون که‌ملکه‌چی راستیه‌کان ده‌بوون، وه‌کو ئه‌وه‌گه‌مژانه‌نه‌بوون که‌پیشان ده‌وترا: پیاو ماقول! ئه‌وانه‌ی که‌شوینی هه‌موو شه‌یتانیکی له‌سنور ده‌رچوو که‌وتبوون، وه‌په‌رستراویان داده‌نا له‌داروو به‌رد، خوێان لێیان نزیک ده‌کرده‌وه‌و سوژده‌یان بۆ ده‌بردن، ئایا له‌وانه‌گه‌مژه‌و گیلتر ده‌بینئ؟ که‌ده‌لین: ﴿بَادِيَ الرَّأْيِ﴾ واته: ئه‌وانه‌ی شوینی تۆ که‌وتوون به‌بی بیر که‌وتنه‌وه‌ شوینت که‌وتوون و روو که‌ش بینن، بۆیه‌ته‌نهما به‌بانگه‌واز کردنت به‌ده‌مه‌وه‌هاتن، ئه‌ویش له‌به‌ر ساویلکه‌بیان، مه‌به‌ستیان له‌وه‌دا ئه‌وه‌بوو که‌ئه‌وان شوینی ژیری و بینایی نه‌که‌وتبوون له‌کاروباره‌کانیاندا، بیپروایان نه‌یانزانی هه‌ق و راستی پروونکراوه‌عه‌قلی مرۆف داوای ده‌کات، ته‌نهما به‌بانگه‌شه‌کردنی ئه‌وانه‌ی خاوه‌ن به‌رچاو پروونین ده‌یناسنه‌وه‌و جه‌ختی له‌سه‌ر ده‌که‌نه‌وه، به‌پنجه‌وانه‌ی کاروباره‌شاراوه‌کان، که‌پنویستی به‌بیر کردنه‌وه‌یه‌کی قوول و درێژ خایه‌ن ده‌کات، ﴿وَمَا نَرَى لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ﴾ واته: ئیوه‌له‌ئیمه‌باشتر نین تا گوێزایه‌ل و ملکه‌ج بین، ﴿بَلْ نَنْظُرُكُمْ كَذِبِينَ﴾ له‌م

قسه یاندا درو بیان ده کرد، چونکه بیگومان شه وان نایه ت و نیشانه یان بینی له نوح علیه السلام که پیویست بوو شوینی بکه ونو و به راستی بزانی (که چی شوینی نه که وتن).

(۲۸): ﴿ قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيْنَكُمْ مِنْ رَبِّي وَأَنَا لِنَبِيِّكُمْ وَعَدْلِي رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهِ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ أَنزَلْنَا مُكْمُوهُنَّ وَأَنْتُمْ لَهَا كَرِهُونَ ﴾

﴿ قَالَ ﴾ نوح علیه السلام له وه لآمدا پیی وتن: ﴿ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيْنَكُمْ مِنْ رَبِّي ﴾ واته: به لگهی دنیا که ره وه و ناشکرا مانای شه وه یه شه و پیغه مبه ریکی ته واوو سه ره مشقه، شه وانسه ی خاوه ن عه قلو و ژیرین ملکه چی ده بن، وه له ته نیشتی عه قلی شه ودا عه قلی پیاوه گه وره کان په رش و بلا و ده بی، به راستی شه و راستگو یه، جا نه گه ره فره مووی: من له سه ره به لگهی ناشکرام له لایه ن په روه رد گارمه وه ته نها شه و ته یه ت به سه که شایه تی بو بده یست و به راستی بزانی، ﴿ وَأَنَا لِنَبِيِّكُمْ وَعَدْلِي رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهِ ﴾ واته: نیگای بو کردووم و ناردوومی، وه منه تی کردوه به سه رمدا به هیدایه تدان، ﴿ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ ﴾ واته: له تیوه شاردرایته وه ﴿ أَنزَلْنَا مُكْمُوهُنَّ ﴾ واته: به زور پابه ندتان بکه ین پییه وه له کاتیکدا تیوه گومانتان لپی هه یه، ﴿ وَأَنْتُمْ لَهَا كَرِهُونَ ﴾ هه تا سوور بن له سه ره تکر دنه وهی شه و په یامه ی بوم هاتووه، شه وه زیان به تیمه ناگه ی نی، وه هیچ له که وه له یه ک له دنیایی تیمه دا دروست ناکات، وه نه ک هه ره قسه و درو هه لیه ستنتان ریگریمان لیناکات له سه ره شه وهی که له سه ری ده روین، به لکو ته نها مه به سستی شه وه یه ریگری له تیوه بکات، وه ملکه چ نه بوونتان بو هه قو و راستی پیویست بکات، شه و راستیه ی که تیوه به به تال ده بیینن، جا نه گه ره حال گه یشته شه سنوره، شه وه تیمه ناتوانین زورتان لیکه ین له سه ره شه وهی که فرمانی پیکردوه، وه ناچارتان بکه ین که تیوه لپی راده که ن، له به ره شه مه یه فره موویه تی: ﴿ أَنزَلْنَا مُكْمُوهُنَّ وَأَنْتُمْ لَهَا كَرِهُونَ ﴾ (واته: نایا به زور پابه ندتان بکه ین پییه وه له کاتیکدا تیوه حه زی لیناکه ن).

(۲۹): ﴿وَيَقُولُوا لَا آسَأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَا لَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلْفِقُوا رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي أَرَىٰ ذُنُوبَكُمْ يَنفَكُونَ ﴿۲۹﴾ وَيَقُولُوا مَنْ يُنصِرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۳۰﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَتْلُو مَا فِي كِتَابِ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدِرِشْنَ أُنْفُسُ إِنَّهُنَّ لِرَبِّهِمْ أَغْنَىٰ إِنَّهُم مَّا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿۳۱﴾ وَإِذْ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۳۲﴾ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا كَذَّبْنَا كَذِبًا فَآتَا بِمَا أَتَيْنَاهُم بِهِ إِنَّهُمْ مُلْكُونَ ﴿۳۳﴾ قَالَ رَبِّ إِنَّا نَأْتِيكُم بِاللَّهِ إِنَّ رَبَّنَا لَمَنَّانٌ ﴿۳۴﴾ وَمَا نَعْبُدُ إِلَّا اللَّهَ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿۳۵﴾ نَصَحَ إِنْ أَرَدْتُ أَنْ نُنصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُصَوِّرَ لَكُمْ سُوءًا فَهُوَ يَصَوِّرُهُ أَفْتَرْتُمْ وَلَوْلَا إِتْرَافُكُمْ أَفْتَرْتُمُوهُ ﴿۳۶﴾ وَإِنْ أَقْبَرْتُمُوهُ فَصَلِّ عَلَىٰ إِسْرَائِيلَ وَأَنْ تَأْتِيَهُمْ وَمَا تَجْمُرُونَ ﴿۳۷﴾ وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَن قَدَّامَنَ ﴿۳۸﴾ فَلَا تَتَّبِعِ الْبَغَاةَ إِنَّهُنَّ يُصْلَوْنَ ﴿۳۹﴾ وَأَنْصَحَ الْفُلُوكَ بِأَعْيُنِنَا ﴿۴۰﴾ وَرَحِمْنَا نَارَ لَحْظِينَ فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُم مُّجْرَمُونَ ﴿۴۱﴾

﴿وَيَقُولُوا لَا آسَأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَا لَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلْفِقُوا رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي أَرَىٰ ذُنُوبَكُمْ يَنفَكُونَ ﴿۲۹﴾﴾
 ﴿وَيَقُولُوا مَنْ يُنصِرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۳۰﴾﴾
 واته: له سر نه م بانگه وازه م که بانگتان ده کم ﴿مَا لَنَا﴾ چونکه بار گران ده بی به سر تانه وه (که پاره بدهن)، ﴿إِنْ آجَرِي﴾
 ﴿إِلَّا عَلَىٰ اللَّهِ﴾ وه ک نه وهی داوایان لیگرد بی شو برواداره لاوازه ده ربکات و دوریان بخاته وه، جا پی فهرموون: ﴿وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ واته: بو من دروست نه و ناگونجی برواداران له خو م دور بخه مه وه، به لکو پیشوازیان لیده کم

به ریرو خو شه ویستی و گه وره دانانه وه، ﴿إِنَّهُمْ مُلْفِقُوا رَبِّهِمْ﴾ (پهروه رد گاریان) پاداش تیان ده داته وه به به هشتی پر له نازو نیعمت له سر برواهینان و خو پار زیان، ﴿وَلَكِنِّي أَرَىٰ ذُنُوبَكُمْ يَنفَكُونَ﴾ له کاتی کدا فهرانم پیده کن به وازهینان له دؤستانی خواهی گه وره دور خسته وه یان لیم، وه کاتی که هفتان په تکرده وه له بهر نه وهی شه وان شوینی که وتوون، وه کاتی که به لگه تان هینایه وه بو پووجهل کردنه وهی ههق و راستی به وته کانتان که من مرو فیکم وه کو تیوه، بیگومان تیمه هیچ فزل و چاکه به کمان به سر تیوه وه نه.

(۳۰): ﴿وَيَقُولُوا مَنْ يُنصِرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۳۰﴾﴾

﴿وَيَقُولُوا مَنْ يُنصِرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ﴾ واته: کی بهر گریم لیده کات له سزای خواه، چونکه دور خسته وه وه در کردنیان ده بیته مایه سزاو توله، که هیچ که س ناتوانی بهر گری لیکات جگه له خواه ﴿أَفَلَا تَذَكَّرُونَ﴾ (واته: دهی بو بیر ناکه نه وه) چی بو تیوه باشه و گونجاوه و کاروباره کانتان به ری ده خات.

(۳۱): ﴿وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدِرِشْنَ أُنْفُسُ إِنَّهُنَّ لِرَبِّهِمْ أَغْنَىٰ إِنَّهُم مَّا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿۳۱﴾﴾

لِلَّذِينَ تَزِدْزِي أَعْيُنَكُمْ لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذًا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾

دهه فرموى: ﴿وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ﴾ واته: من تنها نيردراوى خوام بو لاتان، مزده تان دهده مى و ده تانترسيتم، به لام جگه له مه هيج شتيك له كاروباره كاندا به ده ستي من نيه، گه نجينه ي خوا ﴿لَلَّهِ﴾ له لاي من نيه به رپويه بيهم، هر كه سيك بهمويست پي بيه خشم و قهده غه ي بكم له هر كه سيك كه نه موي پي بيه خشم، ﴿وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ﴾ تا هه والبدم به نه نسي و شارواه كاتان، ﴿وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ﴾ واته: من بانگه شه ي پله و پايه يه ك ناكم به رزتر له پله و پايه ي خوم، وه نه پيگه يه ك جگه له و پيگه يه ي كه خوا ﴿لَلَّهِ﴾ پي به خشيوم، وه به گوماني خوم بريار نادم به سهر خه لكيدا، ﴿وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزِدْزِي أَعْيُنَكُمْ﴾ واته: بروداره لاوازه كان نه وانهي كه پياو ماقولو ده سه لاتداره بيرواكان به كه ميان ده زانن: ﴿لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ﴾ جا نه گه راست بكن له برواهيناناندا نه وه پاداشتيكي مزيان بو هه يه، وه نه گه رانه بي، نه وه ليپرسينه وه يان له لاي خوايه ﴿إِنِّي إِذًا﴾ نه گه ر شتيكتان پي بليم له وه ي كه پيشكه وتووه ﴿أَنَّ الظَّالِمِينَ﴾ نه مه نه وه ده گه نه ني پيغه مبر ﴿لَلَّهِ﴾ گه له كه ي بي ثوميد ده كات له وه ي واز له هه ژاره كان به نسي و ده ريان بكات، يان خه شم و قيني به سه رياندا بياريني، وه قايل كردني گه له كه يه تي به و رپگايانه ي دروست و ره وايه.

﴿٣٢﴾: ﴿قَالُوا يَنْبُحُ قَدْ جَدَلْنَا فَاكْثَرْتَ جِدْلَنَا فَأَيْنَا بِمَا قَدَدْنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ ﴿٣٣﴾

كاتي كه بينان ده ست هه لنا گري له وه ي كه له سهر ي ده روا له بانگه واز كردن، وه نامانجه كانشيان به ده ست نه هينا ﴿قَالُوا يَنْبُحُ قَدْ جَدَلْنَا فَاكْثَرْتَ جِدْلَنَا فَأَيْنَا بِمَا قَدَدْنَا﴾ (وتيان: نه ي نوح موناقه شه ي زورت له گه ل كردين، نه وه ي هه ره شت پي ده كرد ليمان بومان بينه) له سزاو توله، ﴿إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ ناي چه نده گومراو نه فامن، كاتي كه هم وتارو قسه يان وت به رانه ر به پيغه مبره دلسوزه كه يان، جا نه گه ر راستيان ده كرد بو نه يانوت: نه ي نوح ﴿الطَّالِمِينَ﴾ به راستي ناموز گاريت كردين و له گه لماندا ميهره بانو دلسوز بووي، بانگت كردين بو كارينك بومان روون نه بوويه وه، جا ده مانه ويست بومان روون بكه يته وه بو نه وه ي ملكه چت بين، نه گه ر نا تو سوپاسكراوي له ناموز گاربه كه ت، هم وه لاهه وه لاميك ي به ويژدانانه يه، كه بانگ كراوه بو كارينك

شاراوه به له لای، به لام شهوان له قسه کانیاندا دروژن بوون، وه له سهر پیغه مبه ره که یان چاونه ترس و بویر بوون، ته ناهت بچو کترین گومان و دوودلیان نه بوو له سهر و ته کانی، نیتیر چون ده توانن به لگه ی له دژ بهیننه وه؟! بویه به هوی نه فامی و سته مکاریانه وه لایانداو داوای پیشخستی سزایان کردو خویان بهی تاوان دانا.

(۳۳): ﴿ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿۳۳﴾

بویه نوح عليه السلام وه لامی دانه وه و تی: ﴿ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ ﴾ واته: نه گهر ویست و حکمه تی و ابخوازی سزاتان بو داده به زینی ﴿ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴾ (تیوه ناتوانن له سزای خوا عليه السلام رزگار بن) من هیچ شتیکم له و کاروباره دا به دست نیه.

(۳۴): ﴿ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۳۴﴾

ده فهرموی: ﴿ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ ﴾ واته: ویست و نیراده ی خوا عليه السلام زاله، به راستی خوا نه گهر بیهوی گومراتان بکات واتان لیده کات هه ق پهرت بکه نه وه، نه گهر من نه وپه ری توانایشم به کاربینم له گه لتاندا بیگومان به کاری هینا له گه لیاندا- هیچ سوودیکی بوتان نابی، ﴿ هُوَ رَبُّكُمْ ﴾ چی بویت پیتان ده کات؟ وه چون بیهویت بریارتان به سهردا شه دات؟ ﴿ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾ (وه بو لای شه ده گهرینه وه) پاداشستان ده داته وه به کرده وه کاتان.

(۳۵): ﴿ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَنَاهُ قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُ، فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا يَجْحَرُونَ ﴿۳۵﴾

﴿ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَنَاهُ ﴾ شه پاناو (ضمیر) هه ﴿ أَفْتَرَنَاهُ ﴾ ده گونجیت بگهرینه وه بو نوح عليه السلام وه کو چون له میانه ی چیرؤ که که یدا هاتسوه له گه له که یدا، مانا که ی بهم شیوه ده بی گه له که ی ده یانوت: دروی به دم خواوه هه له سته وه، وه دروی به وه حیه وه کرده که واده زانیت شه وه له لایه ن خواوه یه، خوا عليه السلام فرمانی پیکردوه بلئی: ﴿ قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُ، فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا يَجْحَرُونَ ﴾ واته: هه موو که سیک تاوانه که ی له شه ستوی خویه تی، ﴿ وَلَا نُزِرَ وَازِرَةٌ وَزَرَ آخِرَىٰ ﴿۳۶﴾ ﴾ (واته: هیچ که سیک گوناهاکار گوناھی که سیک تر هه لناگری).

وه ده گونجی راناوه که بگهرینه وه بو موحه ممد عليه السلام وه شه ده قه خراوه ته روو له کاتی باسکردنی چیرؤ کی نوح دا عليه السلام چونکه له و کاروبارانه یه که س نایزانی جگه له پیغه مبه ران نه بی، کاتی که خوا باسی کرده له گیرانه ویدا بو پیغه مبه ره که ی، وه له

كوي ثابته و نيشانه كان كه به لگن له سر راستي پښه مبر ﷺ و په يامه كهي، باسي به درو خسته وهی گهله كهي كرده، له گهل روون كړنه وهی ته واودا، ﴿أَمْ يَقُولُونَ أَفَلَمَن يَخْلُقُكُمْ أَفَلَمْ يَموتَهُمْ وَاتَهُ: ثم قورنانه موحه مهده ﷺ له نفسی خوږه وه هه ليه ستووه، واته: به راستي نه مه له سر سووړ هينه رتريين و ته كان و به تال ترينانه، نه وان چاك ده زانن نه و خوږندنه وه ده زانن و نه نووسين، وه گه شيشی نه كرده بو خوږندن و فيربوون له لای خاوه ن كتيه كان، جا هم قورنانه پيروزه ی هيناوه كه ته حه دا يان ده كات به هيناوه ی سووړه تيكي وه كو نه و، جا نه گه ر زانان نه و هه ليه ستووه ده رده كه وي نه وان دژايه تي ده كهن، وه سووړه تيكي ناميني له به لگه هيناوه وه ياندا، به لكو له م كاته دا و اباشتره روويان ليوه ريگيري و خوي ليسان بپاريزي، بويه ليره دا فهرموويه تي:

﴿قُلْ إِنْ أَفَرَّتْهُ فَعَلَىٰ إِجْرَامِي﴾ واته: تاوان و دروم (له سر خو مه) ﴿وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا جَحَرْتُمْ﴾ واته: نه ی بوچی ژاوه ژاو ده كهن له به درو داناندا!؟

(۳۶): ﴿وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدَّ ءَأَمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾

﴿وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدَّ ءَأَمَنَ﴾ واته: دلان رهق بووه ﴿فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ واته: بيزارو بيتاقت مه به، وه گويان پي مه ده، به و كردارانه ی كه نه نجامي ده دن، به راستي خوا ﷺ رقي ليه له گرتوون، وه سزای له سر پيوست كرده وون كه هيچ گه رانه وهه كي نيه.

(۳۷): ﴿وَأَصْنَعُ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحِّينَا وَلَا تَخْطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ﴾

﴿وَأَصْنَعُ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحِّينَا﴾ واته: به پراستي تيمه، وه له پيش چاوي تيمه و له سر ره زامه نديمان ﴿وَلَا تَخْطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ واته: له گه لمدا مه دوي ده باره ی له ناوبردنې (نه وان ه ي سته مكارن) ﴿إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ﴾ واته: بپرياري سزادانيان به سرده چه سپاوه و چاره نووسيان له سر جيبه جي كراوه.

وَصَنَّعُ الْفَلَكَ وَكَلَّمَ مَرَّ عَلَيْهِ مَلَائِينَ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ
 قَالَ إِنْ تَسْحَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْحَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْحَرُونَ
 ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ
 مُثِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّى إِذَا جَاءَهُ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُورَ قُلْنَا أَحْمِلْ فِيهَا
 مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
 وَمَنْ ءَامَنَ وَمَنْ ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا
 فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِبَهَا وَمَتَرْنَهَا إِنَّ رَبِّي لَتَفْعُلُّنَّ كَيْدِي
 ﴿٤١﴾ فِيهِمْ خَيْرٌ يَهْتَفُونَ بِمَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَتَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ
 وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾
 قَالَ سَتَأْتِي إِلَى الْجِبَلِ مَصْبُغِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَلِيمَ إِلَيْكُمْ
 مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَن رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ
 الْمُفْرِقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْيَسِّي وَأَنْبِي لِي وَيَسَّمَاةُ أَقْلِي
 وَغِيضَ الْمَاءِ وَغِيضَ الْأَمْرِ وَأَنْسَرْتَ عَلَى الْجُرُودِ وَيُؤْتِي
 بَعْدَ الْقَوْرِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ تَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي
 مِن أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَخْسِرُ الْمَلَكِينَ ﴿٤٥﴾

(۳۸-۳۹): ﴿ وَصَنَّعُ الْفَلَكَ وَكَلَّمَ مَرَّ عَلَيْهِ مَلَائِينَ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْحَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْحَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْحَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُثِيمٌ ﴿٣٩﴾ ﴾

فرمانی به روهردگاری جیه جئی کرد،
 دهستی کرد به دروستکردنی که شتیه که
 ﴿ وَصَنَّعُ الْفَلَكَ وَكَلَّمَ مَرَّ عَلَيْهِ مَلَائِينَ مِنْ قَوْمِهِ ﴾ (هر
 کاتی تیه ری بو نایه به لایدا کومه لی
 له گله که ی) بیان بینایه نه و که شتیه
 دروست ده کات ﴿ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْحَرُوا مِنَّا ﴾ (گالته بیان پی ده کرد)،
 نیستا ﴿ فَإِنَّا نَسْحَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْحَرُونَ ﴿٣٨﴾ ﴾
 فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ

وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُثِيمٌ ﴿٣٩﴾ تیه یان تیره، بیگومان نه وه یان زانی کاتی سزایان له سر
 پیوست بوو.

(۴۰): ﴿ حَتَّى إِذَا جَاءَهُ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُورَ قُلْنَا أَحْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ ءَامَنَ وَمَنْ ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ ﴾

﴿ حَتَّى إِذَا جَاءَهُ أَمْرُنَا ﴾ فرمانمان کرد به کاتی دابه زینی سزادانیان ﴿ وَفَارَ التَّنُورَ ﴾
 واته: خوا ﴿﴾ له ناسمانه وه بارانی به خوری به سردها بارندن، کانیوه کانی سر زه ویشی
 ته قانده وه، ته نانهت ته نوره کانش ناویان لی هله ده قولاً که جیگای ناگر کردنه وه ن له
 نه ریتدا، وه دوورتره له وه ی ناو له و یوه هله بقولیت، نیر ناوی زه وی و ناسمان پیکه وه
 به کیان گرت به فرمانیک له لایه ن خواوه بریار درابوو.
 ﴿ قُلْنَا ﴾ به نوح ﴿﴾ ناسمان فرموو: ﴿ أَحْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ ﴾ له هه موو
 نیرو میه ک له به دیه نیراوه کان، تا توخمی نه و ره گه زانه بمینه وه، به لام نه و به شانیه
 که زیاتر بوون له نیرو میه ک، چونکه که شتیه که له توانایدا نه بوو هه موویان
 هه لگیری، ﴿ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ ﴾ نه وه ی بیروا بوو، وه کو کوره که ی که

خنکا، ﴿وَمَنْ أَمَنَ﴾ له کاتیکدا ﴿وَمَا أَمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ﴾ (واته: خه لکي کم نه بی بروایان نه هینا له گه لی).

(۴۱): ﴿وَقَالَ أَرْكَبْ أُوْفَهَا بِسْمِ اللَّهِ جَعَرْنَهَا وَمُرْسَهَا إِنَّ رَبِّي لَعَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (۱۱):

﴿وَقَالَ﴾ نوح عليه السلام فرمووی: له وهی خوا عليه السلام فرماني ینکرد بوو که هه لیان بگری ﴿أَرْكَبْ أُوْفَهَا بِسْمِ اللَّهِ جَعَرْنَهَا وَمُرْسَهَا﴾ واته: به ناوی خوا عليه السلام له کاتی رویشتی و وه ستانیدا، وه به ریکه وهی و پروا به فرماني خوا ﴿إِنَّ رَبِّي لَعَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ کاتی که لیمان خوش بوو په حمی پی کردین، وه رزگاری کردین له گه لی سته مکار.

(۴۲): ﴿وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَبْنِي أَرْكَبٌ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ﴾ (۱۲):

پاشان وه سفی رویشتی که شتی که ده کات، وه کو نه وهی تیمه به چاوی خو مان بیینین، بویه فرمووی ته تی: ﴿وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ﴾ واته: نوح و نه وانهی له گه لیدا سوار بوون، ﴿فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ﴾ خوا عليه السلام پاریزه ری بوو، وه خه لکه که شی پاراست ﴿وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ﴾ (نوح بانگی کوره که ی کرد) کاتی که سوار بوو بو نه وهی نه ویش له گه لیاندا سوار پی، ﴿وَكَانَ﴾ کوره که ی ﴿فِي مَعْزِلٍ﴾ (له شوینیکی که ناردا بوون) کاتی که نه وان سوار بوون، واته: کوره که ی دوور بووه نوحیش ویستوو ته تی نزدیک بیته وه تا سوار ی که شتی که بی، پی وت: ﴿يَبْنِي أَرْكَبٌ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ﴾ (واته: نه ی کوری خوشه ویستم له گه لماندا سوار به و له گه ل بیروایان مه به) چونکه هه رچی به سهر نه واندا بیت، به سهر توش دیت.

(۴۳): ﴿قَالَ سَأُوِي إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَجِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ﴾ (۱۳):

﴿قَالَ﴾ کوره که ی قسه ی باو کی به درؤ دانا، که بیگومان که س رزگاری نابی تنها نه وه نه بی که سوار ی که شتی که بووه له گه ل نوحدا، وتی: ﴿سَأُوِي إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ﴾ واته: سه رده که وم به سهر شاخیکدا بو نه وهی له لافاوه که رزگارم بی، جا ﴿قَالَ﴾ نوح عليه السلام فرمووی: ﴿لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَجِمَ﴾ واته: هیچ پاریزه ری که نه که س رزگار بکات شاخ بی، یان هه ر شتیکی تر، نه گه ر په نا بیات بو هه ر هو کاریک له هو کاره کان رزگاری نابی، نه گه ر خوا عليه السلام ویستی له سهر نه بی، ﴿وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ﴾ (واته: له و کاته دا شه پو لی لافاو

كهوته نيوانيان، جانهو) كورهى ﴿مِنَ الْمُعْرَقِينَ﴾ (واته: له خنكاوان بوو).
 (٤٤): ﴿وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَسْمَأْهِ أَقْلِي وَغِيصَ الْمَاءِ وَقْضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى
 الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾

كاتنى كه خوا ﴿﴾ خنكاندنې و نوح و نهوانه ي له گه ليدا بوون رزگارى كردن ﴿﴾ وَقِيلَ
 يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ ﴿﴾ (وتر: نهى زهوى) نهو ثاوه ي لیت دهرچووه، وه نهو ثاوه يشى
 كه داباريوه به سرتدا، واته: نهو هه موو ثاوه ي كه به سهرتهويه هه ليمزه، ﴿﴾ وَيَسْمَأْهِ
 أَقْلِي ﴿﴾ هه ردوو كيان فه رمانى خويان جيبه جئى كرد، زهوى ثاوه كه ي هه لمزى و ناسمانيش
 بارانه كه ي گرتوه، ﴿﴾ وَغِيصَ الْمَاءِ ﴿﴾ واته: لافاوه كه رچوو به ناخى زويدا، ﴿﴾ وَقْضِيَ
 الْأَمْرُ ﴿﴾ به له ناو بردنى به درودانه ران و رزگار بوونى بروداران ﴿﴾ وَاسْتَوَتْ عَلَى
 الْجُودِيِّ ﴿﴾ واته: كه شتبه كه وه ستا له سهر نهو كپوهى كه ناسراوه (به جودى) له زهوى
 موصل، ﴿﴾ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿﴾ واته: دواى له ناو چوونيان نه فرينيان به دواوا
 رويشت، وه دوور بوون و تووره يى به رده وامى (خويان) له گه ليدنايه.

(٤٥): ﴿وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ، فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنِّي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ﴾

﴿٤٥﴾

ده فه رموى: ﴿﴾ وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ، فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنِّي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ ﴿﴾ واته:
 بيگومان (خوابه) پيمنت وت: جا ﴿﴾ أَحْمَلُ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ آتَيْنِ وَأَهْلَكَ ﴿﴾
 نهو په يمانه ي كه پيمنت دام دوانه كه وت، ده گونجئى نوح ﴿﴾ به زه يى وای ليكردبى،
 بيگومان خوا ﴿﴾ په يمانى پيداوه به رزگار كردنى ژنو منداله كاني، نهو وا گوماني برد
 نهم په يمانه بو هه موويانه، نهوانه ي بروايان هيناوه و نهوانه شى بروايان نه هيناوه، هه ر
 بويه بهم شيوه داواى له په روه ردگارى كردو لئى پارايه وه، وه له گه ل نه مه دا فه رمانه كه ي
 گه رانده وه بو دانايى و كاردروستى خواى كار به جئى.

(۴۸): ﴿قِيلَ يٰنُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ اٰمِرٍ مِّنْ مَّعَلِكُ وَاُمَمٌ سَمِعَتْهُمْ لَمَنَّهُمْ مِّنَّا عَذَابٌ اَلِيمٌ﴾

﴿قِيلَ يٰنُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ اٰمِرٍ مِّنْ مَّعَلِكُ﴾ له هه موو مروّفه کانو غه یری نه وانیش، لهو نیرو میانه ی که که شتیه که له گه ل خویدا هه لیگرتوه، خوا ﴿فَهَوَّاهُ﴾ فه رو به ره که تی خسته هه موویانه وه هه تا سر زهویان پر کرده وه ﴿وَاُمَمٌ سَمِعَتْهُمْ﴾ له دونیادا ﴿لَمَنَّهُمْ مِّنَّا عَذَابٌ اَلِيمٌ﴾ نهم رزگار کردنه به ره به ست نیه بو نیمه که هه ر که سیک دوا ی نیمه بیروایی بکات سزای له سر پیویست بکه ین، نه گه رچی تا ماوه به کی که میش بژین، له پاش نه وه سزا ده درین، خوا پاش نه وه ی نهم چیرو که ی به دوورو درین ی بو پینه مبه ره که ی ﴿فَهَرَّمُوهُ﴾ فه رمووه و باس کرده، که که س نایزانی تنها نه و نه بی، نه وه منه تی کرده به سه ریدا به په یامه که ی.

(۴۹): ﴿تِلْكَ مِنْ اٰنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهَا اِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا اَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هٰذَا فَاَصْبِرْ اِنَّ الْعَقِيْبَةَ لِلْمُنْفِقِيْنَ﴾

﴿تِلْكَ مِنْ اٰنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهَا اِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا اَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هٰذَا﴾ ده یانوت: بینگومان نه وه ده یزانی، ده ی سوپاس و ستایشی خوا ﴿فَاَصْبِرْ﴾ بکه، نارام بگره و خورا گره به له سر نه و ریگا راست و ناینه پته وه، وه بانگه واز بکه بو لای خوا ﴿اِنَّ الْعَقِيْبَةَ لِلْمُنْفِقِيْنَ﴾ نه وانیه ی خویان ده پاریزن له هاوبه شدانان و سه رجه م گونا هه کان، بینگومان تو له داهاتوودا سه ره نجامت هه به سه ر گه له که ته وه، وه کو چون نوح ﴿فَاَصْبِرْ﴾ هه بیوو به سه ر گه له که یه وه.

(۵۰): ﴿وَإِلَىٰ عَادٍ اٰخَاهُمْ هُوْدًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُفْتَرُوْنَ﴾

﴿وَإِلَىٰ عَادٍ اٰخَاهُمْ هُوْدًا﴾ تا کوتایی چیرو که که، واته: ناردمان بو لای گه لی عاد، که هوزیکی ناسراو بوو له نه حفاف ده ژیان له زهوی یه من ﴿اٰخَاهُمْ﴾ له ره چه له کدا ﴿هُودًا﴾ بو نه وه ی بتوانن لیبی وه برگرنو زانیاریان هه بی به راستگوئی، جا ﴿قَالَ﴾ بیی وتن: ﴿يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُفْتَرُوْنَ﴾ واته: فرمانی پیکردن به به ندایه تی خوی تا کو تنها، وه قه ده غه ی لیگردن نه وه ی که له سه ری ده رۆن له به ندایه تی کردنی جگه له خوا، هه والی پیدان و ناگاداری کردنه وه که به راستی نه وان درویان به دم خواهه هه له ستوه له به ندایه تی کردنیاندا بو غه یری

خوایښه، وه له به دروست دانانی شه و کاره، بوی روون کردونه ته وه پیویست بوونی به ندایه تی خوای خراپی به ندایه تی غهیری شه.

(۵۱): ﴿يَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾﴾
 پاشان باسی نه بوونی به ربه ست ده کات له ملکه چ بووندا، ههروه کو فهرموویه تی: ﴿يَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا﴾ واته: پاداشتم ناوی له مال و سامانتان له سر شه و بانگه و ازته که ده یکم، تا نه لین شه مه ده به ویت مال و سامانه کانمان بیات، به لکو بانگه و ازتان بو لای خوایښه ده که مه و به بی به رانه ر فیرتان ده که مه ﴿إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ شه وهی که بانگشان ده که مه بو لای، وه شه و پیویسته قبول بکری هیچ به ربه ستیک نه بو ره تکرده وهی.

(۵۲): ﴿وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ رُبُّهُمُ يُغْرِقُونَ ﴿٥٢﴾﴾
 ﴿وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ﴾ له وهی رابوورد لی تانه وه ﴿ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ﴾ رووی تی بکه ن به ته وهی راسته قینه و گه رانه وه بو لای خوای به رز، بیگومان تیوه نه گه ر شه تان کرد ﴿يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا﴾ واته: به بارانی زور که زه وه کانتان پر پیت و به ره که ت ده کات و خیر و خیراتی زور ده کات ﴿وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ﴾ به راستی شه وان به هیزترینی ناو خه لکی بوون، بو به و تیان: ﴿مَنْ أَشَدُّ قُوَّةً﴾ فصلت. (واته: کی له شه به هیز تره)؟ په یمانی پیدان نه گه ر شه وان بر و به یسن هیزی تریان بو زیاد ده کات ﴿وَلَا تَتَّبِعُوا﴾ (رو و هه رمه گیرن) لسی، واته: له په روه رد گارتان ﴿مُجْرِمِينَ﴾ لووت به رزی بکه ن به رانه ر به به ندایه تی کردنی، وه بویر و چاونه ترس بن له به زاندنی سنوره کانیدا.

(۵۳): ﴿قَالُوا يَا هُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِ هَارُونَ عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾﴾
 ﴿قَالُوا﴾ وته که بیان ره تکرده وه: ﴿يَا هُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ﴾ شه گه ر مه به ستیان به لگه ی روون بی، شه و به لگه به ی خوایان پیشنیاری ده که ن شه مه په یوه ست نیه به هق و راستیه وه، به لکو پیویست شه وه یه یسن بو لای پیغه مبه ر ﴿بِهِ﴾ به به لگه به ک که نامازه بی بو راستی شه په یامه ی هیناویه تی، وه شه گه ر مه به ستیان شه وه یه شه و به لگه به کی بو نه هیناوان که بیته شایه ت بو راستی قسه کانی، به راستی له مه دا درویان کردوه، چونکه

هیچ پیغەمبەرێک نەهاتووە بۆ لای گەلە کە ی مەگەر خوا ﷻ لە سەر دەستی کۆمەڵە نایەت و نیشانە یە ک ی پێداووە کە مەرۆف بپروای پێی بهیئێتی.

جا ئە گەر نیشانە یە ک یشی بۆ نەهاتیبی تەنھا ئەووە نەبێی کە بانگەوازیان دە کات بۆ لای یە کتاپەرستی خوای تاک و تەنھا بە دلسۆزی، وە فەرمانکردن بە هەموو کردەووە یە ک ی چاک و خوڕپەشتیک ی جوان، وە قەدەغە کردن لە هەموو رەوشت و رەفتاریکی ناشرین و نامۆ، لە هاو بەشدانان بۆ خوا و فاحی شە و سەتم کردن، وە هەموو جوۆرە گوناھە کان، لە گەل ئەو وەدا هوود ﷺ خاوەن ئەو سیفەتە بەرزانە بوو کە بەدی ناکرێی تەنھا لە باشتیرینی بەدیھێتارووە کان و راستگۆتربیناندا، تەنھا ئەو نایەت و نیشانانە بەسە بکری تە بەلگە لەسەر راستگۆیی، بەلکۆ خاوەن عەقلە کان، وە ئەوانە ی خاوەن دلن دەبینن ئەم نایەتە گەورە ترە لە سروشتی خو ی و لە رادە بە دەرە، کە هەندێ خەلکی وادەبینن کە ئەووە تەنھا مو عجیزە یە، وە لە نایەت و نیشانە کان ی کە بەلگەن لەسەر راستگۆیی ئەو تەنھا یە ک کەس بوو، هیچ پشٹیوانیک ی نەبوو، بە دەنگ ی بەرز هاواری دە کرد لە ناو گەلە کە یداو بانگی دە کردن و پێی دە فەر مەوون: ﴿إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ﴾ (٥٦) ﷻ. (واتە: بە راستی من پشتم بە خوا بەستوووە، کە پەرورەدگاری من و پەرورەدگاری ئێووە شە).

﴿إِنِّي أَشْهَدُ اللَّهَ وَأَشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ﴾ (٥٧) ﷻ مین دۆنێ، فکیدو بی جمیعاً ثمر لا نُظْئَرُونَ ﷻ (واتە: ئە راستی من خوا ﷻ دە کەم بە شایەت، وە ئێووە ش شایەت بن کە من بەری و دوورم لەووە ی کە ئێووە دە یکەنە هاو بەش بۆ خوا. جگە لە خوا جا هەموو تان پیلانم لیبگی پرن لە پاشان مۆلە تیشم مە دەن).

ئەوان دوژمن بوون کە خاوەن دەسە لات و هیز بوون، وە دە یانویست ئەو رووناکیە بکوژیننەووە بە هەر رینگایە ک بی، بە لام ئەو لە چا و ئەواندا زۆر نەبوو بییاک بوو لیان، وە ئەوانیش بیی توانا بوون لەووە ی زیانیکی پینگە یەنن، بە راستی ئەمە نایەت و نیشانە یە بۆ کۆمە لیک کە تیبگەن، وە قسە ی وانیش ئەووە بوو: ﴿وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِ هَارُونَ وَمَا نَحْنُ بِقَوْلِكَ﴾ ﷻ واتە: واز لە عیباده تکردنی پەرستارووە کانمان ناھینین تەنھا لە بەر قسە یە ک ی تۆ کە هیچ بەلگە یە کت لەسەری نەھیناوە تەووە، بە بۆ چوونی وان! ﴿وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ﴾ ﷻ ئەمەش بیی ئومید کردنی پیغەمبەرە کە یان هوودە ﷺ لە لایەن گەلە بیپروا کە یەووە لەووە ی کە بپروای پێی بینن، بیگومان ئەوان بەر دەوام بوون لەسەر کوفرو بیپروایان.

(٥٤-٥٥): ﴿إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرِكَ بَعْضُ
 ءَالِهَتِنَا يَسُوءٌ قَالِ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي
 بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِنْ دُونِهِ فَيَكِيدُونِي
 جَمِيعًا ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾﴾
 ﴿إِنْ نَقُولُ﴾ ده باره ی تو ﴿إِلَّا اعْتَرِكَ
 بَعْضُ ءَالِهَتِنَا يَسُوءٌ﴾ واته: تو وحشی
 شیطان کردویی، وات لیهاتووه هرچی
 بیست به ده متدا ره تی ناکه یته وه. پاکسی
 بو نه و خویبه ی چون مؤری داوه به سه ر
 دلای سته مکاراندا، چون راستگو ترینی
 دروستکاروه کان که به په یامی راسته وه
 هاتوه، لهم پله نزمه دا دایانواوه که عاقل
 شهرم ده کات گوی له قسه ی له و جوړه
 بگریت .

ان نَقُولُ إِلَّا اعْتَرِكَ بَعْضُ ءَالِهَتِنَا يَسُوءٌ قَالِ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ
 وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِنْ دُونِهِ فَيَكِيدُونِي
 جَمِيعًا ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ
 مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ
 ﴿٥٦﴾ إِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَنفَضْنَا زُرْقَاتِنَا إِلَى الْيَمِّ نَسْفَةً لَيْسَ
 رَبِّي قَوْمًا يُعَذِّبُونَ وَلَا تَصْرُوهُ رَبِّي سَمِيعًا إِنَّ رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 حَافِظٌ ﴿٥٧﴾ وَلِنَسْجَةِ أُمَّرَأَةٍ نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
 وَنَجَّيْنَا مُرْيَدِينَ عَنَّا بِعِلْيَافٍ ﴿٥٨﴾ وَعَلَىٰ جَدِّهِ وَأَبْنَيْ
 رَبِّهِمْ وَعَصْرًا وَسُلَٰمَةً وَأَنْعَمَ الْأَمْرَ إِلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذْ يَسْتَمِعُونَ
 هَذِهِ الدُّنْيَا لَعَنَ رَبُّكَ أَلِيَمَؤُا أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا
 بُعِدَ الْعَادُ قَوْمُ هُودٍ ﴿٥٩﴾ وَإِلَىٰ شَمْرَةَ لَمَّا فَتَمَّ صَلَٰمَاتُهَا أَن تَتَوَلَّى
 أَعْدُو اللَّهَ مَا لَعَنَ مِنَ الْعَالَمِينَ إِلَهُ عَزَّ وَجَلَّ هُوَ أَنَا رَبُّ الْأَرْضِ
 وَأَسْتَعْمَرُ فِيهَا فَاستَعْتَفِرُهُ فَوُتُوهُ إِلَهُ الْإِنِّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ
 ﴿٦٠﴾ قَالَ أَنْصَلِحْ قَد كُنْتَ فِيْنَا مَرْحُومًا قُلْ هَذَا أَنْتُمْ أَن تَسُبُّوا
 مَا يَبْدُو أَنبَاءَ آبَائِنَا الَّذِي سَبَّوْا وَمِمَّا تَعْرَبُونَ إِلَهُ وَإِلَهُ رَبِّكُمْ

بویه هوود ^{الطیفة} متمانه ی هه بوو به نه و په ری متمانه بوون که نه و له لایه ن نه وانوه،
 وه له لایه ن په رستراوه کانیانوه تو وحشی نار هه تی نابی، فرموویه تی: ﴿إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ
 وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِنْ دُونِهِ فَيَكِيدُونِي جَمِيعًا﴾ واته: هه مووتان زیان به
 من بگه یه نن، به هه موو ریگا کان و نه وه ی له تواناتان دایه، ﴿ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ﴾ واته:
 مؤله تیشم مه دن.

(٥٦): ﴿إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾﴾
 ﴿إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ﴾ واته: له هه موو کاروباره کاندا پشتم به خوا ^{توکل} به ستوه ﴿رَبِّي
 وَرَبِّكُمْ﴾ واته: به دپهینه ری هه موومانه و ده سه لاتداره به سه ر تیمه و تیوه شدا، تنها نه و
 په روه ردگارمانه و په روه رده ی کردووین ﴿مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا﴾ (هیج
 شتیك) ناجولئی و ناوه ستیت تنها مه گهر خوئی ریگه ی پیبدا، نه گهر هه مووتان
 کوینه وه بو نه وه ی زیانم پیبگه یه نن، خوا ^{توکل} ده سه لاتان نه دات به سه ر مه وه، هیچتان
 پیناکری، جا نه گهر ده سه لاتانی دا به سه ر مه وه، نه وه له بهر حیکه تیکه خوئی ده یزانی

﴿إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ واته: له سر دادپه روه ری و دانایی و ستایشه له قه زاو قه رید، له شرع و فهرمانید، وه له پاداشت و سزایدا، کرده وه کانی لاناذهن له ریگای راست، که به وه ستایش و وه سفی له سر ده کری.

(۵۷): ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَسَخَّلْتُ رِزْقًا لِقَوْمٍ غَيْرِكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ﴾

﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا﴾ واته: له وهی که بانگم کردوون بوی ﴿فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ﴾ هیچ شتیک له سر من نه ماوه ده ربارهی ئیوه، ﴿وَسَخَّلْتُ رِزْقًا لِقَوْمٍ غَيْرِكُمْ﴾ به نندایه تی بو ده که نو هاوبه شی بو داناین، ﴿وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا﴾ به راستی زیانه که ی ده گه ریته وه بو سه رتان، سه ریچی سه ریچی کاران زیان به خوا ﴿لَقَدْ نَأْغِبُكُمْ﴾ ناگه یه نی، وه گویرایه لی کردنی گویرایه لان هیچ سه رو دیکی پی ناگه یه نی، ﴿مَنْ عَمِلْ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ - وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا﴾ فصلت. (واته: هر که سیک کرده وه یه کی چاک بکات بو نه فسی خو به تی، وه خرابه ش بکات له سه ریته تی). ﴿إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ﴾ (واته: به راستی په روه ردگارم به سه ره موو شتیکدا پاریزه رو چاودیره).

(۵۸): ﴿وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا لَنَجِّنَا هُودًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَجِّنَهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ﴾

﴿وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا﴾ واته: سزای تیمه به ناردنی (ره شه) بای نه زوک، که ﴿مَا نَذُرُ مِنْ شَيْءٍ أَنْتَ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْتَهُ كَالرَّمِيمِ﴾ الذاریات. (واته: به سه ره هر شتیکدا برؤشتایه وازی لی نه ده هینا، تا وه ک رزیوی لی ده کرد). ﴿لَنَجِّنَا هُودًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَجِّنَهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ﴾ واته: مه زنو سه سخت، خوا ﴿هَٰؤُلَاءِ هِيَ نَافِلَةُ عَادٍ﴾ وای لیها ت جگه له ماله کانیا ن هیچ شتیک نه ده بینرا.

(۵۹): ﴿وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرًا كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ﴾

﴿وَتِلْكَ عَادٌ﴾ نه وهی خوا ﴿هَٰؤُلَاءِ﴾ به هو ی ستم کردنیا نه وه به سه ریانی هینا، چونکه نه وان ﴿جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ﴾ (نکولیان له نایه ته کانی په روه رد گاریان کرد) له بهر نه مه به هوو دیان وت: ﴿مَا جِئْنَا بِبَيِّنَةٍ﴾ هود، به مه ده رده که وی نه وان دلنیا بوونه له راستی بانگه وازه که ی، به لام عینادی و که لله ره قیان له گه لدا کرد ﴿وَعَصَوْا رُسُلَهُ﴾ چونکه هر که سیک سه ریچی پیغه مبه ریک بکات، نه وه سه ریچی سه رجه م پیغه مبه رانی کرده، چونکه یه ک بانگه وازیان هه یه ﴿وَاتَّبَعُوا أَمْرًا كُلِّ جَبَّارٍ﴾ واته: ده سه لاناذهن

به سهر به ننده كاني خوادا به زورداری ﴿عَبِيدٌ﴾ واته: دژي همموو نايه ته كاني خوا ﴿تِلْكَ﴾ ده وه سسته وه، سه ريچي همموو ناموز گاريكاريكي دلسوز ده كهن، وه شويئي فيلكه رو كزي كار كه وتوون كه ده يه وي له ناويان بيات، به راستي خوا ﴿تِلْكَ﴾ له ناوي بردن. (٦٠): ﴿وَأَتَعَوَّفِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ إِلَّا إِنْ عَادَا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بَعْدَ الْعَادِ قَوْمٌ هُوِدِ﴾

﴿وَأَتَعَوَّفِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً﴾ (لهم دونيا يه دا به شويانندا نفرين نيسردرا) همموو كاتو سه رده مو نه وه له دواي نه وه، تنها له بهر هه واله خراب و ناشرينه كانيان، باس ده كر ين، وه زه مو سه رزه نشتيك توشيان ده بي ﴿وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ﴾ به هه مان شيوه نفرينيان لي ده كر يت ﴿إِلَّا إِنْ عَادَا كَفَرُوا رَبَّهُمْ﴾ واته: نينكاري و نكوليان كرد له وه ي خوا ﴿تِلْكَ﴾ دروستي كردوون و رزق و رزوي داون و په روه رده ي كردوون ﴿أَلَا بَعْدَ الْعَادِ قَوْمٌ هُوِدِ﴾ واته: خوا ﴿تِلْكَ﴾ دووري خسته وه له همموو خيريك و نزيكی كردنه وه له همموو شهرو خراپه يه ك.

(٦١): ﴿وَالِى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تَوْبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ﴾

﴿وَالِى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا﴾ تا كوتايي چيرو كه كه. واته: ناردمان ﴿وَالِى ثَمُودَ﴾ نه وانيش عادى دووم بوون، نه وانهى ناسراون به دانيشتوانى ناو به رد، وه (وادي القري)، (له نيوان مه دينه و ته بووك ده ژيان)، ﴿أَخَاهُمْ﴾ له ره چه له كدا ﴿صَالِحًا﴾ صالح به نده و پيغه مبهري خوا ﴿صَالِحًا﴾ بانگي ده كردن بولاى به ندايه تى خواى تاكو تنها، جا ﴿قَالَ يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ﴾ واته: به تاكو تنها وه به دلسوزيه وه به ندايه تى بو بكن، ﴿مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ﴾ نه له خه لكى ناسمانه كانو نه له خه لكى سه رزه وي.

﴿هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ﴾ واته: دروستي كردوون تيايدا ﴿وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا﴾ واته: ده سه لاتى پيداون تيايدا، وه نازو نيمه تى رشتوه به سه رتاندا، وه جيگيري كردوون له سه رزه ويده، مال و كوشكو ته لارى تيدا دروست ده كهن، وه كشتوكال و دانه و يله ي تيدا ده چينن به ويستی خو تان و سوود له به ره مه كاني وه رده گرن بو به رزه وه نديه كاتنان، جا هه روه كو چون هاوه لى نيه له همموو نه وانسه دا نيه وه ش هاوه لى بو پيدا مه كهن له به ندايه تى بو كردنيدا ﴿فَاسْتَغْفِرُوهُ﴾ له وه ي نه نجامتانداوه له بيروايسى و هاوه لدانان و سه ريچي كردن، وه خو تان ليسان دابرنن ﴿ثُمَّ تَوْبُوا إِلَيْهِ﴾ واته: پاشان بگه رينه وه بو

لای به داوای لیبوردنی راسته قینه و گه پانه وه، ﴿إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ﴾ واته: زور نزیکه له و که سهی لیی ده پارینه وه به پارانه وهی داوا کردن (دعاء المسئلة)، یان پارانه وهی به ندایه تی (دعاء عبادة)^(۷) (وه لامی ده داته وه به پیدانی پرسیاره که ی، وه به ندایه تی که ی وه رده گری و پاداشتی ده داته وه له سه ری باشتین پاداشت.

بزانه که بیگومان نزیکه بوونه وه له خوی بهرز دوو جوړه: گشتی و تایه ت.

۱- نزیکه بوونه وهی گشتی: نزیکه بوونه وهی ته له زانستی به هموو به دپه ینراوه کان، نهویش باسکراوه له فمرموده ی خوادا: ﴿وَمَنْ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾ ق. (واته: وه تیمه له مرؤفه وه نزیکه ترین له شاده ماری دلی).

۲- نزیکه بوونه وهی تایه ت: نزیکه بوونه وهی ته له بهنده کانی، وه نهوانه ی لیی ده پارینه وه و خوشیان ده وی، نهویش باسکراوه له فمرموده ی خوی بهرزدا: ﴿وَأَسْجِدْ وَاقْرَبْ﴾ ۱۹ ﴿العلق﴾. (واته: سوژده به ره وه له خوا ﴿نزیکه بیه ره وه﴾ وه له م ده قه دا خوی بهرز ده فمرموی: ﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ﴾ ۱۸۱ ﴿البقرة﴾. (واته: هر کاتیک بهنده کانی من پرسیاریان لیکردیت ده رباره ی من، نه وه بیگومان من لیانه وه نزیکه م).

۳م جوړه نزیکه بوونه وهی که به زه یی خوی بهرز ده خوازی، وه وه لامدانه وهی دو عا کانیان و به ده سه ینانی مه به سه کانیان ده خوازی، بویه گرییداوه به ناوی پیروزی (القریب) زور نزیکه ناوی (المجیب) و هرگری پارانه وهی، کاتی پیغه مبه ره که یان صالح علیّه فرمانی پیکردن بو به ندایه تی کردن خوی تاک و ته نها به دل سوژی بانگه وازه که یان ره تکرده وه، وه به ناشرینترین شیوه به ربه رچیان دایه وه.

(۶۲): ﴿قَالُوا يَصْلِحُ فَذَكُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَنَّا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّا لَفِي شَكِّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ﴾ ۶۲

﴿قَالُوا يَصْلِحُ فَذَكُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا﴾ واته: به راستی تیمه هیواو نومیدی زورمان به تو هه بوو که که سیکی عاقل و سوو ده خشی، نه مه شایه تیدانیانه بو پیغه مبه ره که یان

۷- مه به سه ت له پارانه وهی داوا کردن (دعاء المسئلة)، نه وه یه مروف داوای شتیک له خوا ﴿نزیکه بیه ره وه﴾ ده کات بو نمونه: ﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ﴾ ۱۸۱ ﴿البقرة﴾. (واته: هه رده مئی بهنده کانی من پرسیاریان لیکردیت ده رباره ی من نه وه بیگومان من لیانه وه نزیکه م). پارانه وهی به ندایه تی (دعاء عبادة) نه وه یه جگه له خوا ﴿نزیکه بیه ره وه﴾ داوا له که س ناکات. والله أعلم.

صالح عليه السلام که نهو به ره‌وشتی به‌رزو ناکاری جوان به‌ناوبانگه، وه یه کیکه لهو که‌سانه‌ی له‌ناو گه‌له که‌یدا هه‌لبژیردراوه، به‌لام کاتیک که‌ثم فهرانه‌ی هینا که‌له‌گه‌ل هه‌واو ناره‌زووه خراپه‌کانی نه‌واندا نه‌ده‌گونجا‌ثم قسه‌یان له‌به‌رانبه‌ری به‌کارهینا، که‌ناوه‌پو که‌که‌ی نه‌وه‌ده‌گه‌یه‌نی که‌به‌راستی تو که‌سیکی ته‌واوو کامل بوویت له‌لای تیمه، به‌لام تیمه‌ستا گومانه‌که‌ی تیمه‌ت به‌درو خسته‌وه، وه‌بووی به‌که‌سیک‌نومیدی خیرو چاکه‌ت لیناکری.

وه‌تاوانه‌که‌ی که‌نه‌وان‌دایانه‌پالی نه‌وه‌یه‌که‌وتیان: ﴿أَنْتَهَسْتَأْنَنْعَبْدُ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا﴾ به‌بوچوونی وان‌ثمه‌مه‌زترین له‌که‌و په‌له‌یه‌بو صالح عليه السلام، چون‌عه‌قلی خویمان و باوک و باییره‌گومراکانیانی له‌که‌دار کردوه، وه‌چون‌قه‌ده‌غه‌ی لیکردوون به‌ندایه‌تی بو شتیک‌بکه‌ن که‌سوودو زیانی نیه، له‌دارو به‌ردو هاوشیوه‌کانی، وه‌فهرمانی پیکردوون به‌دلسوزیه‌وه‌به‌ندایه‌تی بو‌په‌روه‌دگاریان‌بکه‌ن، نه‌و په‌روه‌دگاره‌ی که‌همیشه‌نازوو نیعمه‌ته‌کانی داده‌بارینی به‌سه‌ریاندا، که‌هیچ‌نازوو نیعمه‌تیک‌نیه‌له‌لای نه‌وان‌ته‌نها له‌لایه‌ن‌خواوه‌یه، وه‌هیچ‌خراپه‌یه‌کیان‌لی‌دوور‌ناخریت‌ه‌وه‌مه‌گه‌ر به‌یستی‌خوایه، ﴿وَإِنَّا لَفِي شَكِّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ﴾ واته: به‌به‌رده‌وام تیمه له‌گومان‌داین‌له‌و په‌یامه‌ی که‌بانگی تیمه‌ی بو‌ده‌که‌ی، گومان‌و‌دوودلیه‌ک که‌کاریگه‌ری له‌دلمان‌کردوه، به‌بوچوونی‌خویمان‌نه‌وان‌نه‌گه‌ر بیان‌زانییا‌راستی‌نه‌و په‌یامه‌ی نه‌و بانگه‌شه‌ی بو‌ده‌کات نه‌وه‌شوینی‌ده‌که‌وتن، به‌راستی له‌و قسه‌یاندا‌درو‌ده‌که‌ن، له‌به‌رته‌وه‌درو‌که‌یانی‌پروون‌کردوته‌وه‌له‌م‌وته‌یه‌دا:

(۶۳): ﴿ قَالَ يَنْفَعُومِ اَرَّهٖ يَسْمُرُ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّيْ وَءَاتَنِيْ مِنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ يَبْصُرُنِيْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ عَصَيْتُهُ فَا تَزِدُوْنِيْ غَيْرَ تَخْسِيْرٍ ﴿۱۳﴾ ﴿ قَالَ يَنْفَعُومِ اَرَّهٖ يَسْمُرُ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّيْ ﴾ (صالح الطهارة) وتسى: نهى گه له كه! ييسم بليسن: نه گهر من له لايه ن په روه رد گارمه وه له سهر به لگه يه كى روون ناشكرا بم) واته: سه لماندنو د لنيايى له منه وه ﴿ وَءَاتَنِيْ مِنْهُ رَحْمَةً ﴾ واته: منتهسى كردوه به سه رمدا به په يامو وه وحى بو ناردووم، نايما من شوينى شه وه بكهوم كه له سهريم، يان شه وهى تيوه منى بو بانگ ده كه ن؟! ﴿ فَمَنْ يَبْصُرُنِيْ مِنَ اللّٰهِ

قَالَ يَنْفَعُومِ اَرَّهٖ يَسْمُرُ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّيْ وَءَاتَنِيْ مِنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ يَبْصُرُنِيْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ عَصَيْتُهُ فَا تَزِدُوْنِيْ غَيْرَ تَخْسِيْرٍ ﴿۱۳﴾ وَيَنْفَعُومِ هَذِهِ نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ ؕ اِيَّاهُ فَذَرُّوْهَا تَاْكُلْ فِيْ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمْسُوْهَا يَسُوًّا فَاْخُذْ كُرَّ عَذَابٍ قَرِيْبٍ ﴿۱۴﴾ فَعَقَرُوْهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوْا فِيْ دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ اَيَّامٍ ؕ اِيَّاهُ فَذَرُّوْهَا تَاْكُلْ فِيْ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمْسُوْهَا يَسُوًّا فَاْخُذْ كُرَّ عَذَابٍ قَرِيْبٍ ﴿۱۵﴾ فَلَمَّا جَاءَ اَمْرُنَا نَجِيْنًا صٰلِحًا وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ ﴿۱۶﴾ وَاَخَذَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا الصَّيْحَةَ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دِيْرِهِمْ جَنِيْمِيْنَ ﴿۱۷﴾ كَانَتْ لِرَبِّكَ اَرْوَافٌ مِّنْ اَلْوَانٍ تَتَذَكَّرُوْنَ اَنْظُرُوْا اَنْظُرًا اَلَا بُدَّ لِلنَّاسِ وَاَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ رُسُلًا اَنْزَيْتُمْ بِالْبَشَرِ مَا لَوْ اَنَّ سَلَمًا قَالَتْ سَلَمًا لَّمَّا لَيْتَ اَنْ جَاءَهُ بِعِيْلٍ حَسِيْدٍ ﴿۱۸﴾ فَلَمَّا رَاَ اَنْزَيْتُمْ لَا تَقْبَلُوْنَ اِلَيْهِمْ كَرِهَتْ اَنْ يَضُرَّ مِنْهُمْ خِيْفَةً قَالُوْا لَا تَخَفْ اِنَّا اَنْزَيْنَا اِلَيْكَ قُوْرًا لُّوْطٍ ﴿۱۹﴾ وَاَمْرًا لِّمَنْ قَابَلَهُ فَمَنْ يَشِئْكَ فَمَنْ يَشِئْكَ اِنْ اِسْتَقْرَبَ مِنْ رَبِّكَ اِسْتَقْرَبَ مَقْلُوْبٍ ﴿۲۰﴾

اِنْ عَصَيْتُهُ، فَمَا تَزِدُوْنِيْ غَيْرَ تَخْسِيْرٍ ﴿ واته: جا كى يارمه تيسم ده دات، له بهرانبهر خوادا، نه گهر سه ربجي شه بكهوم، كه واته: تيوه هيچ بو من زياد ناكهن) جگه له دورانو فووتانو زه رهرو زيان نه ييت.

(۶۷-۶۴): ﴿ وَيَنْفَعُومِ هَذِهِ نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ ؕ اِيَّاهُ فَذَرُّوْهَا تَاْكُلْ فِيْ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمْسُوْهَا يَسُوًّا فَاْخُذْ كُرَّ عَذَابٍ قَرِيْبٍ ﴿۱۴﴾ فَعَقَرُوْهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوْا فِيْ دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ اَيَّامٍ ؕ اِيَّاهُ فَذَرُّوْهَا تَاْكُلْ فِيْ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمْسُوْهَا يَسُوًّا فَاْخُذْ كُرَّ عَذَابٍ قَرِيْبٍ ﴿۱۵﴾ فَلَمَّا جَاءَ اَمْرُنَا نَجِيْنًا صٰلِحًا وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ ﴿۱۶﴾ وَاَخَذَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا الصَّيْحَةَ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دِيْرِهِمْ جَنِيْمِيْنَ ﴿۱۷﴾ ﴿ وَيَنْفَعُومِ هَذِهِ نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ ؕ اِيَّاهُ ﴾ (وه نهى گه له كه! نه مه حوشترى خوايه، نيشانه به بو تيوه) يه ك روژ ناو خواردنه وهى بو هه يه له بيړه كه، پاشان هه موو له شيره كهى ده خون هوه، نه وانيس روژيكى دياريكراويان بو هه يه له و بيړه بخونه وه ﴿ فَذَرُّوْهَا تَاْكُلْ فِيْ اَرْضِ اللّٰهِ ﴾ له سهر تيوه نيه خزمه تى بكه نو له وهى بو دابن بكه ن ﴿ وَلَا تَمْسُوْهَا يَسُوًّا ﴾ واته: سه رى مه برن، ﴿ فَاْخُذْ كُرَّ عَذَابٍ قَرِيْبٍ ﴿۱۴﴾ فَعَقَرُوْهَا

فَقَالَ ﴿صَالِحُ بَنِي وَتَن: ﴿تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعَدُّ غَيْرُ مَكْدُوبٍ ﴿
 به لکوه هر ده بی پرویدات ﴿فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا ﴿به تووشبونی سزا ﴿بِحَسَنًا صَالِحًا
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِن خِزْيِ يَوْمِئِذٍ ﴿واته: رزگارمان کردن له سزاو
 شهرشوری و ریسوایی، ﴿إِنَّ رَيْبَكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿له تواناو دهسه لاتی، له ناو
 بردنی نومته سه سرکیش و سته مکاره کان بوو، پیغه مهران و شوینکه و توانی رزگار
 کرد ﴿وَإِخْذِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ ﴿(نه وانه ش سته میان کرد) شریخه به کی مهزن
 جهر گیانی بری، ﴿فَأَصْبَحُوا فِي دِيَرِهِمْ جَثِمِينَ ﴿(واته: نیتسر له ناو ماله کانیندا
 که وتن به ده مداو) چوله یان لی برا.

(۶۸): ﴿كَانَ لَمْ يَغْتَوَّفِهَا إِلَّا إِنْ شِعُوا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدَ لَلثَمُودَ ﴿۱۸﴾

﴿كَانَ لَمْ يَغْتَوَّفِهَا ﴿واته: وه ک نه وهی لهو شوینده نه ژیا بیتن و پوژیک له پوژان
 چیژیان وه نه گرتبی، خوشیه کانیاں لیدابرا، سزای هه میشه بیان بو پیویست بوو به
 بی دابرا، ﴿إِلَّا إِنْ شِعُوا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ﴿واته: نینکاریان کرد پاش نه وهی نایه تی
 پرونیان بو هات ﴿أَلَا بُعْدَ لَلثَمُودَ ﴿نای چنده ریسواو بی عه قل بوون، په ناده گرین
 به خوا ﴿له سزای شهرشوری دونیا.

(۶۹): ﴿وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَّمَ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ
 حَنِيزٍ ﴿۱۹﴾

﴿وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى ﴿هه تا کوتایی چیپوکه که.
 ﴿وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا ﴿واته: له فریشته به ریزه کان، پیغه مهران ﴿إِبْرَاهِيمَ ﴿
 خوشه ویست و خلیل، ﴿بِالْبُشْرَى ﴿واته: به مژده پیدانی به کور، کاتی که خوا ﴿
 ناردنی بو له ناو بردنی گه لی لوط ﴿فهرمانی پیکردن به لای نیبراهیمدا ﴿
 تیپه رن، مژده ی بدنی به ئیحاق ﴿کاتی چونه ژوروره بو لای، ﴿قَالُوا سَلَامًا
 قَالَ سَلَّمَ ﴿واته: سلوا یان لیکرد، نه ویش وه لای دانه وه ﴿

نمه به لگه به له سه شهرعیه تی سلوا کردن، بیگومان نه وه به رده وام له میله تی نیبراهیم ﴿
 بووه، سلوا کردن پیش قسه کردنه، وه ده بی وه لامدانه وهی سلوا جواتر بی له
 ده ستیک، چونکه سلوا ی فریشته کان به جومله ی فیعلی بوو، که نامازه به بو تازه
 کردنه وه، به لام وه لامدانه وهی نیبراهیم به جومله ی نیسمی بوو، که نامازه به له سه
 جیگیر بوون و به رده وام بوون، وه له نیوانیندا جیاوازیه کی گه وره هه به، هه وه کو

ئەمە شتیکی زانراوه له زمانی عەرەبیدا.

﴿فَمَا لَبِثَ﴾ (ئەوهنده ئەمایهوه) ئیبراهیم کاتی هاتنه ژوروهوه بۆ لای ﴿أَنْ جَاءَ بِعَجَلٍ حَنِيدٍ﴾ واته: له مالی خویدا دەسپیشخەری کرد، بۆ میوانه کانی گویره که یه کی قهلهوی برژاند، نزیکه کردهوه لیان، جا پێی وتن: بۆچی ناخۆن؟

(۷۰): ﴿فَلَمَّارَاءَ أَيْدِيهِمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ لُوطٍ﴾

﴿فَلَمَّارَاءَ أَيْدِيهِمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ﴾ (واته: جا کاتی بینی دەستیان درپژ ناکه ن بۆ) بۆ ئەو میوانداریه ﴿نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً﴾ له دەروونی خویدا وا گومانی برد بۆ کاریکی خراب هاتبن، له کاتیکدا پێش ئەوهی بزانی بۆ چی هاتوون؟ ﴿قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ لُوطٍ﴾ واته: وتیان: ئیمه په یامبهری خواین (مه ترسه)، خوا ﴿لُوطٍ﴾ ناردوونی بۆ له نابردنی گهلی لوط

(۷۲-۷۱): ﴿ وَأَمْرَاتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكْتَّ

فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ

﴿ ۷۱ ﴾ قَالَتْ يُونُتَيْجَىٰ ءَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا

بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ

﴿ ۷۲ ﴾ :

لهو کاته‌دا خیزانه که‌ی نیبراهیم

﴿ قَائِمَةٌ ﴾ وه‌ستابوو، خزمه‌تی می‌وانه کانی

ده کرد ﴿ فَضَحِكْتَّ ﴾ واته: کاتیک

که حالینای بیست بوچی نیردراون، به

سه‌رسورمانه‌وه ﴿ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ

وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴾ سه‌ری له‌مه سورماو

﴿ قَالَتْ يُونُتَيْجَىٰ ءَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا

بَعْلِي شَيْخًا ﴾ (واته: وای چو‌ن مندالم

ده‌بی من پیر بووم، نه‌مه‌ش می‌رده که‌مه

قَالَتْ يُونُتَيْجَىٰ ءَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ إِنَّ هَذَا
لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحِمْتُ الْوَهَّابِ ﴿ قَالَتْ
وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ ﴿ قَالَتْ أَتَأْتِبُ
عَن ابْنِ هَبْرَةَ الرَّبِّ وَرَأَيْتَهُ الشَّرْعَ يُجَادِلُنِي قَوْمَ لُوطٍ ﴿
إِنَّ ابْنَ هَبْرَةَ لَمَلِكٌ أَرْبَعٌ مِّنْ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا لَمْ
يَدْعُهُمْ إِلَىٰ الْبَيْتِ وَاتَّقُوا عَذَابَ غَيْرِ مَرْدُودٍ ﴿ وَلَمَّا
جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِرًّا أَن يَخْرُجْ أَنَّهُ يَخْرُجُ إِلَىٰ قَوْمِهِمْ
يَوْمَ عَصِيبٍ ﴿ رَجَعَهُمْ قَوْمُهُمْ لِيخْرُجُوا إِلَيْهِمْ وَقَالَ كَأَلَا
يَعْلَمُونَ السَّيِّئَاتِ ﴿ قَالَ يَقَوْمِ هَذِهِ بَنَاتِي لَمْ يَخْرُجْنَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ
فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَخْزُونِ فِي سِتْرِي الْبَيْتِ مَكْرُومٌ ﴿ رَجَعُوا
قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتْنَا لَمَّا تَفَانِي بَنَاتِكَ مِنْ بَيْنِ وَأَنَّكَ تَتَلَوَّ مَتَلَوِّدٌ ﴿
﴿ قَالَ لَوْ أَنِّي لَبِكرُومٌ أَوْ لَوْ أَنَّ لِي كَرْزُومٌ شَدِيدٌ ﴿ قَالُوا
يَبْلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِطَرْفِ
عَيْنِ اللَّيْلِ وَلَا يَلْمُوكَ مِنْهُمْ لَمَّا أَلَا أَمْرًا إِنَّه مُبِينٌ ﴿
مَا أَصَابَهُمْ إِنْ مَرَّ بِهِمْ الشُّعْبُ الْبَيْتِ الشُّعْبُ بِرَبِّهِمْ ﴿

که پیره) ثم دووانه به‌ربه‌ستن له بوونی مندالم، ﴿ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴾ (واته: به

راستی نه‌مه شتیکی سه‌یره).

(۷۳): ﴿ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

﴿ ۷۲ ﴾ :

﴿ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ ﴾ به راستی کاری خوا ﴿ سوره سورمانی تی‌دا نیه،

له‌به‌ر شه‌وی توانای هه‌یه به‌سه‌ر هه‌ر شتی‌کدا که بیه‌ویت، هه‌چ شتی‌ک جی‌گای

سه‌رسورمان نیه له‌سه‌ر توانای خوا ﴿ به تاییه‌ت شه‌وی که به‌ری‌وه‌ی

ده‌بات و ته‌واوی ده‌کات بو‌خواه‌نی نه‌م ماله پیروزه، ﴿ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ ﴾

واته: به‌رده‌وام ر‌حه‌مت و چاکه‌و به‌ره‌که‌تی خواتان له‌سه‌ر بی‌ت، نه‌ویش خیرو

چاکه‌ی زیاده‌یه‌تی، وه‌ره‌وابوونی خیری خواه‌نده له‌سه‌ر به‌نده ﴿ عَلَيْكُمْ أَهْلَ

الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ ﴾ واته: سیفه‌ته کانی ستایش کراوه، چونکه سیفه‌ته کانی

سیفه‌تی ته‌واون، کرداره کانشی ستایش کراون، چاکن، به‌خشنده‌ن، کاربه‌جی‌و

داد‌په‌روه‌رن.

(مجيد): بریتیه له مهزنی سیفه ته کان و بهر فراوانیان، خاوهن سیفه تی ته واوه، وه له هه موو سیفه تیکی ته واو خاوهن ته واوترین و فراوانترینانه.

(۷۴): ﴿فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبَشْرَىٰ مُجْدِلًا فِي قَوْمٍ لُّوطٍ﴾ (۷۴)

﴿فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ﴾ (واته: ئنجاکاتی ترسو و بیسی ئیبراهیم لاجوو) که تووشی بوو له ترسی میوانه کانی، ﴿وَجَاءَتْهُ الْبَشْرَىٰ﴾ (واته: به کور، پاسته و خو پرووی کرده نیردراوه کان مشت و مری له گهل ده کردن ده رباره ی له ناو بردنی گه لی لوط الطیلا، وه پیی فهرموون: ﴿إِنَّكَ فِيهَا لُوطًا قَالُوا لَنْ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنْ نَجِيعَهُمْ وَأَهْلَهُ إِلَّا أَمْرَاتُهُ﴾ (العنکبوت). (واته: بهراستی لوط له و شاره دایه، و تیان: ئیمه چاک ده زانین کئی لیه، سویند به خوا ئیمه لوطو نه ندامانی خیزانه که ی رزگار ده که بن جگه له ژنه که ی که له جیماوان ده بیت).

(۷۵): ﴿إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أُوَّهٌ مِّنْ آبٍ﴾ (۷۵)

﴿إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ﴾ (واته: خاوهن ره وشتیکی جوان و دلکی فراوان بوو، وه تووره نه ده بوو بهرانبه نه فامی نه فامان ﴿أُوَّهٌ﴾ (واته: ملکه چ بو خوا ﴿لَحَلِيمٌ﴾ له هه موو کاته کاند، ﴿مِّنْ آبٍ﴾ (واته: روو له خوا بوو له هه موو کاتیکدا به ناسینی و خوشیستی و روو تیکردنی، وه پشت تیکه رو خو پاریز بوو له غه یری خوا ﴿لَحَلِيمٌ﴾، جا له بهر نه وه مشت و مری ده کرد ده رباره ی نه وانه ی خوا ﴿لَحَلِيمٌ﴾ بریاری له ناو بردنی دابوون.

(۷۶): ﴿يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرٌ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ ءَانِهُمْ ءَانِهِمْ عَذَابٌ غَيْرَ مَرْدُودٍ﴾ (۷۶)

﴿يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا﴾ (وازیهینه له) مشت و مرکردن ﴿إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرٌ رَبِّكَ﴾ به له ناو بردنیان ﴿وَإِنَّهُمْ ءَانِهِمْ ءَانِهِمْ عَذَابٌ غَيْرَ مَرْدُودٍ﴾ (مشت و مرکردن هیچ سوو دیکی نه.

(۷۷): ﴿وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سَاءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ﴾ (۷۷)

﴿وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا﴾ (واته: نه و فریستانه ی که لای ئیبراهیم الطیلا ده چوون، کاتی گه یشته ﴿لُوطًا سَاءَ بِهِمْ﴾ (واته: هاتیانسی پی ناخوش بوو ﴿وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ﴾ (واته: تووندو ناخوشه، ده یزانی گه له که ی وازیان لیناهینن، چونکه له وینه ی گه نجیکی سافو لووس له نه وپه ری ته واوی جوانیدا بوون، له بهر نه مه نه وه ی هات به خه یالیدا روویدا.

(۷۸): ﴿ وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ يَتَقَوْمِ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَحْزُونِ فِي ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ ﴿۷۸﴾ :
 ﴿ وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ ﴾ واته: هاتن بۆ لای به پهله پهله، ده یانویست میوانداریان بکن بهو فاحیسه ی که نه نجامیان ددها، بویه فهرمووی: ﴿ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ ﴾ واته: نهو فاحیسه ی نهوان هیچ گه لیکى دیکه پیشیان نه که وتبوو له جیهاندا، ﴿ قَالَ يَتَقَوْمِ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ ﴾ له میوانه کانم!
 نه مهش وه کو نه وه ی که بۆ سوله یمان الطیلة خراوه پروو دهر باره ی نهو دوو نافرته، نهو منداله ی که کیشه ی له سر بوو بیکوژى بۆ نه وه ی هه قو راستی دهر که وى، وه لووط الطیلة ده یزانی کچه کانى بۆ نهوان حه پامه و هیچ مافیکیان به سه ریانه وه نیه، به لام مه به ستی گه وره لیره دا ریگری کردنه له م تاوانه گه وره یه، ﴿ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَحْزُونِ فِي ضَيْفِي ﴾ واته: یان نه وه یه ئیوه له خوا الطیلة بترسن و خوتان بیاریزن، یان ریژ له من بگرن دهر باره ی میوانه کانم، سه رشوړم مه کهن له لای میوانه کانم، ﴿ أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ ﴾ (واته: ئایا پایویکی ژيرو سر راستان تیدانیه) ریگریتان لى بکات سه رزه نشستو ته میتان بکات؟! نه مه به لگه یه له سر نه وه ی که نه مانه هیچ خیر و چاکو پایوه تیه کیان تیدا نه ماوه.

(۷۹-۸۰): ﴿ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْت مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَنَعْلَمُ مَا تُرِيدُ ﴿۷۹﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ آوَى إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿۸۰﴾ :

﴿ قَالُوا ﴾ به لووط الطیلة یان وت: ﴿ لَقَدْ عَلِمْت مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَنَعْلَمُ مَا تُرِيدُ ﴾ واته: ئیمه هیچمان ناوی جگه له پساو، ئیمه ئاره زومان بۆ نافرته ناجوولئى، لووط الطیلة به ته واوه تى بیتاقت بوو خهم دایگرت، وه ﴿ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ آوَى إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴾ (وتى: نه گهر توانام له به رانبه راندا بیوایه، یان هانام بردبایه بهر په نایه کى به هیژ بهر گریم له میوانه کانم ده کرد) وه کو هوزیک ریگری له ئیوه بکردایه، نه مهش به بنی نهو هۆکاره هه ستیارانه یه، نه گهرنا نهو په نای برده بۆ لای به هیژترین و توندوو توترین پایه نهویش خوا الطیلة یه، نهو خوا به ی که هیچ شتیک له به رانبهر هیژى نه ودا ناوه ستى.

(۸۱): ﴿ قَالُوا يَلْبُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصْلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْفُتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَمْرًا نَكِّ إِنَّهُ مُصِيبُهُمَا مَا أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿۸۱﴾ :

له‌بر نه‌مه کار گه‌یشته نه‌وپه‌ری‌و، خه‌م و بی‌تاقه‌تی دایگرت ﴿قَالُوا﴾ (فریشته‌کان) و تیان: ﴿إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ﴾ هه‌والیان پیندا ده‌رباره‌ی خو‌یان هه‌تا دل‌ی نارام بی‌تسه‌وه ﴿لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ﴾ هه‌رگیز به‌تاوان ناگه‌ن به‌تو، پاشان جبریل عليه السلام به‌باله‌کانی چاویانی داخست و رو‌یشتن، هه‌ره‌شه‌یان له‌لووط ده‌کرد به‌هاتنی به‌یانی، فریشته‌کانیش فرمانیان به‌لووط کرد شه‌وروی بی‌کات به‌خیزانو که‌س و کاری ﴿بِقَطْعِ مَنْ أَلِيلٍ﴾ واته: له‌به‌شیکی شه‌ودا زوو پیش بانگی به‌یانی، تا‌ته‌واو دوور بکه‌ونه‌وه له‌نزیکیانه‌وه ﴿وَلَا يَلْنِفَتُ مِنْكُمْ أَحَدٌ﴾ واته: په‌له‌بکه‌ن له‌ده‌رچووندا با‌هه‌موو خه‌میکتان ته‌نهارزگار بوون بی، با‌هیچ که‌س له‌تسه‌وه لانه‌کاته‌وه به‌دوای خو‌یداو نا‌ور نه‌داته‌وه، ﴿إِلَّا أَمْرًا نَكَّ إِلَيْهِ مُصِيبُهُمَا مَا أَصَابَهُمْ﴾ (جگه‌له‌هاوسه‌ره‌که‌ت نه‌وه‌ی نه‌وان تووشیان ده‌بی‌تسه‌وه تووشی ده‌بی) له‌سزا، له‌بر نه‌وه‌ی به‌شدار بووه له‌گه‌ل گه‌له‌که‌یدا له‌تاوان کردن، ناگاداری کردونه‌ته‌وه له‌میوانه‌کانی لووط، کاتی که‌میوانه‌کانی هاتن بولای ﴿إِنْ مَوَّعِدَهُمُ الصُّبْحُ﴾ وه‌کو‌ته‌وه وایه لووط عليه السلام په‌له‌ی کردبی له‌وه‌دا، جا پی‌وتراوه: ﴿الْأَلْسُ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ﴾ نایا به‌ره‌به‌یان نزیک نه‌ی؟

(۸۲): ﴿فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنصُودٍ ﴿۸۲﴾

﴿فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا﴾ به دابه زاندى سزاو له ناو بردنيان ﴿جَعَلْنَا﴾ شاره كه يان ﴿عَلَيْهَا سَافِلَهَا﴾ واته: سه رو ژيرمان كردن، وه هه لمان گيرايه وه به سه رياندا ﴿وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ﴾ واته: به ردی ناگرینی زور گهرم ﴿مَّنصُودٍ﴾ واته: به دواى يه كداو به بى پجران.

(۸۳): ﴿مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بَعِيدٍ ﴿۸۳﴾

ده فهرموى: ﴿مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ﴾ واته:

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنصُودٍ ﴿۸۲﴾ مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بَعِيدٍ ﴿۸۳﴾ وَاللَّذِينَ إِتَّخَذُوا آلِهَتَهُمْ شُرَعِيًّا أَلَاءُ اللَّهِ يَتَّقُونَ أَفَلَا يَتَّقُونَ اللَّهَ الَّذِي تَوَكَّلُ عَلَيْهِ الَّذِينَ يَدْعُونَ أَن تَنقُصُوا أَلْمِيزَانَ وَالْوَيْزَانَ إِنِّي أَرْسَلْتُكُمْ بِخَيْرٍ وَلَئِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ ﴿۸۴﴾ وَتَقْوَى اللَّهِ أَوْ أَلْمِيزَانَ وَالْوَيْزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا الْقَاسَ أَلْسِيَةً هُمْ وَلَا تَقْرَأُ فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿۸۵﴾ يَتَّقُوا اللَّهَ حَقِيقَةً إِنَّ كُفْرَهُمْ مُّبِينٌ وَمَا آتَاكَ اللَّهُ بِخَفِيظٍ ﴿۸۶﴾ قَالَ أَرَأَيْتُمْ أَصْنَوْكُمْ إِن تُرِكُوا أَن تَتَّكِلُوا عَلَيْهِ أَفَلَا تَتَّقُونَ أَوَلَمْ نَكُنْ لَكُمْ آيَاتٍ أَن تَقُولُوا مَا نَتَّقِ اللَّهَ إِن كُنْتُمْ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَرَزَقْنِي مِنهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَن أَلْجَأَ الْكُفْرَانَ أَن يَأْتِيَ اللَّهُ بِهِمْ آيَةً أَن يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فَيَمُوتُوا فَهُمْ لَا يُلْمُونَ ﴿۸۷﴾ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ يَتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَوَكَّلُ عَلَيْهِ الَّذِينَ يَدْعُونَ أَن تَنقُصُوا أَلْمِيزَانَ وَالْوَيْزَانَ إِنِّي أَرْسَلْتُكُمْ بِخَيْرٍ وَلَا تَخَافُوا اللَّهَ إِن كُنْتُمْ تَتَّقُونَ ﴿۸۸﴾

نیشانه دار کرابوو، نیشانهی سزاو تووره یی به سه ره وه بوو، ﴿وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ نه وانسهی خویمان ده شو بهیئن به کرده وهی گه لی لووط ﴿بَعِيدٍ﴾ با ناگادار بن بهنده کان له کرده وهی هاو شیوهی کرده وهی وان نه کن، بو نه وهی سزایان له سه ر پیویست نه بی، وه کو چون نه وان سزایان له سه ر پیویست بوو.

(۸۴): ﴿وَالَّذِينَ إِتَّخَذُوا آلِهَتَهُمْ شُرَعِيًّا أَلَاءُ اللَّهِ يَتَّقُونَ أَفَلَا يَتَّقُونَ اللَّهَ الَّذِي تَوَكَّلُ عَلَيْهِ الَّذِينَ يَدْعُونَ أَن تَنقُصُوا أَلْمِيزَانَ وَالْوَيْزَانَ إِنِّي أَرْسَلْتُكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ ﴿۸۴﴾

﴿وَالَّذِينَ إِتَّخَذُوا آلِهَتَهُمْ شُرَعِيًّا﴾ تا کوتایی چیرۆکه که، وه ناردمان ﴿وَالَّذِينَ إِتَّخَذُوا آلِهَتَهُمْ شُرَعِيًّا﴾ خه لکی مه دیه ن، چونکه هوزیکی ناسراو بوون له شاری مه دیه ن داده نیشتن له خوارووی فه له ستین ﴿أَلَاءُ اللَّهِ﴾ له ره چه له کدا ﴿شُرَعِيًّا﴾ چونکه ده یاناسی، بو نه وهی بتوانن لیبی وه ربگرن ﴿قَالَ﴾ بیانی وت: ﴿يَتَّقُونَ أَفَلَا يَتَّقُونَ اللَّهَ الَّذِي تَوَكَّلُ عَلَيْهِ الَّذِينَ يَدْعُونَ أَن تَنقُصُوا أَلْمِيزَانَ وَالْوَيْزَانَ إِنِّي أَرْسَلْتُكُمْ بِخَيْرٍ وَلَا تَخَافُوا اللَّهَ إِن كُنْتُمْ تَتَّقُونَ﴾ واته: به دل سوزیه وه به ندایه تی بو خوا بکن، بیگومان نهو گه له بته رست بوون، وه له گه ل بته رست یاندا که مو کوریان ده کرد له پیوانه و کیشانه دا، وه له بهر نه مه قه ده غه ی

کردوون لهو کاره دزیوو ناشرینه، جا فرموویه تی: ﴿وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ﴾ به لکو به چاکی و دادپه روه ری پیوانه و کیشانه بکن، ﴿إِنِّي أَرَأَيْتُمْ بَخِيرٍ﴾ به نازو نیعمه تی زورو لهش ساغیه وه، وه به مال و سامان و مندالی زوره وه، جا شوکری خوا ﴿لَئِنْ بَكَنْ لَهُ سِرُّهُ لَهْوَىٰ يَبْسُطُ يَدَيْهِ بِحَيْثُ يَخْتَارُ﴾ بکن له سر نه وه ی پی به خشیون، وه کوفری نیعمه ته کانی خوا ﴿لَئِنْ مَكَنْ﴾ چونکه لیثان وهرده گریته وه، ﴿وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ﴾ واته: سزایه ک ده ورتان بدات و تووشتان بکات، هیچ که سیکتان رزگاری نه بی.

(۸۵): ﴿وَيَقَوْمِ أَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ﴾

ده فهرموی: ﴿وَيَقَوْمِ أَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ﴾ واته: به دادپه روه ری، به وهی که خوتان حز ده کهن له گه لتاندا بکری، ﴿وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ﴾ واته: که مو کوری مه کهن له شتی خه لکیدا، لی بدزن له ریگهی که م کردنی پیوانه و کیشانه دا، ﴿وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ﴾ بیگومان به رده وام بوون له سر سه ریچی ناینه کان تیک ددها، وه بیروویاوه رو ناین و دنیاو کیلگو وه چهش له ناو ده بات.

(۸۶): ﴿بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ﴾

﴿بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّكُمْ﴾ واته: نه وهنده تان به سه که خوا ﴿بَقِيَّتُ اللَّهِ﴾ ده هیلیته وه له خیر و چاکه، ته ماح مه کهن به کاریک که پیویستان پی نیه و زبانی هه به بوتان ﴿إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾ دهی کار بکن به داخوازی نیمان ﴿وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ﴾ من پاریزه ری کرده وه کانی تیوه نیم، به لکو خوا ﴿بَقِيَّتُ اللَّهِ﴾ ده یانپاریزی، به لام من ته نها ناگادارتان ده که مه وه له وهی که بوم نیردراوه.

(۸۷): ﴿قَالُوا يَسْخَعِبُ أَصْلُوتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ تَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ﴾

﴿قَالُوا يَسْخَعِبُ أَصْلُوتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ تَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا﴾ (وتیان: نهی شو عیب! نایا نویژو خوا په رسته که ته فرمانت پی ده کات، که نه وهی باب و باپیرانمان ده یانپه رست، وازی لی بینین!!) واته: نه و قسه یان وت به شیوه به کی گالته جاری له نیوان خویاندا که زور دووره له وه لامدانه وه و به ده مه وه هاتیان.

وه مانای قسه که یان به راستی: قدهغه کردنت پیویست نیه له سر نیمه، جگه له وه نه بی تو نویژو خوا ﴿بَقِيَّتُ اللَّهِ﴾ ده که یت و ده په رستی، جا نه گهر تو به و شیوه به بی، نایا

پيويسته له سر ټيمه واز له بيروو باوه پری باوک و بايرمان بهينين له بهر قسه يه ک که هيچ به لگه يه کي له سر نيه، تنها نه ويه له گه ل خو تدا ده گونجی، دهی چون شوينت بکه وين و واز له شوي نکه وتی باوک و بايرانمان بهينين، که خاوه ن عه قل و ژيري ته و او بوون؟! به هه مان شيوه قسه کانت پيويست نيه له سر ټيمه ﴿أَوْ أَنْ تَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا﴾ شه وي که توبه ټيمه ت ده لئی ده رباره ی مامله کردنی راست و دروست به پيوانه و کيشانه، وه به جي پينانی نه و مافانه ی پيويسته له سرمان، به لکو ټيمه به ويستی خو مان چيمان بوی له مال و سامانه کانمان ده يکه ين، چونکه مالی خو مانه، تو هيچ مافیکت به سه روه نيه، مامله ی پيوه بکه يت، بويه به گالته جار يه وه وتيان: ﴿إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ﴾ شا تو نه و که سه ی که له سه رخوی و هو شمندی بووه به خو وره و شت تياتدا، وه ژيري بووه به ټاکار له تودا، هيچ شتيک له توه ده رناچی تنها ژيري نه بی، وه فرمان ناکه ی به ژيري نه بی، قه ده غه ناکه ی له گومرايي و خراپه نه بی؟! واته: کاره که به و شيوه يه نيه.

مه به ستیان نه وه بوو که نه و به پيچه وانه ی نه و دوو وه سفه وه سف کراوه: گه مژه يی و کم عه قلی و گومرايي، واته: بيگومان مانای نه ويه چون ده کری تو له سه رخو و ژيري يت، وه باوک و بايرانی ټيمه گه مژه و گومرا بن؟! نه م قسه يه ی که کردو ويانه به شيوازيکی گالته جار يه وه بووه، بيگومان کاره که پيچه وانه ی قسه ی نه وانه، به و شيوه نيه که نه وان گومانی بو ده بن، به لکو به و شيوه يه يه که وتيان: به راستی نويزه کانی فرمانی پيده کات به قه ده غه لی کردنيان له وه ی باوک و بايره گومرا کانيان ده يان په رست، وه به ويستی خو يان له مال و سه روه ته کانياندا چيان بوی بيکه ن، بيگومان نويز رپگري ده کات له فاحيشه و خراپه کاری جا چی فاحيشه و خراپه کاریه ک له وه گه وره تره که به ندايه تی بو غه يری خوا ﴿يَا بَكْرِي﴾ بکريت، وه که سيک رپگري له مافی بنده کانی خوا ﴿يَا بَكْرِي﴾ بکات، يان له رپگای پيوانه و کيشانه وه بيان دزی، به راستی شوعيب عليه السلام له سه رخو و ژيرو عاقل بوو.

(۸۸): ﴿قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ بَيْنِيٰ مِنْ رَبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُلْحِقَ كُمْ بِإِلٰهِيكُمْ إِلَّا أَنْهَٰكُمْ عَنْهُ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَٰحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ﴾

﴿ قَالَ ﴾ شوعەیب پێی وتن: ﴿ يَفْقَهُمْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي ﴾ واتە: یەقین و دلنیاپی و ئاسودەیی سەر راستی ئەو یە کە بۆم هیناون ﴿ وَرَزَقْنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا ﴾ واتە: خوا ﷻ پێی بەخشیوم لە جوژەها سەر وەت و سامان لەو هی کە پێی بەخشیوم ﴿ وَمَا أُرِيدُ ﴾ من نامەوی ﴿ أَنْ أَخَالَفَكُمُ إِلَىٰ مَا أَنهَنكُم عَنْهُ ﴾ قەدەغەتان لی بکەم لە کەم و کورتی لە پێوانە و کێشاندەدا لە کاتی کدا خووم ئەنجامی بدم، هەتا تۆمەتم بخەیتە سەر لەو دەدا، بەلکو ئەگەر قەدەغەتان لێکەم لە هەر شتیک، ئەو خووم یە کەم کەس دەبم لە واز هینانیدا ﴿ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ ﴾ واتە: من هیچ مەبەستیکم نیە تەنھا ئەو نەبێ کە لە بەرژە وەندە ئیو دایە و سوودی ئیو هی تیدا بیت، من هیچ مەبەستیکم تاییەتم نیە لەو دەدا.

کاتی کە ئەمە جوژی لە پاک راگرتنی نەفسی تیدا بوو، رەتیکردەو بە و تەبی: ﴿ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ ﴾ واتە: سەر کەوتن بە دەست ناهینم بۆ کاری چاک و دوور کەوتنەو لە خرابە تەنھا بە پشتیوانی خوا ی بەرز نەبێ، نە ک بە پشتیوانی و توانای خووم، ﴿ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ﴾ واتە: لە کاروبارە کاندا پشتم بە خوا بەستوو و تەنھا متمانم بەو هەیه، ﴿ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴾ (هەر بۆ لای ئەویش دەگەرپیمەو) لە بەجی هینانی ئەو هی فرمانی پیکردوون لە جوژە کانی پەرستندا، وە لەمەدا نزیک بوونەو لە خوا ﷻ بەدی دە کری بە سەر جەم کردارە چاکە کان، وە بەم دوو کارە کاروباری بەندە ریک دەبێ ئەوانیش: پشت بەستن بە پەر وەردگار و گەرانهو هیه بۆ لای، هەر وە کو خوا ی بەرز فرموویەتی: ﴿ فَأَعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ﴾ ھود. (واتە: بەندایەتی بۆ بکەو پشتی پێ بیستە)، وە فرموویەتی: ﴿ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴾ الفاتحة. (واتە: تەنھا تۆ دە پەرستین و تەنھا پشت بە تۆ دە بەستین).

﴿لِرَجْنِكَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ﴾ واته: تو هیچ توانایه کت نیه له بهرانبه ر ئیمه‌دا، وه هیچ ریزیکت نیه لای ئیمه، به لکو ریزمان له هوزه کت گرتووه وازمان لیهیناوی. (۹۲): ﴿قَالَ يَنْقَوْمُ أَرَهْطَىٰ أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ ظَهْرًا إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ﴾ ﴿۱۲﴾

﴿قَالَ﴾ به نهرمو نیانیه وه پیی وتن: ﴿يَنْقَوْمُ أَرَهْطَىٰ أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ﴾ واته: چون ریزم لیده گرن له بهر خاتری هوزه کم، وه ریزم لینا گرن له بهر خاتری خوا ﴿﴾، که وابوو خزمانم له لای ئیوه به دهسه لاتدارترن له خوا ﴿﴾، ﴿وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ ظَهْرًا﴾ واته: فرمانی خواتان پشت گوئی خستوه به بای خه یالتاندا نایه ت و لئی ناترسن ﴿إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ﴾ هیچی لئی ناشارد ریته وه له کرده وه کانتان ته نانه ت به قه د مسقاله زه په یه کیش، نه له زه وی و نه له ناسمانه کاند، له داهاتودا پاداشتی کرده وه کانتان ده داته وه به ته اوترین پاداشت.

(۹۳): ﴿وَيَنْقَوْمُ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَذِبٌ وَأَرْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ﴾ ﴿۱۳﴾

فرمانی کرد کاتی که ماندوو یان کرد، وه بیتوانا بوو له بهرانبه ریاندا فرموی: ﴿وَيَنْقَوْمُ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ﴾ واته: له سه ر بارودوخی خوتانو و نایه که تان ﴿إِنِّي عَمِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ﴾ وه بوی چه لال ده بی سزای به رده وام ﴿وَمَنْ هُوَ كَذِبٌ﴾ من یان ئیوه، بیگومان نه وه یان زانی کاتی تووشی سزا بوون ﴿وَأَرْتَقِبُوا﴾ نه وه ی به سه ر مندا دی ﴿إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ﴾ نه وه ی به سه ر ئیوه دا دی.

(۹۴-۹۵): ﴿وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَنِينَ﴾ ﴿۱۴﴾ ﴿كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا﴾ ﴿۱۵﴾ ﴿أَلَا بُعْدًا لِمَدْيَنَ كَمَا بَعَدَتِ ثَمُودُ﴾ ﴿۱۶﴾

﴿وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا﴾ به له ناو بردنی گه لی شوعه یب ﴿شُعَيْبًا﴾ نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَنِينَ ﴿﴾ گویت له هیچ ده نگیکه وه نه ده بوو، وه هیچ جووله یه کت نه ده بیسی ﴿كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا﴾ وه کو نه وه ی له و لاتهدا هه ر نه ژیا بیستن، وه به ره مه مند نه بوو بن تیدا کاتی که سزایان بو هات ﴿أَلَا بُعْدًا لِمَدْيَنَ﴾ کاتی که خوا ﴿﴾ له ناوی بردن و ریسوای کردن ﴿کَمَا﴾

بَعْدَتْ نَحْمُودُ ﴿۹۷﴾ واته: ثم دوو گهل و هؤزه له خهشم و قینو دووری و له ناوچووندا بهشدار بوون.

شوعه یب عليه السلام ناونرابوو به و تاریژی پیغمبران عليهم السلام ئویش به هؤی چاک مامه له کردنی بوو، له گهل گهله کهیدا، وه له چیرۆ که کهیدا سوودو په ندو نامۆز گاریه کی زۆر هه یه:

سوودو په ندو نامۆز گاریه کی به سه رهاتی شوعه یب عليه السلام

یه کهم: وه کو چۆن تۆله یان لی ده کریته وه و سزا ئه درین به بنه مای ئیسلام، به هه مان شیوه به شه ریه ته کانی و لقو پۆ کانی، چونکه شوعه یب عليه السلام گهله که ی بانگ کرد بۆ یه کتا په رستی، وه بۆ راست و دروستی پیوانه و کیشانه، وه هه ره شه ی دیاری کردوه له کوی هه موو ئه وانه.

دووهم: به راستی ناته واوی له پیوانه و کیشانه کان له تاوانه گهوره کانه، مه ترسی سزای به په له ده کریت بۆ ئه و که سه ی ئه و کاره ئه نجام ده دات، ئه و کاره دزیکردنه له مالی خه لکدا، جا ئه گه ر دزیکردنیان له پیوانه و کیشانه هه ره شه پیویست ده کات، ئه وه دزینی مال و سامانی خه لکی له پینگای هیزو ده سه لاته وه له پیشته ره.

سییم: پاداشت له ره گه زی کرده وه یه، هه ر که سیک فرو فیل له مالی خه لکی بکات و لیسی کهم بکاته وه بۆ ئه وه ی مالی خۆی پی زیاد بکات، سزا ده دریت به پیچه وانه ی ئه وه، وه ده بیته هۆکار بۆ نه مانی ئه و خیره ی که له لایه تی له رزق و رۆزی، له بهر فرموده ی ئه و: ﴿إِنِّي أَرْبُكُمْ بِخَيْرٍ﴾ (واته: به راستی من ده تانیتم به مال و سامانی زۆروه وه) مه بنه هۆکاری نه مانی و له ناوچوونی به کرده وه خراپه کانتان.

چوارهم: پیویسته له سه ر بهنده رازی بیته به وه ی خوا عليه السلام پیسی داوه، وه رازی بیته به خه لال له خه رام، وه به کارو که سابه تی خه لال و ره وا له کارو که سابه تی خه رام و ناره وا، بیگومان ئه وه باشتره بۆ ئه و، له بهر و ته ی شوعه یب عليه السلام: ﴿يَقِيْتُ اللَّهُ خَيْرٌ لَكُمْ﴾ له وه دا به ره که ت و زیاده ی رزق و رۆزی هه یه، نه ک له په نا بردن بۆ هۆکاره قه ده غه کراوه کان که پیچه وانه ی فه رو به ره که ته و له ناوی ده بات.

پینجه م: به راستی کرده وه له پیویسته کانی ئیمان و شوینه واریه تی، چونکه کرده وه ی په یوه ست کرده وه به بوونی ئیمان وه، که به لگه یه له سه ر ئه وه ی ئه گه ر کرده وه نه بوو، ئه وه ئیمان ناته واوه، یان هه ر بوونی نه.

شه شهم: به راستي نوڙ له لاي سهرجهم پيغه مبراني پيشو و شهر عيه تي پي دراوه، وه له باشتري ڪرده وه ڪانه، تا له لاي پيبروايان فزل و چاڪهي جيگير بووه و پيش خراوه به سر گشت ڪرده وه ڪاندا، بيگومان نوڙ ريگري له خاوه نه ڪهي ده ڪات له فاحيشه و خراپه ڪاري، ٿه و پيوانهي ٿيمان و شهر عيه ته، جا به به جيئني ٿي وه ڪو خوي ڪاروباري به نده ته و او ده ڪات، وه به جيئني ٿي ڪه لڙن له دينداريه ڪه پيدا دروست ده ڪات.

حه و ته م: ٿه و ماله ي ڪه خوا ﷺ ده بيه خشي به مروف ٿه گهر چي ٿا زادي ڪرده ٿا پيدا- مافي ٿه وهي نيه چوڻ بيه وي ڪاري ٿيڊا بڪات، چونڪه ٿه وه پاسپارده يه ڪه له لاي ٿه و، پيوسته له سهر ي مافي خواي ٿيڊا به جيئني، وه ريگري بڪات له ٿه و ڪارو ڪه سا به تانه ي ڪه خوا و پيغه مبره ڪهي ﷺ قه ده غه يان ڪرده وه، نه ڪ وه ڪ پيبر و ا ڪان و هاوشيوه ڪان يان واده زانن ڪه مال و سامانه ڪان يان هي خويانه، چوڻ بيان وهي به ويستي خويان مامه له ي پيوه ده ڪن، يه ڪسانه لايان ٿه گهر له گه ل فرماني خواڊا بگوني، يان پيچه وانه بي.

هه شتم: له ته و او ي و ڪامل ي بانگ خواز ٿه وه يه خوي يه ڪم ڪه س بي ٿه و فرمانه جيئني جي بڪات ڪه فرماني پيڊه ڪات به خه لڪي، وه يه ڪم ڪه س بي وازي ليئني ٿه وه ي له خه لڪي قه ده غه ي ده ڪات، وه ڪو شوعه ي ب ﷺ فرموي: ﴿ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَمْلِكُمْ إِلَىٰ مَا أَنهَنكُمْ عَنْهُ ﴾ هود. (واته: من هر گيز نامه وي پيچه وانه ي ٿيوه بڪم له و ڪاره ي ريگري له ٿيوه ده ڪم)، وه هر وه ها فرمويه تي: ﴿ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَعْمَلُونَ ﴾ ڪبر مفا عند الله ان تقولوا ما لا تفعلون ﴿ ٣ ﴾ الصف. (واته: ٿه ي ٿه وانه ي بر و اتان هيناوه بوچي ٿه وه ي ٿه يلڙن ٿه نجامي نادهن. زور مايه ي رڦو و تور په يه له لاي خوا ڪه قسه يه ڪ بلڙن و ڪرده وه ي پي نه ڪن).

ٿويه م: به راستي پيشه و سونه تي پيغه مبران ويستي چاڪسازيه به پي توانا و ده سه لات، ٿه وان هاتوون به ته و او ترين شيوه چاڪسازيه ڪان ده سه بهر بڪن، يان به ده سه ٿياني ٿه وه ي له توانا ياندا يه، وه به ريگري ڪردن له خراپه و ڪه مڪردنه وه ي له بهر چاو گرتني بهر ٿه وه نديه گشتيه ڪان به سر بهر ٿه وه نديه تايه ته ڪاندا، حه قيقه تي بهر ٿه وه ندي: ٿه وه يه بارو و خي به نده ڪان چاڪ بڪات، ڪاروباري دين و دنيا يان ريڪ بخت.

ده يه م: هر ڪه سيڪ هه لبستي به وه ي له توانا ياندا يه له چاڪسازي ٿه وه لومه و سه رزه نشت ناڪري له نه ڪردني ڪاره ڪه پيدا به مهر جي له توانا ياندا نه بي، جا پيوسته له سر به نده

سه ره تا چاکسازي له نفس و دهروونی خویدا بکات، وه له خه لکیشدا به پیی توانا. یازده: بهنده پیویسته له سه ری پشت به نفس و دهروونی نه بهستی به قهه چاوترو کانی، به لکو ده بی به بهره وام پشت به پهروه ردگاری بهستی و پهنا بیات بولای شه و داوای سه ره کهوتیشی لیبکات، نه گهر هندی له سه ره کهوتنی به دهست هینا با بیداته پال پهروه ردگاری و سه رسام نه بی به نفسی دهروونی خوئی، چونکه شوعه یب فرموویه تی: ﴿وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ﴾ (۸۸) هود، (واته: سه ره کهوتیشم ته نها به پشتیوانی خویسه، پشتم هه ره به خوا به ستوه و هه ر بولای شه ویش ده گه پریمه وه). دوازده: ترساندن به گرنتی توممه ته کانی پیشو و وه شه وهی به سه ریاندا هات، بیگومان ده بی له میانه ی ناموژگاری و سه رزه نشت کردندا شه و چیرۆکانه باس بکری که سزای سته مکارانی تیدا دراوه، ههروه کو چون پیویسته له کاتی هاندان دا له سه ره خوپاریزی و ته قوای خوا دا باسی شه وانه بکری له شهلی ته قوا و خواناسان که خوا ﴿رَبِّزِي لِيْكَر تُوْن﴾.

سیزده: به راستی توبه کار له تاوانه که ی بوراوه، وه خوا خوشی ده وی و نه رم و نیانه له گه لیدا، په ند وهر ناگیری له وتهی: (توبه کار نه گهر داوای لیخوشبوونی کرد شه و نه دهی به سه خوا لی خوش بی، به لام گه رانه وهی خوشه ویستی و دلسوزی شه وه بیگومان ناگه ریته وه)، چونکه به دنیایی خوا ﴿فَرَمُوْیَه تِی﴾: ﴿وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا اِلَيْهِ اِنَّ رَبِّي رَحِيْمٌ وَدُوْدٌ﴾ (۹۰) هود. (واته: وه داوای لیبوردنیش له پهروه ردگارتان بکه ن، پاشان بگه ریته وه بولای، به راستی پهروه ردگام میهره بانی به سوزه).

چوارده: خوا ﴿رَبِّزِي لِيْكَر تُوْن﴾ به رگری له برواداران ده کات به چه ندین هوکاری زور، هه ندیکی ده زانن، وه هه ندیکی نازانن، هه ندیک جار به رگریان لیده کات به هوئی هوزه کانیا نه وه، یان به هوئی هاو نیشتیمانه بیروا کانیا ن، وه کو چون خوا ﴿رَبِّزِي لِيْكَر تُوْن﴾ به ردباران کردنی گه له که ی له شوعه یب ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ دوور خسته وه به هوئی هوزه که یه وه، شه په یوه ندیا نه که ده بیته مایه ی شه وهی خراپه کاری له ئیسلام و مسولمانان دوور بخاته وه کوشش کردن بوئی هیچی تیدانه، به لکو هه ندیک جار پیویسته، چونکه چاکسازي پیویسته به پیی توانا و ده سه لات.

له سه ره شه نه گهر هاوکاری شه و برواداران بکری که له ژیر ده سه لاتی کافراندان، وه کار بکه ن بو دروستکردنی ده سه لاتیکی کوماری، بتوانن تیدا مافی نایی و دنیایی

تا کو گەله کانی تیدا پارێزری، ئەوه چاکتره له وهی ملکه چی دهوله تیک بن دهست بگری به سه مافی ئاینی و دنیا باند، وه سوور بیت له سه له ناوبردنیان و بیانکات به کریکارو خزمه تکاری خویان، به لی نه گه ر بگری مسولمانان دهوله تیکیان هه بی خویان حاکم و ده سه لاتدار بن تیدا ئەوه پیوسته، به لام له گه له نه توانینی ئەم پله و پایه، ئەو پله و پایه ی که نامانجو پارێزگاری تیدایه بو دین و دنیا له پیشتره.

(۹۶-۱۰۱): ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِۦ ۚ فَاتَّبَعُوْهُ أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيْدٍ ﴿٩٧﴾ بِقَدْمِ قَوْمِهِۦ ۚ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ الْوَرْدُ الْمَوْرُوْدُ ﴿٩٨﴾ وَاتَّبِعُوا فِي هٰذِهِۦ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ بِنَسْرِ الرَّقْدِ الْمَرْقُوْدُ ﴿٩٩﴾ ذٰلِكَ مِنْ اَنْبَاءِ الْقُرٰى نَقُصُّهٗ عَلَيْكَ مِنْهَا قَابِلٌ مِّنْهَا قَاصٍ وَّحَصِيْدٌ ﴿١٠٠﴾ وَمَا ظَلَمْتَهُمْ وَلٰكِنْ ظَلَمُوْا اَنْفُسَهُمْ فَمَا اَغْنَتْ عَنْهُمْ اٰلِهٰتُهُمُ الَّتِي يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ لَّمَّا جَآءَ اَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوْهُمْ غَيْرَ تَتٰبٍ ﴿١٠١﴾﴾

خوای بهرز ده فهرموی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ﴾ تا کو تایی چیرۆکه که.

خوای ده فهرموی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ﴾ کوپی عیمران ﴿بِآيَاتِنَا﴾ (به نیشانه کمان، واته: موعیزه کان) که به لگه به له سه راستی ئەو په یامه ی هینا و به تی، وه ک گوچان و دهستی، وه هاو وینه ی ئەو نیشانانەش که له سه دهستی موسا ﷺ هینا به بوون ﴿وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ﴾ واته: به لگه ی پروون و ناشکرا، ده رکهوت وه کو ده رکهوتی خوړ ﴿إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِۦ﴾ واته: گه وه ی گه له که ی چونکه پیشه وای خه لک بوون، ملکه چ نه بوون به و به لگه و نیشانانە ی که بی پێشاندان، وه کو چون له پیشه وه له سووره تی ئەعراف به تیرو ته سه لی باسکرا.

﴿فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيْدٍ﴾ (واته: ئەوانیش شوین فه رمانی فیرعه ون که وتن، خو فه رمانی فیرعه ونیش سه ر راستانه نه بوو) به لکو ویل و گو مپا بوو، بریاری نه ئەدا ته نها به زه ره رو زیانی به تی نه بوو وایه - کاتی گه له که ی شوینی که وتن- هه موویانی له ناو بردن.

﴿يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَيَبْسُ الرُّودُ الْمُرُودُ﴾^{۱۸}
 وَأَتِمُّوا فِي هَذِهِ. واته: لهم دنيايه دا
 ﴿لَعْنَةُ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ واته: خواو
 فريشته كانو هه مرو خه لکي به گشتي
 نه فرينيان ليده کهن له دنياو دواروژدا
 ﴿يَبْسُ الرِّفْدُ المَرْفُودُ﴾ واته: ناي چند
 خراپه شهوهي بويان کوده کريتهوه، وه
 سزاو نه فريني خوا ﴿﴾ به دواي يه کدا
 بويان ده روا له دنياو دواروژدا.
 کاتيک باسي چيروک و داستاني شه
 نوممه تانه ي کرد له گهل پيغه مبهره کانياندا،
 خوا ﴿﴾ به پيغه مبهره که ي فهرموو: ﴿ذَلِكَ
 مِنْ أَنْبَاءِ الْقُرَى نَقُصُّهُ عَلَيْكَ﴾ (واته:

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَيَبْسُ الرُّودُ
 الْمُرُودُ وَأَتِمُّوا فِي هَذِهِ لَعْنَةُ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ
 الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْقُرَى نَقُصُّهُ عَلَيْكَ
 مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ وَمَا ظَلَمْتَهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُهُمْ عِزًّا تَنْبِيْهُ
 وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ
 أَلِيمٌ شَدِيدٌ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ
 ذَلِكَ يَوْمٌ تَجْمَعُ لَهُ الْبَشَرُ لِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ
 وَمَا نُحِزُّهُ بِالْأَلْبَابِ نَقُصُّهُ عَلَيْكَ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ
 بِالدُّبَابِ فِيهَا قُفُوفٌ شَقِيحَةٌ وَمِنَ الْأَرْضِ الْيَأْسُ الْيَأْسُ الْيَأْسُ
 الْقَارِيَةُ فِيهَا قُفُوفٌ شَقِيحَةٌ خَلِيدِينَ فِيهَا مَا دَانَتْ السَّمَوَاتُ
 وَالْأَرْضُ الْأَمَّا شَأْنُ رَبِّكَ إِذَا رَبُّكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ
 اللَّهُ وَاللَّهُ سَعِيدٌ وَاقِفٌ لِحُكْمِهِ خَلِيدِينَ فِيهَا مَا دَانَتْ
 السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ الْأَمَّا شَأْنُ رَبِّكَ عِظَةٌ عَلَى عِبَادِهِ لَعْنَةُ

شهوهي باسکرا له هه والي شاره کاني رابردوو بوت ده گيرينه وه) تا خه لکي پي ناگادار بکه يته وه،
 بو شهوهي بيته نيشانه يه ک بو په يامه که ت، وه ناموز گاري و يادخسته وه يه ک بو برواداران
 ﴿مِنْهَا قَائِمٌ﴾ له ناو نه چون، به لکو هه ندي له شوينه واري شاره کانيان ماون، که به لگه يه
 له سهريان، وه تياياندا يه ﴿وَحَصِيدٌ﴾ خانوو ماله کانيان روخواوه و پهرش و بلايوه ته وه هيچ
 شوينه واريکي نه ماوه ﴿وَمَا ظَلَمْتَهُمْ﴾ به له ناوچوونيان به جوړه ها سزا ﴿وَلَكِنْ ظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ﴾ به هاوه ل دانانو کوفرو که لله ره قي و سه رکيشي ﴿فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ
 الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ﴾ بهم شيوه يه هه که سينک په نا بياته لاي
 غه يري خوا ﴿﴾ هيچ سوودنيکي پي ناگه به ني له کاتي دابه زيني نارحه تيدا ﴿وَمَا زَادُوهُمْ عِزًّا
 تَنْبِيْهُ﴾ واته: زه ره رو زيان و مال و يراني، به پيچه وانه ي شهوهي به خه يالياندا بيت.
 (۱۰۲): ﴿وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ﴾^{۱۹}
 وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ واته: له ناويان
 ده بات به سزاو ته فرو توونايان ده کات، شهوهي له غه يري خواش ﴿﴾ ده يانپه رست، هيچ
 سوودنيکيان پي ناگه به ني ت.

(۱۰۳): ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّمَن خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمٌ جَمْعُوعٌ لَّهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ﴾

﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ﴾ شهو سته مکارانه ی که سزادران به جورها سزادان، ﴿لَآيَةً لِّمَن خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ﴾ واته: په ندو به لگه یه له سره نه وهی که نه وانه ی سته م و خراپه کاریان کردوه سزنی دنیایی و دواروژیان بو هه یه، پاشان له م باسه ده یگوازیته وه بو وه سفی دواروژ، ﴿ذَلِكَ يَوْمٌ جَمْعُوعٌ لَّهُ النَّاسُ﴾ واته: کوده کریته وه له پیناوی شه و روزه دا بو پاداشت دانه وه، تا بویان دهریکه ویت له مه زنی و ده س لآت و دادپه روه ری خوا ﴿﴾، نا به وه ده یناسنه وه به چاکترین ناسینه وه ﴿وَذَلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ﴾ واته: خوا ﴿﴾ شایه تی بو شه دات، وه فریشته و سه رجهم به دیهینراوه کانیش شایه تی ده دهن.

(۱۰۴): ﴿وَمَا تُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ﴾

﴿وَمَا تُؤَخِّرُهُ﴾ واته: هانتی روزه ی دواپی ﴿إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ﴾ نه گه ر کانی دوتیا ته و او بو، وه شه وهی خوا ﴿﴾ نه ندازه ی کردوه تیایدا له به دیهینراوه کان، شه و کاته ده گوازیته وه بو مالی دواروژ، نجما بریاری پاداشتیان به سه ردا پیویست ده بی، وه کو چون له دنیا دا بریاری شه رعیان له سر پیویست بو.

(۱۰۵): ﴿يَوْمَ يَأْتُ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ﴾

﴿يَوْمَ يَأْتُ﴾ کاتنی شه و روزه دیت و خه لکی کوده کریته وه ﴿لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾ ته نانه ت ینغه مبه ران و فریشته به ریزه کانیش، تکا ناکن تنها به ویستی خوا ﴿﴾ نه بی ﴿فَمِنْهُمْ﴾ واته: به دیهینراوه کان ﴿شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ﴾ (الاشقیاء) نه وانه ن که بیرواییان کردوه به خوا ﴿﴾، وه ینغه مبه ره که بیان به دروخسته ته وه سه ریچی فرمانه کانیا ن کردوه، (السعداء) برواداره له خوا ترسه کانن.

(۱۰۶): ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِقٌ﴾

﴿فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا﴾ واته: به دبه ختی نه گبه تی و ریسواییان به ده ست هیناوه ﴿فِي النَّارِ﴾ قووت ده درین له ناو ناگری دوزه خدا، سزایه کی سه خت و دژواریان بو هه یه ﴿لَهُمْ فِيهَا﴾ له ناره حه تی شه وهی تیایدان ﴿زَفِيرٌ وَشَهِقٌ﴾ (هر ناخ و هه نیسکیانه) شه وهش ناخوشتترین و ناشرینترین ده نگه ده نگه.

(۱۰۷): ﴿خَلْدِيْنَ فِيْهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ اِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ اِنَّ رَبَّكَ فَعَالٌ لِّمَا يَرِيْدُ﴾

﴿ خَلْدَيْنَ فِيهَا ﴾ واته: لهو ئاگره ي که نه مه سزا که يه تي، ﴿ مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ ﴾ واته: بۆ هه تا هه تايي تيايدا ده ميننه وه، جگه لهو ماوه يه ي خوا ﴿ وَتَنَزَّلُ الْمَوَاطِنَ ﴾ ويستي له سه ريه تي که تيايدا نه بن، نه ویش پيش چوونه ناوه وه يه تي، هه روه کو چۆن زۆر يه ي شيكاران و ليکده ره وانى قورشان بۆ چوونيانه، جا (استثناء) جيا کردنه وه ليره دا ده گه ريته وه بۆ پيش چوونه ناوه وه ي دۆزه خ، نه وان له هه موو کاته کاندا به هه ميشه يي تيايدا ده ميننه وه، جگه لهو ماوه ي پيش چوونه ناوى ﴿ إِنْ رَبُّكَ فَعَالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴾ (به راستى په روه رد گارت هه ر شتى يه ويست ده يکات) جا هه ر شتيک يه وي يکات و حيکمه تي وا بخوازيست ده يکات، هيچ ناتوانيت ره تي بکاته وه.

(۱۰۸): ﴿ وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ خَلْدَيْنَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرَ مَجْدُوذٍ ﴾

﴿ وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا ﴾ واته: به خته وه ري و سه ر که وتيان بۆ به ده ست هاتووم ﴿ فِي الْجَنَّةِ خَلْدَيْنَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ ﴾ پاشان نه وه ي ته ثکيد کردوه ته وه به وته ي ﴿ عَطَاءٌ غَيْرَ مَجْدُوذٍ ﴾ واته: نه وه ي خوا ﴿ يَنْزِلُ فِيهَا بِسَابِقٍ غَيْرِ غَافِلٍ ﴾ به خشيون له نازو نيمه تي جيگيرو له ززه تي به رز، به راستى نه وه به رده وامه، بيبرانه وه يه وه تا هه تاييه، داوا له خواي به خشنده ده که ين به چا که کاني خو ي بمانگيريت به يه کيک لهو که سانه.

(۱۰۹): ﴿فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَمَوْفُوهُمْ نَصِيبُهُمْ غَيْرَ مَنْقُوصٍ﴾

خوای که به پیغمبره که می موحه ممد ده فهرموی: ﴿فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ﴾ (واته: هیچ جوړه گومان و دو دلدیه کت نه یست، له وهی نه وانه ده به رستن) بته رسته کان، گومان ت له حالیان نه بی، بیگومان نه وهی نه وانه له سهری ده روڼ به تاله، هیچ به لگه به کی شه ری و عه قلیان له سهری نیه، به لکو به لگه و گومانیان نه وهی نه وانه ﴿مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ﴾

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَمَوْفُوهُمْ نَصِيبُهُمْ غَيْرَ مَنْقُوصٍ ﴿١٠٩﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَفُضِّبَتْ بَيْنَهُمْ وَأَنْهُمْ لَفِي شَكٍّ مِمَّا يَشْعُرُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنَّمَا يَعْشُرُونَ نِعْمَةَ رَبِّكَ أَنتَ بِلَمَّا يَعْشُرُونَ حَيْرٌ ﴿١١١﴾ مَا اسْتَفْتَرْنَا كَمَا مَنَعْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا نَطَعُوا إِنَّهُمْ بِمَا يَشْعُرُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾ وَأَقْرِضْ مَنَّا ظِلْمًا فِي النَّهَارِ وَاللَّيْلِ مِنَ النَّارِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذَكَرْنَا لِلَّذِينَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ﴿١١٤﴾ وَأَنْصِرْ قَرْنَ اللَّهِ لَا يُضِيبُهُمْ أَخْرَجْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أَوْلِيَاءَ وَتَهَوَّتْ عَنِ الْقَدِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّنْ أَنْجَيْنَاهُمْ وَأَنْبَحِ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أَتُوا فِيهِ وَكَأُومُ جِهَتِ ﴿١١٥﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِتَهْلِكَ الْقُرَى بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْطَفُونَ ﴿١١٦﴾

(واته: ته نها نه وه ده به رستن که باوک و بایرانیان ده یان په رست له وه و پیش). نه وهی زانراوه نه مه گومان نیه هه تا بگریت به به لگه، چونکه و تهی غیری پیغمبره ان به لگه ی بو ده هینرته وه، ناکریت به به لگه، به تایهت هاوشیوهی نه و گومرپایانه نه وانه ی هله و په لیان زوره، وه خراپی بوچونه کانیان ده رباره ی بنه ما کانی ناین، به راستی نه گهر چی به کدهنگ بن له سهر و ته کانیان، بیگومان نه وه هله و گومرپایه ﴿وَإِنَّا لَمَوْفُوهُمْ نَصِيبُهُمْ غَيْرَ مَنْقُوصٍ﴾ (واته: ده بی له دنیا به دا به شی خویان پی بدریت، له وهی بو یان نو سراوه، نه گهر چی نه و به شهش زور بیت، یان له پیش چاوت جوان و رازاوه بیت، بیگومان نه وه نایته به لگه له سهر چاکی حالیان، خوا ﴿دو نیا ده به خشیت به و که سهی خوشی ده وی و به و که سهش خوشی ناویت، به لام تیمان و ثانی راسته قینه ته نها به که سیک ده به خشیت خوشی بو، به پوختی نایت سه رسام بیت به یه کدهنگی گومرپاکان له سهر و تهی باوک و بایره گومرپاکانیان له پیشین، وه نه به وهی خوا ﴿نژادی کردوون و سهروه ت و سامانی دنیا ی پیبه خشیون.

(۱۱۰-۱۱۳): ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ

لَقَضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُ لَمَّا لِيُوفِيَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾ فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَمَا تَمْسِكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ﴾ خوي خوي بهرز هه وال ته دات كه كتيبي ته وراتي به خشيوه به موسا عليه السلام پيوسته به كدهنگ بن له سهر فرمانو قدهغه كراوه كاني، به لام له گهل ته مه دا ته وانه ي دراونه ته پال ته و نايه جياوازيان له نيواندا هه به جياوازيه ك زيان به بيرو باوه پريان ده گه به نيست، وه به به كدهنگيان له نايه كه ياندا ﴿وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ﴾ (واته: ته گهل به بهر برياريك نه بووايه كه پيشتر دراوه له لايه ن په روه ردگار ته وه) به دواخستني سزادانيان و پيش نه خستني ﴿لَقَضِيَ بَيْنَهُمْ﴾ به سزاداني سته مكارانيان، به لام خوي بهرز حيكه تي واي ده خواست دادوه ري له نيوانياندا دوا بخات بو روضي دوايي، تا ههر له گوماندا بمينه وه.

ته وان ته گهل له گهل كتيبه كه ي خوياندا حاليان وايست، له گهل قورئاندا كه خوا عليه السلام ناردوويه تي بو، شتيكي سهر سورهيته ريه له ده سته ي جووله كه برواي پي نه كهن، وه له گومانو دوودليدا بن به رانه ري.

﴿وَإِنْ كَلَّا لَمَّا لِيُوفِيَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ﴾ واته: ههر ده ي خوا عليه السلام دادوه ري له نيوانياندا بركات له روضي دواييدا به حيكه ت و داد په روه ري خوي، پاداشتي هه مووي ده داته وه به وه ي شايسته به تي ﴿إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ﴾ له خيرو خراپه ﴿خَبِيرٌ﴾ هيج شتيكي لي ناشارد ريته وه له كرده وه كانيان، وردو درشتي.

كاتي خوا عليه السلام هه والي دا به به رده وام نه بوونيان كه بووه مايه ي نه وه ي جياوازي و دوويه كه ي بكه ويته نيوانيانه وه، فرماني به پيغه مبه ره كه ي موحه مه د عليه السلام كرده، خوي و ته وانه ي له گهل يدان له بروداران له سهر ريگاي راست بن وه كو چون فرمانيان پيكراره، ريگاي شه ربه تي خوا عليه السلام بگرنه بهر، وه بروايان هه بي به وه ي خوا عليه السلام هه والي پيداوه له بيرو و باوه ري راسته قينه، با له وه لانه دن نه به لاي راستاو نه به لاي چه پدا، وه به رده وام بن له سهر نه وه، سنورو ياساي خوا عليه السلام نه شكين كه خوا بو ي دباري كردون له به رده وام بوون.

كه خوا عليه السلام ده فرموي: ﴿إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ واته: هيج شتيكي لي ناشارد ريته وه

له کردهوه کانتان، وردو درشتی پاداشتان ده داتهوه له سهری، ئەمه هاندانی تێدایه به رهفتار کردن به ئیستیقامه و بهردهوام بوون، وه ترساندنیش له پیچهوانه کە، له بهر ئەوه ئاگاداری کردوون تهوه له لادان ئیستیقامه و بهردهوام بوون، جا فرمویه تی: ﴿وَلَا تَزْكُورُوا﴾ واته: مه یل مه کەن ﴿إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ بیگومان ئیوه ته گەر مه یل بکه نو پالیان پیوه بدهنو رازی بن له سهر ئەو سته مه ی ئه وان ده یکه ن ﴿فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ﴾ ته گەر ئەوه بکه ن ﴿وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ﴾ واته: بیجگه له خوا هیچ پشتیوانیکتان نابێ) بهر گرتان لی بکات له سزای خوا ﴿وَهُ هِجْتَانٌ بُوْ به ده ست ناهێنن له پاداشتی دونیا ﴿ثُمَّ لَا تَنْصُرُونَ﴾ (پاشانیش یارمه تی نادرین) که س ناتوانی رینگری سزاتان لی بکات کاتی تووشتان ده بی.

له م ده قه دا ئاگادار کردنه وه هیه له مه یل و پالدانه وه به هه موو سته مکاریک، مه به ست له (الركون) مه یل و پالدانه وه یه بو لای سته مه کە ی و رازی بوونه له سهر ئەوه، هه ر که سیک به وه رازی بی ت ئەوه سته مه.

جا ته گەر هه ره شه له مه یل و پالدانه وه دا بی ت بو لای سته مکار، ده بی حالی سته مکار چو ن بی ت!!! داوا له خوا ﴿﴾ ده که ی ن به مان پاریزی له سته م.

(۱۱۴-۱۱۵): ﴿وَأَقْرَبَ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ الْسَيِّئَاتِ

ذَلِكَ ذِكْرِي لِلذَّكْرِ بِن ﴿۱۱۴﴾ وَأَصْرِي فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۱۵﴾ ﴿﴾

﴿وَأَقْرَبَ الصَّلَاةَ﴾ خوا ﴿﴾ فرمان ده کات به به جیهینانی نوژی به ته واوی ﴿طَرَفِي النَّهَارِ﴾ سه ره تای رۆژو کۆتایه کە ی، وه ده چیته ناو ئەمه وه هه ر یه که له نوژی به یانی و نوژی نیوه رۆو نوژی عه سر ﴿وَزُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ﴾ وه ده چیته ناو ئەمه وه نوژی مه غریب و عیسا، ههروه ها شه و نوژی ده گرتیه وه، چونکه به نده نزیک ده کاته وه له پهروه ردگار ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ الْسَيِّئَاتِ﴾ واته: ئەم پینج نوژی، وه ئەوه یشی به ستراوه به ئەوانه وه له سوننه ته کان له گه وره ترینی چا که کانه، له گه ل ئەوه دا له چا که کانه، مرؤف نزیک ده کاته وه له خوا ﴿﴾ و پاداشتی بو پیوست ده کات، بیگومان گونا هه کانی شی له سه ر لاده باو ده یسپرته وه مه به سته بی تاوانه بچو که کانه، ههروه کو چو ن فرمووده راسته کان له پیغه مه ره وه ﴿﴾ به ستوویانه ته وه، بو نمونه فرمویه تی: ﴿الصَّلَاةُ الْخَمْسُ، وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ، وَرَمَضَانَ إِلَى رَمَضَانَ، مُكْفَرَاتٌ مَا بَيْنَهُمَا، إِذَا اجْتَنَبْتَ الْكِبَائِرَ﴾ { أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْم: (۹۱۸۶)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْم: (۲۳۳)، وَالتِّرْمِذِيُّ بِرَقْم: (۲۱۴)، واته:

له کردهوه کانتان، وردو درشتی پاداشتتان ده داتهوه له سه ری، ئەمه هاندانی تێدایه به رهفتار کردن به ئیستیقامه و بهردهوام بوون، وه ترساندنیش له پیچهوانه که ی، له بهر ئەوه ناگاداری کردوونه تهوه له لادان ئیستیقامه و بهردهوام بوون، جا فرموویه تی: ﴿وَلَا تَزْكُتُوا﴾ واته: مه یل مه که ن ﴿إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ ییگومان ئیوه ئەگه ره مه یل بکه ن و پالیان پیوه بده ن و رازی بن له سه ر ئەو سته مه ی ئه وان ده یکه ن ﴿فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ﴾ ئەگه ره ئه وه بکه ن ﴿وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ﴾ واته: ییجگه له خوا هیه چ پشتیوانیکتان نابێ) بهر گریتان لێ بکات له سزای خوا ﴿وَهُ هِجْتَانٌ بُوْ بده ست ناهینن له پاداشتی دونیا ﴿ثُمَّ لَا تَنْصُرُونَ﴾ (پاشانیش یارمه تی نادرین) که س ناتوانی رپگرگی سزاتان لێ بکات کاتی تووشتان ده بی.

له م ده قه دا ناگادار کردنه وه هیه له مه یل و پالدانه وه به هه موو سته مکاریک، مه به ست له (الركون) مه یل و پالدانه وه یه بو لای سته مه که ی و رازی بوونه له سه ر ئەوه، هه ر که سینک به وه رازی بیته ته وه سته مه.

جا ئەگه ره شه له مه یل و پالدانه وه دا بیته بو لای سته مکار، ده بی حالی سته مکار چو ن بیته !!! داوا له خوا ﴿﴾ ده که ی ن بمانپاریزی له سته م.

(۱۱۴-۱۱۵): ﴿وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَرُفْعًا مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرِي لِلذَّكْرَيْنِ﴾ ﴿۱۱۴﴾ وَأَصْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۱۵﴾

﴿وَأَقِمِ الصَّلَاةَ﴾ خوا ﴿﴾ فرمان ده کات به به جیهینانی نوژی به ته وای ﴿طَرَفِي النَّهَارِ﴾ سه ره تای رۆژو کۆتاییه که ی، وه ده چیه ناو ئەمه وه هه ر یه که له نوژی به یانی و نوژی نیوه رۆو نوژی عه سر ﴿وَرُفْعًا مِنَ اللَّيْلِ﴾ وه ده چیه ناو ئەمه وه نوژی مه غریب و عیسا، هه ره ها شه و نوژی شه ده گریته وه، چونکه بنده نریک ده کاته وه له په ره وردگار ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ واته: ئەم پینچ نوژی، وه ئەوه یشی به ستراوه به ئەوانه وه له سونه ته کان له گه وه ترینی چاکه کانه، له گه ل ئەوه دا له چاکه کانه، مرؤف نریک ده کاته وه له خوا ﴿﴾ و پاداشتی بو پیوست ده کات، ییگومان گونا هه کانیسی له سه ر لاده باو ده یسپریته وه مه به سته پی تاوانه بجو که کانه، هه ره کو چو ن فرمووده راسته کان له پیغه مبه ره وه ﴿﴾ به سترو یانه ته وه، بو نمونه فرموویه تی: {الصَّلَاةُ الْخَمْسُ، وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ، وَرَمَضَانَ إِلَى رَمَضَانَ، مُكْفَرَاتٌ مَا بَيْنَهُمَا، إِذَا اجْتَنَبْتَ الْكَبَائِرَ} { أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْمٍ: (۹۱۸۶)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْمٍ: (۲۳۳)، وَالتِّرْمِذِيُّ بِرَقْمٍ: (۲۱۴)، وَاتِه:

پینج نویژه فه رزه کان، جمعه تا جمعه، ره مه زان تا ره مه زان نیوانی خو یان ده سر نه وه،
 نه گهر ئینسان خو ی له گونا هه گه و ره کان دوور بگری. به لکو ههروه کو چون
 به ستویه تیه وه ئه م نایه ته ی که له سوورهنی (النساء) دا هه یه، له وته ی خوا: ﴿إِنْ
 جَعَلْتُمْ كِبَآءَ مَا نُثَبِّتُ عَنْهُ نَكْفَرًا عَنْكُمْ سِئَاتِكُمْ وَنُدْخِلَكُم مَّدْخِلًا كَرِيمًا
 ۳۱﴾ النساء. (واته: نه گهر دوور بکه ونه وه له و تاوانه گه و رانه ی لیسان قه ده غه کراوه،
 نه وه تاوانه بچوو که کانتان بو ده پو شین، وه ده تان خه ی نه شوینیکی چاک و ریزداره وه).
 ﴿ذَلِكَ﴾ واته: ده گونجی ئاماژه بی بو هه موو نه وانه ی له پیشه وه باسکراوه،
 له په یوه ست بوونی ئیستقامه و به رده وام بوون له سه ر ریگای راست، له سنوور
 ده رنه چوون و تینه په راندنی، پالنه دان و نه بوونی مه یل بو لای سته مکاران، فه رمان کردن
 به به جینه هینانی نویژه کان، روونکردنه وه ی که به راستی چاکه کان تاوانه کان لاده بن،
 هه موو نه وانه ﴿ذِكْرَى لِلذَّكْرَيْنِ﴾ تیده گن له وه ی که خوا ﴿فَلَمَّا﴾ فه رمانی پیکردوون و
 قه ده غه ی لیکردوون، هه موو نه و فه رمانه چا کانه جیه جی ده که ن که خیره چاکه
 به رهم ده هینن و ده بنه ریگر بو خراپه و خراپه کاری، به لام شه کاروبارانه پیوستی
 به تیکوشان و ماندوو بوونی نه فس و ده روون هه یه له گه ل ئارام گرتن له سه ری، بو یه
 فه رمویه تی: ﴿وَاصِرٌ﴾ واته: ده روونت به ند بکه له سه ر گو یزایه لی خوا ﴿فَلَمَّا﴾ وه له
 سه ریچی خوا ﴿فَلَمَّا﴾ وه په یوه سته کردنی به نه وه وه، به رده وام به و بی تاقه ت و وه رس مه به
 ﴿فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ﴾ به لکو چاکترین کرده وه یان لیوه رده گری، وه
 پاداشتیان ده اته وه به چاکترینی شه کرده وانه ی نه نجامیان داوه، شا له مه دا هاندانیکی
 مه زن هه یه بو ده سته گرتن و په یوه ست بوون به خو را گری و ئارام گرتنه وه، به هاندانی
 نه فس و ده روونی لاواز بو پاداشتی خوا ﴿فَلَمَّا﴾ هه ر کاتی یزارو خاو بو یه وه.

(۱۱۶): ﴿فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةَ يَنَّهُمْ عَنْ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا
 قَلِيلًا مِمَّنْ أَجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ﴾ ﴿۱۱۷﴾
 کاتی خوا ﴿فَلَمَّا﴾ باسی له ناو بردنی شه ئومه تانه ی کرد که پیغه مه رانیان به درو
 دانا، بیگومان زوریک له وانه لاده ر بوون له ریگای راست، ته نانه ت خاوه ن کتیه
 پیروزه کانیش، هه موو نه وانه ی ده ستیان ده گرت به سه ر ئاینه کاندایه نه مان و په رش و
 بلا و بوون، باسی کرده که به راستی شه نه گه ر له سه ده کانی پیشوودا داینه نابا
 که سانی خاوه ن کتیب له ئومه ته کاندایه که بانگی خه لکیان ده کرد بو ریتمایی و

رېنگريان لیده کردن له خراپه و خراپه کاری، جا مانه وهی ئاینه کانیان به هوی سوودی
 نهوانه وه به دهست هاتووه، نهوان رېژه یان زور کم بوو.
 پوخته ی کاره که نهویه که نهوان به شوینکه وتی پیغه مهران رزگاریان بوو، وه به
 به جیهینانیان به وهی پی هه ستاون له ئاینه که یاندا، وه له سهر دهستی نه مان به لگهی خوا ﷻ
 پیویست بوو له سهر بیروایان، تا نه وهی ده بی بمری و تیا بجی و نه وهش بریاره
 بژی و زیندوو بی با هه ردوولا به به لگهی ناشکرا بی، (واته: کی مسولمان ده بی با
 له سهر به لگه مسولمان بیست، کیش کافرو خوانه ناس ده بیست با نه ویش پاش به لگه
 بیست) ﴿وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أَتَوْا فِيهِ﴾ واته: نهو سته مکارانه شوینی خوشی
 ژیان و رابواردن که وتن، به هیچ شتیکی دیکه نه یانگورپه وه ﴿وَكَانُوا مُحْرِمِينَ﴾ به
 شوینکه وتی هه و او ناره زوو رابواردنه کانیان، نا له بهر نه مه سزایان له سهر پیویست کراو
 له بنج و بنهوانه وه ده رهینران، نا له مه دا هاندانی تیدایه بو نه م تو مته ته که که سانیکی
 تیدا هه بی چاکه خوازو بو خوا صولحاو بی به رانبه به وانه ی که خراپه کارنو ده یانه وی
 ئاینی خه لکی تیک بدهن، په یوه ستن به ئاینی خواوه، بانگی گومرا کاران ده که ن بو
 هیدایه ت و نارام ده گرن له سهر ناخوشی و ناره حه تیه کان.

نه م حاله ته به رزترین حاله ته که ناره زوومه ندان ناره زووی ده که ن، خواونه که شی ده بیته
 پیسه و او سهر مه شق له ئایندا به مه رجی کرده وه کانی به دل سو زیه وه بو په روه ردگاری
 جهان بی.

(۱۱۷): ﴿وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلِهَا مُصْلِحُونَ﴾ ﷻ

واته: هه رگیز خوا ﷻ له ناوی نه بردوه دانیشتوانی شاره کان به سته م کردنی لیان،
 له کاتی که دا نه وان چاکه خواز بوون و به رده و ام بن له سهری، هه رگیز خوا ﷻ له ناوی
 نه بردوون مه گه ر سته میان کرد بی و به لگهی خویان له سهر پیویست بو بی.
 وه ده گونجی مانا که ی: په روه ردگاری تو له ناوی نه بردوه خه لکی شارنیک به هوی نهو
 سته مانه ی که له پیشودا کردوویانه، کاتی که گه راونه ته وه و کرده وهی چاکیان نه نجام
 داوه، بیگومان خوا ﷻ لی خوش بوون و تاوانه کانی پیشوویانی سرپوه ته وه.

تاقىكر دنه وهو به لاو نار هه تى نه نيست ﴿ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴾ هه ده بئى ناسانى بكات بو ناو تاگر كه ساتيگ، كرده وهى خراپه ده كه ن كه ده يانگه به نيته دوزه خ.

(۱۲۰-۱۲۳): ﴿ وَكَلَّا نَقْضُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نَشِئْتُ بِهِءِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴾ ﴿ ۱۲۰ ﴾ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿ ۱۲۱ ﴾ وَأَنْظُرُوا إِنَّا مُنظِرُونَ ﴿ ۱۲۲ ﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿ ۱۲۳ ﴾

﴿ وَكَلَّا نَقْضُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نَشِئْتُ بِهِءِ فُؤَادَكَ ﴾ (واته: هه سووت بو ده گيرينه وه) بو نه وهى دلى پى چه سپاوو نارام بكه ين، وه خو راگر بى وه كو چون پيغه مبرانى خو راگرو به هيز دانيان به خودا گرت، به راستى نه فسو و ده روونه كان به په يره و كردن ده حه سيئه وه و چالاك ده بن له سر كارو كرده وه و كيپر كى ده كه ن له گه ل غه يرى خو ياندا، پشتيوانيش له هه ق ده كه ن به باس كر دنى به لگه كانى و زورى نه وانهى كارى پيده كه ن.

﴿ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ ﴾ نهم سووره ته ﴿ الْحَقُّ ﴾ راستى، هيچ گومانو دوو دليه ك هه لنا گريست به شيوه يه ك له شيوه كان، جا زانست به وه زانسته به هه ق كه گوره ترين فه زلو چا كه كانى نه فسو و ده روونه ﴿ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴾ واته: ناموز گارى پى و هره گرن، خو يان ده پاريزن له و كاره خراپه كانو يادى كاره چا كه كانى پيده كه نه وه كه له لاي خوا ﴿ خُوشه ويسته، ننجنا نه نجامى ده دن.

به لام نه وهى خاوه نيمان نه بى، ناموز گارى و يادخسته وه هيچ سوو ديكيان پيناگه به نيست، بويه فه موويه تى: ﴿ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴾ واته: پاش نه وهى نايه ته كانيان له سر به جي هينرا: ﴿ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ ﴾ (واته: نيوه كرده وه بكه ن له سر) نه و دوخه ي تيايدان ﴿ إِنَّا عَمِلُونَ ﴾ (واته: نيمه ش كار ده كه ين) له سر نه وهى له سه رى بووين ﴿ وَأَنْظُرُوا ﴾ (چاوه رانى بكه ن بزائن) چيمان به سه ر ديت ﴿ إِنَّا مُنظِرُونَ ﴾ (نيمه يش چاوه پرواين) چيتان به سه ر ديت.

بيگومان خوا ﴿ نيوانى نه و دوو ده سته يه يه جيا كرده وه، سه رخستى به نده برواداره كانى نيشان داو دوژمنه به درودانه ره كانى خواشى له ناو برد ﴿ وَلِلَّهِ

غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴿۱۱۸﴾ واته: هیچ شتیکی لیناشاردر ریته وه له شاراوه کان و نه و
 کارو بارانه ی په نهانن ﴿۱۱۹﴾ وَإِلَيْهِ رُجْعُ الْأَمْرِ كُلِّهِ ﴿۱۲۰﴾ له کاروو کرده وه کان، جیای
 ده کاته وه پیس له پاک ﴿۱۲۱﴾ فَأَعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ﴿۱۲۲﴾ واته: ههسته به به ندایه تی
 کردنی، نه ویش هه موو نه وانه یه که خوا ﴿۱۲۳﴾ فَمَا رُبُّكَ بِمَكْرُومٍ ﴿۱۲۴﴾ فَمَا رُبُّكَ بِمَكْرُومٍ ﴿۱۲۵﴾
 بیت، وه پشت به خوا ﴿۱۲۶﴾ وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۲۷﴾ (واته:
 بیگومان په روه ردگارت بی ناگانه له هه ر کرده وه یه ک نیوه ده یکن) له
 خیرو شهر، به لکو بیگومان به زانستی ده وری داوه، وه قه له می به سه ردا هیناوه،
 وه به سه ریدا دیت بریارو پاداشتی.

سوره ته تی (هود) ته واو بوو

سو پاس و ستایش بو خوا

تفسیری سوورتهی (یوسف)

مه ککیه (۱۱۱) نایه ته

به ناوی خوی به به زبانی به خشنده

(۳-۱): الر تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ

الْمِثِينِ ﴿۱﴾ اِنَّا اَنْزَلْنَاهُ قُرْءَانًا

تَعْقِلُونَ ﴿۲﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ اَحْسَنَ

الْقَصَصِ بِمَا اَوْحَيْنَا اِلَيْكَ هَذَا الْقُرْءَانَ

وَ اِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْعَافِيْنَ ﴿۳﴾

الر تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمِثِينِ ﴿۱﴾

اِنَّا اَنْزَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا ﴿۲﴾ واته: خوا

هه وال ده دات که ده که کانی قورشان

بریتین له ﴿۱﴾ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمِثِينِ ﴿۱﴾ واته: وشه و مانا کانی روون و ناشکران، له

روون و ناشکرایه کانی نه ویه که به زمانی عه به بی دایه زانده که روونترینیانه،

هه مو و شه روون کردنه وانه ﴿۲﴾ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۲﴾ واته: تا سنوروو بنه ماو لقو

فرمان و قده غه کراوه کانی بیاریزن، نه گهر به وه دلنیا بوون و به دله کانتان زاناریتان

له سر وهر گرت، شه وه کرده وه به جهسته و ملکه چسوون به ره هم دیت، وه ﴿۳﴾ لَعَلَّكُمْ

تَعْقِلُونَ ﴿۳﴾ واته: تا عه قل و ژیریتان زیاد ده بیت به دووباره کردنه وهی مانا به رزو

پیروزه کانی، له قوناغیکه وه بو قوناغیکی ته و اوو به رزتر بچن.

﴿۲﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ اَحْسَنَ الْقَصَصِ ﴿۲﴾ واته: نه ویش به هوی راستگویی و جوانی ده برپین و

واتا کانی ﴿۳﴾ بِمَا اَوْحَيْنَا اِلَيْكَ هَذَا الْقُرْءَانَ ﴿۳﴾ واته: به وهی که نه م قورنانه هه مو و سروس و

نیگا کانی له خو گرتوه که بو مان دابه زانده ووی، وه به هوی به وه فه زلو چاکه ی تومان

داوه به سر سه رجه م پیغمبه راندا، نه ویش منه ت و چاکه ی ته و اووه له لایه نی خواوه ﴿۴﴾

﴿۳﴾ وَاِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْعَافِيْنَ ﴿۳﴾ واته: تو نه تده زانی کتیب و ایمان چه

پیش شه وهی وه حی و سروس ت له لایه ن خواوه ﴿۴﴾ بُوْ بَكْرِيْتٍ، به لکو تیمه کردمان

به نوورو رۆشنايه ك به ويستی خوْمان هيدايه تى به ننده كانى پئنده ده ين، كاتىك كه به گشتى وه سفى شهو چيرۆ كانه ي كرد كه له قورئاندا باسكراوه، له باشترين و چاكترين چيرۆ كه كانن، يئگومان له هيچ كتييىك له كتييه كاندا چيرۆ كيكي لهم شيوه ده ست ناكه وى، كه له قورئاندا هه يه، ئنجا باسى چيرۆ كى يوسف عليه السلام باوكى براكانى ده كات، كه به سه رهاتىكى زۆر سه رسوره ينه رو جوانه، فه رمويه تى:

(۱-۶): ﴿إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿۱﴾ قَالَ يَبْنَؤُ لَا نَقْصُصُ رُءْيَاكَ عَلَيَّ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۲﴾ وَكَذَلِكَ يَجْنِبُكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَمَّهَا عَلَىٰ أَبَوَيْكَ مِن قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۳﴾﴾

بزانه خوا عليه السلام باسى كردوه شهو (واته: خوا) چاكترين چيرۆك لهم كتييه دا بو يئغه مبه ره كه ي عليه السلام باس ده كات، پاشان باسى ئه م چيرۆ كه ي كردوه به دوورو دريژى، هه ره كه ستيك يه ويئت ته واوى بكات، يان به چاكتر باسى بكات، به وه ي له ميژوى كتييه ئيسراييليه كاندا باسكراوه كه هيچ سوودىكى نيه، وه هيچ هه لقه به كى گواسته وه شى نيه و زۆر به يشى درۆيه، شهو خۆ سه پاننده به سه ره خوادا، ته واو كه رى شتيكه وا گومان ده بات شهو ناته واوه، شهو وه ندهت به سه شتيك بگاته شه م راهى ناشرينيه، يئگومان زياد كراوانى شه م سووره ته له زۆرىك له ته فسيره كاندا په ره له درۆى ناشرين و كۆمه له شتيكى نابوت كه پئچه وانه ي شه وه يه خوا عليه السلام باسى كردوه، پئويسته له سه ره مسولمان تيگه يشتن له وه وه رىگري كه خوا باسى كردوه، جگه له شه وه واز له وانى تر به يئنى كه له يئغه مبه ره وه عليه السلام نه گواستراوه ته وه.

كه ده فه رموى: ﴿إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ ﴿۱﴾ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿۲﴾﴾ (واته: به راستى من خه ويكى سه ير م بينيوه، بينم: يازده شه ستيره و خۆرو مانگ سوژده م بو ده بن) شه م خه وه پئشكه وت له وه ي كه يوسف عليه السلام په لو پايه ي به رزى پئى گه يشت له دنياو دوارۆژدا، بهو شيوه به شه گه ره خوا كاريكى گه وه رى بوى، پئشه كيه كى بو ده هينته پئش، تا بيته سه ره تا به ك بۆى و ئاسانكاريه ك بو كارو باره كانى، وه خۆ ئاماده كردن به وه ي كه ناخۆشى و نا په حه تى ديئت به سه ره به ننده دا له و پئناوه دا، وه ك سوژىك بو به ننده كه ي و چا كه به ك بۆى،

پي بيهن، كه تو يبي به سه روڪ و ده سه لاتدار به سه ريانه وه، ﴿كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ وازي ليناھيني به شه وو به روژ وه به نهيني و ناشكرا، بويه دوور كه وتنه وه له وه كارانه ي كه ده بيته مايه ي شه وه ي زال ييت به سه ر ثينساندا پيوسته، يوسف فه رمان ي باو كي به جيھينا وه وه والي نه دا به برا كاني، به لكو شارديه وه ليسان.

(٩-٧): ﴿لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِلْسَّائِلِينَ ﴿٧﴾ إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا مِمَّا مَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾ اقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَحُلْ لَكُمْ وَجَهُ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ ﴿٩﴾﴾

خو! ده فه رموي: ﴿لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ﴾ واته: به راستي به سه رهاتي يوسف و برا كاني كه ليك به لگه وه پهندي زور جواني تيدايه، ﴿لِلْسَّائِلِينَ﴾ واته: بو هموو نه وانه ي له وه رووداوه ده پرسن به زماني حال يان به زماني وتن، بيگومان تنها پرسيار كه ران په ندو وانه ي ليوه رده گرن، به لام نه وانه ي پشتيان تيكردوه سوود له به لگه وه نيشانه كان وه رنا گرن، تنانه ت چيروك و روونكردنه وه كانيش.

﴿إِذْ قَالُوا﴾ (كاتيك) له نيواني خو ياندا (وتيان): ﴿لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ﴾ واته: بنيامين، براي دا يكو و باو كي، نه گه رنا هم مو يان براي يه كتر بوون ﴿أَحَبُّ إِلَيْنَا مِمَّا مَحْنُ عُصْبَةٌ﴾ واته: ده سه ته و كو مه له پيا ويكي، چون فه زلي شه دو وانه ده دا به سه ر ئيمه داو نه رم و نيانيان زياتر بو ده نويني؟! ﴿إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ واته: له هله يه كي روون و ناشكرا دايه، له بهر شه وه ي فه زلي شه دو وانه ي داوه به سه ر ئيمه دا به بي هو كاري كه بييين، ﴿اقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا﴾ واته: له پيش چاوي باو كي بيشار نه وه وه فرييده نه شوينيكي چول كه باو كي نه تواني بييني، نه گه ر ئيوه يه كي له م دوو كاره بكه ن (كوشتي، يان فريداني له شوينيكي چول) ﴿يَحُلْ لَكُمْ وَجَهُ أَبِيكُمْ﴾ واته: نه و كاته يه كلا ده بيته وه بو ئيوه و سوژو خوشه ويستيان بو ده رده بري، بيگومان شه دلي سه ر قال بووه به يوسف وه ناتواني روو بكا ته ئيوه، ﴿وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ﴾ واته: له پاش شه واره ﴿قَوْمًا صَالِحِينَ﴾ واته: ده گه ر ئينه وه بو لاي خوا و داواي ليخوش بووني ليده كه ن له پاش شه و تا وانه ي نه جامتاندا، سوور بوون له سه ري و ته و به يان پيشخست پيش نه جامداني تا وانه كه، تا به ناساني نه جامي بده ن، بو شه وه ي ناشريني شه و تا وانه

لە پێش چاویان نەمینی و هەندیکیان بێنە مایە هاندان بۆ هەندیکێ تریان.
(۱۰): ﴿ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَالْقَوْهَ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ يَلْقَاهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿۱۰﴾

دەفەرموی: ﴿ قَالَ قَائِلٌ ﴾ (یە کێک) لە براکانی یوسف، ئەوانە ی که وێستیان بیکوژن یان دووری بخەنەو (وتی): ﴿ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ ﴾ بە راستی کوشتنی تاوانیکێ مەزن و ناشرینە، مەبەستیش ئەو بەو دوور بخەیتەو لە باوکی بەبی کوشتن، بە لام بۆ دوورخستەوێ گەشتن بەو پرپارە ی که فریسی بەدەنە ﴿ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ ﴾ واتە: (ناو بیریکێ قۆلەو) وە پەیمانێ لێوەردە گرن که دەربارە ی ئێو هیچ نەلی، تەنھا ئەو نەبی که ئەو کۆیلە یە کی سەرپنجیکارە، لەبەر ئەو ی ﴿ يَلْقَاهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ ﴾ ئەوانە ی که بۆ شوپێنیکێ دوور دەپۆن و لەو ی دەپارێزن. ئەم قسە کەرە (که برای یوسف بوو) جواترین بۆچوونی هەبوو لە ناویاندا دەربارە ی یوسف، وە لە خواترسترین و خۆپارێزترینیان بوو لەم کێشە یەدا، بێگومان هەندێ خراپە سوکترە لە هەندیکێ تر، وە زیانی سووک و ئاسان زیانی گەورە ی پێ لا دەبری.

(۱۱-۱۴): ﴿ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصْحُونَ ﴿۱۱﴾ أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿۱۲﴾ قَالَ إِنِّي لِيَحْرُثُنِي أَن تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَن يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿۱۳﴾ قَالُوا لَئِن أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَيْرُونَ ﴿۱۴﴾

کاتیکی که رێککەوتن لەسەر ئەم بۆچوونە ﴿ قَالُوا ﴾ واتە: براکانی یوسف بۆ ئەو ی بگەن بە نامانجە کانیان بە باوکیان وت: ﴿ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصْحُونَ ﴾ واتە: چ شتیک وات لێدە کات که لە ئێمە بترسی دەربارە ی یوسف، بەبی ئەو ی هیچ هۆکارێک هەییست؟! ﴿ وَإِنَّا لَهُ لَنَصْحُونَ ﴾ واتە: لە کاتیکیدا که ئێمە بۆ ئەو دلسۆزین، ئەو ی بۆ ئەو پیمان خوشە بۆ خۆمانیش بە هەمان شیو، ئەمە بەلگە یە لەسەر ئەو ی یە عقووب ^{التَّائِبِينَ} رێگە نادات یوسف لە گەل براکانیدا بچن بۆ چۆلەوانی و هاو شیو ی.

کاتی خۆیان لەو تۆمەت و گومانە بەری کرد که بە هۆیەو لە گەلیاندا نایبیریت، باسی ئەو یان بۆ کرد که ئەو زۆر بەرژەو هەندی یوسفی دەوی و خوشی دەوی که

وا پیوست ده کات له گه لیاندا نه ینیری، وتیان: ﴿أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ﴾
 واته: لهو ده شته چی پینخوشه با بو خوئی بیکات ﴿وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ واته:
 ده پاریزین له هر شتیک تووشی بیی.

وه لأمی دانه وه و فهرمووی: ﴿إِنِّي لَيَحْزَنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ﴾ واته: تنها به بردنی
 یوسف خه مبار ده بم و زور سه خته به لاهه وه، چونکه توانای فیراقیم نیه، نه گهر
 چی ماوه به کی که میش بی، له بهر نه مه ریگری کرد له ناردنی ﴿وَأَخَافُ أَنْ
 يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ﴾ واته: گوئی نه ده نی و لیبی بیئاگا بن،
 چونکه منداله ناتوانی خوئی له گورگ پاریزی ﴿قَالُوا لَنْ نَأْكُلَهُ الذِّئْبُ
 وَنَحْنُ عُصْبَةٌ﴾ واته: کومه لیکن سوورن له سهر پاراستی ﴿إِنَّا إِذَا لَخِیرُونَ﴾
 واته: نه خیرمان تیدایه نه سوود، نه گهر گورگ بیخوات و نه توانین سر که وین
 به سه ریدا.

کاتی که پیشه کی ناردنیان بو باو کیان روونکرده وه که هیچ مه ترسیه کی له سهر
 نیه، نه ویش ریگای پیاندا له گه لیاندا ده ربچیت بو گه مه و که یف خووشی.

(۱۵-۱۸): ﴿ فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۱۵﴾ وَجَاءَهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿۱۶﴾ قَالُوا يَا بَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا فَاكْكَلْهُ الدَّرْتُبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿۱۷﴾ وَجَاءَهُ عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿۱۸﴾

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۱۵﴾ وَجَاءَهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿۱۶﴾ قَالُوا يَا بَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا فَاكْكَلْهُ الدَّرْتُبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿۱۷﴾ وَجَاءَهُ عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿۱۸﴾ قَالُوا يَا بَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا فَاكْكَلْهُ الدَّرْتُبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿۱۷﴾ وَجَاءَهُ عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿۱۸﴾

﴿ فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ وَاتِهِ: كاتيك كه براكانى يوسف، يوسفیان برده دهرهوه پاش وهر گرتنى مؤلته

له باوكى، سوور بوون له سهر شهوى كه فریى بدنه ناو بیریکهوه، وه ک چؤن پیشتر شهو بریاره یان دابرو، ده یانتوانی شم کاره بکن له بهر شهوى كه به ک دهنگ بوون له سهرى، بویه توانای خویانیان به کارهینا و جیه جیان کردو خستیانوه ناو بیریکهوه.

پاشان خوا ﴿﴾ بهزه یی پدهاتهوه وه حى بؤ نارد، لهو حالته ناره حته و ناهه موارده دا: ﴿ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴾ واته: رؤؤیک دى تو رزگارت ده بی، سهر زه نشتی شهوان ده که یته وه والیان پیده دهی له سهره نجامدانی شم کاره یاندا، له کاتیکدا شهوان ههست ناکهن که شهوه توی.

شمه مژدهی تیدایه بهوهی که رزگاری ده بی لهوهی تیی که وتوهوه، وه خوا ﴿﴾ کوی ده کاتهوه له گهل خانه واده و براکانیدا به سهر به رزی تواناو دهسه لاتی له سهر زه ویدا. ﴿ وَجَاءَهُ وَابَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴾ هتا دوا که وتنه که یان درهنگ بی له کاتی سروهستی خویدا، وه گریانه که یان بیته به لگه و نیشانه له سهر راستگویان، بویه عوزرو بیانویه کی درویان هینایه وه و تیان: ﴿ قَالُوا يَا بَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ ﴾

واته: **ثُمَّ رَوَّضْتِنَا غَارَ غَارَيْنِ يَانَ يَشْبَرَ كِي بَكِهِن** ﴿١٥﴾ **وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعَانَا** ﴿١٦﴾ **تَابُو خَوَى پَشُوو بَدَات** ﴿١٧﴾ **فَأَكَلَهُ الذَّبُّ** ﴿١٨﴾ **لَهُو كَاتَهَى ثِمَه دِيَار** **نَه مَائِنُو يَشْبَرَ كِيمَان دَه كَرَد**، ﴿١٩﴾ **وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ** ﴿٢٠﴾ **واته:** **ته گهرچی بیانووش بهینتیه وه بهم بیانووه، شه وه دیاره تو بروا به ثیمه ناکه ی** **له بهر شه وه خه م و په زاره یه ی له سه ر دلته بو یوسف، به لام بروا پینه کردنی** **تو ریگری له ثیمه ناکات که بیانووی راسته قینه نه هینه وه، هم مو نه مانه** **جه ختکر دنه وه بوو له سه ر پاساوه که یان، شه وه ی که جه ختیان لیکر دوه، شه وان** **﴿٢١﴾ وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ** ﴿٢٢﴾ **وا پشانیاندا که شه وه خوینی یوسفه کاتی** **گورگه که خوار دوویه تی، به لام باو کیان هر گیز بروای به وه نده کرد، ﴿٢٣﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ** ﴿٢٤﴾ **واته: نفس و دهروونتان شتیکی ناشرینی لا جوان کردوون** **له جیا کردنه وه ی من و یوسف، چونکه به لگه و نیشانه ی بینی بوو، وه ههستی** **پیکر دبوو، به تایهت له وه خه وه ی یوسف که بو ی گیزا به وه، به لگه یه له سه ر** **شه وه ی که وتی: ﴿٢٥﴾ فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا نَصِفُونَ** ﴿٢٦﴾ **واته: من پیشه م** **شه وه یه پی شه هستم، شه ویش شه وه یه نارام بگرم له سه ر شه م میحنهت و ناخوشیه** **به نارامگرتنیکی جوان، دوور بیت له تووره یی و سکالا بردن بو لای خه لکی،** **وه پشت به خوا ده به ستین له سه ر شه وه، نه ک له سه ر تواناو هیزی خووم، له** **ناخی خوزیدا شه په یمانه ی دا، وه سکالای برد بو لای به دیهینه ری که ده فهرموی:** **﴿٢٧﴾ قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِي وَحُرْبِي إِلَى اللَّهِ** ﴿٢٨﴾ **یوسف. له بهر شه وه ی سکالا بردن بو** **لای به دیهینه ر، پیچه وانه ی نارامگرتنیکی جوان نیه، چونکه پیغه مبه ر ﴿٢٩﴾ نه گهر** **په یمانتیکی بدایه جیه جیی ده کرد.**

(۱۹-۲۰): ﴿٢٠﴾ **وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ. قَالَ يَا بَشْرَى هَذَا غُلْمٌ وَأَسْرُوهُ بَضْعَةً** **وَاللَّهُ عَلَيْهِمْ بِمَا يَعْمَلُونَ** ﴿٢١﴾ **وَشَرُّهُ بِشْمٍ يُخْسِرُهُمْ مَعْدُودَةً وَكَانُوا فِيهِ مِنَ** **الزَّاهِدِينَ** ﴿٢٢﴾

یوسف له ناو بیره که دا مایه وه تا ﴿٢٠﴾ **وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ** ﴿٢١﴾ **واته: قافله یه ک به ره و** **میسر ده روشتن (هاتن) ﴿٢٢﴾ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ** ﴿٢٣﴾ **واته: ناو هه لگوزو دولچه کانیان نارد** **ناویان بو هه لیئن و ناویان بو ناماده بکن، ﴿٢٤﴾ فَأَدْلَى** ﴿٢٥﴾ **شه و ناو هه لگوزره** **﴿٢٦﴾ دَلْوَهُ** ﴿٢٧﴾ **(دای هیشته بیره که وه) کاتیک که هه لیکیشا یوسف خوی هه لواسیبوو**

پایدا ﴿ قَالَ يَبْتُرَى هَذَا غَلْمٌ ﴾ واته: موژده بیټ ئه‌مه مندالیکی گران به‌هایه ﴿ وَأَسْرُوهُ يَضْعَةٌ ﴾ شهو کات براکانی یوسف لیه‌وه نزیک بوون، به کییک له کاروانیه کان یوسفی لی کرین ﴿ بِشَمَنِ بَحْسٍ ﴾ واته: به نرخیکی زور کم، که هه بهم فه‌رمایشته ته‌فسیری کردوه: ﴿ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴾

چونکه شهوان هیچ مه‌به‌ستیکیان نه‌بوو ته‌نها شهوه نه‌بی که له‌به‌رچاو باوکی بیشارنه‌وهو دووری بخه‌نه‌وه، وه مه‌به‌ستیکیان شهوه نه‌بوو ییفرۆشن و سوود له پاره‌که‌ی وه‌ربگرن. مانای شه‌مه‌ش شه‌وه‌یه: کاروانیه که کاتییک که دوزیان‌ه‌وه سوور بوون له‌سه‌ر شه‌وه‌ی بیشارنه‌وه، وه بیگین به‌یه کییک له‌وشت و مه‌کانه‌ی له‌گه‌لیاندایه، تا براکانی هاتن گومانیان برد که شهوه به‌نده‌یه کی له‌فرمان ده‌رچووه، بویه به‌و پاره‌که‌مه کریان، وه به‌ستیانه‌وه بو شه‌وه‌ی رانه‌کات.

(۲۱): ﴿ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِأَمْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَخْذَهُ. وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ. مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ. وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ ﴾

ده‌فه‌رموی: ﴿ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِأَمْرَأَتِهِ ﴾ واته: کاتی که کاروانچه‌کان بردیان بو میسرو له‌وی فرۆشتیان، پاشاو عه‌زیزی میسر کری، کاتی که کری سه‌رسام بوو پی، وه‌سه‌تی بو ژنه‌که‌ی کردو وتی: ﴿ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَخْذَهُ. وَلَدًا ﴾ واته: یان وه‌ک به‌نده‌یه‌ک به‌ه‌موو شیوه‌یه‌ک سوودی لیوه‌رده‌گرین، یان وه‌ک مندالیکی خۆمان چیژی لیوه‌رده‌گرین، ده‌کری عه‌زیزی میسرو خیزانه‌که‌ی مندالیان نه‌بووی ﴿ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ ﴾ واته: وه‌ک چۆن ئاسانمان کرد که عه‌زیزی میسر بیکری و به‌م شیوه‌یه‌ریزی لیگری، شه‌مه‌شمان کردوه به‌پیشه‌که‌ی بو شه‌وه‌ی له‌سه‌ر زه‌ویدا جیگیری بکه‌ین ﴿ وَلِنُعَلِّمَهُ. مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ﴾ شه‌گه‌ر به‌نیته‌وه‌وه هیچ کارو خه‌میکی نه‌بی جگه له‌زانست، شه‌وه ده‌بیته هۆکاری شه‌وه‌ی زانستیکی زور قیری له‌زانستی چاره‌سه‌ر کردنی کیشه‌و گرفته‌کان، وه زانستی لیكدانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کان و غه‌یری وانیش ﴿ وَاللَّهُ عَلِيمٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ ﴾ واته: فه‌رمانی خوا ﴿ جِيهَ جِي كِرَاوَهَ ﴾ هیچ شتیکی ناتوانی به‌تالی بکاته‌وه‌وه له‌روویدا رابوه‌ستی، ﴿ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ ﴾

النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۲۱﴾ واتہ: (بہ لام زؤریہی خہ لکی نایزانن) لہبر ٹہوہیہ ٹہوہی لیانہوہ دہردہ چیؑ کہ دہردہ چیؑ لہ سنور بہ زاندنی ٹہ حکامہ قہ دہریہ کانی خوا ﷺ، بیگومان ٹہوان زؤر بیٹواناوا لاوازترن لہوہدا.

(۲۲): ﴿وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ ۖ ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۲۲﴾﴾:

دہفہرمویؑ: ﴿وَلَمَّا بَلَغَ﴾ (وہ کاتیک) یوسف (گہ بشتہ) ﴿أَشُدَّهُ﴾ واتہ: تہواوی ہیژی مہعنویو ہستہوہری، شایستہی ٹہوہ بوو کہ ٹہرکی قورسو گران بخہینہ ٹہستوی، لہ پیغہمہرایہتی ﴿ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا﴾ واتہ: کردمان بہ پیغہمہرو زاناو پاریزکار ﴿وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ لہ بہندایہتی بہدیہینہردا بہ کوشش کردنو ٹاموژگاری تیایدا، وہ بہ سوود گہ یاندنو چاکہ کردن لہ گہل بہندہ کانی خوادا ﷺ، پیان دہبہخشین لہ کوی پاداشت لہسہر چاکہ کانیان بہ زانستی بہ سوود، ٹہمہ بہلگہیہ لہسہر ٹہوہی یوسف پلہی ٹیحسانی تہواو کرد، خوا حوکم و دہسہ لاتی پیدا لہ ناو خہ لکیدا، وہ زانستی زؤرو پیغہمہرایہتی پیؑ بہخشی.

(۲۳-۲۹): ﴿وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا
عَنْ نَفْسِهِ، وَعَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ
لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ
إِنَّهُ لَا يَفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ هَمَّتْ
بِهِ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَا بُرْهَانَ رَبِّهِ
كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ
إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾
وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ، مِنْ دُبُرٍ
وَأَلْفَيَْا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ
أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَوَدْتَنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ
شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَتْ قَمِيصُهُ قَدْ
مِن قَبْلِ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾
وَإِنْ كَانَتْ قَمِيصُهُ قَدْ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ

وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَعَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ
وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ
إِنَّهُ لَا يَفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ وَهَمَّ بِهَا
لَوْلَا أَنْ رَأَا بُرْهَانَ رَبِّهِ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ
وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَأَسْتَبَقَا
الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ وَالْأُخْرَى سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ
قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَوَدْتَنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ
أَهْلِهَا إِنْ كَانَتْ قَمِيصُهُ قَدْ مِنْ قَبْلِ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ
الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِنْ كَانَتْ قَمِيصُهُ قَدْ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ
مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَا قَمِيصَهُ قَدْ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ
مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٨﴾ إِنَّ كَيْدَ كُفْرًا يَكْتُمُونَ عَظِيمٌ ﴿٢٩﴾ يُوسُفُ لَمْ يَرِ
هَذَا وَاسْتَغْفِرِي لِذَنبِكِ إِنَّكَ كُنتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٣٠﴾
﴿٣١﴾ وَقَالَ يَسُوْفُ فِي الْمَدِينَةِ لَمَّا رَأَى الْمَوْتَ وَرَوَدَتْهَا
عَنْ نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾

مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَا قَمِيصَهُ قَدْ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي لِذَنبِكِ إِنَّكَ كُنتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾
به راستی نم به لآو میجنه ته گه وره به مزنتره له سه ر یوسف ^{الطیة} له به لآو میجنه تی
برا کانی، نارام گرتنی له سه ر مزنترین پاداشته، چونکه به ویستی خوی نارامی له سه ر
گرت له گه ل بوونی هو کارنیکی زور بو روودانی کاره که، خوشه ویستی خوی پیشخت
به سه رید، به لآم نارامگرتن له سه ر به لآی برا کانی ناچاری بوو، وه ک نهو نه خوشیانه ی
تووشی مرؤف ده بیی به بیی ویستی خوی، هیچ ده رجه به کسی نیه ته نها نارامگرتن نه بیی
له سه ری، پیی خوش بیی، یان پیی ناخوش بیی، بهو شیوه به یوسف ^{الطیة} له مالی
عزیزی میسر به ریزه وه مایه وه، وه جوانه کی ته واو سه رسور هینه ری هه بوو، که
بیووه مایه ی نه وه، که ﴿وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ﴾ واته: نهو مندالو
خزمه تکاری نهو بوو، له ژیر فرمانیدا بوو، له به ک شوینی نیشته جی بووندا بوون،
ناسان بوو کاری لهو جووره بکری به بیی نه وهی که س بزانیو مرؤف ههستی پییکات
﴿وَعَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ﴾ موسیبه ته که زیادی کرد، به وهی که ده رگا کانی داخست و

شوئنه که چۆل بوو، هه‌ردوو کیان بیخه‌م بوون له‌وه‌ی که‌سێک بیته ژووره‌وه، به‌هۆی گرتن و داخستنی دهر گاکانه‌وه، بانگی یوسفی کرد بۆ لای خۆی ﴿وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ﴾ واته: کاری خراپم له‌گه‌ل بکه‌و رووم تیبکه، له‌گه‌ل ئەمه‌دا ئەو غه‌ریه‌و بیگانه‌یه، له‌غه‌ریبیدا شهرم که‌متر ده‌کری، وه‌ک ئەوه‌ی له‌ناو که‌سو و کاری خۆیدا بی، ئەو دیله‌و له‌ژێر ده‌ستیدایه، ئافره‌ته‌که‌ش سه‌ییدو گه‌وره‌یه‌تی، ئەوه‌نده‌ش جوانه‌که‌ بیته‌مایه‌ی نزیکبوونه‌وه، وه‌ئویش گه‌نجیکی تازه‌پێگه‌یشتوه، هه‌ره‌شه‌ی لی‌کردبوو ئە‌گه‌ر نه‌چینه‌لایه‌وه‌ ده‌بخاته‌به‌ندیخانه‌وه، یان سزایه‌کی سه‌ختی ده‌دات.

ئارامی گرت له‌سه‌ر سه‌رپێچی کردنی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ له‌گه‌ل بوونی هۆکاری به‌هیز تیایدا، له‌به‌ر ئەوه‌حه‌زی جولا بۆ لای، به‌لام له‌به‌ر خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ وازی لی هینا، ویستی خوای پێشخست به‌سه‌ر ویستی نه‌فسی فه‌رمانکه‌ر به‌خراپه، وه‌به‌لگه‌و نیشانه‌ی خوای بینی-ئویش ئەو زانست و بروایه‌بوو که‌ پێویست ده‌کات واز به‌ینی له‌هه‌موو قه‌ده‌غه‌کراویکی خوا-بوو به‌مایه‌ی ئەوه‌ی دوور بکه‌ویته‌وه‌ له‌و تاوانه‌گه‌وره‌یه، وه‌ ﴿قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ﴾ واته: په‌نا ده‌گرم به‌خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ له‌وه‌ی کاری واقیزه‌ونو ناشرین بکه‌م، چونکه‌ ده‌بیته‌مایه‌ی تووره‌بوون و خه‌شم و قینی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾، وه‌له‌به‌ر ئەوه‌ی خیانه‌ته‌له‌به‌رانبه‌ر ئەو که‌سه‌ی که‌ ریزی لی‌گرتوووم په‌نای داوم، ناکری له‌به‌رانبه‌ر ئەو چاکه‌دا من خراپه‌ی و ناشرین بکه‌م، به‌راستی ئەمه‌مه‌زترین سه‌تمه، سه‌تمکاریش سه‌رناکه‌وی. به‌بوختی ئەوه‌ی بووبه‌مایه‌ی به‌ربه‌ست له‌و تاوانه‌خۆپاریزی و ته‌قوای خوا بوو، وه‌له‌به‌ر چاو گرتنی مافی گه‌وره‌که‌ی بوو که‌ ریزی لی‌گرتبوو، وه‌باشترین جینگای بۆ داوین کردبوو که‌ ماله‌که‌ی خۆیه‌تی، وه‌نه‌فسی خۆی پاراست له‌سه‌تم کردن که‌ بیگومان ئەوه‌ی سه‌تم بکات سه‌ر که‌وتوو نابیی، به‌هه‌مان شیوه‌مه‌تی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ به‌سه‌ریه‌وه‌له‌نیشاندانی به‌لگه‌ی ئیمان که‌ له‌دلیدایه‌ده‌بیته‌مایه‌ی جیه‌جیکردنی فه‌رمانه‌کانی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ و دور که‌وتنه‌وه‌له‌خراپه‌کان، کۆکه‌ره‌وه‌ی هه‌موو ئەوانه‌وای کرد، خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ له‌و کاره‌زۆر خراپ و قیزه‌ونه‌ی دور خسته‌وه، چونکه‌به‌نده‌یه‌ک بوو له‌به‌نده‌دلسۆزه‌کان، ئەوانه‌ی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ هه‌لیژاردوون و تابه‌تی کردوون به‌خۆی، نازو نعه‌مه‌ته‌کانی به‌سه‌ردا رشتوون، له‌خراپه‌کاریه‌کانیش دووری خسته‌وه‌تا بین به‌باشترین به‌دیبه‌ئراوه‌کانی. کاتی‌ک که‌ به‌رگری کرد له‌وه‌لامدانه‌وه‌ی داواکاریه‌که‌ی پاش هه‌ولیکی زۆر، رۆشتو رایکرد به‌ره‌و لای دهرگا‌که‌ به‌لکو رزگاری بی له‌و فیتنه‌یه، شاژنیش به‌دوایدا تاله‌

دواوه ده‌ستی له کراسه‌که‌ی گیر بوو درپاندی، کاتی که گه‌یشتن به‌ده‌رگا‌که (یوسف بوو رزگار بوون و شازن به‌دوای حه‌زی خویدا) له‌و کاته‌دا، هه‌ردوو کیان له‌به‌رده‌م ده‌رگا‌که‌دا تووشی می‌رده‌که‌ی هاتن، شتیکی زور ناخوشی بینی، ژنه‌که‌ی ده‌ستپیشخه‌ری کرد بوو دروو کردن که‌گوایه‌یوسف هه‌و‌لیداوه‌ده‌ستی بوو بیات، وتی: ﴿مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا﴾ نه‌یوت: (من فعل بأهلك سوءاً) تا‌خوی‌ئو‌یش به‌ری بکات له‌و کاره‌قیزه‌ونه. ته‌نها‌قه‌له‌سه‌ر ویستو هه‌ولدانه ﴿إِلَّا أَنْ يُسَجَّنَ أَوْ عَذَابَ آلِيمٍ﴾ واته: به‌ند بکری، یان سزا بدری به‌سزایه‌کی به‌ئیش.

(یوسف) خوی به‌ری کرد له‌و تۆمه‌ته‌ی که‌شازن دایه‌پالی، فه‌رمووی: ﴿هِيَ زَوَدَتْنِي عَنْ نَفْسِي﴾ (واته: نه‌خیر وانیه‌ئو هه‌و‌لیکی زوریدا بوو کاری ناپه‌سند، منیش قبوولم نه‌کردو هه‌له‌اتم) له‌و کاته‌دا ده‌کریت هه‌ردوولا راست بکه‌ن، نه‌زانرا کی راست ده‌کات، به‌لام خوا ﴿يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ الْأَعْيُنَ﴾ بوو راستی نیشانه‌ی داناوه‌که‌به‌لگه‌بن له‌سه‌ری، ده‌کری هه‌ندی له‌به‌نده‌کان بی‌زانن و هه‌ندیکیان نه‌یزانن، خوا ﴿يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ الْأَعْيُنَ﴾ له‌و کیشه‌یه‌دا به‌فهللی خوی راستی ئه‌و دووانه‌ی ده‌رخست، پیغه‌مه‌ره‌که‌ی خوی یوسف عليه السلام به‌ری کرد، شایه‌تی له‌خزمانی شازن شایه‌تی دا به‌نیشانه‌یه‌ک که‌له‌لای هه‌ر کامیان بی‌ئوه‌راستگۆیه، وتی: ﴿إِنْ كَانَتْ فَمِصَّةُ قُدِّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكٰذِبِينَ﴾ (واته: نه‌گه‌ر کراسه‌که‌ی یوسف له‌پیشه‌وه‌درایی ئه‌وه (شازن) راستی کرده‌و یوسف له‌دروزنانه) چونکه‌ئوه به‌لگه‌یه‌له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ئو رووی تیک‌رده‌وه‌هه‌ولی داوه، وه‌شازنیش ویستویه‌تی به‌رگری له‌خوی بکات، بۆیه‌له‌پیشه‌وه‌کراسه‌که‌ی دراوه.

﴿وَإِنْ كَانَتْ فَمِصَّةُ قُدِّ مِنْ دُبُرٍ فَكٰذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصّٰدِقِیْنَ﴾ (واته: نه‌گه‌ر کراسه‌که‌ی یوسف له‌پشته‌وه‌درابوو، ئه‌وه (شازن) دروی کرده‌و، (یوسف) یش راستی کرده‌و) چونکه‌ئوه به‌لگه‌یه‌له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی لی رایکرده‌و، شازنیش دوای که‌وتوه‌و ده‌ستی بوو برده‌و سه‌ره‌نجام کراسه‌که‌ی له‌دواوه‌دراوه.

﴿فَلَمَّآ رَأٰ فَمِصَّةُ قُدِّ مِنْ دُبُرٍ﴾ (واته: جا کاتیک که (میرده‌که‌ی) بینی کراسه‌که‌ی له‌پشته‌وه‌دراوه) به‌وه‌راستی و پاکی یوسف عليه السلام بوو ده‌رکه‌وت، وه‌زانی ژنه‌که‌ی دروی کرده‌و، میرده‌که‌ی وتی: ﴿إِنَّهُمِنْ كَعْبِدُكُنَّ إِنَّ كَعْبِدُكُنَّ عَظِيمٌ﴾ (واته: به‌راستی ئه‌و کاره‌هه‌ر له‌پیلان و فرت و فیلی ئیوه‌ی ژنانه، چونکه‌فیلی ئیوه‌گه‌لیک گه‌وره‌یه). ئایا له‌م‌قیله‌مه‌زتر هه‌یه‌که‌خوی بیه‌ری کرد له‌وه‌ی که‌خوی ویستی خوشی کردی،

وه تومه تي داوه پال پيغه مبهري يوسف عليه السلام! پاشان كاتي عه زيزي ميسر، ميړده كه ي، ليكولينه وه ي له كاره كه كرد، به يوسف وت: ﴿يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا﴾ واته: واز له و باه ته بهينه وه له بيري خو تي بيه روه وه با كه س نه زاني، بو نه وه ي خانه واده كه ي دا پوشي ﴿وَأَسْتَغْفِرِي﴾ توش نه ي شازن ﴿لَذُنُوبِكِ إِنَّكَ كُنتَ مِنَ الْخَاطِئِينَ﴾
 فرماني به يوسف كرد به خو پاراستن، نه وپش به داواي ليخوشبوون و توبه كردن.

(۳۰-۳۵): ﴿وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرْنَهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكًا وَآتَتْ كُلَّ وَجْدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاودْنَهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا ءَامُرُهُ لَيَسْجَنَنَّ وَيَكُونَا مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَأْ لَهُمْ مِن بَعْدِ مَا رَأَوُا الْآيَاتِ لَيَسْجُنُنَّهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾﴾

﴿وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ﴾ واته: هه والو رووداوه كه له دهو رو بهري كو شك و ناوشار بلاو بو يوه وه، كو مه ليك له ژنه ناوداره كان و تيان: ﴿امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ نَفْسِهِ﴾ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا واته: به راستي نه مه شتيكه له نه و پهري ناشرينيدايه، ثافره تيكي به ريزو به ناو بانگ بوو، به هه مان شيوه ميړده كه ي شي، له گه له نه مه دا به رده و ام خه ريكي دلداري و راو كردني غولامه كه ي بوو، نه و غولامه ي كه له ژير ده ستي دا يه و خزمه تكاري ده كات، له گه له نه مه دا خو شه ويسته كه ي گه يشتوته په له به كي مه زن له دلدا ﴿قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا﴾ خو شه ويستي چو بو وه نيو دله وه وه په رده ي دلي كون كر دبوو، (شغفها): برتبه له ناوه وه وه په شايي دل، نه مه مه زترين خو شه ويسته ﴿إِنَّا لَنَرْنَهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ نه ده بوو له گه له خزمه تكاره كه ي خو يدا كاري و ا بكات، كه نه ده بوو له و بوه شيته وه، نا نه مه حاله تيكه په و پايه ي له ناو خه ليكيدا داده به زيني، نه م قسه به ي نه وان فيليك بوو مه به ست تييدا ته نها لومه وه له كه دار كردن و سه رزه نشت نه بوو، به لكو ويستي ان به و قسانه بگن به بينيني يوسف، كه ژني عه زيزي ميسر به هويه وه تووش ي فيته بووه، تا تووره بي و بانگيان بكاو يوسف يان پي نيشان بدات، بو نه وه ي نه وان بيانووي بو بيننه وه، له بهر نه مه يه ناو تراوه به قيل.

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُكْكًا
وَأَتَتْ كُلَّ وَجْدَةٍ وَنَهْنَهُنَّ سِيكِنًا وَقَالَتْ آخُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ
أَكَرِهْنَ وَقَطَعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا
إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿۳۱﴾ فَذَلِكَ الَّذِي كُفِّرْتُهُ وَوَلَقَدْ زُودْتُهُ
عَنْ نَفْسِيهِ فَاسْتَعَصَمَ وَلَئِنْ لَمْ يَفْعَلْ مَا أُمِرْتُ لَأَكْسَجَنَّ
وَلَيَكُونَنَّ مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿۳۲﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي
إِلَيْهِ وَإِلَّا قَصِرَ عَنِّي كَيْدُهُنَّ وَلَئِنْ لَمْ يَنْجِئْنَا مِنْ آلِ الْعَمَلِينَ
﴿۳۳﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنَّهُ لَا يَكْفُرُ عَنْ كَيْدُهُمْ أَتَمَّهُمُوا لَتَسْبُغُنَّ
الْعَلْيَةَ ﴿۳۴﴾ ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ فِي بَعْدِ مَا رَأَوُا الْآيَاتِ لَنَسْجُنَهُ
حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهُ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٌ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي
رَأَيْتُ أُعْصِمُ حَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي رَأَيْتُ أُحْمِلُ قَوْقُوسًا
خُزًا تَأْكُلُ الطَّيْرَ مِنْهَا نَبَاتًا بِأَيْدِيهِمَا إِنَّا لَنَرِيكَ مِنَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۵﴾ قَالَ لَا يَا بُدَّ لِي كَيْفَ أَطْعَمُ قَوْمًا بِأَيْدِيهِمَا إِنِّي لَأَتِيَاكُمَا
بِأَوْيَلِيَةٍ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَاكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ
مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ حُمْقٌ مُبِينٌ ﴿۳۶﴾

جا فہرمووی: ﴿ فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ
إِلَيْهِنَّ ﴾ بویہ ناردی بہ دوایانداو بانگیانی کرد
بُو مالہ کہی خوئی بُو میوانداری ﴿ وَأَعْتَدَتْ
لَهُنَّ مُكْكًا ﴾ واتہ: پشتی و رایہخی زور
جوان و رازاوی بُو راختسن، لہ گہل خواردنی
زور خوش و بہلہزہتی بُو نامادہ کردبوون،
لہ کوی نہو خواردنہدا شتیکی بُو نامادہ
کردوون کہ پیوستی بہ چہقو بیٹ، یان نارنج
بوو یان ہاوشیوہی نہوہ ﴿ وَأَتَتْ كُلَّ وَجْدَةٍ
مِنْهِنَّ سِيكِنًا ﴾ بُو نہوہی نہو خواردنہی پی
بیرن ﴿ وَقَالَتْ ﴾ بہ یوسفی وت: ﴿ آخُجْ
عَلَيْهِنَّ ﴾ (واتہ: وەرہ دەرہوہ بُو ناویان) لہ
نہوپہری جوانی و قہشہنگیدا، ﴿ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ
أَكَرِهْنَ ﴾ واتہ: لہ ناخی خویناندا زور بہ مزہن

تہماشایان کرد، دیمہنکی زور ناوازه و جوانیان بینی، کہ بیشتر شتی لہو جورہیان نہیینیو
﴿ وَقَطَعْنَ أَيْدِيَهُنَّ ﴾ لہ سہرسام بووندا (دہستی خوینان بیری) ﴿ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ ﴾ واتہ:
پاک و بیگہردی بُو خوا ﴿ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴾ بہو شیوہہ جوانیہ کی
سہرسورہینہری پیہہخشرابوو، کہ بیٹہ نیشانہہک بُو تہماشاکاران و پہندیک بُو نہوانہی
کہ سہرنج دہدن، کاتی جوانی یوسف السجندان بینی، سہریان سورما، عوزریکی زوریان بُو
شاژن ہینایہوہ، ویستی پاکی ناخی یوسفیان نیشان بدات، وہ خوشہویستی راستہقینہی خوئی بہ
بیباکانہ ناشکرا بکات، لہبہر نہوہ لومہ لہسہری ہہلگیرا لہ لایہن نافرہتانہوہ (کاتی بینی نہوانیش
گیرودہی دہردی نہوین بوون): ﴿ وَقَدْ زُودْتُهُ عَنْ نَفْسِيهِ فَاسْتَعَصَمَ ﴾ واتہ: یوسف بہرگری
کرد، نہو بہردہوام بوو لہ خشتہ بردنی، بہلام دریزایی کاتہ کان ہیچ سوودی پیٹہگہ یاند
تہنہا دوودلی و خہم و خہفت و بہ ناوات بوون بہ گہیشتنی یوسف نہبی، لہبہر نہمہ لہ پیٹ
چاوی ہہموویانہوہ پیوت: ﴿ وَلَئِنْ لَمْ يَفْعَلْ مَا أُمِرْتُ لَأَكْسَجَنَّ وَلَيَكُونَنَّ مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴾ تا بہو
ہہرہشہہ ناچاری بکات، بگات بہ نامانجہ کہی، بہلام نہو خوئی گرت پشتی تہنہا بہ خوا ﴿
بہست لہ فرت و قیلی نہوان ﴿ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ ﴾ نہمہش بہلگہہ

لهسر نهوهی نافرته کان ناماژه یان بؤ ده کرد که به داواکهی شازن رازی بیی، جا نهو زندانی و سزای پیی باشر بوو له لهزه تیکی کاتی بیته مایه ی سزایه کی قورس و گران ﴿وَإِلَّا نَصْرَفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ﴾ (خو نه گهر فرتو قیلی نهوانم لی لانه ده یت) لهوانه یه دلم مه یل و ناره زوویان بکات، بیگومان من لاوازم، نه گهر تو خراپم لی دوور نه خه یتهوه ﴿وَإِذْ وَاتِهِ﴾ واته: نه گهر مه یلم بویان برؤا ﴿مِنَ الْجَاهِلِينَ﴾ به راستی نه مه نه فامیه، چونکه خو شیه کی که می هه لژارد به سر خو شیه کی برده و امی جوړاو جوړ له به هه شتی پر له نازو نیعمه ت؟! بیگومان زانستو و عه قل مرؤف بانگ ده که ن بؤ لای پی شخستی مه زترینی نهو دوو به رژه وه ندیوه و گوره ترینی نهو دوو له ززه ته، وه نهوه یان هه لده بؤ یری که سه رهنجامی چاکه.

﴿فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ﴾ واته: کاتیک که پارایه وه ﴿فَصْرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ﴾ (واته: قیله که یانی لادا لایی) به رده و ام هه ولی له گه لدا دده، نهوه ی له توانایدا بوو هه مورو نامرازه کانی به کارهینا، تابیی هیوا بوو، خواش قیله که ی لی دوور خسته وه ﴿إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ﴾ بؤ پارانه وهی نهو که سه ی لایی ده پار یته وه ﴿الْعَلِيمُ﴾ به نیه تیکی چاک، وه پیکهاته یه کی لاواز که پیوستی به هاو کاری و پشتیوانی و سؤزو به زه یی نهو هه یه، به و شیوه خوا ﴿يُوسُفُ﴾ یوسفی رزگار کرد لهو فیتنه نارچه تی و به لا قورسه ی به سه ری هات، به لام گه و ره کانی، کاتیک که هه واله که بلاو بوو یه وه و ناشکرا بوو خه لکیش له نیوانی بیانو و لومه و سه رزه نشترکرن و له که دار کردنیدا بوون ﴿بَدَأَهُمُ﴾ واته: کاتی که بویان ده رکه وت و ناشکرا بوو ﴿مِن بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ﴾ پاش بیننی نهو به لگانه ی که نیشانه ن له سه ر پاکی یوسف ﴿لَيْسَ جُنَّتُهُ حَتَّىٰ حِينٍ﴾ (واته: تا ماوه یه ک بیخه نه زندانه وه) به لکو ورده ورده ده نگوی باسه که نه مینی و له بیر بچیته وه، چونکه نه گهر شتیک له ناو خه لکیدا بلاو بوو یه وه، به رده و ام باس ده کری و له سه ر زاره، تا هو کاره کانی بوونی هه بی، نه گهر هو کاره کان نه مان له بیر ده چیته وه، بینان نه مه به رژه وه نندی نهوانی تیدایه بویه خستیانه زندانه وه.

(۴۰-۳۶): ﴿وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٌ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ﴾ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَأُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكَ مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَاتَّبَعَتْ مَلَأَةً مَاءَ بَاءِ عَىٰ إِزْهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَتْ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَٰلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَىٰ

النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَصْحَبِي السِّجْنَاءُ رَبَّابٌ مُّفْرَقُونَ خَيْرٌ أَمْرٌ
 اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاءُكُمْ
 مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾:

﴿ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَاءُ فَتَيَانٌ ﴾ واته: کاتیک که یوسف کرایه زیندانه‌وه له کوی
 نه‌وانه‌ی خرابونه زیندانه‌وه دوو لاهه‌بوون به تۆمهت له‌گه‌لیدا زیندانی کران، هه‌ریه‌ک
 له‌وه دوو لاهه‌خه‌ویان بی‌نی، گیزایانه‌وه بۆ یوسف تا بۆیان لیک بداته‌وه ﴿ قَالَ أَحَدُهُمَا
 إِنِّي أَرْنِي خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرْنِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا ﴾ (واته: یه‌کیکیان
 وتی: خۆم بی‌نی که تریم ده‌گوشی و ده‌مکرده شه‌راب بۆ‌گه‌وره‌که‌م، نه‌ویدیکه‌ش
 وتی: خۆم دی سینییه‌ خواردنیک، که له‌سه‌ر سه‌ری خۆم هه‌لگرتیوو) نه‌و نانه ﴿ تَأْكُلُ
 الطَّيْرُ مِنْهُ نَبْتًا تَأْوِيلَهُ ﴾ (بالبنده لییان ده‌خوارد، سه‌ره‌نجام و مانای نه‌و دوو‌خه‌ونه‌مان
 پی‌بلی) واته: لیک‌ی بده‌روه، وه سه‌ره‌نجامی هه‌ریه‌کیان به‌ره‌و کوی ده‌روات، وته‌ی
 نه‌و دوانه: ﴿ إِنَّا نَرِيكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴾ (ئیمه تۆ له‌چاکه‌کاران ده‌بینین) واته: تۆ له
 چاکه‌کارانی بۆ‌خه‌لکی، ده‌ی چاکه‌له‌گه‌ل ئیمه‌دا بکه‌به‌لیکدانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانمان،
 وه‌ک چۆن چاکه‌ت له‌گه‌ل‌غه‌یری ئیمه‌دا کرده، لپی پارانه‌وه به‌چاکه‌کانی.

﴿ قَالَ ﴾ له‌وه‌لامی داواکه‌یاندا وتی: ﴿ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِيهِ إِلَّا نَبَأٌ كُفْرًا تَأْوِيلَهُ قَبْلَ
 أَنْ يَأْتِيكُمَا ﴾ واته: با دلتان نارام بی، من هه‌ول ده‌ده‌م خه‌ونه‌که‌تان بۆ لیک بده‌مه‌وه،
 سه‌بینی هه‌ر ژمه‌ناتیکتان بۆبی، سه‌ر له‌به‌یانی، یان سه‌ر له‌ئیه‌واره، پیش نه‌وه‌ی
 بگاته‌ده‌ستان من ده‌زانم چه‌و پیشتان ده‌لیم. ده‌گونجی یوسف ﷺ مه‌به‌ستی نه‌وه
 بووبی بانگیان بکات بۆ ئیمان هینان که له‌و کاته‌دا نه‌وان پیوستیان پی هه‌بووه، تا
 سه‌ر که‌وتوو بی له‌بانگه‌وازه‌که‌یداو نه‌وانیش رووی تیکه‌ن (پی‌وتن): ﴿ ذَلِكُمَا ﴾
 نه‌و‌خه‌وه‌ی بۆتان لیکده‌ده‌مه‌وه ﴿ مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي ﴾ واته: نه‌وه زانست و به‌هره‌ی
 په‌روه‌ردگاره‌که‌فیری کردووم، وه ﴿ إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
 هُمْ كَافِرُونَ ﴾ وازه‌نیان (ترک) وه‌ک چۆن بچیته‌ناو شتیکه‌وه، پاشان لپی ده‌رچیته،
 ده‌بیته‌ش هه‌ر نه‌چووبیته‌ناویه‌وه. ناوتری: یوسف ﷺ پیشته له‌سه‌ر رییازی‌غه‌یری
 میله‌تی ئیپراهیم بووه.

لاواز (باشتره)، که هیچ خیر و چاکه به کیان له دهست نایهت، وه ناتوانن به خشن و بهرگری بکنن، هر یه که جیا جیان له دارودرهخت و بهردو فریشته کان، وه بیجگه له وانهش له جورها په رستراوی تر که موشریکه کان ده په رستن، یاخود ﴿أمر الله﴾ نه و خوا بهی که هموو سیفاته ته واوه کانی له خوگرته ﴿الْوَحْدُ﴾ له زات و سیفاته و کرده وه کانیدا، هیچ هاوه لیکتی نیه له وانه ﴿الْقَهَّارُ﴾ که هموو شته کان ملکه چی تواناو دهسه لاتی نهون، شهوهی ویستی بووه، وه شهوهی نه ویستی نابی ﴿مَأْمِنٍ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا﴾ ۵۱ هود. (واته: هیچ گیانله بهر یک نیه مه گهر خوا دهسه لاتداره به سه ریدا)، بیگومان شهوهی زانراوه شهوهی که نه مه وه سفی بیست، باشتره له و په رستراوه جیا جیا نایهی که تنها ناون، هیچ ته واویه کیان تیدانیه، وه هیچ کرده وه به کیان نیه، بویه ده فهرموی: ﴿مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا﴾ واته: ناوتان لیناون و کردو تانن به په رستراو که نه ویش هیچ نیه، وه هیچ سیفه تیکی په روه ردگار تیی له خو ناگریت ﴿مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ﴾ واته: به لکو به لگه ی ناردوه به قه دهغه کردن و دوور که وتنه وه له عیبادت کردنیان و روون کردن شهوهی به تالی و بی بنه مایان، نه گهر خوا ﴿وَلَا﴾ هیچ به لگه به کی دانه به زانده بی، شهوه هیچ رینگاو هوکارو به لگه به ک نیه بو په رستیان، چونکه حوکم و بریار بو خوی تاک و تنهایه، تنها شهوه فرمان ده کاو قه دهغه ده کات، وه شهرع و یساو ریسا داده نی، هر شهوه فرمانتان پیده کات، ﴿أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ﴾ واته: ناینی راست که ده یگه به نیته هموو خیر و چاکه به ک، هر ناینیکی تر جگه له نیسلام راست و دروست نیه، به لکو لارو گیره ده یگه به نیته هموو شهرو خراپه به ک ﴿وَلَكِنْ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ به لام زور بهی خه لکی حه قیقه تی شته کان نازانن، نه گهر نا جیاوازی نیوان به ندایه تی خوی تاک و تنهای بی هاوه لو نیوان هاوه لدانان زور روون ناشکرایه.

به لام به هوی نه زانینی زورینهی خه لک بهو حه قیقه ته، شهوه روویدا که روویدا له شیرک و هاوه لدانان، یوسف علیه السلام بانگی ههردوو هاوړینی به ندیخانهی کرد بو به ندایه تی خوی تاک و تنهاو به دلسوزی ملکه چی بکنن، ده گونجی

هه ردوو كيان وه لاميان دايتته وهو شويني كه وتبن، نيعمه تيان به سهردا رڙاڀي، وه ده شگونجي ٿه وان به رده وام بووبن له سهر شيرك و هاوبهش دانان، بهو شيوه به لگه يان له سهر پڙويست بووبي (إقامة الحجة)، پاشان يوسف عليه السلام خه وه كه ي بؤ ليكدانه وه، پاش ٿه وه ي كه به ٿيني پيدا بوون، جا فهرمو ي:

(٤١): ﴿يَصْحَبِي السِّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمْ فَسَقَى رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فِضْلَبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ فُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤١﴾

﴿يَصْحَبِي السِّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمْ﴾ واته: ٿه وه ي كه بيني تري ده كات به شه ږاب، ٿازاد ده بي له زيندان ﴿فَسَقَى رَبَّهُ خَمْرًا﴾ واته: شه ږاب ده رځواري پاشا كه ي ده دات كه پښتر خزمه تي كرده، ٿه وه بيگومان له زيندان رڙگاري ده بي ﴿وَأَمَّا الْآخَرُ﴾ واته: ٿه وه ي كه بيني نان به سهر سه ريه وه به بالنده لي ي ده خوات ﴿فِضْلَبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ﴾ ٿه وه نانه ي كه بالنده لي ي ده خوارد، به گوشتي سه ري و ٿه وه ي له ناويدايه له مؤخي سه ري ليكدايه وه، ٿه وه ناخريته ناو گوږه وه له بالنده ږاڙيزي، به لكو هه لده واسري له شويني كدا داده نري، بالنده كان ده توانن لي بخون.

پاشان هه والي پيدان ٿه و ليكدانه وه ي كه بؤ خه ونه كاني كرده هه ر ده بي رووبدات، ده فهرمو ي: ﴿فُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ﴾ واته: پرسيا ي ليكدانه وه ته فسير كردتان ده كرد.

(٤٢): ﴿وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا أذْكَرُنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَإِنْسَهُ الشَّيْطَانُ ذَكَرَ رَبِّهِ فَلَيْتَ فِي السِّجْنِ بِضَعِ سِنِينَ ﴿٤٢﴾

﴿وَقَالَ﴾ واته: يوسف عليه السلام ﴿لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا﴾ ٿه و جا يوسف كه زاني شه ږاب گيره كه رڙگاري ده بي و ده چي بؤلای پاشا بيني وت: ﴿أذْكَرُنِي عِنْدَ رَبِّكَ﴾ واته: به سه رهاتي مني له لا باس بکه، به لكو دلي نه رم بي و له و زيندانيه رڙگارم بکات ﴿فَإِنْسَهُ الشَّيْطَانُ ذَكَرَ رَبِّهِ﴾ واته: شه يتان يادي خوا ي له ييري شه ږاب گيره كه برده وه، له کوي ٿه وانه شدا، بيرچوونه وه ي باسکردني يوسف بوو عليه السلام كه هه ق و ابوو به چا کترین شيوه پاداشتي بداته وه، به هوي ٿه وه ي خوا عليه السلام کارووباره كه ي بؤ ريکخست.

﴿فَلَيْتَ فِي السِّجْنِ بِضَعِ سِنِينَ﴾ وشه ي (بضع) له سي ساله وه بؤ نو ساله،

له بهر ئه مه يه و تراوه: كهوت سال له زيندان مايه وه، كاتيک كه خوا ^{۴۳} ويستی كاره كهى ته واو بكات و بريارى ده رچوونى بدات له زيندان، هو كارىكى بو ئه وه دانا كه بيته هوى ده رچوونى يوسف و بهرزبوننه وهى و ريزو پله و پايهى، كه ئه ويش خهوى پاشا بوو.

(۴۳-۴۲): ﴿ وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رَأْيِ إِيَّائِي إِنَّ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾ قَالُوا أَضْغَثُ أَحْلَمٍ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ بِعَالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَابًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا نَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٤٨﴾ ﴾

كاتيک خوا ^{۴۳} ويستی يوسف له زيندان ده ريئى، ئه م خه وه سه رسوور هينه ره ي پيشانى پادشادا، كه ليكدانه وه كهى هه موو خه لكى ده گريته وه، تا له سه ر ده ستى يوسف ليك بدريته وه و گه وره يى ده ربكه ويى و زانستى ئاشكرا بيى، بو ئه وهى بيته پله و پايه يه كى بهرز بوى له دونيا و دواړوژدا، وا گونجا پاشا ئه و خه وه بيئى، كه هه موو بهر ژه وه نديه كان بو لاي ئه و ده گريته وه و په يوه نديان به خوا وه هيه.

به و شيوه يه ئه و خه وه ده بيته مه راقى پاشا، هه موو زانا و شاره زايانى گه له كهى كوده كاته وه پيشان ده لى: ﴿ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ ﴾ واته: له خه ومدا بينيم كهوت مانگا (عجاف)ى له روو لاوازو بيهيزو بى توانا، كهوت مانگاي قه له و به هيزو به توانا ده خون ﴿ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ ﴾ واته: بينيم كهوت گوله گه نمى سه وز كهوت گوله گه نمى ﴿ يَابِسَاتٍ ﴾ و شكيان ده خوارد ﴿ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رَأْيِ إِيَّائِي ﴾ له بهر ئه وهى ليكدانه وهى هه موويان يه ك شيوه بوو، ﴿ إِنَّ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴾ ده سته و نه ژنو و ده سته وه ستان مانه وه نه يانزاني چو ن ليكى بدنه وه و ته فسيري بكن،

پاشان تکا بۆ هه‌موو به‌دییه‌نراوه‌کان ده‌کات به‌و شیوه‌یه‌پله‌و پایه‌و مه‌قامی مه‌حمودی
 پیده‌دری، که‌یه‌که‌مین و کۆتاکان ئاواتی بۆ ده‌خوازن، پاک‌ی و بیگه‌ردی بۆ ئه‌و خویبه‌ی
 نه‌رم و نیانی شاراوه‌ته‌وه‌و به‌وردی چاکه‌کانی ده‌گه‌یه‌نیت بۆ تایبه‌ترینی به‌نده‌پالفته‌کانی.
 ﴿وَقَالَ الَّذِي نَجَّا مِنْهَا﴾ واته: له‌و دوو گه‌نجی (که‌له‌زندان پیکه‌وه‌بوون) ئه‌و که‌سه‌یه
 که‌له‌خه‌ونیدا بینی ئه‌و تری ده‌کات به‌شهراب، ئه‌و که‌سه‌ی که‌یوسف عليه السلام وه‌سیتی بۆ
 کرد که‌له‌لای پادشا باسی بکات، ﴿وَأَذْكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ﴾ واته: یوسفی بیر که‌وته‌وه، کاتی
 که‌خه‌ونه‌که‌ی بۆ لیکدانه‌وه، وه‌ئه‌وه‌شی که‌ئامۆزگاری پیکردبوو، زانی که‌ئه‌و ده‌توانی
 ئه‌و خه‌ونه‌لیکداته‌وه، دوا‌ی ماوه‌یه‌کی زۆرو چه‌ند سالیگ، وتی: ﴿أَنَا أَنبِئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ﴾
 ﴿فَأَرْسَلُون﴾ (من هه‌والتان پیده‌ده‌م به‌مانای لیکدانه‌وه‌ی خه‌ونه‌که‌بمنین) بۆ لای یوسف
 تا پرسیری لیکه‌م.

ئجنا ناردیان، هات بۆ لای، یوسف لسی تووره‌نهبوو له‌سه‌ر له‌بیر چوونه‌وه‌ی، به‌لکو
 گوئی بۆ پرسیره‌که‌ی گرت و وه‌لامیشی دایه‌وه، وتی: ﴿يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ﴾ واته: زۆر
 راستگو له‌گوفتارو کرداریدا، ﴿أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ عِجَافٍ وَسَبْعِ
 سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ (هه‌والمان پیده‌له‌باره‌ی
 «له‌خه‌وندا دیتسی» حه‌وت مانگای قه‌له‌و، که‌حوتی له‌ر ده‌یانخواردن، وه‌حوت گو له
 دانه‌ویلنه‌ی سه‌وزو حوتی دیکه‌ی وشک، به‌لکو بگه‌ریمه‌وه‌لای خه‌لک به‌لکو بزانت، «چۆن
 له‌گه‌ل ئه‌و خه‌ونه‌ی پاشادا مامه‌له‌بکه‌ن؟).

به‌راستی ئه‌وان تامه‌زرۆی لیکدانه‌وه‌ن و گرنگی زۆری پیده‌ده‌ن، یوسف عليه السلام لیکیدا‌یه‌وه‌و
 وتی: حه‌وت مانگا قه‌له‌وه‌که‌و حه‌وت گو له‌گه‌نمه‌سه‌وزه‌که‌، حه‌وت سالی پر له‌نازو
 نیعمه‌ت و هه‌رزاین، وه‌حوت مانگا له‌رو لاوازه‌که‌و حه‌وت گو له‌گه‌نمه‌له‌رو لاوازه‌که‌،
 بریتین له‌سالاتیکی گرانی و قات و قری و برسیتی، ده‌کری مه‌به‌ست له‌وه‌دا خوا شاره‌زاتره
 خوشگوزرانی و برسیتی بی، کشت و کال له‌سه‌ر ئه‌وه‌بونیاد دهنری، نه‌گه‌ر خوشگوزه‌رانی
 ده‌سته‌به‌ر بوو کشت و کال و به‌روبووم به‌هیز ده‌بی و شیوه‌ی جوان ده‌بی و به‌ره‌می زۆر
 ده‌بی، وه‌برسیتیش پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌یه.

ئه‌وه‌بوو به‌زۆری مانگا له‌وه‌سه‌رده‌مه‌دا بۆ کێلانی زه‌وی و ئاودانی به‌کارده‌هینرا، وه‌گه‌نم
 باشترین بژیوی و چاکترینیان بوو، به‌و شیوه‌ده‌ریپریوه‌له‌به‌ر گونجان، کوی کرده‌وه‌بۆیان
 له‌لیکدانه‌وه‌که‌یدا له‌نیوان لیکدانه‌وه‌و ئاماژه‌به‌وه‌که‌ده‌یکه‌ن و خۆیانی بۆ ئاماده‌ده‌کن،

له خو ناماده كردن له سالی خوشی و هه زانیدا بو سالانی گرانی و بیبارانی، جا فاهرمووی:
 ﴿ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا ﴾ (حهوت سالان به ریک و پیکی کشتو کالی ده غل و دان بکهن)
 واته: به سه ریه که وه، ﴿ فَمَا حَصَدْتُمْ ﴾ واته: وازی لی بهینن ﴿ فِي سُنْبُلِهِ ﴾ (به گوله که یه وه
 بیکه نه عهبار)، چونکه ناوا ده پاریزری (له سون و کولله و گیانه وه ری تر) ﴿ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا
 نَأْكُلُونَ ﴾ واته: به هه مان شیوه خواردنی خو تانی لی ناماده بکهن له و سالانه ی که سه وزن،
 به لام با کم بی، وه نه وه ی هه لیده گرن با زور بی و چاکو به سوودیش بی.

﴿ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ ﴾ واته: له نه و ههوت ساله خوش و پر به پسته ﴿ سَبْعَ شِدَادٍ ﴾ واته:
 ههوت سالی گرانی و قات و قریبی ﴿ يَا كُنْ مَأْقَدًا مِّمَّنْ هُنَّ ﴾ واته: هه مو نه وانیه هه لتانگرتوه
 ده بخون نه گه ر چی زوریش بیت ﴿ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَحْصُونَ ﴾ واته: که میکی نه بی که بو
 تووی هه لده گرن.

﴿ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ ﴾ واته: پاش نه و ههوت ساله ناخوشه ﴿ عَامٌ فِيهِ يُعَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ
 يَعَصِرُونَ ﴾ واته: له و ساله دا باران زور ده بی و خوارده مهنی پهیدا ده بی، تا تری زور
 ده بی و ده یگوشن و ونه ی نه ویش، له وانیه به لگه هیئانه وه ی له سه ر نه م ساله پر له پیت و
 به ره که ته، له گه له نه وه دا به روونی له خه وه که ی پاشادا باس نه کراوه، چونکه تیگه یشتوه
 به نه ندازه کردنی ههوت سالی گرانی، نه و ساله ی که به دوایدا دی ناره حه تیه کان لاده بات،
 بیگومان زانراوه ههوت سالی قات و قریبی و برسیتی لاناچیت مه گه ره به سالیکی پر پیت و
 به ره که ت نه بی، نه گه رنا نه و پیش بینیه هیچ سوودیکی ناییت.

کاتیکی که نیردراوه که گه راپه وه بو لای پادشا، هه والی پیدان به لیكدانه وه ی یوسف عليه السلام
 بو خه وه که، سه ریان سوورما لسی، وه زور دلیان پیسی خوش بوو.
 (۵۷-۵۰): ﴿ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ فَسَأَلَهُ مَا بَالَ النِّسْوَةِ
 الَّتِي قَطَعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رُودْتُنَّ يُوسُفَ عَنِ نَفْسِهِ ؕ قُلْنَ
 حَشْشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْفَن حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رُودْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ
 وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾ ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا
 أُبْرِي نَفْسِي إِنْ النِّفْسَ لِأُمَارَةً بِالنِّسْوَةِ إِلَّا مَا رَجِمْتَنِي إِنْ رَبِّي عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ
 أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي
 حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَأُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ
 نَشَاءُ وَلَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَا نُجْرِمُ الْأَخْرَةَ حَيْرٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَنْقُونَ ﴿٥٧﴾ ﴾

وَمَا أَتَيْنُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَزَقْنِي
 إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ أَتَنْتَنِي بِمَا اسْتَلِفْتُ
 لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمْتَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَمِنَ الْمُتَكِبِينَ ﴿٥٤﴾
 قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلَيْهَا ﴿٥٥﴾ وَكَذَلِكَ
 مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُونَ أَهْلَهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ
 بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُعْسِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَا نُجِزُ
 الْأَجْرَ حَتَّىٰ يَخْرُجَ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَرَحْمَةً
 مِنَّا لِيُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفُوهُ وَهَمُّوا أَنَّهُ مُكَرَّمٌ
 ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا حَضَرُوهُمُ يَمْشِي يَمْشِي قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّكُمْ لَكُرْمٌ أَكْثَرُ لَا
 تَرَوْنَ أَنِّي أُوفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِن لَّرَأَوْا فِي
 يَدَيْهِ فَلَا كَيْلَ لَكُم بَدِيٍّ وَلَا تُزْكَرُونَ ﴿٦٠﴾ قَالُوا لَسْتَ بِرَبِّكَ
 وَأَنَا الْمَقُولُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِيُوسُفُ اجْعَلُوا بَصُرْتُمْ فِي رِحَابِكُمْ
 لَعَلَّكُمْ تَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَىٰ أَهْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَرْجِعُونَ
 ﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ قَالُوا إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ
 وَأَنِصُّكُمْ بِمَا تَكْفُرُونَ ﴿٦٣﴾ قَالُوا لَئِن لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ رَحِيمًا لَّخَدَّيْكَ
 فَتَرَىٰ كَيْدَ الَّذِينَ هُمْ يَكْمُرُونَ ﴿٦٤﴾

پاشان کاتىٰ که لهم قسه يه دا
 جوړيک له ته زکيه و خو به پاک
 زانيسى نه فس و دهروونى خوى
 تيدايه، نه و هيچ تاوانکى نه بو و
 له حالى يوسفدا، هه ستى پيکرو و
 وتى: ﴿ وَمَا أَتَيْنُ نَفْسِي ﴾ واته: له
 هه ولدان و هه ز پيکروند و سوربوون و
 فرت و فيل کردن ﴿ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ
 بِالسُّوءِ ﴾ واته: زور فهرمانى خراب
 به خاوه نه کهى ده کات به فاحيشه و
 گوناھى ناشرين، نه فس و دهروون
 نامرازى گواستنه وهى شه يتانن، هه
 له ويوه ده چيته ژووره وه بو لای مروؤف
 ﴿ إِلَّا مَا رَزَقْنِي ﴾ (مه گهر که سيک

خوا) بزگارى بکات له نه فس و دروونى، تا نه فسه کهى بيته نارامگر بو لای
 پهروه دگارى، ملکه چى داواکارى هيدايت بى، سه ريچى له داواکردنى خراب
 بکات، شه وهش له نه فس و دهروونه وه نيه، به لکو له فه زلى خواوه يه بو
 بهنده کهى ﴿ إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ ﴾ واته: شه ليپورده يه بو شه که سهى بو يرى بکات
 بو تاوان و سه ريچى کردن، نه گهر ته وبه يى کردو گه رايه وه ﴿ رَحِيمٌ ﴾ به
 وهر گرتنى ته وبه و داواى ليخوشبوونه کهى، وه سهر که وتنى بو کرده وهى چاک،
 نا شه پيکانه، شه وه تهى شازنى عزيزى ميسره، نه ک وتهى يوسف عليه السلام،
 چونکه له ميانه يى قسه کاني شه ودايه، يوسف عليه السلام شه و کات له زيندانا بو و
 ناماده نه بو و (له و مه جليسه).

کاتيک پاشاو خه لکى پاکى يوسفيان بو روون بوويه وه، پاشا نيرواويکى نارد
 به شوينيداو وتى: ﴿ أَتَنْتَنِي بِمَا اسْتَلِفْتُ لِنَفْسِي ﴾ واته: بيکه م به يارو هاوړپيى
 خووم له خووم نزيکى بخمه وه، به ريزه وه هيټيانان ﴿ فَلَمَّا كَلَّمْتَهُ ﴾ (واته: کاتىٰ
 که دواندى) سهرى سوورما به قسه کاني، پله و پايه يى له لای زياتر بو و،

پیی وت: ﴿إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا﴾ واته: له لای تیمه ﴿مَكِينٌ أَمِينٌ﴾ واته: بهر پیزی و جینگای باوه پیت، ده ستپاکی له سهر نهینیه کانمان.

﴿قَالَ﴾ یوسف له بهر بهر ژوه و نندی گشتی وتی: ﴿أَجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ﴾ واته: سهر کارو بهر ژوه و نندی خه زینه کانی شاخو ده شته کان، وه کیلو پاریزه و زانا ﴿إِنِّي حَفِظْتُ عَلَىٰ﴾ واته: پاریزه ری ئه وه مو ده یگر مه ئه ستو، شتیک به زایه ناده، مه گهر له شوینی خوئی دایده نیم، ناوه وه و دره وه قایم ده که مو ده پیاریم، زانام به چونه تی ریکخستن و پیدان و پینه دان، وه به هه موو جوره کانی بهر ژوه بردن، ئه مه سوربوونی یوسف نه بوو له سهر ده سولات، به لکو خزیک بوو بو بهر ژوه و نندی گشتی، خوئی ده ناسی له تواناو ئه مانه ت و ده ستپاکیدا، وه پاراستنی به جوړی که ئه وان نه یانده زانی، بویه داوای له پاشا کرد خه زینه ی ولات بخاته ژیر ده ستی، پاشا له سهر خه زینه ی زهوی دایناو ده سولاتی پيدا.

خوا فرموویه تی: ﴿وَكَذَلِكَ﴾ واته: بهم هؤ کارو پیشه کیانه ی که باسکرا ﴿مَكَّنَّا يُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوا مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ﴾ له ژبانی خوش و نازو نیعمه تی بهر فراوان و پله و پایه و پریز ﴿نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ﴾ واته: ئه مه له ره حمه تی خواوه بوو بو یوسف ﴿الطَّيِّبِ﴾ که پییی به خشی، ته نها کورت نه کراوه ته وه له دنیا دا ﴿وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ﴾ (واته: هه رگیز پاداشتی چاکه کاران نافه و تینین و ونی ناکه یین) یوسف ﴿الطَّيِّبِ﴾ له پیشه وایانی چاکه کارانه، له دنیا دا نازو نیعمه تی پیه خشراوه، له دواړو ژیشدا به هره مه ند کراوه، بویه فرموویه تی: ﴿وَلَأَجْرُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ﴾ له پاداشتی دونیا ﴿لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَنْقُونَ﴾ واته: بوو ئه و که سه ی ته قواو خو پاریزی پیکه وه کو کرده ته وه، به ته قوا ی خوا ﴿الطَّيِّبِ﴾ واز له قه ده غه کراوه کان ده هینری له تاوانی بچووک و گه و ره، به بروای ته و اوو به راستدانی دل ده سته بهر ده بی، به وه ی که خوا ﴿الطَّيِّبِ﴾ فرمانی پیکردوه به راست دابنری، وه کرده وه کانی دل و جهسته شوینی بکه ون له فرزو سوننه ته کان.

(۵۸-۶۸): ﴿وَجَاءَ إِخْوَةَ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ أَتُنُونِي بِأَنْجٍ لَكُمْ مِنْ أَيْكُمُ الْأَتْرُونَ أَنِّي أَوْفَى الْكَيْلِ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِنْ لَمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرُبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُوا سَرَّوُدٌ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفَتْنِهِ أَجْعَلُوا بِضْعَتَهُمْ فِي رِحْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَيْنَا

أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ
مَعَنَا آخَانًا نَّكَتَلُ لَهُ، لِنَحْفِظُونَ ﴿١٧﴾ قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا ءَامَنُتُمْ
عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ قَالَ اللَّهُ خَيْرَ حِفْظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿١٨﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتْعَهُمْ وَجَدُوا
بِضْعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا نَبْغِي هَذِهِ، بَضَعْنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا
وَنَحْفِظُ آخَانًا وَتَزِدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قَالَ لَنْ أَرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ
تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٢٠﴾
وَقَالَ يَبْنَئِ لَآ تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِن أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ
مِنْ شَيْءٍ إِنْ أُلْحَمْتُكُمْ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ
حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ
فَضْلَهَا وَإِنَّهُ لَدُوٌّ عَلَيْهِ لَمَّا عَلَّمَنَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

کاتیک که یوسف علیه السلام کرا به بهر پوه بهری خه زینه ی ولات، به جواترین شیوه سرپه رشتی کرد، لهو سالانه ی که پر پستو به ره که ت و باراناوی بوو، له هه موو زهوی میسرپدا کشتو کالی زوری کرد، شونیی گه وره ی بو دیاری کردن، خوار دینکی زوری تیایدا دانانو پاراستی، کاتی که سالانی برسیتی و قات و قری هاته پیش فله ستینیشی گرتوه که به عقووب و منداله کانی تیایدا ده ژیان، به عقووب منداله کانی نارد بو میسر بو به ده ستهینانی هندی رزق و پوزی ﴿ وَجَاءَ إِخْوَةَ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴾ واته: (کاتیک برا کانی چوونه لای، نهو برا کانی ناسیه وهو به لام برا کانی یوسفیان) نه ده ناسیه وه ﴿ وَلَمَّا جَهَرَهُمْ بِجَهَارِهِمْ ﴾ واته: بو ی پیوانه کردن وه ک چون بو غه یری نهوان پیوانه ی ده کرد، شیوه و پیدانی زور چاک بوو، بو هر به کییک باری حوشتری زیاتری پینه ده دا، دیاره پرساری له نه ژادو بارو دؤخیان کرد بوو، نهوانیش هه والیان پیدابوو که برایه کی تریان هه به له لای باو کیه تی نهویش بنیامینه، وه ﴿ قَالَ ﴾ پی و تن: ﴿ أَتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِّنْ أَيْكُم ﴾ پاشان هانیدان بو هینانی، وتی: ﴿ الْآتَرُونَ آتِي أَوْ فِي الْكَيْلِ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴾ (واته: نابین من به چاکی پیوانه م کردو بارتان ده ده می) و میوانداریشم کردن به جواترین شیوه، پاشان ترسانندی به نه هینانی، پی و تن: ﴿ فَإِن لَّمْ تَأْتُونِي بِهِ، فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴾ نهویش بو نه وه ی ناچار یان بکات بیهنن ﴿ قَالُوا سَرَّوُدُ

عَنْهُ أَبَاهُ ﴿۵۳﴾ (واته: هه‌ول له گه‌ل باو کیدا ده‌ده‌ین) ئه‌مه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که یه‌عقوب الکلیل خووی پیوه گرتوه و ئارام ناگری بی یوسف، له پاش یوسف بۆن به ئه‌وه‌وه ده‌کات، بۆیه پیوستی به هه‌ولدان و نه‌خشه‌دانان هه‌یه له ناردنی له گه‌لیاندا ﴿۵۴﴾ وَإِنَّا لَفَعْلُونَ ﴿۵۴﴾ (وتیان: ئه‌وه ئه‌نجام ده‌ده‌ین) که فه‌رمانت پیکردین ﴿۵۵﴾ وَقَالَ لِفَتِيئِهِ ﴿۵۵﴾ یوسف الکلیل به‌وانه‌ی وت که له خزمه‌تیدا بوون: ﴿۵۶﴾ أَجْعَلُوا بَصْنَعَهُمْ ﴿۵۶﴾ واته: ئه‌و نرخه‌ی که شته کانیان پی کرپوه ﴿۵۷﴾ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا ﴿۵۷﴾ واته: (بیخه‌نه ناو باره کانیانه‌وه) بۆ ئه‌وه‌ی شت و مه‌که کانیان بناسنه‌وه کاتیک ده‌گه‌رینه‌وه بۆ لای که‌س و کاریان ﴿۵۸﴾ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۵۸﴾ له‌به‌ر ئه‌وه‌ی شه‌رمه‌زار نه‌بن به‌و شیوه‌یه بیه‌نه‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی وتراوه، به‌لام ئه‌وه‌ی که ناشکرایه ئه‌و ویستی به‌ه‌وی چاکه‌کردن له گه‌لیاندا، به‌پیدانی پیوانه‌ی ته‌واو هانیان بدات، پاشان گه‌رانه‌وه‌ی که‌لوپه‌له‌کانیان به‌شیوه‌یه‌ک که هه‌ستی پی نه‌که‌ن، چونکه چاکه‌پیوسته به‌ته‌واوی ئه‌نجام بدری.

﴿۵۹﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ ﴿۵۹﴾ واته: ئه‌گه‌ر براکه‌مان له گه‌لماندا نه‌تیری ﴿۶۰﴾ فَأَرْسِلْ مَعَنَا آخَانَنَا نَكْتَلْ ﴿۶۰﴾ واته: تا بیته‌ه‌وی ئه‌وه‌ی پیوانه‌مان پییده‌ن (به‌ده‌ستی به‌تال نه‌گه‌رینه‌وه) پاشان پابه‌ند بوون به‌پاراستنی، وتیان: ﴿۶۱﴾ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿۶۱﴾ (ده‌پیاریزی‌ن) له‌وه‌ی که تووشی ناره‌حه‌تی بییت.

سویند بخون به خوا ﴿لَتَأْتُنِّي بِهِ إِلَّا أَن يُحَاطَ بِكُمْ﴾ واته: مه گهر له هه موو لایه که وه داگیر بکرین و توانای بهر گریتان نه مینیی ﴿فَلَمَّا أَتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ﴾ له سر نه وهی باو کی داوای کردو ویستی ﴿قَالَ اللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ﴾ واته: به سه که تنها خوا شایهت و پاریزه رو چاودیر بی به سه رمانه وه.

پاشان که ناردی له گه لیاندا، وه سیه تی بو کردن نه گهر چوونه ناو میسر وه، ﴿لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَنَجِدِ وَأَدْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ﴾ به و شیوه له چاوی پس ترساوه، له بهر زوری و جوانی قه دو قیافه یان، له بهر نه وهی مندالی یه ک پیاون، نه مه هو کاریک.

﴿وَمَا أَغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ﴾ (من بهم ناموز گاریم هیچ سوو دیکتان پی ناگه یه نم له بهر انبهر به لای خوادا) قه دهر هه ده بی پروو بدات ﴿إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ﴾ قه زاو قه دهر هه هی خویبه، بریارو فره مان تنها بو نه وه، نه وهی بریارو فره مانی له سر بدات ده بی بیته جی ﴿عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ﴾ واته: تنها پشت به خوا ده به ستم، نه ک له سر نه وهی وه سیه تم بو کردوون له هو کاره کان ﴿وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ﴾ ینگومان به پشت به ستم هه موو ئامانجه کان به دی دین، وه هه موو ترسه کان دوور ده که ونه وه.

﴿وَلَمَّا﴾ (وه کاتیک) رویشتن ﴿دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ﴾ (جا لهو جیگایه وه که باو کیان بو دیاری کردن به جیا جیا چوونه ژوره وه) نهو کاره یان ﴿يُعْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا﴾ (واته: هیچ بریاریکی خویسی لی دوور نه خسته نه وه و بینیازی نه کردن) نه وهش له بهر خوشه ویستی باو کایه تی بوو بو منداله کانی (ویستی له مه ترسی رز گاریان بکات)، بهو شیوه جوړیک نارامی به دلیدا هات، وه نه وهشی له ناخیدا بوو به جیسی هینا (له ناموز گاری کردن)، نه مه له کهم زانستی نه بوو، نهو له پیغه مبه ره بهر یزه کان و زانا خواناسه کانه، له بهر نه مه یه خوا ﴿وَلَمَّا﴾ ده رباره ی فره موو یه تی: ﴿وَإِنَّهُ لَدُو عَلِيمٍ﴾ واته: خاوه ن زانستی مه زنه ﴿لَمَّا عَلَّمْنَاهُ﴾ واته: لهو زانسته ی فریمان کرد بوو، نه ک به تواناو هیزو ده سه لاتی خوی، به لکو به فه زلو زانستی خوا ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (واته: به لام زوره ی خه لکی) سه ره نجامی کاروباره کان و ورده کاری شته کان نازانن، به هه مان شیوه زانایانیش له نیویاندا، شتیکی زوریان لی ده شاردریته وه له زانسته و حو کم و پیوستیه کانی.

(۶۹-۷۹): ﴿وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَىٰ أَخِيهِ قَالَ يَا أَخِي فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۶۹﴾ فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رِجْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَتَتْهَا آلُ عِيسَىٰ إِنَّكُم لَسَرِقُونَ ﴿۷۰﴾ قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقَدُونَ ﴿۷۱﴾ قَالُوا نَفَقْدُ صُوعَ الْمَلِكِ وَلِمَن جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿۷۲﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُم مَّا جِئْنَا لِنُفِيسَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿۷۳﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿۷۴﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَن وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿۷۵﴾ فَبَدَأَ بِأُوعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿۷۶﴾ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿۷۷﴾ قَالُوا يَا أَبَا نَجِيحٍ كَيْفَ أَخْبِرُكَ إِنْ لَكَ مِنْ الْمَلِكِ مَكَانٌ أَحَدْنَا مَكَانَهُ إِنْ نَزَلْنَا مِنْ الْمَحْسِنِينَ ﴿۷۸﴾ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَّعِنَا بِهِ وَإِنَّا إِذَا الظَّالِمُوتُ ﴿۷۹﴾﴾

﴿وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ﴾ واته: کاتی براکانی یوسف چوونه زوره وه بو لای
 ﴿ءَاوَىٰ إِلَىٰ أَخِيهِ﴾ واته: برا دایکو باوکیه کی (بنیامین) که فرمانی پیکردبوون
 بیهینن بو لای، بردیه لای خوئی و جیای کرده وه له براکانی، پاشان حقیقه تی هه واله کی
 بو باسکرد، وه ﴿قَالَ يَا أَخِي فَلَا تَبْتَئِسْ﴾ (واته: بیگومان من براتم) خه مبار
 مه به ﴿بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ بیگومان سه ره نجام باشتره بو تیمه. پاشان هه والی
 پیدا، که ده یه وی چی بکات بو هیشتته وه ی له لای خوئی تا کاره که ته واو ده بیت.

﴿ فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَّازِهِمْ جَمَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ﴾
 (کاتی باری بو ریکخستن) بو هر
 یه ک له براکانی له چوارچیوهی
 نهواندا براکهی خوی بنیامین بوو
 ﴿ جَمَلَ السَّقَايَةَ ﴾ نهویش بریتیه لهو
 جامهی که ناوی پی دهخواو عه یاره ی
 دانه ویله ی پیده کات ﴿ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ﴾
 خستیه ناو باری براکهی یه وه، کاتی
 که رویشتن ﴿ ثُمَّ أَدْنَىٰ مُؤَدِّنَ أَيَّتْهَا
 الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَّرْتُمْ ﴾ (واته: پاشان
 جار چیسه ک جاریدا: نهی کاروان!
 به دنیایی تیره دزن) ده گونجی
 شم که سهی که بانگی کردوه به
 حه قیقه تی باسه که نه زانی.

﴿ قَالُوا ﴾ واته: براکانی یوسف وتیان: ﴿ وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ ﴾ (روویان تیکردن)
 بو دوورخستنه وهی هه موو گومانیک، چونکه بینگومان دز هیچ خه میکی نیه
 تنها نه وه نه بی که دووربکه ویته وهو ماله دزراوه که له گه ل خویدا بیات، بو
 شهوی پاریزراو بیست، شهوان روویان تیکردن و به ره و لایان روشتن وه هیچ
 خه میکیان نه بوو تنها لبردنی شهو گومان و تومه تهی که دراوه ته پالیان،
 لهم کاته دا وتیان: ﴿ مَاذَا تَفْقِدُونَ ﴾ نه یانوت: (ما الذي سرقنا) واته: چیمان
 دزیوه، له بهر شهوهی شهوان دلیبا بوون له وهی که پاکن له دزی.

﴿ قَالُوا نَفَقْدُ صُوعَ الْمَلِكِ وَلَمَن جَاءَ بِهِ جَمَلٌ بَعِيرٍ ﴾ (وتیان: پیوانه ی پاشامان
 لی ون بووه وه هر که سیک بیه نیتیه وه، باریکی حوشر «تازووخه» ی وه ک
 خه لات هیه) واته: له پاداشتی شهو دا، وه له سهر ویزدانی ﴿ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴾
 واته: من که فیلم (دهسته بهری شهو خه لات هه مو له شهستی ده گرم) نه مه وتهی
 شهو که سهی که به دوی پیوانه که ی پاشادا گه را.

﴿ قَالُوا تالله لقد علمتم ما جئنا لنفسد في الأرض ﴾ به هه موو جوړه کانی

سه ريڇي ڪردن ﴿ وَمَا كُنَّا سَرْقِينَ ﴾ دزي ڪردن گه ووره ترين جوڙي فسادو خراپه ڪاريه له سر زهويدا، له بهر شهويه سوينديان خوارد كه شهوان نه دزن، وه نه خراپه ڪارن، چونكه زانيان شهوان تاقيراونه شهويه به باروودوخيان، كه به لگه يه بهو پاڪي و خواناسيان، ڪاري وا هر گيز له وان شهويه، شه مش په وانبيو ترينه له نه هيشتنى تومت به سهريانه وه، شهويه شه گهر بيان وتبايه: (تالله لم نفسد في الأرض ولم نسرق) واته: سويند به خوا نه خراپه مان له سر زهويدا بلاو ڪردو شهويه نه فساد.

﴿ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ ﴾ واته: پاداشتي شه ڪاره ﴿ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴾ شه گهر له لاي شه بوو؟ ﴿ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَنْ رُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ ﴾ واته: له باره ڪهي شه ودا بوو، ﴿ جَزَاؤُهُ ﴾ به شهويه كه بيته ڪويله بهو خواهن ماله دزراوه كه، شه مه له ثايني شه واندا بوو، شه گهر كه سيڪ دزي بڪردا يه وه سه سهريه وه ساغ بيوايه شه وه، ده بووه ڪويله بهو خواهن ماله دزراوه كه، له بهر شه مه يه فه رمويه تي: ﴿ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴾ (واته: بهو شهويه پاداشتي سته مڪاران ده ده ينه وه).

﴿ فَبَدَأَ ﴾ پشڪنر ﴿ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ آخِيهِ ﴾ بهو شهويه شه گو مانه لاجبي ڪه وا ده زانري به شه نفست شه نجامدراوه، ڪاتيڪ كه له ناو باره ڪانيندا هيچيان نه دوزيه وه ﴿ أَسْتَخْرِجُهَا مِنْ وِعَاءِ آخِيهِ ﴾ (واته: له ناو كه لوو په لي بنياميني بريايندا پيوانه كه يان هينايه ده ره وه) نه نيوت: دوزيه وه (وجدها)، يان براكه ي دزي (سرقها آخوه) له بهر له بهر چاو گرتني راستي و حقيقه ته ڪان.

بهو شهويه يوسف تواني براكه ي بگير شهويه بهو لاي خوي به جوڙيڪ براكاني هه ستي پي نه ڪن، خوا فه رمويه تي: ﴿ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ ﴾ واته: شه نه خشه و پلانه مان بهو ئا سان ڪرد كه پي گه يشته ثامانجه ڪهي خوي ﴿ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ ﴾ چونكه له ثايني شه ودا شه وه نه بوو دز بڪريته به ڪويله و گل بدر شه وه، به لام دز له لاي شه وان سزايه ڪي تري هه بووه، شه گهر پهت بڪرايه شه وه بهو لاي ديني پاشا، شه وه يوسف نه يده تواني براكه ي لاي خوي گل بداته وه، به لڪو حوڪم و برياري به پي ياساي براكانيدا، تا ڪو شهويه ده يه وي به ده ستي بهيني، خوا ده فه رموي ﴿ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ ﴾ واته: به زانستي به سوود، وه زانباري شه و رينگا يانه ي كه ده گهن بهو مه به سته، وه ڪ

چون پله‌ی یوسفمان به‌رز کرده‌وه ﴿وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ﴾ هم‌وو زانایه‌ک که سیک هیه له‌و زانتر بی، تا ده‌گاته لای خوی زانا به په‌نهان و ناشکرا، کاتیک که براکانی یوسف نه‌وه‌یان بینی ﴿قَالُوا إِن سِرْقٌ﴾ (نه‌گه‌ر دزی بکات) نه‌م برایه‌مان، به‌راستی نه‌مه شتیکی نامو‌نیه، ﴿فَقَدْ سَرَقَ أَحَدٌ لَّهُ مِنْ قَبْلُ﴾ مه‌به‌سیان: یوسف عليه السلام بوو، وه به‌ری کردنی نه‌فسی خو‌یان، نه‌م و براکی دزیان لی ده‌وه‌شیت‌ه‌وه، نه‌وانه برای دایکو و باوکی تیمه‌نین، له‌مه‌دا به‌که‌می و بی بایه‌خیه‌وه ته‌ماشایان کردن، له‌به‌ر نه‌مه بوو یوسف نه‌و و شعی له‌دلگرت و له‌ناخی خو‌ی شاردیه‌وه ﴿وَلَمْ يَبْدِهَا﴾ واته: رووبه‌روویان نه‌بووه‌وه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که و تیان به‌وه‌ی و پیان ناخوشه، به‌لکو تورپیه‌که‌ی خوارده‌وه‌وه له‌دلی خویدا شاردیه‌وه‌وه ﴿قَالَ﴾ له‌ده‌روونی خویدا وتی: ﴿أَنْتُمْ سَرٌّ مَّكَانًا﴾ (تیه‌وه خراپترن له‌وو برایه‌تان که به‌ناهق تو‌مه‌تباریان ده‌که‌ن به‌دزی) له‌سه‌ر نه‌وه‌ی سه‌رزه‌نشست و تو‌مه‌تبارمان ده‌که‌ن که له‌راستیدا نه‌وه له‌تیه‌وه‌دا به‌رجه‌سته‌یه ﴿وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ﴾ (واته: خوا ده‌زانی به‌وه‌ی که وه‌سفی ده‌که‌ن) له‌تیمه زیاتر، له‌وه‌سفرکردنمان به‌دزی کردن، خوا ده‌زانی تیمه به‌رین له‌وه.

پاشان ریگای خو هه‌لواسین و ته‌مه‌لوقیان له‌گه‌لیدا به‌کار هیئا، به‌لکو له‌براکه‌یان خوش بیی.

﴿قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا﴾ (وتیان: نه‌ی عزیز! به‌دلنیایی نه‌و برایه‌مان بایکی پیری به‌سالدا چووی هیه) واته: هوگری بووه‌و ناتوانی نارامی له‌سه‌ر بگری، ناتوانی لی دایپری، ﴿فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ﴾ إِنَّا نَرْنَكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿(ده‌جا به‌کیک له‌تیمه له‌شوینی بگروه گل بده‌وه) له‌گه‌ل تیمه‌وه باو‌کماندا به‌م کاره چاکی بنوینه،

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مِنْ وَجْدِنَا مَتَّعَنَا بِهَذَا بَرَئًا
 إِذَا الظَّالِمُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا
 قَالَ كَبِيرُهُمْ أَرَأَيْتُمْ أَنْ آتَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ
 مَوْتًا مِنْ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلِ مَا فَرَطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أُنْبِئَ
 الْأَرْضَ حَتَّى يَأْتِيَ لِي آيٌ مِنْ رَبِّي وَأَخْبِرُكُمْ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْخَبِيرِينَ
 ﴿٨١﴾ أَرْجِعُوا إِلَى آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّكَ سَرَقْتَ
 وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ
 ﴿٨٢﴾ وَنَقَلَ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا
 وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٨٣﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا
 فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ
 الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا سَقَطَىٰ عَلَى
 يُوسُفَ وَأَبْصَحْتَ عِيسَى ابْنُ الْمَرْيَمَ مِمَّنَ الضَّالِّينَ فَهُوَ كَظِيمٌ
 ﴿٨٥﴾ قَالُوا اللَّهُ تَعَالَىٰ تَدَّكَرُوا يُوْسُفَ حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا
 أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٦﴾ قَالَ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ
 مِثْلُكُمْ وَإِلَى اللَّهِ أَغْلَبُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٧﴾

﴿ قَالَ ﴾ يوسف وتی: ﴿ مَعَاذَ اللَّهِ ﴾
 أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مِنْ وَجْدِنَا مَتَّعَنَا بِهَذَا بَرَئًا
 واته: نه مه ستمه له لایه ن نیمه وه، نه گهر
 بی تاوانی بخهینه جیگای که سیک
 کالاکه مانی له لا بووه، نه یفرموی:
 (نه وهی دزی کرده) هه موو نه مانه
 خو پاراسته له درو ﴿ إِنَّا إِذَا ﴾ واته:
 نه گهر که سیک بیهین کالاکه مان له ناو
 باره که ی شهودا نه بووه ﴿ لَطَّلِمُونَ ﴾
 شه کات سزامان له جیگای خویدا
 دانه ناوه و جیه جی نه کرده.

(۸۰-۸۳): ﴿ فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا
 نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ
 أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْتًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ
 قَبْلِ مَا فَرَطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أُنْبِئَ
 الْأَرْضَ حَتَّى يَأْتِيَ لِي آيٌ مِنْ رَبِّي وَأَخْبِرُكُمْ
 اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْخَبِيرِينَ ﴿٨١﴾
 أَرْجِعُوا إِلَى آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّكَ
 سَرَقْتَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا
 كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿٨٢﴾ وَنَقَلَ الْقَرْيَةَ
 الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا
 وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٨٣﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ
 لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى
 اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ
 الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٤﴾

نجا خوا ده فرموی: ﴿ فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ ﴾ واته: کاتی برا کانی یوسف بی نومید
 بوون له وهی یوسف لیان بیوری و برا که یان نازاد بکات ﴿ خَلَصُوا نَجِيًّا ﴾ واته: به
 تنها کو بوونه وه که سی تریان له گه لدا نه بوو، له نیوانی به کتردا که وتنه چه چکردن،
 ﴿ قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْتًا مِنَ اللَّهِ ﴾ (واته: برا
 گوره که یان وتی: نایا نه تانزانیه باو کتان په یمانی پتهوی به ناوی خوا لیوه رگرتون)
 له پاراستیدا، که هر ده بی بیگه ریخته وه، مه گهر له لایه که وه داگیر بکرینو تواناتان
 نه بی ﴿ وَمِنْ قَبْلِ مَا فَرَطْتُمْ فِي يُوسُفَ ﴾ (واته: بهر له وهش ده رباره ی یوسف خراپه تان
 کرد) دوو شت به سه رتانه وه کو بووه ته وه، رچوون له خراپه کاریدا به رانه ر یوسف،

وه نه‌هینانه‌وه‌ی براکه‌ی تری، من هیچ پروویکم نیه ته‌ماشای باو کم بکم ﴿فَلَنْ
 أَتْرَحَ الْأَرْضَ﴾ واته: لهم زویده‌دا ده‌مینمه‌وه ﴿حَتَّىٰ يَأْذَنَ لِیَ أَبِی أَوْ یَحْكُمَ اللَّهُ لِی﴾ واته:
 بریاری گه‌رانه‌وه‌م بؤ‌ده‌دا به‌ته‌نها، یان له‌گه‌ل براکه‌مدا ﴿وَهُوَ خَیْرُ الْحٰكِمِیْنَ﴾ واته:
 پاشان وه‌سه‌یه‌تی بؤ‌یان کرد که چی به‌باو کیان ده‌لین، وتی: ﴿أَرْجِعُوا إِلَىٰ أٰبِیكُمْ
 فَقُولُوا یٰٓأَبَانَا إِنَّكَ سَرَقْتَ بِنَا﴾ واته: به‌هوی دزیکردنیه‌وه بردیان تیمه‌ش نه‌مانتوانی
 بیهینینه‌وه بؤت، له‌گه‌ل نه‌وه‌دا زؤر هه‌ولماندا، تیمه‌شایه‌تی بؤ‌شتی ناده‌ین که نه‌یزانین،
 به‌لکو شایه‌تی به‌شتی ده‌ده‌ین که ده‌یزانین، چونکه به‌چاوی خو‌مان پیوانه‌که‌مان بینی
 له‌ناو باره‌که‌ی نه‌ودا ده‌رهینرا ﴿وَمَا كُنَّا لِلْغَیْبِ حٰفِظِیْنَ﴾ واته: نه‌گه‌ر له‌غیب‌و
 په‌نهانمان بزانیاه، نه‌وه سوور نه‌ده‌بووین که له‌گه‌ل خو‌ماندا بییه‌ین، وه‌په‌یمان و به‌لینی
 قورسیشان پی‌نه‌ده‌دای، هه‌رگیز گومانمان نه‌برد که کاره‌که به‌و جورهی لیدی،
 ﴿وَسَلِّ﴾ نه‌گه‌ر گومانته‌هیه‌له‌قه‌که‌ی تیمه، پرسیار بکه‌له ﴿الْقَرْیَةِ الَّتِی
 كُنَّا فِیْهَا وَالْعِیْرَ الَّتِیٰ اَقْبَلْنَا فِیْهَا﴾ (خه‌لکی شه‌و شاره‌ی که لینی بووین و، شه‌و کاروانه‌ی
 له‌گه‌لی هاتین له‌و باره‌وه پرسیار بکه) نه‌وانیش به‌وه‌واله‌یان زانی که به‌تؤماندا
 ﴿وَإِنَّا لَصٰدِقُوْنَ﴾ (به‌دنیا‌ی تیمه‌له‌راستگورین) درؤمان نه‌کرد، وه‌نه‌مانگوری
 به‌لکو نه‌مه‌حقیقه‌ت و راستیه‌که‌یه‌که باسمان کرد.

کاتیک که گه‌رانه‌وه بؤ‌لای باو کیان و شه‌مه‌واله‌یان پیدای ته‌واو خه‌م و خه‌فه‌ت
 دایگرت و بیتاقه‌ت بوو، به‌هه‌مان شه‌وه‌له‌م رو‌وداوه‌شدا تۆمه‌تباری کردن، وه‌ک چون
 پیشتریش تۆمه‌تباری کردبوون ﴿قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ اَنْفُسُكُمْ اَمْرًا فِضَبْرًا جَمِیْلًا﴾ واته:
 دیسانه‌وه ده‌گه‌ریمه‌وه بؤ‌نارامگرتتیک‌ی جوان، که تووره‌یی و بیزاری به‌دوادا نه‌یه‌ت،
 وه‌سکالاش ناب‌م بؤ‌لای هیچ که‌سیک، پاشان چاوه‌رینی کرانه‌وه‌ی ده‌رگای خوا ﴿فَلَمَّا
 دَهَ کَم، فَهَرَمَوْی: ﴿عَسَىٰ اَللّٰهُ اَنْ یَّاتِیَنِیْ بِهَرِّ جَمِیْعًا﴾ واته: یوسف و بنیامین و برا
 گه‌وره‌که‌یان که له‌میسر جیگیر بووه ﴿اِنَّهٗ هُوَ الْعَلِیْمُ﴾ که حال‌م ده‌زانی، وه
 چه‌نده پیویستم به‌کردنه‌وه‌ی ره‌حه‌ت و منه‌تیه‌تی ﴿الْحٰكِمِیْمُ﴾ شه‌و خوایه‌ی
 که بؤ‌ه‌موو شتیک نه‌ندازه‌یه‌کی داناوه، وه‌بؤ‌ه‌موو کاریکیش کؤتایه‌ک به‌پی
 حکمه‌ت و کارله‌جینی خوی.

(۸۶-۸۷): ﴿وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ یٰٓاَسْفٰی عَلٰی یٰوْسَفَ وَاَبِیْضَت عِیْنَاهُ مِنَ الْحَزْنِ فَهُوَ
 کَطِیْمٌ ﴿۸۶﴾ قَالُوْا تَاللّٰهِ تَفْتُوْا تَذْکُرُ یٰوْسَفَ حَتّٰی تَکُوْنَ حَرَضًا اَوْ تَکُوْنَ مِنَ

الْهَلِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِيَّ وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

﴿٨١﴾

ده فهرموئى: ﴿٨٥﴾ وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا سَفِي عَلَى يُونُسَ وَأَبْصَتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ ﴿٨٦﴾ واته: ئيتر به عقووب عليه السلام رووى له منداله كانى وه چهرخاند، پاش ئه وهى ئه وه هه واله يان پى گه يشت، وه زور خه مبارو سه غلهت بوو ده يوت: ئاى داخه كه م بو يوسف! به راستى ئه وه زامه كه مى كولا نده وه، جا به هوئى خه م و خه فه ته وه ئاوى سبى په ربه سهر هه ردوو چاوى، تا به ته واوه تى هه ردوو چاوى سبى بوون، ﴿فَهُوَ كَظِيمٌ﴾ (خه م و تووره بى خوى كپ كرده وه) واته: دل پر له خه م و ناسور ﴿وَقَالَ يَا سَفِي عَلَى يُونُسَ﴾ واته: ده ركوت تييدا ئه وه خه مه كوئه، وه بيري ئه م موسييه ته سووك و ئاسانه ي كرده وه له به رانه ر ئه وه موسييه ته قورسه ي به كه مدا، منداله كانى پيسان وت: به سهر سوور پمانه وه له باروودوخى ﴿تَاللَّهِ تَفْتَوًا تَذَكَّرُ يُونُسَ﴾ واته: به رده وام له هه موو كاته كاندا بير له يوسف ده كه يته وه ﴿حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا﴾ هه تا ده كه ويته سهر جى و تواناى قسه كردنت نامينئى ﴿أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ﴾ (يان له فه وتاوان ده بى) واته: هه رگيز واز له ياد كرده وهى ناهينئى ئه وهى له تواناندا بئى.

﴿٨٥﴾ قَالَ ﴿٨٦﴾ يه عقووب عليه السلام ﴿٨٧﴾ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِيَّ وَحُزْنِي ﴿٨٨﴾ ئه وهى له سهر زمانه ﴿٨٩﴾ وَحُزْنِي ﴿٩٠﴾ ئه وهى كه له دلمايه ﴿٩١﴾ إِلَى اللَّهِ ﴿٩٢﴾ ته نها بولاي خوا، نه ك بولاي ئيه وه بيچگه له ئيه وه له به ديه ئنراوه كان، چى ده لئى بلين: ﴿وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ هيوام به خوا ﴿٩٣﴾ زوره له داهاتوويه كى نزيكدا منداله كانم بو ده گه رنينته وه و چاوو دلم روئن ده كات به كو بوونه وه له گه لياندا.

(۸۸-۸۷): ﴿يَسْتَبِيحُ أَذْهَبُوا فَتَحَسَّبُوا
 مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْتِسُوا مِنْ رَوْحِ
 اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْتِسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْفُؤْمُ
 الْكَافِرُونَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا
 الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ
 مُرْجَلَةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ
 اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾

به عقرب و بیهوشی به مندا له کانی فرمود:

﴿يَسْتَبِيحُ أَذْهَبُوا فَتَحَسَّبُوا مِنْ يُوسُفَ
 وَأَخِيهِ﴾ واته: برؤن بگه رین و سؤراغی
 یوسف و براهی بکن ﴿وَلَا تَأْتِسُوا
 مِنْ رَوْحِ اللَّهِ﴾ (له بهزه بی و دروو
 کردنه وهی خوا، ناومید مه بن) بیگومان
 هیوا بوون نه وه پیویست ده کات له سه ر

بهنده که هه ول و کوشش بدات بو به ده ستهینانی نه و هیوا بهی که هه به تی، وه بی هیوا
 بوون قورس و بیوانای ده کات، باشتر وایه بهنده کان ئومیدی فزل و چاکه و بهزه بی
 خوا بکن.

﴿إِنَّهُ لَا يَأْتِسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْفُؤْمُ الْكَافِرُونَ﴾ بیگومان (مروشه کان) به هوی
 بیپروایانه وه دور ده که ونه وه له میهره بانسی و بهزه بی خوا، وه په حمتی خوایی لیانه وه
 به دورره، خو تان مه چویننن به بیپروا کان.

نهمه ش به لگه به له سه ر نه وهی که ئومید بوون به په حمتی خوا به پیی نیمان و
 بر وای که سه که به. جا رویشتن ﴿فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ﴾ واته: یوسف ﴿قَالُوا﴾ به
 ملکه چیه وه بیان وت: ﴿يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُرْجَلَةٍ
 فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا﴾ واته: خو مان و مال و مندالمان تووشی گرانی بووین و ناچار
 که وتووین ﴿وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُرْجَلَةٍ﴾ واته: به ها و دراویکی که م و بی بایخ ﴿فَأَوْفِ
 لَنَا الْكَيْلَ﴾ واته: له گه له نه بوونی شتومه کی پیویست، وه چاکه مان له گه لدا بکه زیاد
 له پیویست ﴿إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ﴾ به پاداشتی دنیا و دواروژ.

يَسْتَبِيحُ أَذْهَبُوا فَتَحَسَّبُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْتِسُوا
 مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْتِسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْفُؤْمُ
 الْكَافِرُونَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا
 الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُرْجَلَةٍ
 فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي
 الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا قُلْتُمْ يُّوسُفَ وَأَخِيهِ
 إِذْ أَشْرَفَ جِهَلُونَ ﴿٨٩﴾ قَالُوا أَهْ نَكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ أَتَأْتِسُ
 وَهَذَا أَحَى قَدَمٌ مِنَ اللَّهِ عَلَيْكَ إِنَّهُ مِنْ بَنِي إِصْرَ فَإِنَّ
 اللَّهَ لَا يَصْبِغُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾ قَالُوا أَنَا نَعْلَمُ لَقَدْ
 عَاشَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَطِيلِينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَأَتُوبُ
 عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ
 ﴿٩٢﴾ أَذْهَبُوا بِبِضْعِي هَذَا فَأَلْفُوهَا عَلَى رِجْلَيْ بَاتٍ
 بِصِيرًا وَأَوْفِ بِالْمِكْلِ أَمْعِيثَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا صَلَّي
 الْعِزُّ قَالَ أُوْفِيهِمْ لِي لَأَجْزِيَنَّ يُّوسُفَ لَوْلَا أَن
 تُصَدِّقِينَ ﴿٩٤﴾ قَالُوا أَنَا نَعْلَمُ لَقَدْ كُنَّا لَكُمُ الْكَيْدَ بِرِ
 ٩٥

كاتيك كاره كه ته‌واو بوو وه گه‌يشته نه‌وپه‌پري، يوسف نه‌رمو نياني و خو‌شه‌ويستي بويان نواند به جوانترين شي‌وه، وه خو‌ي پي ناساندن و سه‌رزه‌نشتيشي كردن.

(۸۹): ﴿ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ يُّوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴾

﴿ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ يُّوسُفَ وَأَخِيهِ ﴾ ته‌مه يان قسه‌ي يوسف عليه السلام ته‌وه‌ي كه به‌سه‌ريدا هي‌نيان، يان براكه‌ي، (هه‌ردوو كيان) ده‌گونجني خوا زاناتره - ته‌و قسه‌يان كه وتيان: ﴿ قَالُوا إِنْ سَرِقَ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُ مِنْ قَبْلُ ﴾ يان ته‌و شته‌ي ته‌وو باوكي له به‌كتر جيا كرده، ته‌وان ه‌و كار بوون تاي‌دا، له به‌ماشدا پيويست بوو بي، ﴿ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴾ ته‌مه‌ش جوړيكه له بيانو هي‌نانه‌وه به‌نه‌فاميان، يان سه‌رزه‌نشكردنيانه كاتي كرداري نه‌فامانه يان نه‌جامدا، له‌گه‌ل ته‌وه‌دا نابي و ناگونجني بو ته‌وان.

(۹۰-۹۲): ﴿ قَالُوا أَيْ نَتَكُ لَأَنْتَ يُّوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مَن يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ ءَاثَرَكُ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخٰطِئِينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ بِعَفْوِ اللَّهِ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٩٢﴾ ﴾

زانيان ته‌و كه‌سه‌ي ده‌ياندويني يوسف عليه السلام، وتيان: ﴿ قَالُوا أَيْ نَتَكُ لَأَنْتَ يُّوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا ﴾ به‌نيمان و ته‌قواو جيگير بوون له‌سه‌ر زه‌ويدا، دياره ته‌ويش به‌ه‌وي نارامي خو‌پاري‌زي ته‌قوا بووه ﴿ إِنَّهُ مَن يَتَّقِ وَيَصْبِرْ ﴾ واته: (بيگومان هه‌ر كه‌س) خو‌ي پاري‌زي له‌وه‌ي خوا قه‌ده‌غهي كرده، وه نارام بگري له‌سه‌ر ناخوشي و ناره‌حه‌تيه‌كان، وه له‌سه‌ر جي‌به‌جي‌كردني فه‌رمانه‌كاني خوا، ﴿ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴾ به‌راستي ته‌مه له‌نيحسان و چا‌كه‌يه، خواي گه‌وره‌ش پاداشتي چا‌كه‌كار ناهه‌وتيني و بزي ناكات.

﴿ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ ءَاثَرَكُ اللَّهُ عَلَيْنَا ﴾ واته: (به‌دنيايي خوا) چا‌كه‌ي تو‌ي داوه به‌سه‌رماندا، به‌ره‌وشي به‌رزو نارامي و هي‌ميتيه‌وه، ئيمه‌ش خراپه‌مان له‌گه‌ل كردي ته‌وپه‌پري خراپه، سوور بووين له‌سه‌ر زيان گه‌ياندن پي‌ت و دوورخسته‌وه‌ت له‌باوكت، خوا فه‌زلي تو‌ي دا به‌سه‌رماندا، چو‌ن به‌وي‌ت جي‌گيري كرديت ﴿ وَإِنْ كُنَّا لَخٰطِئِينَ ﴾ ته‌مه‌ش ته‌وپه‌پري دانپيدانانه له‌لايه‌ن ته‌وانه‌وه به‌جه‌خت كردنه‌وه‌يه‌كي ته‌واو له‌سه‌ر ته‌و هه‌له‌ي به‌رانبه‌ر يوسف كرديان.

﴿ قَالَ ﴿ یوسف الطیِّلَٓةَ ۖ به رینزو شکووه پیی وتن: ﴿ لَا تَرِیْبَ عَلَیْکُمْ اَلْیَوْمَ ﴿
 واته: هیچ گله‌یتان لیناکه‌مو سهرزه‌نشیتشان ناکه‌م ﴿ یَغْفِرُ اللهُ لَکُمْ وَهُوَ اَرْحَمُ
 اَلرَّحِیْمِ ﴿ به ته‌واوه‌تی لیان بورا، به بی‌ئوه‌ی تانه‌یان لی بدات له‌سهر
 تاوانی پیشوو، داوای لیخوشبوون و میهره‌بانیشی بو کردن، ئه‌وش ئه‌وپه‌ری چاکه‌خوازیه
 که ده‌سته‌بر نابیی مه‌گر له لای به‌دیهنراوه تایه‌تمه‌ندیه کان نه‌بی، وه باشترینی
 هه‌لیژ‌یردراوان نه‌بی.

(۹۳): ﴿ اَذْهَبُوا بِقَمِیصِی هٰذَا فَاَلْقُوْهُ عَلٰی وَّجْهِ اَبِیْ یَاتِ بِصِیْرًا وَاَتُوْا بِاَهْلِکُمْ
 اَجْمَعِیْنَ ﴿ ۹۳ ﴿

یوسف به براکانی فهرموو: ﴿ اَذْهَبُوا بِقَمِیصِی هٰذَا فَاَلْقُوْهُ عَلٰی وَّجْهِ اَبِیْ یَاتِ بِصِیْرًا ﴿
 له‌بهر ئه‌وه هه‌موو نه‌خوشیه‌ک به دژه‌که‌ی (واته: ده‌رمانه‌که‌ی) چاره‌سهر ده‌کری، ئه‌م
 کراسه له‌بهر ئه‌وه‌ی پاشماوه‌ی بونی یوسف الطیِّلَٓةَ که له دلی باوکیدا به‌جیی هیشتبوو له
 خه‌مو ناسوری و تامه‌زرۆیی بینیی، ویستی بونی بکات، پرووحی بی به‌به‌رداو ده‌روونی
 بو‌بگه‌رپته‌وه‌و پرووناکی چاوه‌کانی بیته‌وه، ئا له‌مه‌دا خوا حیکمه‌ت و نه‌ینی زوری داناوه
 به‌نده‌کان په‌ی پی نابه‌ن، یوسف الطیِّلَٓةَ له‌وانه‌دا په‌ی به‌م کاره‌برد.

﴿ وَاَتُوْا بِاَهْلِکُمْ اَجْمَعِیْنَ ﴿ واته: خوا خیزان و هه‌موو که‌سو‌کارتان، به
 ته‌واوی بینن تا ده‌سته‌بر بیی و ناره‌حه‌تی و برسیتی و تنگه‌تاویتان له‌سهر لاجپیت.

(۹۴-۹۷): ﴿ وَاَلَمْ نَقُلْ لَّیْسَ لَکَ اَلْحِجَابُ اَلْیَوْمَ اَلْیَوْمَ اَلْیَوْمَ ﴿ ۹۴ ﴿ وَاَلَمْ نَقُلْ لَّیْسَ لَکَ اَلْحِجَابُ اَلْیَوْمَ اَلْیَوْمَ ﴿ ۹۵ ﴿
 ﴿ قَالُوْا تَاللّٰهِ اِنَّکَ لَفِیْ ضَلٰلٍکَ الْکٰدِمِ ﴿ ۹۶ ﴿ ﴿ فَلَمَّا اَنَّ جَاءَ الْبَشِیْرُ اَلْقَنُةَ عَلٰی
 وَّجْهِهِ ۚ فَازْتَدَّ بِصِیْرًا قَالِ الْمَ اَقُلْ لَکُمْ اِنِّیْ اَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿ ۹۷ ﴿ قَالُوْا یٰۤاَبَانَا
 اَسْتَغْفِرُ لَنَا ذُنُوْبَنَا اِنَّا کُنَّا خٰطِیْیْنَ ﴿ ۹۷ ﴿

﴿ وَاَلَمْ نَقُلْ لَّیْسَ لَکَ اَلْحِجَابُ اَلْیَوْمَ اَلْیَوْمَ ﴿ واته: (جا که کاروانیه‌که) له زه‌وی میسر ده‌رچوو به‌ره‌و
 زه‌وی فه‌له‌ستین، به‌عقوبوب الطیِّلَٓةَ بونی کراسه‌که‌ی کرد، جا فهرمووی: ﴿ اِنِّیْ لَاجِدُ
 رِیْحَ یُوْسُفَ لَوْلَا اَنَّ تَقْنِدُوْنَ ﴿ واته: گالته‌م پیده‌که‌ن، وه ده‌زانتن ئه‌م قسه‌یه له
 خۆمه‌وه به بی‌ئ هه‌ست و شعور ده‌یکه‌م، چونکه هه‌ستی کرد سه‌ریان سو‌رما له‌حالی،
 بو‌یه ئه‌و قسه‌ی کرد، گو‌مانه‌که له جیی خوی بوو پیان و پروویدا، وتیان: ﴿ تَاللّٰهِ اِنَّکَ
 لَفِیْ ضَلٰلٍکَ الْکٰدِمِ ﴿ (واته: سو‌یند به خوا ئیستاش هه‌ر له‌سهر هه‌له‌کۆنه‌که‌ی
 خۆتی) به‌رده‌وام ویلی له‌ده‌ریایی خۆشه‌ویستیدا، نازانی چی ده‌لی.

﴿ فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ ﴾ (واته: کاروانیه که نزیک بویه وه موژده در کهوت)، به نزیک بونه وهی کو بونه وهی یوسف و براکانی و باوکی ﴿ اَلْقَهُ ﴾ واته: کراسه که ﴿ عَلَىٰ وَجْهِهِ ۖ فَارْتَدَّ بَصِيرًا ﴾ واته: وه ک جاری پیشوو پرووناکی بو چاوه کانی گه رایه وه، پاش نه وهی که به هوی خه مو خه فه ته وه سبی بوو بویه وه، به مال و منداله کانی وت که له لای ناماده بوون، نه وانهی که بوچونه کهی باوکیان به که مو ناژیروی ته ماشاده کرد، نه وانه سه ریان سوپما که قسه کانی هه مووی ته او و ده رچوو

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَهُ عَلَىٰ وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا قَالَ أَرَأَيْتُمْ لِي آتَاكُمْ مِنْ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۹۶﴾ قَالُوا بَلَىٰ بَلَىٰ أَنْتَ نَفْسُكَ لَنَا ذُنُوبًا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿۹۷﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿۹۸﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبْوِيهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ ءَايِسِينَ ﴿۹۹﴾ رَفَعَ أَبْوِيهِ عَلَى الْمَنَاطِرِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَاكَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلْنَا لَكَ رَبِّي حَقًّا وَدَعَا لِحَسَنَ بْنِ إِدْرِيسَ مِنْ ابْنَيْكَ مِنْ رَجَاءِ بِرِّكَ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَحَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِكَ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا تَعْمَلُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۱۰۰﴾ رَبِّي قَدْ ءَاتَيْتَنِي مِنَ الْمَلِكِ وَعَسَلْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ الْإِنْسَانِ وَالْآخِرَةِ تُوَفِّي مُسْلِمًا وَآلِ حَقِّي بِالْقَدْرِ وَإِنِّي مِنْ آبَائِهِ الْغَيْبِ يُوسُفَ لَنُؤْتِيكَ وَمَا كُنْتَ لَتُؤْتِمَّرَ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ هُمْ يَسْمَعُونَ ﴿۱۰۱﴾ وَمَا أَكْفَرُوا لِنَارٍ وَلَا حَرَصَتْ بِؤْمِنِهِ ﴿۱۰۲﴾

سه ر کهوت به سه ر یاندا، به فه زلو و نیعمه تی خوا: ﴿ اَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴾ (واته: نهی پیم نه وتن که من له لایه ن خواوه هه ندی شت ده زانم ئیوه نایزانن) کاتی که من ئومیدم به بینینی یوسف بوو، چاوه روانی نه مانی خه مو په ژاره م ده کرد. دانیان نا به تاوانه که یاندا، وه ﴿ قَالُوا يَا أَبَانَا أَسْتَغْفِرُ لَنَا ذُنُوبًا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ ﴾ (واته: کوره کان وتیان: باوکی خویمان! داوای لیخوشبونمان بو بکه به راستی ئیمه هه له و گونا هبارین) کاتی که نه وهی کردمان له گه لت که کردمان.

(۹۸): ﴿ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ ﴾ ﴿ ۱۰۱ ﴾

﴿ قَالَ ﴾ له وه لآمی داواکه یاندا، راسته خو وه لآمی دانه وه و تی: ﴿ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ ﴾ ئومیده وارم خوا لیئان خوش بیی و میهره بانسی برژیئنی به سه ر تاندا، و تراوه: داوای لیخوشبوننی دوا خسته بو داوای سه حر، تا پارانه وه که ته او بیی و نزیکتر بیی بو وه رگرتن.

(۹۹-۱۰۰): ﴿ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبْوِيهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ

﴿۹۶﴾ وَرَفَعَ أَبُوبِي عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلْتُ رَأْيِي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجْتَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۹۷﴾ ﴿۹۸﴾ فَلَمَّا وَاتَهُ كَاتِبُكَ إِذْ يَعْقُوبُ خُوفًا خُوفًا وَنَادَاهُ كَانِي تَامَادِي دهر چوون بوون، له ولاتی خوږيان دهر چوون بوو میسر به مه بهستی گه یشتن به یوسفو دانیشتوانه که ی، کاتی گه یشتن پیی ﴿۹۸﴾ دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبُوبِي ۖ وَاتَهُ: باوکو و دایکی له نامیز گرت، وه جیای کردنه وه له کاروانه که و چاکه و ریزی ته اووی بو دهر پرین، وه زور به گه وره و گران ته ماشای کردن ﴿۹۹﴾ وَقَالَ ۖ بِه هه موو که سو و کاره که ی وت: ﴿۱۰۰﴾ أَدْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ ۖ (واته: فهرموون بچنه میسر وه (ان شاء الله) له ناسایش و ناسووده ییدا ده بن) دوور له هه موو ناخوشی و ترسک، بهو شیوه به دلکی خوشه وه چوونه میسر وه، نار هه تی و ناخوشیان له سر نه ما، دلخوشی و خوشه بختیان ده سته بهر بوو.

﴿۱۰۱﴾ وَرَفَعَ أَبُوبِي عَلَى الْعَرْشِ ۖ وَاتَهُ: باوکو و دایکی له سر ته ختی پاشایه تی دانا ﴿۱۰۲﴾ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا ۖ وَاتَهُ: باک و دایکو و براکانی، سوژده ی ریزو مه زنی و حورمه تیان بو برد ﴿۱۰۳﴾ وَقَالَ ۖ کاتی که نه م دوخه ی بینی که سوژده یان بو برد فهرمووی: ﴿۱۰۴﴾ يَا أَبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ ۖ کاتی که بینی یازده نه ستره و مانگو خوور سوژده ی بو ده بن، نه مه هاتنه دی، خه وه که یه ﴿۱۰۵﴾ قَدْ جَعَلْتُ رَأْيِي حَقًّا ۖ که نه یکرده به خه وی تیکه لو پیکه ل ﴿۱۰۶﴾ وَقَدْ أَحْسَنَ بِي ۖ چاکه یه کی جوانی (له گه لدا کردم) ﴿۱۰۷﴾ إِذْ أَخْرَجْتَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ ۖ نا نه مه له لوتف و جوانی دواندنی تی ﴿۱۰۸﴾ کاتی باسی حالی خووی کرد له زینداند، به لام ئیش و نازاری ناو بیره که ی وه بیر نه هینانه وه، له بهر نه وه به ته اووی له براکانی خوش بوو، وه هینانیا ن له ده شته وه بو لای من له چاکه کانی خوی به سه رمه وه.

نه یه فهرموو: برسیتی و نه داری ئیوه ی گه یانده لای من، وه نه یه فهرموو: (أَحْسَنَ بِكُم) چاکه ی له گه ل کردن، به لکو فهرمووی: ﴿۱۰۹﴾ أَحْسَنَ بِي ۖ (واته: چاکه ی له گه لم کرد) چاکه له گه ل کردن دواوه ته پال خووی، پاکی بو نه و خوی به ی میهره بانسی خووی تایه تی کرده بو نه و که سه ی که ده یه ویت له بهنده کانی،

وه له لايهن خوږه وه رحمة تى به خشيوه پييان، به راستى تهنها شو به خشندهى ميهره بانه، ﴿ مِنْ بَعْدِ أَنْ تَزَعَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي ﴾ نه يوت: (نزغ الشيطان اخوتي) شه يتان زه فهرى به برا کانم برد، به لکو وه ک شه وهى تاوانو نه قامى بداته پال هه ردوولا، دهى سوپاس و ستايش بو شو خوايهى که شه يتانى ريسا کردو کوى کردينه وه پاش شو داپرانه ناخوشه ﴿ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ ﴾ فهزلو چاکهى ده گه يه نيت به بنده کهى له و رووهى که هه ستى پيښاکات، وه به رزى ده کاته وه بو پله و پايهى به رز له کومه له شتيکدا که حه زى پيښاکات ﴿ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ ﴾ که ناشکراو نه ينى کاروباره کان ده زانى، وه نه ينى به بنده و شه وهى له ناخياندايه ﴿ الْمَكِيمُ ﴾ له دانانى شته کان له شو ينى خويدا، وه بردنى کاروباره کان بو شو کاتهى که ديارى کردوه.

(۱۰۱): ﴿ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴾

کاتى خوا ﴿﴾ ده سه لاتی ته وای به خشيه يوسف ﴿﴾ و جيگيرى کرد له سه ر زه ويدا، وه چاوو دلى روشن کرد به بينى باوک و دايکو براکانى، وه پاش شو زانسته مه زنهى پيدا بوو، دانى به نيمه ته کانى خوا دا ناو سوپاسگوزارى کردو داواى پابند بوونى کرد له سه ر نيسلام: ﴿ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ ﴾ به و شيوهى که خه زينهى ميسرى له ژير ده ستدا بوو، وه وه زيرى کى گه و رهى پاشا بوو ﴿ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ﴾ واته: له ليکدانه وهى کتبه پيروزه دابه زير اووه کان و ليکدانه وهى خه وه کانيش، وه جگه له و زانستانه ش ﴿ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا ﴾ واته: به رده و امم بکه له سه ر نيسلام و پابندم بکه له سه رى، به مسولمانى بمرينه، شه مه پارانه وه نيه به په له کردنى مردن، ﴿ وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴾ واته: له پيغه مبه رانى پاک و پالفته کراو هه لير يردراوان.

(۱۰۲): ﴿ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴾

﴿﴾

کاتى خوا ﴿﴾ شه چيرو که به سه ر موحه مه دا ﴿﴾ ده خو ينيته وه، پيى ده فه رموى: ﴿ ذَلِكَ ﴾ شه وه هه و الانهى بو مان باس کرديت ﴿ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ ﴾ (واته:

هه موو باسو هه والی غه بیه) که نه گهر سروشمان بولات نه کردبووایه، ثم هه واله مه زنه ت پینه ده گه بشت، بیگومان تو له لای شه وان ناماده نه بوویت ﴿إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ﴾ واته: براکانی یوسف ﴿وَهُمْ يَكْفُرُونَ﴾ (واته: پیلانیان دارشت بو) یوسف، کاتی بریاریاندا به جیا کردنه وهی نیوان شه وو باوکی، له حاله تیکدا که کس نه بیده زانی بیجگه له خوای بهرز، هیچ کس نه بیده توانی پی بگات مه گهر خوا فیبری کردبایه.

وه ک خوا فهرموویه تی: کاتی که چیروکی موسا باسو ده کاتو شه وهی به سه ریدا هات، باسی شه حاله ته ده کات که هیچ کس به زانست پی ناگات ته نها به وه حی شه نه بی، ﴿وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ﴾ ﴿١٤﴾ القصص، (واته: تو شهی موحه مه د ﴿﴾ له لای خوړ ناوای (کیوی طور) نه بوویت کاتی که فرمانی پیغه مبرایه تیمان به موسادا، وه تو له ناماده بووانی شه رووداوه نه بوویت) به راستی شه مه گوره ترین و دیارترین به لگه به که شه وهی موحه مه د ﴿﴾ هیناویه تی راستو هه قه.

(۱۰۳-۱۰۷): ﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ﴾ ﴿١٣﴾ وَمَا تَشَاءُ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿١٤﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِإِلَهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿١٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ أَنْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٧﴾ ﴿﴾:

خوا ﴿﴾ به پیغه مبره که هی موحه مه د ﴿﴾ ده فهرمووی: ﴿﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ ﴿﴾ (واته: زور بهی شه خه لکه هه رچه نده تو زوریش سوور بی و هه ولیده ی) بو تیمان هینانیان ﴿بِمُؤْمِنِينَ﴾ به راستی بیر کردنه وه و مه به سه کانیان فاسدو تیکچوه، سوور بوونی بانگخوازان هیچ که لکی نه بویان، نه گهر چی به ربه سه کانش نه مینی، به وهی که فیریان بکه نو بانگیان بکه ن بو خیرو چاکه بو خودی خوریان و دوور که وتنه وهی شه رو خراپه لیان، به بی پاداشت و به رابنه ر، نه گهر به لگه و شایه تیشیان بو به نیتته وه له سه راستیان شه وان هه ر به جی ناهینن، له بهر شه مه به فهرموویه تی:

﴿ وَمَا تَسْتَأْذِنُ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴾ واته: يادي بيئ ده كه نه وه و كارى پنده كهن نه وهى سوودى هه يه بويان، وه وازى ليده هينس نه وهى زيانى هه يه بويان.

﴿ وَكَأَيِّنْ ﴾ واته: زور ﴿ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُونَ عَلَيْهَا ﴾ واته: به لگه يه بويان له سه ر به كتاپه رستى خوا ﴿ وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴾ له گه ل نه مه دا نه گه ر هه ندى ئيمانان لى بينرا ﴿ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴾ (واته: به شى زورى نه وه خه لگه يش كه ئيمان دينن هه ر موشريكن) نه وان نه گه ر دانيش بنين به په روه رد گاري تى خوا، كه

وَمَا تَسْتَأْذِنُ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿ وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿ أَفَأَمْسُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ أَنْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعِيَ ﴿ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِيَ إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿ فِي الْأَرْضِ نَسْطَرُ لِكُلِّ شَيْءٍ كِتَابَ كُنُوزٍ لَمْ نُغَيِّبْهَا عَنْ أَعْيُنِنَا إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿ قُلْ هُمْ تَضَرُّوا مِنْ نَفْسِهِمْ وَلَا يَشْعُرُونَ ﴿ أَلَمْ يَكُنْ لَهُ الْبُيُوتُ الْمُنِيرَاتُ ﴿ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَنُونَ وَلَكِنْ تُصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتُقَيِّمُ كُلَّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿

دروستكه رو بزقو پوزيده ره و ريځخه رى هه موو كارو باره كانه، به لام هه ر هاوه ل بو خوا داده نين له په رستراو تى و به كتاپه رستيدا، نه وان هى گه يشتن به م دوخه هيجيان بو نه مايه وه ته نها نه وه نه بى سزايان له سه ر حه لال بى و له نا كاودا تووشى سزايان له كاتي كدا زور بيخه من، بويه فه موويه تى: ﴿ أَفَأَمْسُوا ﴾ نه وان هى به و كاره هه لده ستن و پشت له نايه ته كاني خوا ﴿ ده كهن ﴾ ﴿ أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ ﴾ واته: سزايه كه دا يانده پووشى و به جارى هه موويان قه ر ده بن ﴿ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً ﴾ واته: له نا كاو ﴿ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴾ واته: به راستى نه وان نه وه سزايانه يان له سه ر خويان پيويست كرد، دهى با ته وبه و داواى ليخوشبون بكه له له لاي خوا، وازينس له وهى ده بيته هوى سزادانيان.

(۱۰۸): ﴿ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعِيَ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾

خوا به پينغه مبه ره كهى موحه مه د ﴿ ده فه رموى ﴾ ﴿ قُلْ ﴾ به خه لكى بلى: ﴿ هَذِهِ سَبِيلِي ﴾ واته: (نه وه) ريځگاي منه كه بانگه وازى بو ده كه م، نه وه ريځگاي گه يه نه ره

بۆلای خواو مالى ريزدارى، كه زانستو كرده وه و دلسوز بوون بۆ خواو دینه كه ی له خو ده گری، وه هیچ هاوهل و هاوبه شیكى نیه ﴿أَدْعُوا إِلَى اللَّهِ﴾ واته: هانى خهلكى دهدهم بۆ گه یشتن به پهروه رد گاریان، وه ده یانتر سینم به وهی كه دووریان ده خاته وه له وه، له گه ل نه مه دا ﴿عَلَى بَصِيرَةٍ﴾ له سه ر بنه مای زانست و دلنایی به بی گومان و دوو دلی، به هه مان شیوه ئه و كه سه شی ﴿وَمِنْ أَتَّبَعَنِي﴾ (له گه ل مندایه) بانگه واز ده كات بۆلای خوا وه ك چون من بانگه واز ده كه م، له سه ر بنه مای چاوساغی ﴿وَسَبَّحَنَّا اللَّهَ﴾ له وهی ده درینه پالی كه شایسته ی گه وره یی ئه و نیه، یان دژی كه مال و ته وای خویه ﴿وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ له هه موو كاروباره كانمدا، به لكو به ندایه تی بۆ خوا ده كه م به دلسوزی بۆ ئاینه كه ی.

(۱۰۹): ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ أَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾

پاشان خوا ﴿فَلَمَّا﴾ فه رموو به تی: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا﴾ واته: فریشته مان نه ناروده، وه جگه له وانیش له به شه كانی تری به دیهینراوه كاندا، به چ شتی قومه كه ت به په یامه كه ی تو سه ر یان سوورده مینی، وه وا گومان ده بن كه تو فه زل و چاكه ت نیه به سه ر یانه وه، بیگومان بۆ ته هیه سه رمه شقیكى چاك له پیشینی خوته وه له پیغه مبه ران، ﴿نُوْحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ﴾ واته: نه ك خهلكانى ده شته كى، به لكو له خهلكى شاره كان، ئه وانیه كه خاوه ن عه قلی كامل و بۆچوونی ته واون، تا كاروباریان روون بیته وه وه ده ربكه وى ﴿أَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ﴾ (نایا به زه میندا نه رۆیشتون) نه گه ر تویان به راست نه زانى ﴿فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾ (سه رنج بده ن! داخو سه ره نه جامی ئه وانیه ی پیشووان چون بووه؟) چون خوا له ناوی بر دوون به هو ی به درو خستیان ه وه، ناگدار بن، له وهی وه ك ئه وان هه لسو كه ت بكه ن، سه ره نه جام وه ك ئه وان سزا ده درین ﴿وَلَدَارُ الْآخِرَةِ﴾ واته: به هه شت و ئه وهی تیا دایه له نازو نیعمه تی نه بپراوه، ﴿خَيْرٌ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا﴾ (واته: باشتره بۆ ئه وانیه ی خۆباریزی ده كه ن) له به جیهینانی فه رمانه كانی خواو دوور كه وتنه وه له قه ده غه كراوه كانی، به راستی نازو نیعمه تی دونیا نامینی و ده برپته وه، به لام نازو نیعمه تی دواروژ ته واوو نه بپراوه یه، هه رگیز ته واوو نابی، به لكو به رده وامه و له زیاد بووندا یه ﴿عَطَاءٌ غَيْرَ مَجْذُورٍ﴾ (۱۰۸) هود.

(واته: ئه و به خششه هه تا هه تايي و نه پراوه به). ﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ واته: ئه وهنده عه قلتان نيه چا كه و فه زلي دوا رۆژ بدهن به سهر دنيا دا.

(۱۱۰): ﴿حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُوا أَنَّهُمْ قَدْ كَذَّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِيَ مَن نَّشَاءُ وَلَا يَرُدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ﴾

ده فه رموي: ﴿حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُوا أَنَّهُمْ قَدْ كَذَّبُوا﴾ خوا هه و ال ده دات ئه و پيغه مبه ره به ريزه كان ده نيري، گه له سه مكاره كانيان به درويان ده زانن، خوا ﴿وَلَا يَرُدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ﴾ مؤله تيان ده دات به لكو بگه رينه وه بو هق و راستي، به رده وام خوا مؤله تيان پي ده دات تا حال ده گاته ئه و په پري بي زاري له لايه ن پيغه مبه رانه وه، تا پيغه مبه ران به ئه و په پري دلنيا يانه وه و ئه و په پري پرا و بو نيان به په يمان و هه ره شه ي خوا، هه ندي جار جو ري له ختوره به دلاندا ديت، وه جو ري له لاوازي زانست و به راستدانان، جا نه گه ر كار گه يشته ئه م حاله ﴿جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِيَ مَن نَّشَاءُ﴾ (واته: له و كاته دا يارمه تي ئيمه يان بو هاتوه، جا هه ر كه سيشمان بو يستايه سزاي نه ده ين رزگاري ده بو) ئه وانيش پيغه مبه ران و شوينكه و توواني بوون، ﴿وَلَا يَرُدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ﴾ واته: سزaman ره تناك رينه وه له و كه سه ي كه سه مي كرده، بو يري كرده به رانه ر خواي بالاده ست، ﴿فَالَهُم مِّن قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ﴾ الطارق. واته: هيچ هيرو سه رخه ريك نيه به ده ميه وه بيت و رزگاري بكات.

(۱۱۱): ﴿لَقَدْ كَانَتْ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصَدِّقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾

﴿لَقَدْ كَانَتْ فِي قَصَصِهِمْ﴾ (واته: سويند به خواله) چيرو كي پيغه مبه ران و نير دراوان له گه ل گه له كه ياندا ﴿عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ (واته: گه لي په نديو ئاموژگاري مه زن هه ن) بو ئه وه ي دهرس و وانه ي ليوه ر بگرن، بو شوينكه و ته ي چا كه و شوينكه و ته ي خراپه، وه هه ر كه سيك وه ك ئه وان ره فتار بكات، وه ك ئه وان ريزي ليه گيري، يان سه رزه نشت و ريسوا ده كرئ، (دياره شوينكه و تووي پيغه مبه ران پاداشت و هه رده گري، شوينكه و تووي خراپه كارانيش ريسوا ده كرئ)، به هه مان شيوه عيبره ت و په ندي ليوه رده گرن كه خوا خاوه ن سيفه تي ته واوو مه زنه، وه خوا تا كه و ته نهايه ها و به شي نيه، نابي عيبادت بو كه س بكري له غه يري خوا.

وه خوا كه ده فه رموي: ﴿مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ﴾ واته: ناكري ئه م قورئانه پيروزه

-کہ خواہ بوی دابہ زاندون له غه یه وه- قسه و باسی هله بستر او بی ﴿وَلٰكِنْ﴾
 به لکو ﴿تَصَدِّقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ﴾ (به راست دانهری) کتبه پیشووه کانه، وه شایه تی
 راستیان بؤ ده دات ﴿وَتَقْصِيْلَ كُلِّ شَيْءٍ﴾ به بنده کان پیوستیان پیه تی له بنه ماو
 لقو پوکانی ثانیان، وه له به لگه هینانه وه شدا ﴿وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُوْنَ﴾ بیگومان
 شهوان به هوی شهوی زانست و هه قیان به ده ست هیناوه و شوینی که وتوون-
 هیدایه تیش به ده ست ده هینن، وه به هوی شهوی پاداشت وهرده گرن له ئیستاو داهاتوودا،
 میهره بانیشیان بؤ ده سته بهر ده بی.

به شیکی تاییه ت

پوخته ی په ندو ناموژگاری و سووده وده سته اتوووه کانی نیو نه م چیرۆکه مهزنه:

خوا له سه ره تای نه م چیرۆکه دا فه رموویه تی: ﴿تَحْنُ نَقْصُ عَلَيْكَ اَحْسَنَ الْقَصِصِ﴾ یوسف،
 وه فه رموویه تی: ﴿لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِّلسَّالِفِيْنَ﴾ یوسف. وه له کوتاییدا
 فه رمووی: ﴿لَقَدْ كَانَتْ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةً لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ یوسف.

یه که م: نه م چیرۆکه له چاکترینی چیرۆکه کان و پرووتربنیانه، له وهی که جوره ها
 گواسته وهی تیدایه له قوناغیکه وه بؤ قوناغیکه تر، له دؤخیکه وه بؤ دؤخیکه دیکه، له
 ناخوشیه که وه بؤ ناخوشیه کو منه تیک، له زه لیلیه وه بؤ سه ره به رزی، له کویلا یه تیه وه بؤ
 پاشایه تی، له جیاوازی و دوو به ره کیه وه بؤ یه کگرتن و خوشه ویستی، له خه م و خه فه ته وه
 بؤ دلخوشی و به خته وه ری، له هه رزانیه وه بؤ گرانی، له گرانیه وه بؤ هه رزانی، له ته نگه
 تاویه وه بؤ به رفراوانی، له نکولی و ئینکاریه وه بؤ دانپیدانان، پاکسی و به رزی بؤ نه و
 خوایه ی که گپراویه تیه وه و پروون و ئاشکرای کردوه ته وه.

دووهم: بنه مایه کی تیدایه بؤ لیکدانه وهی خه وه کان، زانستی لیکدانه وهی خه و له و
 زانسته گرن گانه یه که خوا ﴿﴾ به هه ر که سی حه ز بکات ده یه خشی، زوری له وانه که
 خه وه که ی له سه ر بونیاد دهنری، گونجان و لیکچوونه له ناو و سیفه تدا، خه وه که ی یوسف
 که بینی، خۆرو مانگو یازده نه سته ره کپنوشی بؤ ده بن، پرووی گونجان تیایدا: نه و
 رۆشنایانه بریتین له جوانی ناسمان، وه به و جوانیه ی سود ده به خشی، به هه مان شیوه
 پیغه مبه ران و زانیان جوانی و پرووناکی سه ر زه مینن، به شه وان تاریکی ده پوات و نامینی،
 وه ک چۆن له خۆرو مانگو نه سته ره کان رۆشنایی وهرده گیری، وه له به ر شه وه دایکو

باو كسى نه صل و بنه مان، براكانيشى لقو پون، وا ده گونجى نه صل نورو پو شنائى مه زنتري بى له لقو پون كان، بويه خور داىكى بوو، مانگيش باو كى بوو، نه ستيره كانيش براكانى بوون.

وه نه وهى گونجاوه خور وشه يه كى (مونت) ه ميه، بويه داىكىتى، وه مانگو نه ستيره كان نيرينه، بويه تايهت كراوه به باكو براكانى، وه له گونجاندا، سوژده بهر مه زنو بهر پوزه به لاي سوژده بو براوه وه، وه سوژده بو براویش مه زنو ريز ليگراوه، به لگه يه له سر نه وهى يوسف مه زنو بهر پوزه له لاي باوكو براكانى.

وه پيوست وايه هلبژيردراو فزلى به سر نه وانه وه هبى له زانستو هرچى پيوسته بو نه مه به سته، بويه باوكى پيوست: ﴿وَكَذَلِكَ يَجْنِبُكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ﴾ يوسف. وه ده ربارهى خهوى دوو گه نجه كه، خهوى يه كه م: خاونه كهى بينى له خه ودا ترى ده گوشى، نه وه كه سى كه شه راب ناماده ده كات به پى نهرت نه وه خزمه تكاره بو غه برى خوى، بوى ليكدايه وه بهو شيوه ي كه ليكده دريته وه، كه نه وه شه راب ناماده ده كات بو گوره كهى خوى، نه وه ش نه وه له خو ده گرى له زيندان ده رده چى.

وه خهوى نه وهى ديكه ي ليكدايه وه كه بينى له سر سهرى نانى داناوه و بالنده لى ده خوا، نه وه پيوسته سهره تى و گوشته كه يه تى، نه وه كه سه هله ده واسرى له شوينيكدا كه بالنده بتوانى له سهرى بخوات، ته ماشاى حالى كرد نه وه ده كوژرى و هله ده واسرى دواى مردنى، ده رده خرى بو بالنده و نه وانيش له سهرى ده خون، نه وه ش ناييت تنها به هلواسين نه بى دواى كوشتنى.

وه خهوى پاشاى ليكدايه وه له بينى مانگا و گوله گه نمه كان، به سالانى سه وزى و پر پيوست و بهر كه ت، وه سالانى وشكو و بيارانى و برسيتى و قات و قريى، پرووى گونجاو: ژيان و بهر ژه وه ندى خه لك په يوه ندى هيه به دوخى پاشا كه يه وه، به باشبونى باش ده بن، وه به خراپوونى خراپ ده بن، به هه مان شيوه ساله كان به وانه دوخى خه لك باش ده بن و ژيانيان جيگير ده بى يان پيچه وانه كه ي.

به لام مانگا نه وه زهوى پى ده كيليدرى، وه ناوى پنده درى، نه گهر سال باراناوى بوو نه وه قه له وه ده بى، وه نه گهر وشكه سالى بوو نه وه له رو لاواز ده بى، به هه مان شيوه گوله گه نمه كانيش له سالى باراناوى هاتيدا زور ده بى، وه له وشكه سالايدا كه م ده كات و وشك ده بى، نه وه ش باشترينى دانه و يله ي سر زهويه.

سٺيم: به لڳي ٿڌايه له سهر راستي و ره واني پيغهمبرايه تي موحهممه صلى الله عليه وسلم کاتي خوا صلى الله عليه وسلم ٺم چيرڙو که دوورو دريڙهي بو گه له که ي باس کردوه، زانراوه ٺهو نه کيبي پيشيني خوئندوه و نه وتوبه تيه وه، قومه که ي به رڙڙ به شه و له ناو خوئاندا بينويانه، ٺهو نه خوئنده وار بوو، نه يده زاني بنوسي و بخوئنيته وه، قورٺان ده گونجي له گه ل کيبي کاني پيشوودا که له لايانه.

چوارهم: کاتيک که پلانيان دارشت بيکوژن، ٺمه واي پيويست ده کرد دوور بکه ويته وه له هو کاره کاني شهرو خراپه، وه شاردنه وه ي ٺهو شته ي که گومان ده کري زيان به خش بي، له بهر ٺه وه يعقوب به يوسف ي وت: **يَسْبِي لَانَفْصُ رِيَاكَ عَلٰٓى اِحْوَاك فَيَكِيدُوْا لَكَ كَيْدًا** ه يوسف.

پنجهم: بيگومان دروسته باسي که سيک بکري که پي ناخوشه له لاي که سيکي تر له رووي ناموژ گاريه وه، له بهر فهرموده ي: **فَيَكِيدُوْا لَكَ كَيْدًا** ه يوسف.

ششم: نيعمه تي خوا به سهر بنده که يه وه، نيعمه تي که بو ته واري ٺهو خانه واده يه و خرم و کهس و دوسته کاني، چونکه ده کري نيعمه ته که ٺه وانش بگريته وه، به هوي ٺه وه وه شتي به ده ست بهينن، وه ک يعقوب صلى الله عليه وسلم له ليکدانه وه ي خواهه که ي يوسفدا فهرمووي: **وَكَذٰلِكَ يَجْنِبُكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِّنْ تَاْوِيْلِ الْاَحَادِيْثِ وَيُنَزِّلُ نِعْمَتَهُ عَلَٓيْكَ وَعَلٰٓى اٰلِ يَعْقُوْبَ** ه يوسف. کاتي نيعمه ت ته و او بوو به سهر يوسف وه، بنه ماله ي يعقوب به وه هوي وه له سهر زهويدا ريزو پله و پايه يان زيادي کردو جيگير بوون تپايدا، هه موو ٺه وانه به هوي يوسف وه بوو.

هه وٺهم: دادپهروه ي له هه موو کاروباره کاندا پيويسته، نه ک ته نها له مامه له ي ده سه لات له گه ل ريز ده سته کاني خوئيدا، ته نانه ت له مامه له کردني باوک بو منداله کانيشي له خوشويستن و گرنگي پيدان و هاوشيويه ٺه وانه، به وازهينان له دادپهروه ي کاروباره کاني لي تيکده جي، له بهر ٺه وه ي کاتي که يعقوب يوسف پيش خست به سهر برا کانيدا له خوشويستن و گرنگي پيدان، ٺه وه هات به سه رياندا که بينرا، وه به سهر باوک و برا که ياندا.

هه شتم: خو پاراستن له شوومي خراپي تاوان، يه ک تاوان سه رده کيشي بو چه ندين تاوان و سه ريچي ديکه، برا کاني يوسف کاتي ويستيان يوسف و باوکي له يه کتر داببرينن، چه ندين فيليان به کارهينا، وه چه ندين جار درويان به ده مه وه کرد، وه ساخته يان

به ران بهر به باو كيان كرد له كراسه كه ي يوسف و نهو خوئنه ي خستيانه سهر كراسه كه، وه له هاتنياندا له كاتي عيشادا به گريان، دوور نيه كه لهو ماوه دا زور باس كراي (له هه موو وه لامدانه وه يه كدا درويه كيان كردوه)، بهلكو ده گونجي له كاتي دانيشتندا ههر كه باسي يوسف بهاتايه ته ناو، كومه له هه واليكي دروو بوختان بكرايه، نه مهش شوومي دروو شوئنه واره كانيه تي كه به دواي خويدا ده يهئني.

نويه م: په ندو عيبره ت له حالي مرؤفدا به سه ره نجامو كو تايه كه يه تي نه ك به ناته واوي سه ره تاي، بيگومان منداله كاني يه عقوب الظلمة شهوي پرويدا لييانه وه له سه ره تادا پروويدا، كه به راستي گه و ره ترين هو كاري ناته واوي و سه ره نشت كردنه، پاشان كاره كانيان كو تايي هات به ته وبه ي راسته قينه وه نصوح، وه ليبوردي ته واو له لايه ن يوسف و باو كيه وه، وه پارانه وه بويان به ليخوشبون و ميهره بانسي، جا نه گه ر به نده له مافي خوي خوش بي، بيگومان خوا باشتريني ليورده كانه. له بهر نه مه له راستريني بوچونه كاندا، شه وان پيغه مبه ر بوون^(۸)، له بهر نهو فه رمايشته ي خوا: ﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ﴾ النساء

نه وانيش منداله كاني يه عقوب بوون، دوازه ده سته كه وه چه كانيشيان، نه وه شي ده يته به لگه بو شه وه، يوسف له خه وه كه يدا بينياني نه ستيه ي پرووناك بوون، نه ستيه ر ه پرووناكي تي دايه كه له سيفاتي پيغه مبه رانه، نه گه ر پيغه مبه ر نه بن، شه وه زاناي هيدا يه تده رن. ده يه م: خوا منه تي خوي كرد به سه ر يوسف الظلمة به زانست وه سه ر خوي و په وشتي به رز، وه بانگه واز كردن بو لاي خواو تاينه كه ي، وه ليبوردي لهو برايانه ي كه هه له كار بوون، ليبورديك كه ده ست پيشخه ري تي دا كرد، وه به وهش ته واوي كرد كه گله بيان لي ناكات و سه رزه نشتيان ناكات، پاشان چا كه ي مه زن و گه و ره ي له گه ل باو ك و دا يكي داو ئي حساني له گه ل برا كاني دا، بهلكو بو هه موو به ده يه نرا وه كان.

يازده: هه ندي شه رو خرا په هه يه ئاساترو سو كتره له هه نديكيان، بيگومان برا كاني يوسف كاتي كه يه كده نگ بوون له سه ر شه وي بيكوژن، يان فريي بده نه سه ر زه وي، قسه كه ريكيان وتي: ﴿لَا تَقْنُلُوا يُوسُفَ وَالْقَوْهٖ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ﴾ يوسف. (واته):

(۸) بيگومان شه وان پيغه مبه ر نه بوون، شه م بوچونه زور لاوازه و كاري پينا كري، والله اعلم. چونكه پيچه وانه ي، ده قه كاني قورئانه، وه پيچه وانه ي ته ي (شيخ سه عدي) يه له خالي هه شته مدا هه نديكي باس كردوه. وه ر گيهر.

یوسف مه کوژن فرپنی بدهنه ناو بیرنکی قولوه) قسه که ی باشترو ئاسانتر بوو، به هژی شهوهه تاوانی گه وره یان له سهر سووک کرا.

دوازده: ئه گهر شتیگ ده ستاو دهستی پی بکری و بیته به شیک له مال و مولکه کان، وه نه زانی شهوه له سهر شیوه به کی ریگه پینه دراوه له بنه رتدا، شهوه تاوانبار نایی شهوه که سهی کرین و فروشتنی پیوه ده کات، یان خزمه تکاری یان سوود وه گر تن، یان به کار هینان، یوسف عليه السلام براکانی فروشتیان به فروشتنیکی حه رام و نادروست، پاشان کاروانی ریوار بردیان بو میسر له وی بازار گانیان پیوه کرد، بوو به غولامیکی کویله، خوای گه وره یش ناوی لینا کرین، لایان مایه وه به پلهی مندالیکسی کویله به رییز.

سیزده: خو پاریزی له مانه وه له گهل شهوه ئافره تانه دا مه ترسی فیتنه ی لیده کری، به هه مان شیوه ئاگاداریون له خو شه ویستی ک که تووشی زیانی گه وره ی بکات، به راستی شازنی عزیز شهوه روویدا که روویدا، به هژی شهوه ی زور له گهل یوسفدا بوو، وه زوریش خووشی ده ویست، وازی لینه هینا تا سه ره نجام هه ولی کاری فاحیشه ی له گهلدا دا، پاشان دروی به ده مه وه کرد، به هژی شهوه زیندانی کرا بو ماوه به کی زور.

چوارده: شهوه نیازه ی که یوسف عليه السلام به شازنی کرد، پاشان له بهر خوا عليه السلام وازی لیهینا، شهوه له خوا نزیکی کرده وه، چونکه نیاز کردن بانگه کریکه له بانگه کرانی نه فس و فه رمانکه ر به خراپه، شهوه سروشتی زور به ی به دیه پینراوه کانه، کاتی له نیوان شهوه کاره و خو شه ویستی و ترسی خوای هاوتا کرده وه، خو شه ویستی خوا عليه السلام زالبوو به سه ر بانگه کری هه واو ئاره زودا، شهوه کات بوو به کییک له وانهی (که خوا ده رباره یان ده فه رموی): ﴿وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ﴾ النازعات. (واته: به لام شهوه که سهی له گه وره یی ده سه لاتی په روه ردگاری ترسا بی، وه جله وی نه فس و هه واو ئاره زووی خو ی گرتبی). وه له وه حهوت که سهی که خوا له سیبه ری خویدا دایانده نیته، له رۆژنکدا هیچ سیبه رییک نیه بیجگه له سیبه ری شهوه، به کیکیان: {رَجُلٌ دَعَتْهُ امْرَأَةٌ ذَاتُ حُسْنٍ وَجَمَالَ، فَقَالَ: إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ} (أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ برقم: ۱۴۲۳)، وَمُسْلِمٌ برقم: (۹۱) واته: پیاوئیک ئافره تیکی جوان و خاوه ن پله و پایه بانگی بکات بو کاری خراپه، بلئی: من له خوا ده ترسم. به لام شهوه نیازه ی که به بنده له سه ری سه رکونه ده کری، شهوه نیازه یه که له دلیدا جیگیر ده بی، وه سوری ده کات له سه ر تاوان، ههندی جار به کرده وهش ده بکات.

پازده: هەر که سيک بروا و ئيمان بچيته ناو دليه وه، له سه رجه م کاره كاندا دلسوز بى، نه وه بيگومان خوا ﷺ هه موو جوړه كانى گونا هو سه ريچى هو کاره كانى لىى دوور ده خاته وه به هوى نوري ئيمان و دلسوزى راسته قينه يه وه، نه وه ش پاداشتى بروا دلسوزيه تى، وه ک ده فرموى: ﴿وَهُمْ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَى بُرْهَانَ رَبِّهِ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ﴾ (۲۴) يوسف. له خویندنى نه وه ی به (کسر) هی (اللام) ده یخوینتیه وه، نه وه شى به (فتحه) بیخوینتیه وه، نه وه له دلسوزى خواهه بو يوسف، نه وه ش دلسوزى يوسف بو نه فسى خوئى له خو ده گرى، کاتى دلسوزى بو خوا ﷺ نواند، خواهش دلسوزى له گه لدا کرد، وه رزگارى کرد له گونا هو فاحیشه.

شازده: پيوسته له سه ر بنده هه ر کاتى شوینىكى بينى ده يته مایه ی فیتنه و هو کارى سه ريچى کردن لىى دوور بکه ویتنه وه، تا بتوانى پيوسته لىى رابکات، بو نه وه ی له سه ريچى رزگارى بىى، چونکه يوسف ﷺ کاتى شاژن زورى لیکرد له ماله که ی خویدا، راپیکرد بو نه وه ی رزگارى بىى له شه رو خراپه کارى.

حه فده: له کاتى گومان و دوو دلیدا قهرینه کارى پیده کرى، نه گه ر ژنو مېردى ده مه قالیان بوو له قاپو قاچاخى ناو مال، نه وه ی ده گونجى بو پياو نه وه هی پياوه که یه، نه وه شى ده گونجى بو ژن نه وه بو ژنه که ده بى، نه مه نه گه ر به لگه نه بوو، به هه مان شیوه نه گه ر دار تاش و ناسنگه رى مشت و مريان کرد له و که رستانه که کارى پیده که ن، هېچ کاميان به لگه يان نه بوو، کار به وه ده کرى که رسته ی نه جار بو نه جار و که رسته ی دار تاش بو دار تاش، بيگومان شایه ته که ی يوسف شایه تى به قهرینه دا، وه پرارى له سه ر دا درپنى کراسه که، وه درپنى له دواوه کرده به لگه له سه ر راستى يوسف و دروژنى ژنه که.

وه نه وه ش ده يته به لگه بو نه م ياسايه، بينى پيوانه له ناو بارى برا که يدا بوو به مایه ی نه وه ی پرارى دزىتى به سه ردا بچه سپیت، به بى شایه تى و دانپيدانان، له سه ر نه مه نه گه ر مالى دزراو به ده ستى دزه وه بوو، به تاييه ت نه گه ر به ناوبانگ بوو به دزىتى، نه وه پرارى دزىتى ده دريت به سه ريدا، نه مه له شایه تى به هیز تره، به هه مان شیوه بينى که سيک ده پر شایه وه ناره ق له ده مى ده هاته خواره وه، يان بينى نافرته تى سکی پرې نه پياوى هه بى و نه گه وره (سید)، نه وه ياسای به سه ردا ده سه پى، نه گه ر به ربه ستى نه بى بو نه وه، بويه خوا نه م بریاره ی کرده به شایه ت، جا فرموى: ﴿وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا﴾ (۲۵) يوسف. (واته: شایه ت حالىک له خزمى ژنه که شایه تیدا).

هه ژده: جوانی یوسف له پړووخسارو له ناخیدا بوو، جوانی دهره وهی وای کرد له ژنه که که کردی، وه نهو ژنانهش که کوی کردنه وه، کاتی که سرزه نشتیان کرد له سر نهو کاره، دهسته کانی خویانیان بری و وتیان: ﴿مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ﴾ (۳۱) یوسف. (واته: نه م لاوه ناده می نیه، نه مه فریشته یه کی قه شهنگ و خاوه ن ریزه). به لام جوانی ناخی، نهو خو پاراستنه مه زنه یه له سر سر پیچی کردن، له گه ل بوونی هوکاری زور بو نه جامدانی، وه شایه تیدانی شاژن و نافرته ته کانی دیکه به پاکسی و بیگه ردی، له بهر نه مه یه شاژنی عه زیز وتی: ﴿وَلَقَدْ رَاودْنَاهُ عَنْ نَفْسِهِ فَوَسَّعَ﴾ (۳۲) یوسف، (واته: بیگومان هه ولیکی زورم له گه لیداه، به لام هه ر خوی گرت) پاشان وتی: ﴿الْفَن حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاودْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصّٰدِقِیْنَ﴾ (۵۱) یوسف. (واته: ئیستا بی په رده هه ق و راستی ناشکرا بوو، من بووم ته ماحم له یوسف کرد، بیگومان نهو لایکی بیتاوان و راستگوزیه) نافرته ته کانیش وتیان: ﴿حَشَّ لِلّٰهِ مَا عَلِمْنَا عَلَیْهِ مِنْ سُوْءٍ﴾ (۵۱) یوسف، (واته: خوا به ورورژه نه کا ئیمه بوختانی بو بکه یسن، ئیمه هیچ جوره هه له و خراپه یه کمان له یوسف نه دیوه).

نوزده: یوسف عليه السلام زیندانی هه لیزارد به سر سر پیچیدا، که واته: پیوسته له سر مسولمان نه گه ر تووشی به لا بوو له نیوان دوو شتدا، یان گونا هو تاوان، یان سزایه کی دنیایی، نه وه با سزای دنیایی هه لیزیری له سر نه جامدانی تاوانیک بیته مایه ی سزایه کی توند له دنیاو دواپورژدا، له بهر نه مه یه له نیشانه کانی پړوابوون، مروف پیسی ناخوش بی بچیته وه سر نهو گونا هه پاش نه وهی خوا عليه السلام رزگاری کردوه لی، وه ک چوون پیسی ناخوشه فری بدریته ناو ناگره وه.

بیست: پیوسته له سر بهنده په نا بیاته لای خوا عليه السلام له کاتی بوونی هوکاره کانی سر پیچی، خوی بهری بکات له هیزو توانای خوی، وه ک یوسف عليه السلام ده لی: ﴿وَالَا نَصْرَفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْنَ وَأَكُنْ مِنَ الْغٰثِلِیْنَ﴾ (۳۳) یوسف. (واته: خو نه گه ر توو فیل و حیلای نه وانم لی لانه ده یست له وانه یه دلیم مهیلی ثاره زوو بکات و بچمه ریزی نه فامه کانه وه).

بیست و یه ک: زانست و عه قل خاوه نه که یان به ره و خیر و چاکه ده بن، وه شهرو خراپه ی لی قه ده غه ده کهن، وه نه فامی خاوه نه که ی بانگ ده کات بو گونجان له گه ل هه او و نه فسا، نه گه ر سر پیچی که زیانی بو خاوه نه که ی هه بی.

بيستو دوو: وه ك چوَن پيوسته له سهر ئينسان عياده تي خوا ﷺ بكات له خوشيدا، به هه مان شيوه پيوسته عياده تي بكات له كاتي نارچه تي و تهنگاندا، يوسف ﷺ به رده وام له خوا ده پارايه وه، كاتي خرايه زيندانه وه به رده وام بوو له سهر شه وه، وه بانگي شه دوو گه نجه ي كرد بو يه كتاپه رستي، وه هاوبه شداناني لي قه ده غه كردن، له زيره كي و ژيري يوسف ﷺ كاتي كه بيني شه وان له ناستي بانگه وازه كه يدان، -كاتي كه شه وان گوماني باشيان بو بردو پيشان وت: ﴿إِنَّا نَزَرْنَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ﴾ يوسف. (واته: وا ده زانين تو كه سيني ره وشته به رزو چا كه خوازيست). هاتنه لاي بو شه وه ي خه وه كه يان بو ليكبداته وه، ته ماشاي كردن زور تامه زرروي ليكبدانه وه ي خه وه كه يانن- شه وه ي كرده هه ليك و وه ريگرت، بانگي كردن بو لاي خوا ﷺ پيش شه وه ي خه وه كه يان بو ليكبداته وه، له بهر شه وه ي نامانجه كه ي بيكي، وه نزيك بيته وه له وه ي ده يه وي، سه ره تا شه وه ي بو روون كرده وه، شه وه كه سه ي كه شه ي گه ياندوه به و حاله ي كه ده يينن له كه مال و زانست، بروابوون و يه كتاپه رسته تي، وه وازه يناني له ميلله تيك كه بروايان به خواو روي دوايي نيه، شه مهش بانگه شه كردنيان بوو به زماني حال، پاشان به زماني قسه كردن بانگي كردن، فسادو خراپي هاوبه شداناني بو روون كرده وه، به به لگه ي روون و راستي يه كتاپه رستي و نمونه ي بو هينانه وه.

بيستو سي: (ئينسان) ده بيت له گرنگه وه بو گرتر ده ست پييكات، شه گه ر زاناو موفتي پرسياياري ليكرا، پرسياياري كه ر پيوسته كه ي له پرسياياري كه ي گرنگتر بوو، شه وه پيوسته سه ره تا فيري بكات چي پيوسته بو، پيش شه وه ي وه لامي پرسياياري كه ي بداته وه، شه مه نيشانه يه له سه ره به توانايي و (سه ر راستي له) ناموز گاري ماموستا، يوسف ﷺ كاتي كه دوو گه نجه كه پرسياياري خه وه كه يان ليكرد، پيش شه وه ي خه وه كه يان بو ليكبداته وه، بانگي كردن بو لاي خواي تاكو تنهاو بي هاوه.

بيستو چوار: شه وه كه سه ي ده كه ويته ناو نارچه تي و ناخوشي وه، گونا بهار نابي شه گه ر داوا له كه سي بكات هاو كاري و يارمه تي بدات و رزگاري بكات، يان حاله ي خوي له لا باس بكات، شه مه سكالابردن نيه بو لاي دروستكراو، بيگومان شه مه شتيكي ناسايي له عورفو نه ريت كه خه لكي هه ندنيان هاو كاري يه كتر ده كه ن، له بهر شه مه يه يوسف فەرموويه تي: ﴿أَذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ﴾ يوسف.

بيستو پينج: پيوسته له سه ر ماموستا له كاره كه يدا دلسوزي ته واوي تدايي، با

فیر کردنه که ی نه کاته که رسته یه ک له به رانه ریدا پاره وه ربگری، یان له بهر ئه وه ی بناسری، یان سوود وه ربگری، وه ریگری نه کات له فیر کردنی خه لک، یان ئاموژ گاری نه کات، ئه گه ر داوا کهر ئه وه ئه ر که ی ماموستا دایه سه ریدا جیبه جی نه کرد، به راستی یوسف ئاموژ گاری کردو وه لای دایه وه، ئاموژ گاری یه کیک له دوو گه نجه ی کرد، باسی بکات له لای پاشا، باسی نه کردو بیری چوو، کاتی که پیوستیان به وه لای یوسف عليه السلام بوو، ئه وه گه نجه یان نارد، هات بو لای پرساری لیکدانه وه ی خه وه که ی لیکرد، یوسف ره ق نه بوو له گه لیدا، وه سه رزه نشتی نه کرد له بهر ئه وه ی بیری چوو له لای پاشا باسی بکات، به لکو وه لای پرسیاره که ی دایه وه به چاکترین شیوه.

بیست و شه ش: پیوسته له سه ر به رپرس ری پشاندهری پرسیار که ری له سه ر کاریک که سوودی بو ی هه بی و په یو بندی به پرسیاره که یه وه بیست، وه ری نیامی بکات بو ریگایه ک سوودی بو دین و دنیا وه بی، به راستی ئه مه له ته واوی شاره زایی ئاموژ گاری و جوانی ری نیامیه تی، بیگومان یوسف عليه السلام ته نها به لیکدانه وه ی خه وی پاشا وه نه وه ستا، به لکو له گه ل ئه وه دا ری نیامی کردن له سه ر ئه وه ی چی ده که ن له و سالانه دا که بارانی تیدا ده باری و هه رزانی ده که ویته و لاته وه، له زور کردنی کشت و کال و هه لگرتنی.

بیست و حه وت: مروث لومه ناکری له هه ولدان بو به ره رچدانه وه ی هه ر تومه تیک بخریته سه ری، وه داوا کردنی پاکی و بیتاوانی بو ی، به لکو له سه ری ستایش ده کری، وه ک چو ن یوسف به رگری کرد له ده رچوون له زیندان تا پاکی و بیگه ردی روون بو یه وه بو یان ده رباره ی ئه و ئافره تانه ی که ده سه ته کانی خو یانیان پری.

بیست و هه شت: فه زلی زانست، زانستی ئه حکام و شه رع ی، وه زانستی لیکدانه وه ی خه و، وه زانستی به ریوه بردن و په روه رده کرن، زانست زور چاکتره له وینای ئاشکرای جوانی، ئه گه ر ئه وه بگاته جوانی یوسف، بیگومان یوسف به هوی جوانیه وه ئه وه هه موو به لای ناخوشیه ی به سه ر هات، وه به هوی زانسته وه گه یشت به و پله و پایه به رزه، به راستی هه موو خیریک له دنیا و دواروژدا له شوینه واره کانی زانسته.

بیست و نو: زانستی لیکدانه وه ی خه ون یه کیکه له زانسته شه رعیه کان، مروث پاداشت وه رده گری له سه ر فیر بوون و فیر کردنی، لیکدانه وه ی خه ون ده چپته چوارچیوه ی فه تاواه، بو یه به دوو گه نجه که ی وت: ﴿قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ﴾ (۴۱) یوسف. (واته: ئه وه ی پرسیارتان ده رباره ی کرد له لای خوا براوه ته وه و ناگورد ری) لاره که یش

به يوسفى وت: ﴿أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ ۖ يُوَسِّفُ﴾ (واته: رای خوټ بده ده رباره ی حهوت مانگا) به بی زانیاری دروست نیه خهون لیکن درېته وه.

سى: ناسايه نه گهر مرؤف باسى خوټى بکات، به سيفه تی به رزو ته واو له زانیاری، بیان کرده وه، نه گهر به رژه وه ندى تیدا بوو، مه به ستیشی پی ریاو روو پامایى نه بی، وه پاریز راویش بیت له درؤ، يوسف وتی: ﴿قَالَ أَجْعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلَيْهَا﴾ (واته: يوسف به (پاشای) فعمو له سه ر خه زینه وه دارایی زه وی (میسر) دا دامنی، به راستی من پاریزه ریکی شاره زام). به هه مان شیوه ده سه لات زه منه کراوه و خراب نیه، نه گهر ده سه لات پیدراو تیايدا مافه کانی خوا ﴿وَإِنِّي لَأَكْفُرُ﴾ مافی بنده کانی به جی به نی، داوا کردنیسی ناسایه، نه گهر به توانا تر بی له غه یسری خوټی، تنه ا نه وه سه رزه نشتکراوه، نه گهر توانای تیا دا نه بی، یان که سیکی تر ه بی هاوشیوه ی نه وه بی، یان له وه به توانا تر بی، یان نه توانی پهره بدات به ثابنی خوا ﴿وَإِنِّي لَأَكْفُرُ﴾ به م جورانه قه ده غه کراوه داوا کردن و روو تی کردنی ده سه لات.

سى و یه ک: خوا خواوه ن ریزو به خشنده بی به رفراوانه، به خشنده به به سه ر بنده که یه وه به چاکه ی دونیاو دواړوژ، وه چاکه ی دواړوژیش دوو هوکاری هه یه: پر و ابسون و ته قوای خوا ﴿وَإِنِّي لَأَكْفُرُ﴾ بیگومان باشتره له پاداشت و مولکی دونیا، بنده ده بی بانگی ده روون و نه فسی خوټی بکات و هانی بدات دلخوشی بکات به پاداشتی خوا ﴿وَإِنِّي لَأَكْفُرُ﴾ وازی لیته هیئی و خه م دایبگری، نه گهر شوینکه و توانی دونیای بینی له خوشی و چیژ و هر گرتندان، نه وه نه یده توانی، به لکو ده بی به پاداشت و فزل و چاکه ی خوایسی هانی بدات، له به ر فه رموده ی خوای به رز: ﴿وَلَا جْرَ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ﴾ (واته: به راستی پاداشتی رژی دواپی چاکتره بو نه وه که سانه ی پروایان هیناوه وه به هه میسه ی خو پاریز بوون).

سى و دوو: کو کردنه وه ی رزق و رژی نه گهر مه به ست پی ناسانکاری بی بو خه لکی به بی زیاننی که تووشی بی، نه وه ناسایه، چونکه يوسف ﴿وَإِنِّي لَأَكْفُرُ﴾ فه رمانی پیکردن به کو کردنه وه ی رزق و رژی و خواره مهنیه کان له و سالانه ی که پر ن له پست و به ره که ت، بو خو ناماده کردن بو نه و سالانه ی که وشکو بی بارانیه، نه مه ش پیچه وانه ی پشت به ستن نیه به خوا، به لکو بنده پشت به خوا ﴿وَإِنِّي لَأَكْفُرُ﴾ ده به ستی، وه کار به و هو کارانه ش ده کات که خیری دنیاو دواړوژ تیدا یه.

سى و سى: چاكى بەرپۆهەردن كاتى كە خەزىنەى زەوى مىسرى لە ئەستۆ گرت، تا خۆراكيان زۆر زەبەند بوو، خەلكى دەورو بەرى مىسەر پەنايان بۆ دەبردن بۆ بەشە خۆراک، چونكە دەیانزانی لەوى بەدەستى دەهینن، جا هەموو كەسىك بە قەد پىوستى خوى پىدەدرا، يان كەمتر، هەر كەسى بەهاتبایە زیاتر لەبارى حوشترىكى پىنەدەدرا.

سى و چوار: رینگە پیدانی میوانداری، ئەوێش لە سوننەتى پىغەمبەرانه، وه ریزگرتن لە میوان، وه ك یوسف بە براكانى فەرموو: ﴿الآتَرَوَاتِ اِنِّىْ اَوْفِى الْكَيْلِ وَاَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِىْنَ ۝۵۹﴾ یوسف. (واتە: ئایا نایینن من بە تىرو تەسەلى پىوانەو بارتان ئەدەمى، من چاكترىن خانە خوى بووم بۆتان).

سى و پىنج: گومانی خراب لە گەل بوونى قەرینە كاندا كە نامازەى پىكەن بەر بەست نە كراوه قەدەغە نیه، چونكە یەعقوب عليه السلام بە مندالە كانى وت: پاش ئەوێ رینگى نەدا یوسفیان لە گەلدا بنیرى، تا زۆر داویان لیکرد، پاش ئەوێ كە گەرانەوهو وتیان گورگ خواردووێتى پى فەرموون: ﴿بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ اَنْفُسُكُمْ اَمْرًا ۝۶۰﴾ یوسف بۆ براكەى تریشیان پى فەرموون: ﴿قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ اِلَّا كَمَا ءَامَنُكُمْ عَلَىٰ اَخِيهِ مِنْ قَبْلُ ۝۶۱﴾ یوسف، پاشان كە یوسف لای خوى هیشتیهوه، برا باو كیه كانى هاتن بۆ لای باوكى، ئەویش پى فەرموون: ﴿بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ اَنْفُسُكُمْ اَمْرًا ۝۶۲﴾ ئەوان لە كۆتایى دا ئەگەر چى تاوانباریش نەبوون، ئەوێ كە لە پىشتر روویدا بوو بە ماىەى ئەوێ كە باوكیان ئەم قەسى پى وتن، بەبى ئەوێ گوناھبار بى.

سى و شەش: ئەو هۆكارانەى دەبنە ماىەى رینگى لە چاوپىسى جگە لەوێش لە نارەحەتیه كان، يان بەرزى دەكەنەوه پاش ئەوێ كە داىبەزاندوه، رینگە لىگىراو نیه بەلكو دروستە، ئەگەر چى هیچ شتىك بە قەزاو قەدەرى خوا نەبى روونادات، بە هەمان شىو هۆكارە كانیش لە قەزاو قەدەرن، لەبەر فەرمانى یەعقوب عليه السلام كاتى بە كورە كانى فەرموو: ﴿يَبْنَى لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَّحِدٍ وَاَدْخُلُوا مِنْ اَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ۝۶۷﴾ یوسف، (واتە: كورە كانم كە نزىكى شار دەبنەوه هەموو پىكەوه لە بەك دەرگا مەچنە ناو شارە كەوه، لە دەروازەى جىاواز بچنە زوورهوه).

سى و حەوت: دروستە بە كار هینانى فەرت و فیللىك بەوهوێهوه بۆ گەشتن بە مافە كان، بىگومان زانىنى رىگا شاراوە كان بۆ ئەوێ بگاتە نامانجە كەى شتىكى چاكەو جىگای ستایش كراوه، بەلكو رىگە پىنەدراو و خۆدزىنەوهیه لە هەلگرتن و لابردنى واجىك، يان

کار یکی قه ده غه کراو.

سی و ههشت: پیوسته نهو که سهی که ده یه ویت که سی به ران بهری به شتیکی نه زانی که پی ناخوشه، نهوه به ربهستی زاره کی و کرداریانه به کار بهینی که ده بنه ریگر له به ردهم درو کردندا، وه ک چون یوسف عَلَيْهِ السَّلَام پیوانه کهی خسته ناو باری برا که یهوه، پاشان دهریینه، تا به روو کهش و ابزانری نهو دزه، وه هیچی تیدا نیه تنها نهو قهرینه روو کهش کراوه نه بی بو برا کهی، پاش نهوه فرمووی: ﴿قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعًا عِنْدَهُ﴾ ۷۸ یوسف نه یفه رموو: (من سرق متاعنا) (واته: نهوهی ماله کهی دزیوین)، وه ههروه ها نه یفه رموو: (إنا وجدنا متاعنا عنده)، (واته: ئیمه ماله کهی خو مان لای نهو دوزیه وه) به لکو قسه یه کی گشتی کرد بو نهو بگونجی و بو غه یری نهویش، له وه دا قه ده غه کردن نیه، به لام گومانی تیدایه که نهو دزه، له بهر نهوهی نامانجی نهو ساته ی که تیدایه بییکی، وه له لای برا کهی بمینته وه، بیگومان نهو گومانه له سهر برا کهی نه ما کاتی که حاله که روون بو یه وه.

سی و نو: دروست نیه بو مرووف شایه تی بدات مه گر پاش نهوه نه بی که به ته وای زانست و حقیقه تی بو دهریکه وی، یان به بینین، یان به هه والی نهو که سهی که متمانه ی پیته تی و ویزدان پی ناسوده ده بی، له بهر نهو وته یان: ﴿وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا﴾ ۸۱ یوسف: (واته: تا ئیستاش شایه تیمان بو هیچ شتی نه داوه، مه گر به چاو بینیتمان).

چل: نهو میحنهت و ناخوشیه ی که خوا یه عقوبی خوشه ویستی خو یی عَلَيْهِ السَّلَام پی تا قی کرده وه، کاتی بریاری به جیا کردنه وهی نیوان نهوو کوره کهی دا، که ناتوانی لی جیا یته وه ته نانهت بو ساتیکش، وه خه مباری ده کات به و په ری خه مبار بوون، بو یه بو ماوه یه کی زور له یه کتر دایراندن که که متر نه بو له بیست و پنج سال، یه عقوب نهو ماوه یه خه می لی دانه بره، ﴿وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ﴾ ۸۲ یوسف. (واته: جا به هو ی خه م و خه فه ته وه (ناوی سبی) په ری به سهر هه ردوو چاوی).

پاشان خه م و خه فه تی زیاد ی کرد، تا جیا بو ونه وهی کوری دو وه می برای یوسفی به سه ردا هات، به وشیه نارامگریوو له سهر فرمانی خوا عَلَيْهِ السَّلَام، چاوه روانی پاداشتی ده کرد له لای خوا، په یمانی دابوو به جوانی نارام بگری، بیگومان په یمانه کهی خو ی برده سهر، وته که یسی پیچه وانه ی نهوه نیه که فرمووی: ﴿قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِي وَحُزْنِي إِلَى

اللَّهُ ۸۶ یوسف. (واته: تنها سکالو خەمو پەزارەم دەبەم بۆ لای خوا ﷻ) ییگومان سکالاً بردن بۆ لای خوا ﷻ پیچەوانە‌ی ئارامگرتن نیە، بەلام ئەوە پیچەوانە‌یە سکالاً بیریئت بۆ لای دروستکراوە کان.

چلو و یە ک: کردنەوێ دەرگای خێر لە گەل ناره‌حه‌تیدایە، لە پاش هەموو ناخۆشیە ک خۆشی دێت، کاتی که خەمو پەزارە درێژە‌ی کیشاو تەواو ناره‌حه‌تی کرد، پاش ئەوێ ناره‌حه‌تی بەرۆکی بنەمالە‌ی یەعقووبی گرتەو، خوا ﷻ دەرگای ئومیدو هیوای بەسەردا کردنەو، گە‌یشتن بە یە کتر لە توندترین و ناره‌حه‌تترین دۆخدا، بەو شیوێ پاداشتی تەواوی بەدەست هێناو دلێ خۆش بوو، ییگومان لەوێدا ئەوێ دەردە کەوێ خوا ﷻ بە لای ناره‌حه‌تی بەسەر بەندە کانیدا دەهینی بە خۆشی و ناخۆشی و تەنگانە و ئاسانکاری، تا ئارامگری و سوپاسگوزاریان تاقی بکاتەو، بەو شیوێ یە ئیمان و بڕاوی دلنیا‌یان زیاد بکات.

چلو و دوو: دروستە مەرۆف باسی حال و دۆخی خۆی بکات، لەوێ که تیادایە لە نەخۆشی و هەژاری و هاوشیوێیان، بە‌ی نا‌شکوری و توورە بوون، چونکە براکانی یوسف وتیان: ﴿يَتَأْتِيهَا الْعَزِيزُ مَسْنًا وَأَهْلُنَا الضَّرُّ ۸۸﴾ یوسف. (واته: ئە‌ی عەزیزو پاشای میسر خۆمان و بنەمالە کەمان تووشی برسێتی بووین) یوسف نکولی لێنە کردن لەسەر ئەو قسە یە.

چلو و سێ: فەزل و چاکە‌ی تەقوا و پارێزکاری، ییگومان هەموو خێری دونیا و دواپۆژ لە شوێنە‌واره‌کانی تەقوا و ئارامگرتن، سەرەنجامی خاوەنە‌کانیان باشترین سەرەنجامە، وە ک یوسف ﷺ فەرمووی: ﴿مَنْ آتَى اللَّهَ عِلْمًا إِنَّهُ مِنْ يَتِّقِ وَيَصِيرَ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ۹۰﴾ یوسف. (واته: خوا منە‌تی کرد بەسەرماندا، چونکە هەر کەس لە خوا بترسێ و خۆرا گری، بە‌پاستی خوا پاداشتی چاکە کاران نافەوتینی).

چلو و چوار: پیوستە ئەو کەسە‌ی که خوا ﷻ نازو نێعمە‌تی دە‌پێژێ بەسە‌ریدا، پاش ئەوێ که بارودۆخی ژيانی ناخۆش بوو، دان بنیئت بە نێعمە‌ته‌کانی خوا بەسەر یەو، بە‌رده‌وام حالی پێشتری بە‌یشتە پێش چاو، تا هەر کاتی بیری لێکرده‌و سوپاسگوزاری خوا بکات، وە ک وتە‌ی یوسف ﷺ ﴿وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ ۹۱﴾ یوسف. (واته: ییگومان ئەو دە‌مە‌ی که زیندان دە‌ریهێنام چاکە‌ی لە گەل کردم، تێو‌هشی لە بیابانە‌و هیناوه (میسر).

چل و پينج: ميهره بانى خوا ﷺ به رانبر يوسف عليه السلام کاتي که گواستيه وه له و قوناغانه وه، وه تووشى ناخوشى و ميخته تى کرد، تا بيگه يه نيت به بهرتر ترين پله و پايه.

چل و شه ش: پيوسته له سهر بهنده بهرده وام خوئى ههلبواسيت به خواي گه وره وه بو چه سپاندى نيمان و پروا کهى، وه سه رجه م نه و هو کارانه بگريته بهر که پيوستن بو به هيز کردنى نيمانه کهى، بهرده وام داواي سه رنه جامى خير و ته واوي نيمه ته کان بکات، وه ک يوسف فهرموويه تى: ﴿رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمَلِكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ﴾ يوسف. (واته: ئه ي پهروه ردگارم! به راستى نيت به خشيم هه ندى له دهسه لات و پاشايه تى، وه هه نديکيش له ليکدانه وهى خهوت فير کردوم، ئه ي دروستکاري ناسمانه کان و زهوى پشتيوانى و يارمه تى دهري منى له دونيا و دواروژدا، به مسولمانى بمرينه و بمخه ره ريزى چا که کارانه وه).

ئهمه خوا ناسانى کرد له سوود و په نديو ناموژ گاريه کانى ناو ئهم چيرو که پيروزه، هه ر ده بى بو که سى ژيرو عاقل له بير کردنه وهى ئهم سووره ته داشتي ترى بو ده ربه که وي. داوامان له خواي بهرزه مه زن ئه وه يه زانستى به سوود کرده وهى وه رگير او مان به نسيب بکات، بيگومان نه و به خشه نده ي ميه ره بانه.

ته فسيري سوورپه تي (يوسف) ته واو بوو

سو پاس بو خواي پهروه ردگار.

ناوه پړوک

۵	تفسیری سووره تی (المائدة)
۱۱۰	تفسیری سووره تی (الأنعام)
۲۱۳	تفسیری سووره تی (الأعراف)
۳۱۶	تفسیری سووره تی (الأنفال)
۳۵۶	تفسیری سووره تی (التوبة)
۴۴۰	تفسیری سووره تی (یونس)
۵۰۵	تفسیری سووره تی (هود)
۵۶۴	تفسیری سووره تی (یوسف)